

Bát Quái Tập Chí Nói Chúng Ta Rất Tốt

Contents

Bát Quái Tập Chí Nói Chúng Ta Rất Tốt	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	16
6. Chương 6	20
7. Chương 7	24
8. Chương 8	28
9. Chương 9	32
10. Chương 10	35
11. Chương 11	39
12. Chương 12	42
13. Chương 13	46
14. Chương 14	49
15. Chương 15	52
16. Chương 16	55
17. Chương 17	58
18. Chương 18	61
19. Chương 19	64
20. Chương 20	67
21. Chương 21	69
22. Chương 22	73
23. Chương 23	76
24. Chương 24	80
25. Chương 25	82
26. Chương 26	86
27. Chương 27	89
28. Chương 28	92
29. Chương 29	95
30. Chương 30	98
31. Chương 31	101
32. Chương 32	104
33. Chương 33	107
34. Chương 34	110
35. Chương 35	114
36. Chương 36	116
37. Chương 37	119
38. Chương 38	122
39. Chương 39	125
40. Chương 40	129
41. Chương 41	132

42. Chương 42	135
43. Chương 43	139
44. Chương 44	142
45. Chương 45	145
46. Chương 46	149
47. Chương 47	152
48. Chương 48	155
49. Chương 49	158
50. Chương 50	161
51. Chương 51	165
52. Chương 52	168
53. Chương 53	171
54. Chương 54	174
55. Chương 55	177
56. Chương 56	179
57. Chương 57	182
58. Chương 58	185
59. Chương 59	188
60. Chương 60	191
61. Chương 61	194
62. Chương 62	197
63. Chương 63	200
64. Chương 64	203
65. Chương 65	207
66. Chương 66	210
67. Chương 67	213
68. Chương 68	216
69. Chương 69	219
70. Chương 70	221
71. Chương 71: Pn1	226
72. Chương 72: Pn2	230
73. Chương 73: Pn3	234

Bát Quái Tập Chí Nói Chúng Ta Rất Tốt

Giới thiệu

Editor: Cao YingThể loại: hiện đại, giới giải trí, hoan hỉ oan gia, phúc hắc công x tặc mao cổ chấp thụ, HEQuan hệ của

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-quai-tap-chi-noi-chung-ta-rat-tot>

1. Chương 1

“Phía dưới xin mời khách quý của của chúng ta, cũng chính là ngôi sao mới của giới diễn viên, nhân xưng sầu muộn tiểu sinh – Văn Lược. Mời lên đài trao giải!” Người dẫn chương trình liên tiếp giới thiệu, rồi cuộc hô lên tên của hắn. Dưới đài một mảng hoan hô.

“Sầu muộn tiểu sinh!” Trong lòng Văn Lược nghe tên này mà ớn ra, sau đó đứng dậy nhìn màn hình mỉm cười, rồi hướng phía khán giả phát tay, cuối cùng mới chậm rãi lên sân khấu.

“Khụ...khụ..” Trước ho khan thanh quản, sau đó nghiêng mặt đến trước microphone. Người đại diện đã nói với hắn lúc nghiêng mặt là đẹp nhất. Điểm này Hậu lão sư cũng đã nhấn mạnh rất nhiều lần. Văn Lược đối

với việc này từ trước đến nay đều ghi nhớ rõ ràng.

Màn hình lớn phóng cái gì, hấn cũng không có để ý, nắm trong tay phong thư lại trở nên quá trầm trọng, hấn biết bên trong là kết quả. Trao giải loại này nhiều hay ít đều đã để lộ một chút ra bên ngoài. Vệ Sanh giới giang, Văn Lược đều đã có thể nhìn ra, vì để hấn không phải chịu quá nhiều kinh ngạc, bình thường Vệ Sanh đều cho hấn biết trước kết quả cho nên Văn Lược vẫn có thể bày ra hình tượng vân đạm phong khinh (nhẹ nhàng lãnh đạm) trước mặt truyền thông.

“Thật cao hứng vì tổ ủy hội để cho tôi trao giải thưởng. Tuy rằng tôi rất muốn là người nhận giải, bất quá hiển nhiên có người cướp đi trước mặt tôi!”

Thời điểm Văn Lược tận lực đè thấp thanh âm, là tối có sức hấp dẫn, hấn thanh âm trầm thấp làm rất nhiều người mê điện ảnh thét chói tai, có thể thấy được hấn có đủ tư cách để trao giải thưởng.

“Nam diễn viên chính xuất sắc nhất...” Văn Lược khẽ ngẩng đầu cho camera một cái tươi cười, ở đây hấn có đầy đủ lý do kéo dài thanh âm, không thể giứt giải, phải lấy thời gian lên hình, thế nào?

“Nam diễn viên chính xuất sắc nhất... Bạn tốt của tôi... An Trình Diễn!”

Âm nhạc, dải ruy băng phun lên, tiếng vỗ tay đồng thời nổ tung, An Trình Diễn cười tủm tỉm mà đi lên đài, đi lên liền bất thành linh ôm Văn Lược. Văn Lược chỉ cảm thấy cả người đều bị nam nhân này ôm vào lòng ngực, đè ép thật không thoải mái, chính là vì ngại nơi này là lễ trao giải, hấn cũng không phát tác.

“Tôi khi nào thành bạn tốt của cậu?” An Trình Diễn ôm Văn Lược hoàn toàn không có ý tứ buông ra, nhỏ giọng nói vào lỗ tai hấn, ngữ khí đặc biệt chế nhạo.

“Cậu đi chết đi!” Văn Lược nghiêng răng nghiêng lợi nhỏ giọng đáp trả, vì đài trao giải che đi, một chân dẫm lên chân An Trình Diễn, thân thể đối phương hơi hơi nghiêng xuống, rốt cuộc buông cái ôm không quá hữu hảo.

Bên cạnh là tiểu thư đang bưng cúp hơi hơi đi tới, Văn Lược lấy cúp cơ hồ chỉ muốn dùng để đánh vào ngực An Trình Diễn. “Người kia thật sự rất đáng giận, tại sao có thể một lần đoạt nhiều giải thưởng như vậy!”

Oán giận nói, nhưng hấn lại hướng khán giả nở nụ cười, kỳ thật cũng chỉ có Văn Lược tự nói với mình, những lời này từ nội tâm phát ra chính là loại chán ghét. Hai người ra mắt thời gian không sai biệt lắm, thể hiện nhân vật, đóng quảng cáo cũng không sai biệt lắm, mà ngay cả lượng bình luận trên mạng cũng không sai biệt lắm, dựa vào cái gì hấn được thưởng mà mình lại không được?

“Đúng vậy nha! Kỳ thật tôi được nhận rất nhiều giải thưởng!” An Trình Diễn không hề che dấu ngạo khí, một khi phóng xuất cũng làm người ngoài cũng vô pháp cảm thấy chán ghét, ngữ điệu tự phụ này không thích hợp với hành động, cũng chỉ có hấn mới có thể nói một cách mạnh mẽ như vậy.

“Bất quá tổ ủy hội sắp xếp Tiểu Lược trao giải thưởng này cho tôi thật sự làm tôi kinh hỉ không ít, mọi người đều biết chúng tôi là bạn tốt, cũng là đối thủ cạnh tranh lớn nhất, giải thưởng lần này, công lao của Tiểu Lược cũng thực không nhỏ.”

Nói đến bằng hữu, An Trình Diễn tận lực gằn nặng hai từ này, Văn Lược giúp hấn không ít, cùng hấn lên báo không ít sẽ không sai rồi.

“Cho nên... Tiểu Lược, vì báo đáp cậu, đến... Cho tôi hôn một cái đi!” An Trình Diễn nói xong, trước mặt mấy ngàn người, còn có mấy chục camera, ôm cổ Văn Lược theo mặt hấn liền một hơi cắn xuống.

Văn Lược ngay cả đẩy còn chưa kịp, An Trình Diễn cũng đã rút trở về, chính vì vẻ mặt bốn cột của hấn, Văn Lược hận đến nghiêng răng, nhưng cũng không phát tác, nghĩ muốn trở mặt, nhưng dưới đài người đại diện Vệ Sanh luôn luôn hướng hấn nháy mắt.

“Cái này sẽ làm fan của cậu muốn khóc, cậu có phải hay không đối tôi chịu trách nhiệm nha? Bằng không tôi đi ra ngoài sẽ bị fan của cậu mắng chết.” Văn Lược miễn cưỡng bày cách, dưới đài Vệ Sanh hướng hấn gật đầu.

“Ha ha, vậy cậu gả cho tôi đi!” An Trình Diễn ở trên đài cười to, dứt lời còn hung hấn ôm lấy bả vai Văn Lược, dưới đài một mảng cười to, người chủ trì ở một bên nói quan hệ tốt.

“Gặp quý!” Trên mặt Văn Lược không nhịn được đi xuống dài.

Xuống dài cùng Vệ Sanh nói câu đầu tiên chính là, về sau ít đem tôi lại gần hần!

Hết chương 1

2. Chương 2

Văn Lược kì thật cũng không thích hợp làm minh tinh, hần cảm thấy quá áp lực. Minh tinh hào quang tới cũng nhanh mà đi cũng mau, người bây giờ có thể rất thuận lợi, về sau nếu người không thành công người khác sẽ đào thải người. Vòng tuần hoàn giải trí luôn luôn là như vậy, dù sao cũng không phải người thường có thể làm, mà hần cũng không có tự tin.

Có thể trên đài người kia hần là có đủ tự tin đi!

Người ôm cúp trên đài về mặt tự nhiên, chịu đựng cái gọi ‘làm khó dễ’ từ người chủ trì. Bộ dáng thành thạo trừ bỏ thực khiêm biến, kỳ thật cũng rất tuần tú, điểm ấy Văn Lược muốn không thừa nhận cũng không được.

Sau lễ trao giải chính là chủ sự Phương mở tiệc khánh công, ở đây có rất nhiều minh tinh, bởi vì trên đài vừa mới nảy cổ tình hôn nhau, chủ sự Phương thực tự nhiên đem hai người an bài cùng một chỗ, các phóng viên lại chen chúc mà đến.

Hào quang của nam diễn viên chính xuất sắc nhất, Văn Lược cũng được kéo vào màn hình.

Đại khái là vẫn đứng ở bên cạnh, tồn tại cảm xúc quá sức mạnh mẽ, rốt cuộc các phóng viên sau khi lấy được từ trên người An Trình Diễn không ít tin tức cuối cùng cũng nhớ tới hần.

“Văn Lược, cậu cùng An Trình Diễn quan hệ tốt như vậy, đều là diễn viên trẻ tuổi, cậu chẳng lẽ không ghen tị sao?” Không biết phóng viên nào không có mắt đặt ra câu hỏi này làm cho Văn Lược thật đau đầu.

Đã có người mở miệng, phóng viên phía dưới cũng liền không khách khí bắt đầu ồn ào trên chộc.

“Đương nhiên phải chúc mừng cậu ấy, bất quá, lần tới nên đổi cậu ấy chúc mừng tôi!” Văn Lược một bên tay nắm chặt, sắc mặt tỏ vẻ rộng lượng mỉm cười, “Về phần các người hỏi có ghen tị không! Giữa chúng tôi không có loại quan hệ này!”

Kỳ thật thời điểm đối mặt với phóng viên, Vệ Sanh cũng đã từng nói qua, không cần phải trả lời quá nghiêm trọng, chỉ cần sau khi nói đừng làm ai tổn thương là được. Nhưng Văn Lược chính là không muốn nhìn thấy đáng về đắc ý của An Trình Diễn, phải nghiền ngẫm từng chữ để chiếm lại một chút tiện nghi.

“Các cậu quan hệ tốt như vậy, vì cái gì không cùng nhau hợp tác?” Lại có người hỏi.

“Này...” An Trình Diễn bỗng nhiên cướp lời trước, “Phụ thuộc vào Tiểu Lược! Tôi bên này chính là có ý nguyện cùng hần hợp tác, bất quá dường như Tiểu Lược vẫn sắp xếp không được lịch.”

An Trình Diễn vừa nói xong, các phóng viên đều lộ ra biểu tình đáng tiếc, tỏ vẻ kỳ thật mong chờ hai cái anh đẹp trai này diễn chung.

Văn Lược trong lòng trở mình xem thường, cái gì mà vẫn có ý nguyện cùng mình hợp tác, hần đã một lần mở lời mời, đương nhiên Văn Lược không chút do dự không để ý Vệ Sanh liền cường chế cự tuyệt.

“Nếu quan hệ đã tốt như vậy, không biết Văn Lược cậu có thể lộ ra một chút, giữa An Trình Diễn cùng Ngã Thước là quan hệ như thế nào a!” Quả nhiên phóng viên vĩnh viễn không thể bỏ qua vụ tai tiếng này.

Văn Lược tâm tình trong nháy mắt tốt lên, cái này An Trình Diễn còn không tử.

“Ân.. Quan hệ giữa tôi cùng Ngã Thước liền giống như quan hệ cùng Tiểu Lược!” An Trình Diễn vung tay ôm chầm lấy Văn Lược chắn ngang trước, “Nếu các người viết tôi cùng Ngã Thước là tình nhân, chỉ bằng viết tôi cùng Tiểu Lược đi! ha ha..”

Văn Lược bị mĩa mai, mặt hần đen so với đất nòi cũng không sai biệt lắm, lúc này, nói đều nói không nên lời, khóe miệng chỉ có thể run rẩy bảo trì nét cười.

Tiệc khánh công không khí đều rất tốt, phóng viên cũng rất được ưu đãi, tự nhiên cũng sẽ không quá mức dây dưa, thời gian không sai biệt lắm liền tan. Văn Lược thấy thế liền đứng dậy đối với Vệ Sanh đổi chỗ, bị An Trình Điển đè xuống.

“Làm gì?” Không có phóng viên nên vẻ mặt của Văn Lược không còn tốt.

“Cậu trốn tôi sao?” An Trình Điển mắt mang theo ý cười, Văn Lược trong lòng sợ hãi.

“Cậu suy nghĩ nhiều, tôi chỉ muốn cùng Phương Bình dạo diễn ngôi cùng nhau.” Văn Lược thực tự nhiên đáp đối phương một câu, An An dạo diễn so với cậu đáng giá hơn.

“Cậu phỏng chừng phải thất vọng rồi!” An Trình Điển vẫn không buông Văn Lược ra, “Phương dạo diễn đã tìm tôi nói qua.”

Cơn tức của Văn Lược như vậy liền bị châm lên, còn kém sập hầm mỏ. Ban đầu cũng không có cái gì tính toán, nhưng lại bị người khác nhắm lẫn mình tính toán, nhưng cũng không tính, vô hình chung hấn đã rất mất mặt. (cái đoạn này ta thề ta cũng không hiểu là ảnh ý nói cái gì:|)

“Công việc của tôi đã sắp xếp tới cuối năm, cậu suy nghĩ nhiều!” Nếu không đi được, vậy thì yên ổn ngồi tại chỗ đi! Vừa vặn bản năng lại muốn cách xa đối phương một chút, Văn Lược cũng không tin hấn rất rõ ràng như vậy mà An Trình Điển lại không tiếp thu được tín hiệu chán ghét mạnh mẽ của hấn.

Hiển nhiên An Trình Điển thật đúng là không tiếp thu, toàn bộ quá trình hấn đối với Văn Lược như đối với nữ nhân, nào là giúp rót rượu, gấp rau, thiếu điều gỡ xương cá giùm người ta.

Một bữa cơm Văn Lược đều nhanh muốn ói ra, mọi người cố tình lui tới cười nói, quan hệ của các cậu thật tốt, An Trình Điển hướng bát của Văn Lược gấp thức ăn.

“Không có biện pháp, tay của Tiểu Lược ngắn quá!” An Trình Điển còn không biết xấu hổ đùa bợt.

Văn Lược tức giận đến làm rớt cả chiếc đĩa.

Cơm nước thật vất vả mới xong, một số người muốn có quan hệ tốt liền hô tiếp tục tăng hai, An Trình Điển trong giới giải trí nhân duyên cũng không tồi, có vài nhóm người đến mời hấn, đều bị hấn dùng Văn Lược làm tấm chắn, thế cho nên có một số người không quen thuộc liền nhân tiện mời Văn Lược.

Văn Lược hết thấy cự tuyệt, đứng dậy muốn đi. May mắn chính là An Trình Điển không đi theo, nghĩ đến hai người bạn họ quan hệ không được tốt lắm, như thế nào bỗng nhiên một chút lại trở nên tốt như vậy.

Quả nhiên hấn cũng chỉ là bị lợi dụng.

Ngồi trong xe, Vệ Sanh đưa cho Văn Lược một lọ nước, “An Trình Điển tựa hồ đối với cậu không tồi.”

“Không tồi cái gì a!” Văn Lược rốt cuộc có thể phát hỏa, nuốt hết nước trong miệng liền bắt đầu mắng chửi, “Đêm nay đoạt giải không nói, còn dám lấy tôi làm bàn đạp, lấy tôi làm trò cười, tôi cùng hấn không có gì liên quan, cái gì mà bạn tốt, tôi đều không biết hấn!”

“Như thế nào tôi lại không nhìn ra? Hai người không phải tốt nghiệp từ một trường sao?”

Văn Lược đang uống nước, xem chút nữa bị sặc. Nói đến đây hấn càng thêm phát hỏa. Hiện tại nói toạc ra An Trình Điển cùng Văn Lược cùng tốt nghiệp một trường. Thời điểm Văn Lược lúc trước ở trường học nỗ lực nỗ lực, không biết An Trình Điển ở nơi nào.

Còn hiện tại, An Trình Điển thì trực lợi còn hấn thì như tảng đá dư thừa.

Hấn căn bản không biết An Trình Điển, cùng việc hai người tốt nghiệp từ một trường đại học cũng là nhờ internet hấn mới biết được, hôm nay xem như đây là lần tiếp xúc thân mật nhất từ trước tới nay. Trước đây cho dù gặp nhau, đều chỉ là gật đầu vắn an. Ai biết hôm nay là làm sao vậy.

“Các cậu thật sự không biết?”

“Không biết!” Văn Lược tức giận bỏ lại bình nước, bộ dáng nằm ở trên ghế thực kinh khủng. Chính là không biết mới như vậy đã có thể buồn bực, người sinh ra cư nhiên so với hấn còn hỗn đắc hạo, trong lòng làm sao có thể cân bằng.

“Không biết hấn đối với cậu để bụng như vậy?” Vệ Sanh cười có điểm kỳ quái. “Bất quá kẻ nào cũng xem hai cậu là bạn tốt!”

“Ai cùng hấn là bằng hữu!” Văn Lược bắt đầu câu gắt. “Tôi đóng phim, hấn cũng đóng phim, tôi chụp hình quảng cáo hấn cũng chụp hình quảng cáo, ngay cả những bình luận cũng tương tự. Hấn có hay không đối với tôi phải tranh giành?”

Vệ Sanh không nói gì, trong loại tình huống này Văn Lược cư nhiên rất khó chịu, mà ngay cả người lái xe phía trước bọn hấn mướn nhiều năm cũng quay đầu lại nhìn.

“Còn có, tôi nháo chuyện scandal có bạn gái nhất định thế nào hấn cũng phải phá, cuối cùng truyền thông thông nhất viết chúng tôi tranh giành nữ nhân, tôi cuối cùng vẫn là thua!”

“Loại sự tình này đừng nên quá để ý!” Vệ Sanh trên trán điểm mồ hôi.

“Vì cái gì không thêm để ý?” Giọng Văn Lược càng ngày càng cao, loại sự tình này, loại sự tình này chẳng lẽ không phải việc hệ trọng? Bạn gái của hấn, được rồi, scandal có bạn gái. Vẫn đều chỉ tại hấn bên này đánh cái liên đối hấn ôm ấp, mặt mũi hấn biết giấu ở đâu?

“Ít ra cậu lên trang báo cũng không ít!” Vệ Sanh có điểm nhịn không được muốn cười.

Văn Lược khinh thường! Phát tiết xong rồi, bắt đầu chậm rãi khôi phục trạng thái im lặng, nhắm mắt lại nằm trên ghế không nói một tiếng giống như người vừa nãy nói chuyện căn bản không phải hấn. Vệ Sanh không khỏi nhũn mày. Minh tinh nhà người ta thì khôn khéo, minh tinh nhà bọn họ thì cả ngày khó hiểu, thất vất vả hung hăng một hồi, liền làm âm ỉ không đến mười phút.

“Nếu tôi nói... An Trình Điển phải đổi công ty....” Vệ Sanh bỗng nhiên nói.

Văn Lược bật người cảnh giác, mở mắt ra trừng Vệ Sanh.

Vệ Sanh buông tay, loại công ty này, Văn Lược không quá để ý, nhưng Vệ Sanh lại không thể không để ý, công ty này đều là do Văn Lược chống đỡ, nếu có được một minh tinh cùng phân lượng, đến lúc đó đối Văn Lược mà nói khẳng định sẽ là đả kích, tuy rằng thoát nhìn không tính là chuyện tốt, nhưng cũng chưa chắc là chuyện xấu.

Ít nhất có Văn Lược trên tay cổ phần công ty cũng cứu vớt không ít, sợ là phải tăng giá trị tài sản.

“Tôi có thể đổi công ty không?” Văn Lược có điểm trẻ con nhìn Vệ Sanh.

“Không thể!” Vệ Sanh thực nhận chân cự tuyệt hấn.

“Sát!” Khó có thể nói lời thô tục, hấn liền đem mình hung hấn nện ở lưng ghế dựa, có cảm giác khó chịu quay cuồng, hành động nói không nên lời chính là ngậy thờ.

An Trình Điển phải đổi công ty, là nửa tháng sau mới bắt đầu nháo, Văn Lược tuy sớm đã có được tin tức, nhưng là ở “Ban giám đốc” nhìn thấy An Trình Điển hấn vẫn không nhịn được cảm giác chán ghét.

“Công ty có vài người còn khai cái gì ban giám đốc!” Văn Lược bắt mẫn hướng lão bản nói thầm.

Lão bản Đường Lạc trước kia xuất thân từ tạp chí, xem người là số một, Văn Lược coi như là do hấn đề bạt, đương nhiên Văn Lược đồng dạng cũng cho hấn một chỗ tốt trong công ty.

Làm nguyên lão cấp điểm cho cổ phần công ty cũng là hấn, tuy rằng Văn Lược lấy được cũng không phải cái gì thích ý, dù sao lão bản cho người nhiều ít cũng sẽ theo người nơi này nơi kia lấy đi ít nhiều, sự tình này khỏi nghĩ cũng biết, bất quá đập đổ công ty cũng chính là cổ phiếu, Văn Lược thật đúng là không phải của hiếm.

Nhưng mà hiện tại sẽ không, chỉ là không nói cũng biết việc liên quan đến công ty của An Trình Điển báo chí đều sẽ viết phóng đại lên nhiều lần, cổ phiếu và vân vân nhất định sẽ tăng vọt.

Tất cả mọi người đều đang đoán, tại sao hợp đồng của An Trình Điển vừa hết liền ký với công ty nhỏ này, mà không phải mấy công ty cây to gió lớn khác.

Mánh lới đánh cho chừng mực, tuy rằng Văn Lược không biết Đường Lạc trả bao nhiêu cho An Trình Điển, công ty mặc dù nhỏ, nhưng sẽ trả An Trình Điển không ít. Vệ Sanh nói Đường Lạc cơ hồ là dốc hết toàn lực mới ký được với An Trình Điển. Đây đúng là Đường Lạc đi!

“Hợp tác vui vẻ!” Sau khi hai bên ký xong hợp đồng, Đường Lạc hướng An Trình Điển bắt tay, trên mặt mỗi một, xem ra vì khối thịt béo An Trình Điển này, hẳn tổn không ít tâm tư.

“Hợp tác vui vẻ!” An Trình Điển thoái mái vươn tay ra, hướng mọi người cười cười, sau đó cư nhiên hướng Văn Lược một bên không yên lòng nháy mắt một cái.

Văn Lược cơ hồ nhìn thấy được cái nháy mắt kia, mặt liền thối ra, tức giận đứng dậy muốn đi, ký hợp đồng với mình tinh lớn như vậy cũng không thông báo với phóng viên, ở bên trong phòng này, đều diễn ra rất tốt.

“Tôi còn cái quảng cáo phải chụp, đi trước!” Văn Lược không nhìn An Trình Điển liền đi ra ngoài.

“Này...” An Trình Điển hỏi người đại diện Tiểu Càng, đều cảm thấy được mặc danh kỳ diệu.

“Cậu phải lý giải!” An Trình Điển không chút hoang mang ở phía sau nói.

“Lý giải cái gì?” Tiểu Càng thành thật đặt câu hỏi.

“Một rừng không thể có hai hổ a! Khó tránh khỏi có điểm mất mát nha!” An Trình Điển tiếng nói vừa dứt, Tiểu Càng lộ biểu tình bưng bít đại ngộ.

Văn Lược ở cửa tức giận giơ chân đá.

Ra cửa, Vệ Sanh vẫn đi theo sau hẳn bỗng nhiên lên tiếng nói, “Cậu sẽ không cảm thấy mất mát đi?”

“Tôi có cái gì mất mát?” Văn Lược tiếng nói đều bắt đầu run lên, hẳn tức giận.

“Yên tâm đi! Đường Lạc trả cho hẳn không cao hơn chúng ta đâu!” Vệ Sanh an ủi vỗ vỗ bả vai Văn Lược.

“Tôi thật sự không có cảm giác mất mát!” Văn Lược cảm thấy được chính mình có cái gì đó không thể nói rõ.

“Còn có, công ty tuy rằng ký được hợp đồng với An Trình Điển, mánh lới này bốn phía đều sẽ tăng bốc, nhưng là đối với cậu cũng sẽ không qua loa, này không cần lo lắng, có tôi ở đây bọn họ sẽ không thờ ơ với cậu!” Vệ Sanh một bên giải thích.

Văn Lược đã không muốn nghĩ nữa, vì cái gì những người này đối An Trình Điển tình nguyện tin tưởng cũng không tin hẳn, hẳn làm sao có thể tỏ vẻ mất mát!

“Cười một cái, cửa có phóng viên!”

Vệ Sanh tới gần hẳn thấp giọng nói, vừa nói xong, Văn Lược nhìn ra cửa thấy rất nhiều người. Văn Lược mới phát hiện mặt mình đã cứng ngắc cho tới trưa.

“Văn Lược, nghe nói An Trình Điển đến với công ty mới, là vì cậu nói? Cậu cũng là một trong những người giữ cổ phần của Xeno, An Trình Điển lại là bạn tốt, lúc này có phải hay không đánh ván bài hữu tình?” Phóng viên cư nhiên còn có thể nghĩ như vậy, Văn Lược cảm thấy bọn họ không đi viết kịch bản thật sự đáng tiếc.

“Như thế nào lại vậy? Công việc và bằng hữu, tôi thật sự đều phân chia rõ ràng, lựa chọn công ty đó là do An Trình Điển tự mình quyết định!” Văn Lược khuôn mặt tươi cười đón chào, vẫn là một bộ dạng vân đạm phong khinh.

“Cùng ở một công ty, cậu không sợ công ty tuyên truyền sẽ thiên vị An Đình Triển chứ?”

“Nếu công ty thật sự có tình huống này, tôi có phải hay không cũng đổi công ty mới?” Văn Lược chính là hay nói giỡn, miễn cưỡng trả lời câu hỏi.

“Vậy, sau này là muốn cùng An Trình Điển hợp tác sao?”

“Này phải xem công ty an bài thế nào.” Văn Lược hướng phóng viên trả lời, vừa lúc trong lòng hy vọng đừng bao giờ để việc này xảy ra.

Vệ Sanh một bên xoa đuối phóng viên một bên mang theo Văn Lược hướng xe đi tới.

“Nếu có cơ hội hợp tác, tôi nghĩ chúng tôi cũng nên hảo hảo bàn luận một chút, xem xem nam diễn viên xuất sắc nhất có bao nhiêu lợi hại.” Văn Lược bỗng nhiên dừng lại hướng phóng viên nói, biểu tình không mang theo nét biểu diễn.

Vệ Sanh sửng sốt một chút, không chỉ có hấn, đám phóng viên bên cạnh cũng tựa hồ sửng sốt một chút, không nghĩ tới người bất uất bất hỏa này bỗng nhiên nói ra như vậy.

Ngay tại lúc phóng viên muốn hỏi thêm vài chuyện, Vệ Sanh đã đem Văn Lược nhét vào xe.

“Như thế nào bỗng nhiên nói như vậy? Không sợ phóng viên viết bậy?” Vệ Sanh không có ý trách cứ, trái lại hấn hướng Văn Lược hy vọng ở trước mặt truyền thông thể hiện tài năng một chút.

“Dù sao sớm hay muộn đều sẽ bị người ta viết bậy, từ tôi nói ra vẫn tốt hơn là từ An Trình Diễn.” Văn Lược nằm ở trên ghế, chậm rãi hỏi Vệ Sanh, “Anh sẽ không lên lút an bài cho tôi với hấn cùng hợp tác đi?”

“Này thật không có, Đường Lạc cũng có đề cập qua, tôi liền từ chối, hấn hiện tại đang ở thời điểm nổi bật nhất, cậu đi cùng một chỗ với hấn nhất định sẽ chịu thiệt!” Vệ Sanh tuy rằng cũng rất muốn xem hai người kia tiêu diễn, nhưng là tư tưởng bao che con cái vẫn chiếm thượng phong, hãy để sự huênh hoang của người khác bảo vệ nghệ sĩ của mình, nhưng hấn cũng khá luyến tiếc.

Văn Lược gật gật đầu không thêm nhắc lại, Vệ Sanh làm việc, hấn đều rất an tâm. Bất quá nếu ở cùng một công ty, nói là hợp tác, dựa theo Đường Lạc gian thương kia, trong lòng đã biết, việc này sớm hay muộn cũng sẽ đến.

Hấn là nên chuẩn bị tâm lý sớm một chút.

Hết chương 2

3. Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

(Tham ban: đến công ty/phim trường..v.v.. tham quan, dò xét)

Quả nhiên ngày hôm sau báo chí đưa tin: Văn Lược VS An Trình Diễn, ai mới là nam diễn viên xuất sắc nhất?

Trên internet cũng rất huyền ảo, hai cộng đồng fan đều làm ầm ĩ lên, cũng đến hơn vài ngày.

Văn Lược trong lúc ghi hình nhìn thấy những thứ này trên các quầy báo nhin không được nở nụ cười, cái gì cũng có, nói hấn cùng An Trình Diễn tuy rằng quan hệ cá nhân không tồi, nhưng trong công việc lại không chút lưu tình, sau đó còn đề ra những ví dụ, tỷ như những vai diễn vốn ra là của Văn Lược lại bị An Trình Diễn cướp đoạt, hoặc là Văn Lược đoạt vai nam chính của An Trình Diễn, điều kỳ quái nhất là nói giải thưởng mà An Trình Diễn đoạt được nguyên bản là thuộc về Văn Lược.

Nếu không phải mình là đương sự, Văn Lược đều tin đây là sự thật.

Bất quá so với ngày hôm qua nóng nảy, tâm tình Văn Lược hôm nay đã sớm bình phục, hấn cùng An Trình Diễn đều bề bộn nhiều việc, trừ bỏ ngày đầu tiên gặp mặt, sau đó cũng chưa từng đụng qua, cho nên mới nói dù An Trình Diễn muốn khiêu khích hấn, cũng chưa chắc là chuyện dễ dàng.

Người thành công cũng tốt lắm, rất bận rộn.

“Tất cả mọi người tới đây một chút, An Trình Diễn đến tham ban, đều mang đồ ăn đến cho mọi người.” Đạo diễn bỗng nhiên cầm loa hướng mọi người quát.

“Ai tới tham ban?” Văn Lược không nghe rõ thanh âm hướng tiểu trợ lý bên người hỏi.

“An Trình Diễn nha!” Tiểu trợ lý hướng đám người tiểu a a chạy tới.

“Hắn tới làm gì?” Văn Lược nhíu mày, ánh mắt hướng phía ngoài nhìn ra, có một xe màu trắng đậu ở chỗ đó, hắn nhận ra đó chính là xe riêng của An Trình Diễn, cư nhiên vẫn là tự mình tới.

An Trình Diễn đến tham ban vẫn là mang theo cái loại điểm tâm đắt tiền, tổ kịch cùng mọi người nhìn đến thật vui vẻ, Văn Lược không đi qua, này là cho không cũng biết lương tâm hắn là muốn lấy điểm, đã chơi một ngày, lại bị mùi hương phiêu phiêu thơm như vậy câu dẫn, hắn đi ra ngoài.

Đang ngồi suy nghĩ, bỗng nhiên có một thực hạp đưa đến trước mặt hắn.

“Cám ơn!” Văn Lược không khách khí tiếp nhận, đồ vật tới tay, nhìn lại cư nhiên chính là An Trình Diễn, vội vàng khách khí đáp lại một câu cảm ơn.

“Đừng khách khí! Tôi chính là cố ý đến đây tham ban vì cậu nga.” An Trình Diễn nói chuyện rõ ràng là biết có vấn đề.

Người khác không biết, hai người bọn họ đều tự còn có thể không biết, quan hệ của bọn họ ngay cả bằng hữu cũng không tính, làm sao có thể vì nhau mà đến tham ban? Đánh chết Văn Lược hắn cũng sẽ không tin.

Vấn đề là, An Trình Diễn nói như vậy nhưng Văn Lược hoàn toàn không đáp lại, chẳng lẽ phải hướng đối phương bắt tay rồi xưng huynh gọi đệ? Bọn tốt cũng là phải xem ánh mắt, An Trình Diễn người này, Văn Lược vừa thấy chỉ biết người này cùng mình không phải cùng một loại, từ đâu đến đây làm bằng hữu?

“Như thế nào? Không tin?” An Trình Diễn cao lớn đứng ở trước mặt Văn Lược, trên cao nhìn xuống chính là chiếm hết tiện nghi.

Văn Lược vẫn nâng đầu nói chuyện, hắn ngại nhưc đầu, liền thành thành thật thật gật gật đầu.

“Chúng ta là bạn tốt mà! Đến tham ban cũng thực tự nhiên nha, cậu làm gì phải bày ra bộ dáng tự mình đa tình a!” An Trình Diễn ngồi chồm hổm, bảo trì ánh mắt nhìn thẳng.

Văn Lược giương mắt nhìn nhìn An Trình Diễn, cúi đầu tiếp tục ăn. Hắn rất muốn nói chính An Trình Diễn mới là tự mình đa tình, nhưng trong miệng còn bị nhét đầy thức ăn của người ta mang tới, cái miệng thiệt nhỏ nha!

“Bạn tốt!” An Trình Diễn bỗng nhiên chìa tay xoa mái tóc của hắn, cười đến da mặt thật dày a.

“Đủ rồi!” Văn Lược đẩy tay An Trình Diễn ra, nuốt thức ăn, lầm bầm nói, “Tôi khách khí nói một câu như vậy, cậu có tất yếu hay không để ý?”

Nguyên bản là những câu chất vấn, bởi vì trở ngại đồ ăn, nói ra cư nhiên có cảm giác mới lạ, sao lại giống như bạn bè trách cứ.

“Ân..” Văn Lược bị nghẹn, An Trình Diễn liền mở bình nước đưa qua bên miệng hắn, “Có chuyện gì từ từ nói, tôi đến tham ban cũng không phải mang theo suy nghĩ vì cậu mà tới.”

Văn Lược nháy mắt cảm thấy chính mình bị sự khiêm nhường này đập chết.

“Tôi lái xe đi qua nơi này, liền thuận tiện đến xem!” An Trình Diễn thật thà nói, “Tuy rằng không phải cố ý đến tham ban vì cậu, nhưng tuyệt đối là tới tham ban thuận tiện đến thăm cậu.”

Vì lý do này, Văn Lược sau đó đứng dậy đem ghế tặng cho hắn, dù sao người ta cũng là khách.

“Mặt trời lớn như vậy, cũng không có được cái ô!” An Trình Diễn nhíu nhíu mày, sau đó thật tự nhiên đem nón trên đầu mình đội lên cho Văn Lược.

Văn Lược quay phim lần này là cổ trang, chính là một đại hiệp đỉnh đỉnh đẹp trai, An Trình Diễn đem nón đội lên đầu hắn thật sự che đi không ít nắng, nhưng là hắn nhìn đến cách đó không xa, hóa trang cùng trợ lý đều cười thành một nhóm. Hắn hồ nghi lấy điện thoại của mình ra nhìn! Kỳ thật tạo hình nói chung cũng không phải là sắc nét, mũ trên đầu đều có thể rớt.

Chỉ nghe thanh âm tách tách, Văn Lược xoay người, An Trình Diễn đã đem đồ vật này nọ bỏ vào trong túi.

“Lấy ra đi!” Liên quan đến mặt mũi, Văn Lược thật không thỏa hiệp.

“Cái gì?” An Trình Diễn còn đang giả ngu.

“Di động!” Văn Lược nhìn chăm chăm túi quần của đối phương, tính đàm phán một chút.

“Ai nha, nếu cậu muốn xin số điện thoại của tôi cứ nói thẳng, tôi sẽ nói cho cậu!” An Trình Diễn đại khái tránh đi chủ đề thật sự, nói dối nhưng mặt cũng không đỏ.

“Ai muốn số điện thoại của cậu, tôi nói là muốn ảnh chụp!” Văn Lược cảm thấy được mình cùng người kia hoàn toàn không có biện pháp khai thông, “Cậu ít giả bộ đi, cậu có phải hay không chụp ảnh của tôi rồi phát tán lên mạng giễu cợt tôi?”

“Ai nha, ra chỉ là ảnh chụp mà thôi, cậu muốn, tôi cũng có thể cho cậu ảnh chụp của tôi nha!” Dứt lời An Trình Diễn liền không biết xấu hổ lấy điện thoại của Văn Lược, tách tách một tiếng tự chụp mình.

Quá trình là nhanh và chuẩn, lúc đưa trở về còn nhanh chóng nhập số điện thoại của mình lưu vào, đồng thời lấy máy gọi qua cho mình, một loạt động tác cũng thật thành thạo dường như đã luyện tập qua.

Văn Lược thất thần bị cưỡng chế có số điện thoại của An Trình Diễn trong máy, bất quá hẳn thật sự không muốn số điện thoại của An Trình Diễn.

“Đưa điện thoại di động của cậu cho tôi!” Mặc dù bị thất thần, Văn Lược cũng sẽ không quên còn hình mình trong điện thoại của người kia. Hắn cũng không muốn đối phương nắm được nhược điểm của mình.

An Trình Diễn vỗ vỗ túi quần của mình còn lộ ra một cái biểu tình, tựa như muốn nói, nếu cậu muốn thì tới cướp đi nha!

Văn Lược không dễ dàng như vậy bị đánh lừa, liền đem mũ của An Trình Diễn ném xuống đất. Khí lực mãnh liệt làm An Trình Diễn giật nảy mình, Văn Lược dám thẳng lăng lăng tiến đến, sau đó hai người chính là cậu phác tôi hiểm (cậu nhào tới tôi né), cậu hiểm tôi phác.

“Cái kia...” An Trình Diễn tay dưới chống cự rất kiên cường nha, nhân lúc Văn Lược trên người hắn ‘sờ tới sờ lui’ không lay được, chính là càng sờ vị trí càng hạn chế, hắn mỉm cười giữ chặt tay của Văn Lược, “Cậu tiếp tục sờ xuống nữa, tôi sợ sẽ không giữ được.”

“Cái gì?” Văn Lược sửng sốt một chút, thẳng đến khi tay bị cầm thật chặt, nơi vừa nãy bị tay sờ qua liền truyền đến cảm xúc thật rõ ràng, hắn cũng biết An Trình Diễn nói cái gì, hai chữ ‘biến thái’ rất biết kiềm chế không nói ra. Bất quá sắc mặt cũng là hoàn toàn không có biện pháp che dấu sự xấu hổ.

“Nam nhân thôi! Tiểu hài tử lúc ba tuổi bính bính cũng là phải nâng cái đầu kính cái lễ!” (Câu này ta giữ nguyên QT vì ta không hiểu ; Đại khái cũng chỉ có An Trình Diễn mới có thể đem tình huống xấu hổ này mà nói chuyện một cách đàng hoàng, ngượng ngùng sờ sờ cái mũi cũng rất thản nhiên mà đối diện Văn Lược.

Văn Lược cũng không phải mặt dày, đặt móng ngồi trở lại cái ghế lúc nãy cho An Trình Diễn mà tính toán, nhìn cũng chẳng muốn nhìn tên vô lại này.

“Cậu đối xử với người tới thăm cậu như vậy sao?” An Trình Diễn đứng trước mặt Văn Lược gắt gao theo dõi hắn, còn kém không trực tiếp nhìn Văn Lược.

“Phải bắt đầu!” Văn Lược thành linh bỏ lại câu nói, hướng phía nhân viên hóa trang đang tìm mình đi đến.

Đợi cho hắn hóa trang xong, vừa lúc nhìn thấy trợ lý của mình mang theo An Trình Diễn đi vào, hắn nhướng mày, khó chịu nhìn An Trình Diễn trước mặt, “Cậu như thế nào vào đây được?”

“Đạo diễn nói khách mời hôm nay là hắn!” An Trình Diễn còn chưa kịp mở miệng, trợ lý đã nói rồi.

“Khách mời?”

Theo Văn Lược biết trong kịch bản không có nhân vật khách mời, ít nhất theo hắn biết đến hiện tại cũng không nghe đạo diễn nói qua có khách mời, hơn nữa nếu nói An Trình Diễn là khách mời, ít nhất trước khi ghi hình cũng phải bốn phía tuyên truyền rồi đi!

“Ân! Tiểu Lược, cậu không phải hy vọng muốn cùng tôi diễn xuất sao?” An Trình Diễn vỗ vỗ bả vai Văn Lược, “Nguyện vọng của cậu, tôi nhất định sẽ cố gắng làm cậu thỏa mãn!”

“Ghê tởm!” Văn Lược hung dữ gạt tay hất ra, đi nhanh ra khỏi phòng. Trở lại hiện trường, đạo diễn vỗ vỗ bả vai Văn Lược, “Cám ơn cậu nha, Văn Lược.”

Văn Lược không biết câu cám ơn này vì đâu mà đến, cảm thấy được có điểm kỳ quái, thẳng đến khi An Trình Diễn ngênh ngang từ phía sau đi ra, hẳn cuối cùng hiểu được, người kia nhất định là nói với đạo diễn là mình kì vọng.

“An Trình Diễn cậu thật là người bạn tâm giao nha!”

“Vì Tiểu Lược thôi, tôi nhất định phải cố động, dù sao hôm nay tôi cũng rảnh.” An Trình Diễn cười cười, mặc quần áo cổ trang thật dễ nhìn, càng thêm đẹp trai, bộ dáng tóc dài phiêu phiêu cùng với lúc trước thực nhìn không giống lắm, trừ bỏ đẹp trai còn mang theo một chút tà mị, nguyên nhân chắc là vì bản tính của hắn. Văn Lược chợt nhớ tới, An Trình Diễn từ trước tới giờ đều không có đóng qua phim cổ trang.

Cho nên, này tính.... là lần đầu tiên?

Không xong!

“Dù sao tôi cũng chưa từng đóng qua phim cổ trang, nên đây thật mới mẻ! Lần đầu tiên nên chắc Tiểu Lược sẽ mệt, ha ha..” An Trình Diễn không hề tự biết nói xong, một tay vuốt tóc dài quyến rũ của mình còn hướng Văn Lược liếc mắt đưa tình.

Văn Lược chịu không chịu nổi liền quay lưng lại cho trợ lý sửa sang lại quần áo. Đạo diễn cùng nhân viên công tác ở đây đều cảm thán, quan hệ của hai người thật sự tốt nha! Tốt đến mức chỉ là khách mời cũng không chút do dự đáp ứng nha! Đại minh tinh vô luận là lần đầu tiên thì cũng đều có mảnh lối nha! Đạo diễn cùng sản xuất mặt cười đến hiện nẹp nhần.

Khách mời là An Trình Diễn cũng chỉ mới vừa thêm, cho nên thừa dịp lúc Văn Lược đang trang điểm, đạo diễn bọn họ đã muốn thương lượng, An Trình Diễn đóng vai quý nhân của Văn Lược.

Cho nên hôm nay kịch bản cũng đổi thành Văn Lược lẻ loi xâm nhập nội bộ địch nhân nghĩ cách cứu viện nữ nhân vật chính, mà ở bên trong gặp phải cường đạo chính là An Trình Diễn, đang lúc ẩn nấp thiếu chút nữa bị phát hiện cũng là do An Trình Diễn giúp mới thoát, sau đó An Trình Diễn quyết định dốc toàn lực giúp Văn Lược, thế cho nên hy sinh tính mạng.

Nói cách khác An Trình Diễn hôm nay phải phụ trách giúp Văn Lược nghĩ cách cứu mỹ nhân, cuối cùng chết trong tay địch nhân, vẫn là vì Văn Lược mà chết.

“Còn là quý nhân sao, nhanh như vậy liền chết!” Văn Lược sau khi nghe đạo diễn nói xong liền hướng phía sau muốn nôn.

“Đúng vậy, vì cậu mà chết!” Đạo diễn cư nhiên còn tâm tình tốt để nói giỡn.

“Àn, tôi thích ý tưởng này!” An Trình Diễn hướng đạo diễn giơ ngón tay cái.

Văn Lược bạch liễu tha nhất nhần (lườm hắn 1 cái), kịch bản mới bị sửa vừa này. An Trình Diễn chủ yếu thêm lời thoại một câu, Văn Lược cũng bỏ thêm một câu, còn lại đều xem An Trình Diễn phát huy.

“Ta An Mỗ, trước đây chưa từng làm chuyện tốt, không thể tưởng tượng trước khi chết lại có cơ hội làm chuyện tốt, cả đời này như vậy đã đủ, đã đủ!” Câu này là An Trình Diễn.

“Ta cùng người bắt quả chỉ mới quen biết nhau vài canh giờ ngắn ngủi, cũng đã có qua giao tình, nếu có kiếp sau ta nhất định dùng tuyên cùng báo.” Câu này là Văn Lược.

Xem ra trong lòng Văn Lược không tồn tại tính toán, rất a-xít pan-tô-te-nic.

Đạo diễn không nhìn đến ánh mắt của hắn, đại khái ở hiện trường giải thích một chút về nội dung kịch bản, mà bắt đầu.

Lo lắng đến lịch trình của An Trình Diễn, cho nên hôm nay toàn bộ nhân viên đều vây quanh hắn chụp hình, tranh thủ một lần. Bởi vì là phim võ hiệp nên cảnh đánh võ ắt là không thể thiếu, Văn Lược vẫn đều là đi vãn nhã lộ tuyến (bước đi tao nhã), chỉ đạo võ thuật hướng dẫn động tác cho hắn cho tới bây giờ đều là mỹ tội hơn công kích. Mà An Trình Diễn cùng Văn Lược thì rất tương phản, vừa ra phim trường cả

người hương vị cường thế cứ thế khuếch trương, cho nên chỉ đạo võ thuật thực hưng phấn giảng giải động tác cho hẳn, nhanh và mạnh nhưng cũng đầy căng thẳng. An Trình Điển quay rất nhiều phim hành động, cho nên bắt đầu rất nhanh, phải tập cho đến khi chính mình nhuần nhuyễn và phù hợp với võ hiệp.

“An Trình Điển không hổ danh là ảnh đế nha!” Vệ Sanh không biết lúc nào đã trở lại, đứng ở bên cạnh Văn Lược nhìn An Trình Điển ở bên ngoài.

“Ân!” Văn Lược hừ một tiếng, không thể nói được lời nào.

Nếu An Trình Điển chính là có hào quang mà thân hình cũng cân đối thì thôi đi, trong lòng hẳn thật hoàn hảo nhìn một chút, nhưng mà cái thân hình kia lại trang bị không ít đồ vật này nọ.

“Khó có thể mời được một ảnh đế làm khách mời cho người ta, có tâm nha!” Vệ Sanh hàm ý nhìn Văn Lược.

“Anh nhìn tôi để làm gì? Anh cũng sẽ không phải tin tưởng tôi cùng hẳn là bằng hữu tốt nên hẳn mới đến làm khách mời đi!” Hiện giờ đối với ngoại nhân Văn Lược ngay cả giải thích cũng lười, không nghĩ tới Vệ Sanh lại bị công phu của tên kia làm thành như vậy.

“Tôi là chưa nói, nhưng sự thật dường như chính là như vậy!” Vệ Sanh bắt đắc dĩ, cùng An Trình Điển quan hệ tốt có thể xấu mặt sao?

Văn Lược không chịu nói nữa, vì tức giận người kia, ngay cả Vệ Sanh cũng không thêm đề ý.

Bên kia chỉ đạo võ thuật vừa xong, hẳn cũng nên ra phim trường.

Hết chương 3

4. Chương 4

Văn Lược thả lỏng gân cốt, An Trình Điển cũng thả lỏng gân cốt. Văn Lược đứng trước máy quay, An Trình Điển cũng đứng trước máy quay. Đạo diễn còn chưa hô bắt đầu..

“Nghe nói cậu mọi cảnh đều sẽ bị NG?” An Trình Điển bỗng nhiên mở miệng nói.

Văn Lược cũng không thêm đề ý, cũng lười giải thích đây chỉ là tin đồn này nọ. Hẳn tuy rằng không thể làm đến mỗi lần đều một lần OK, nhưng ít ra cũng không phải mọi cảnh đều bị NG đi!

“Thời giờ của tôi rất ít. Nếu không thể đúng giờ kết thúc công việc, tôi sẽ thực không vui.” An Trình Điển chính là ý từ đừng làm liên lụy đến hẳn.

“Thời gian ít thì đừng tới làm khách mời nha!” Nếu người ta như vậy liền không khách khí, Văn Lược cũng sẽ không tùy ý để đối phương khi dễ.

“Cũng đúng a! Cậu nói xem nếu bây giờ tôi và cậu không diễn, cậu cảm thấy được đạo diễn có hay không biết chúng ta đang nói gì đó?” An Trình Điển cười túm túm hướng phía máy quay khoát tay, sau đó quay đầu nhìn Văn Lược. Bên kia đạo diễn đã muốn xua tay hướng bọn họ xác nhận.

“Cậu..” Văn Lược lại bị chọc giận. “Cậu yên tâm, tôi nhất định sẽ không làm liên lụy cậu.”

“Vậy nếu bị liên lụy, thì làm sao bây giờ?”

“Nếu tôi làm liên lụy cậu, tôi sẽ làm trâu làm ngựa cho cậu được rồi đi!” Văn Lược hoàn toàn không chú ý đến An Trình Điển, biểu tình tựa hồ không đúng lắm.

“Cái kia thật không cần, không bằng làm trợ lý một ngày cho tôi đi!” An Trình Điển híp mắt, khóe miệng nhếch lên, sau đó cũng không chờ Văn Lược tiếp lời, liền hướng đạo diễn gật đầu ý bảo, “Đạo diễn, chúng ta có thể bắt đầu được rồi!”

Cẩn thận nhớ lại lời An Trình Điển, Văn Lược cảm thấy không đúng lắm, tuy rằng bị NG là chuyện bình thường, bất quá... bất quá nếu thua trước mặt An Trình Điển, hẳn kiên quyết không thể chịu được.

Về phần cái gì một ngày làm trợ lý, hẳn nằm mơ đi!

Cho nên hai người đều đứng trước máy quay căn răng tính toán, khiến cho đạo diễn cảm thấy hôm nay mặc dạng kỳ diệu thật thuận lợi, dễ dàng quay được vài cảnh, cho đến cảnh An Trình Diễn từ xà nhà nhảy xuống.

Đạo diễn nói dù sao cậu cũng là khách mời nên thật sự cần dùng đến thể thân đi! Dù sao xà nhà cũng có chút cao, không trả tiền cho ảnh đế mà còn bị đánh ngã thì... Ai cũng không nghĩ tới An Trình Diễn không chút do dự liền cự tuyệt. Hắn nhìn Văn Lực, cười nói: “Tôi chỉ lên có vài cảnh, mà còn phải dùng đến thể thân, vậy không bằng biên tập đem đầu của tôi cắt nối xuống dưới đi!”

Ngữ khí hay nói giỡn, nhưng thái độ cũng thực kiên định.

Đạo diễn cũng không có biện pháp, cả trường quay không khí cũng trở nên thật nghiêm túc, Văn Lực đứng ở một bên nhìn, hắn giống như có điểm bội phục An Trình Diễn, loại không khí nghiêm túc này làm cho hắn cũng nhịn không được phải nghiêm túc lên.

Tới cảnh quay, An Trình Diễn bị treo trên xà nhà, còn cảnh Văn Lực đánh nhau bị dời sang ngày hôm sau, cho nên liền trực tiếp quay cảnh An Trình Diễn nhảy xuống, vừa vặn che trước mặt Văn Lực.

Đại khái là hắn đứng ở vị trí không đúng lắm, cho nên thời điểm khi xuống dưới cũng thật không đúng, hơi hơi run run một chút. Động tác thật sự rất nhỏ, nhưng đạo diễn vẫn hô cắt, bởi vì hơi run nên đã che mặt Văn Lực. An Trình Diễn rất ngưỡng ngùng hướng mọi người nhìn ấy nấy, trợ thủ của Văn Lực vội vàng đưa nước cho hắn.

Văn Lực không khỏi tò mò, người của chính mình như thế nào đều hướng An Trình Diễn phục vụ, ngay cả hắn cũng chưa được đại ngộ này.

An Trình Diễn tiếp lấy nước khách khí nói tiếng cảm ơn, sau đó hướng đạo diễn đi qua, đại khái là muốn giáng giải cảnh vừa này phát hiện có chút vấn đề. Thời điểm hắn đi đến bên Văn Lực, hắn tự chế giễu nói, “Cậu thắng!”

Văn Lực không kịp phản ứng, mới nhớ tới, hắn nói rất đúng vừa này mới NG, nhưng Văn Lực hoàn toàn không có ý tứ muốn đánh cược. Loại này là lần đầu tiên hợp tác chưa quen thuộc địa hình, chưa quen thuộc đạo diễn, ngay cả Văn Lực cũng không nắm chắc có thể một lần liền qua, huống chi là An Trình Diễn cái gì đều cũng không biết.

Trong lòng không hề có tư vị gì, chưa nói tới đắc ý, chính là cảm thấy được người này cũng không tránh khỏi quá mức nghiêm túc đi! Nhìn hắn chăm chỉ, trình độ này hoàn toàn có thể vượt qua các diễn viên điện ảnh, này... Đại khái chính là hắn hoàn toàn xứng đáng nhận giải ảnh đế đi!

Lúc bắt đầu lại, An Trình Diễn cùng đạo diễn đã trao đổi qua, so với lần đầu tiên càng chuẩn bị kỹ càng, cho nên thuận lợi liền một lần vượt qua.

Thần kinh Văn Lực bắt đầu căng thẳng, tiếp theo là cảnh quay đánh võ của hắn và An Trình Diễn, chưa nói tới phải diễn xuất, nhưng chính là hai người mặt đối mặt, xem như là lần đầu đi!

Thoạt nhìn đạo diễn tựa hồ rất không đáng tin tưởng, nhưng đối với công việc là thập phần nghiêm túc, vì cảnh quay mà tìm đạo cụ, phải nhìn tương đối là chân thật, cho nên vũ khí và vân vân đều phỏng theo đồ thật mà chế, không đến mức đả thương người, nhưng sức nặng cũng thật đến 90%. Vì để thuận tiện, An Trình Diễn cùng Văn Lực đều dùng kiếm như nhau.

Sau đó hai người lưng tựa lưng, địch nhân đứng vây quanh, hai người trao đổi một ánh mắt liền bắt đầu đánh nhau.

Xong tới là địch nhân trừ bỏ phía sau phô trương thanh thế chính là diễn viên quần chúng, thì chân chính giao thủ đều là diễn viên võ thuật của trường quay, để thuận tiện chỉ dẫn động tác cho diễn viên. An Trình Diễn không có kinh nghiệm trong việc này, Văn Lực cũng không am hiểu động tác đánh nhau, hai người thay nhau NG, một đến trán đầy mồ hôi.

Trợ lý của Văn Lực chạy trước chạy sau hầu hạ hai người. Đạo diễn thì luôn luôn an ủi mọi người, lần đầu tiên hợp tác khó tránh khỏi khiếm khuyết, NG là khó tránh khỏi. Thái độ của An Trình Diễn là phi thường tốt, không hề phiền hà việc chỉ đạo võ thuật chỉ dẫn động tác của hắn cho thật đúng, và cùng diễn

viên trao đổi, “Có phải hay không cảm thấy được để trở thành ảnh để thật không dễ dàng?” Vệ Sanh đứng một bên Văn Lược nói.

Văn Lược biết ý tứ trong lời nói của Vệ Sanh, so với thái độ không ngại học hỏi kẻ dưới của An Trình Điển, Văn Lược trong nội tâm nghĩ chính mình luôn tạo ra bề ngoài kiêu ngạo, luôn làm cho hần không có biện pháp cùng người trong đoàn thoả mái nói chuyện, thế cho nên cả người thoát nhìn đều là hình tượng trong treo lạnh lùng, có điểm khó có thể tiếp cận, đây cũng chính là nguyên nhân làm mọi người kinh khạc khi hần cùng An Trình Điển cư nhiên là bạn tốt đi!

“Cậu nếu như cũng có thể làm được như vậy...”

“Cho nên trên thế giới này chỉ có thể có một An Trình Điển cùng một Văn Lược!” Văn Lược lạnh lùng cắt ngang lời Vệ Sanh, hần thật sự chán ghét người khác lấy hần cùng An Trình Điển ra so sánh, từ lúc nổi tiếng đến bây giờ vẫn chưa đủ?

Văn Lược người này không thường phát hỏa, nhưng một khi mất hứng sẽ mặt đen không nói lời nào.

Cho nên Vệ Sanh sau khi nghe xong câu kia liền thức thời không nói gì nữa, Văn Lược người này người muốn dạy hần, đầu tiên phải làm cho hần nghe vào, hần một khi nghe không vào, thì sẽ tỏ vẻ người hiện đang nói cái gì đều là phí công.

Cho nên lúc đạo diễn hô bắt đầu, mặt hần đã thối hết lên rồi. Bất quá lúc lên màn ảnh, mặt của hần liền biến thành bộ dạng nghiêm túc như trong phim. Dù sao cũng là diễn viên chuyên nghiệp nha!

Vệ Sanh trong lòng thở dài, tốt xấu gì hần cũng là diễn viên chuyên nghiệp.

An Trình Điển phía sau lưng hần, không kiềm chế được biểu tình như đi bắt phạm nhân. Hai người cầm kiếm lên liền nhào vào đánh người. Màn hình đặc tả, hiện tại đạo diễn muốn lấy cảnh hai người ở trong đám người đánh nhau. Văn Lược nâng kiếm trong tay lên để đại đao ở đối diện có thể trầm tới, ánh mắt của An Trình Điển liền phản chiếu, tựa như Vệ Sanh nói, hần cùng An Trình Điển thật sự chênh lệch lớn như vậy?

Trong lòng hần đối với tình hình hiện tại thật không cam lòng, Văn Lược cắn răng trong tay tăng thêm một chút lực đạo, liền đem khí phách nam nhân trong nội tâm mình ra cho hần thấy rõ ràng.

Chỉ nghe một tiếng ‘Sát’, kiếm trong tay Văn Lược liền bay khỏi. Quả nhiên lực đạo nuốn dùng thì lại không thể dùng, đang lúc kiếm trong tay Văn Lược cùng đao của diễn viên va chạm, nháy mắt đã bật lại.

Ngay tại lúc đạo diễn hô ‘Cắt’, An Trình Điển đồng thời cũng nhào tới dùng cánh tay chặn kiếm của Văn Lược đang bay đến.

Người ở chỗ này đều ngây dại, nhất thời cổ họng không dám lên tiếng.

Văn Lược cũng bị dọa, hần không phải bởi cây kiếm kia bật lại mà bị dọa, hần là không nghĩ tới cư nhiên An Trình Điển lại nhào đến đây. Kỳ thật loại va chạm lúc đánh nhau này đối với diễn viên bọn hần căn bản cũng không tính là cái gì, nhưng vì hành động của An Trình Điển, ngược lại đem sự tình phức tạp lên.

An Trình Điển bằng bó cánh tay hơn nửa ngày không nói gì, một lát sau hần mới nói ra một câu, nụ cười có hơi vắn vẹo, “Không có việc gì, mọi người tiếp tục đi!”

Đại khái là hành động của An Trình Điển tốt quá, hay là thật sự không có gì nghiêm trọng? Mà sự việc ngoài ý muốn này ở phim trường là chuyện rất thông thường, cho nên sau khi an ủi, mọi người liền lui về, chuẩn bị cho cảnh tiếp theo.

Chính là Văn Lược vừa đi tới hần cũng đồng thời phát ra tiếng rên, kiếm nặng như vậy, hần là không nhẹ đi!

“Không có việc gì, không cần lo lắng! Tôi sẽ không để cậu chịu trách nhiệm!” An Trình Điển đi đến bên người Văn Lược nghĩ muốn lấy tay sờ sờ đầu của hần, lo lắng đến tóc của hần mấy tiếng đồng hồ mới tạo được, liền đổi thành chụp vai.

“Àn.” Văn Lược trong lòng rầu rĩ cũng không để ý đến sự vui đùa của An Trình Điển, chính là thật sâu nhìn An Trình Điển rồi liếc mắt một cái, xoay người nhặt kiếm của mình bước đi. Hần không muốn nợ An Trình

Điển, hẳn cũng không biết quan hệ của hai người là đạt tới trình độ nào mà đối phương lại vì mình làm cái gì đó, hơn nữa người như thế gặp chuyện này còn giúp đỡ cũng thật sự phiến toái.

Loại ý niệm này thật sự ích kỷ, nhưng ý niệm của Văn Lược chính là như vậy.

Vừa mới được giáo huấn, Văn Lược không dám khinh suất, đương nhiên hắn sợ lại làm An Trình Điển bị thương, loại sự tình này làm tay hắn tăng thêm gánh nặng, hẳn là đánh chết cũng không thừa nhận, bất quá cũng một lần phá lệ lưu tâm, sẽ ở tay ngăn trở kiểm áp qua, cũng sẽ thuận tay hóa giải những đòn tấn công tới An Trình Điển.

Quả nhiên hai người trời sinh ăn ý, Văn Lược nơi này vì An Trình Điển lưu tâm, An Trình Điển cũng không nhàn rỗi, ít nhất cũng không để hắn có gánh nặng. Thật cùng kịch bản hình dung tương xứng, đạo diễn khen không dứt miệng.

Cuối cùng chỉ còn lại một cảnh của An Trình Điển.

Cảnh này là một mình An Trình Điển đấu với một nhóm rồi bị đâm trúng ngực ngã xuống, Văn Lược ngồi ở bên cạnh hắn ôm đầu hắn, tầm mắt hai người đối diện nhau. Văn Lược không hiểu sao toàn thân nổi da gà.

“Ta An Mỗ... chưa từng làm qua chuyện tốt.. khụ.. khụ...” An Trình Điển thống khổ nói xong, máu ở bên miệng theo ho khan chảy ra.

Văn Lược nhìn mặt An Trình Điển, cố gắng chịu nhen, cố gắng cố gắng lại cố gắng.. Sau đó nhin không được, bật cười.. Bỏ An Trình Điển nằm trên mặt đất, Văn Lược thiết không có hình tượng, cười đến cả vai đều phát run.

“Này!” An Trình Điển bất mãn, ngồi dưới đất đá kiếm của Văn Lược vút trên mặt đất, “Tôi cái dạng này thực khô hài sao?”

Văn Lược lắc đầu, khóe miệng giấu đều giấu không được cười, đều mang đạo diễn bọn họ cười vang lên. An Trình Điển sinh khí, lấy gương của hóa trang nhìn xem, vừa thấy, chính mình cũng nhin không được nở nụ cười.

Không trách người khác cười, ‘máu’ kia dọc theo khóe miệng trên mặt nhăn nhăn chảy thành mấy đường nhỏ, thấy thế nào như thế thật khô hài. Này hoàn toàn là do hóa trang sai lầm, cũng khó trách Văn Lược lại cười.

Cười đến không thở được, đạo diễn liền vội vàng kêu người ra sửa lại cho An Trình Điển, Văn Lược chợt nhớ tới gì đó, lấy điện thoại di động ra hướng An Trình Điển chụp một tấm.

“Này!” An Trình Điển nóng nảy, cũng không để ý đến người đang giúp hắn chỉnh lại hóa trang, đứng lên liền hướng Văn Lược đi qua, ôm lấy rồi sờ loạn.

Văn Lược vội vàng tránh né, liền giác ngộ ra mình hoàn toàn chưa từng bị người khác sờ loạn.

“Quan hệ thật tốt!” Một đám người ở phim trường cảm thán. Mà không hề tự biết hai người còn đang bận cướp đồ vật này nọ.

Bất quá có được nhược điểm của An Trình Điển, Văn Lược an lòng hơn, căn bản là không có để ý chính mình cùng An Trình Điển hiện tại bị người ngoài xem quan hệ có bao nhiêu hảo.

“Được rồi!” An Trình Điển ôm thắt lưng Văn Lược, mặt đối Văn Lược rất gần, như là mê hoặc nói: “Cậu như vậy thích tôi, ảnh chụp kia liền đưa cậu đi!”

Văn Lược lườm hắn một cái, vươn tay ném điện thoại cho Vệ Sanh, “Cậu có tôi, tôi có của cậu, chúng ta huê nhau!”

“Cậu có tôi?” An Trình Điển nở nụ cười, cười đến thật vui vẻ, máu trên mặt đều không lẫn át được nụ cười của hắn, trên tay độ mạnh yếu cũng nhin không được tăng thêm. Văn Lược chỉ cảm thấy trên lưng một cổ cường lực bắt hắn kéo qua, mặt hai người đối nhau rất gần.

Tầm mắt liền như vậy lơ đãng nhìn, Văn Lược rõ ràng tìm được hình ảnh của mình trong ánh mắt An Trình Điển, tâm bỗng nhiên liền rõ, sau đó hoảng lên.

“Hóa trang của An Trình Điển được rồi sao?” Đạo diễn bỗng nhiên hô một tiếng.

Văn Lược mới phục hồi lại tinh thần, hoang mang rối loạn khuếch trương vì cảm giác tay của An Trình Điển vượt ve lưng của mình, cước bộ hỗn loạn hướng phía trước đi đến. Phía sau trên môi An Trình Điển lộ ra nét cười.

Hóa trang xong, hai người lại ngồi xuống cùng nhau. An Trình Điển thoải mái tựa vào trong lòng Văn Lược, hướng về phía hắn mỉm cười. Miệng hàm chứa ‘máu’ nên không tiện mở miệng nói chuyện, cười cười coi như là chào hỏi.

Văn Lược cảm thấy được có chỗ nào đó không đúng, hắn phát hiện chỉ cần cùng An Trình Điển ở cùng một chỗ, hắn liền dễ dàng gặp chuyện không may, không phải trước mặt người khác bị mất thể diện, chính là bị tính kế.

“Văn Lược, để cho mặt cúi xuống một chút, như vậy góc độ sẽ đẹp hơn!” Đạo diễn ở xa xa chỉ đạo.

Văn Lược nghe lời liền cúi đầu thấp xuống vài phần, hai người dựa vào càng thêm gần, ánh mắt đối ánh mắt, An Trình Điển còn gắt gao dán lỗ tai vào ***g ngực Văn Lược, thực nhanh, thực nhanh.

“Tôi An Mỗ... chưa từng làm qua chuyện tốt...khụ..khụ...” An Trình Điển nhập vai, huyết bùng lên, nói chuyện đều thật khó khăn, “không thể tưởng tượng được... khụ... khụ.. Ai ngờ trước khi chết có thể làm được chuyện tốt... khụ... Cả đời này đã đủ... đã đủ!”

Không thể không nói An Trình Điển diễn thật sự tốt lắm, Văn Lược nhìn ánh mắt của hắn, cảm thấy được ánh sáng từ nơi đó sẽ tan mất, tâm không tự chủ được hoảng lên.

Sau đó, hắn lại NG!

Kết quả mãi cho đến khi kết thúc cảnh quay, cuộc đối thoại đơn giản nhất, so với cảnh đánh võ, NG hơn rất nhiều.

Đạo diễn cho ra một kết luận, ngay cả có kỹ xảo diễn xuất tốt nhất cũng không thể cùng bạn tốt diễn, cười rất nhiều làm ảnh hưởng tiến độ nha!

Kết thúc công việc cũng khoảng hơn ba giờ sáng. Thời điểm Văn Lược bỏ lớp hóa trang, An Trình Điển cũng ở đó. Văn Lược nghĩ tới cảnh đó khi nhìn thấy ánh mắt cổ quái, trong lòng sợ hãi, thậm chí mau kết thúc công việc rồi rời đi.

Người hóa trang đã tẩy trang hết cho họ, chỉ còn nhân viên đang cởi trang phục. Bình thường nghệ sĩ đều chính mình mang theo nhân viên, chính là thời điểm này liền công dụng. Nhưng An Trình Điển không dẫn người lại đây, hắn chính là tới tham ban nhân tiện làm khách mời, thời điểm kết thúc công việc mọi người đều vội vã, không ai lo lắng cho siêu sao. Thời điểm này ai lại không nghĩ mau mau thu dọn rồi trở về ôm chăn ngủ chứ.

Hết chương 4

5. Chương 5

Trợ lý của Văn Lược bỗng nhiên nhớ nhó xoay người theo sát Vệ Sanh nói gì đó, được cho phép liền chạy sang giúp An Trình Điển. Sắc mặt Văn Lược lập tức trở nên không tốt, người này có phải hay không thăm mền An Trình Điển nha!

“An Trình Điển tay không thoải mái, cô ta qua hỗ trợ!” Vệ Sanh giải thích.

Văn Lược mới nhớ tới ban ngày An Trình Điển giúp đỡ một đao, trộm liếc mắt sang nhìn một cái, vừa lúc An Trình Điển cởi áo lộ cánh tay, nơi bị thương đã muốn bầm tím.

An Trình Diễn không chú ý tới Văn Lược đang nhìn, thẳng đưa tay lấy điện thoại trên bàn, kết quả cứ nhiên cầm không được, “Ba” một tiếng di động rớt lại bàn. Văn Lược lúc này mới phát hiện, tay hắn hình như bị rất nghiêm trọng. Chính là bị nghiêm trọng như thế làm sao lúc này có thể nắm lâu như vậy?

Nghĩ đến đây, Văn Lược có điểm ngồi không yên. Bất quá ngại Vệ Sanh ở đây, hắn sẽ không biết xấu hổ đi hỏi. Vài lần quay đầu nhìn An Trình Diễn, đối phương giống như không muốn tìm mình chịu trách nhiệm.

Không khí trong phòng hóa trang có điểm kỳ quái, mà ngay cả trợ lý cũng cảm thấy kỳ quái, nói cứ nhiên sao hai người này lại không nói lời nào.

Văn Lược sắc mặt không tốt lắm, cúi đầu để Vệ Sanh tùy ý làm. Nhiều người như vậy hắn cũng ngưỡng ngừng đi theo An Trình Diễn nói xin lỗi linh tinh các thứ, lúc đó không nói, giờ nói thì thấy thật sự giả tạo.

Thật vất vả đợi hóa trang sức xong, Vệ Sanh đi ra ngoài lấy xe, Văn Lược áp ứng định mở miệng.

“Cái kia... tay cậu, không vấn đề gì chứ?”

“Có vấn đề gì?” An Trình Diễn tay đang cầm di động bỗng nhiên buông xuống, như có điều suy nghĩ nhìn Văn Lược.

“Tôi thấy cậu, tay cũng không có sức cầm vật!” Văn Lược thật sự sẽ không nói trực tiếp.

“Tôi còn có tay kia!” An Trình Diễn lại cầm di động lên.

“Một bàn tay không thể làm đến hai chuyện!” Trợ lý nói chen vào, “Đã trễ thế này, anh không gọi người đến đó sao? Một bàn tay còn muốn lái xe?”

“Đã trễ thế này còn gọi người tới không tốt lắm nha! Người trợ lý cùng đại diện của tôi rất mẫn ố chắn!” An Trình Diễn còn đang khởi động tay, Văn Lược ánh mắt liền đi theo chuyển động kia, hắn nhớ bạn bè An Trình Diễn trong phạm vi này nhiều như vậy, không đến mức nửa đêm ra giúp hắn cũng không có đi!

“Đi theo anh làm việc cũng thực hưởng phước!” Trợ lý nhanh nhẩu nói, “Không bằng tôi đưa anh về đi!”

“Được rồi! Tôi đưa cậu về!” Văn Lược nhin không được chen vô, trợ lý kia mới lấy bằng lái cũng chưa quen thuộc đường, hắn cũng không muốn thấy tin tức trên báo ngày mai đăng An Trình Diễn chết vì tai nạn xe.

“Àn?” An Trình Diễn tựa tiểu phi tiểu nhìn Văn Lược, “Cậu đưa tôi về?”

Kỳ thật lúc sau Văn Lược đã muốn hối hận, tại sao hắn phải lắm miệng, kỳ thật có thể cho Vệ Sanh đưa về nha! Như vậy dường như đi theo hắn làm việc thật đúng là dùng không chút khách khí nha!

“Quên đi, đã trễ thế này, cậu cũng mệt chết đi, chính mình có thể về!” An Trình Diễn cười cười, cự tuyệt Văn Lược, kết quả lả từ trong túi lấy chìa khóa ra cứ nhiên làm rớt.

“Tôi nói cậu để tôi đưa về!” Văn Lược khẩu khí vừa nói xong, xoay người nhặt chìa khóa của người ta lên liền đi nhanh ra ngoài.

Sau lưng khoe miệng An Trình Diễn hơi hơi gợn lên, sờ sờ vết thương trên cánh tay, này bị thương cũng thật có giá trị.

An Trình Diễn bước lên xe, Văn Lược liền hối hận, nhiều chuyện! Đưa cho trợ lý hắn đưa về cũng được, hơn nửa đêm trên đường ngay cả 1 cái xe cũng không có, như thế nào liền dễ dàng xảy ra chuyện.

Chính là hiện tại chuyện này không phải mấu chốt, mấu chốt là.. người ngồi ở chỗ phó lái làm nhiều chuyện làm tâm thần rất vướng bận.

“Cậu có thể hay không chỉ chuyên tâm nhìn phía trước?” Văn Lược ghen một đường, vẫn là không đành chỉ nói ra.

“Lái xe chính là cậu!” Ý An Trình Diễn là cậu mới là người lái xe, tôi không cần phải nhìn phía trước.

“Vậy cậu có thể nhìn bên ngoài!” Văn Lược cứng rắn nói, “Cảnh đêm cũng không sai...”

“Không bằng cậu!” An Trình Diễn nhỏ giọng nói, bất quá vẫn là nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn về phía cửa sổ.

Văn Lược không có nghe câu nói kia, bất quá thiếu ánh nhìn của An Trình Điển, hắn thoải mái không ít, bất quá loại xe này quá nhỏ, không gian phong bế tối quá mức, đặc biệt hai người này còn chưa bao giờ cùng một chỗ, mà ngay cả nghĩ muốn mở miệng nói cũng không tìm thấy chủ đề, Văn Lược cũng thực muốn biết, vì cái gì rõ ràng là người xa lạ, như thế nào lại bị người khác hiểu lầm là bạn tốt? Hoàn hảo không thể tin cái loại này. Điển này cũng thực làm cho người ta bất an, hiện tại cho dù An Trình Điển không nhìn hắn nữa nhưng bàn tay vẫn khấn trương thắm đầy mồ hôi.

Nam nhân ở cùng nhau sẽ có loại cảm giác kỳ quái này đi!

Chính là rõ ràng đối phương cũng đã không còn hướng bên này nhìn, hắn vì cái gì còn có thể hướng bên kia nhìn?

An Trình Điển tựa hồ thực chăm chỉ nhìn ngoài cửa sổ, bỗng nhiên nghiêng người đụng đến cánh tay, đau đến mức mặt cũng có điểm vặn vẹo! Tay Văn Lược cũng run lên một chút, xe cũng đi theo nháy mắt động thật mạnh, An Trình Điển cứ nhiên ánh mắt nhìn qua.

Văn Lược bị nhìn mặt mũi đến thực khó coi, nam nhân đối với việc lái xe có một ngạo khí khó có thể tưởng tượng được, Văn Lược cảm thấy mình hảo tâm đưa hắn về, cứ nhiên còn bị hắn nhìn kỳ thị, liền rùng qua, “Nhìn cái gì, tôi lấy bằng lái ba năm rồi.”

“Ặn!” Văn Lược nhìn hắn nở nụ cười.

“Cậu ân là có ý gì? Khinh thường tôi?” Văn Lược bị An Trình Điển kích lên, thái độ trở nên mất lý trí, “Muốn hay không tôi cho cậu theo bão trở về?”

“Ha hả!” An Trình Điển càng thêm tươi cười, cười càng thêm thâm.

“Ha hả là có ý gì?” Văn Lược rất không thích, cứ nhiên thật sự đạp chân ga.

“Ặn...” An Trình Điển kéo dài giọng nói, “Cậu muốn ngày mai cùng tôi lên đầu đề?”

“Cái gì đầu đề?” Văn Lược có chút khấn trương nhìn chằm chằm phía trước, dưới chân ga có một chút thả xuống, hắn là người cẩn thận cả đời, cho dù đèn đỏ cũng chưa từng dám vượt, hiện tại cứ nhiên lại chạy siêu tốc nhanh, chính là dưới tình huống tự nguyện. Hắn có thể không khấn trương sao?

“Cậu nói tôi và cậu đêm này cùng chết vì một vụ tai nạn xe cộ, ngày mai báo chí có phải hay không đăng tôi và cậu tự tử nha?” Nói xong An Trình Điển lấy tay vuốt ve tay Văn Lược, ánh mắt đầy buồn nôn, thêm độ thâm sâu.

Văn Lược cả người tê rần, buông ra chân ga, phanh lại lập tức. An Trình Điển nếu không thắt dây an toàn đã sợ đụng trúng mặt thủy tinh đằng trước. Dùng tâm tình của Văn Lược hiện giờ mà nói, hắn chính là muốn An Trình Điển đụng trúng mặt thủy tinh đằng trước. Nhưng hiện tại An Trình Điển chẳng những không có chuyện gì, mà còn tủm tỉm cười ăn đậu hủ Văn Lược.

“Cậu đi ra sau ngồi cho tôi!” Văn Lược hung hãn cúi người đẩy An Trình Điển vào cánh cửa.

“Này... Đừng rộn! Tôi thực đau!” An Trình Điển bỗng nhiên cúi người ôm cổ Văn Lược, đầu hắn ở trên lưng cọ cọ không ngừng, “Tiểu Lược, người ta hảo khốn không muốn ra đằng sau!”

Vừa nói một bên còn méo mó cọ, Văn Lược ghê tởm đều muốn phát ói cả ra, nhưng An Trình Điển cả người đều ở trên lưng hắn, đẩy đều đẩy không ra, như thế nào cho tới bây giờ không ai phát hiện con người này còn cất giấu một mặt ngây thơ?

“Buông tay!” Văn Lược đều điên lên cả rồi.

Người trên lưng ôm thật chặt, gắt gao dán vào, lại làm nũng lại chơi xấu, Văn Lược cứ nhiên giãy không được.

“An Trình Điển!” Văn Lược tạm dừng một chút, trấn an chính mình một chút, nhồi vào *** ngực khí thể, sau đó lung lay nhất thể chuẩn bị hung tợn đẩy người ở trên ra, không nghĩ trên lưng bỗng nhiên không nhúc nhích.

Lại kêu một tiếng, vẫn là không nhúc nhích! Quay đầu vừa thấy, tên hỗn đản này, cứ nhiên đang ngủ.

Người ngủ nên cũng im lặng không ít, cũng ngoan không ít, Văn Lược chỉ hơi giãy liên thoát ra, người trên lưng thật tự nhiên ngã vào ghế nặng nề ngủ.

Nhanh như vậy liền ngủ, sợ là thật sự mệt đến ngất đi. Văn Lược tuy rằng rất muốn một cước đá tỉnh người kia, nhưng nhìn đến bộ dạng say ngủ của hắn lại không đành lòng, An Trình Điển rốt cuộc cũng khiến hắn chia ra nhân tình.

Ai ~!

Cam chịu số phận lại cúi người đem đầu hắn dựa vào cửa xe, nhẹ nhàng khởi động xe lại, bình ổn mà chạy tiếp.

Văn Lược cảm thấy được chính mình đêm nay tổng cộng làm hai sự kiện sai, một... Là đáp ứng đưa tên hỗn đản này về nhà, hai là không nhẫn tâm đánh thức hắn.

Hiện tại hắn đang thoải mái lái xe, mà bên người kia không hề tự biết mình cùng với heo đem so sánh là giống nhau.

Văn Lược một hơi nghẹn ở ngực, thở không được thực khó chịu.

Bọn họ là đi quay phim điện ảnh và truyền hình, tự nhiên ngủ lại đều là khách sạn, khách sạn của Văn Lược là do tổ kịch an bài, mà An Trình Điển thì hắn không rõ ràng lắm, cho nên xe ở trên đường một vòng lại một vòng, nếu An Trình Điển là nữ nhân, vậy việc hắn hiện tại đang làm chính là tràn ngập quan trọng.

Hắn có tất yếu đối với một nam nhân tốt như vậy?

Bọn họ ngay cả bằng hữu cũng không phải.

Văn Lược tuyệt đối sẽ không nhận An Trình Điển là bằng hữu của hắn. Cho nên nhất định sẽ không đưa An Trình Điển về khách sạn của mình. Nhưng mà cũng không thể cả đêm lái xe bên ngoài đi! Cho dù hắn có thể lực, xe cũng không chống đỡ được.

Đành phải chịu đựng tìm khách sạn gần đây. Dừng xe lại, An Trình Điển còn đang ngủ, tựa như heo chết. Văn Lược nghĩ, nếu hiện tại để hắn đầu đó ở đây, sợ là sẽ bị người ta khiêng đi mất cũng không phát giác đi!

Đêm khuya chỉ có một việc tốt đó chính là ít người, Văn Lược mất thật nhiều sức mới đem được An Trình Điển kéo ra. Một đường cố sức đỡ hắn tiến vào khách sạn đại đường. Nơi công cộng, mỹ nữ liếc mắt một cái liền nhận ra bọn họ, kinh ngạc không nói nên lời.

“Một phòng!” Văn Lược cúi đầu đem giấy căn cước ra.

“Đúng vậy, thật sự! Là thật!” Ngoài sảnh các cô gái đều điên lên, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Văn Lược.

Văn Lược cười khổ, nhân vật của công chúng được hưởng các loại ưu đãi, tự nhiên phải thừa nhận mỗi ngày trở thành quái vật bị mọi người vây xem.

“Cái kia... Đây là An Trình Điển sao?” Tiếp tân đột nhiên hỏi.

Văn Lược cũng không biết một cỗ lực mạnh mẽ từ đâu tới đây, một phen đem đầu An Trình Điển ấn vào ngực mình, gắt gao che mặt của hắn. Cho dù là bị hoài nghi, cũng không muốn mọi người biết hắn cùng An Trình Điển mượn phòng. Cũng không biết vì cái còn có ý nghĩa như vậy, nhưng lại thực chấp nhất.

Trên trán Văn Lược mồ hôi đổ xuống.

“Cái kia...” Tiếp tân còn muốn nói cái gì đó.

Văn Lược lộ ra nụ cười hoàn mỹ, “Có thể cho tôi thẻ phòng không? Tôi muốn lên phòng.”

Quả nhiên mỹ nam kế hữu dụng, Văn Lược thoải mái lấy được thẻ phòng, tiến vào thang máy thật lâu sau thở nhẹ ra. Người trong lòng bỗng nhiên động, Văn Lược vội vàng đè lại.

“Buông tay!” Thanh âm của An Trình Điển chậm rãi từ ***g ngực hắn truyền đến, tinh thần căn bản không giống như người vừa mới tỉnh ngủ.

“Không được, trong thang máy có camera!” Văn Lược thực chấp nhất, thời điểm này căn bản không nói tới cái loại cẩn thận hay không cẩn thận, cảnh giác dị thường này là từ đâu tới?

“Vậy thì tôi sẽ không khách khí!” An Trình Điển tựa hồ đang cười, hai tay bỗng nhiên ôm Văn Lược, đầu hoàn toàn dựa vào ngực.

Văn Lược dùng sức phụ giúp hắn, miệng hung hãn hỏi, “Cậu..cái gì... lúc này... tỉnh?”

“Cậu đoán xem!” Người trong lòng không biết xấu hổ còn tại ngực cọ, một bên cọ một bên tay đặt sau lưng hắn.

“Cậu loạn đủ chưa!” Văn Lược nhìn chằm chằm con số trong thang máy, răng nanh cắn lại càng cắn càng lợi hại.

“Chưa đủ đâu!” Tay An Trình Điển luồn vào trong áo Văn Lược, một tác một tác châm ngòi Văn Lược, ngón tay trên người Văn Lược đều cảm nhận được nhiệt độ.

“Đình” Tiếng thang máy mở, theo cửa thang máy ra, một con quái vật lớn bị đá ra ngoài, trong hành lang khách sạn phát ra tiếng thét thảm thiết.

“Văn Lược, tay của tôi muốn đứt rồi!” An Trình Điển kêu lên ôm tay đi theo sau Văn Lược.

“Xứng đáng!” Sắc mặt Văn Lược khó coi đánh mở cửa phòng, “Đi vào!”

An Trình Điển rất có tinh thần nhìn Văn Lược, cười đến rất đắc ý. Văn Lược bỗng nhiên có cảm giác mình là một ngốc tử, vì không đánh thức An Trình Điển hắn đem xe chạy một vòng lại một vòng, còn đi tìm chỗ ở rồi khiêng hắn về phòng. Thời điểm hắn làm hết thấy mọi việc, người này có phải hay không trốn trong bóng tối trộm cười?

Văn Lược đã muốn mất đi sự kiên nhẫn, đem thẻ phòng cùng chìa khóa xe thả vào người An Trình Điển, xoay người muốn đi.

Hắn thật sự là tự chui đầu vào rọ, loại người nhàm chán này tùy ý vứt hắn ở đâu đó trên đường cũng là khách khí rồi, nếu biết hắn xấu xa như vậy, Văn Lược tuyệt đối sẽ thần không biết quỷ không hay vứt hắn ở hoang sơn dã linh nào đó.

“Ân? Cậu phải đi?” An Trình Điển nghiêng đầu tựa vào cánh cửa, bộ dạng như tình nhân vừa đến giờ đã phải đi, trong ánh mắt tràn ngập mờ ám cùng nhu tình.

Văn Lược không để mình bị xoay vòng vòng, hắn hận không thể lập tức từ nơi này biến mất. Nhưng ngay tại lúc hắn xoay người, trên lưng đầy căng thẳng, hắn bị một lực đạo mạnh mẽ kéo vào phòng. Cửa bị An Trình Điển một cước đá đóng lại, Văn Lược còn không đứng vững trên gót chân thân thể đã nặng nề bị đặt trên cửa. Mặt An Trình Điển sát lại gần.

“Không cho phép đi!” Thanh âm khàn khàn An Trình Điển phát ra làm cho lòng người hoảng.

“Cậu không có tư cách đòi hỏi tôi!” Văn Lược tâm tình thật không tốt, hiện tại bị gây sức ép hắn thật sự mệt chết đi, người này nếu lại khiêu chiến hắn, hắn sẽ khó giữ được mình mà không đánh người.

Cho nên mới nói cừu ngoan cũng có thể cắn người.

Hết chương 5

6. Chương 6

“Như thế này! Có hay không có tư cách?” An Trình Điển bước lên phía trước một bước nhỏ, thân thể hai người gắt gao dán cùng nhau, gần đến mức cơ hồ nghe được cả tiếng tim đập.

Ngực Văn Lược căng thẳng, trái tim không hề có đạo lý đập mạnh, hắn không cao bằng An Trình Điển, tầm mắt chỉ đến mũi của An Trình Điển, kia chính là được truyền thông ngợi khen “Chiếc mũi hoàn mỹ nhất” liền gần ngay trước mắt, khoảng cách làm cho người ta cảm thấy không được an toàn, Văn Lược có điểm không chịu nổi cúi đầu.

“A!” Bỗng nhiên cái mũi một trận đau nhức. An Trình Điển cứ nhiên cắn mũi hần, “Cậu có bệnh à?”

“Đúng vậy nha!” Bản thân không hề tự giác cứ nhiên liếm liếm môi.

Muốn chết. Văn Lược một khắc cũng không muốn ngốc nữa. Một bên thúc thân thể công kênh của đối phương một bên cảnh cáo nói, “An Trình Điển tôi cảnh cáo cậu...”

Mới nói được một nửa, miệng liền bị ngăn chặn. Hơi thở cường đại của đối phương đập vào mặt, lực lớn đánh vào làm cho Văn Lược nhất thời mất đi năng lực phản ứng. An Trình Điển cứ nhiên hôn hần, à không, cường hôn!

Hần lại không phải nữ nhân, bị đối đãi như vậy tự nhiên là nổi trận lôi đình.

Giơ tay lên ngay bụng An Trình Điển đâm một quyền.

An Trình Điển phát ra tiếng đau đớn, lại quá phận ngậm đầu lưỡi Văn Lược, đầu lưỡi liếm qua khoang miệng của hần, khiến cho Văn Lược một trận run rẩy, hần dùng sức đẩy ra, cánh tay bị nắm trực tiếp áp qua đỉnh đầu, một chút cũng không thể nhúc nhích.

Trong đầu Văn Lược toát ra một nghi vấn, tay An Trình Điển không phải bị thương sao?

Chính là trọng điểm không phải ở chỗ này, được không.

Văn Lược hết thấy giấy dựa dễ dàng thoát khỏi hôn môi của An Trình Điển, không thể không nói An Trình Điển ở phương diện này đối Văn Lược không thể đạt tới sự thành thạo. Chỉ là bị người như vậy quá phận đối đãi, cho nên tính tình nóng nảy như Văn Lược rốt cuộc cũng bạo phát.

Chờ thời điểm An Trình Điển rút về, Văn Lược không chút do dự đâm vào bụng An Trình Điển một quyền. Một quyền này chính là oán khí tích lũy cả đêm nay, An Trình Điển bị đau dựa vào vách tường chậm rãi ngồi xuống đất.

“Tôi đã cảnh cáo cậu!” Văn Lược đem nắm tay mình dút vào túi, mu bàn tay đau đớn nói cho hần biết, một quyền kia quả thật đâm không nhẹ. Hần vừa nghĩ lại cảm thấy lo lắng.

“Cậu tự lo cho mình, tôi đi đây!” Câu cuối cùng cho đối phương đi. Văn Lược không chút do dự xoay người.

“Tôi thích cậu!” Tay vừa đụng tới nắm cửa, sau lưng truyền đến thanh âm của nam nhân vì đau đớn mà trở nên kỳ quái. Cước bộ của hần dừng một chút, sau đó bỗng nhiên xoay người, ánh mắt chống lại An Trình Điển.

Trong lòng hần hiện tại đang do dự, do dự chính là phải mắng An Trình Điển “Bệnh thần kinh” hay là hỏi hần thích mình khi nào?

Kỳ thật so với hướng đối phương mà nói, loại thời điểm này lại đi có loại tâm lý này mới thật là kỳ quái đi!

Bất quá sau khi nhìn An Trình Điển, Văn Lược liền hối hận, lúc này đi liền xong, làm chi còn nhiều sự quay đầu sang hướng khác. An Trình Điển ánh mắt tội nghiệp thoát nhìn tựa như Văn Lược phụ hần. Cũng không biết làm sao có một cổ ác khí ập tới, Văn Lược bước tới An Trình Điển hung hãn đá một cái, sau đó bỏ lại ba chữ “Bệnh thần kinh” theo lẽ thường, rồi mở cánh cửa mà đi.

An Trình Điển ngồi dưới đất dờ khóc dờ cười, hành động ngây thơ này chỉ có người hiểu Văn Lược mới biết là hần không hề có ác ý, chính là tâm lý phản ứng thông thường, hần đại khái đã sớm muốn đánh mình đi!

An Trình Điển một tay chống đầu cười khổ, Văn Lược đi rồi hần mới kêu lên một tiếng, cởi áo khoác, cánh tay đã muốn sưng thành cây củ cải, hần hôm nay nhẫn không dễ dàng.

Gian nan lấy từ trong túi lấy ra điện thoại, gọi cho người đại diện của mình, thuận tiện liếc nhìn tên khách sạn, báo địa chỉ, sau đó ôm cánh tay tựa vào vách tường, rốt cuộc băng không được lui thành một đoàn.

“Văn Lược, nếu cậu biết tay tôi thật sự bị chặt đứt, cậu có hay không khổ sở?”

Nếu thật sự, vậy thì đáng giá! Cười khổ...

Văn Lược trở lại khách sạn của mình, ngày cũng mau sáng, tim của hần ở thẳng ở trên giường không có biện pháp bình phục. Là một nhân vật của công chúng bị thổ lộ như vậy cũng là chuyện bình thường, ngay

cả những fan nam, hần cũng có rất nhiều, nhưng lại bị ngôi sao tử triền loạn đánh (tạm dịch là stalker) (hiện tại hần hoàn toàn có thể dùng bốn từ này để hình dung hành vi của An Trình Điển), sau còn bị thổ lộ, như vậy mọi chuyện kinh thế hãi tục hần đều đã trải qua. Thảo nào An Trình Điển vẫn đối hần làm ra một chút hành động làm cho người ta khó có thể lý giải.

Bị hồng nhân* thích, hần... có phải hay không nên cảm thấy cao hứng? Hay cần phải đứng ở lập trường nam nhân cảm thấy ghê tởm? Nhưng Văn Lược thẳng thắn nói, hần không cảm thấy ghê tởm. Chính là cảm thấy An Trình Điển người này đáng ghét, cùng chuyện này không quan hệ. Càng nghĩ càng loạn, càng loạn càng ngủ không được, trằn trọc đến lúc khó chịu, mới bắt đầu buồn ngủ.

(*hồng nhân: dựa theo truyện có thể giải thích là người được ưu thích nhất hiện nay)

Này rồi rầm liên rồi rầm đến sáng rồi.

Thời điểm Vệ Sanh từ phòng kế bên sang bắt người, Văn Lược đang ngủ say, bị người dựng dậy, mắt đều không mở ra được, chớ nói quàng mắt có bao nhiêu thâm. Tình huống hiện tại xem bộ dáng là không có biện pháp ra phim trường. Vệ Sanh chỉ tiếc luyện sắt không thành thép, bỏ lại người đến phim trường giải thích với đạo diễn.

Nhờ An Trình Điển, từ trước tới nay đây là lần đầu tiên đi quay phim Văn Lược được ngủ ngon giấc, mở mắt ra đã là buổi chiều, rửa mặt vài cái rồi gọi đồ ăn Trung Quốc, sau đó ngồi trên ghế salon vừa ăn vừa xem TV.

Vì tiết kiệm thời gian, Vệ Sanh cùng đạo diễn thương lượng, hôm nay vừa lúc đem kịch bản quay buổi tối ra quay cho hết. Buổi tối còn muốn quay, nghĩ đến đây Văn Lược tính tình trẻ con ôm ôm lấy chần lẩn lộn.

“Nghĩ đều đừng nghĩ, nghỉ ngơi một ngày đã là hạn độ lớn nhất. Nếu chậm trễ tiến độ, công việc tiếp theo của cậu cũng sẽ bị kéo dài thời hạn!” Vệ Sanh đưa cho hần chén trà.

“Ặn!” Văn Lược khó khăn ngoan ngoãn gật đầu. Tầm mắt nhìn chăm chăm vào TV không có biện pháp rời, hần có một thói quen dị thường, xem TV chỉ xem tin tức giải trí, trọng yếu hần phải xem nhiều người ở đâu sẽ bị phóng viên viết loạn để hần tránh xa. Cho nên hần được xem là một trong những ngôi sao trong sạch nhất. Toàn bộ tin tức chủ yếu đều là tin tốt.

Đang xem tin tức giải trí, bỗng nhiên mắt mở to, “An Trình Điển quay phim bị thương, rạng sáng được đưa vào bệnh viện!”

Vệ Sanh cũng nhìn thấy, quay đầu nhìn chăm chăm Văn Lược, “Tối qua cậu đưa hần về nhà, cậu đánh hần?”

“Tôi không có!” Văn Lược vội vàng phủ nhận, càng phủ nhận thanh âm lại càng nhỏ càng hư, hần tối hôm qua đúng là có đánh An Trình Điển, chính là, quyền kia, không đến mức phải vào bệnh viện đi!

“Rốt cuộc là Tiểu Càng thủ đoạn cao minh!” Vệ Sanh thì thào nói, “Còn có chút thời gian, đi xem An Trình Điển đi! Tôi liên hệ với vài phóng viên!”

“Không đi!” Văn Lược quyết đoán cự tuyệt.

“Phải đi!” Vệ Sanh trong lời nói kiên định không để cho cự tuyệt, “Mọi người đều biết hần là do quay phim của cậu bị thương, cậu nếu không đi nhìn xem, cậu muốn làm cho phóng viên với fan hâm mộ nghĩ như thế nào?”

“Tôi không muốn đi!” Thái độ Văn Lược cũng thực kiên quyết, trải qua chuyện tối ngày hôm qua, hần còn chưa có chuẩn bị thái độ thản nhiên cùng tên hỗn đản An Trình Điển kia đối mặt.

Ý đã quyết, Văn Lược tính toán qua loa coi như xong, “Anh đại diện cho tôi đi đi! Dù sao có tấm lòng là được rồi!”

“Không được, hần trước mặt người khác, mọi nơi đều hướng cậu quan tâm, nói cậu cùng hần rốt cuộc là quan hệ như thế nào, ít nhất truyền thông cũng biết hai người là bạn tốt, cậu nếu không đi liền không hợp lẽ, coi như là vì sĩ diện đi!”

Giải trí là vậy, nói đến nói đi đều là vì vẻ bên ngoài! Vệ Sanh muốn Văn Lược đi bất quá cũng là vì như thế, cho nên vẫn là Văn Lược thỏa hiệp.

Tối nhưng vẫn phải đi bệnh viện. Trước cửa bệnh viện phóng viên rất nhiều, Văn Lược xem tin tức biết, phóng viên đều bị người đại diện của An Trình Điển bắt giam ở ngoài cửa, nói cái gì An Trình Điển cần có một không gian yên tĩnh để tĩnh dưỡng.

Nếu cần một không gian yên tĩnh để tĩnh dưỡng, thì cần gì phải thông báo cho truyền thông.

Thời điểm Văn Lược đến hiện trường, phóng viên cùng fan hâm mộ đã ở cửa bệnh viện vây quanh rất nhiều. Thấy hân đến, lại có một đám vây quanh lại đây. Các loại câu hỏi chen chúc mà đến, Văn Lược cùng phóng viên cười chào hỏi, phóng viên hỏi hân An Trình Điển vì làm khách mời cho phim của hân mới bị thương, hân có ý kiến gì không.

Hân nở nụ cười, sau đó phóng viên bị người gạt ra để hân đi vào trong. Trong lòng cảm thấy vẫn đề được hỏi thật là không có trình độ, An Trình Điển bị thương hân có thể có ý kiến gì? Vui sướng khi người gặp họa?

“Văn Lược, Văn Lược, An Trình Điển bị thương. Cậu có hay không cảm thấy đau lòng?”

Không biết ai bỗng nhiên hô một câu như vậy, hân như bị điện giật dừng lại một chút, câu này hân không phải là phóng viên hỏi. Sau đó hân nhìn đằng sau liền thấy một người giơ ảnh chụp hân cùng An Trình Điển ôm nhau ở lễ trao giải.

Hân sưng sốt một chút, chỉ kịp liếc mắt nhìn một cái liền bị người kéo vào trong bệnh viện.

Phóng viên đều bị nhốt ở ngoài cửa, trong đầu Văn Lược đều là hình ảnh ảnh chụp lúc này, này đều là fan của An Trình Điển, tại sao lại giơ ảnh chụp hân cùng An Trình Điển chứ? (trời ơi khổ quá, thì người ta là fan ghê chứ gì nữa ~)

“Cái kia... lúc này là ảnh chụp?” Văn Lược hỏi Vệ Sanh.

“Cái gì?” Hiên nhiên lực chú ý của Vệ Sanh là giúp Văn Lược mở đường, cũng không có chú ý điều này.

Tới trước cửa phòng bệnh, Tiểu Càng đang ở ngoài cửa nghịch di động, nhìn thấy Vệ Sanh cùng Văn Lược tiến lại, sắc mặt không tốt lắm đứng lên, “Hân đang ngủ, không được vào nhiều người!”

“Nếu không cần nhiều người, vậy..” Văn Lược thực tự nhiên đón lời Tiểu Càng.

Vệ Sanh cùng Tiểu Càng đồng loạt trừng mắt nhìn Văn Lược. Văn Lược bắt đắc dĩ, do dự vài giây, hít một hơi sau đó đẩy cửa vào.

Tên An Trình Điển kia cứ nhiên đang ngủ, Văn Lược đi qua dạo một vòng cũng không thấy đối phương tỉnh, Văn Lược nhàm chán đem đầu sát lại, phát hiện An Trình Điển ngủ dường như rất sâu, sâu đến mức người tới cũng không phát hiện.

Bộ dạng thật đúng là không tồi, làn da bảo dưỡng cũng rất tốt, cùng internet lưu truyền “mỹ nam không có góc chết” có chút chênh lệch, Văn Lược khó chịu trừng mắt nhìn người đang ngủ, sau đó nghiêng đầu nhìn tay bị thương của An Trình Điển, cánh tay hân đã bị bọc thạch cao, Văn Lược đi lên gõ hai cái, thạch cao cứng rắn phát ra thanh âm thanh thúy.

Ở trong lòng thầm nói câu xứng đáng.

Sau đó đứng thẳng người, khách khách khí khí nói: “Tôi đều đã đến xem qua! Cho nên... Hiên tại tôi phải đi!”

Thật sâu nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng hoàn thành nhiệm vụ, ai ngờ vừa mới chuyển thân, tay đã bị kéo lại.

“Nếu đã đến, sao không ngồi một chút?” Tiếng nói còn có chút khàn khàn, đại khái là cổ họng rất khô, Văn Lược thuận tay cứ nhiên hướng tới một bên chặn kéo qua, phục hồi tinh thần liền cảm thấy chính mình nhiều chuyện liền vội vàng rút tay về. An Trình Điển phát ra tiếng cười, Văn Lược nghe được cảm thấy rất không tự vị.

“Ai muốn ngồi nha!” Văn Lược bỏ tay An Trình Điển ra, sau đó lại bị bắt lấy, hân bỗng nhiên cảm thấy An Trình Điển giao hoạt này có thể giả bộ ngủ, “Cái kia... Cậu... Cậu đã tỉnh lúc nào?”

“Thời điểm cậu trước mặt tôi khoa tay múa chân!” Ánh mắt An Trình Điển rất có tinh thần, hoàn toàn không có bộ dáng vừa mới tỉnh ngủ. Văn Lược càng thêm khẳng định suy đoán của mình.

“Như thế nào? Đối với mặt của tôi còn hài lòng không?” An Trình Điển còn chưa buông tay Văn Lược.

“Tôi bề bộn nhiều việc! Hôm khác tới thăm cậu!” Văn Lược cũng sẽ khách khí cự tuyệt người khác.

Nhưng An Trình Điển cũng sẽ không để mình bị đẩy vòng vòng, Văn Lược chỉ cảm thấy một quái lực dị thường từ tay đi xuống, sau đó là một trận thiên toàn địa chuyển (trái đất quay cuồng), chỉ nghe một tiếng ầm, hắn liền bị nhấn xuống giường An Trình Điển.

Thời điểm hắn biết cái gì nện hắn xuống, theo bản năng tránh nhưng lại bị tay bó thạch cao của An Trình Điển đè xuống. Tái giấy dựa đã muốn được rồi, An Trình Điển lại như bạch tuột vùng lên, hắn hoàn toàn giấy không ra.

Hai người đang ở vị trí đối nhau, An Trình Điển nghiêng đầu nhìn Văn Lược, sau đó thực tự nhiên cúi đầu vào cổ hắn, “Tay của tôi đau quá!”

“Buông!” Văn Lược không có tâm tư nghe hắn ở trong này làm nũng.

“Nó bị chặt đứt!” An Trình Điển tiến đến trước mặt Văn Lược, miệng hơi hơi mở, bộ dạng đáng yêu kia bị Văn Lược một chưởng đánh lên.

“Cậu ít ở đây ghê tởm đi, cậu nếu không buông tay, liền đừng trách tôi đem tay kia của cậu cắn đứt!” Văn Lược hung tợn uy hiếp nói.

“Xin cẩn đi!” An Trình Điển rất lớn mật mà đem tay kia đưa tới trước mặt Văn Lược, vẻ mặt chắc chắn, hắn khẳng định Văn Lược sẽ không làm vậy.

Bị người ngăn chặn không tốt như vậy khiêu khích. Văn Lược miệng cười cười, sau đó không lưu tình chút nào há mồm cắn cánh tay An Trình Điển. Nhất thời đau quá mặt An Trình Điển cũng vặn vẹo.

“Trình Điển em tới thăm anh!” Bỗng nhiên ngoài cửa truyền đến một thanh âm nũng nịu.

Hết chương 6

7. Chương 7

Ngoài cửa bỗng nhiên xuất hiện một giọng nữ, làm người đang cắn chính Văn Lược bị dọa không nhẹ, An Trình Điển nhân cơ hội đánh vào ót hắn một cái ‘bốp’, miệng hoàn toàn cười không nổi vì tay bị cắn sắp rụng thịt. Văn Lược chỉ cảm thấy ót mình bị đánh rất đau, người cứng đờ trực tiếp từ giường lăn xuống.

An Trình Điển ôm tay bị cắn cũng không kịp hô người ở phía ngoài đợi một lát, mỹ nữ bên ngoài liền đầu đá lung tung xông vào.

Mỹ nữ lúc tiến vào chỉ nhìn thấy An Trình Điển, hưng phấn chạy qua hôn trên mặt hắn một hơi. Sau đó Văn Lược từ dưới giường đi ra, mỹ nữ liền phát ra tiếng hét chói tai. Tiểu Càng cùng Vệ Sanh nhất tề tiến vào.

Văn Lược cảm thấy đời mình cũng chưa từng mất mặt như vậy. Tầm mắt của mọi người trong phòng đều đặt vào hắn, hắn ngồi dưới đất liền cùng chậu than so sánh thật giống nhau, rõ ràng dọa người dưới đất ngồi bất động.

“Sao lại thế này?” Vệ Sanh vội vàng đi qua đem Văn Lược nâng dậy.

“Văn Lược! Anh cũng ở trong này?” Giọng nữ bỗng nhiên lại cao giọng lên tiếng.

“Ngả Thước?” Sắc đẹp của nữ minh tinh đem phân biệt thật có áp lực, Văn Lược mắt không ít chất xám để nhận diện mỹ nữ này là ai.

“Anh cũng ở đây quay phim sao?” Ngả Thước hưng phấn hỏi Văn Lược, An Trình Điển giống như đã bị nàng quên đi.

Văn Lực gật gật đầu, hẳn không có cùng người nhiệt tình quá phận trao đổi nhiều, cho nên đổi mặt với Ngã Thước nhiệt tình quá độ này hẳn có điểm không tiêu. Ngã Thước xem như là một nữ minh tinh đi! Trừ bỏ tính cách cởi mở hướng ngoại, trên cơ bản coi như bình thường, chỉ tham gia các bữa tiệc vài lần, nhưng cũng chưa nói qua cái gì. Không nghĩ tới gặp mặt nơi riêng tư cũng là một người nhiệt tình như vậy. Nghe nói gần đây dường như nàng luôn cùng An Trình Điển có scandal, phỏng chừng cũng là phụng mệnh tới. Văn Lực một lòng suy nghĩ.

“Thật là, anh ở đây quay phim, cũng không nói một tiếng, có rãnh có thể cùng đi ra ngoài uống một chén nha!” Ngã Thước đối với Văn Lực tựa hồ thực để bụng, gặp mặt không đến hai phút mà đã bắt đầu hẹn nhau uống rượu. An Trình Điển một bên khó chịu ho hai tiếng.

Văn Lực lườm hẳn một cái, “Chú ý nghỉ ngơi! Tôi đi!”

Cứng rắn bỏ lại những lời này, tách ra khỏi phòng bệnh.

Mới vừa đi tới cửa, chợt nghe Tiểu Càng hỏi An Trình Điển, “Cánh tay anh bị làm sao vậy? Không phải chỉ bị thương một tay thôi sao?”

Văn Lực chợt dạ thả chậm cước bộ.

“Nga! Vừa mới nằm mơ thấy bị chó cắn, tỉnh lại vừa thấy, cứ nhiên thật sự có dấu răng! Cậu nói xem có thần kỳ không?” An Trình Điển tròn mắt nói dối.

Văn Lực một cái lão đảo thiếu chút nữa đụng vào cửa, Vệ Sanh còn buồn bực hỏi hẳn có phải hay không không nghỉ ngơi tốt.

“Ha ha, Trình Điển anh rất hay nói giỡn! Cho em xem xem có thật hay không có dấu răng?” Ngã Thước cười hì hì cứ nhiên tiến đến định vạch ống tay áo của An Trình Điển.

Thần kinh Văn Lực bắt đầu căng thẳng.

“Mề tiểu thư, cô tiến qua tôi liền kêu lên!” Lời nói của An Trình Điển làm cho Ngã Thước cười càng thêm vui. Ngay cả Văn Lực muốn đi ra tới cửa cũng đều nghe được.

Thân là mỹ nữ trước mặt truyền thông thì đoan trang thanh lịch cứ nhiên ở đây lại giọng lớn như vậy, Văn Lực một bên oán thầm một bên đeo kính râm, chuẩn bị bắt đầu lao ra bệnh viện.

Mới vừa ngồi vào xe, di động liền truyền đến tiếng chuông có tin nhắn, Văn Lực nằm ở trên ghế chậm rì rì lấy điện thoại ra, Vệ Sanh an vị ở bên cạnh hẳn, đầu liền nghiêng qua, thuận miệng hỏi: “Ai gửi tới vậy?”

Văn Lực cũng không có ý niệm bảo vệ quyền riêng tư, làm trò trước mặt Vệ Sanh mở tin nhắn, chính là mở ra tin nhắn sau đó liền bưng kín di động. (đảm bảo thẳng công của anh gửi chứ ko ai hết =]])

“Cái gì vậy?” Vệ Sanh nhú mày, Văn Lực ở bên ngoài như thế nào là một chuyện, nhưng trước mặt hẳn, có thể nói đơn thuần cùng với tờ giấy trắng là giống nhau. Một chút bí mật đều không có, cho nên Vệ Sanh mới có thể tự nhiên nghiêng đầu qua xem tin nhắn. Hiện tại người này cứ nhiên làm trò trước mặt mình lấy tay bưng kín di động.

Lòng hiếu kỳ của Vệ Sanh nổi lên, hẳn nghiêm mặt lại nhìn di động của Văn Lực.

“Tôi muốn ngủ, tới thì gọi tôi!” Văn Lực cứng rắn bỏ lại một câu, nghiêng thân mình cuộn tròn ôm di động trên ghế giả bộ ngủ, một bên còn nhét tay vào trong ngực giữ gấu gao, miệng lầm bầm mắng: “An Trình Điển cậu cái đồ vương bát đần!”

Di động ở trong xe u ám phát ra u lam ánh sáng, màn hình hiện ra ảnh chụp dấu răng. Phía dưới còn có một hàng chữ, đây là lễ vật cho cậu.

An Trình Điển cậu thật ghê tởm!

Văn Lực hiện tại trên cơ bản đã xác định An Trình Điển là oan hồn. Trên đường quay về phim trường, đi ngang qua biển quảng cáo, poster, hộp đèn... Cơ hồ đều có hẳn. Văn Lực chán ghét nhắm mắt lại, hẳn đã thấy thật mệt mỏi.

Quay phim buổi tối là nhàm chán nhất, ban ngày còn có thể có fan tới tham ban, buổi tối đến tham ban thì chỉ có cô hồn ma quỷ.

Văn Lược nguyên rửa tin nhắn lúc này đã bị xóa sạch, trang điểm mặc quần áo, mới vừa đứng dậy, di động bắt đầu ‘Tích tích tích’. Văn Lược trộm lấy di động mở ra.

“Tôi muốn ăn bánh ngọt!” Người gửi tin nhắn tới không phải ai khác, chính là An Trình Điển.

Đi chết đi! Văn Lược tắt di động, đưa cho trợ lý, bắt đầu làm việc.

Nữ diễn viên cùng hần hợp tác lần này là một tiểu minh tinh may mắn, nghe nói lần đầu tiên đóng vai chính. Vốn bộ diễn viên chính là nhất nam nhân trong việc đánh võ, nữ chính không có nhiều phân đoạn hơn nhưng nàng có bộ dạng rất có anh khí, cho nên chiếm được ánh mắt của đạo diễn.

Bất quá điều khiến cho người ta không ngờ đó là, đối với bộ phim lần này nữ diễn viên vẫn còn rất trẻ nhưng lại là một người thật sự phi thường. Ban ngày đã quay, buổi tối còn cùng Văn Lược cùng nhau tiếp tục. Hai mắt đều mệt đến sắp chết, nhưng vẫn không than lấy nửa câu. Vừa đến thời gian nghỉ ngơi liền ôm máy tính ở bên kia xem.

Văn Lược tò mò, mọi cô gái đều rất thích chưng diện sao con người này giống như muốn đem làn da mình bỏ đi? Thời gian nghỉ ngơi cũng không tranh thủ, chính là ở chỗ này xem cái gì?

Sau đó hần liền hối hận! Hần như thế nào không biết nữ diễn viên này là fan của An Trình Điển? Người ta đang xem phim của An Trình Điển.

“Văn ca!” Nữ diễn viên nhìn đến Văn Lược vội vàng chào hỏi.

Là một diễn viên rất chăm chỉ, lại lễ phép. Văn Lược ở trong lòng bình luận.

“Em cũng là fan của An Trình Điển?” Văn Lược làm bộ vô tình hỏi.

“Cũng không phải rồi! Văn ca, anh mới là thần tượng của em!” Nữ diễn viên cư nhiên mặt còn đỏ lên, trên tay đặt trên máy tính bắt đầu phát run, “Em chỉ muốn xem phim của An Trình Điển tiền bối để học tập một chút thôi!”

Văn Lược khó chịu, như thế nào lại muốn xem phim của An Trình Điển để học tập, không phải hần mới là thần tượng của nàng sao? Vậy tại sao không xem của hần?

Đại khái nhìn thấy Văn Lược khó chịu, nữ diễn viên vội vàng bổ sung thêm, “Phim của Văn ca em đều xem qua rất nhiều lần, nghe nói anh cùng An Trình Điển tiền bối là bạn tốt...”

Kế tiếp người ta muốn nói gì, Văn Lược đều không cần, hần chỉ nghe ra một câu, thì ra nữ diễn viên này xem phim của An Trình Điển chỉ vì hần có quan hệ với mình.

Tâm tình nháy mắt tốt lên, với tay lấy kịch bản, nữ diễn viên chính: An Miên Miên.

Họ An?

Không trách Văn Lược không biết tên của nữ diễn viên, hần thực kiêng kị khi quay phim cùng nữ diễn viên lại truyền ra scandal, cho nên trừ bỏ tất yếu phải tiếp xúc hần cũng sẽ không đi làm quen đối phương, mà lần này hần cùng nữ diễn viên còn chưa bắt đầu diễn. Đạo diễn là quay cảnh kịch võ trước.

Nhìn đến tên, Văn Lược sửng sốt một chút, sau đó một bên hỏi Vệ Sanh, “Đây An Miên Miên cùng An Trình Điển có quan hệ gì nha?”

“Có thể có cái quan hệ gì?” Vệ Sanh hỏi lại.

Văn Lược trầm nghĩ, chẳng lẽ chỉ có mình mới có loại liên tưởng. (thay mặt toàn thể fan gơ em xin trả lời: đúng vậy! =))

An Miên Miên đúng là một cô gái tốt, đại khái Văn Lược bỗng nhiên biểu hiện ra ngoài chính là hóa giải khoảng cách giữa 2 người, nói chuyện nhiều hơn.

Quay phim đến khoảng hơn năm giờ sáng, vừa lúc mặt trời vừa lên, đạo diễn liền tuyên bố nghỉ một ngày. Lúc này An Miên Miên đã muốn làm việc hai mươi bốn giờ.

Văn Lược nghĩ đến, một nữ hài tử cùng một nữ trợ lý quay về khách sạn có điểm không an toàn. Liên tục mình ra ý kiến đưa họ về. (àh àh, chết anh rồi ~ scandal al al

)

Nhưng phải biết rằng trong làng giải trí thường có bốn chữ ‘phim giả tình thật’, Văn Lược thật cẩn thận cũng không nghĩ tới rốt cuộc có một ngày mình cũng bốn chữ này liên quan.

Hắn từ trước đến nay không hề muốn cùng người khác quen thân, cho nên hợp tác với bao nhiêu nữ diễn viên đây là lần đầu tiên hắn đưa người khác về nhà, đương nhiên phải trừ bỏ An Trình Diễn hôm qua.

So với An Trình Diễn, An Miên Miên phải bớt việc hơn. Bất quá nghe nói Văn Lược muốn đưa An Miên Miên về, Vệ Sanh cũng không ngăn cản, xe đều đưa luôn cho hắn, chính mình đi theo đám nhân viên công tác Mỹ có tên: tán cá tảo bộ.

Thực tự nhiên hôm đó An Trình Diễn ở trong bệnh viện thấy được tiêu đề của báo chí, ảnh chụp Văn Lược cùng An Miên Miên xuống xe thật lớn.

Khó lòng phòng bị nha!

Hiện giờ tin tức lớn nhất trong làng giải trí, chính là scandal giữa Văn Lược cùng An Miên Miên còn có scandal giữa An Trình Diễn cùng Ngả Thuộc.

Một cái phim giả tình thật, một cái nhân cơ hội bị thương để gặp mặt.

Không thể ngờ được! Sao chỉ trong một buổi tối mọi chuyện lại phát sinh như vậy! Trên thực tế đây là scandal, nhưng đã có công ty quảng cáo mời hắn cùng An Miên Miên hợp tác, đương nhiên là lấy tình lữ trong nhân vật ra diễn.

Thái độ của Văn Lược chính là không trở về ứng phó, đó cũng chính là do Vệ Sanh yêu cầu, thời điểm kia tất yếu hơi hơi từ chối là tốt rồi. Kỳ thật Vệ Sanh vẫn đều oán niệm, minh tinh của người ta tin tức không ngừng, còn nhà mình thì cái gì cũng không tham dự, cho dù là một chút tụ hội cũng đều lười tham dự. Thật vất vả có tin tức, có thể hay không để bốn phía tuyên truyền một chút?

Cái này cũng khổ cho Văn Lược, không chỉ phải đối mặt với phóng viên, mỗi ngày còn đối mặt với người nào đó trong bệnh viện... Ách... Theo đuổi.

“Tiểu Lược, thích đồ ăn tôi gọi tới không?” Tin nhắn cùng điểm tâm là tới cùng một lúc, xem ra đối phương còn rất có tâm tình.

Sáng sớm làm việc, đã có người đưa đồ ăn tới, điểm tâm tinh xảo vừa nhìn đã thấy không phải thứ rẻ tiền.

“Àn, mỗi ngày đều có miễn phí thức ăn sáng, thật sự rất tốt!” Trợ lý vô tâm vô phách ăn đến miệng phình to ra.

Văn Lược mặt thực đen, trộm đem thẻ đi ở trên điểm tâm được đưa tới thu hồi, này An Trình Diễn có phải hay không ngại bây giờ còn chưa đủ loạn? Có phải hay không cũng muốn hai đại nam nhân có scandal? (chứ gì nữa =]])

Dù sao Văn Lược cũng hạ quyết tâm trong khoảng thời gian An Trình Diễn nằm viện, hắn tuyệt đối sẽ không tới thăm lần nữa. Chết sống gì đều cùng hắn không liên hệ.

Văn Lược còn đang tính toán rối rắm, trở về đem số điện thoại đổi luôn, miễn cho người khác quấy rầy.

Thời điểm vừa quay xong phim, tự nhiên cũng chính là lúc hội họp phóng viên, kế tiếp chính là hậu kỳ xử lý phim, không để cho phóng viên một chút dự đoán để viết, quay đầu lại liền như vậy chìm xuống, đây là thời gian chiếu phim!

Sau khi hội họp phóng viên mọi người có thể về nhà thăm gia đình, Văn Lược hôm nay tâm tình tốt lắm nghĩ có thể trở về nhà hảo hảo ngủ một giấc, ít nhất có thể nghỉ ngơi một tuần (điều kiện tiên quyết là Vệ Sanh không kéo hắn ra), thật hứng thú đến mức cái gì nhìn cũng đều thuận mắt.

Bộ phim này là do Văn Lược tham gia nên đã rất được chờ đón, sau lại có thêm An Trình Diễn làm khách mời, hiện tại scandal giữa Văn Lược cùng An Miên Miên còn chưa chấm dứt, bộ phim này tính đến trong một năm liền có nhiều tin tức thật lợi hại.

Văn Lược có điều không biết đó là, tổ kịch đã mời An Trình Diễn, An Trình Diễn trên cổ treo cánh tay, đang cầm một bó hoa tươi đi lên, mặt Văn Lược ở nơi không ai để ý liền đen xuống.

An Trình Diễn tay cầm hoa không phải đưa cho đạo diễn, cũng không phải đưa cho nữ diễn viên, mà là đưa cho Văn Lược. Văn Lược tiếp nhận giấu diếm đưa cho An Miên Miên, dưới đài phóng viên hưng phấn đứng lên.

“Chúng tôi chính là bằng hữu!” Văn Lược đúng là nói sự thật, nhưng ở dưới đài phóng viên không một ai tin tưởng hẳn.

“Tôi cùng Văn Lược chính là bằng hữu tốt nhất!” An Trình Diễn là nói dối, nhưng tất cả đều tin.

An Trình Diễn mặc dù là khách mời nhưng bởi vì là hồng nhân, cho nên chỗ ngồi của An Trình Diễn được an bài ở bên cạnh diễn viên chính, cũng chính là bên cạnh Văn Lược. An Trình Diễn ôm Văn Lược cọ cọ, vô cùng thân thiết.

Nhìn đến quan hệ của hai người thật tốt, tự nhiên muốn nói tới tay của An Trình Diễn, An Trình Diễn cười nói để Văn Lược chịu trách nhiệm, Văn Lược tỏ vẻ cùng hắn không quen, dưới đài phóng viên cười vang, vẫn là không ai tin lời hắn.

“Kỳ thật là tôi muốn Tiểu Lược chịu trách nhiệm, bất quá hắn giống như là không thích.” Hợp báo lại trở thành nhiều người nói đùa, tốt lên rất nhiều, Văn Lược tuy rằng không thích An Trình Diễn, nhưng có hắn ở đây, hấp dẫn đại đa số ánh mắt cùng các loại vấn đề khó giải quyết, dưới đáy lòng Văn Lược có chút cảm động.

“Này nên nói về hai diễn viên chính của bộ phim!” Phóng viên không có hảo ý nở nụ cười, vậy đại khái chính là nhất đại bộ phận phóng viên đã muốn hỏi đến mục đích thực sự, điện ảnh cái gì đi nữa đối với bọn họ không có quan hệ gì, nếu hai diễn viên hôm nay có thể ra yêu sách, hoặc công khai tình cảm lưu luyến, vậy không thể tốt hơn.

“Chúng ta... Chính là bằng hữu...” Văn Lược nhớ tới Vệ Sanh đã nói loại thời điểm này nói chuyện nhất định phải mâu thuẫn, cuối cùng làm cho phóng viên tận dụng thời thế, viết loạn cũng đừng lo, mấu chốt là phải có tin tức, một mình tình không có tin tức chẳng khác nào không diễn. Đó cũng chính là điều Văn Lược quan tâm nhất, cho nên hắn nghe Vệ Sanh.

Ai biết rằng, hắn còn chưa nói xong, một bên An Trình Diễn liền xen vào, “Nhất định là bằng hữu nha! Tiểu Lược nếu yêu, như thế nào lại không cho tôi biết!”

Dưới đài phóng viên đều một mảnh thất vọng, Văn Lược khí tuyệt, tay nhéo đùi An Trình Diễn một cái, đau đến mức lông mày An Trình Diễn nhíu vào một chỗ. Văn Lược hung tợn nhéo một phen, An Trình Diễn đau đến mức thiếu chút nữa kêu lên.

“Tôi nghĩ, tay An Trình Diễn... Có thể lại có vấn đề gì rồi!” Văn Lược mặt không thay đổi nói xong, bởi vì vẻ mặt An Trình Diễn thật sự đau đớn, cái này cư nhiên tất cả mọi người đều tin.

Vệ Sanh đứng ở bên cạnh mặt cũng đen, hũ nút nhà này thật vất vả tạo ra tin tức, hắn lại đi bóp chết.

“Tôi cảm thấy... Văn ca rất tuần tú!” Một bên An Miên Miên bỗng nhiên nhỏ giọng nói.

Dưới đài phóng viên lại hưng phấn lên.

Hết chương 7

8. Chương 8

“Tôi cảm thấy... Văn ca rất tuần tú!”

An Miên Miên vừa thốt lên, cả hội trường cũng biến hóa theo, phóng viên phía sau chen lên trước đặt câu hỏi, An Miên Miên đứng nhìn bộ dáng non nớt, xử lý loại tình huống này cứ nhiên thành thạo.

“Trước kia không được hợp tác, tôi cảm thấy Văn ca là loại nam nhân lãnh khốc, sau này hợp tác mới phát hiện người này thật sự tốt lắm! Đương nhiên không chỉ có tôi nói như vậy, trong đoàn phim mỗi người đều cảm thấy Văn ca tốt lắm!” Trong lời nói An Miên Miên không hề có lỗ hổng, nhưng chỉ lộ ra một cỗ âm mưu không rõ ràng.

“Chúng tôi Văn Lực cũng vẫn đều ngại ngùng, nhưng lúc riêng tư tính tình cũng thực bạo đi!” An Trình Điển hung hãn kể chuyện, “Ngày đó tôi chụp lên hắn, vì ảnh chụp, hắn thiếu chút nữa nhào vào đánh tôi!”

“Tôi cảm thấy Văn ca là một nam nhân ôn nhu!” An Miên Miên cười ngọt, “Nếu có cơ hội, tôi hy vọng có thể tiếp tục hợp tác!”

Nói đến hợp tác, tất nhiên sẽ có người hỏi, An Trình Điển cùng Văn Lực quan hệ tốt như vậy tại sao cho tới bây giờ cũng không hợp tác qua! An Trình Điển thực tự nhiên đem đề tài này tiếp nhận, “Có thể chúng tôi đều quá mắc đi! Cho nên vẫn không có đạo diễn mời chúng tôi! Kỳ thật... nếu có thể cùng Tiểu Lực hợp tác, tiền ít cũng không sao!”

Văn Lực ở một bên cái gì cũng chưa nói, chính là bàn tay dưới bàn nhéo đùi An Trình Điển vẫn không buông ra. Hắn nói lung tung, nói lung tung, ai muốn cùng hắn hợp tác, trả ít tiền cũng không sao. Cái gì cũng có thể vui đùa, giao tình có thể nói loạn, nhưng tiền thì không thể ít!

Văn Lực vẫn có thói quen để dành tiền, hắn nghĩ tương lai có một ngày hết nổi tiếng, hắn liền ôm tiền ngân hàng về quê sống, tốt nhất ở hiện tại có thể kiếm đủ tiền về dưỡng lão.

Cuộc họp báo trở nên nhộn nhịp, một bên đạo diễn cùng người đại diện đều bắt đầu lau mồ hôi. Chung quy một câu về điện ảnh cũng chưa nói.

Bất quá ngày hôm sau cũng có mặt đầy đủ trên các mặt báo.

Xế chiều hôm đó Văn Lực liền ly khai, hắn để cho Vệ Sanh tùy ý đặt vé máy bay. Vệ Sanh bọn họ còn có chút việc xử lý, hắn một mình về nhà trước.

Lần này trở về ít nhất phải ngủ một tuần.

Thời điểm tới sân bay, cứ nhiên còn có fan đưa đón. Fan ở trong mắt Văn Lực vẫn đều là thực thần kỳ tồn tại, bọn họ sẽ biết người chừng nào quay phim gì, khi nào thì rời đi, khi nào tới sân bay, so với phóng viên còn muốn chuyên nghiệp hơn.

Văn Lực cùng fan cười chào hỏi. Bỗng nhiên, hắn lại nhìn thấy ảnh chụp kia, chính là ảnh chụp hắn thấy lúc ở bệnh viện, tấm hình An Trình Điển cùng hắn ôm nhau ở lễ trao giải.

Hắn đang buồn bực, bỗng nhiên lại nghe đến một trận hoan hô, nguyên lai là fan của mình tinh khác đang hét chói tai. Thành phố của điện ảnh và truyền hình, mỗi ngày đều có ngôi sao lui tới nên một chút cũng không kỳ quái, cho nên Văn Lực cũng không để ý.

Bỗng nhiên hắn giống như nghe được người gọi tên hắn, tiếng gọi lớn như vậy ở nơi này, tất nhiên hắn có thể nghe được.

“Tiểu Lực!”

Nghe thấy thanh âm, Văn Lực muốn chạy cũng không kịp nữa rồi, thân thể rất nặng liền như vậy áp tới.

“Tiểu Lực, sao trùng hợp vậy?” An Trình Điển tựa vào lưng Văn Lực, các bao đồ hắn cầm đều ở trước ngực Văn Lực.

Văn Lực thấy tay của An Trình Điển bị thương, không có so đo liền cầm bao đồ trong tay hắn. (>/////////<) fan="" bên="" cạnh="" một="" trận="" hét="" chói="" tai,="" văn="" lực="" nhìn="" ảnh="" chụp="" kia="" cứ="" hưng="" phấn="" quơ="" quơ,="" giống="" như="" người="" cầm="" ảnh="" chụp="" đó="" đang="" dị="" thường="" hưng="" phấn="" đối="" với="" việc="" hai="" người="" cùng="" ngồi="" một="" chuyến="" bay="" văn="" lực="" cũng="" không="" bắt="" ngờ,="" dù="" sao="" cũng="" đều="" ở="" một="" thành="" phố,="" nhưng="" đối="" với=""

chỗ=" ngò=" cũng=" ở=" cạnh=" nhau,=" hấn=" liền=" cảm=" thấy=" buồn.= tròng=" hợp=" như=" thế=" sao?=" "duyên=" phận=" nga=" an=" trình=" diễn=" cười=" dựa=" lưng=" vào=" ghé=" ngò.= văn=" lược=" không=" để=" ý=" tới,=" chuẩn=" bị=" ngủ.= chột=" nhớ=" tới=" lúc=" này=" vừa=" thấy=" tấm=" ảnh=" chụp,=" hấn=" nhìn=" không=" được=" hỏi,=" "cậu=" lúc=" này=" có=" nhìn=" thấy=" ảnh=" chụp=" không?"=" "cái=" gì=" ảnh=" chụp?"=" nhìn=" đến=" văn=" lược=" có=" ý=" tứ=" nói=" chuyện=" phiếm,=" an=" trình=" diễn=" vội=" vàng=" tỏ=" thái=" độ.= "chính=" là=" ảnh=" chụp=" ở=" đại=" sảnh=" bên=" trong=" sân=" bay=" ấy!=" văn=" lược=" xấu=" hổ=" không=" dám=" nói=" chính=" là=" tấm=" hai=" người=" ôm=" nhau.= "nga,=" chính=" là=" tấm=" tôi=" và=" cậu=" ôm=" nhau?"=" an=" trình=" diễn=" nở=" nụ=" cười,=" "cậu=" không=" biết=" sao?"=" "biết=" cái=" gì?"=" "tôi=" và=" cậu=" nha!=" ở=" giữa=" hai=" fanclub...=" có=" không=" cùng=" một=" dạng=" quan=" hệ!=" "cái=" gì=" gọi=" là=" không=" cùng=" một=" dạng=" quan=" hệ=" nha?"=" "chính=" là...=" chính=" là.= an=" trình=" diễn=" cười=" tới=" gần=" văn=" lược,=" bỗng=" nhiên=" miệng=" tiến=" đến=" miệng=" của=" văn=" lược,=" hôn=" một=" cái,=" "chính=" là=" quan=" hệ=" này!=" thời=" điểm=" môi=" bị=" hôn,=" văn=" lược=" còn=" cảm=" thấy=" dường=" như=" đã=" có=" cảm=" giác=" này=" lúc=" trước,=" có=" điểm=" không=" thể=" tin=" được=" còn=" có=" chút=" tư=" vị=" khó=" nói.= bắt=" quá=" loại=" tư=" vị=" này=" đến=" nhanh=" cũng=" đi=" nhanh,=" nếu=" không=" phải=" cảm=" giác=" quá=" mức=" mãnh=" liệt,=" văn=" lược=" cũng=" hoài=" nghi=" vừa=" này=" có=" phải=" là=" hấn=" ảo=" giác.= sau=" đó=" mới=" nhớ=" đây=" là=" phi=" cơ=" nội,=" có=" hành=" khách=" có=" fan=" nữ=" còn=" có=" thể=" tồn=" tại=" cả=" phóng=" viên.= "cậu=" điên=" rồi!=" văn=" lược=" giận=" điên=" lên.= "tôi=" không=" điên!=" an=" trình=" diễn=" rất=" lãnh=" tĩnh=" nhìn=" văn=" lược,=" còn=" có=" ý=" liêm=" liêm=" môi,=" "tôi=" làm=" cho=" cậu=" nổi=" điên!=" văn=" lược=" chỉ=" cảm=" thấy=" đầu=" óc=" "oanh=" một=" tiếng=" nổ=" tung!=" người=" này=" rớt=" cuộc=" muốn=" làm=" gì?= nhìn=" hấn=" giống=" như=" bộ=" dạng=" vừa=" mới=" làm=" như=" vậy=" vẫn=" còn=" không=" đủ!= văn=" lược=" cảnh=" giác=" nhìn=" hấn,=" sợ=" tên=" cầm=" thú=" này=" bỗng=" nhiên=" không=" để=" ý=" gì=" lại=" nhào=" đến=" đây.= "cậu=" sợ=" sao?"=" an=" trình=" diễn=" nhìn=" hấn=" cười,=" tay=" bị=" thương=" còn=" để=" ngang=" ngực,=" cái=" loại=" cảm=" giác=" này=" tựa=" như,=" cậu=" sẽ=" đối=" tôi=" làm=" cái=" gì,=" cậu=" xem=" cánh=" tay=" này=" một=" chút=" đi!= văn=" lược=" đương=" nhiên=" sẽ=" không=" đánh=" người,=" nhưng=" ở=" bên=" dưới=" vẫn=" có=" thể=" néo,=" nhưng=" an=" trình=" diễn=" đem=" đồ=" đặc=" để=" một=" bên=" chân,=" văn=" lược=" ngược=" lại=" không=" néo=" nổi=" nữa.= khoang=" hạng=" nhất=" người=" cũng=" không=" phải=" nhiều,=" tất=" cả=" mọi=" người=" là=" vừa=" mới=" lên=" còn=" đang=" sắp=" xếp=" đồ=" vật=" này=" nọ,=" cho=" nên=" văn=" lược=" thực=" may=" mắn=" không=" có=" ánh=" mắt=" nào=" nhìn=" qua.= "chúng=" ta=" là=" bạn=" tốt=" thôi!=" sẽ=" không=" có=" người=" hiểu=" lắm!=" an=" trình=" diễn=" cười=" a=" a=" đem=" đầu=" tựa=" vào=" vai=" văn=" lược,=" nhìn=" tiếp=" viên=" hàng=" không=" đi=" ngang=" qua,=" còn=" tự=" nhiên=" chào=" hỏi,=" văn=" lược=" cơ=" hồ=" đã=" bị=" chọc=" giận.= tiếp=" viên=" hàng=" không=" nhìn=" đến=" hai=" người=" bọn=" họ,=" đều=" che=" miệng=" cười=" trộm,=" tự=" lại=" một=" chỗ=" thảo=" luận=" quan=" hệ=" của=" hai=" người=" rất=" tốt.= sau=" đó=" có=" fan=" nhận=" ra=" thật=" cần=" thận=" tiến=" lại=" xin=" chữ=" ký,=" an=" trình=" diễn=" thái=" độ=" hữu=" hảo=" không=" chỉ=" ký=" cho=" còn=" viết=" lời=" chúc=" phúc,=" hoàn=" toàn=" không=" để=" ý=" đến=" người=" khác=" đến=" quấy=" rầy=" hấn=" nghĩ=" ngò.= văn=" lược=" bị=" liên=" lụy=" phải=" ký=" vài=" chữ,=" mặt=" cười=" đến=" rút=" gân.= thật=" vất=" vả=" mọi=" người=" đi=" rồi,=" an=" trình=" diễn=" đầu=" tiếp=" tục=" tựa=" vào=" bả=" vai=" hấn,=" văn=" lược=" khó=" chịu,=" nghiêng=" răng=" nghiêng=" lợi=" quay=" đầu=" nhìn=" an=" trình=" diễn,=" "thực=" xin=" lỗi,=" tôi=" cần=" nghỉ=" ngò,=" đầu=" của=" cậu=" có=" thể=" lấy=" ra=" hay=" không?"=" an=" trình=" diễn=" không=" biết=" sống=" chết=" đem=" đầu="

chuyển=" tới,=" ánh=" mắt=" hai=" người=" lần=" lượt=" lại=" đối=" nhau.= vừa=" thấy=" an=" trình=" diễn=" tựa=" hồ=" muốn=" hôn=" hấn.= văn=" lược=" hốt=" hoảng,=" vội=" vàng=" né=" qua.= "câu=" rớt=" cuộc=" muốn=" làm=" gì?"=" "vì=" cái=" gì=" siêu=" nhân,=" anh=" hùng=" đều=" mặc=" đồ=" nhanh=" như=" vậy?"=" an=" trình=" diễn=" bỗng=" nhiên=" mở=" miệng.= văn=" lược=" sừng=" sốt=" một=" chút,=" không=" kip=" phản=" ứng=" hấn=" vì=" sao=" lại=" hỏi=" cái=" này,=" tức=" giận=" nói=" qua=" một=" câu,=" "tôi=" như=" thế=" nào=" biết=" được!=" "bởi=" vì=" cứu=" người=" quan=" trọng=" hơn!=" ha=" ha..."=" an=" trình=" diễn=" cười=" người=" dựa=" vào=" văn=" lược=" bả=" vai=" đều=" phát=" run.= văn=" lược=" nhất=" thời=" trong=" đầu=" có=" ý=" niệm=" chính=" mình=" bị=" đùa=" giỡn,=" tại=" sao=" có=" một=" người=" trong=" lúc=" này=" lại=" có=" thời=" gian=" đùa=" giỡn,=" hấn=" lúc=" này=" còn=" phát=" hỏa=" được=" không?"=" người=" kia=" hoàn=" toàn=" không=" lo=" lắng=" tâm=" tình=" của=" hấn=" sao?"=" đá=" khái=" rớt=" cuộc=" lương=" tâm=" an=" trình=" diễn=" nhận=" ra=" văn=" lược=" rất=" không=" thích,=" liền=" ngoan=" ngoan=" tựa=" vào=" vai=" hấn=" nhắm=" mắt=" lại.= văn=" lược=" đẩy=" đối=" phương=" ra=" không=" được,=" trong=" lòng=" nén=" giận,=" một=" chút=" rồi=" một=" chút=" đem=" đầu=" của=" an=" trình=" diễn=" từ=" trên=" vai=" rớt=" xuống.= kết=" quả=" an=" trình=" diễn=" lại=" gác=" đầu=" lên=" vai=" hấn,=" tay=" ôm=" lấy=" cánh=" tay=" hấn=" ngủ=" thật=" thoải=" mái.= văn=" lược=" hết=" nói=" nổi,=" rút=" cánh=" tay=" ra,=" đối=" phương=" cư=" nhiên=" trực=" tiếp=" theo=" cánh=" tay=" gối=" lên=" lưng=" hấn.= không=" nói=" đến=" tư=" thế=" này=" có=" bao=" nhiêu=" không=" khoa=" học!=" ít=" nhất=" văn=" lược=" cảm=" thấy=" tư=" thế=" này=" là=" không=" có=" khả=" năng=" ngủ=" thoải=" mái,=" chính=" là=" an=" trình=" diễn=" nằm=" không=" chịu=" đứng=" lên.= hấn=" dẫn!=" văn=" lược=" nhận=" thức,=" hấn=" cũng=" không=" muốn=" trên=" máy=" bay=" làm=" mọi=" người=" đều=" biết.= không=" có=" ý=" nhìn=" cái=" đầu=" trên=" lưng,=" văn=" lược=" đeo=" cái=" bịt=" mắt=" bắt=" đầu=" ngủ,=" vô=" ý=" cư=" nhiên=" còn=" điều=" chỉnh=" tư=" thế,=" thuận=" tiện=" đem=" cái=" đầu=" kia=" trượt=" đến=" eo.= đợi=" cho=" máy=" bay=" hạ=" cánh,=" hấn=" liền=" tỉnh,=" mở=" mắt=" tròng=" an=" trình=" diễn.= "tiểu=" lược,=" xuống=" máy=" bay!=" an=" trình=" diễn=" cười=" thực=" sáng=" lạn.= "tôi=" biết!=" văn=" lược=" không=" để=" ý=" đến=" hấn,=" sắp=" xếp=" lại=" đồ=" đạc=" của=" mình,=" sau=" đó=" xuống=" phi=" cơ=" ném=" đi=" tên=" hấn=" dẫn=" này.= "tay=" tôi=" bị=" thương!=" an=" trình=" diễn=" tội=" nghiệp=" đi=" phía=" sau=" văn=" lược.= hình=" ảnh=" loại=" này=" rất=" khó=" làm=" cho=" người=" khác=" tưởng=" tượng,=" một=" đại=" nam=" nhân=" ôm=" cánh=" tay=" thật=" cẩn=" thận=" đi=" sát=" theo=" phía=" sau=" một=" đại=" nam=" nhân=" khác,=" còn=" cười=" chạy=" lên=" kế=" bên=" nam=" nhân=" phía=" trước=" đang=" cước=" bộ,=" bắt=" lấy=" tay=" đối=" phương=" lại=" bị=" bỏ=" ra,=" tái=" trảo=" vẫn=" bị=" bỏ=" ra.= an=" trình=" diễn=" cười=" khố,=" cái=" dạng=" này=" bị=" chụp=" mới=" thật=" sự=" là=" tin=" tức=" đi!=" "tay=" câu=" bị=" thương=" như=" thế=" nào?"=" văn=" lược=" chột=" dừ=" bước.= "tôi=" không=" có=" cách=" nào=" lái=" xe!=" "theo=" tôi=" để=" làm=" gì?"=" "câu=" không=" phải=" hỏi=" trong=" mắt=" fan,=" chúng=" ta=" là=" quan=" hệ=" thế=" nào=" sao?"=" "ân?"=" văn=" lược=" không=" hiểu=" đề=" tài=" này=" vì=" cái=" gì=" bỗng=" nhiên=" nói=" ở=" đây.= "câu=" nếu=" không=" ra=" xe=" đưa=" tôi=" về=" nhà,=" tôi=" liền=" hiện=" tại=" nói=" cho=" câu=" biết=" trong=" mắt=" fan,=" chúng=" ta=" là=" quan=" hệ=" gì=" (*)=" an=" trình=" diễn=" cười=" híp=" mắt=" đích=" thực=" tình=" khiết=" thê=" lương,=" hoàn=" toan=" không=" có=" tự=" giác=" đang=" dọa=" người,=" mắt=" híp=" lại=" rất=" giống=" vô=" hại=" súc=" nghiệp=" nha!=" bị=" người=" áp=" chế=" nên=" thật=" sự=" đem=" xe=" lái=" ra=" rất=" nhanh.= đại=" khái=" là=" văn=" lược=" lần=" đầu=" tiên=" hấn=" lái=" xe=" nhanh=" như=" vậy,=" cũng=" may=" ban=" đêm=" trên=" đường=" không=" nhiều=" xe,=" bằng=" không=" văn=" lược=" khó=" giữ=" được=" chính=" mình=" gây=" chuyện=" một=" xe=" hai=" mệnh.= không=" đúng!=" cảnh=" này="

như=" thế=" nào=" rất=" quen=" thuộc!=" này=" rõ=" ràng=" là=" cảnh=" hôm=" đó=" tái=" diễn,=" văn=" lược=" cảnh=" giác=" nhìn=" an=" trình=" diễn,=" "tôi=" cảnh=" cáo=" cậu,=" không=" được=" ngủ!=" "vi=" cái=" gì?"=" an=" trình=" diễn=" hơi=" hơi=" mở=" to=" mắt=" nhìn=" văn=" lược,=" thực=" hợp=" với=" tình=" hình=" hấn=" đang=" ngáp,=" "từ=" sân=" bay=" đến=" nhà=" tôi=" ít=" nhất=" cũng=" phải=" nửa=" tiếng,=" cậu=" muốn=" tôi=" nhìn=" cậu=" như=" thế=" này=" sao?"=" "cậu..."=" văn=" lược=" khéo=" miệng=" run=" rẩy,=" "tôi=" mặc=" kệ!=" cậu=" nếu=" ngủ,=" tôi=" sẽ=" đem=" cậu=" vứt=" ở=" ven=" đường!=" "được=" nha!=" an=" trình=" diễn=" rất=" nhanh=" đồng=" ý,=" lại=" ngáp=" một=" cái,=" thanh=" âm=" chậm=" rãi=" từ=" từ=" nhỏ=" lại=" văn=" lược=" đợi=" một=" hồi=" cư=" nhiên=" không=" đợi=" được,=" không=" khỏi=" buồn=" bực,=" nghiêng=" đầu=" nhìn=" an=" trình=" diễn,=" người=" này=" cư=" nhiên=" lại=" chuẩn=" bị=" ngủ,=" đầu=" càng=" ngày=" càng=" méo,=" cuối=" cùng=" cư=" nhiên=" lệch=" ngang=" qua=" trên=" ghế=" ngủ=" mất=" văn=" lược=" bình=" tĩnh=" đem=" xe=" đậu=" ở=" ven=" đường,=" sau=" đó=" nghiêng=" răng=" nghiêng=" lợi=" đem=" chân=" đạp=" an=" trình=" diễn=" một=" cước,=" an=" trình=" diễn=" nhíu=" mày,=" văn=" lược=" ác=" ý=" hướng=" chỗ=" hiểm=" chuẩn=" bị=" đá=" lần=" nữa.= "chân=" lập=" tức=" bị=" cầm.=" hết=" chương=" 8=" (*)=" câu=" này=" nguyên=" văn=" là=" " ,=" !=" ta=" cũng=" thật=" sự=" không=" hiểu=" ý=" ảnh=" là=" gì=" o.o=" ai=" biết=" tiếng=" trung=" thì=" trans=" lại=" hộ=" ta=" nhé=" ">

9. Chương 9

"Tiểu Lược, cậu nghịch ngợm quá nha!" An Trình Diễn bỗng nhiên mở mắt, nghiêng thân mình nhìn qua, ánh mắt hơi nheo nheo lại ngả ngón cho Văn Lược một cái liếc mắt đưa tình, "Đánh lén cũng không phải là thói quen tốt!"

"Buông tay! Tôi nói cậu không được ngủ!" Văn Lược dùng sức rút chân mình ra, đáng tiếc bên trong xe không gian nhỏ hẹp, cổ lấy chân ra lại trở thành một tư thế vô cùng kỳ dị, còn bị An Trình Diễn cầm, quỹ dị chính là tim Văn Lược cư nhiên bắt đầu đập mạnh.

Nhất định vấn đề này là do không gian bị phong bế, không khí không lưu thông tạo thành.

"Cậu nói sẽ quăng tôi nha!" An Trình Diễn nặng nề cúi người ngăn chặn hấn, không quan tâm tay mình bị thương treo trước ngực, tay kia không biết xấu hổ sờ soạng từ dưới chân Văn Lược từ từ đi lên. Văn Lược một bên đẩy hấn, mặt khác lại nghe tim mình đập loạn xạ, mặt đỏ hồng có thể so sánh với cà chua.

"Cậu cho tôi đứng lên!" tính tình Văn Lược bắt đầu cáu kỉnh, "Cử động nữa, tôi động thủ!"

"Muốn động thủ liền động! Không cần cầu xin tôi!" An Trình Diễn một bộ dáng mặt dày mày dạn, làm sao còn được bộ dáng kiêu ngạo bất tuân trên đài nhận giải lần trước, quả thực là lưu manh vô lại bậc nhất.

"Vậy cậu đem tay lấy ra!" Văn Lược rống to. Hồn đản này đều đụng đến cái mạng của hấn.

"Vậy để chỗ nào? Nơi này?" An Trình Diễn thành thành thật thật lấy tay để trên đùi ra, sau đó ấn lên ***g ngực Văn Lược.

Mặt Văn Lược càng đỏ hơn, người kia cư nhiên lấy tay mò vào trong áo hấn, đầu ngón tay vô sỉ trượt xuống, ở chỗ này thật mất cảm, chỗ muốn sờ hấn lại không sờ thực tra tấn Văn Lược. Văn Lược cảm thấy tiểu vũ trụ trong lòng mình đã bị kích phát hoàn toàn rồi. Hấn nguyên bản tay đang để ở bả vai An Trình Diễn đẩy hấn bỗng nhiên co rút lại, tập trung ở cổ hấn, bóp chặt!

"Khụ...khụ...khụ" An Trình Diễn bất hạnh chỉ có một tay cử động được, cả người ghé vào trên người Văn Lược, cổ bị bóp giống như bị xà quần, trúng đích.

"Buông...tay.." An Trình Diễn mặt bắt đầu đỏ, là ghen!

Văn Lược phục hồi tinh thần, vội vàng buông tay. Cổ được giải phóng An Trình Diễn lập tức đứng lên ho khan, hô hấp liên tục. Văn Lược vội vàng giúp hấn thuận thuận ngực khí.

Một lúc sau, An Trình Điển mới khôi phục lại, ghé vào ngực Văn Lược thở.

Văn Lược lúc này mới hậu tri hậu giác chợt dạ, nhìn vào cái đầu đang ghé vào ngực mình, cũng không biết tạt xấu ở đâu ra, hẩn cư nhiên lấy tay sờ tóc An Trình Điển, hẩn nhớ rõ lúc trước ở TV xem qua thấy An Trình Điển có đóng quảng cáo cho dầu gội đầu, khi đó hẩn trong lòng nói, tóc tốt như vậy chắc chắn đã có qua máy tính xử lý.

Hiện tại sờ ở trong tay, quả nhiên thực mềm và thoải mái.

An Trình Điển còn đang thở, cả người nhuyển nằm úp sấp tựa vào ngực Văn Lược, cũng không nói chuyện, thân thể còn hơi hơi run rẩy, Văn Lược rút cuộc thừa nhận vừa nãy hẩn xuống tay quá độc ác. (vâng, xem nữa anh giết chồng anh rồi [-()

“Cậu... không có việc gì chứ?” Tay còn vò tóc người ta, Văn Lược rõ ràng có điểm yên bình, làm cho đối phương dựa vào thoải mái một chút.

“Ân!” Nam nhân trong ngực phát ra loại âm thanh thực ủy khuất, đầu cọ cọ dán chặt hơn.

Văn Lược càng thêm chợt dạ, hẩn thiếu chút nữa bóp chết một siêu sao.

“Cái kia, cậu... tay cậu... có nặng lắm không?” Văn Lược mưu đồ đường cong cứu quốc, kỳ thật hẩn muốn hỏi là cổ của An Trình Điển còn có thể hay không sử dụng bình thường, hẩn cả người rút cuộc có nặng lắm không.

“Dù sao cũng đã muốn chặt đứt!” Thanh âm của An Trình Điển vẫn là rầu rĩ, cách lớp áo sơ mi mỏng, Văn Lược đều cảm nhận được hô hấp của hẩn ở ***g ngực. Nhiệt nóng làm cho Văn Lược xấu hổ không thôi.

“Cái kia, cậu.. đề lên tôi!” Văn Lược đã muốn không lo lắng, thân thể run lên, mặt nóng đến có thể chiêm trưng, “Cậu đứng lên trước được không? Tôi xem cổ cậu một chút!”

An Trình Điển lắc đầu, hô hấp còn chưa bình phục lại, nhuyển nằm úp sấp, Văn Lược cũng không dám tùy tiện nâng hẩn dậy.

Bỗng nhiên, ngực một trận đau nhức.

“Uy!” Văn Lược cảm thấy hôm nay mình đã chịu đựng đủ rồi. An Trình Điển đối hẩn động thủ trước coi như bỏ qua, hiện tại cư nhiên còn cắn hẩn, còn cắn ở nơi như vậy. Nếu không phải vì tay hẩn bị thương nặng, Văn Lược đã đem hẩn đá ra ngoài.

“Tiểu Lược!” An Trình Điển rút cuộc ngẩng đầu, mặt tất nhiên cũng đỏ.

Văn Lược muốn hét lên kỳ tích.

“Tiểu Lược, đừng bỏ tôi được không?”

Bỗng nhiên nói lời như thế, vẫn là dưới tình huống này! Văn Lược lập tức hóa đá. Làm gì còn lộ ra cái ánh mắt tội nghiệp đó chứ!

“Tiểu Lược!” An Trình Điển thâm tình hô tên hẩn.

Loại tình huống này, ai có thể cự tuyệt? Đối phương vẫn là siêu sao thanh danh hiển hách, ánh mắt thâm tình kia được dân mạng phong cho là u sầu nhất, nhân châu xoay động mê đảo hàng vạn hàng ngàn nữ sinh nha!

Văn Lược tuy rằng đã đóng phim không ít, nhưng khuôn mặt ngây thơ này hẩn làm sao vượt qua. Đối phương là một người từng trải, hẩn làm sao có lực đánh trả, căn bản là không dám nhìn ánh mắt An Trình Điển.

“Tiểu Lược!” Thanh âm An Trình Điển đều thật ôn nhu.

Văn Lược không cam lòng gật gật đầu, ánh mắt của nam nhân trong ngực hẩn lóe sáng, giờ khắc này Văn Lược có cảm giác kỳ quái, kỳ thật làm cho đối phương vui vẻ, thực là chuyện dễ dàng, đối với hẩn giống như là một điều gì đó rất tuyệt vời.

An Trình Diễn rút cuộc từ trên người Văn Lược đứng lên, hai người mặt đều đỏ, An Trình Diễn cứ nhiên không nói thêm nữa. Đối phương không nói chuyện, Văn Lược càng không có khả năng mở miệng.

Không khí trở nên siêu cấp xấu hổ, Văn Lược chịu không nổi đành thỏa hiệp, “Cậu nếu mệt liền ngủ một lúc đi! Đến nơi, tôi gọi cậu!”

An Trình Diễn không có lên tiếng, đợi cho đến khi Văn Lược quay đầu qua vừa thấy, cứ nhiên hắn đã ngủ.

Tình huống lại trở nên cùng lần trước giống nhau, Văn Lược thật cẩn thận khởi động xe, hắn đều hoài nghi có phải hay không số mệnh của mình là trở thành trợ lý của An Trình Diễn, kỳ quái chính là ngôi sao lớn như vậy sao lại không có ai tới đón. Bình thường còn chưa tỉnh, hiện tại An Trình Diễn chính là người được bàn tán nhiều nhất nha? Công ty làm việc thật không tốt.

Văn Lược ở trong lòng đem lão bản khách sáo một lần.

Một đường im lặng cũng tới nhà An Trình Diễn rồi, Văn Lược nhìn cái cổ đỏ của An Trình Diễn, sau đó cắn răng một cái đánh thức An Trình Diễn. Xuống xe mang theo hành lý xách lên lầu.

An Trình Diễn thanh tỉnh đứng một bên nhìn Văn Lược bao lớn bao nhỏ kéo vào thang máy.

“Lầu mấy?” Văn Lược mang theo bao cổ sức ấn số thang máy.

“28!” An Trình Diễn đem đầu tựa vào vai Văn Lược, miệng thì trào hô.

Văn Lược bắt đắc dĩ, dù sao hiện tại hắn chống cự cũng không có hiệu quả, An Trình Diễn tựa hồ như vô tình cố ý mỗi lần hắn định mở miệng nói chuyện liền chìa cổ ra.

Nhất thất thủ thành thiên cổ hận nha! Hồng ngân trên cổ An Trình Diễn, chính là bằng chứng chính xác nhất. Văn Lược ý đồ mưu hại hắn có căn cứ chính xác nhất.

“Chìa khóa tôi để trong túi.” Tới cửa rồi An Trình Diễn vẫn như cũ tựa đầu lên vai Văn Lược, sau đó thoải mái giao thân xác đến trước mặt Văn Lược.

Văn Lược thở dài, ở trong lòng chính mình hung hãn vẽ một chữ nhẫn, tay ở trên đùi An Trình Diễn sờ soạng một lần, lấy ra cái chìa khóa mở cửa.

Sau khi vào nhà, An Trình Diễn liền bay nhanh vào bên trong phòng ngủ, một đầu liền nằm xuống. Văn Lược ở phía sau kinh hồn táng đản, loại này tài pháp, là muốn đem mình chôn chết ở chỗ hành lý này sao?

“Đứng lên, ít nhất trước tắm rửa một cái đi!” Văn Lược nhỏ nhẹ nói, nhìn đến loại tình huống này hắn nhện không được mở miệng.

“Buồn ngủ!” An Trình Diễn chôn đầu dưới gối phát ra thanh âm nỉ non.

“Buồn ngủ cái gì mà buồn ngủ, cậu đều ngủ nguyên một đường rồi!”

“Tôi.. tôi qua đều đọc kịch bản cả đêm!” An Trình Diễn theo gối đều hé ra một mắt, “Ngày mai còn phải quay quảng cáo, cho tôi ngủ trước đi!” (tay anh như vậy mà quay cái gì o.O)

Trong lời nói ra tràn ngập ý tứ hàm xúc làm nũng, Văn Lược trừng ánh mắt mệt mỏi kia, rốt cuộc không cam tâm đem người trên giường kia tha xuống dưới.

“Tiểu Lược, mệt mỗi liền ngủ lại đi!” Thanh âm An Trình Diễn có điểm khàn khàn, “Cậu có thể khóa trái cửa!”

Đêm đã khuya!

Kỳ thật, Văn Lược cũng đang rầu rĩ, bị An Trình Diễn quây như vậy hắn cũng mệt ngất ngư, nghe được An Trình Diễn nói ngủ lại đi!

Hắn tự nhiên liền không khách khí đi đến phòng ngủ cách vách. Giường được An Trình Diễn rất quan tâm, rất mềm, nằm xuống liền trúng, cảm giác cái loại này nằm xuống có thể ngủ như chết. Văn Lược đối với giấc ngủ có quá phận chấp nhất, chính là cảm giác ngủ như chết, nhất định phải ngủ thoải mái.

Nguyên vốn tưởng rằng chính mình bị dày vò một đêm, không nghĩ còn có thể ngủ thư thái như vậy! Hắn liền rất nhanh nhập vào mộng đẹp.

Lúc bắt đầu hắn cũng không rõ câu “Cậu có thể khóa trái cửa” là có ý gì.

Thẳng đến khi ngủ mơ mơ màng màng cảm thấy trên lưng có cánh tay, hắn mới biết mình không có ý thức cảnh giác. Một đại nam nhân hiện tại cũng không an toàn.

“An Trình Điển nếu cậu xằng bậy, có tin hay không tôi bóp chết cậu!” Văn Lược nghiêng răng nghiêng lợi nói nhưng bàn tay trên eo hắn vẫn không động đậy.

An Trình Điển một chút phản ứng cũng không có.

Văn Lược cảnh giác đá người đang ôm mình như chết kia, cứ nhiên không chút nhúc nhích nào, đá lần nữa cứ nhiên vẫn bất động, tái đá vẫn không nhúc nhích! Văn Lược nghiêng đầu trong bóng đêm hỏi An Trình Điển, trừ bỏ hé ra khuôn mặt yên lặng đang ngủ còn lại cái gì cũng không có!

Người này... hình như là đang mộng du!

Bị đánh thức, Văn Lược cũng không có khí lực rời giường đem người này trở về phòng, đặc biệt là cái giường hấp dẫn này! Dù sao tất cả mọi người đều là nam nhân! Cùng nhau ngủ cũng không tổn thất cái gì. (Sai lầm rồi anh ạ ~)

Văn Lược cũng không hề có cảm giác nguy hiểm nha!

Này vừa cảm giác hừng đông. Vẫn là hơn ba giờ chiều.

Văn Lược mở mắt vẫn còn cảm giác mơ màng, thật lâu không ngủ liền như vậy chìm đi.

Một hồi sau liền kinh ngạc, cẩn thận nghĩ mới nhớ đây là nhà An Trình Điển. Bất quá, An Trình Điển giống như đã muốn biến mất. Văn Lược nhớ rõ hắn nói hôm nay quay quảng cáo.

Gian nan từ trên giường đi xuống, quả nhiên ngủ lâu đối với thân thể không tốt nha! Vệ Sanh cũng cảm hắn không được ngủ hơn nửa ngày. Lấy di động trên đầu giường xuống, mở máy!

Hai mươi cuộc gọi nhỡ, mười tám cái của Vệ Sanh, hai cái của An Trình Điển.

Có tin nhắn! Chỉ có một cái của An Trình Điển.

Vệ Sanh nhất định hôm nay trở về, đến nhà hắn không tìm thấy người, cái này còn không hoảng sao, Văn Lược chưa bao giờ đi đêm, cũng chưa bao giờ tắt máy để Vệ Sanh không liên lạc được.

Không biết vì cái gì, nhìn Vệ Sanh sốt ruột, Văn Lược có cảm giác thích thú.

Tin nhắn của An Trình Điển là bảo hắn hảo hảo ngủ, hắn đã nói trợ lý đem tới một ít thức ăn, nếu tỉnh có thể chính mình hâm lại.

Loại cảm giác này thực vi diệu (tinh tế, màu nhiệm), cuộc sống của Văn Lược đều do Vệ Sanh chiếu cố, vẫn đều là khuôn mẫu máy móc, bỗng nhiên được đối đãi như vậy, Văn Lược tâm thiện lương dường như hơi dao động.

Nằm ở trên giường dày gọi điện thoại cho Vệ Sanh, đối phương hỗn hển rít gào, hỏi hắn đi nơi nào, Vệ Sanh ở sân bay nhìn thấy xe của hắn vẫn còn liên lo lắng, đến nhà không thấy người, thiếu chút nữa đã báo cảnh sát. Cuối cùng Quảng lại một câu hỏi hắn ở đâu, hiện tại liền đến đây đón hắn, đang muốn cúp điện thoại.

Văn Lược cả kinh, hoàn toàn tỉnh lại, không thể để cho Vệ Sanh biết hắn ở nhà An Trình Điển!

Hết chương 9

10. Chương 10

Cam đoan một giờ sau sẽ trở lại, Văn Lược từ trên giường lăn xuống dưới. Không thể không nói nhà của An Trình Điển rất hợp với hắn, Văn Lược vẫn đều thực thích thăm, tốt nhất là từ cửa đến WC đều là thăm, đáng tiếc là hắn lười xử lý.

Vệ Sanh trên thảm của hắn chắc chắn sẽ phát hiện ra khoai mì, vụn bánh mì, chắc chắn sẽ có vật kỳ quái gì đó, một phen ném đi thảm hắn tốn rất nhiều chi phí để mua, Văn Lược phải muốn sống muốn chết đem thảm kia tha trở về, đau lòng đưa cho trợ lý Tiểu Hà, nghe nói Tiểu Hà hiện tại nằm ngủ trên chiếc thảm cao cấp kia.

Văn Lược đã có cảm giác dưới chân mềm nhũn yêu đến chết.

Lại nhìn qua, phát hiện trên tường treo đầy ảnh chụp, cư nhiên còn có ảnh An Trình Điển thời học trò, có cả ảnh học trò của hắn nữa. Văn Lược có hơi xúc động lấy tấm ảnh xuống.

Ảnh này chụp lúc nào nha! Văn Lược khi đó ở trường học đều là vai chính của kịch xã, cho nên ảnh chụp này, trừ bỏ đẹp trai ra, còn có khôi hài, còn có.. nữ trang!

Văn Lược hiện tại chính là u buồn, này đó ảnh chụp! Văn Lược khẽ cắn môi, quyết đoán đi qua đem hết ảnh chụp lấy xuống. Sau đó thu thập hành trang về nhà.

Văn Lược trở lại nhà của mình, liền nhận được điện thoại của An Trình Điển, Văn Lược còn đang suy nghĩ, rốt cuộc vẫn là bắt máy.

“Cậu đã làm gì cái tường nhà tôi hả?” An Trình Điển tiến đến thẳng chủ đề.

“Cậu như thế nào có những tấm ảnh này?” Văn Lược đập lên sàn nhà bóng loáng, rất tường niệm cảm giác mềm nhũn dưới chân. “Đó là trân quý phẩm của tôi!” An Trình Điển có điểm tức giận, “Đụng đến đồ vật tôi cất giữ, cũng không phải là quân tử!” Tôi cũng không nói tôi là quân tử! Văn Lược ở trong lòng nói thầm, cho dù là ảnh chụp trước đây, hắn cũng không phải có thể đi làm động lòng người mọi nơi đi! Người đuổi lý tự nhiên không lên tiếng làm bộ không nghe thấy.

Dù sao cậu cũng không thể giữ tôi, thế nào! Đây vẫn là tiếng lòng Văn Lược.

“Kỳ thật, tôi... còn có quả chiếu(*) của cậu!” thanh âm của An Trình Điển ở đầu dây bên kia, đem Văn Lược trạng thái nguyên bản đang ngủ lập tức tỉnh dậy.

(*) là ảnh đồi trụy

~“Không có khả năng!” Văn Lược vội vàng lục lọi, chính mình nhớ lại, hắn khi nào đem quả chiếu của mình lấy ra?

“Vừa lúc, tôi đem bức ảnh này hoán đổi!” An Trình Điển lỗ mắng nói.

“Không có khả năng! Cậu như thế nào có được?” Văn Lược hoàn toàn bị chọc giận, bất quá hắn còn đang suy nghĩ mình rốt cuộc khi nào chụp các loại bức ảnh này, hơn nữa như thế nào lại rơi vào tay An Trình Điển?

“Sáng nay!” An Trình Điển tâm tình dường như rất khá, “Cậu thực nghĩ đến nhà tôi rồi còn có thể hoàn hảo trở về?”

“Hỗn đản!” Văn Lược đem điện thoại ném rớt.

“Chuyện gì như vậy sinh khí?” Vệ Sanh ngồi ở trên salon xử lý công vụ trên máy tính ngẩng đầu không sai biệt nhìn Văn Lược.

“Đã trễ thế này, anh còn không về?” Văn Lược sắc mặt thực thối.

“Đêm nay tôi ngủ ở đây!” Vệ Sanh nhìn Văn Lược buồn bực, hắn ở nơi này qua đêm rốt kỳ quái sao? Ai kêu cậu không chính mình xem kịch bản, chính mình chọn quảng cáo, cái gì cũng do hắn phụ trách, dưới tay hắn cũng không phải chỉ có mình Văn Lược.

“Anh không biết ở nhà người khác qua đêm rất là nguy hiểm sao?” Văn Lược rất không thích đá cuốn tạp chí dưới đất.

“Có thể có cái gì nguy hiểm?” Vệ Sanh kinh ngạc nhìn Văn Lược, “Cậu sẽ đối tôi làm cái gì?”

Văn Lược khí tuyệt, cắn giận đứng lên chui vào phòng mình. Gần đến cửa bỗng nhiên quay đầu hỏi Vệ Sanh, “An Trình Điển người này thích sách sao?”

Vệ Sanh lắc đầu, tỏ vẻ không biết An Trình Điển có thói quen xem sách, vẫn là hoàn toàn không biết hẳn cái gì bỗng nhiên hỏi như vậy.

Văn Lược đóng cửa. Sau đó lấy laptop dưới chăn ra lên mạng. Tìm tòi tư liệu về An Trình Điển, đây là lần đầu tiên hắn có ý chí mạnh mẽ đi tìm hiểu về một người như vậy.

Tư liệu của An Trình Điển vẫn là xuất sắc toàn bộ, nhưng đến mục kén vợ kén chồng đối tượng thì, Văn Lược run lên một chút, cư nhiên có người thích cường tráng nữ sinh. Lại nhìn đến sở thích, cư nhiên là thích đùa và nói chuyện tầm phào!

Đầu Văn Lược lập tức nổ tung! Sờ điện thoại liền gửi cho An Trình Điển một tin nhắn. (điện thoại anh cũng đập đá dữ ~)

Ảnh chụp trả lại hết cho cậu, quả chiếu kia đưa lại cho tôi!

Không cần! An Trình Điển quyết đoán cự tuyệt!

Văn Lược khí tuyệt, đem di động ném xuống đáy giường. (đấy, lại ném ==”)

Bỗng nhiên tiếng có tin nhắn vang lên, Văn Lược nhào qua lướt di động lên vừa thấy.

Theo tôi đi ăn cơm, ảnh chụp trả lại cho cậu!

Văn Lược không có lựa chọn, hắn rõ ràng nhớ rõ An Trình Điển hứng thú nhất là thích đùa và nói chuyện tầm phào!

Nếu hắn không cẩn thận y liền đem tám ảnh kia phát tán ra ngoài, hậu quả thiệt không thể tưởng tượng nổi!

Bất quá hiện tại hắn không hối hận việc mình cùng An Trình Điển đi dùng cơm, bởi vì ảnh chụp kia không phải là quả, nhưng là ảnh chụp hắn cùng An Trình Điển ngủ một chỗ.

An Trình Điển ôm hắn, đầu tựa vào trên đầu hắn, môi như có như không sượt qua trán hắn. Ánh sáng vừa thấy chính là vào buổi sáng sớm, hai người bộ dáng không đứng đắn, cho dù là đương sự còn miên man bất định, hướng chỉ là người khác...

Sát!

Cái này so với quả chiếu còn nghiêm trọng hơn.

Một phen đoạt được ảnh chụp, mặt Văn Lược đều đen, trên mặt lúc đỏ lúc trắng có thể mở hội.

“Cậu còn.. hay không?”

“Còn!” An Trình Điển vẫn có thể đem loại chuyện xấu hổ này ra nói với một bộ dạng đường hoàng.

Cái chén trong tay Văn Lược bị nắm chặt, hận không thể ném thẳng vào mặt đối phương không biết phải mua bao nhiêu cái bảo hiểm khuôn mặt.

“Cậu lo lắng cái gì? Bức ảnh này cũng không phải chỉ có mình cậu!” An Trình Điển cười ngồi uống cà phê, “Nếu thực bị lộ ra, cậu với tôi đều chịu chung ảnh hưởng!”

Nói như vậy, Văn Lược cuối cùng có thể tỉnh táo lại, bất quá nghĩ lại, hắn tiếp tục khó chịu, “Vậy cậu phải có đồ vật này nọ để uy hiếp tôi sai?”

“Cậu thật sự là...” An Trình Điển nhìn Văn Lược nở nụ cười, vẻ mặt cưng chiều, “Cậu cũng không phải có một phần của tôi sao? Cậu về sau cũng có thể uy hiếp tôi nha! Hoan nghênh cậu tới uy hiếp tôi nga!”

Thời điểm An Trình Điển nói lời này, bộ dáng vui tươi hơn hử hoàn toàn không có một cái gì gọi là người bị uy hiếp. Văn Lược vẫn cảm thấy được chính mình bị lừa. Không trách hắn rất không lịch sự, mà là địch nhân quá mức xảo hoạt.

“Quên đi! Tôi cùng cậu ít tiếp xúc là tốt nhất!” Văn Lược đứng dậy muốn đi. Thật sự là cùng An Trình Điển ở một chỗ là không có chuyện gì tốt.

“Nếu đã đến, làm gì lại đi sớm nha! Nơi này cà phê ngon lắm!” An Trình Điển thân thủ lướt qua bàn kéo tay Văn Lược lại, “Hơn nữa, cậu đã nói là không bỏ tôi nha!”

Ở nơi đông người, do dự, thế nào đều làm Văn Lược cảm thấy không thích, nam diễn viên này bày ra bộ dáng nói chuyện như vậy là cho ai xem.

“Oa! Trình Điển cũng tới?” Bỗng nhiên ghé dựa bên cạnh bị kéo ra, sau đó cả phòng hương khí đều ập đến.

An Trình Điển vội vàng buông lỏng tay đang giữ Văn Lược, Văn Lược khó chịu trừng mắt liếc hắt một cái, sau đó chọn chỗ tùy tiện ngồi xuống.

Ha, chính chủ đến rồi!

Văn Lược xuất môn gặp An Trình Điển cùng Vệ Sanh đánh so chiêu, Vệ Sanh rất ngạc nhiên này vừa nghỉ liền không ở nhà cư nhiên lại ra ngoài, nghỉ lại nếu xuất môn thì đừng nên lãng phí, hẳn làm cho Văn Lược thuận tiện gặp An Miên Miên.

Văn Lược thực đương nhiên cự tuyệt, hẳn cảm thấy một diễn viên tốt tại sao lại có thể dựa vào scandal để đi lên.

Vệ Sanh trực tiếp đem tạp chí để trên đầu hắn, “Cậu cho là người ta vì cái gì thắng tiến? Cậu cho là lúc cậu nghỉ ngơi vẫn có người nhớ cậu là ai? Trước khi phim được chiếu, hiện tại cậu vẫn là một con người mới!”

Văn Lược cái gì cũng có thể cùng Vệ Sanh đối nghịch, nhưng chỉ cần liên quan đến tiền đồ của hắn, hắn sẽ bị Vệ Sanh mắng đến á khẩu không trả lời được. Mặt xám xịt xuất môn, đương nhiên khẳng định là phải hẹn người, Vệ Sanh làm việc cho tới bây giờ đều cẩn thận, hẳn nhất định sẽ an bài phóng viên đi theo, nếu hạ quyết tâm, hôm nay dù làm cái gì cũng phải có tin tức lên trang đầu.

Bất quá Văn Lược hẹn không phải An Miên Miên mà là Ngả Thước.

Tin tức khẳng định sẽ có, nhưng không phải mình mà là An Trình Điển, Văn Lược nghĩ, dù sao mình ở buổi họp báo cũng có không ít tin tức, coi như là báo cáo kết quả công tác, Vệ Sanh hẳn sẽ không sinh khí đi!

“Các anh thường ở đây tụ tập sao?” Ngả Thước hôm nay mặc một thân màu đỏ, giày bó cho đến đùi, quần đùi màu đỏ cùng áo gi-lê. Nàng là vừa cưới ngựa về?

“Ngẫu nhiên đến vui đùa một chút!” An Trình Điển vẻ ngoài sống yên biển lặng nhìn Văn Lược, ánh mắt dường như muốn ăn Văn Lược.

“Ngựa ở mã tràng thật hảo! Thế nào? Văn Lược cũng đi thử xem?” Ngả Thước nháy mắt nhìn Văn Lược, cười đến thực tự nhiên, một bộ dáng không hề hay biết gì.

Gặp quỷ! Người này thực vừa cười ngựa về!

Ngả Thước vừa dứt lời, chợt nghe một tiếng ‘tách tách’, An Trình Điển bật người cảnh giác quay đầu ra sau xem, Văn Lược khẩn trương nhìn theo. Thật cẩn thận nhìn biểu tình An Trình Điển.

“tách tách, “tách tách” vài tiếng không rõ động tĩnh, cái này ngay cả Văn Lược cũng nghe được, phóng viên đã đến! Ngả Thước hẳn là cũng nghe được, cũng không biết cái gì, liền nhắc ghế dựa sát vào An Trình Điển, thực sẽ nắm bắt cơ hội.

“Trình Điển cùng đi ký mã nha!” Ngả Thước thân mật với An Trình Điển, tay còn khoác trên vai hắn.

Văn Lược ở một bên rất lạnh tỉnh, nhiệm vụ của hắn đã muốn hoàn thành, trên cơ bản có thể công thành lui thân. Ngả Thước thực cảm kích hướng hắn trừng mắt nhìn, không biết sống chết che miệng cười, “Hiện tại phóng viên chính là yêu viết loạn, anh bảo xem ngày mai có thể hay không báo chí viết hai người tranh em nha?”

Nữ nhân không có não! Nghĩ muốn điên lên rồi, Văn Lược ngồi không yên, phỏng chừng An Trình Điển cũng nhìn ra manh mối. Nếu như bị hắn biết Ngả Thước cùng phóng viên đều do y đưa tới..

“Đi đâu?” Nhìn Văn Lược đứng lên, An Trình Điển cúi đầu đuổi ra chặn lại.

“Ha ha! Tôi đi xem, bên kia có chuyện gì xảy ra!” Văn Lược ngượng ngùng cười cười, lướt qua chân An Trình Diễn, mới vừa bước được một nửa liền bị người kéo lại.

Sau đó một cỗ khí mạnh mẽ không biết từ đâu tới, hất cả người khổng chế không được ngã lên bàn, cái chén trên bàn bị rút xuống đất. Nước loang đầy trên thảm, cũng không gây nhiều tiếng động. Bất quá tiếng thét của Ngã Thước chói tai hấp dẫn toàn bộ ánh nhìn, nhân tiện đem phóng viên ở chỗ tới dẫn ra.

“An Trình Diễn, cậu biến thái!” Văn Lược phát hỏa, trước công chúng, chỗ tới còn có phóng viên hất cư nhiên còn dám động thủ, thật sự muốn chứng thực câu nói của Ngã Thước sao?

“Cùng với cậu đoạt Ngã Thước, không bằng để tôi đoạt cậu nha!” An Trình Diễn cầm lấy cổ áo hất đặt ở trên bàn, dán miệng vào lỗ tai hất, thanh âm rất nhỏ rất nhỏ.

“Cậu thần kinh à, có phóng viên ở đây! Chẳng lẽ cậu muốn ngày mai tin tức báo chí đăng tôi và cậu tranh đoạt Ngã Thước?” Văn Lược bị ngăn chặn, hoàn toàn không làm gì được, đẩy cũng đẩy không ra, dùng sức một bên nháy mắt với Ngã Thước, Ngã Thước chỉ lo thét chói tai, hoảng sợ. Hoảng sợ cái gì a! Ngay cả ngựa còn không sợ lại đi sợ hai bọn họ.

“Kia nếu tôi ở đây hôn cậu thì sao?” An Trình Diễn tựa hồ cũng không thể bị uy hiếp.

“Cậu... cậu.... cậu...” Văn Lược run rẩy.

Tình huống đó thật sự xuất hiện làm cho Văn Lược càng thêm run rẩy, An Trình Diễn cư nhiên còn làm trò trước mặt Ngã Thước hôn hất. Tuy rằng chính là chuồn chuồn lướt nước, nhưng đã đủ cho Văn Lược hóa đá.

Người này rốt cuộc có hay không giác ngộ mình là ngôi sao nha!

Ngã Thước hét chói tai rốt cuộc ngừng.

Hết chương 10.

11. Chương 11

An Trình Diễn cảm thấy mỹ mãn, kéo Văn Lược trên bàn đứng dậy, mỉm cười nhìn nhân viên tạp vụ một bên chạy tới nói, “Xin lỗi, chúng tôi đang diễn tập.”

Lý do giả như vậy, Văn Lược đều ngượng ngùng ngẩng đầu.

“Tôi biết!” Nhân viên tạp vụ ngượng ngùng đưa qua quyển vở, muốn ký tên.

Điều này cũng tin! Văn Lược cảm thấy thế giới của mình trở nên đảo điên, hất một khắc cũng không muốn sống ở chỗ này. Cầm lấy áo khoác bước đi, lúc này An Trình Diễn không ngăn cản hất.

Về đến nhà nhìn Vệ Sanh, Văn Lược mới cảm thấy sự tình không ổn. Vệ Sanh nhất định sẽ không bỏ qua cho hất! Nháy mắt hất có cảm giác muốn trốn nhà.

“Nhanh như vậy đã về? Không phải hẹn An Miên Miên sao?” Vệ Sanh đang ngồi trước máy vi tính, Văn Lược nghỉ ngơi cơ bản hất cũng sẽ được nghỉ vài ngày, kỳ thật cũng không sai biệt lắm ở bên này xử lý công vụ.

“Ân!” Văn Lược chột dạ trả lời lấy lệ, trở về phòng.

Lấy ra laptop bắt đầu lên mạng, lướt các đại trang web bát quái giải trí, đến diễn đàn của hất, diễn đàn của An Trình Diễn, diễn đàn của Ngã Thước, không tìm được gì.

“Cái gì?” Văn Lược mắt buồn ngủ mông lung bị một tin tức đập vào mắt làm tỉnh lại, tiêu đề cực đại, “Bạn tốt trở thành thù, nhị nam tranh nữ, đại vụ tay!”

Bất quá giây tiếp theo liền may mắn, An Trình Diễn như vậy khác người, cư nhiên đều không có báo đưa tin. Văn Lược nhú mày, ở Vệ Sanh nhìn không tới liền nhẹ nhàng thở ra.

“Tôi chưa bao giờ biết hai người rốt cuộc lại có quan hệ này!” Vệ Sanh đem điện thoại của mình đến trước mặt Văn Lược, “Nếu không phải do tôi an bài, cậu cảm thấy được hôm nay báo chí sẽ đăng nhĩ nam tranh nữ?”

Văn Lược trong lòng run sợ nhìn di động Vệ Sanh, mặt trên hé ra ảnh chụp không rõ lắm, nhưng vẫn có thể mơ hồ nhìn ra An Trình Diễn hôn hân.

Hắn thật sự rất ít khi thấy tính tình Vệ Sanh phát tác lớn như vậy, chột dạ lui vào chỗ không nói tiếp nữa. Kỳ thật nếu Vệ Sanh có thể khống chế, sự tình sẽ không hồng hồng ra, nhưng này dù sao cũng là người hiểm có, nếu tương lai hắn không nổi tiếng, hoặc là đắc tội với người nào, loại sự tình này có thể đè chết hắn.

An Trình Diễn này vương bát đản, hại người rất nặng.

“Này... Là hiểu lầm!” Văn Lược chột dạ nói.

“Tôi mặc kệ có phải hiểu lầm hay không, ảnh chụp loại này nếu lưu lạc ra ngoài, cậu cảm thấy cậu sẽ thế nào?” Vệ Sanh cơn tức vẫn còn tiếp tục trướng lên.

Văn Lược thực hận không thể đem An Trình Diễn đến trước mặt hành hung một chút. Nhưng hiện tại hắn chỉ có thể có thái độ đoan chính nghe Vệ Sanh giáo huấn. Phỏng chừng sự tình đã khống chế ở bên trong, cho nên Vệ Sanh còn đuổi theo hắn mắng. Nhận thức Vệ Sanh nhiều năm như vậy, số lần mắng hắn cũng thật ít, nhưng năm nay đã bị mắng quá nhiều lần, lúc này đây vẫn là lần hung hãn nhất từ trước đến nay.

Văn Lược thật sự cảm thấy chính mình bị An Trình Diễn đeo bám.

Đang thành thành thật thật nhận sự giáo dục của Vệ Sanh, di động vẫn đặt trước mặt Văn Lược vang lên. Là Tiểu Càng! Người đại diện của An Trình Diễn.

Văn Lược cầm di động đã được chuyển sau đó khai mắng.

Vệ Sanh một bên vươn tay. Văn Lược ngượng ngùng đem di động đưa qua.

Vệ Sanh đi ra ngoài nghe. Văn Lược báo chí cũng lười xem, loại tin tức giả này có cái gì đẹp, lấy laptop ra lên mạng, quả nhiên hôm nay đầu đề đều là hắn cùng An Trình Diễn.

Đều là đăng lại cho nhau cái loại rập khuôn theo một khuôn, nhĩ nam tranh nữ tin tức. Bất quá ở một diễn đàn, Văn Lược cư nhiên thấy được bộ mặt thật, so với tấm Vệ Sanh đưa còn thêm mơ hồ.

Người ta còn nói hôm qua hắn ở đây, hơn nữa báo chí nói hắn cùng An Trình Diễn tranh Ngả Thước cắn bản không phải đánh nhau. Là hôn môi!

Ở trên còn tỉ mỉ đem chuyện hôm qua thuật lại một lần, tình huống trên cơ bản đều đúng. Nhưng An Trình Diễn làm việc theo lẽ thường rất an bài, cho dù người đó nói là sự thật, cũng không có biện pháp phục chúng. Cho nên bài post này liền bị nghi ngờ. (Tự hỏi nếu như đám fan gơ của hai anh biết đây là sự thật thì sẽ thế nào nhỉ ~)

Nhưng vẫn là không ít diễn đàn trích đăng.

Văn Lược nằm ở trên giường thở dài, cái này như thế nào giải quyết nha?

“Ừ ừ, có thể như vậy là tốt nhất! Bên tôi cũng không có bất cứ vấn đề gì! Phóng viên bên kia không thành vấn đề, đến lúc đó làm họ tuyên bố là được!” Thanh âm của Vệ Sanh theo cửa truyền đến, sau đó vào cửa cúp điện thoại, hắn nghiêm mặt nhìn Văn Lược.

“Buổi chiều theo tôi ra ngoài gặp đạo diễn!”

“A? Công việc kế tiếp không phải đã an bài rồi sao?” Thanh âm Văn Lược thực lo lắng, chột dạ muốn chết. Chính là loại cảm giác nghĩ còn chưa đủ đã muốn làm việc, trong lòng không khỏi mất tự nhiên đứng lên.

“Tạm thời gia tăng! Công việc kế tiếp trước để đấy, tôi xem xem có thể điều chỉnh một chút hay không. Thật sự không được cậu liền đuổi đi cho tôi!” Trong lời nói của Vệ Sanh, cũng chính là hoàn toàn không đến mức cự tuyệt đường sống.

Văn Lược cũng không phải sợ công tác vất vả, chính là Vệ Sanh bỗng nhiên nói như vậy, hắn cảm thấy y trong tâm có tính toán, đặc biệt vừa mới tiếp điện thoại của Tiểu Càng. Văn Lược cảm thấy được chính mình bị hôn mê.

Văn Lược coi như có dự kiến trước, biết đó là một hãm hại cho nên ở trong phòng họp nhìn thấy An Trình Diễn, hắn một chút cũng không muốn.

An Trình Diễn thành thành thật thật nằm ngửa ở sofa, nhìn thấy Văn Lược cũng chỉ ngẩng đầu đánh một cái tiếp đón. Xem ra cũng được người giáo huấn, áo đều lệch.

Một bên Tiểu Càng cầm kịch bản còn thật sự lật xem xem, ngẫu nhiên giương mắt nhìn An Trình Diễn, đối phương thành thật cúi đầu đi. Để cho Văn Lược kinh ngạc chính là, người kia cư nhiên cũng chưa chủ động lại chỗ mình chào hỏi.

Nhất định là bị Tiểu Càng mắng, Văn Lược nhất thời đối với Tiểu Càng dựng lên một cái tôn kính, có thể đem An Trình Diễn thu thập để bảo, cậu mạnh nha!

Cho nên mới nói ngôi sao kỳ thật không phải là lợi hại nhất, lợi hại nhất chính là người đại diện của họ. Tiểu Càng vóc dáng không cao còn có chút trẻ con, thoát nhìn tuổi cũng không lớn, cư nhiên có thể thu thập An Trình Diễn, chỉ cần một ánh mắt có thể làm hắn dễ bảo động cũng không dám động. Điểm ấy làm cho Văn Lược bội phục vạn phần.

“Đứng ở cửa làm gì?” Vệ Sanh theo ngoài cửa tiến vào, nhìn Văn Lược vẫn đứng ở cửa liền một phen đẩy vào.

Tiểu Càng mới phát hiện bọn họ tới rồi, vội vàng cười đón lại đây, kia thái độ đối đãi với An Trình Diễn lúc trước quả thực là hai người.

“Đạo diễn còn chưa tới?” Vệ Sanh hỏi Tiểu Càng.

“Đến rồi, thấy các người còn chưa tới, đi WC rồi!” Tiểu Càng đem kịch bản đưa qua cho Vệ Sanh.

Hiện nay hai cái người đại diện không đem hai diễn viên chính làm một hồi sự, hai người bọn họ hoàn toàn có thể có năng lực của chúa sao? Văn Lược sâu kín liếc mắt nhìn Vệ Sanh, ý là cho hắn xem kịch bản.

Vệ Sanh trực tiếp không nhìn hắn, ở một bên thảo luận cùng Tiểu Càng.

Văn Lược nhàm chán đành phải ở một bên nghịch di động. Chính là đang nghịch, cửa mở, một nam nhân mặt áo sơ mi đen, trên vai còn có một bộ xương khô thật to, tiến vào thấy Văn Lược liền cười hi hi.

“Văn Lược! Cậu là Văn Lược.. xin chào xin chào!” Nam nhân đeo các phụ tùng đinh đinh đang đang đưa tay về phía hắn.

Văn Lược bản năng liền chống đối chạy ra sau trốn, người này là ai nha! Cổ quái hiểm lạ. An Trình Diễn một bên cũng cảnh giác, bên cạnh Tiểu Càng vừa nhắc mắt, vội vàng đứng lên.

“Đồ đạo diễn! Đã trở lại!” Tiểu Càng vừa nói, tay Văn Lược cũng không nắm nữa, trong lòng hồi hộp, người này chính là đạo diễn.

“An Trình Diễn!” Nếu như nói Đồ đạo diễn thời điểm nhìn thấy Văn Lược đã muốn kinh ngạc, lúc này nhìn đến An Trình Diễn đã muốn điên cuồng, “Thật tốt quá! Quả nhiên hiện vật so với trên TV còn muốn suất hơn!”

Hiện vật!! Mặt An Trình Diễn liền đen! Văn Lược ở một bên cười trộm.

“Thật sự là rất xứng!” Đồ đạo diễn một bên gật đầu, một bên nhìn hai người, sau đó xoay người hướng Tiểu Càng cùng Vệ Sanh gật gật đầu, “Các cậu cũng không phải hiểu được họ rất xứng đôi?”

Trong phòng bốn người, có hai người mặc danh kỳ diệu mặt hắc tuyến, hai người còn lại trong lòng biết rõ ràng hai người kia mặt hắc tuyến.

Thời gian còn lại là giao cho người đại diện, Văn Lược cùng An Trình Diễn tựa hồ rảnh rỗi. Vấn đề là, từ đầu đến đuôi đều không có ai nói cho bọn họ biết đạo diễn này là ai.

Theo lúc bọn họ thương lượng, Văn Lược xem ra nghe được một chút, này không có nữ diễn viên. Mặt An Trình Diễn bắt đầu lộ ra vẻ tươi cười. Văn Lược lại có dự cảm bất hảo, gần đây có dự cảm bất hảo ngày càng nhiều, hơn nữa ngày càng chuẩn. (Chính xác là em nó cũng biết số anh đen thui rồi =]])

Vẫn đợi cho bọn họ tán gẫu xong, Văn Lược cùng An Trình Diễn cuối cùng lấy kịch bản. Hắn sơ lược nhìn qua một chút, liền nhìn thấy một câu.

Gia Tuấn hàm lệ: Kỳ ca, ta thích người, người thực sự cho là ghê tởm sao?

Hắn vội vàng lật lên phía trước, tên của hắn đánh ngay bên cạnh Gia Tuấn, mà người kia chính là An Trình Diễn, cũng có nghĩa là hắn sắm vai Gia Tuấn thích Kỳ ca do An Trình Diễn sắm vai.

Thế giới của Văn Lược lập tức liền đen.

Đạo diễn kia tên Đỗ Minh Thành, là đạo diễn mới, nhưng làm biên kịch là rất rất giỏi. Kỳ thật hắn cùng An Trình Diễn và Văn Lược đều đã hợp tác qua, bất quá biên kịch là thuộc dạng giao kịch bản ra ngoài, sẽ không gặp người. Có thể gặp phỏng chừng cũng là do vận khí, cho nên cùng An Trình Diễn và Văn Lược là chưa từng gặp qua.

Văn Lược cùng An Trình Diễn không nhận ra hắn cũng không phải hoàn toàn không có nguyên nhân.

Bất quá, biên kịch thì rất tốt thế làm đạo diễn có được không?

“Đây là ước mơ của tôi! Quay một bộ phim điện ảnh. Chỉ quay duy nhất một bộ!” Đỗ Minh Thành hưng phấn cơ hồ phải nhảy dựng lên, nhìn ra được hiện tại hắn thực kích động.

Văn Lược cùng An Trình Diễn hướng người đại diện của mình cẩn thận trao một cái ánh mắt. Hai người khó có cùng một ý kiến thấy được Đỗ Minh Thành này làm đạo diễn rất không đáng tin.

Tiểu Càng cùng Vệ Sanh đang lo lắng đến các phương diện tiền tài này nọ, không chút do dự không để ý đến ý kiến của hai người kia. Bất quá thời điểm An Trình Diễn cầm kịch bản trong tay, cũng đương nhiên đứng về phía người đại diện.

Làm tác giả, tôi phỏng chừng hắn nhìn kịch bản trang 45 rõ ràng có viết [bed scene] hai chữ, trên mặt nhộn nhạo, nam nhân đáng khinh, An Trình Diễn mỉm cười cầm tay Đỗ Minh Thành. (Câu này chắc là của tác giả, nhưng vì tiếp nối câu chuyện nên sẽ để nguyên như vậy nhé)

“Đỗ biên tập cho dù làm đạo diễn nhất định cũng sẽ là đạo diễn hiếm có nhất trong giới đích nhân tài!”

“Nào có nào có, chính là vận khí tốt thôi!” Đỗ Minh Thành nắm tay An Trình Diễn không buông.

An Trình Diễn này vô mông ngựa quá nhanh, Văn Lược đưa tới một ánh mắt xem thường!

Hết chương 11.

12. Chương 12

Một mình chiến đấu anh dũng là thực không có lý trí cũng không có kết quả. Sau khi người đại diện cùng đạo diễn tán gẫu xong, Văn Lược cầm kịch bản thở phà tức giận bước lên xe.

“Anh cũng không xem kịch bản mà đã nhận lời?” Văn Lược khó hiểu nhìn Vệ Sanh đang tính toán cái gì giàu to rồi.

“Đã xem từ ba tháng trước!” Vệ Sanh vững vàng lái xe, một chút cũng không bị tính khí Văn Lược ảnh hưởng đến, “Khi đó tôi cảm thấy cậu đóng loại phim này không thích hợp lắm!”

“Cũng bởi vì ảnh chụp kia, anh hiện tại cảm thấy tôi thích hợp?” Văn Lược lo lắng mặc dù chưa tới, nhưng nóng nảy là vẫn phải có.

“Tôi cảm thấy đây là thời điểm để biến hình tượng của cậu trở nên thành thực hơn. Cậu cũng không thể cả đời diễn vai tiểu sinh đi! Hơn nữa Đỗ Minh Thành tuy là đạo diễn mới, nhưng tiếng tăm của hắn còn có sự nổi tiếng của hai cậu đã đủ để làm bộ phim này được chú ý!” Vệ Sanh lo lắng tất cả mọi điều đều theo phương diện có lợi.

“Cho dù phải diễn thành thực cũng không nhất định phải diễn đồng... tính luyện đi!” Nói đến ba chữ kia Văn Lược vẫn là không tự chủ được xấu hổ một chút, trong đầu thực tự nhiên hiện ra hình ảnh An Trình Diễn, cùng một người thực là đồng tính luyện ái diễn một bộ phim về đồng tính luyện ái, hắn cảm thấy chính mình bị nguy hiểm.

“Tôi đã xem qua kịch bản, rất hay!” Vệ Sanh thực kiên định, “Nếu cậu diễn bộ phim này, về sau nếu cùng An Trình Diễn làm cái gì cũng sẽ không trở thành nhược điểm cho giới truyền thông, hiểu không?”

“Tôi cùng hắn không có gì!” Văn Lược cuối cùng bắt được trọng điểm, Vệ Sanh căn bản cảm thấy được hắn cùng An Trình Diễn có cái gì đó.

“Không có gì, hắn có thể hôn cậu? Đừng nói với tôi, hắn vẫn thăm mền cậu, lúc học đại học đã yêu thăm cậu, sau đó một mực yên lặng chú ý cậu, gần đây mới bắt đầu theo đuổi cậu!”

“Anh...” Làm sao biết? Ba chữ sau Văn Lược theo lý trí nuốt ngược vào bụng. Nếu không phải nắm chắc An Trình Diễn sẽ không đem chuyện này loạn nói ra, hắn đã tưởng rằng mình là đương sự.

“Anh cái gì mà anh... Cậu cho rằng đây là phim chiếu lúc tám giờ sao!” Vệ Sanh không thêm nhắc lại.

“Văn Lược xấu hổ ngồi ở phía sau, nói như vậy, thật đúng là phim cầu huyết lúc tám giờ. Không phải là đương sự, hắn cũng sẽ không tin cuộc nói chuyện này đều phát sinh trên người mình.

Vệ Sanh đem Văn Lược về nhà, chính mình trở lại công ty. Văn Lược ở nhà nhàm chán đem kịch bản bị nắm đến nhăn nhúm kia ra nhìn.

Nói như thế nào đây! Kịch bản quá thật rất hay! Nhưng mà, Văn Lược hoàn toàn không thể tưởng tượng, chính mình lại đối với An Trình Diễn nói, cho ta một cơ hội, chấp nhận ta được không?

Những lời này hảo quen mắt, mấy hôm trước không phải An Trình Diễn đã đối hắn nói qua sao. Văn Lược quấy người một cái, cố gắng đem chính mình vùi đầu vào kịch bản, thử nhiều lần, phát hiện vẫn là không có biện pháp, hắn căn bản không có biện pháp đối An Trình Diễn làm loại về mặt này, chỉ mới nghĩ muốn cũng đã làm không được, sau này mặt đối mặt thì làm sao bây giờ?

Văn Lược lần đầu bị kích phát trong sự nghiệp diễn xuất của mình. Hắn khó chịu ở trên giường lăn lộn, hoàn toàn không có biện pháp suy nghĩ tình cảnh trong kịch bản nha!

Vừa lật trang, kịch bản đã bị lật đến trang thứ 45. Văn Lược cả người run lên, lúc ấy đã đi xuống cái quyết định, hắn nhất định phải từ chối bộ phim này!

Không đợi đến Văn Lược từ chối, Vệ Sanh đã đem giao kịch bản cho lão bản. Lão bản xem xong hoàn toàn đồng ý. Sau đó hai bên bắt đầu ký hợp đồng.

Cho nên thời điểm Văn Lược nhìn thấy Vệ Sanh có thể ngồi xuống hảo hảo nói chuyện, đã là một vòng sau.

Vệ Sanh đến liền đưa cho hắn xem bản hợp đồng, thực hoàn mỹ, Đỗ Minh Thành trên thị trường vẫn là có một ít phân lượng, tiền hắn nhận được còn không ít, thù lao tự nhiên sẽ không ít.

“Hảo hảo chuẩn bị một chút, một thời gian ngắn sẽ có hợp báo. Một thời gian ngắn sau tôi sẽ đem ảnh chụp kia phát tán ra. Đến lúc đó giả giả thật thật chân chân giả giả...”

Cáo già! Văn Lược cảm giận trong lòng mắng.

Bất quá nhìn hợp đồng mắt Văn Lược liền mờ đi, ma xui quỷ khiến liền thỏa hiệp. Đỗ Minh Thành kia nhìn không đáng tin cứ nhiên lại có nhiều tiền như vậy.

Xem ở khoản tiền bạc, Văn Lược tạm thời thỏa hiệp. Vệ Sanh cũng không phiền hắn nữa, kể tiếp trong thời gian này an bài cho hắn vài cái quảng cáo, tham dự vài cái hoạt động. Không tính quá mệt mỏi, nhưng bọn ba vẫn có chút rườm rà, mỗi ngày đều đồng dạng biểu tình hiện ra trước mặt công chúng.

An Trình Diễn phỏng chừng gần đây cũng bị quản rất nghiêm, cũng không có trước mặt Văn Lược gây sự, bất quá tin nhắn điện thoại loại gửi liên tục.

Tôi bị Tiểu Càng canh giữ, Tiểu Lược mau tới cứu tôi đi!

Văn Lược tức giận mắng nhảm chán, tiếp tục quay quảng cáo.

Đại ma vương Tiểu Càng phải ăn thịt uống máu của tôi, cứu mạng nha! Tiểu Lược!

Văn Lược bắt đắc dĩ mắng ngu ngốc, chuẩn bị lên đài tham dự hoạt động.

Tiểu Lược, cậu cũng không đến cứu vương tử điện hạ sao? Đại ma vương Tiểu Càng phải chiếm đoạt thân thể tôi!

Tiểu Càng khẫu vị thật đúng là lạ! Lúc này Văn Lược nhìn không được trả lời tin nhắn của hắn.

Oa! Tiểu Lược, cậu rốt cuộc trả lời tin nhắn của tôi!

Văn Lược lập tức liền hồi hận.

Tiểu Lược, cậu có phải hay không bị quái thú Vệ Sanh canh giữ!

Văn Lược yên lặng nhìn thoáng qua một bên Vệ Sanh, ở trong lòng thầm gật gật đầu, quái thú Vệ Sanh! Hắn gần đây bị canh giữ muốn chết, xuất môn đều có trợ lý đi theo, còn muốn báo cáo hành trình. Vệ Sanh nói, bây giờ là thời điểm khẩn trương, mới vừa nháo lớn như vậy, nếu hắn xảy ra vấn đề gì cũng đều không tốt. Hiện tại phóng viên đều đi theo hắn hỏi ngày hôm đó giữa hắn cùng An Trình Điển và Ngã Thước rốt cuộc xảy ra chuyện gì, hắn cũng không biết trả lời thế nào, may mắn có Vệ Sanh ở bên.

Rốt cuộc do công tác tốt, tin tức bắt đầu chậm rãi phóng xuất.

Phóng viên vẫn còn chưa công khai những tấm ảnh đó trước khi đợt tuyên truyền phim bắt đầu, còn muốn định trang đăng và vân vân, các loại trước tuyên truyền gì đó.

Văn Lược mấy ngày nay bị Vệ Sanh buộc đọc kịch bản, mỗi lần không cam tâm tình nguyện, ngấm lại thù lao, liền nhịn xuống.

Bất quá những điều này hết thảy khi thấy An Trình Điển đều làm tan rã.

An Trình Điển sớm đã tới phim trường, mặc phục trang cổ ngồi trước bàn nghịch di động.

Đúng vậy, đây là điện ảnh cổ trang!

Cho nên nói, Đỗ Minh Thành là một đạo diễn không đáng tin!

Bất quá Văn Lược thực thích tạo hình nhân vật của hắn, là giang hồ thiếu niên, không nhiễm một hạt bụi thế sự.

“Tiểu Lược đến đây!” An Trình Điển nghiêng đầu sang hướng của hắn mỉm cười.

Văn Lược sững sốt một chút, hắn không phải chưa thấy qua tạo hình cổ trang của An Trình Điển, kinh điển cũng không phải không có, nhưng tạo hình tang thương còn mang điểm quái đản giống như vậy quả thật làm cho người ta dễ dàng loại bỏ tâm lý đề phòng.

“Tiểu Lược!” An Trình Điển hướng hắn khoát tay, “Làm sao vậy?”

“Không... Không có gì!” Văn Lược có điểm xấu hổ hoàn hồn, diện mạo của An Trình Điển quả thật có điểm dễ dàng làm mê hoặc người khác.

“Quái thú rốt cuộc thả cậu rồi?” An Trình Điển còn giống như chìm đắm vào trò đùa của chính mình.

“Quái thú?” Vệ Sanh một bên khó hiểu.

Văn Lược mắt trắng liếc An Trình Điển một cái, “Đại ma vương cũng đem cậu phóng xuất?”

“Ân! Tiểu Càng đi mua điểm tâm cho tôi, cậu có muốn ăn gì đó không? Tôi bảo hắn mua cho cậu!” An Trình Điển da mặt dày thoải mái thừa nhận.

Cái này Vệ Sanh đã hiểu, quái thú kia chính là hắn. Nhất thời có tâm lý của cha mẹ muốn nói với tiểu hài tử, hắn rất muốn nói cho Văn Lược, về sau ít cùng An Trình Điển chơi đùa, không thôi lại học cái xấu.

Đội Tiểu Càng trở về, Văn Lược đã muốn thay xong y phục. Bữa sáng quả nhiên có phần hắn, còn rất phong phú. Tiểu Càng trừ bỏ một lần kia lộ khí phách ra ngoài, cả người hiện tại lại thoát nhìn nhu thuận,

phía trước phía sau đều bị An Trình Điển sai phái. Lại nhìn quái thú nhà mình, ngồi ở chỗ kia cùng một tòa phật thực giống nhau, làm mọi chuyện đều là trợ lý.

Nhìn ra được lúc này đây là đại chế tác nha! Ngay cả người trang điểm cũng là số một số hai trong nước, Văn Lược cùng An Trình Điển trang điểm rờng rã mấy tiếng đồng hồ, kết quả xuất hồ ý liệu (không ngờ) thật là tốt, trang phục cũng rất tinh xảo.

Chụp ảnh sư cũng thỉnh người giỏi nhất, xem ra Đỗ Minh Thành là tính chỉ quay một bộ phim, nơi chốn cầu tình. Phỏng chừng đến lúc đó phòng bán vé không tốt, cả đời cũng chỉ có thể quay đúng một bộ này.

Trừ bỏ lần trước cùng An Trình Điển ở bên ngoài đối diễn, Văn Lược cùng An Trình Điển hợp tác cơ hồ vi linh (bằng không). Cho nên chụp ảnh sư ở đây hô, “Mang chút cảm tình, cảm tình, tốt! Văn Lược cậu xem An Trình Điển kìa, nhất định biểu tình phải có yêu! Yêu... Cậu yêu hấn đến chết, biểu tình phải hơn nữa cho tôi!” Biểu tình của Văn Lược không hề có cái gì gọi là “Yêu”.

Nói gần nửa giờ, chụp ảnh sư nhục chí, thất bại ngồi một bên hướng trợ lý phát giận. Trợ lý bị dọa muốn chết, hai bên cũng không thể đắc tội, tốt nhất là đi cầu Vệ Sanh.

Vệ Sanh đứng một bên nhìn Văn Lược cũng thúc thủ vô sách – bó tay không biện pháp, chính là hiện tại mỗi phút đều là tiền, Văn Lược không có người khác chọc liên không dậy nổi nha! Vệ Sanh hướng trợ lý ngoắc, dán vào lỗ tai đối phương nói vài câu. Trợ lý lộ ra biểu tình hồ nghi, Vệ Sanh hướng hấn gật gật đầu, ý tứ chỉ cần làm là được.

Trợ lý không muốn đi đến một bên, nhỏ giọng nói thầm: “Không phải là chuyên nghiệp sao? Như thế nào ngay cả biểu tình cũng làm không được?”

Thanh âm không tính là lớn, nhưng hiện tại Văn Lược rất miễn cảm so với nhím là giống nhau, lập tức nghe được. Thiếu chút nữa tặc mao, cảm tức nắm tay lại đứng lên.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, Tiểu Lược nhà chúng tôi hôm nay trạng thái không tốt, nghỉ ngơi một chút liền trở lại tiếp tục!” Vệ Sanh vội vàng ra ngoài hòa giải.

“Đúng vậy nha! Tiểu Lược có thể lập tức không có biện pháp yêu tôi, chuyện có thể hóa giải! Chuyện có thể hóa giải!” An Trình Điển cũng cười hì hì đi theo hòa giải.

Văn Lược một phen bị người “chiếu cố” thiêu cháy. Bàn tay to duỗi đến ôm lấy thắt lưng An Trình Điển, thẳng tắp nhìn chăm chăm vào mắt hấn, hướng về phía chụp ảnh sư quát: “Chúng ta có thể tiếp tục!”

“Tiểu Lược, cậu đang cùng tôi bồi dưỡng cảm tính sao?” An Trình Điển tựa vào đạo cụ đằng sau, tùy ý để Văn Lược ôm thắt lưng hấn, dù sao hai người tại đây diễn, hấn chính là bị động.

“Đúng vậy!” Văn Lược nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm An Trình Điển.

“Thực xin lỗi! Ánh mắt của ngươi có thể ôn nhu hơn được không?” Một bên chụp ảnh sư đã muốn cầm camera lên, nhưng hai người trước mặt thật làm cho hấn đau đầu, này làm sao là người yêu, rõ ràng là cừu nhân.

“Ta cơ khổ cả đời, lại gặp ngươi!” An Trình Điển bỗng nhiên cúi đầu nở nụ cười, “Chúng ta người như thế này làm sao có tương lai, những ngày tinh phong huyết vũ không phải là điều ta muốn, làm sao giống ngươi! Sinh ra trong gia đình danh môn!”

Nụ cười kia tràn ngập tang thương, bộ dáng buồn khổ cô đơn thu hết vào ánh mắt. Văn Lược vẫn còn ôm thắt lưng hấn, hiểu được An Trình Điển đang nói lời trong kịch bản, vẫn nhìn không được bị mang vào trong vở diễn.

Khó trách có người nói An Trình Điển là một diễn viên rất giỏi. Cũng có người bảo An Trình Điển diễn thực nhẹ nhàng. Nguyên lai cùng hấn đáp diễn, nhẹ nhàng như vậy liền nhập vai.

“Ta cuối cùng suy nghĩ, nếu ngày đó đao của ta không ngộ thương đến ngươi, hôm nay có phải hay không ta đã chết dưới kiếm của người nào đó.” An Trình Điển hơi hơi ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào mắt Văn Lược.

Văn Lược lắc đầu, đầu hơi hơi tiến lại gần, gần sát đến lỗ tai đối phương, “Một đao kia là một đao chính xác nhất trong cuộc đời ngươi!”

Hai tầm mắt dây dưa cùng một chỗ, Văn Lực cũng không rõ khi nào thì buộc chặt mạnh yếu, hai người rất gần nhau, gần đến mức ngay cả tiếng tim đập cũng có thể nghe được.

Bịch! Bịch! Bịch!

Yết hầu chuyển động, Văn Lực dùng sức nuốt nước miếng!

“Đúng! Gần thêm nữa! Gần thêm nữa!” Chụp ảnh sư một bên nhỏ giọng thúc đẩy bọn họ.

Khoảng cách ngày càng gần, càng gần, sau đó, An Trình Điển bỗng nhiên nghiêng đầu.

Môi chạm nhau!

Hết chương 12.

13. Chương 13

Đáng giận, lại bị trêu cợt!

Môi mới vừa cảm nhận được độ ẩm của đối phương, Văn Lực vội vàng buông lỏng tay quần nơi thắt lưng người ta.

Lúc này đây hắn không có tặc mao, nhưng chụp ảnh ở nơi tập thể thể này thật khiến hắn phải hút một hơi lạnh khí.

“Hiệu quả hiệu quả! An Trình Điển của chúng ta đều thực chuyên nghiệp!” Tiểu Càng mang theo bữa sáng từ bên ngoài xông vào xua tay, một bên Vệ Sanh nghiêm mặt cũng đi theo xua tay.

“Tôi thực chuyên nghiệp!” An Trình Điển không sợ chết liếm liếm môi, cười tủm tỉm nhìn Văn Lực.

Để không hiện ra vẻ người lạc hậu, hắn gật gật đầu, âm ngoan ngẳng đầu, “Tôi cũng chuyên nghiệp, muốn hay không đến lại một lần!”

“Từ bỏ!” Vệ Sanh cùng Tiểu Càng một bên nghiêm mặt quát.

Chụp ảnh sư tiếp nhận bữa sáng Tiểu Càng đưa tới, thực vừa lòng gật gật đầu, sau đó đổi cảnh tiếp theo.

Dù sao cũng là điện ảnh võ hiệp, cảnh đánh nhau là không thể ít, trải qua võ thuật chỉ đạo tỉ mỉ thiết kế động tác, hai người bày ra tượng mô tượng dạng, trong lúc đánh nhau chụp ảnh sư còn muốn bọn họ trao nhau một cái ánh mắt, phải thâm tình, phải chân thành. Văn Lực mệt muốn chết, lại không nghĩ bị An Trình Điển tiếp tục so đo. Chính là lại tiếp tục cắn răng chống đỡ. Một ngày bị hai cái tầm mắt này nhìn, chán ghét gì cũng đều bị hòa tan.

Quay phim đến mười giờ đêm, chụp ảnh sư mới hô kết thúc công việc.

Đỗ Minh Thành canh thời gian vừa lúc chụp ảnh sư nói kết thúc liền tiến vào, đem theo rất nhiều đồ ăn khuya cho mọi người. Rồi liền chạy qua quần quít lấy chụp ảnh sư xem thành quả hôm nay.

Sau đó bên trong phòng xử lý nghe tiếng hắn kêu lên, “Quay lại cho tôi, phóng to tám đó ra!”

“Cái kia, đạo diễn dùng tám này làm tuyên truyền có vẻ không tốt lắm đâu!” Một bên nhân viên công tác cảm thấy Đỗ Minh Thành quyết định quá mức qua loa, cẩn thận nhắc nhở.

“Ai nói tôi lấy tám này làm tuyên truyền, này tôi muốn cầm về nhà!”

Văn Lực tò mò muốn biết tám ảnh Đỗ Minh Thành nói, ngó vô vừa thấy, nhất thời có cảm giác bị sét đánh. Cứ nhiên chính là tám hắn cùng An Trình Điển hôn môi, chụp ảnh sư cũng quá nhanh đi! Liền kia có vài giây, cứ nhiên đã chụp được nhiều như vậy!

“Có thể hay không chụp lại lần nữa in lên vé nha?” Đạo diễn cười hi hi đi qua xem chụp ảnh sư, “Thật là, cậu tại sao có thể không cho tôi vào phòng xử lý, cậu xem, hình thân mật quá ít! Quá ít!”

Liên tiếp nói vài cái quá ít, mặt chụp ảnh sư càng ngày càng khó coi, cuối cùng đen mặt đoạt lại máy ảnh đưa cho trợ lý phía sau, “Không bàn nữa, tôi chỉ có hôm nay là rảnh, công việc kế tiếp đã được an bài tới ba năm sau, cậu có thể đi sắp xếp!”

“A Thắm, A Thắm!” Đỗ Minh Thành hoảng lên nắm quần áo chụp ảnh sư, rất khó tưởng tượng một đại nam nhân cư nhiên đối với một đại nam nhân khác làm nũng, thực hiển nhiên chụp ảnh sư cũng không muốn thấy hình ảnh này.

“Kết thúc công việc! Bữa ăn khuya tôi sẽ không ăn. Ảnh chụp một thời gian ngắn sau tôi sẽ đưa trợ lý đem qua!” Chụp ảnh suất suất đeo balo chạy lấy người, đi phía trước thật sâu nhìn Văn Lược cùng An Trình Điển liếc một cái.

“Bộ phim nhất định sẽ thành công, nhìn hai người này đều đã thấy giá trị! Đỗ Minh Thành, buổi công chiếu đầu tiên nhớ gửi vé cho tôi!”

Đỗ Minh Thành vội vàng chân chó cọ qua, “Nhất định, nhất định, cái kia... Cho tôi phóng to nha! Tốt nhất phóng lên lên vé!”

Văn Lược ở một bên muốn bước cũng không bước được.

Chụp ảnh sư cũng không quay đầu lại, phỏng chừng cũng cảm thấy thật dọa người.

An Trình Điển theo Đỗ Minh Thành cầm một hộp dẫn thát (bánh trứng) đưa qua trước mặt Văn Lược, Văn Lược nhú mày, hẳn buổi tối không thể ăn đồ ngọt, Vệ Sanh sẽ chém hẳn.

Có người có chút thể trọng ăn thể nào cũng không béo, tỷ như An Trình Điển.

Có người có chút thể trọng nhoáng một cái bụng sẽ thành siêu bia, tỷ như Văn Lược.

“Tôi che cho cậu!” An Trình Điển cười hì hì lấy thân mình che trước mặt Văn Lược.

Văn Lược không nói gì, hẳn đáng thương lắm sao? Ăn dẫn thát còn phải che giấu.

Bất quá hiện tại thật mệt, hẳn quả thực đói bụng đến chịu không được, liếm liếm môi cầm vài cái dẫn thát bỏ vào bụng.

“Ráng chịu chút đi!” An Trình Điển cười dút một cái nữa vào miệng hẳn, “Bên kia còn có điểm tâm, cậu có muốn hay không? Tôi lấy cho cậu.”

“Ăn... Không cần...” Văn Lược cố gắng nuốt miếng thức ăn, An Trình Điển thấy thế, chạy đi, đem qua cho hẳn một chén cháo. (thê nô ~ thê nô T____T)

Văn Lược liền không khách khí lấy qua ăn, vừa ăn vừa hỏi An Trình Điển, “Cậu không ăn?”

An Trình Điển lắc đầu, vẻ mặt cương chiều nhìn hẳn, tươi cười nhìn muốn hôn mê. Văn Lược bị như vậy thẳng ngoắc ngược nhìn, như thế nào đều ăn không vô, trong lòng nổi lên một trận da gà.

”Không cần nỗ lực cười, có cần cao hứng như thế không?”

“Ăn, có thể cùng cậu làm việc với nhau liên thật cao hứng!”

Sự thật chứng minh, tối ra màu vẫn là ảnh chụp hôn môi kia, bất quá nhân viên công tác thực hiện hình ảnh tuyên truyền vẫn là thận trọng sàng lọc lại chọn ảnh chụp hai người đối diện nhau, cũng không có chọn ảnh chụp làm cho người ta sôi trào. Lúc nhân viên công tác lộ ra, đạo diễn thực được đền bù mong muốn được phóng to bức ảnh kia.

Chụp ảnh sư ít nhất vẫn cho hẳn vài phần tình mơn đi!

Thời điểm mở hộp báo cũng đã hơn một tháng sau, đây là nguyên nhân vì sao Vệ Sanh bắt Văn Lược phải tham gia nhiều hoạt động để kiểm tin tức, một bộ phim sau khi quay xong còn làm hậu kỳ này nọ thật sự lâu lắm, không hoạt động người xem đều thật sự quên hẳn.

Bất quá, lúc này đây tất cả mọi người còn chưa quên.

Trước buổi họp báo, An Trình Diễn cùng Văn Lược đều bị Tiểu Càng và Vệ Sanh an bài thật nhiều việc, phóng viên làm sao cũng không bắt được người. Hiện tại họp báo được mở ra, cùng dự đoán là giống nhau, tin tức của bọn họ cùng Ngả Thước là không thể trốn thoát.

“Nói thật, tôi muốn cùng Tiểu Lược yêu cùng một người, tôi có chết cũng không buông tay!” An Trình Diễn cười bí hiểm, “Là huynh đệ khẳng định không có khả năng một người hạnh phúc đúng hay không, nhượng cho Tiểu Lược hạnh phúc, kia không bằng cả hai cùng thống khổ. Ha ha...” (Ý ảnh là yêu cùng một người thì một trong hai người sẽ có người buồn, thôi thì buồn hết đi, giống quỷ ghê =))

“Kia Văn Lược thì sao? Nếu cậu và An Trình Diễn cùng yêu một người, cậu sẽ như thế nào?” Phóng viên biết thời biết thế đem vấn đề đó lên người Văn Lược.

“Tôi sẽ buông tay, giằng co rất phiền toái!” Văn Lược trả lời rất thiệt tình, trong lòng hắn đúng là nghĩ như vậy, ba người dây dưa cùng một chỗ, hắn không bằng một mình thoải mái tự tại. Bất quá đáp án này hiển nhiên đều làm phóng viên không hài lòng, loại sự tình này kỳ thật rõ ràng, phóng viên không để ý cậu chọn câu trả lời gì, nhưng đáp án như vậy thật không thú vị, bọn họ viết như thế nào?

“Vậy, Ngả Thước cùng An Miên Miên người nào là tình nhân trong mộng của cậu?” Phóng viên không sợ chết đặt ra vấn đề mới.

Vệ Sanh đứng ở một bên khẩn trương nhìn Văn Lược, sợ hắn lại cho đáp án không thú vị, luôn luôn tạo điều bộ.

“Ách... Tình nhân trong mộng của tôi là hắn!” Văn Lược đón nhận được tín hiệu của Vệ Sanh, mặt cứng ngắc chỉ vào An Trình Diễn, “Xem bộ phim này của chúng tôi rồi sẽ biết, tôi khốn khổ yêu hắn!”

Ở dưới một mảng cười vang.

An Trình Diễn vội vàng tiếp lời, “Tôi trong lòng cũng yêu cậu, chính là đạo diễn đã viết như vậy, tôi chỉ có thể làm bộ không yêu cậu!”

Đề tài rất cuộc cũng trở về bộ phim.

Loại võ hiệp điện ảnh về đồng chí rất hiếm thấy, tự nhiên cũng có điểm sáng trong điện ảnh, phóng viên hỏi về bộ phim rất nhiều sau đó thực tự nhiên hỏi An Trình Diễn cùng Văn Lược đối với đồng tính luyến ái có cái nhìn như thế nào.

“Nếu đồng chí làm cho tôi động tâm, tôi cảm thấy không sao cả nha!” An Trình Diễn ý vị thâm trường liếc Văn Lược một cái.

“Tôi nghĩ... Nếu tôi thích một người đàn ông, fan của tôi sẽ khóc mất!” Văn Lược nhìn Vệ Sanh một bên dùng sức ám chỉ hắn, ra vẻ thoải mái nói.

Fan ở bên ngoài bỗng nhiên sôi trào, Văn Lược nghe được nhịp, “Sẽ không khóc, cùng một chỗ!” Sáu từ, hắn thiếu chút nữa khóc lên. (Ôi fan gơ đồng tâm hiệp lực *vẫy khăn*)

Phóng viên dù sao cũng là phóng viên luôn hỏi vấn đề làm người ta chờ mong, có người hỏi, “Bộ phim này sẽ có cảnh giường chiếu sao?”

Văn Lược đỏ mặt, cúi đầu đem vấn đề giao cho An Trình Diễn.

“Này thì! Là có! Mức độ như thế nào các vị hắn là nên hỏi đạo diễn!” An Trình Diễn da mặt dày cũng nhin không được, huống chi Văn Lược luôn luôn dưới bàn từ câu “Yêu cùng một người” bắt đầu nhéo hắn.

Bất quá đem vấn đề này cho Đỗ Minh Thành, bọn họ mới phát hiện đây mới là vấn đề lớn nhất, Đỗ Minh Thành thao thao bất tuyệt còn thiếu chút nữa đem chi tiết giường chiếu ra nói hết.

Sản xuất luôn luôn bên cạnh cường điệu, “Chừa chút hồi hộp, chừa chút hồi hộp!”

Đỗ Minh Thành không giữ cửa vẫn nói bất diệt nhạc hồ. Sau đó thực tự nhiên liền lộ ra poster hôn môi, fan bên ngoài lập tức sôi trào, nhân viên không có biện pháp liền đem ảnh chụp kia ở trên màn hình tháo xuống vài giây.

Sau đó Văn Lược ở trên internet thấy được ảnh chụp kia được phục chế mơ hồ, An Trình Diễn kia còn không muốn sống, đem ảnh chụp này về làm các loại tiểu thuyết.

Các phóng viên yêu cầu Văn Lược cùng An Trình Diễn bày ra vài cái tư thế cho bọn hần chụp ảnh, An Trình Diễn đi lên tùy tiện ôm thắt lưng Văn Lược. Văn Lược chuyên nghiệp được huấn luyện hằng ngày vẫn là rất mạnh dạn, ôm cổ An Trình Diễn thực tự giác phối hợp cho phóng viên.

“Cùng đi ăn cơm đi!” An Trình Diễn dán trên cô Văn Lược nói.

“Không được, ngày mai phải quay, tôi còn có việc xử lý!” Văn Lược hướng phóng viên lộ ra nụ cười.

“Tôi giúp cậu chuẩn bị vài thứ, để cho Tiểu Càng giúp cậu!” An Trình Diễn công đạo nói, hần cùng Văn Lược tách ra quay, Văn Lược nếu so với hần sớm hơn một tuần vậy để hần qua giúp đi.

Văn Lược không nói tiếp, phóng viên chụp xong liền tan. Văn Lược thúc giục Vệ Sanh đi ra ngoài, vào xe liền kiểm đồ ăn. Tối hôm qua ngủ muộn, buổi sáng khởi động sớm, cái gì cũng chưa kịp ăn, hộp báo mở tới trưa hần cơm cũng chưa ăn, vừa nãy An Trình Diễn rủ hần đi ăn cơm, thiếu chút nữa gật đầu đồng ý.

“Đây là Tiểu Càng vừa mới đưa cho tôi, nói là An Trình Diễn chuẩn bị cho cậu!” Vệ Sanh lấy gói to nhét vào ngực Văn Lược.

“Là cái gì?” Văn Lược tuy rằng không nghĩ muốn ở An Trình Diễn cái gì đó, bất quá lòng hiếu kỳ quấy phá vẫn mở ra. Cư nhiên là hòm thuốc, tất cả mọi thứ từ nước đến rượu xoa bóp.

“À, An Trình Diễn thật cẩn thận, các cậu lần này phải tới rừng trúc để quay, muối khăng định không ít! Rượu xoa bóp dùng cho những cảnh bị treo cũng không thể thiếu. Nếu hần định làm gì cậu, tôi cũng sẽ không cho phép!” Vệ Sanh liếc mắt một cái trêu chọc.

“Cái này làm sao đủ!” Văn Lược nói, bất quá trong lòng vẫn là không khỏi bị chạm vào, rất cảm động. Những năm gần đây trừ bỏ Vệ Sanh giúp hần chuẩn bị, trên cơ bản không ai để ý tới hần.

“Đúng rồi, muốn hay không cùng An Miên Miên gặp mặt?” Vệ Sanh bỗng nhiên nói.

“Vì cái gì nha?”

“Nàng tới bên này ra thông cáo, nếu không thì đi tham ban!”

“Có thương lượng rồi sao?” Văn Lược khó chịu nhìn Vệ Sanh.

“Không có!” Vệ Sanh cười đem bánh mì trợ lý vừa mua tới cho Văn Lược, “Biểu hiện tốt, buổi tối cậu có thể thoải mái ăn!”

Vì thế Văn Lược giữa trưa hôm đó tới phim trường của An Miên Miên, nói là thuận tiện đi ngang.

An Trình Diễn nhìn tin tức ở trong lòng phun trào, từ thành đông tới thành tây có thể là đi ngang qua đi?

Hết chương 13.

14. Chương 14

Thời gian chuẩn bị trước khi bắt đầu đã đủ dài, chùng thế, rốt cuộc cũng phải quay.

Văn Lược bao lớn bao nhỏ tới địa điểm quay phim, không khỏi bị thiên nhiên ở đây làm kinh ngạc. Nơi này phong cảnh đẹp quá, rừng trúc san san, gió thổi qua lá trúc rơi rụng, sà sạt thực dễ nghe. Nghĩ mấy tháng kế tiếp phải ở đây tâm đều được gội rửa.

Bất quá thời điểm nhìn thấy đạo diễn, Văn Lược thiếu chút nữa hộc máu, đạo diễn mặc đồ cổ trang chính mình trong rừng trúc bay tới bay lui.

Trợ lý bên cạnh giải thích, nói: đạo diễn đang thử dây cáp.

Gặp quỷ! Mặc trang phục cổ giữa không trung bay tới bay lui hưng phấn mà rống không ngừng, chính mình giả làm ác thú quấy phá.

Sự thật chứng minh Đỗ Minh Thành không chỉ có ở đây quấy phá, kế tiếp quay phim đều mặc một thân cổ trang, phiêu phiêu dục tiên cos Niếp Tiểu Thiên.

Nhân viên mới tới không được nghe giải thích căn bản sẽ không biết đạo diễn ở đâu.

Hầu hết diễn viên mọi người đều ở Giang Nam để quay phim, chỉ có An Trình Điển là đang ở sa mạc. Lần này bị đạo diễn vô sỉ áp tới nơi địa hình khó khăn, Đỗ Minh Thành nói ngay từ đầu đã bắt hẩn quay phim ở điều kiện gian khổ chắc chắn là sẽ chịu không nổi, cho nên y đã cầu nguyện cho hẩn quay phim thuận lợi trở về. (Cái này chém đó a :))

Văn Lược trong lòng hung hăng đối với đạo diễn không đáng tin này khách sáo một chút, bắt đầu thấy thích, đại mặc nha! Chỗ kia lúc trước hẩn đã từng đến quay, sau khi trở về cơ hồ bị tróc một lớp da. Cái này An Trình Điển còn không ném trái đau khổ.

Bởi vì ở điểm du lịch quay phim, cho nên điều kiện cư trú không tốt lắm. Dừng lời của Đỗ Minh Thành mà nói, kinh phí có hạn lại trong mùa du lịch thịnh vượng, cho nên chỉ có thể mướn tiểu khách sạn. Bất quá Văn Lược vẫn là thực vinh hạnh được một phòng riêng, nhìn đến các nhân viên khác phải một phòng vài người, hẩn còn có chút áy náy, đạo diễn cố ý an bài cho hẩn ở đây, dù sao cũng là phòng đôi.

Đạo diễn nói sẽ sắp xếp nhưng là người vẫn không tiến vào an bài, thẳng đến khi An Trình Điển vào phim trường, hẩn mới biết không phải đạo diễn không an bài nhà cửa, mà là người còn chưa tới. Bởi vì địa phương có điều hẻo lánh, kịch tổ phái xe đi đón An Trình Điển, thời điểm người vừa tới trời cũng đã tối đen. An Trình Điển xuống xe liếc mắt một cái liền thấy Văn Lược, đi xuống trao cho hẩn một cái ôm.

Văn Lược quay phim cả ngày mệt mỏi, cả người đều ngã xuống, An Trình Điển như vậy ôm một cái, hẩn ngay cả khí lực đẩy cũng không có.

“Nhớ tôi? Cũng không cự tuyệt sao?” An Trình Điển cười cư nhiên nhéo nhéo mũi Văn Lược.

Văn Lược lập tức liền bùng nổ, “Vớ cậu không quen, tránh ra!”

An Trình Điển cười càng thêm vui, “Àn, này mới thật sự là Văn Lược!”

Sờ sờ đầu Văn Lược, sau đó cùng nhân viên chào hỏi. An Trình Điển tuy rằng là hồng nhân, nhưng làm giá một chút cũng không có, hẩn ở đây cùng một đám nhân viên chào hỏi, thái độ tốt giống như người mới đến. Biến mấy người trong kịch tổ đỏ mặt trở thành fan hẩn.

“Buổi tối tôi mời khách, cùng nhau ăn cơm đi!” An Trình Điển cầm lấy loa của đạo diễn hô to.

Mọi người một mảng sôi trào, một đám người chậm rãi sắp xếp. Văn Lược bọn họ quay phim ở rừng trúc ngoại, ngụ ở khách sạn nội, khoảng cách vẫn phải có, loại này xa xôi cũng không phải loại khách sạn lớn gì, An Trình Điển trước kia có tới đây quay phim, cho nên thực đương nhiên biết được quán ngon, nghe nói đồ ăn ở đây rất ngon.

Bởi vì đi gấp, rất nhiều người còn chưa tẩy trang. Văn Lược lại nghe nói được ăn, phục trang cũng chưa kịp thay.

An Trình Điển cùng Tiểu Càng dẫn theo một đám quỷ đối đẳng sau, ánh mắt An Trình Điển đều dán trên người Văn Lược, áo trắng chỉ có công tử mặc, tóc dài ở ngọn đèn chiếu xuống phỉếm kim quang dừng ở đầu vai, hơi hơi nghiêng mặt, đường cong làm cho người ta không thể dời mắt. Lớn lên thật đúng là đẹp, trái ngược với thị trấn cổ kính này một chút cũng không có xa cách, dọc đường đi người vây quanh bọn hẩn không ít, tiếng hét chói tai liên tục, Văn Lược lạnh nhạt tiêu sái ở trong đám người, ngẫu nhiên ngẩng đầu lộ ra một cái mỉm cười sẽ rước thêm rất nhiều tiếng hét chói tai.

“Đêm nay cậu có thể bắt đầu cùng phòng với hẩn, nhớ rõ điều đã đáp ứng tôi không?” Tiểu Càng hơi hơi mân mê miệng, “Cậu xác định sẽ thu phục được hẩn?”

“Có thể đi!” An Trình Điển mỉm cười nhìn Văn Lược xa xa đang cùng người khác nói chuyện.

“Cậu cũng đừng quên, trong khoảng thời gian quay bộ phim này nếu cậu không thu phục được hẩn, về sau liền đem phần tâm này ném đi cho tôi!” Tiểu Càng khinh thường nhìn An Trình Điển, “Đáng giá sao?”

“Không biết!” An Trình Điển si ngốc nhìn người ở phía xa xa, “Tôi chỉ cảm thấy hoàn toàn mất hết hy vọng cũng không sao!”

Nếu không phải lúc này tụ hội, có thể rất nhiều người sẽ không phát hiện ra Văn Lược đáng yêu như vậy.

Văn Lược bình thường đều lạnh tanh, nên làm cái gì thì làm cái đó, thời điểm không làm việc, đều im lặng ngồi một bên, biểu tình hoàn toàn là bảo người khác đừng tiến lại gần.

Bỗng nhiên đối với cảnh tượng này, ánh mắt Văn Lược chính là nhắm thẳng vào con tôm hùm trên bàn, bộ dáng ngay thẳng ngoắc ngoắc lại tràn ngập ngượng ngùng. Đáng thương như vậy làm cho người ngồi một bên hần nhẹn không được cười.

“Cái kia... cậu ăn đi!” Người ngồi cách vách bàn bị Văn Lược nhìn chăm chăm, cả người đều không tự nhiên, ngoan ngoãn đem tôm hùm gấp đến cho hắn.

“Vây.. vậy tôi không khách khí!” Văn Lược lấy chén tiếp nhận nở một nụ cười sáng lạn, sau đó liền vùi đầu vào ăn.

Loại tính tình trẻ con này đối với mọi người mà nói vẫn rất ít gặp, bất quá lại dị thường tạo ra cảm giác thân thiết. An Trình Điển giấu diếm thần sắc bảo với nhân viên cho thêm một phần tôm hùm. Thừa dịp Văn Lược đang ăn, lặng lẽ cùng người bên cạnh đổi chỗ. Văn Lược thích chí vùi đầu ăn, chính là dây cột tóc cứ rút xuống trước mặt ảnh hưởng đến sự ‘phát triển’ của hắn.

Bỗng nhiên một con tôm đã được bóc vỏ đưa tới trước mặt, Văn Lược ngẩng đầu vừa nhìn thấy ánh mắt An Trình Điển đang mỉm cười.

“Không cần! Cám ơn!” Văn Lược không tự nhiên từ chối, trên tay lột vỏ một nửa con tôm cũng không xong, tiếp tục lột cũng không được.

“Quay phim mệt chết đi nha?” An Trình Điển cười đem dây cột tóc lấy ra đằng sau bả vai, “Vệ Sanh lại không cho cậu ăn cái gì sao?”

Văn Lược không để ý đến hắn, tức giận đem bỏ tôm trên bàn, không chịu ăn nữa. Cũng không phải rất quen thuộc, làm chi lúc này bày ra bộ dáng rất thân.

Bên này hai người liên tiếp làm chuyện mờ ám, cũng không bao nhiêu người chú ý bọn họ, bất quá đạo diễn trời sinh cá tính đã hơi điên, vừa ăn vừa đùa giỡn nói, dù sao cũng là xuất thân từ biên kịch, kể chuyện xưa này nọ làm mọi người cười thành một đoàn.

“Đúng rồi! Hai người các cậu quan hệ tốt như vậy, nhập vai cũng không thành vấn đề đi!” Đạo diễn còn tranh thủ hướng Văn Lược cùng An Trình Điển nói hai câu.

“Đây là khẳng định nha! Bọn họ quan hệ tốt khắp thiên hạ đều biết!” Đỗ Minh Thành nói xong đã có người tiếp lời, không khí tốt vô cùng.

Văn Lược cười khổ, hắn cùng An Trình Điển hợp tác sợ là càng hỏng bét, nguyên nhân hàng đầu chính là không hợp.

“Cậu nói xem, hai người các cậu đều suất như vậy, quay xong bộ phim này có hay không phim giả tình thật nha!” Đỗ Minh Thành sứa tóc cười hì hì nhìn An Trình Điển ngồi kế bên Văn Lược.

“Khụ!” Văn Lược thiếu chút nữa một hơi phun hết nước ra, trong mắt đã ánh nước, tay sẽ dụi mắt, tay còn chưa dụi đã bị người bên cạnh cầm.

“Đầu tay toàn là ớt còn đi dụi mắt.” An Trình Điển giữ chặt tay Văn Lược, ôn nhu lấy khăn giúp hắn xát mắt.

Văn Lược nhìn tay chính mình đầy dầu nếu thực dụi mắt, sợ là sẽ đau chết. Nói như vậy nhưng thật sự phải cảm tạ An Trình Điển, mắt không thoải mái liền phải ngẩng đầu cho An Trình Điển xát.

Hai người không hề tự biết đã trở thành điểm chú ý của toàn bộ nhân viên cùng đạo diễn ở đây.

“Được rồi!” An Trình Điển cười vỗ vỗ mặt hắn.

“Cậu làm gì!” Văn Lược lườm hắt một cái, khó chịu cầm con tôm nhét vào tay An Trình Điển, “Cho cậu một con, tự chơi một mình đi!”

An Trình Điển ghét bỏ nhìn tay mình đầy dầu, chỉ có thể cười khổ.

“Chắc... Chắc.. Hai người các cậu..” Đỗ Minh Thành bộ dạng miệng rất lớn, mới vừa mở miệng, An Trình Điển đã nhét tôm vào miệng hắn.

“Đạo diễn, biết anh là vì diện ảnh tạo thế, sẽ không phải lúc nào cũng đều tập trung trên hai người chúng tôi đi? Ngẫu nhiên anh cùng máy quay có điểm tương đồng nha?”

Một bên người quay phim đại hồ tử đều đã ra mồ hôi.

“Hôm nay không sai biệt lắm, ngày mai còn muốn khởi công, An Trình Điển cũng là vừa mới đến cần nghỉ ngơi. Đêm nay cứ như vậy đi!” Đạo diễn vừa thấy manh mối bất hòa, vội vàng nói tan cuộc.

An Trình Điển cười đem tôm hùm đóng gói cho Văn Lược, sau đó trả tiền. Theo sắp xếp, từ chỗ này đến khách sạn cũng vài bước đường, bất quá đã đến đây cả tuần, mỗi ngày đều quay từ sáng tới tối khuya cũng chưa có cơ hội ngao du, hôm nay có nhiều thời gian mọi người liền chọn đi ngao du.

Văn Lược thầm nghĩ muốn ngủ nên cùng trợ lý trở về trước, trở lại chỗ ở thỏa mãn đem theo đồ ăn đóng gói về phân cho mọi người ăn khuya, sau đó tắm rửa tiến ổ chăn ngủ một giấc.

Văn Lược vẫn đều thực tham ngủ, mệt mỗi một ngày trở về ổ chăn, lập tức liền ngủ. Cho dù có mơ màng màng cũng không phát hiện có người tiến vào nằm xuống bên cạnh.

Văn Lược sống hơn hai mươi năm, cũng chưa từng có một buổi sáng kinh khủng như vậy. Hắn còn cho là tối qua mình uống nhiều quá, theo kịch tổ tùy tiện bắt giữ một cô nương để làm ấm giường.

Tập trung nhìn vào cái giường cũng không phải là một cô nương.

“An Trình Điển! Cậu như thế nào cút lên giường của tôi!” Văn Lược sáng sớm lượng hô hấp rống lên.

Tiểu khách sạn tất nhiên phòng không thể cách âm tốt, Vệ Sanh ở cách vách lập tức liền đi qua. Còn cho là nghệ sĩ của mình bị làm sao.

Nghe được tiếng đập cửa, Văn Lược mới hậu tri hậu giác hiểu được sự tình này rất dọa người, nếu người khác tới mặt hắn biết giấu ở đâu.

“Không có việc gì! An Trình Điển không biết thế nào từ trên giường rớt xuống, tôi rời giường liền đập phải hắn!” Văn Lược nghẹn khí bình phục tâm tình, một bên còn cố sức đem An Trình Điển theo trên người mình ném xuống.

“Cậu đập trúng An Trình Điển?” Thanh âm của Vệ Sanh ở ngoài cửa truyền đến, cũng là một cổ kinh ngạc, “Không phải đập trúng mặt chứ?”

“Không!” Văn Lược nghiêng răng nghiêng lợi phun chữ, người kia vừa mới tỉnh lại liền đem hắn đặt ở dưới thân.

“Cậu muốn làm gì?” Văn Lược nhỏ giọng quát.

“Lão hỏi cái này ngươi sẽ không ghét chứ?” An Trình Điển mắt buồn ngủ mông lung nói thầm, giấy tiếp theo liền hôn lấy môi Văn Lược một cách thực mạnh mẽ.

Hết chương 14.

15. Chương 15

Văn Lược bị đặt ở dưới thân không có ưu thế giãy dụa, đầu óc vừa thanh tỉnh liền truyền mệnh lệnh xuống thân thể có điều bị chậm chạp, sau khi bị hôn một lúc mới có lực phản kháng, đối phương liền buông lỏng hắn.

“Sớm nha!” An Trình Điển cười tủm tỉm nhìn Văn Lược đang tức giận, lập tức cúi đầu hạ lên trán hấn hôn một cái, Văn Lược bảo nổi xoay người nhảy xuống giường chui vào phòng vệ sinh.

Người này phản ứng quá nhanh, Văn Lược chỉ vừa mang dép lê bước tới cửa, bên trong đã truyền đến tiếng cười sang sảng của người nào đó.

“Như thế nào mới sáng sớm đã leng keng tùng tùng, các cậu sẽ không đánh nhau đi?” Đây là thanh âm của Tiểu Càng vừa mới chạy tới, xem ra hai người đại diện đều không thể nào yên tâm khi hai người này ở cùng một chỗ.

“Không có việc gì!” Văn Lược nghiêm mặt đứng dậy mở cửa.

“Cái kia, Văn Lược nhìn thật nhả nhặn, hấn không phải là người thích động thủ đi?” Tiểu Càng nghiêng mặt hỏi Vệ Sanh.

“Cũng không nhất định, con thỏ nóng nảy còn có thể cắn người mà! An Trình Điển đừng bức hấn là được!” Vệ Sanh thản nhiên nói.

“Anh có ý tứ gì?” Tính cách Tiểu Càng hấn là rất nóng nảy, Vệ Sanh không nhẹ không nặng nói hai câu, hấn cũng cảm thấy bức bối lên.

Văn Lược cảm thấy được ngồi nỏ, nguyên bản chuẩn bị mở cửa, cũng cuối cùng không mở, tùy ý để hai người đại diện bên ngoài ầm ĩ. Tính tình Vệ Sanh vẫn đều là cổ quái, Tiểu Càng xem ra rất quái đản, nhưng bình thường mắng An Trình Điển cũng rất nghiêm túc, bất quá Vệ Sanh mặt tối sầm chỉ đến An Trình Điển hấn liền tạc mao, loại tâm lý gà mái hộ tử thật đúng là kỳ lạ.

“Như thế nào không mở cửa nha?” An Trình Điển lau tóc từ nhà vệ sinh đi ra, nhìn thấy Văn Lược tựa vào cánh cửa, trực tiếp đem khăn mặt phủ lên đầu hấn, “Cậu trước vào tắm rửa đi!”

“Đi thôi! Xe đã chờ ở dưới rồi!” Vệ Sanh hô to.

Văn Lược do dự một chút, hấn còn chưa thay quần áo! An Trình Điển nhìn nhìn hấn, sau đó nói, “Chúng tôi ở dưới chờ cậu, nhanh lên!”

Văn Lược có hơi cảm kích, nhìn An Trình Điển nở nụ cười.

Thời điểm tới phim trường, máy móc cùng đạo cụ đều đã chuẩn bị xong, An Trình Điển cùng Văn Lược xuống xe đi thay y phục và trang điểm, hai người một bên vừa đọc kịch bản vừa ăn sáng.

Thừa dịp tổ kỹ thuật đang chuẩn bị, đạo diễn đến giảng diễn cho bọn hấn. Cảnh hôm nay phải quay chính là Văn Lược vừa mới gia nhập giang hồ thay thế phụ thân áp tiêu cho triều đình, gặp phải cướp An Trình Điển, An Trình Điển là một kiếm khách lưu lạc không muốn nhìn thấy nhất chính là quân triều đình, hấn liền ra tay, Văn Lược đánh không lại còn bị An Trình Điển lột hết, sau đó bị treo lên cây.

Thời điểm Văn Lược nhìn đến hai từ ‘lột hết’, trong lòng liền chột lạnh. Hấn có dự cảm hôm nay là ngày bị kịch của hấn.

Văn Lược quay phim nhiều năm như vậy, hấn không biết những nguyên tắc mấu chốt, vẫn là Vệ Sanh bảo hộ hấn tốt quá, chừng mực lớn nhất cũng chỉ lộ quá nửa người trên. Hiện giờ lại bị lột hết, trong lòng hấn nhất thời toàn bộ lạnh lẽo. Ngắc đầu tìm Vệ Sanh, người cũng không thấy đâu. Lúc này mới nhớ tới hôm nay Vệ Sanh phải về, những ngôi sao khác dưới tay y không thể không có ai chiếu cố, nguyên bản đi theo hấn chiếu cố nhiều tháng đã là phá lệ, hiện tại phỏng chừng đã đi được một lúc rồi.

Văn Lược cầm kịch bản tìm đạo diễn, Đỗ Minh Thành cười tủm tỉm nhìn Văn Lược, miệng còn đang ăn bữa sáng.

“Kịch bản có vấn đề gì sao?” Đạo diễn cáo già còn ra vẻ không hiểu.

“Cái kia... Nơi này là phải...?” Văn Lược xấu hổ chỉ vào hai chữ trong kịch bản hỏi Đỗ Minh Thành.

“Đương nhiên! Cậu đáng người tốt như vậy, không thành vấn đề!” Đỗ Minh Thành ngậm bữa sáng tràn ngập tin tưởng vỗ vỗ bả vai Văn Lược, sau đó bỏ lại Văn Lược cùng nhân viên trao đổi.

Việc này vẫn đều là Vệ Sanh cùng đạo diễn bàn bạc, muốn trách thì trách hẳn lúc ấy không nhìn kỹ kịch bản, cái này tốt lắm, Vệ Sanh không ở đây hẳn cũng không biết nói với đạo diễn như thế nào.

“Làm sao vậy? Đối kịch bản có vấn đề?” An Trình Diễn lặng lẽ đi tới, bày ra bộ dáng mỉm cười tủm tỉm.

“Không có!” Văn Lược giật mình bật người, hẳn cũng không tin An Trình Diễn không thấy hai từ kia.

“Ân, lột hết! Cậu không dám sao?” An Trình Diễn cười cầm kịch bản trong tay giơ giơ lên, “Không dám nói, muốn hay không tôi giúp cậu nói chuyện với đạo diễn?”

“Không cần!” Văn Lược mặt đều tái đi, muốn hẳn cúi đầu trước An Trình Diễn? nằm mơ! Văn Lược cắn chặt răng, vẫn là đi qua chỗ đạo diễn trao đổi một lần nữa.

“Không được! Đây cũng chính là một trong những điểm nhấn trong bộ phim!” Đạo diễn quả nhiên không chịu ý kiến của Văn Lược.

“Chính là, này... tôi thật sự...” Văn Lược do dự, hẳn hoàn toàn không có biện pháp tưởng tượng chính mình bị lột hết, ở đây bị nhiều người như vậy nhìn, kia còn chưa tính, còn trước mặt đối thủ An Trình Diễn. Hẳn nhất định sẽ bỏ đá xuống giếng cười nhạo Văn Lược.

“Không có gì! Đều là nam nhân cả thôi! Yên tâm đi, chúng tôi quay phim vẫn là có chừng mực, đến lúc đó bộ vị sẽ được che đi!” Đạo diễn cười tủm tỉm xoay người muốn đi, Văn Lược vội vàng bắt lấy hắn.

“Nhất định phải cởi toàn bộ?” Văn Lược hồ nghi, nếu mấu chốt bộ vị được che, kia vậy tại sao phải cởi toàn bộ? (Thế anh muốn show àh o.O)

Đỗ Minh Thành biểu tình trầm trọng gật đầu, sau đó lộ ra bản mặt hồ ly, “Yên tâm đi! Tôi sẽ thanh tràng (giải phóng mặt bằng) cho cậu!”

Thanh tràng có thể đem An Trình Diễn thanh ra ngoài không! Văn Lược bắt đắc dĩ bày ra biểu cảm.

“Tôi nói, đều là nam nhân cả! Ai lại không vì điện ảnh mà kính dăng!” An Trình Diễn chưa từ bỏ ý định chen lại đây, “Chẳng lẽ.. Tiểu Lược, cậu vẫn là xử nam?”

“Cậu.. Cậu...” Mặt Văn Lược lập tức liền đỏ, nghiêng rằng nghiêng lợi hận không thể nhào đến cắn chết tên vương bát đần không biết nặng nhẹ này, lúc này hẳn thấy ở dưới đất có đạo cụ liền cầm lên hướng về phía An Trình Diễn.

Đỗ Minh Thành sững sốt một chút, sau đó tuôn ra một trận cười, cả người rất không để ý ngồi dưới đất cười to không ngừng.

An Trình Diễn bị Văn Lược dí chạy vòng vòng ở phim trường, Văn Lược ở phía sau truy đuổi với bộ mặt dữ tợn. Nhân viên ở phim trường hết thấy đều nói, hai người kia quan hệ đúng là tốt, sáng sớm đã có sinh lực tràn đầy.

Bất quá kịch bản đúng là sẽ không bởi vì yêu cầu của diễn viên mà tùy ý thay đổi, dùng lời của Đỗ Minh Thành mà nói, cảnh này của Văn Lược quả thật là một trong những điểm nhấn của bộ phim, hướng chỉ cũng không ảnh hưởng đến cuộc sống thật của diễn viên, đến nước này tuổi cũng không lộ quá, căn cứ quốc gia lệ thường, bình thường lộ ra đều đoạt giải thưởng. Trước mặt lộ ra một loạt ví dụ, An Trình Diễn lúc trước được nhận giải thưởng hẳn cũng lộ, đáng người mê hoặc còn được bình chọn là hoàn mỹ nhất. Muốn trách thì trách hẳn quá tín nhiệm Vệ Sanh, kịch bản cùng hợp đồng cũng chưa nhìn kỹ.

Văn Lược thở dài.

Thời gian cũng trôi qua rất nhanh, trước đó quay phim cũng thật thuận lợi, Văn Lược cùng An Trình Diễn dù sao cũng đều là diễn viên chuyên nghiệp. Nếu không ăn ý cũng sẽ không bày ra, nhất định sẽ không làm trễ tiến độ, đạo diễn tỏ vẻ thực hài lòng.

Sau đó mãi cho đến chiều, cảnh kia rốt cuộc cũng phải đến. Bởi vì nguyên nhân thời tiết, cảnh này diễn trước, đạo diễn lại nói để cho sắc trời tối sẫm, cảnh tiếp theo chỉ còn có thể để ngày mai.

Vì đuổi kịp tiến độ! Vì đuổi kịp tiến độ! Vì đuổi kịp tiến độ!

Văn Lược nhìn đạo diễn cố ý chọn cây cổ thụ tốt, để hẳn bị treo ở đấy, còn bị An Trình Diễn vô sỉ lột hết.

“Chỉ cần quay một lần là ok!” Đạo diễn giải thích, kỳ thật chính là An Trình Diễn lấy tay cầm dao chém vài lớp y phục của Văn Lược rơi lả tả, nhưng đạo diễn nói chỉ lấy hai cảnh, một là lửa nứa trên, một cái là toàn thân.

Văn Lược thở dài, hôm nay là tránh không khỏi.

“Đạo diễn, bắt đầu đi!” An Trình Diễn ở một bên nhìn, đây là cảnh đặc tả Văn Lược, hẳn có thể không ra phim trường, chính là thanh thoi ngồi ở đây xem cảnh thoát y.

Văn Lược nghiêm mặt bạch liễu tha nhất nhãn, sau đó nhanh nhẹn cởi áo của chính mình khi đang bị treo trên cây. Màn ảnh từ từ đi xa gần, thời gian đạo diễn hô OK. Sau đó chính là cảnh cởi toàn bộ.

“Muốn hay không thanh tràng cho cậu?” Đỗ Minh Thành làm bộ hỏi han.

“Không cần!” Văn Lược trong bụng ngẹn một cổ khí.

Sau đó tâm nhất hoành, trước mặt mọi người thoải mái cởi quần...

“A! An Trình Diễn, máu mũi ở đâu ra thế này?”

Hết chương 15.

16. Chương 16

An Trình Diễn kỳ kém nhất chiêu, Văn Lược cởi quần áo không mất mặt, ở một bên vây quanh hẳn mới mất mặt. Hẳn nhìn Văn Lược cởi quần áo đến chảy máu mũi trở thành đại tin tức của kịch tổ.

Cũng không biết là ai la to, “An Trình Diễn, máu mũi ở đâu ra thế này?” Sau đó lực chú ý toàn bộ dời đến nơi này, bao gồm cả đạo diễn. Bất quá may mắn chính là Văn Lược, cảnh quay chỉ tốn một hai giây đã xong, tất cả mọi người lại đều nhìn An Trình Diễn, trợ lý của Văn Lược liền bay thật nhanh tới lấy quần áo bao Văn Lược lại.

An Trình Diễn hồi tiếc không kịp, trọng điểm không thấy được coi như xong, cứ nhiên còn bị mất mặt.

Văn Lược ở một bên lạnh lùng nhìn cái người đang chạy tới chiều cổ mình – An Trình Diễn, trong lòng hung tợn mắng một câu, lão lưu manh!

An Trình Diễn mặc dù mới đến phim trường một ngày, những là cũng không có khoảng cách gì, có người đã muốn bắt đầu dùng chuyện này đùa giỡn với hẳn, An Trình Diễn có điểm xấu hổ sờ sờ mũi, sau đó vẫn là vô liêm sỉ cười nói: “Không có biện pháp, đáng người Tiểu Lược thật tốt quá!”

Văn Lược lại trong lòng mắng một câu, vô lại!

Cười xong nháo hoàn vẫn là tiếp tục quay, tại An Trình Diễn cũng xác nhận không có lo ngại gì, Văn Lược lại bị treo ở trên cây, An Trình Diễn phép tắc cầm đại đao chỉ lên trời nhìn Văn Lược, như vậy thật tràn ngập khiêu khích.

Văn Lược bị treo ở trên cây, sắc mặt rất khó coi, đây không phải là diễn, mà là hẳn đang thật sự đối với người đứng ở phía dưới cao ngạo nhìn hẳn – An Trình Diễn, rất bất mãn.

An Trình Diễn cầm lấy đại đao mà nhân viên đã cố ý chế tác cho hẳn gõ vào chân Văn Lược, “Tiểu bạch kiểm, có phải muốn hay không muốn gọi mẫu thân?”

Văn Lược đã nghĩ một cước đá vào mặt hẳn ngay tại chỗ, nhưng kịch bản lại bắt hẳn giả mồm cãi lại một câu, “Phi! Người này giang hồ bại hoại!” Trong lòng mắng Đỗ Minh Thành kia giả mồm cãi láo cùng biên kịch yếu ớt.

“Ai! Tiểu bạch kiểm còn tỏ ra kiêu ngạo! Hôm nay không cho ngươi chịu chút đau khổ, còn liên tục xin lỗi,ta đây giang hồ bại hoại!” An Trình Diễn ở đây diễn cũng không cần bày ra dáng vẻ gì khiếm biếm (*), nhưng là dáng vẻ hẳn hiện tại thật sự thực khiếm biếm khiếm biếm.

[(*) Ta cũng không chắc, có lẽ là dáng vẻ người khác mắc nợ hẳn]

Sau đó đạo diễn liền hô ‘Cắt’, An Trinh Diễn thành thật công đạo, thật sự hẳn không có biện pháp nhìn biểu tình kia của Văn Lược để nói ra những lời này. Bởi vì..

“Tôi cảm thấy như là mình đang đi đùa giỡn con gái làng hoàng nhà người ta?” An Trinh Diễn một bên giải thích với trợ lý, một bên cùng Đỗ Minh Thành phun trào.

“Dù sao vai của hai cậu, cảm tình chính là muốn đùa giỡn con gái nhà làng hoàng đi, cậu coi như là đang đùa giỡn như vậy đi!” Đỗ Minh Thành cười cười vỗ vai hắn, sau đó hướng Văn Lược hô:

“Tiểu Lược, biểu tình không cần oán hận như vậy, hẳn là còn phải mang ý tứ xem thường, nhân vật của cậu chính là loại danh gia đệ tử xem thường người khác, thời điểm An Trinh Diễn động thủ, cậu ở đây phải có một chút khinh thường cùng sợ hãi, không cần nhiều lắm.”

“Đã biết!” Văn Lược gật gật đầu, ở nơi không ai để lý liền nhu cổ tay.

Đại khái không ai chú ý tay hắn đổ lên vì lúc này bị treo trên cây. Tuy rằng lúc quay phim ở dưới chân có để một cái đệm, nhưng là vì cái loại bị treo này thật thê thảm, dưới chân có đệm cũng chỉ có tác dụng giảm xóc lúc đầu, Văn Lược cũng không thoải mái đứng ở trên đó, chỉ giảm xóc một chút cho bàn tay ở trên thôi. Hơn nữa trung gian còn có vài phần là không có đồ lót.

Kỳ thật cũng chỉ có loại diễn ảnh này là có dây thừng cột vào tay treo ở trên, nhưng lúc bắt đầu đạo diễn đã khuyên hắn, y cảm thấy được nhân vật của hắn là loại người nhã nhặn, không phải là nữ nhân cái gì cũng làm không được, hẳn liền cứng rắn để treo lên.

Lên rồi mới biết thật không dễ dàng, nhưng An Trinh Diễn lại cứ tiếp tục NG.

Ở cảnh đầu NG ba lần, Văn Lược rốt cuộc nhịn không được nói, “Cậu thật sự là ảnh đế?”

Không khí lập tức liền cương, đại khái cảm thấy Văn Lược người này rất có khoảng cách, không giống An Trinh Diễn như vậy hiền hòa, cho nên lời kia An Trinh Diễn nghe được là tính cách trêu chọc, ở người khác nghe được lại là tức giận, nhân viên hoảng sợ thở cũng không dám.

“Kỳ thật.. Ảnh đế của tôi là do Tiểu Càng bỏ tiền mua!” An Trinh Diễn nghiêm mặt nói, biểu tình cư nhiên vẫn là nghiêm trang.

Văn Lược nhịn không được lườm một cái, thành thành thật thật đứng trên bàn đem mình treo lại trên cây, “Bắt đầu đi!”

Lúc này rốt cuộc qua, nhưng thời điểm An Trinh Diễn múa đao lại bắt đầu số mệnh NG. Lại nói tiếp cây đao kia cũng không phải loại đơn giản gì, Đỗ Minh Thành lại hạ rất nhiều vốn, từ trang phục tới đạo cụ hết thấy là làm ngân tế trí (cẩn thận, chu đáo), cho nên cây đao kia mặc dù đã qua xử lý, nhưng lưỡi đao vẫn thật sắc bén.

An Trinh Diễn phải khống chế tốt độ mạnh yếu, trước NG vài lần là để cân nhắc, không phải là động tác thái quá, nhưng cũng phải cẩn thận. Đỗ Minh Thành cũng nói, thời điểm này dáng vẻ của Văn Lược không phải chỉ đơn thuần là một bộ dạng không sợ chết, mà cũng là một cỗ ngạo khí của danh gia đệ tử. Nhưng mà hắn không tin tưởng An Trinh Diễn mà An Trinh Diễn cũng sợ làm tổn thương hắn, biểu tình hai người đều mất tự nhiên, NG nhiều lần là điều khó tránh khỏi.

Cảnh này diễn tới trời tối đen vẫn không xong.

Đạo diễn đều buồn bực, hai người kia là bạn tốt, ăn ý phải là tốt lắm chứ? Như thế nào một cảnh đơn giản như vậy cư nhiên có thể rối rắm tới giờ.

Trời đã tối không có biện pháp quay tiếp, chỉ có thể đem cảnh ban đêm của An Trinh Diễn quay trước, đều là cảnh nói chuyện, buổi tối cũng thực thuận lợi, tiến độ có chút vẫn phải đuổi theo.

Vừa quay xong Văn Lược cùng trợ lý liền quay về khách sạn, An Trinh Diễn nghĩ muốn cùng bọn họ ăn khuya đều không thấy được người.

“Tôi đã chuẩn bị khối băng ở đây, da anh đảm bảo không có vấn đề gì!” Trợ lý cầm một bao khối băng lớn bọc ở cổ tay Văn Lược, miệng còn oán giận, “Để làm chi còn sưng lớn như vậy, cầm dây thừng cũng không có vấn đề gì nha!”

“Nào có yếu ớt như vậy, ngày mai liền tan!” Văn Lược nhìn cổ tay mình sưng thành một cục tử sắc, sau đó cảnh giác trừng mắt nhìn trở lý, “Ngàn vạn lần đừng để cho tên An Trình Điển biết!”

Tay bị sưng như thế này làm sao có thể để tên An Trình Điển khốn kiếp kia biết, dựa theo tên kia chắc chắn sẽ cười nhạo mình, Văn Lược nghĩ như vậy, mượn túi chườm đá bọc hai cổ tay chui vào ổ chăn.

Sau ngẫm lại, lại cảm thấy không an toàn, kêu trở lý mang vài cái túi chườm để một bên giường, chính mình thành thành thật thật ở một bên giữ cái khác ngủ.

Nửa đêm, chợt nghe một trận mắng, sau đó đèn liền sáng.

Văn Lược mở mắt ra, liền thấy đối phương mắt trắng liếc mình, “Tự giác khai đi, đừng ép tôi động thủ, ngày mai còn muốn quay!”

“Chăn cậu tại sao bị ướt?” An Trình Điển có điểm sốt ruột, “Uớt như vậy sao có thể ngủ?”

“Chăn cậu không ướt, chính mình ngủ đi!” Văn Lược tức giận trở mình, tiếp tục ngủ.

“Không được, đứng lên! Ngủ trong chăn ướt sẽ bệnh!”

Văn Lược vẫn không nhúc nhích, cho người sau lưng một cái trầm mặt. An Trình Điển ở sau lưng cứ nói không ngừng, Văn Lược phiền, trực tiếp đem một cái gối đầu ném qua, “Ồn muốn chết!”

Sau đó liền không nghe thấy thanh âm của An Trình Điển, Văn Lược nghĩ đã được yên tĩnh, bỗng nhiên thân thể cùng chăn trực tiếp bị nhắc lên, mở mắt ra liền nhìn thấy An Trình Điển, hắn thực kiên trì nói: “Giường ướt sẽ sinh bệnh!”

“A..a..” Văn Lược thiếu chút nữa mở miệng nói bậy, đưa tay nện một quyền trên vai hắn, “Uớt cái đầu cậu a! Đó là túi chườm đá của tôi!” (giấu chi giờ tự nói luôn ==)

“Tay cậu làm sao vậy?” Lực chú ý của Văn Lược bị dời đi, một phen đem Văn Lược lên giường mình, cầm lấy tay có bọc túi chườm đá ra xem.

“Cổ tay tôi bị nhiệt!” Văn Lược tức giận rút tay về, định giang chân nhảy xuống giường trở về giường mình, gót chân mới chạm đất đã bị người kéo về.

“Lúc quay phim bị thương?” An Trình Điển khẩn trương nắm lấy tay Văn Lược.

“Không có!” Văn Lược lườm hắn, “Cậu dong dài cái gì? Đã trễ thế này, cậu không ngủ được tôi còn muốn ngủ!”

An Trình Điển không cùng hắn nói nhảm nữa, trực tiếp lấy túi chườm đá trên cổ tay Văn Lược xuống, sau đó sắc mặt liền trở nên khó coi, ngón tay vây quanh chỗ bị sưng thật cẩn thận ấn xuống, phóng phát nhẹ nhàng mà ấn, ừ ngân kia sẽ từ từ biến mất.

“Cậu làm gì? Không phải chỉ có vết thương nhỏ thôi sao, có cái gì đáng lo chứ!” Văn Lược khó chịu rút tay mình, rút nha! Rút nha! Như thế nào đều rút không về, An Trình Điển dùng sức cầm lấy tay hắn, nhưng ngón tay ấn vào vết thương lại như thuận làm cho người ta giận sôi lên.

Văn Lược một hơi ghen thiếu chút nữa nội thương, trực tiếp mở miệng mắng, “Như thế nào chỉ có một vết thương cậu liền giống đàn bà như vậy!”

An Trình Điển sâu kín ngẩng đầu nhìn Văn Lược, Văn Lược trong lòng hồi hộp một chút, thầm nghĩ lời này không đủ thương hắn đi? Như thế nào liền mang biểu tình muốn giết người như vậy.

Ai ngờ An Trình Điển liền dùng ánh mắt hung ác nhìn Văn Lược, ngay sau đó động tác gì cũng không làm!

Văn Lược bắt đầu mất tự nhiên, cảm thấy được cả người đều không tự nhiên, hắn có điểm tưởng niệm mặt dày mày dạn kia của An Trình Điển, nguyên lai loại trầm mặc này mới là khó lý giải nhất.

“Ai!” An Trình Điển nhợt nhạt thở dài, đỡ lấy tay bị thương của Văn Lược, ở ánh mắt có điểm khó hiểu, chậm rãi tiến đến bên môi, nhẹ nhàng hôn.

Văn Lược cả người đều hóa đá.

“Thực xin lỗi!” An Trình Điển lấy ngón tay vuốt nhẹ nhàng nơi bị sưng kia.

“Tại... Tại sao... phải nói xin lỗi!” Văn Lược có điểm mắt tự nhiên rút tay về, nơi bị hôn vẫn còn tê dại tựa hồ nhiệt độ của môi đối phương vẫn còn lưu lại.

Nhất định là ảo giác!

“Nếu một lần liền qua, tau cậu sẽ không như vậy!” An Trình Điển cười khỏ nhìn Văn Lược.

“Nói gì vậy! Nào có diễn viên không bị NG!” Ngờ khí Văn Lược có điểm cứng rắn, nhưng mà hắn cũng không hiểu, vì cái gì lại muốn nói ra những lời an ủi này.

An Trình Điển ngồi một bên giường Văn Lược cúi thấp đầu, hai tay vô lực đặt ở trên đầu gối, thoát nhìn như một đứa nhỏ làm sai gì đó. Văn Lược thì ngồi ở bên giường An Trình Điển một bộ dáng cao ngạo nhìn hắn, vị trí hai người tựa hồ đã đổi.

Hơn nữa lại không nói lời nào làm Văn Lược buồn ngủ, nhưng An Trình Điển một bộ dạng nhìn tay hắn như đã bị chặt đứt, Văn Lược thật sự là nhìn không nổi, nhắc chân đá đá hắn, “Thao cái gì tâm, tay tôi không có bị gãy!”

An Trình Điển rút cuộc hổ thẹn nâng đầu lên, cười cười sờ đầu Văn Lược, “Ngủ đi! Ngày mai còn quay!”

“Vậy cậu tránh ra nha! Cậu còn đang ngồi trên giường của tôi!” Văn Lược giương mắt nhìn hắn.

“Giường cậu đã bị ướt, hôm nay ngủ giường của tôi đi!” An Trình Điển không khỏi phân trần đem Văn Lược ở trên giường nhét vào chăn, sau đó cũng chính mình chui vào, “Ba” một tiếng tắt đèn.

“Uy! Trên giường của tôi chính là túi chườm đá, không phải nước, căn bản là không có ướt được đâu!” Văn Lược giãy dụa trong bóng đêm.

“Nga!” Người nào đó tựa hồ ôm chặt.

“Nga là có ý gì? Không cần ôm tôi, nóng muốn chết!”

“Ấn!” Người nào đó tựa hồ ôm càng thêm chặt.

“Ấn lại là có ý gì nha! Vô liêm sỉ, bỏ tay ra...”

“Không muốn!” Người nào đó quyết đoán cự tuyệt.

Hết chương 16.

17. Chương 17

Thời điểm ngày hôm sau Văn Lược tỉnh dậy, ý thức được chính mình cứ nhiên lại ngủ trong lòng nam nhân khác cả đêm.

Này không khoa học!

Không khoa học chính là An Trình Điển cứ nhiên đem cánh tay làm gối đầu cho hắn cả đêm, thế cho nên bước ra cửa nhìn thấy tay An Trình Điển đều đỏ hỏn cả người đều nổi lông tơ.

“Tay cậu làm sao vậy?” Tiểu Càng sáng sớm ngồi ở một bên xoa cánh tay của An Trình Điển thực buồn bực, “Cậu tối hôm qua cái kia...”

An Trình Điển tức giận trừng mắt nhìn Tiểu Càng một cái, “Những thứ trong đầu của cậu cùng với khuôn mặt thật không cân xứng.”

Khuôn mặt của Tiểu Càng như búp bê thoát nhìn liền cũng những thứ phát dục hoàn toàn không giống, xong dường như cùng hắn tán gẫu những lời thế này làm An Trình Điển có cảm giác tội lỗi.

“Cậu không muốn nói cho tôi biết tối hôm qua sau khi ngủ cùng Tiểu Lược...” Mắt Tiểu Càng đích xác mở càng thêm lớn, thần tình bất khả tư nghị viết rành rành!

“Ấn hử? sau khi ngủ cái gì?” An Trình Điển dù bận vẫn ung dung nhìn Tiểu Càng bảo hắn tiếp tục.

“Lái...phi...ơ!” Tiểu Càng biểu tình sững sốt cùng nuốt con gián y như nhau, “Cậu rút cuộc nhìn không được? Cậu cũng biến thái quá đi!”

An Trình Diễn đem bánh mì trực tiếp nhét vào miệng Tiểu Càng, “Cậu yên tâm, vì để không ảnh hưởng đến Tiểu Lược, tôi sẽ đến phòng của cậu để giải quyết vấn đề này!”

“A!” Tiểu Càng giật mình sững sốt một chút, mới kịp phản ứng, “Không đúng! Phòng tôi không được đâu! Không được đâu! Cậu... Cậu tối hôm qua thật sự?”

An Trình Diễn nhìn người đại diện của mình chạy không ngừng mà có điểm bất đắc dĩ, người này có khi khôn khéo muốn chết, như thế nào lại có lúc đầu óc ngu ngốc như thế. Lại nói tiếp năm đó cho dù cùng nhau bước vào xã hội, An Trình Diễn đã muốn không phải là An Trình Diễn lúc trước, mà Tiểu Càng cư nhiên vẫn là Tiểu Càng, còn có người không thay đổi chính là Văn Lược.

An Trình Diễn nhìn cách đó không xa đang có một người nhàn nhàn chờ hóa trang xong, vẻ mặt của hắn tựa hồ vĩnh viễn đều là một bộ dạng không kiên nhẫn, kỳ thật lúc sau tiếp xúc mới phát hiện hắn chính là đơn thuần cảm thấy phiền toái mà thôi, mà không phải nhắm vào cái người làm cho hắn cảm thấy việc đó phiền toái. Có điểm làm cho người ta khó tiếp nhận, khó trách khi đó vẫn bị nữ sinh bầu thành lạnh lùng vương tử, khẳng định Văn Lược nghe đến bốn chữ này đều cảm thấy khó nghe.

An Trình Diễn lộ ra nét tươi cười quỷ dị, Tiểu Càng một bên cảm thấy được sắc mặt hắn đại biến, nghệ sĩ dưới tay hắn thật sự đều trở nên biến thái!

“Tiểu Càng, cậu lại dùng ánh mắt biến thái nhìn tôi, tôi liền khấu trừ tiền lương tháng này!” An Trình Diễn đắc ý sờ sờ sọ não tròn vo của Tiểu Càng, trên mặt bắn đi nụ cười.

Tiểu Càng ôm đầu ở phía sau oán giận, không có biện pháp, hai người bọn họ theo trường học tốt nghiệp, một người là nghệ sĩ, một người vẫn công tác phía sau hậu trường, hợp tác thật nhiều năm. An Trình Diễn là kim chúa của hắn nha! Không được đắc tội!

Sau khi trang điểm, Văn Lược ở phim trường cùng đạo diễn trao đổi kịch bản, cổ tay giấu trong ống tay áo nhìn không rõ lắm, dù sao lúc đem dây thừng tới, đều là trợ lý buộc cho hắn. Ánh mắt lơ đãng luôn liếc về phía An Trình Diễn, hắn rất sợ An Trình Diễn sẽ chạy tới kéo lấy tay hắn, sau đó đối với vết thương nói này nói nọ.

Nhưng hôm nay An Trình Diễn không có lên tiếng ngăn cản, mà là đứng ở nơi Văn Lược bị treo lên hảo hảo nghiên cứu một chút động tác, đợi đến lúc quay, hành văn liền mạch lưu loát một lần quay xong, đạo diễn đối với hành động của bọn họ khen không dứt miệng.

Bởi vì quá mức thuận lợi, thế nên thời điểm Văn Lược được tháo xuống đều có điểm không thể tin được, An Trình Diễn một bên lặng lẽ trừng mắt nhìn hắn, sau đó xoay người chuẩn bị cảnh tiếp theo.

Trong lòng Văn Lược có loại tư vị nói không nên lời, hắn không chịu để An Trình Diễn nhìn đến cổ tay mình vì hắn không muốn An Trình Diễn cảm thấy hắn vô dụng, lại càng không nghĩ muốn nhận được sự chiếu cố của An Trình Diễn. Không nghĩ tới An Trình Diễn lại dùng phương thức này giúp hắn, loại này vô hình giúp hắn làm, cho Văn Lược không có cách nào cự tuyệt lại cũng không khỏi cảm kích, thậm chí không có biện pháp không cảm kích.

Việc Văn Lược không chịu thừa nhận, vừa ý vẫn là đối An Trình Diễn không cảm kích là không được. Loại cảm giác này thuận theo tự nhiên cứ như vậy đến, cẩn thận ngấm lại, tuy rằng An Trình Diễn đối hắn làm một số chuyện khiến hắn kháng cự, nhưng chưa bao giờ làm cho hắn cảm thấy quá bất mãn. Bỗng nhiên có loại này giác ngộ, Văn Lược ngược lại thấy bất an. Thói quen thực đáng sợ, sự tình một khi tiếp nhận rồi lại phát triển theo phương hướng đáng sợ, thoát đều không thoát được.

Văn Lược trong lòng khủng hoảng bởi vậy thời khắc này bắt đầu quang minh chính đại thay đổi.

Không chỉ có nội tâm, cảm tình của nhân vật trong phim cũng bắt đầu phát sinh biến hóa.

Loại sự tình thiếu nợ ai đó là Văn Lược không thích nhất, mà thiếu nợ An Trình Diễn, hắn lại càng thêm không muốn, trước không nói An Trình Diễn mưu đồ gây rối, chính hắn không muốn quan hệ giữa hai người tiến thêm một bậc.

Chính là mỗi khi không cẩn thận lật đến trang XX kia, nhìn đến hai chữ XX kia nội tâm của hắn giống như xe lửa âm âm chạy qua, hoàn toàn không thể bình tĩnh.

Đỗ Minh Thành cái kia ba hoa, cũng không biết có cái gì không đúng, gần đây vẫn cường điệu nói An Trình Điển cùng Văn Lực phải chú ý lẫn nhau bồi dưỡng cảm tình, vì sau đó cảm tình của nhân vật liền có phát sinh biến hóa, đầu tiên chính là cảm tình của Phương Gia Tuấn, hắn từ bắt đầu chán ghét Kỳ Ca đến chậm rãi bội phục ngưỡng mộ cuối cùng là ái mộ đến chấp nhất si mê một lần vượt bậc.

Cho nên nghiêm túc nhìn lại, nội tâm của Văn Lực bắt đầu tra tấn hắn.

Từ lúc thật lâu trước kia Văn Lực nghe nói có diễn viên quá mức chuyên nghiệp đều nhập vai từ đầu đến cuối không thể thoát ra. Phương diện này còn có một diễn hình, chính là Bạch Đồng phong lưu thành tánh đồng dạng cùng Liên Mục Thanh. Nói đến hai người kia, trong lòng Văn Lực bắt đầu phát run, hai người kia có vô số scandal, bị phóng viên chụp đem nữ minh tinh về nhà không đến một trăm lần cũng đến chín mươi chín lần. Kết quả bởi vì cùng nhau hợp tác một bộ phim về đồng chí, phóng viên bắt đầu chụp được vô số hình hai người qua đêm ở nhà nhau. Thế cho nên lúc đó nháo thành scandal nam ngôi sao cùng nam ngôi sao yêu nhau.

Điều này làm cho Văn Lực thực khó hiểu, hai người kia không biết mức độ tiết tháo thực kì lạ!

Đương nhiên hai người cùng một chỗ phóng viên sẽ không biết, cho dù biết, đương sự công khai không phải, họ sẽ không minh mục đưa tin, Bạch Đồng cùng Mục Thanh điểm ấy câu chuyện vẫn phải có.

Văn Lực mặc dù đang trong vòng lẩn quẩn có điều đem chuyện của hai người đó ra nghĩ, hắn ít nhiều xem như biết một chút. Hợp tác một lần liền cùng nam nhân tốt hơn, điểm này Văn Lực vô luận như thế nào đều không có biện pháp chấp nhận.

Có điều tâm hắn gần đây đã muốn bắt đầu đi trật. Cho nên luôn không tự chủ đem ví dụ kia ra nghĩ.

Thời điểm kết thúc công việc cũng đã rạng sáng, Văn Lực đi tắm rửa trước, An Trình Điển ngồi ở bên máy tính. Đợi cho Văn Lực tắm đi ra, hắn đang đối diện máy tính nói chuyện. Văn Lực thô thô phiêu phiêu liếc mắt một cái, nhìn đến liền thấy đó là Liên Mục Thanh. Hắn chợt nhớ tới công ty cũ của An Trình Điển chính là cùng một nhà với Liên Mục Thanh, bọn họ là sư huynh đệ.

Như vậy tính ra, An Trình Điển cũng là sự đệ của hắn nha!

Sư đệ nha! Hừ... Văn lực khó chịu! Sư đệ này khi nào thì tôn lão?

“Trở về hảo hảo tu tập thể nào? Bạch Đồng hắn gần đây đối nấu nướng có hứng thú tăng nhiều, trở về cho hắn đầu độc cậu một chút!” Thanh âm của Mục Thanh theo máy tính truyền tới.

Loại ngữ khí này... quả nhiên! Văn Lực cũng đã biết có chuyện nghe, bèn vánh lỗ tai lên.

“Vậy có thể phải chờ lâu một chút, em gần đây phải đóng phim!” An Trình Điển đối máy tính nói.

“Anh biết, tin tức mỗi ngày đều nói, cậu cùng Văn Lực hợp tác chỉ nói thôi cũng đã gây sự chú ý rồi! Đây cậu không cần lo lắng!” Liên Mục Thanh tựa hồ cùng cái TV nói có điểm quá giống nhau rồi, nói chuyện thật không để ý đến tâm tình người khác.

Văn Lực ở một bên nói thầm, hắn trực tiếp khinh thường hành động của An Trình Điển là xong, để làm chi còn nói như vậy.

Hai người đang nói chuyện, Bạch Đồng bỗng nhiên xuất hiện, Văn Lực nhìn thấy rõ ràng, Bạch Đồng lại đây liền ôm cổ Liên Mục Thanh trên mặt hôn một hơi.

Văn Lực nháy mắt liền hóa đá, nguyên lai tin đồn trong làng giải trí cũng có thật, hắn lúc bắt đầu nghĩ cảm tình của hai người này hảo nên mới xuất hiện loại tin đồn này, có người nam nhân bình thường nào lại hoài nghi tính hướng của nam nhân khác?

Nghĩ như vậy liền thuận tiện liếc An Trình Điển một cái, nam nhân này mới chính là không bình thường.

“Tiểu Lược dường như còn chưa cùng các anh gặp qua đi!” An Trình Điển bỗng nhiên đem đề tài xả lên người Văn Lược, Văn Lược sửng sốt, ánh mắt trừng lớn nhìn An Trình Điển còn không ngừng xua tay cảnh cáo.

“Ân, hần có điều tương đối nhàm chán đi! Trước kia cũng mời hần qua đây chơi, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng qua, bảo bối trong làng giải trí chính là loại này!” Nói chuyện vẫn là Liên Mục Thanh, nói chuyện không khách khí chỉ có thể là diễn viên xuất thân từ MC.

Văn Lược một hơi nghẹn thiếu chút nữa phun trào, nếu không cùng Liên Mục Thanh bọn họ không quen, đối phương vẫn là tiền bối, hần sợ thật sự đã bạo phát rồi.

“Hần không phải loại đó!” An Trình Điển một bên nhìn chăm chăm vẻ mặt của Văn Lược, hướng về phía màn hình nở nụ cười.

“Anh xem như cũng giống! Đây vài năm hần cũng đã đủ hồng đi! Chính là scandal lúc trước với An Miên Miên!” Liên Mục Thanh đối với tin tức bất quá cũng thực rành.

Bạch Đồng một bên đột nhiên nói, “Hần kỳ thật thích nam nhân đi!”

An Trình Điển còn chưa kịp ngăn chặn lời nói của đối phương, chợt nghe Văn Lược rầm một tiếng té xuống đất, xanh cả mặt, nhưng hần vẫn rất lãnh tĩnh không nói gì, mà là hướng An Trình Điển dựng ngón tay giữa.

An Trình Điển đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó phát ra một trận cười, hần nhìn nam nhân chặt vật ngồi dưới đất giơ ngón giữa, thật là từ đầu tới chân đều lộ ra một cỗ khí không được tự nhiên rất đáng yêu.

Hết chương 17.

18. Chương 18

Văn Lược không nghĩ đến bị người khác nhìn thấy bộ dạng chật vật, tuy rằng rất lâu trước đây hần cùng Vệ Sanh nói, thân là nam nhân lộng như vậy phức tạp làm cái gì? Có thể bị người khác bắt gặp sao.

Chính là hiện tại An Trình Điển bỗng nhiên đem máy tính chuyển lại đây, hần liền hối hận vì sao lúc này trước khi ra đây không đánh phấn.

“Loại thời tiết này tại sao lại ngồi dưới đất?” Bạch Đồng nhìn xuyên thấu qua webcam thấy nửa cái đầu Văn Lược, không khỏi buồn bực. Một bên Liên Mục Thanh bỗng nhiên nói, “An Trình Điển không phải vì cậu không quen nhìn hần, nên đem hần ấn xuống mặt đất đi!”

Ngay tại giây này, Văn Lược thật sự nghĩ muốn nằm xuống giả chết vụ hãm An Trình Điển. Bất quá hần dù sao cũng là siêu sao, hào quang siêu sao trở lại trong lý trí hần. Sửa sang lại quần áo đứng thẳng người hướng camera mỉm cười chào hỏi.

“Tiền bối hảo!” Bạch Đồng cùng Liên Mục Thanh ra mắt sớm hơn hần, tuy rằng tuổi không sai biệt lắm, nhưng trong làng giải trí thực chú ý việc tiền bối hậu bối, Văn Lược rất cẩn thận chú ý, cho nên việc lễ nghĩa này nọ, hần vẫn thực tuân thủ nghiêm ngặt, bằng không lại lưu lại nhược điểm, há miệng nói có thể sẽ hại chết hần.

“Không cần khách khí như thế!” thanh âm Bạch Đồng nếu so với Liên Mục Thanh thì trầm ổn hơn, cũng đáng tin hơn, lúc này và trên màn ảnh hoàn toàn là hai dạng, bất quá cũng rất khó tưởng tượng người như vậy mỗi đêm đem nữ minh tinh về nhà qua đêm. Bản tính này có thể phải quen thân mới có thể hiểu được.

“Gây đây quay phim thuận lợi chứ?” Ngay cả Liên Mục Thanh cũng phải khách khí.

Phỏng chừng đối mặt trực Văn Lược, làm cho hần chưa quen không thể trêu chọc, đương nhiên phải trừ bỏ An Trình Điển.

“Cám ơn, gần đây hoàn hảo!”

Khách khí trả lời không khí liền cương, đó cũng là Vệ Sanh đối Văn Lược ở nơi nào không nên nói, rõ ràng chỉ cách biệt vài tuổi nên làm sao biết được người kia có nói giỡn hay không, phóng viên rõ ràng muốn người

nói nhiều hơn hai câu, kết quả vẫn là nói dăm ba câu liền đuổi người đi, thế cho nên phóng viên ở đây truyền lưu, phỏng vấn Văn Lược là tốt nhất, khó khăn nhất vẫn là hắn, bởi vì hẹn trước thực dễ dàng, kết quả chỉ cần bắt đầu phỏng vấn, người hỏi cái gì hắn đều có cách làm cho không khí liền căng.

Cũng chính vì nguyên nhân đó, bạn bè của hắn ít đến đáng thương, rất ít người có thể bám trụ một thời gian dài vì quá nhàm chán.

“Đồng ca!” An Trình Điển rốt cuộc lên tiếng cứu vãn.

Văn Lược không biết là lỗi của mình, người ở bên kia tựa hồ cũng nhẹ nhàng thở ra.

“Em cùng Tiểu Lược gần đây đều quay phim. Bất quá trạng thái của Tiểu Lược gần đây thật không tốt!” An Trình Điển nói lời này biểu tình thật sự dị thường.

“Tôi..” Văn Lược ngầy ngẩn cả người, đạo diễn gần đây nói nhân vật của hắn diễn cảm tình biến hóa rất nhỏ, hắn cũng có điểm mê man, cho nên gần đây số lần NG rất nhiều, đạo diễn cũng nói chính hắn phải nghiền ngẫm, nhưng hắn vẫn nghiền ngẫm không ra, mỗi ngày rồi rắm muốn chết. Không nghĩ An Trình Điển thật sự chú ý tới.

“Này... Cậu chẳng lẽ muốn chúng tôi đi giảng giải cho cậu ấy?” Liên Mục Thanh cười thật tà ác, “Cậu đánh cái gì, hư bần phàm nha!”

“Kia cũng không phải, em là sợ cậu ấy suy nghĩ không được, ngoảnh đầu lại cùng người nào đó giống nhau...” An Trình Điển nói chuyện cũng không kiêng dè Văn Lược, tựa như đã đem hắn trở thành bằng hữu tốt.

Văn Lược thật ra không có loại giác ngộ này, quan hệ của bọn họ thủy chung đều bồi hồi bạn bè ở bên ngoài, cho dù toàn bộ thế giới cảm thấy bọn họ là bạn tốt, hắn cũng sẽ kiên quyết đem quan hệ này ngăn ở hai chữ bạn tốt ở bên ngoài. Bất quá hắn thật tò mò cùng người nào đó giống nhau là ai.

“Thế nào! Anh dù sao cũng là chuyên nghiệp! Bỏ chút vốn đầu tư cũng không kỳ quái nha! Bằng không cậu cho là tên ảnh đế dễ dàng lấy như vậy?” Liên Mục Thanh lườm An Trình Điển một cái, “Bất quá loại phim này tối trọng yếu chính là phải rơi vào tình yêu của đối phương, buông đi thân phận chỉ thích người khác phái của mình, bằng không diễn thế nào cũng sẽ không ra. Bất quá anh không biết Văn Lược có vấn đề nha, cậu ấy diễn tốt lắm nha! Bạch Đồng cũng rất thích xem phim của Văn Lược đó nha!”

“A!” Văn Lược ở một bên đỏ mặt, ngôi sao xem phim của nhau là chuyện bình thường, bất quá Liên Mục Thanh nói những lời này làm cho Văn Lược ngượng ngùng! Có loại cảm giác được người rất giỏi thưởng thức phim của mình, cảm giác rất ưu việt.

“Bất quá anh cũng không thích xem phim của cậu, thâm trầm muốn chết, anh rất buồn ngủ!” Liên Mục Thanh nói được một nửa, Văn Lược đã có dự cảm bất hảo, quả nhiên!

“Bất quá xem phim của Văn Lược để giết thời gian cũng rất tốt!”

Được rồi! Văn Lược cam chịu, điện ảnh vốn chính là dùng để giết thời gian mà! An Trình Điển còn ở một bên vui sướng vì người gặp họa hướng hắn cười không ngừng, Văn Lược thực sự muốn đem dép lê mang dưới chân phi thẳng vào mặt hắn.

“Đúng rồi, chương trình của hai anh gần đây được bên nhân viên thông báo là giàu to rồi, bọn họ đều đang ở chỗ các cậu, phải bổ sung cảnh quay bên ngoài, muốn hay không anh thuận tiện tới thăm cậu một chút nha?” Liên Mục Thanh dường như chợt nhớ tới cái gì đó.

“Đúng rồi, Văn Lược trước đây cũng chưa từng tham gia chương trình tạp kỹ! Cậu muốn hay không tới hỗ trợ một chút?” Liên Mục Thanh lại dường như nghĩ tới cái gì đó.

An Trình Điển quay đầu nhìn Văn Lược, “Cậu cho tới bây giờ vẫn chưa từng tham gia chương trình tạp kỹ?”

Văn Lược thành thật gật đầu, kỳ thật cũng không phải không tham gia, thời điểm hắn mới ra mắt có tham một số chương trình, bất quá bởi vì nói quá ít lại tẻ ngắt, thời gian lên ảnh thật ít đến đáng thương, sau hắn theo Vệ Sanh mới chính thức tiếp xúc với làng giải trí.

“Nếu vậy cậu thử xem?”

An Trình Diễn mặc dù là hỏi, nhưng nhìn hấn dường như là không cho thương lượng. Văn Lược từ trước đến nay được Vệ Sanh an bài, hai người hợp tác cũng thực ăn ý, hấn trên cơ bản rất ít cự tuyệt an bài của Vệ Sanh, An Trình Diễn như vậy an bài, hấn theo bản năng gật đầu, ngẫm lại cảm thấy tại sao phải nghe theo An Trình Diễn, vội vàng nghiêm mặt trừng hấn.

Kỳ thật đối với Văn Lược mà nói, hấn đối với những chương trình tạp kỹ rất có hứng thú, mỗi khi xem TV nhìn đến những chương trình tạp kỹ, ngôi sao bị MC trêu chọc, biểu tình đều vô cùng kỳ cục, hấn đều nhìn không được muốn cười. Có đôi khi si mê, hấn một ngày xem hết các chương trình tạp kỹ quốc nội.

Vệ Sanh cũng không thể lý giải, một diễn viên như thế nào lại thích xem chương trình tạp kỹ, chính mình cũng không đi tham gia.

Bất quá từ khi Vệ Sanh xem chương trình tạp kỹ lúc Văn Lược mới vừa ra mắt tham gia, hấn liền không bao giờ cổ động Văn Lược nữa, mọi người đều biết hấn tế nhị, còn không bằng lời ra thêm tin tức.

“Yên tâm đi! Không phải lo chuyện gì khó khăn, chính là đi ra nói hai tiếng tiếp đón cùng người xem là được rồi!” Liên Mục Thanh cực lực cổ vũ, “Hoặc là cho An Trình Diễn đi cùng cậu, cậu ấy hiểu rất nhiều!”

“Vậy anh đang chính mình Call mời người sao?” An Trình Diễn trêu chọc.

“Đúng rồi! Văn Lược rất khó mời nha! Thật vất vả mới thỉnh được đều tự nhiên không thể buông tha. Các cậu không phải dù sao cũng là bạn tốt sao? Giúp anh khuyên nhủ đi!” Liên Mục Thanh dù sao cũng là MC, nói tự nhiên là rất cẩn thận.

“Cái kia...” Văn Lược muốn cự tuyệt, chính là Liên Mục Thanh bọn họ đem hấn trở thành bạn tốt của An Trình Diễn, gián tiếp cũng chính là bằng hữu bọn họ, nói chuyện tự nhiên như vậy không khách khí.

“Được rồi! Em đi.. bằng không anh đến rồi cùng cậu ấy tâm sự cũng tốt!” An Trình Diễn một hơi liền ứng đối. Mặt Văn Lược không nhìn được, hấn khi nào nói qua hỗ trợ.

Nói chuyện như vậy cũng đã xong, khung đối thoại vừa tắt đi, Văn Lược “ba” một tiếng đem máy tính gấp lại.

“Cậu là người đại diện của tôi sao?”

“Cậu chẳng lẽ muốn mất đối mắt với tôi liên NG?” An Trình Diễn đem máy tính để một bên, hai tay đặt ở sau đầu tựa vào bên giường.

“Tôi nói chuyện tham gia chương trình tạp kỹ!” Văn Lược sửa lại, “Cậu dựa vào cái gì giúp tôi thông cáo?”

“Nga! Đây tôi đáp lấy lệ, đến lúc đó cậu không muốn không tiếp là được.” An Trình Diễn cười nhìn hấn, “Cậu không nghĩ nhận sự trợ giúp của tôi?”

“Tôi chưa nói cho cậu giúp tôi!” Văn Lược đã muốn thiếu nợ hấn một lần. Hiện tại lại thêm một lần.

Để làm chi luôn tình nguyện làm chuyện người ta cảm thấy thiếu nợ.

“Tôi không phải giúp cậu nha! Cậu luôn NG, tôi cũng rất khó diễn!” An Trình Diễn xoay thắt lưng ánh mắt giống như khinh thường nhìn Văn Lược liếc một cái, “Tại sao mất đối mắt với tôi liên NG? Cậu yêu tôi sao?”

“Tôi bởi vì động tác không đúng mới NG!” Văn Lược chợt dạ nói xạo, hai ngày nay diễn đều là trò vắn (cảnh nói chuyện), hai người trèo non lội suối chạy đi, trên đường số lần hai người đối diện càng ngày càng tăng, Văn Lược càng ngày càng mất tự nhiên, số lần NG cũng bắt đầu nhiều.

Cũng may đạo diễn cũng không hà khắc, Văn Lược lại đủ đại bài, nhân viên thật không dám nói gì, chính là hấn có điểm băn khoăn, hiện tại hấn đã như vậy, tới cảnh XX thì làm sao bây giờ?

“Vậy hiện tại dám cùng tôi đối diện không?” An Trình Diễn lười biếng tựa vào bên giường, dùng tầm mắt khiêu khích Văn Lược.

“Tôi muốn đi ngủ!” Văn Lược cũng không mắc mưu, “Tê ngắt đé” thực tự nhiên đem không khí lạnh đi.

“Thử xem nha!” An Trình Diễn chưa từ bỏ ý định, nhào qua đè lên Văn Lược đang đắp chăn, “Có dám hay không?”

“Cho tôi bình tĩnh đi nha!” Văn Lược rất lạnh tĩnh nhìn An Trình Diễn, “Tôi muốn ngủ!”

“Được rồi! Ngủ!” An Trình Diễn xoay người chui vào chăn.

“Cậu làm gì?” Văn Lược đè lại chăn trùm hẩn.

An Trình Diễn không nói chuyện, sau đó thẳng hướng mắt nhìn Văn Lược, ánh mắt nháy mắt đối nhau, Văn Lược bị nhìn mặt đều nóng lên, đành phải quay đầu đi chỗ khác.

“Đừng nhúc nhích!” An Trình Diễn giữ mặt hẩn mắt tiếp tục nhìn.

Văn Lược cả người đều nổi lông tơ, chân đều phải đá.

“Cậu nếu thắng tôi, hôm nay tôi liền ngủ trên giường của mình!” An Trình Diễn nói xong câu đó, Văn Lược liền trừng mắt nhập diễn.

Phải biết rằng An Trình Diễn có kỹ thuật rất cao siêu trong việc vô lại lên giường Văn Lược ngủ, luôn có các loại lý do khác nhau, dù sao cũng mặc kệ Văn Lược có đồng ý hay không, hôm sau hẩn đều ở trên giường Văn Lược, mỹ viết kỳ danh: Tôi nghĩ cùng cậu cùng nhau rời giường.

Rời giường gì nha! Không ở cùng trên một giường thì không phải rời giường?

“Cậu có dám hay không?” An Trình Diễn có đôi khi liền cùng vô lại giống nhau, mặt dày mày dạn nhìn thực vương bận.

Văn Lược liền nhìn vào mắt hẩn, “Ai chớp mắt trước liền thua!”

Trò chơi ngây thơ như vậy bắt đầu, hai người thật sự ngoạn lên.

Hết chương 18

19. Chương 19

An Trình Diễn cùng Văn Lược nhận thức lâu như vậy cũng chưa nhận thức được bản thân bị bắt ép nhìn đối phương quá lâu.

Lại nói tiếp đến việc bị bắt ép, mấu chốt vẫn là tự hai người bắt ép chính mình, loại này tính chất chịu đựng mà nói thật là dọa người, cũng may hai người bị giam giữ sau cánh cửa (Hoa Đông tỷ: nghĩa khác nha!) cũng không sợ người khác nói, rất dễ dàng chơi đùa.

An Trình Diễn cũng thành thật lấy tay chống thân thể, Văn Lược cũng thành thật lười biếng nằm trên giường, tư thế của hai người tối quỷ dị, tầm mắt còn mập hợp cùng một chỗ, nói mập hợp có điểm miễn cưỡng, phải là hổ trùng. Thời khắc này thần kinh thật nhanh đóng băng, Văn Lược thực mẫn cảm, chỉ cần tay An Trình Diễn có chút vừa động, hẩn liền chụp cánh tay bắt trở về. Loại tình huống này giống như thời điểm đánh ruồi bọ, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào chúng, chỉ cần vừa động đập liền chụp được, vỗ một cái rất chuẩn.

Lúc bắt đầu An Trình Diễn chưa có ý định từ bỏ, nhưng tay vừa có dấu hiện định sờ bả vai của Văn Lược đã bị chụp trở về, tầm mắt vẫn không nhúc nhích.

Hai người nhìn như vậy rất xấu hổ, thời gian từng giây từng phút trôi qua, sau đó mắt An Trình Diễn bắt đầu trướng lên đau đớn, nhưng mà hai người chính là đối diện nhau, cũng không biết như thế nào, liền quật cường bắt đầu so xem ai nháy mắt trước.

Trò chơi ấu trĩ!

Văn Lược phỏng chừng đời này sống lâu như vậy, mắt cũng chưa sử dụng quá độ như thế. An Trình Diễn cũng không khá hơn chút nào, hơn nữa vị trí của hẩn còn thực không tự nhiên ngã nhào trên người Văn Lược, so sánh góc độ thì Văn Lược nằm ở dưới thư thư phục phục phải chiếm tiện nghi nhiều lắm. Mấu chốt là muốn chiếm tiện nghi cũng không làm được.

“Tôi nói!” An Trình Diễn hơi thở phì phò, mắt vẫn không chớp nhìn chăm chăm lông mi Văn Lực, “Cậu không mệt sao?”

“Tôi không mệt!” Văn Lực cắn chặt răng, không chịu nhận thua, bắt đầu đếm số lần mắt An Trình Diễn đảo.

“Được rồi! Tôi mệt rồi!” An Trình Diễn thở dài, mắt vẫn không nhúc nhích.

“Vậy cậu chớp mắt trước đi!” Văn Lực càng mở to mắt thêm vài phần.

An Trình Diễn nguyên bản nghĩ lừa Văn Lực chớp mắt trước sau đó chiếm tiện nghi, không nghĩ tới đôi khi Văn Lực cố chấp tới đáng sợ, càng không nghĩ tới thời điểm người ta chơi đùa mới càng trở nên đáng sợ, đáng sợ đến mơ màng.

Khó trách tại sao Vệ Sanh lại không chịu để hẳn tham gia chương trình tạp kỹ, nói xem một trò chơi mọi người vui đùa một chút là xong, gặp phải người chết cũng không chịu nhận thua hoặc sống chết cũng phải phân thắng bại, áp lực của MC phải rất lớn đi.

Nhìn Văn Lực càng ngày càng mở to mắt, An Trình Diễn thật lo lắng mắt của Văn Lực sẽ lọt ra ngoài luôn. Văn Lực không phục, hẳn còn có thể đi theo nháo, vạn nhất mắt xảy ra chuyện gì, Vệ Sanh cùng Đỗ Minh Thành sẽ giết hẳn.

An Trình Diễn mắt chỉ hơi chớp, Văn Lực liền một cước đá hẳn xuống giường, “Nói phải giữ lời!”

An Trình Diễn dở khóc dở cười, xoa xoa đầu gối, nhìn người quá cố chấp trước mặt mình, cũng nói không nên lời. Nén đau nhức đứng lên, sau đó thừa dịp Văn Lực dụi mắt liền đánh một cái ‘bốp’ lên trán hẳn.

Văn Lực tùy ý tát một cái vào khoảng không. Quả nhiên không nhìn chăm chăm con mồi, sẽ bị thiệt thòi.

Loại sự tình đánh lén này An Trình Diễn thực hiện nhiên đã muốn thành thói quen tiện tay đánh đến, Văn Lực cũng theo thói quen đánh lại. Độ nhạy ngẫu nhiên bị thả vào khoảng không.

Một đêm này hai người đều ngủ không ngon, mắt đều hơi đau đau, thân thể giằng co lâu lắm cũng thực không thoải mái.

Ngày hôm sau đến phim trường, hóa trang sư nhìn đến mắt của hai người đều bị hù dọa, kỹ thuật cao siêu thế nào cũng không thể lấn át được hai quầng thâm. Đỗ Minh Thành buồn bực, hai người kia rốt cuộc cả đêm làm cái gì, lại là xảy ra chuyện gì?

“Hai người tối qua đánh nhau?”

“Tối hôm qua tôi cùng Tiểu Lực đối diễn, có điểm hơi quá!” An Trình Diễn giải thích không tính là rất không thành thật, ít nhất chuyện này xuất phát vì đối diễn, tuy rằng lúc sau biến thành trò chơi ấu trĩ.

“Đối diễn là chuyện tốt, nhưng mà cũng phải theo khả năng, cái dạng như hôm nay làm sao quay?” Đỗ Minh Thành thở dài, thật sự là chuyện tốt, nhưng cũng không thể quá mức nha, chậm trễ công việc mới là tối không xong. Đỗ Minh Thành bắt đầu nói nhiều hơn, kết quả càng nói cơn tức càng lớn, đại khái tiến độ gần đây rất chậm, cho nên cơn tức bị nghẹn nhất rốt cuộc bùng nổ, hậu quả toàn bộ mọi người ở phim trường không dám động đậy.

Hai người bị đạo diễn nói, đầu cúi thấp không dám nói lời nào, Đỗ Minh Thành mặc một thân áo trắng tay cứ phát tới phát lui. Văn Lực lúc bắt đầu còn nghe, sau đó bị mắng rất nhàm chán, rồi bắt đầu quan sát quần áo Đỗ Minh Thành, tay áo kia vung vung, hẳn nhìn không được, “Phốc” một tiếng cười đi ra.

“Cười cái gì!” Đỗ Minh Thành lập tức hóa thành quỷ dạ xoa, xoa thắt lưng tiếp tục mắng, Đỗ Minh Thành mặc y phục cổ trang thoát nhìn thật khôi hài.

Văn Lực càng nhìn càng muốn cười, cắn răng ở nơi này hảo vất vả, An Trình Diễn thấy thế liền chặn trước hẳn, Văn Lực thấy có người che. Liền lui ra đằng sau An Trình Diễn an tâm lộ ra một cái thật to tươi cười, miệng cười đến liệt cũng không biết vì sao lại vui vẻ như thế.

“Đạo diễn, đạo diễn!” Bỗng nhiên phó đạo diễn kích động hướng đạo diễn chạy tới, “Tôi vừa ở bên kia tìm được rồi..”

“Tìm cái gì được rồi?” Sắc mặt Đỗ Minh Thành vẫn là đen.

“Động nha!” Phó đạo diễn hưng phấn.

“Động?” Đỗ Minh Thành nhú mày một chút, sau đó nhanh chóng thả lỏng, giọng cũng lớn, “Động?”

Phó đạo diễn dùng sức gật đầu.

“Đi đi xem!” Đạo diễn vỗ đùi thúc giục phó đạo diễn vào rừng trúc xem. Hai người liền rất nhanh biến mất.

“Cái gì động?” Văn Lược theo phía sau An Trình Điển đi ra, trên mặt vẫn là một biểu tình ghen thương nghiêm trọng.

“Không biết!” An Trình Điển lắc đầu, “Mất cậu có bị nặng lắm không?”

“Không có việc gì!” Văn Lược né tránh ánh mắt hằn, vô tình khoát tay, “Nhiều sự, lát nữa thì tốt rồi! Bất quá, hôm nay... hôm nay có thể không quay nha!”

Hai cái người thô nam này ngẩng đầu nhìn trời, mùa bên này phải là nhiều mưa, nếu trời thật sự bắt đầu mưa, Đỗ Minh Thành sợ sẽ bị diên mất.

Đang nghĩ ngợi thì thấy Đỗ Minh Thành cùng phó đạo diễn đã trở về.

Phó đạo diễn vừa đi một bên vừa nhìn trời, “Xem ra trời sẽ mưa, làm không tốt động sẽ bị ngập nước.”

“Ấn! Vậy hôm nay quay đi! Cảnh quay ánh mắt, ngày mai bổ sung! Mất bọn họ ngày mai còn không hảo, tôi liền trực tiếp móc mắt bọn họ ra!” Đỗ Minh Thành hung tợn hướng Văn Lược cùng An Trình Điển liếc một cái, hai người không tự chủ rùng mình một cái.

“Vậy hôm nay đi! Tôi lấy thiết bị qua chuẩn bị trước! Anh cùng bọn họ lát nữa hãy qua!” Phó đạo diễn nói xong liền thúc giục nhân viên mang máy móc đạo cụ hướng vào rừng trúc đi.

“Làm sao vậy? Đạo diễn?” An Trình Điển cùng Văn Lược hướng Đỗ Minh Thành nhìn qua.

“Phó đạo diễn tìm được một cái sơn động, thời tiết cũng đổi, nếu trời mưa cái động kia sẽ bị ngập, hôm nay xin chỉ dẫn đem cảnh giường chiếu quay trước!” Đỗ Minh Thành đảo kịch bản nghiên cứu.

Đỗ Minh thành vừa nói xong, mặt Văn Lược lập tức trắng bệch, mặt An Trình Điển lập tức vui vẻ.

“Đạo... đạo diễn... cái kia!” Văn Lược nuốt nuốt nước miếng, cảnh giường chiếu không phải chưa từng diễn qua, chính là cùng nam nhân là lần đầu tiên, đối làm người khác còn chưa tính, đối tượng vẫn là An Trình Điển, mà còn trong sơn động! Lần đầu tiên của hắn cũng quá mức bị thảm đi!

Lúc bắt đầu xem kịch bản hắn còn tưởng đạo diễn sẽ tạo một cái sơn động, không nghĩ tới sẽ tìm trong thiên nhiên, Văn Lược trong đầu nhất thời xuất hiện hình ảnh rêu xanh đầy đất, lạn lá cây, rồi các sinh vật không rõ nguồn gốc, có thể trên đỉnh sơn động còn có dơi không biết chừng. Càng nghĩ càng thấy ác hàn (buồn nôn, lo sợ), lông tơ trên người nổi lên một trận.

“Có vấn đề gì?” Đỗ Minh Thành ngẩng đầu hỏi, trong mắt tựa hồ còn bốc hỏa.

Văn Lược có điểm khiếp đảm, Đỗ Minh Thành có đôi khi không dễ chọc.

Kỳ thật hoàn cảnh vừa này nghĩ là ác liệt, mấu chốt chính là hắn vẫn nằm phía dưới cái kia! Không đúng, hắn giống như không phải nằm ở phía dưới cái kia.

Văn Lược chịu đựng da đầu run lên đem kịch bản lật đến trang XX, hắn vẫn thực kháng cự, bởi vì trang này xem như toàn bộ chính là cho nên ở những từ sau cuối, hắn vẫn không cố ý nhìn tới, chính là làm đà điếu.

Kịch bản là viết như thế này: Phương Gia Tuấn chủ động ngồi trên người Lâm Kỳ.

Hắn cư nhiên là chủ động... ngồi... trên người An Trình Điển...

Xem xuống chút nữa, Lâm Kỳ trên người bị thương nằm trên mặt đất, ngực cột lấy băng vải....

Văn Lực lập tức vui vẻ, An Trình Diễn vẫn là trần nửa thân trên nằm trên mặt đất. (Chẳng lẽ làm XX lại đi mặc đồ o.O)

“Có vấn đề sao?” Đỗ Minh Thành hỏi lại một lần.

Văn Lực vội vàng lắc đầu, “Không thành vấn đề!”

An Trình Diễn nghĩ không biết Văn Lực sao lại bất thường như vậy, Văn Lực nghĩ muốn cái gì đó đều không hợp lẽ thường, người bình thường không phải nên lo lắng về người cùng mình đóng cảnh giường chiếu sao?

Hết chương 19

20. Chương 20

Cảnh giường chiếu, người xem thoát nhìn sẽ rất duy mỹ, hấp dẫn, tình cảm mãnh liệt, nhưng đối với diễn viên ở hiện trường quay phim mà nói, thật sự là rất vô năng. Không nói trước hoàn cảnh như thế nào, bốn phía đều có nhân viên vây quanh nhìn người, người bình thường diễn đều đã rất vô năng.

Văn Lực ở trong lòng tỏ vẻ, đến khi nhìn thấy sơn động ẩm ướt, hẳn thiết tình cảm thấy cho dù Tần Thâm nằm ở đây, hẳn cũng sẽ không có tính thú. Tần Thâm là người mẫu quốc tế, cũng là hình mẫu lý tưởng của Văn Lực, khi hắn mới ra mắt tham gia chương trình tạp kỹ có nói qua một lần. Cho nên xem ra ngay cả Vệ Sanh cũng không biết bí mật này đi!

Bất quá hẳn không biết fan ngày nay có bao nhiêu lợi hại, hình ảnh ở bao nhiêu năm trước cũng có thể tìm ra, Văn Lực ở trên độ bách khoa (Wiki) liền có viết rành rành hình mẫu lý tưởng, Tần Thâm!

An Trình Diễn đương nhiên không giống Văn Lực cái gì cũng không biết, An Trình Diễn đương nhiên biết hình mẫu lý tưởng của Văn Lực chính là cái thân thể chân tay dài Tần Thâm, còn ở trong lòng phun trào một chút, thích cái gì không thích, lại đi thích cái cây gậy trúc!

Sau khi An Trình Diễn hóa trang phần thân trên xong, Văn Lực nhắm mắt lại thôi miên nói, “Nghĩ thành Tần Thâm là được! Nghĩ thành Tần Thâm là được!”

“Cậu đang nói cái gì?” An Trình Diễn lặng yên không động tĩnh bỗng nhiên xuất hiện kế bên Văn Lực.

“Cái gì?” Văn Lực khó chịu sau đó xem thường tránh xa cái người không mặc áo kia.

“Văn Lực, cậu phải chú ý không được động vào miệng vết thương trên người An Trình Diễn, lời thoại không có vấn đề chứ?” Đỗ Minh Thành một thân phiêu tới, cầm kịch bản trực tiếp chặn đường Văn Lực, “Nhớ rõ thời điểm nói câu này với câu này thanh âm nhất định phải mang điểm khốc nước nử, cũng không phải hoàn toàn là vậy, là loại khát vọng cùng áp lực!”

Khát vọng cùng áp lực! Anh làm tôi áp lực quá nha! Văn Lực nghe thấy đạo diễn nói quá mức công đạo liền nhịn không được phun trào. Bất quá hẳn nhìn đến vài câu thoại trong kịch bản, cả người liền nổi da gà.

Cũng không phải nói lời thoại buồn nôn hay chán ngắt, chỉ là nam nhân cùng nam nhân trong lúc đó nói lời này, luôn làm cho người ta có cảm giác không tự nhiên. Văn Lực càng xem càng đại hỏa, hẳn cư nhiên vẫn là chủ động.

Kịch bản đoạn này còn cố ý đem tình tiết miêu tả, đại khái Đỗ Minh Thành sợ bọn họ không hiểu được dụng ý trong cảnh đó đi!

[Gia Tuấn nhìn Lâm Kỳ mê man trên mặt đất, mang theo tình cảm năm tháng tích lũy phóng ra bên ngoài, ngực hơi phập phồng tựa hồ dự dõ hẳn, cũng không biết có cái gì quấy phá, hẳn nhịn không được đưa tay hướng ngực đối phương. Ngón tay nhất phóng đi lên liền nhịn không được muốn càng nhiều...]

A!!!!

Văn Lực không nóng cũng không được!

Xuống chút nữa xem...

[Lâm Kỳ bỗng nhiên mở mắt ra, cảnh giác bắt lấy tay Gia Tuấn, lên tiếng nói: “Người làm gì?” Bởi vì bị thương nên thanh âm có điểm khàn mà cũng không có nửa điểm sát khí của sát thủ. Gia Tuấn tâm nhất hoành ngồi lên người hắn, đỏ mặt hoá thành tên hắn, “Kỳ ca!”]

A a a a....

Văn Lực hoàn toàn phải cúi lên!

Đạo diễn vẫn còn bên cạnh hỏi han, “Có vấn đề gì không? Có vấn đề gì thì cùng tôi nói này! Đoạn này coi như sẽ là chính toàn bộ bộ phim, cho nên tôi sẽ nghiêm khắc yêu cầu, có vấn đề gì cứ hỏi!”

“Đạo diễn!” An Trình Diễn cảm kích bản hướng đạo diễn ngoắc ngoắc, hóa trang sư đang giúp hắn trang điểm thêm ở ngực, đạo diễn thấy thế liền bỏ Văn Lực lại.

“Đạo diễn, chỗ này... Tôi phải biểu đạt như thế nào? Tôi có phải hay không biểu đạt như vậy...”

Thanh âm hai người thảo luận Văn Lực nghe không quá rõ ràng, bắt quá hắn thấy được An Trình Diễn thật sự nghiêm túc, ít nhất hắn không phải có linh tính nhân cơ hội này trêu chọc Văn Lực. Thái độ còn tương phản làm Văn Lực sinh ra một chút kính nể.

An Trình Diễn trước cảnh quay còn cùng đạo diễn thảo luận kịch bản. Văn Lực đối với kịch bản tràn ngập các loại buồn nôn, nhưng năng lực lĩnh ngộ và tiêu hóa kịch bản của hắn có hơi chút nặng khẩu vị. Hắn kỳ thật là có năng lực trời cho, lời này chính là chuyên gia bình luận điện ảnh đã nói, bắt quá ngoại hình của hắn lại hạn chế năng lực đó, nếu cho hắn diễn một nhân vật có tính cách đột phá thì sẽ tốt hơn rất nhiều.

Cơ hội như thế đối với Văn Lực mà nói thật đúng là ít, cũng có thể nói khó nghe, hắn chính là chuyên nghiệp tiểu bạch kiểm, đại đa số nhân vật đều là tiểu bạch kiểm, cũng khó trách người ta bình luận như vậy. Vậy đại khái đây cũng chính là nguyên nhân Vệ Sanh nhất định bắt hắn đóng loại phim này đi!

Cuối cùng cũng tới thời điểm quay, liền có không ít nhân sĩ chuyên nghiệp đối hắn hành động thách thức đến xem.

Cho nên đối với Văn Lực, áp lực không phải không có. Đương nhiên bản thân hắn không có loại này giác ngộ.

Hắn đơn thuần cảm thấy diễn như vậy là được rồi!

Đạo diễn cùng phó đạo diễn vẫn còn đang thí nghiệm góc quay, ánh sáng như thế nào thì tốt, máy quay đặt ở đâu, diễn viên như thế nào đứng vị. Văn Lực nhàm chán ngồi ở một bên cẩn thận quan sát sơn động, cơ hồ muốn đem sơn động nhìn thấu, sợ trên tảng đá nào đó mang theo không ít sinh vật nào đó, nếu nhìn đến một khối đen tuyền ở đâu liền khẩn trương nhìn chăm chăm, hắn thực sự lo lắng cho mình đang diễn bỗng nhiên có sinh vật nào đó kêu lên, bại lộ sự thật mình là người nhát gan.

An Trình Diễn luôn luôn ngồi bên trong bố trang, Đỗ Minh Thành ngại vết thương trên người hắn làm không tốt, tang thương trên mặt cảm không mạnh, hóa trang sư đều nhanh thú hóa. Luôn luôn đem An Trình Diễn tử lý hóa, hôm nay nhân viên đều có điểm táo bạo.

Bởi vì sơn động quá ẩm ướt, An Trình Diễn lại ở trần nằm dưới đất, lót một tầng quần áo cũng sẽ thực không thoải mái, Đỗ Minh Thành cùng phó đạo diễn liền thương lượng ở dưới trải ra một tầng thảm màu sắc không sai biệt lắm, nhưng trong đạo cụ không có loại thảm này, không phải màu sắc sáng quá mà là quá mức hiện đại.

Không trách đạo diễn bọn họ lo lắng như vậy, sơn động kia trừ bỏ mặt đất ẩm ướt, còn gập ghềnh, An Trình Diễn nằm xuống để Văn Lực ngồi lên đi, lượng thời gian thì lưng An Trình Diễn sẽ bị thương. Mấu chốt là còn phải ở trần, cho nên phía sau lưng cũng không có gì che chắn. Hơn nữa An Trình Diễn cùng Văn Lực đối diễn còn có đánh diễn, chính là lúc đầu Văn Lực phải có ý tứ mạnh hơn, sau đó An Trình Diễn phản kháng... Kịch bản còn có viết, phải lăn hai vòng.

Văn Lực đoán hiện tại trong lòng An Trình Diễn đang cuồng mắng Đỗ Minh Thành, mặc quần áo diễn cảnh giường chiếu không được sao? (Đỗ Minh Thành: mặc quần áo như thế nào diễn được? An Trình Diễn: nửa phần dưới không mặc là được rồi! Văn Lực: Sát!)

“Không có việc gì! Nếu lót cái gì ở dưới, vạn nhất làm lộ sẽ không tốt!” An Trình Điển khởi động xương ống chân, “Trực tiếp bắt đầu đi! Tôi không thành vấn đề!”

Đỗ Minh Thành còn đang do dự, dù sao diễn viên lại có tinh thần hiển dăng, nếu bị thương liền không tốt lắm. Nhưng mà thời tiết cũng không tốt, nếu còn không bắt đầu, vạn nhất trời mưa cũng sẽ không tốt.

Nhưng An Trình Điển thực kiên trì. Hơn nữa trực tiếp nằm xuống cảm giác xúc cảm của mặt đất, thử nằm vài cái, hẳn rồi cuộc biết nằm ở đâu sẽ thoải mái, hướng đạo diễn gật gật đầu, ở nơi này. Đỗ Minh Thành trạng thái đã muốn bắt đầu rồi, tái quay đầu nhìn Văn Lược. Văn Lược thở dài, đi qua, tầm mắt bị bắt ở ngực An Trình Điển, người này nhất định tập thể hình không ít, bụng còn có chút cơ rắn chắc. An Trình Điển nhắm mắt lại cùng ngủ thật sự giống nhau, Văn Lược có thể nghe được hẳn nhẹ nhàng hít thở.

Đạo diễn thấy hai người đều đứng chỗ, lớn giọng hô bắt đầu.

Tay Văn Lược bắt đầu trên người An Trình Điển vuốt, độ mạnh yếu không đủ, tay vừa mới vuốt lên, An Trình Điển liền nhịn không được bật cười.

“Không được, độ mạnh yếu của cậu không được!” An Trình Điển một bộ dáng phi lễ vuốt ngực.

“Này độ mạnh yếu phải làm sao?” Văn Lược bắt mẫn, hẳn cái gì cũng chưa từng làm.

“Độ mạnh yếu phải có chút đại điểm, không phải loại cảm giác quấy nhiễu ngứa ngứa, tôi chịu không nổi!” An Trình Điển nói trắng ra, “Cậu cũng không phải nữ nhân, nhẹ như vậy để làm gì?”

Cậu mới là nữ nhân! Văn Lược oán thầm, ngồi ở bên người An Trình Điển chờ đạo diễn hô bắt đầu.

Tay lại đặt trên người An Trình Điển, nhất phóng đi lên Văn Lược bắt đầu khẩn trương, ngực rộng lớn như vậy không biết để ở đâu thì hảo. Căn cứ theo kịch bản đầu tiên là ngón tay, sau đó là bàn tay sờ soạng đi lên. Văn Lược thật cẩn thận làm, trong lòng hoàn toàn không có tư vị.

“Cắt!” Đỗ Minh Thành bỗng nhiên hô, “Văn Lược, cậu bây giờ là đang phi lễ hẳn, này cảm tình chính là biểu hiện tốt lắm, nhưng là cậu phải có hàm súc. Trên thực tế thời điểm cậu sờ lên phải có dục vọng, dục vọng biết không? Chính là hiện tại nghĩ muốn thượng hẳn!”

Mặt Văn Lược một cái liền đỏ.

Đạo diễn, anh nói chuyện thật trắng trợn nha.

Hết chương 20.

21. Chương 21

Đạo diễn nói chen vô ngăn cản. An Trình Điển nét mặt già nua cũng có chút nhịn không được, “Đạo diễn, cái kia... hơi có chút hàm súc là tốt rồi!”

“Hàm súc cái gì? Bây giờ là diễn tình cảm mãnh liệt, các cậu cứ việc cho tình cảm mãnh liệt đi!” Đỗ Minh Thành tiếp tục nói lớn.

Văn Lược cúi đầu cực lực áp chế xúc động muốn bóp chết đạo diễn của chính mình.

“Đều là nam nhân, các cậu cho tôi cái gì xấu hổ?” Đỗ Minh Thành không trực tiếp hô khẩu hiệu, “Lên cho tôi, không cần để ý!” Phỏng chừng phát hiện mình có điểm thất thố, cuối cùng là miễn cưỡng rụt rè nói.

Là nam nhân mới cảm thấy không thích hợp! Văn Lược phun trào, “Anh nếu thử đem An Trình Điển thành Tần Thâm xem, tôi cam đoan tùy thời hóa thân vì lang!”

“Cậu nằm mơ!” An Trình Điển không chút do dự chiếu lỗ tai Văn Lược phun ra ba chữ.

Văn Lược có điểm xấu hổ sờ sờ lỗ tai, làm sao lại nói ra.

“Cái loại nữ nhân tay dài chân dài có thể kích phát cậu, cậu là tuần thú nhân sao? Cậu thích hầu tử!” An Trình Điển nói chuyện không khách khí.

“Cậu đủ rồi! Không được nói Tần Thâm như vậy!” Văn Lược rất không thích, nữ thần trong lòng bị nói như vậy, hấn thực mất hứng, chiều ngực An Trình Điển néo một chút. An Trình Điển bị đau kêu lên một tiếng, tầm mắt đạo diễn liền飄 tới.

“Còn không đúng, cậu cùng cô ta rất quen thuộc sao?” An Trình Điển già mồm cãi Văn Lược, cho hấn một cái xem thường.

Văn Lược hận không thể bóp chết tên vương bát đản này.

“Tốt lắm! Nhớ rõ tình cảm mãnh liệt! Tình cảm mãnh liệt! Hảo! Bắt đầu!” Đạo diễn luôn mãi dặn dò rốt cuộc bắt đầu.

Được rồi! Văn Lược nhận thức, phải tình cảm mãnh liệt đúng không! Hấn liền cho bọn họ một hồi tình cảm mãnh liệt!

Văn Lược ngồi bên người An Trình Điển, nhìn người ngủ say, tay sờ soạng ngực đối phương, đầu ngón tay hạ xúc cảm làm cho toàn thân hấn nổi da gà, bàn tay liền chậm rãi theo kịch bản yêu cầu飄 lên.

“Thình thịch... Thình thịch...”

Thanh âm gì vậy? Văn Lược lắng tai nghe.

Tim An Trình Điển cứ nhiên tăng gia tốc, Văn Lược thử tăng thêm lực đạo vuốt, tiếng tim kia cũng bắt đầu tăng nhanh, hơn nữa còn có xu hướng tăng thêm. Văn Lược lý giải vì An Trình Điển khẩn trương, sự thật chứng minh hấn hoàn toàn xem nhẹ địa phương nào đó của nam nhân.

Không biết là thú tính của Văn Lược có thật sự bị kích phát ra hay không, cảnh này cứ nhiên qua. Đạo diễn cười tủm tỉm nói thẳng với Văn Lược biểu tình của hấn không chế tốt lắm, một bộ dáng muốn lại không dám xuống tay, rất đánh vào thị giác.

Văn Lược âm thầm mắng nói bấy bạ, hấn làm sao lại lộ ra bộ dáng muốn lại không dám xuống tay, hấn chính là đôi mắt – trông mong nhìn ngực An Trình Điển nghe tiếng tim đập.

Mặc kệ như thế nào, đạo diễn vừa lòng hết thấy đều OK!

Cảnh kế tiếp chính là đại sự kiện chính của bộ phim, hành văn liền mạch lưu loát là không có khả năng, Đỗ Minh Thành nghĩ muốn hôm nay phải hoàn thành tốt nhất, có thể nào cho bọn họ trong hang động tiếp tục diễn nguyên một ngày. Sợ nhất chính là thời tiết bên ngoài càng ngày càng kém, nếu quay một nửa đã mưa, liền không tốt lắm.

Người ướt không sao, chính là sợ máy móc bị ảnh hưởng, đạo diễn thật bất cận nhân tình nghĩ. Nhân viên bên kia đã muốn bắt đầu chuẩn bị vải che mưa.

An Trình Điển vừa mới trên đất nằm một hồi, thời điểm nghỉ ngơi cùng mặt đất ở phía sau lưng cơ bản đã là một mảng lạnh lẽo, thời điểm Văn Lược kéo hấn lên thuận tay giúp hấn vỗ vỗ sau lưng cũng bị lương khí dọa tới rồi.

Này sơn động, cứ nhiên còn có công dụng nghỉ hè. Trợ lý rất nhanh đem áo khoác cho An Trình Điển, Văn Lược ở một bên ngồi khoan khoái, tuy rằng mông hấn có chút lạnh, nhưng là không thể để cho trợ lý lấy đồ vật này nọ bằng bố mông đi!

Hấn tốt xấu gì cũng là một thần tượng! Đâu thể thua người này.

Nghỉ ngơi đủ rồi, liền bắt đầu quay.

Thời điểm trước đó đạo diễn đã cùng bọn họ thảo luận kịch bản, đạo diễn là nói như vậy, vừa mới nãy chính là ăn khai vị, hiện tại Văn Lược có thể chính thức ăn, mặt Văn Lược có hơi giống đi đại tiện nhìn đạo diễn.

Cảnh này An Trình Điển vẫn nằm như cũ, sau đó đối Văn Lược làm các hành động sau, mở mắt ra bắt lấy tay Văn Lược là OK!

Hai người đều tỏ vẻ không thành vấn đề, dù sao da thịt chi thân đã có, kế tiếp vẫn là chuyện da thịt chi thân, chướng ngại trong lòng Văn Lược xem như trừ đi được phân nửa, cho nên hấn thực bình tĩnh.

“Nhất định phải có tình cảm mãnh liệt!” Đỗ Minh Thành luôn mãi cường điệu.

“Bắt đầu!” Hai từ này mang theo tác dụng mệnh lệnh bình thường, Văn Lược nhận mệnh liền ghé vào người An Trình Diễn.

Đồng thời trong lòng bỗng nhiên toát ra một câu, hôm nay nhất định phải theo động tác này quay? Ở trong sơn động không phải có cảnh khác sao?

Đỗ Minh Thành nhìn hai người cùng một chỗ, trong lòng máu bắt đầu sôi trào, hai người kia quả nhiên trong lòng mình là đẹp đôi nhất nha! Bởi vì nhìn đến trạng thái khó chịu của hai người kia đã nghĩ phải quay cảnh giường chiếu loại sự tình này, đạo diễn sẽ nói sao? Ân, tác giả tôi cũng sẽ không nói.

“Từ từ!” Đỗ Minh Thành vừa định hô bắt đầu, An Trình Diễn bỗng nhiên nói ngừng.

“Làm sao vậy?” Đỗ Minh Thành không lý giải được hỏi.

“Tiểu Lược, cậu ép tôi!” An Trình Diễn chỉ chỉ thất lưng chính mình. Nơi đó ép tới thực không thoải mái. Văn Lược đỏ mặt, lắc lắc người thay đổi vị trí, qua lại vài lần An Trình Diễn đều hô không được, lại tiếp tục đi xuống, Đỗ Minh Thành bắt đầu không hài lòng.

“Để đây, tôi đến!” An Trình Diễn nhịn không được, tay ôm Văn Lược di động vài cái, vị trí rất cuộc thích hợp. Nhưng mặt Văn Lược là không bình tĩnh, bị nam nhân ôm như vậy nhích tới nhích lui, kia tư vị.. thật đúng là không phải khổ sở bình thường.

Vị trí thích hợp, đạo diễn đã muốn hét bắt đầu rồi.

Văn Lược nhăn nhó bắt đầu ngượng ngùng, cảm thấy mỗi nơi đều không thích hợp, vẫn nhập vai không được thoải mái.

Cơn tức của Đỗ Minh Thành lập tức bốc lên, cầm loa quát: “Sao lại thế này? Cảnh trên giường cũng không được?”

Đỗ Minh Thành vừa nói xong, Văn Lược lập tức liền xấu hổ không ít, trong lòng mắng thầm: “trên giường ai không hồi hộp, cũng sẽ không cùng nam nhân lao động.”

“Dừng nóng vội!” An Trình Diễn bỗng nhiên nhỏ giọng nói vào tai Văn Lược, “Cậu sẽ đem tôi trở thành nữ đi!”

Văn Lược mặt hoàn toàn đỏ, thôi đi! Chưa thấy nữ nhân nào cường tráng như thế này.

Bất lực, diễn hay là quay, bắt đầu không có cách nào tiến vào trạng thái, liền tự nhiên chậm rãi, Văn Lược nhìn An Trình Diễn nhắm mắt nằm trên mặt đất, thậm chí một hơi, tình cảm mãnh liệt, tình cảm mãnh liệt, tình cảm mãnh liệt...

Bốn chữ này cùng ma lực nguyên rửa chạy tới chạy lui trong đầu hắn, chạy tới chạy lui, đầu óc Văn Lược nóng lên, cúi đầu hôn lên ngực An Trình Diễn.

Ngay tại thời điểm môi chạm đến da thịt, Văn Lược liền hóa đá.

Hắn đang làm cái gì? Hắn cứ nhiên hôn An Trình Diễn, đây là trong kịch bản không có! Hắn làm cái gì?

Diễn viên lâm thời thêm động tác tuy rằng không phải cái nào đạo diễn cũng thích, nhưng động tác hôm nay Văn Lược thêm, Đỗ Minh Thành trong bụng cắn răng. Hai mắt thẳng tắp nhìn màn ảnh trước mặt, trong lòng luôn luôn nói: Tốt lắm! Tốt lắm! Cường thịnh trở lại mạnh một chút! Cường thịnh trở lại mạnh một chút!

Văn Lược có hơi cực khổ nha! Đạo diễn không nói dừng, hắn cũng không dám xằng bậy, tuy rằng hắn đã muốn xằng bậy. An Trình Diễn dưới thân không nhúc nhích giống như người chết, này kỳ thật... đều là tình huống bên ngoài.

Còn! Thực không biết xấu hổ vuột ve!

Vương bát dẫn! Văn Lược mắng, miệng nói động tác không thể dừng, tâm nhất hoành, liền nhắm hai mắt, bắt đầu tự thôi miên.

Phía dưới là Tần Thấm...

Là Tần Thấm...

Tần Thấm...

Thấm...

Tự thôi miên mình trôi qua quả nhiên chiếu An Trình Điển hôn vài cái, môi dán ở ngực đối phương, một bàn tay bị người nắm sờ tới sờ lui, tay kia còn phải ở trên người người ta sờ tới sờ lui, Văn Lược thực bội phục hành động của mình.

“Cắt!” Đỗ Minh Thành bỗng nhiên hô.

“Làm sao vậy?” An Trình Điển có chút bất mãn mở to mắt.

Văn Lược có chút ngượng ngùng cúi đầu theo trên người An Trình Điển đứng lên. Phóng chừng đạo diễn muốn trách hắn phải diễn thêm nữa.

“Văn Lược, ý tưởng này của cậu tốt lắm!” Đỗ Minh Thành thực chính trực dấu điểm thanh sắc, “Chính là cậu lúc trước hảo, lúc sau có điểm đông cứng, phải hơi hơi mang nhiều tiếng thở, biểu tình có chút ân... Tình (êm ái) dục một chút!”

Đạo diễn, anh thật sự có thể kín đáo hơn một chút không! Văn Lược ở trong lòng rít gào, điểm hàm súc của anh tôi không hiểu được!

“Thực xin lỗi, tôi vẫn là nên dựa vào kịch bản đến đây đi! Xin lỗi!” Văn Lược không hiểu được ý tứ của Đỗ Minh Thành, còn cho là mình phạm sai lầm.

“Đừng...” Đỗ Minh Thành vội vàng ngăn cản hắn, “Cậu mới vừa làm tốt lắm, chính là biểu tình muốn không chế, biểu lộ điểm cảm xúc đi ra liền OK. Tôi nói như vậy cậu hiểu không?”

Không! Văn Lược thở dài, thật là tự mình chuốc lấy khổ! Vừa nãy miệng tiện hôn làm gì. Hiện tại sợ là sẽ phải hôn vô số lần!

“Tiểu Lược!” An Trình Điển nằm trên mặt đất nhìn Văn Lược.

“Làm gì?” Văn Lược khó chịu quay lại nhìn xem thường.

“Cậu nói, ngực của tôi có phải hay không là toàn bộ nước miếng của cậu?” Biểu tình An Trình Điển thật sự là rất muốn đánh, “Cậu NG tôi không sao cả, không nên khách khí!”

Văn Lược cái gì cũng chưa nói thực rõ ràng, chiếu theo đùi An Trình Điển đá một cước.

Thời điểm tiếp tục quay, phép màu của Văn Lược cũng xuất hiện, chính là thôi miên An Trình Điển thành Tần Thấm.

Ngồi nhìn nam nhân đang ngủ, ánh mắt từ dưới hướng lên nhìn qua, tầm mắt dừng ở môi đối phương. Sắc mặt tràn ngập tang thương cùng đổ đầy sát khí, môi khô nứt có điểm làm cho người ta đau lòng.

Vết thương ở ngực cũng vì cứu hắn mà thành, bọn họ bắt quả là bình thủy tương phù (tình cờ gặp nhau), giao tình lại hoàn toàn không có. Hắn thậm chí có một lần muốn giết nam nhân tràn ngập tang thương này.

Nhưng hắn hiện tại ngủ trước mặt mình, chính mình cứ nhiên không hạ thủ được, mâu thuẫn ở trong lòng giãy dụa. Người nam nhân này lúc trước đã làm hắn nhục nhã thế nào? Hiện tại lại có nửa phần luyện tiếu thương hắn, tựa như phụ thân nói, mình quả thật khuyết thiếu kinh nghiệm giang hồ, cho nên mới dễ tin người như vậy.

“Kỳ ca!” Nhẹ nhàng mà hoán một tiếng, thân mình đối phương hơi giật, nhưng không có tỉnh lại.

Thiếu niên khẽ cắn môi, xoay người ngồi lên, ngón tay tham lam vuốt ngực đối phương, hô hấp nhịn không được tăng thêm, tiếng thở ở không gian nhỏ hẹp này lại trở nên thập phần mê người.

Hắn thậm chí không rõ mình muốn cái gì, nhưng môi đã hướng ngực đối phương chạm lên, hơi thở cực nóng phủ lên thân hình cường tráng tán mát mê hoặc, hắn có điểm không kiềm chế được.

“Kỳ ca!” Áp lực âm thanh cùng tiếng thở phun ra.

Tay đặt ở ngực đối phương bỗng nhiên bị nắm lấy.

Nam nhân mở mắt.

“Người.. làm gì..”

“Cắt!”

Hết chương 21.

22. Chương 22

Bỗng nhiên bị hô dừng, Văn Lực còn có chút không thích ứng, lập tức bị hút ra khỏi nhân vật, hơi sững sốt một chút.

“Làm sao vậy?” Văn Lực có điểm mất hứng.

“An Trình Diễn, thanh âm của cậu sao lại thế này?” Đỗ Minh Thành kinh ngạc kêu lên. Không thể trách hẳn ở không khí tốt như vậy hô cắt, thanh âm khàn khàn của An Trình Diễn vừa mới này, hoàn toàn biến dạng.

“Khụ!! Thực xin lỗi!” An Trình Diễn sắc mặt xấu hổ, nhưng thái độ cũng thực nghiêm túc hướng nhân viên giải thích, “Lại một lần nữa đi! Vừa mới này thật sự là ngưng ngừng!”

An trình diễn bình thường vẫn đều thực trầm ổn, khó gặp chính là lúc này Văn Lực quay thuận lợi, không chỉ có thuận lợi, trạng thái còn phi thường tốt, chính là An Trình Diễn lại NG!

Đỗ Minh Thành có điểm mất hứng, nhưng thái độ An Trình Diễn thành khẩn như vậy y còn là đại bài, cho dù hẳn có nóng nảy cũng phát không được.

“Cậu nhất định là cố ý!” Văn Lực thực mất hứng, liếc mắt nhìn An Trình Diễn một cái liền đứng lên đi nghỉ ngơi một chút, diễn loại này thật sự hao phí thể lực, không chỉ có trên thân thể, mà tinh thần cũng chịu tàn phá.

“Này tôi thực không có cố ý!” An Trình Diễn giữ chặt tay hẳn, đem nửa người đang định đứng lên kéo xuống.

“Không phải cố ý thì là cái gì?” Văn Lực tò mò nhìn An Trình Diễn. Trong ấn tượng, hẳn rất khi nào nhăn nhó như vậy, cho tới bây giờ dù cho xấu hổ cũng sẽ tỏ ra quang minh chính đại.

An Trình Diễn không nói chuyện, tầm mắt hướng trên người Văn Lực bắt đầu chậm rãi nhìn chính mình, sau đó nhìn xuống dưới. Văn Lực mặt lập tức liền hồng. Quá phận chính là, An Trình Diễn tại sao phải sợ hẳn không rõ, trực tiếp nắm tay hẳn sờ soạng đi xuống.

Văn Lực giống như điện giật rút nhanh tay về. Loại cảm giác này quả thực không thể nói, thân là nam nhân, một nam nhân khác trước mặt người bởi vì người mà phản ứng, cảm thụ thế nào? Đúng vậy, Văn Lực chính là muốn bóp chết cái cảm thụ của An Trình Diễn. Quả thực hận không thể một chương liền bóp chết tên hồn đản này.

Chính là hẳn không thể làm như vậy, Đỗ Minh Thành đang chính trực nhìn chằm chằm bên này.

“Còn ngồi dưới đất làm gì? Mau đứng lên nghỉ ngơi một chút, trợ lý! Nhóm trợ lý đâu?” Đỗ Minh Thành rốt cuộc nhớ tới phải bảo vệ thân thể thủ hạ của mình.

Đỗ Minh Thành lên tiếng, nhóm trợ lý của An Trình Diễn vội vàng nâng hẳn dậy, Văn Lực liếc mắt một cái, sau lưng An Trình Diễn cư nhiên đỏ, quả nhiên cho dù có lót quần áo cũng không dùng được. Mơ hồ còn nghe được lưng An Trình Diễn hảo lạnh.

Văn Lực động lòng trắc ẩn, cái sơn động này so với bên ngoài thì ấm hơn, hiện tại thời tiết cũng không tốt, hẳn mặc quần áo đều cảm thấy có điểm lạnh, huống chi An Trình Diễn còn ở trần nằm dưới đất.

Vào giờ khắc này Văn Lược thật sự lo lắng chuyện quay một lần liền qua, vốn hắn cũng không nghĩ thuận lợi một lần liền qua, nhưng là thời điểm ý nghĩ này xẹt qua, giống như là rất nghiêm túc.

Đạo diễn còn đang rối rắm thanh âm của An Trình Diễn là chuyện gì xảy ra, vẫn vây quanh An Trình Diễn hỏi không ngừng, An Trình Diễn khẳng định sẽ không cho y biết. Nếu hắn dám nói Văn Lược sẽ nhào qua chém hắn.

Nghỉ ngơi cũng đủ, nên liền tiếp tục, đạo diễn hô diễn viên vào chỗ, An Trình Diễn liền nằm trên mặt đất, Văn Lược đi qua, tầm mắt luôn cố tình vô ý phiêu qua địa phương kia.

“Cậu nhìn cái gì?” An Trình Diễn có điểm buồn cười nhìn Văn Lược, vỗ vỗ bụng mình, “Mau tới ngồi xuống!”

Văn Lược ghét bỏ đá An Trình Diễn một cước, khó chịu bĩu môi, đây là cái ngữ khí gì? Gọi cún sao? Không tình nguyện nhưng vẫn theo khẩu hiệu ngồi trên người An Trình Diễn, miệng còn thực không cam lòng uy hiếp, “Cậu thành thật cho tôi!”

“Từ từ, vị trí điều chỉnh một chút!” An Trình Diễn không để ý tới lời nói của Văn Lược, không khỏi phân trần ôm lấy Văn Lược điều chỉnh hai cái, thân thể hai người giống như dán càng thêm chặt.

“Đủ rồi a! Cứ động nữa tôi liền đánh người!” Văn Lược có điểm thẹn quá hóa giận, bị người ôm như vậy xoay tới xoay lui, hắn hoàn toàn không có biện pháp chấp nhận.

“Ngực của tôi vẫn rộng mở cho cậu!” An Trình Diễn híp mắt mỉm cười nói.

“Câm miệng!” Văn Lược trên người đối phương không chút do dự dẫm một cái.

“Tốt lắm! Diễn viên không cần tán tỉnh. 1... 2... 3 bắt đầu!” Đỗ Minh Thành giọng lớn cứ như vậy hô tới.

Ai ở đây tán tỉnh! Văn Lược bĩu môi, đối với An Trình Diễn bắt đầu hung hăng sờ tới sờ lui, sờ hoàn liền cúi xuống hôn, hôn đến hôn đi! Mới vừa hôn hai cái, đạo diễn liền hô “Cắt!”. Quay lại lần nữa đạo diễn vẫn hô “Cắt”, lại đến đều giống nhau. Hai người đều mệt mỏi không chịu nổi, đạo diễn cũng thực bắt đầu dỗi.

Thật sự lời An Trình Diễn nói ngực của hắn toàn bộ sẽ là nước miếng của Văn Lược đã ứng nghiệm? Văn Lược cảm thấy được miệng của mình đều đã tê rần.

Nhưng đạo diễn không phải chỉ không vừa lòng vẻ mặt của hắn, mà còn không hài lòng không khí mà hai người xây dựng, nói cái này làm sao lại là cảnh trên giường, căn bản là ăn thịt người, Văn Lược bộ dáng nằm úp sấp lên An Trình Diễn như muốn ăn sống hắn, như vậy sao được? Đã có thể vừa nãy Văn Lược có được trạng thái tốt nhất, hiện tại như thế nào lại trở về không được?

“Đạo diễn, để tôi thử lại đi!” Văn Lược nhìn An Trình Diễn ngồi một bên nói: “Tôi đã biết diễn như thế nào.”

Trợ lý đang giúp An Trình Diễn mát xa lưng, phải là giúp hắn lưu thông máu, phòng chừng độ ẩm trong lúc nhất thời rất khó khôi phục đi, cho nên trợ lý mới có thể liều mạng chăm sóc hắn.

“Cậu có thể nắm chắc hảo cảm?” Đạo diễn còn đang giảng kịch bản, nghe Văn Lược nói như vậy cũng sững sốt một chút.

Văn Lược gật gật đầu không nói gì, trạng thái hắn thật sự không tốt lắm, nếu làm liên lụy An Trình Diễn, hắn cũng không muốn, hắn còn nhớ rõ An Trình Diễn là ảnh đế, hắn còn chưa từng được! Nếu hắn diễn tốt, An Trình Diễn nói như thế nào cũng bội phục hắn đi! Hắn thậm chí nhớ tới lần trước An Trình Diễn giúp hắn, cái loại trộm suy nghĩ vì người ta, hắn cũng nên báo ân.

Huống chi có đôi khi không liều mạng một chút vĩnh viễn sẽ không khẳng định được chính mình.

Cho nên, hắn cảm thấy cứ như vậy tới đi. Nam nhân liền nam nhân, dù sao cũng đều là diễn.

Nếu Văn Lược biết phạm vi chính mình nhận thức được có bao nhiêu rộng, hoặc nếu hắn biết được An Trình Diễn có bao nhiêu đáng sợ, hắn khẳng định chính mình sẽ tình nguyện bảo thủ một chút.

Sau vô số lần lặp lại, Văn Lược thăm hít một hơi, sau đó ghé vào người An Trình Diễn, đạo diễn hô bắt đầu. Ánh mắt hắn liền thay đổi. Hắn ở trong lòng không ngừng ám chỉ chính mình, hắn hiện tại không phải Văn Lược, không phải cái gì ngôi sao, mà là một giang hồ thiếu niên thăm muốn giữ lấy người mình thích.

Nghĩ như vậy Văn Lược liền cúi đầu hướng vết thương trên ngực An Trình Diễn ấn nhẹ sau đó hôn xuống, tầm mắt hơi hơi nhướng lên nhìn khuôn mặt An Trình Diễn, ánh mắt ôn nhu mà cực nóng. Hắn bây giờ là yêu người nam nhân này, bởi vì yêu nên ham muốn càng nhiều, cho nên không khống chế được hành vi của mình.

“Kỳ ca!” Thanh âm có điểm cấp bách cùng bất an tràn ngập lực hấp dẫn, Văn Lược nhìn An Trình Diễn mí mắt có hơi giật, hắn bỗng nhiên ngộ ra, trách nhiệm hiện tại của hắn chính là dụ dỗ nam nhân này sau đó làm một ít chuyện khoái hoạt. Văn Lược hàm khởi tươi cười chống thân thể úp sấp hướng lên, sau đó tầm mắt hắn liền hạ trên mặt An Trình Diễn.

“Ừ” thanh âm nuốt nước miếng, Văn Lược liếm liếm môi, nửa phần do dự cũng không có liền hôn lấy môi An Trình Diễn, mắt An Trình Diễn cơ hồ mở cùng một lúc.

Không nói gì, mà là xoay người ngăn chặn Văn Lược, tốc độ quá nhanh đạo diễn cũng không kịp hô ‘cắt’, bất quá hắn kịp phản ứng kéo thân thể phỏ đạo diễn thiếu chút nữa lao ra.

Văn Lược tuy rằng hoảng sợ, nhưng là đạo diễn không hô dừng, An Trình Diễn cũng còn đang diễn, hắn liền tiếp tục. Cho dù trên lưng bị áp rất đau, thể trọng An Trình Diễn cũng không nhẹ.

“Người làm gì?” An Trình Diễn ngăn chặn Văn Lược, ánh mắt sắc bén từ trên cao nhìn xuống.

“Ta...” Văn Lược không biết nói như thế nào, không đúng, hắn hiện tại là thiếu niên trong kịch bản, thiếu niên loại này sau khi bị phát hiện sẽ cọt nhả, do dự nhất gan mà lại kiên cường, thái độ phải biểu hiện ra ngoài, “Ta nghĩ cùng người cùng nhau!”

“Người biết cái gì?” An Trình Diễn cười khở, tay lại nhẹ nhàng phát đi cọng tóc trên mặt hắn.

“Ta biết!” Cũng may hai người nhớ đủ lời thoại.

“Ta là sát thủ!” An Trình Diễn cười chua xót, làm cho người ta tan nát cõi lòng.

“Ta mặc kệ!” Văn Lược bỗng nhiên nghẹn ngào ôm lấy nam nhân ở phía trên, nhưng An Trình Diễn ngăn hắn, ấn lại mặt đất.

Văn Lược cắn răng, xoay người đè An Trình Diễn, cúi đầu tìm môi hắn, không sợ chết hôn xuống, hai tay cũng gắt gao ôm đối phương, kịch liệt giống như muốn sở hữu người này, giống như chỉ có hôn môi với ôm mới có thể biểu đạt hiện tại hắn muốn cái gì. Động tác hoàn toàn chưa nói tới ôn nhu, mà là tràn ngập tương phản, dục vọng chinh phục nam nhân.

Không khí yên tĩnh, có người tựa hồ phát ra tia thở dài, sau đó nguyên bản cúi đầu bị chế trụ, hai người kịch liệt hôn nhau, thế giới liền lập tức an tĩnh lại, tĩnh đến mức có thể nghe thanh âm miệng lưỡi giao triền.

“Ha ha...” Không biết là ai phát ra tiếng cười rất nhỏ, Văn Lược ngồi ngay ngắn, một bàn tay đè lại An Trình Diễn chuẩn bị đứng dậy, sau đó chậm rãi giải khai đai lưng chính mình. Ánh mắt tràn ngập hấp dẫn.

An Trình Diễn tràn ngập tang thương liền lộ ra vẻ kinh ngạc, tay bị cầm, chậm rãi luồn vào quần áo đối phương, tháo xuống đai lưng trói buộc. Tái dùng chút lực, thân thể hai người liền dính sát vào nhau, An Trình Diễn ra sức ôm đối phương xoay người áp chế, lại là một đoạn hôn sâu.

Không biết mặt đất khi nào ẩm ướt, Văn Lược chỉ vừa cảm giác lưng chạm đất liền bị ôm trở về, hắn có điểm phân không rõ phương vị, cũng may thời điểm này không có thoại, bằng không hắn thật sự đã quên từ.

“Cắt!” Đỗ Minh Thành hưng phấn hô, “Hảo! Hảo! Hảo! Thật tốt quá!!!!”

Đạo diễn vừa hô cắt, An Trình Diễn vội vàng đẩy Văn Lược ra đứng lên, tay cũng đem Văn Lược kéo đến, lấy y phục của Văn Lược cởi xuống. Văn Lược hoàn toàn không phản ứng, còn giống như đắm chìm trong vai diễn cứ ngơ ngác đứng đó, vẫn không nhúc nhích. Chớ nói chi là chú ý người mình đã hoàn toàn ướt.

Bên ngoài cứ nhiên đang mưa, từ khi nào thì An Trình Điển cũng không biết, Đỗ Minh Thành cũng không biết. Phỏng chừng mọi người đều không biết lúc nào thì trời mưa. (cảnh hot quá mà, lo dòm đầu có để ý gì khác nữa =]])

Mới vừa hô ‘Cắt’ phó đạo diễn đã đem máy móc vào sơn động đứng, máy móc đối với kịch tổ là mệnh tử, đám người thứ nhất chen vào sơn động. Sau đó nhân viên cũng tràn vào, bên ngoài mưa càng ngày càng lớn, trên mặt đất ướt còn không tính, nước còn tràn vào, ngập đến cổ chân.

Văn Lược rút cuộc hậu tri hậu giác cảm giác được cái lạnh, lấy lại tinh thần liền phát hiện mình không mặc áo, An Trình Điển theo trợ lý nơi đó lấy đến áo khoác ngoài gắt gao bao lấy hắn.

“Cám ơn!” Văn Lược có hơi khác nghiêng đầu nhìn vách tường trong sơn động, kỳ thật cái gì hắn cũng nhìn không rõ. Bỗng nhiên An Trình Điển gắt gao ôm lấy hắn.

“Cậu làm gì vậy?” Văn Lược nhỏ giọng đẩy hắn.

“Hừ!” An Trình Điển vươn đầu tựa lên bả vai hắn, “Đừng để người khác phát hiện!”

Văn Lược cũng không biết An Trình Điển đang bị làm sao, chỉ cảm thấy bả vai bị người đè rất nặng, rất nặng!

Hết chương 22.

23. Chương 23

Mưa càng ngày càng lớn, giống như không có ý từ dừng lại.

Nhân viên toàn bộ đều ở trong động, An Trình Điển cùng Văn Lược lúc trước ở gần cửa động bây giờ bị đẩy tuốt sâu vào bên trong. Văn Lược khẩn trương tận lực tránh cho thân thể cùng vách tường tiếp xúc, bởi vì theo thời gian đã bị ăn mòn rêu xanh bám đầy, tay đụng đến sẽ bị dính hồ hồ, điều này làm cho một Văn Lược khiết phích rất không thích.

“Đừng đẩy Văn ca cùng Điển ca!” Trợ lý chắn ở phía trước hô. Một bên còn ngăn trở người ở bốn phía. Văn Lược thực cảm kích, mình còn đang đỡ người trên vai, nếu thực bị chen đến, nhất định sẽ ngã xuống đất đè lên người kia. Nói như vậy, cái sơn động này trên mặt đất thật bất bình chính, vừa mới lần vài vòng, cảm thấy được thân thể có mấy người đẩy qua.

Quả nhiên được nuông chiều từ bé không tốt nha!

Nghĩ như vậy, Văn Lược không khỏi bắt tay trộm hướng sau lưng An Trình Điển sờ soạng, vẫn có chút lạnh, nhưng là hắn không có trở ngại gì đi!

Sơn động rất nhỏ, lại chứa rất nhiều người, bên ngoài mưa lại càng to hơn, trên mặt đất nước cũng bắt đầu ngập, sau đó nhân viên liền làm ẩm ỉ.

Hóa trang sư ôm hộp trang điểm toái toái niệm hô: ướt ướt, tôi muốn sửa lại. Ai tiến qua, tôi lần sau liền đem đồ trang điểm rẻ tiền hóa trang.

Trang phục sư hô: đừng giẫm lên quần áo! Thực đắt tiền! Thực đắt tiền!

Đạo cụ sư táo bạo hét: Ai tiếp tục đẩy tôi, tôi lấy dao chém a! Đừng tới đây! Tiến qua, tôi thật sự chém!

Phó đạo diễn sống chết ôm thiết bị: này là thứ quý nhất của kịch tổ, nếu bị hư, ai sẽ chịu trách nhiệm!

Những diễn viên khác ồn ào: Không cần loạn a! Trợ lý cũng tổn thương không dậy nổi a!

Kết quả Đỗ Minh Thành bị đẩy ra cửa động, cả người đều ẩm ướt, nguyên bản quần áo phiêu dật hiện tại thật chật vật muốn chết.

“Nguyên lai tôi mới là thứ không đáng giá nhất đó!” Đỗ Minh Thanh bất mãn nói thầm.

“Đạo diễn, anh không phải đồ vật!” Không biết ai ở đằng sau đáp một câu.

Toàn bộ trong sơn động cười thành một mảng.

Văn Lược cũng nhin không được cười theo, An Trình Diễn nguyên bản tựa trên người hắn bởi vì động tác của hắn mà theo từ đầu vai trượt xuống. Văn Lược vội vàng lấy tay nâng lên, tay kia bởi vì lý do chịu lực, tự nhiên liền đụng phải mảng rêu trên vách tường, một tay liền đầy rêu, hắn ảo não muốn chết.

Bỗng nhiên muốn đi về, An Trình Diễn thân thể lớn như vậy như thế nào bỗng nhiên nhuỷ như thế. Văn Lược kinh ngạc lấy tay sờ qua người An Trình Diễn, chỉ nghe một tiếng thở dài, sau đó chợt nghe một tiếng nỉ non: “Đừng nhúc nhích!”

Văn Lược rốt cuộc cảm thấy không bình thường, An Trình Diễn tuy rằng vẫn nghĩ muốn đối hắn động thủ động cước, nhưng rất ít ở trước mặt hắn yếu thế. Vừa định kêu trợ lý phía trước, An Trình Diễn liền cầm tay hắn.

“Không có việc gì, nghỉ ngơi thì tốt rồi!” An Trình Diễn dán bên tai Văn Lược, thật nhanh chế trụ tay Văn Lược.

Nguyên bản vì quay phim còn chưa tán đi, bỗng nhiên lại nảy sinh ra vấn đề. Văn Lược cảm thấy hảo xấu hổ, vốn đang quay thì bỗng nhiên nhân viên tràn vào, hiện tại ở đây thân thủ hai người chỉ như một ngón tay trong góc sơn động, cho dù bây giờ hai người cởi sạch quần áo chắc cũng không có ai phát hiện, hắn còn có thể bất loạn nghĩ?

Nghĩ cái gì đây?

Nghĩ vừa nãy hắn bỗng nhiên nhào qua dính sát vào An Trình Diễn, môi vẫn còn xúc cảm!

Nghĩ vừa mới gắt gao ôm hắn, thở dài lo lắng!

Nghĩ môi vừa dán cùng một chỗ, An Trình Diễn cư nhiên dùng đầu lưỡi hôn!

Văn Lược đứng không yên, vì cái gì nghĩ đến những chi tiết biến thái đến khủng bố này!

Nhưng khi nghiêng đầu nhìn An Trình Diễn tầm mắt không nhin được rơi xuống môi đối phương, An Trình Diễn không được tự nhiên trong bóng đêm ném ra tia kiêu ngạo, sau đó Văn Lược đem chính mình nguyên bản tay dính đầy rêu xanh lau trên người An Trình Diễn.

Quả nhiên trong lòng còn một ít kiên định như thế này.

Mưa vẫn không dứt, nước trong sơn động cũng càng ngày càng nhiều, hai người mặc y phục cổ đều đã bị ướt tới cổ chân rồi. Trợ lý của An Trình Diễn có chút lo lắng nhìn An Trình Diễn, nhưng ánh sáng trong động có chút âm u, thật sự nhìn không rõ lắm, cũng không trực tiếp động thủ sờ đến, chỉ có thể kính nhờ Văn Lược chiếu cổ một chút.

Văn Lược bất mãn, trợ lý của người ta là như vậy, trợ lý của mình thì suốt ngày ôm điện thoại, quả nhiên Vệ Sanh không ở đây đám người này bắt đầu làm việc không đàng hoàng.

Cũng không sợ nghe điện thoại trong này bị sét đánh!

Có điểm ác độc nói, trên trời bỗng nhiên giáng cái đại lôi.

Người nguyên bản đang ngủ bỗng nhiên bừng tỉnh, bắt lấy tay Văn Lược khẩn trương nắm chặt, sau đó sờ người bên cạnh, lại tựa vào vai hắn nhắm mắt lại.

Văn Lược cảm thấy tình huống không tốt lắm, An Trình Diễn cái dạng này hoàn toàn không giống như là trên cot hắn.

Trợ lý rốt cuộc lo lắng, gian nan bước đến, mới vừa đụng tới An Trình Diễn liền kêu lên, “Như thế nào nóng như vậy?”

Người trong kịch tổ nghe xong liền sôi trào, Đỗ Minh Thành rốt cuộc có cơ hội chen vào trong sơn động, tay vừa sờ đến An Trình Diễn, thật đúng là...

Khó mà nói, Đỗ Minh Thành không phải thầy thuốc.

An Trình Diễn cả người vô lực tựa vào vai Văn Lược, Đỗ Minh Thành không biết tâm lý xuất phát từ đâu lại lấy tay hơi đẩy An Trình Diễn, An Trình Diễn liền theo cái đẩy kia ngã xuống.

Cái này đem Đỗ Minh Thành dọa lên, hai tay giơ trong không trung, vẻ mặt hoảng sợ, Văn Lược phỏng chừng nếu hắn còn dám nói chuyện, hắn nhất định sẽ nói: Đây không phải tôi làm! Tôi vô tội!

Bất quá, An Trình Điển lúc này lại làm mọi người sợ hãi, đương trường chọn vài cái thân thể cường tráng theo phó đạo diễn đoạt lấy mấy khối vải che mưa khiêng người chạy ra khỏi rừng trúc.

Kỳ thật cũng không xa, xe liền đứng ở ven đường rừng trúc, nhưng mà trời mưa thật sự quá lớn, khoảng cách như vậy đều làm mọi người ướt sũng, chính là cả Văn Lược cũng vậy.

Văn Lược kỳ thật cũng không rõ, vì cái gì hắn lại phải cùng mọi người khiêng An Trình Điển.

“Các cậu quan hệ tốt như vậy, cậu không đi thì ai đi?” Không nhớ rõ là ai nói xong liền bắt hắn đẩy ra ngoài.

Văn Lược thật sự muốn thà rằng bọn họ nói hắn cường tráng mới đẩy hắn đi đi.

Cảnh khu không có bệnh viện lớn, có cũng chỉ là những phòng khám chữa bệnh linh tinh, người đi theo đều không có quyền quyết định, cho nên chủ ý tất cả đều dồn lên người Văn Lược.

Văn Lược cũng không dám lấy mệnh An Trình Điển ra đùa giỡn, cái người sắc mặt trắng bệch đang nằm ở phía sau vạn nhất có chuyện gì xảy ra cũng đều thật phiền toái, Văn Lược không chút suy nghĩ trực tiếp đem xe chạy tới phòng khám gần nhất.

Phòng khám bệnh của lão thầy thuốc không lịch sự, thật chậm rãi nhìn đến An Trình Điển, chậm rãi châm cứu, sau đó lấy ra đơn thuốc không ai xem hiểu, liền đi sang cách vách lấy thuốc.

Không có!

“A? Không có?” Văn Lược kinh ngạc không thôi, mọi người hôn mê, chỉ cần châm cứu thôi sao?

“Cầm mạo mà thôi, không cần thái quá!” Lão thầy thuốc chậm rì rì uống trà nóng, “Trở về pha nước ấm cho hắn tắm, uống chút đồ nóng gì đó, so với uống thuốc còn mau khỏe hơn!”

“Chính là... Hắn đều hôn mê...” Văn Lược vẫn không có biện pháp chấp nhận.

“Nga! Đây chẳng qua là quá mệt mỏi, sau đó lại bị hàn... Chờ sau khi vào chai nước biển này sẽ tỉnh!”

Như vậy thôi?

An Trình Điển nằm ở trên giường vào nước biển, mơ hồ trở mình một cái, thiếu chút nữa dè cánh tay mình, Văn Lược bị dọa vội vàng cầm tay hắn, này nắm chặt cứ nhiên còn dám ném ra.

Thầy thuốc một bên vừa thấy liền hoảng sợ, nguyên lai lúc An Trình Điển xoay người áo liền mở, băng vải ở ngực màu đỏ thấm ra.

“Người này còn bị thương nha! Các cậu tại sao không nói? Nếu là miệng vết thương nhiễm trùng làm phát sốt vậy cũng không tốt!”

Văn Lược cùng vài người đi theo trên trán đồng thời toát ra vài giọt hắc tuyến.

“Thầy thuốc, đó là giả!” Văn Lược thực lo lắng nhắc băng gạc cho thầy thuốc xem, lão thầy thuốc bình tĩnh đại ngộ mới chú ý tới Văn Lược bọn họ là mặc đồ cổ trang.

“Các cậu là đến quay phim?” Tới nơi này quay phim quả là không ít, lão thầy thuốc thấy nhưng không thể trách, bất quá nhìn hai người kia, hắn liền bắt đầu có chút vật lộn, “Các cậu là.. là cái kia... ai tới...”

Văn Lược thất bại cúi đầu, loại thời điểm bị người ta nhận ra cũng không phải chuyện tốt gì đi! Lão thầy thuốc vừa nghĩ một bên giãy dụa trở về vị trí của chính mình, bộ dạng giống như nghĩ không ra thực phiền não.

Trên thế giới có rất nhiều sự tình nói đến là đến, giết người trở tay không kịp.

Tỷ như, An Trình Điển mở mắt liền cầm tay Văn Lược, tái tỷ như, cầm tay một lúc liền một phen kéo Văn Lược qua, tái tỷ như, một phen kéo qua thuận tiện liền hôn lên.

Văn Lược giống như nghe được cảm của mọi người trong phòng đều rút xuống.

Sau đó hần thực tự nhiên tát một cái, An Trình Điển nằm ở trên giường mắt mở lớn.

“Đạo diễn kêu ngừng?” An Trình Điển đầu tiên là ngốc hồ hồ hỏi một câu.

“Dừng cái đầu cậu!” Văn Lực khí không biết từ đâu đến, chiếu lên đầu hần một chút, lão thấy thuốc ở một bên toái toái niệm, “Không được đánh người bệnh nha! Không được đánh nha!”

“Hắc hắc!” An Trình Điển ngây ngô cười sờ sờ đầu, nhìn đến châm trên tay mình liền choáng váng, “Tôi tại sao lại ở chỗ này?”

“Cậu bị bệnh nan y, sắp chết!” Văn Lực tức giận nói.

“Được rồi! Tôi muốn lưu di thư, tôi muốn đem toàn bộ tài sản giao lại cho cậu!” An Trình Điển híp mắt nhìn chăm chăm Văn Lực, miệng hé ra nói, “Chính là... di thể của tôi!”

Văn Lực không phản đối, ngồi một bên nghịch di động.

An Trình Điển cảm thấy không thú vị cũng lấy điện thoại ra nghịch, chính là chỉ có một bàn tay, nghịch cũng thực khó.

Văn Lực ngoan ngoan lên vi bác (*) xem Tần Thấm, Tần Thấm gần đây chụp áp phích ở Maldives, cũng có những bức ảnh mới chụp, quả nhiên đáng người thực nóng bỏng nha. Tâm Văn Lực cũng lập tức bay theo đến Maldives, ánh mặt trời nha! Bờ cát nha! Mỹ nữ nha!

(*) Theo google là microblog, nhưng theo ta thấy thì chính là weibo

~Bỗng nhiên vi bác nhắc nhở có tin mới, Văn Lực đi xem.

An Trình Điển: Quay phim sinh bệnh! Cần an ủi. (Ồ Ô ~~ Thế anh follow ảnh hả? =)) chứ không sao anh biết =]]

Văn Lực giương giương mắt nhìn người đang nằm trên giường, nhìn nhìn lại cái vi bác, vài giây đồng hồ số bình luận liền lên đến hơn ba con số. Ước tính rằng lát nữa sẽ hơn bốn con số.

Văn Lực cũng không biết có cái gì không đúng, mở bình luận, trừ bỏ fan bình luận, cũng có không ít ngôi sao nhấn lại, đơn giản đều là ân cần hỏi thăm, Văn Lực còn nhìn thấy Liên Mục Thanh cùng Bạch Đồng nhấn lại, đều là có chút trêu chọc. Những người này ban ngày cũng không đi làm? Toàn bộ đều ở trên vi bác?

Nhìn nhìn Văn Lực cũng chưa phát hiện cư nhiên đã đảo vài trang.

Bỗng nhiên, ánh mắt trùng, hần cư nhiên thấy Tần Thấm.

Tần Thấm: Thời tiết dần dần lạnh, chú ý giữ ấm.

Tuy rằng chỉ là một câu khách sáo, chính là trong lòng Văn Lực lại bốc hỏa! Hần cũng chưa dám lộ liễu chú ý Tần Thấm, vẫn đều là trộm chú ý tới, ngẫu nhiên tâm ngứa thấy vi bác của Tần Thấm nghĩ muốn bình luận, đều bởi vì thẹn thùng mà thai chết trong bụng.

Thời tiết dần dần lạnh, chú ý giữ ấm.

Văn Lực càng xem càng nóng.

“Điều(*) xong rồi phải không? Xong rồi thì đi!” Văn Lực tức giận đứng lên, liền quát phải đi.

(*) nghĩa là treo nhưng theo trường hợp này là đang nói đến việc An Trình Điển vào nước biển.

“Điều cái gì mà điều? Tôi cũng không phải thất cổ!” trạng thái An Trình Điển đã tốt hơn nhiều, sắc mặt tuy rằng tái nhợt, nhưng thanh âm nói chuyện không phải bộ dáng như sắp chết.

“Nếu không đi, có tin hay không tôi đem cậu điều ở nơi này!” Văn Lực quay đầu hắc ám nhìn An Trình Điển.

An Trình Điển hoảng sợ, mấy người đi theo cũng hoảng sợ. Lão thầy thuốc không biết đi nơi nào, ở nơi nào hô, đi mau, muốn điều ra bên ngoài điều, điềm xấu nha!

An Trình Diễn bắt đắ dĩ, hắ còn chưa có chết!

Cầm thuốc, thầy thuốc phân phó vài ngày lại đến đây vào nước biển, An Trình Diễn bị hàn, hàn khí không tiêu tan nói tóm lại là không tốt. Cho nên lời thầy thuốc nói vẫn là nghe lọt được.

Trước khi đi, An Trình Diễn bỗng nhiên kéo thầy thuốc vào vách ngăn kế bên, chỉ chốc lát liền ra, thầy thuốc đưa hộp dược không nói gì. An Trình Diễn hướng cửa đi đến.

Văn Lược hồ nghi địa thấy hết thầy, bước nhanh theo.

Bên ngoài mưa vẫn còn chưa tạnh, bắt quá đã muốn nhỏ đi rất nhiều. Mặt khác vài người muốn quay về phim trường thu dọn đồ vật này nọ.

Văn Lược đành lưu lại mang An Trình Diễn trở về khách sạn. An Trình Diễn vừa hướng bên ngoài đi, Văn Lược kéo hắ lại, theo lão thầy thuốc mượn cái ô đem lại đây.

An Trình Diễn bọc quần áo mình, Văn Lược một bộ dáng ghét bỏ chấp tay phía sau miễn cưỡng khen. An Trình Diễn đi vài bước liền cảm thấy không thích hợp, tay với ra sau ôm cổ Văn Lược, Văn Lược giẫy dụa, An Trình Diễn lại nhào qua ôm.

Gió thổi qua, mang góc áo bay lên, dây cột tóc Văn Lược bay đến trên mặt An Trình Diễn. Người phía sau cười cười mặt mang tư vị, thật đặc biệt.

Mệnh mông mưa phùn, thiếu niên cùng sát thủ vì che ô, dựa vào càng gần.

Lão thầy thuốc bên trong phòng khám bỗng nhiên vỗ đùi, hai người kia không phải Trương Học Hữu cùng Lương Triều Vỹ sao?

Phốc!

Hết chương 23.

24. Chương 24

Từ phòng khám đến khách sạn, hai người đều không nói gì thêm. Cho dù trời mưa, bên ngoài cũng có không ít người, An Trình Diễn cùng Văn Lược hai người ‘cổ nhân’ còn miễn cưỡng được khen ở bên ngoài đi tới đi lui, còn bị người vây xem, chụp ảnh! Sau này những bức ảnh đó tự nhiên trở thành YY tinh phẩm của fanclub, toàn bộ đều là bảo bối cất tận đáy hòm.

Không biết là có phải cố ý hay không, An Trình Diễn đi rất chậm, Văn Lược thật ra kiêng dè hắ đang bệnh, thả chậm cước bộ theo, giống như ban ngày chỉ lo quay phim lần đầu tiên tới nơi này đi dạo.

Bởi vì ô có chút nhỏ, hai người dựa vào rất gần, dọc đường đi có rất nhiều tiệm bán đồ lưu niệm nhỏ, cũng không có gì quý nhưng nhìn thật đáng yêu.

Thời điểm đi ngang qua một tiệm quần áo, An Trình Diễn dùng khủy tay thống thống Văn Lược, “Tôi mua cho cậu cái kia nhé!”

Văn Lược vừa nghe liền tò mò ngó qua, An Trình Diễn muốn mua gì đó là thứ gì, này vừa thấy lửa giận liền bốc.

An Trình Diễn chỉ vào 2 chiếc áo thun, mặt trên còn có hàng chữ.

Lão bà: Tôi chỉ phụ trách ăn!

Lão công: Tôi chỉ phụ trách rửa chén!

“Đi chết đi!” Văn Lược trực tiếp đem ô thu lại, bạch liễu tha nhất nhắ, “Tôi mua cho cậu cái kia.”

An Trình Diễn tò mò nhìn qua, là một chiếc áo thun có hàng chữ: hảo cậ quý!

“Tôi đói bụng!” Nhìn đến ba chữ kia An Trình Diễn sờ sờ cái bụng nhìn Văn Lược: “Mua đồ ăn cho tôi đi!”

“Cậu tự mua!” Văn Lược bĩu môi, “Tôi không có tiền!”

“Cậu như thế nào lại không có tiền!” An Trình Điển lộ ra biểu tình ngây thơ khó thấy.

“Cậu cũng đâu có tiền!” Văn Lược có điểm xấu hổ xoay đầu sang chỗ khác.

“Tôi thân thể trần truồng tới đây!” An Trình Điển thật không biết xấu hổ lộ ra biểu tình đặc ý, “Quay phim tới trưa còn chưa có ăn cơm! Cậu chẳng lẽ không đói?”

Văn Lược lộ ra biểu tình cậu thắng, sau đó đứng ở một bên quán ăn thu ô, hẳn tuyệt đối sẽ không để An Trình Điển biết, kỳ thật hẳn đã sớm đói bụng.

An Trình Điển cười hì hì đi theo chui vào quán ăn. Loại quán này xem ra có điều không được tốt lắm, cấp bậc của quán ăn so với thành phố lớn có điều... nhưng An Trình Điển ăn rất nhiều, hoàn toàn không giống như người bệnh, một bàn đồ ăn đều ăn sạch sẽ.

Văn Lược bị biến thành hoàn toàn không ăn được bao nhiêu, bất quá cuối cùng còn món điểm tâm ngọt, hẳn ngược lại ăn luôn.

“Vệ Sanh nếu ở đây tuyệt đối sẽ không cho cậu nhìn đến!” An Trình Điển cười đoạt lấy thìa Văn Lược.

“Tôi trả tiền mà cậu còn nhiều lời!” Văn Lược vươn tay đoạt thìa.

Chỉ nhìn thấy An Trình Điển múc miếng bánh ngọt, sau đó làm trò đưa thìa trước mặt Văn Lược rồi đút vào miệng mình, biểu tình còn thập phần đặc ý, miệng ngậm thìa hướng Văn Lược nhìn.

Văn Lược tức giận đến bùng nổ, chính là ngay sau đó mặt liền đỏ! Thìa kia, hẳn vừa mới liếm qua.

“Mùi vị không tệ.” An Trình Điển miệng ngậm thìa lẩm bẩm nói, “Chờ Mực Thanh tới, tôi đưa anh ấy tới đây!”

Văn Lược tận lực không nhìn thìa kia, chuẩn bị lấy ví ra trả tiền, sờ tới sờ lui, theo từ bên trong quần áo sờ tới ngực, thậm chí còn sợ đại lưng, đừng nói ví, bạc cổ đại cũng không mang theo.

Hành tẩu giang hồ không mang theo tiền, làm sao đây a!

An Trình Điển chống đầu nhìn Văn Lược, thưởng thức màn ‘tự sờ’ của Văn Lược, rất lãnh tĩnh nói, “Cậu cũng không mang ví?”

Văn Lược xấu hổ gật gật đầu, hẳn rõ ràng nhớ thời điểm lấy di động cũng cầm theo cả ví, như thế nào bây giờ thấy di động lại không thấy ví đâu!

“Cậu định giải quyết như thế nào?” An Trình Điển dù bận nhưng vẫn tỏ vẻ thong dong, thập phần khó coi.

“Tôi định để cậu lại trong này gán nợ!” Văn Lược tức giận gầm nhẹ nói.

“Vậy cậu có thể tiếp tục ăn vài cái bánh ngọt nữa!” An Trình Điển cười gọi thêm hai phần bánh ngọt.

“Cậu...” Văn Lược ngăn đều ngăn không được.

“Ăn đi! Dù sao chúng ta đều sẽ bị lão bản đánh ra ngoài, ăn no còn lấy sức chạy!” An Trình Điển đem thìa đưa qua.

Văn Lược nghĩ cũng có chút đạo lý. Đứa nhỏ này hoàn toàn bị An Trình Điển hủy hoại. Nhìn bánh ngọt trước mặt, Văn Lược liền cầm thìa múc bánh, chuẩn bị ăn thì nhớ đến lúc này thìa đã bị ngậm, vội vàng đem bánh bỏ vào chén kế bên, dùng khăn giấy lau hai cái.

An Trình Điển mặt đen xuống. Với tay cầm lấy tay Văn Lược, ánh mắt hoàn toàn mất đi tia ôn nhu.

“Làm gì?” Văn Lược hoàn toàn không có tự biết liếc mắt nhìn An Trình Điển.

“Cậu có tin hay không tôi ở trong này hôn cậu!” An Trình Điển mặt đen nhìn Văn Lược, cảnh cáo hẳn. Văn Lược vốn có điểm sợ, dù sao An Trình Điển cũng không phải chưa từng làm qua loại chuyện này. Nhưng là bỗng nhiên bị người như vậy uy hiếp, hẳn ác hướng táo bạo, đem thìa vỗ trên bàn.

“Nếu cậu có thể giải quyết tiền cơm, tôi liền cho cậu hôn!” Kỳ thật hai người có thể ngồi đây ăn đến tối, sau đó chờ trợ lý đến trả tiền! Bất quá có thể nhìn An Trình Điển xấu mặt, coi như hôm nay là hẳn báo thù. (chắc chắn, sai lầm rồi người ơi ~)

“OK!” An Trình Diễn không cần suy nghĩ liền đồng ý, “Hôm nay... làm cho viên mãn đi!”

An Trình Diễn là có ý tứ gì? Nghe nói như thế tâm Văn Lược lập tức trống rỗng, hôm nay viên mãn? Là chỉ cảnh diễn hôm nay sao? An Trình Diễn lại có chủ ý quỷ quái gì đây? Văn Lược cảnh giác nhìn người trước mắt. Hai người cộng lại cũng năm mươi tuổi, nháo cái gì a? Ấu trĩ như vậy. Há mồm vừa định đổi ý, An Trình Diễn đã muốn đứng dậy. Mục tiêu cư nhiên là mỹ nữ ở bàn kế bên.

Hai mỹ nữ ở bàn kế bên khăng định cũng đến đây du lịch, mặc quần áo đặc sắc, tóc dài tùy ý ở trên đầu, thoát nhìn thực thanh lịch. Nhưng Văn Lược liếc mắt nhìn bên cạnh hai mỹ nữ là giỏ xách LV.

An Trình Diễn thật tinh mắt.

Này hai cái ngôi sao lại sa đoạ thành cái dạng gì! Không rõ tình huống đạo diễn đang ở sơn động ngồi chồm hổm mắng mấy người kia chạy về phụ mang đồ vật này nọ, đi ra một chuyến cũng không biết mang theo ô trở về.

Văn Lược biết mức độ được hoan nghênh của An Trình Diễn vượt xa chính mình, cái này không phải được hoan nghênh bởi fan, mà là bằng hữu. Văn Lược trừ bỏ Vệ Sanh trên cơ bản không có mấy người bằng hữu, mà bằng hữu của An Trình Diễn cơ hồ phải chiếm cả một nửa trong làng giải trí đi! Có đôi khi Văn Lược thật phiền loại này đi tới đâu đều gặp người quen. Thế cho nên bây giờ vướng víu, vô luận như thế nào cũng cởi không ra, tựa như một khối da trâu cắt thế nào cũng không xong.

An Trình Diễn trộm nhìn Văn Lược cấp cho hắn một cái mị nhãn, mỹ nữ không nhìn thấy An Trình Diễn đang hướng Văn Lược giơ hai ngón tay thành chữ V. Văn Lược nghiêm mặt bắt đầu chén bánh ngọt. Cái kia vẫn là quý nhất.

Sau đó mặt bắt đầu chứng kiến An Trình Diễn hành động, hướng lỗ tai lên nghe.

An Trình Diễn nói: “Xin chào!”

Văn Lược học máu, ngay cả hần tay mới cũng sẽ không dùng phương thức này. An Trình Diễn vẫn là tay già đời. Như vậy xem ra sự tình không phải hoàn toàn không có khả năng chuyển biến tốt. Tâm Văn Lược có chút bất định.

Chính là hai mỹ nữ vừa nhìn thấy An Trình Diễn, ánh mắt liền sáng, thiếu chút nữa kêu lên.

“Xin lỗi, tôi có chút sự tình muốn phiền hai vị giúp đỡ!” An Trình Diễn lắc lắc tóc giả của mình, khí phách mười phần rút ra dựa lên ghế ngồi xuống, trên mặt lộ ra vẻ cười tiêu chuẩn tiếp khách.

Làm cái gì? Diễn xiếc đổi tiền? Văn Lược thề lười, An Trình Diễn tốt xấu gì cũng là siêu sao, như vậy truyền ra cũng không dọa người đi? Bất quá so với góc khác, ăn cơm không trả tiền càng dọa người hơn.

“Chúng tôi có thể giúp gì cho anh?” Hai mỹ nữ cúi đầu cười thật ngượng ngùng. Xem biểu tình này, trên cơ bản đó có quyết định.

Văn Lược nháy mắt liền biết mình thua, xem ánh mắt của hai mỹ nữ kia, sợ là sẽ đem tiền đưa hết cho An Trình Diễn. Lúc này trộm thu thập đồ đạc của mình, còn thực nhân tình hóa đem ô để lại trên bàn, đứng lên thừa dịp An Trình Diễn không chú ý hướng cửa đi đến.

Mới vừa đi hai bước, chợt nghe người ở bên trong rống.

“Phương Gia Tuấn, người đứng lại đó cho ta!”

Phương Gia Tuấn? Văn Lược sửng sốt một chút, đây không phải là nhân vật của hắn sao?

Hết chương 24

25. Chương 25

An Trình Diễn kỳ thật là nói với hai mỹ nữ như thế này: Tôi có một bằng hữu, từ Bàn Cổ khai thiên tích địa tới nay, hắn chưa bao giờ trả tiền! Kia! Chính là người kia!

Cho nên Văn Lược vừa quay đầu lại liền nhìn thấy hai mỹ nữ kia nhìn hẩn khinh bỉ. Hẩn còn không hiểu chuyện gì xảy ra, An Trình Điển đã cầm lấy ly để cao cùng thìa trên bàn mỹ nữ lên.

Tiếng ‘leng keng’ vang lên, mọi người nhìn qua, hai tay hẩn chấp lại lễ phép, này lễ làm được đủ đại, bắt quá hẩn vừa mở miệng Văn Lược liền hận tại sao lúc này mình không trước tiên lao đi.

“Các vị! Hôm nay tôi cùng tiểu đệ đi ngang qua đây, không nghĩ lại bị trộm, hiện giờ không có tiền trả, các vị nếu có thể cho chúng tôi cái gọi là giúp đỡ đi! Tại hạ cũng sẽ tự nhiên không làm các vị chịu thiệt, nếu không chê, tôi cùng tiểu đệ sẽ vì mọi người diễn tiểu khúc, mọi người có tiền thì cho chúng tôi nếu không có thì mượn bạn bè cho chúng tôi đi!”

An Trình Điển nói xong, quán ăn cười thành một mảng, hiện tại vốn cũng không phải thời gian ăn cơm trưa, cho nên không có nhiều người, mà đến cảnh khu ăn cơm hầu hết hưởng thụ là chính, có thể đi mệt, dừng lại nghỉ một chút, kêu một ly nước ngồi xuống.

An Trình Điển xuất hiện, mọi người cũng không hoài nghi cái gì, tạo hình tang thương như vậy, người bên ngoài còn tưởng là tiết mục của quán ăn. Bất quá tạo hình của Văn Lược lúc sau lại làm người khác hoài nghi, hẩn kia tạo hình bơ, mặt sạch lộ ra bên ngoài, có điểm giống siêu sao Văn Lược.

“Tiểu đệ của tôi không có tài nghệ gì chỉ có một loại tài nghệ.” An Trình Điển sát đến ôm lấy bả vai Văn Lược, “Đó là... Hẩn thực biết bắt chước Văn Lược.”

Cầm Văn Lược lập tức muốn rớt xuống đất. An Trình Điển rốt cuộc muốn làm gì? Còn ngại không đủ dọa người? Chính mình dọa người coi như xong, tại sao còn kéo hẩn.

Phía dưới cũng không biết ai hô, “Kia bắt chước thử xem!”

“Bắt chước Văn Lược kỳ thật tốt lắm!” An Trình Điển cười nhìn Văn Lược một phen, “Hắc nghiêm mặt không nói lời nào là xong!”

“Tôi khi nào thì như vậy!” Văn Lược nhỏ giọng mắng An Trình Điển, “Cậu mới hắc nghiêm mặt!”

Mặt không tự chủ được liền đen xuống, phía dưới mỹ nữ hưng phấn kêu lên, “Giống quá giống quá!”

Giống cái đầu mấy người! Văn Lược ở trong lòng ối ra khẩu huyết, làm sao giống? Hẩn chính là Văn Lược!

“Mọi người biết Văn Lược vì sao thường xuyên mặt đen không?” An Trình Điển không sợ chết mở miệng, “Bởi vì... khi hẩn cười mọi người đều chết dưới tú hoa châm của hẩn!”

An Trình Điển một hơi này đều là học được từ những chương trình tạp kỹ tham gia mấy năm qua, làm ngôi sao chính là như vậy, coi như bản tính mình không phải như thế, chậm rãi theo thời gian cũng sẽ trở thành một bộ dáng như vậy. Những năm gần đây, An Trình Điển cũng gặp không ít người mới có lẳng có sừng bước vào làng giải trí, cuối cùng cũng theo thời gian trơn trượt thông thấu trở ra.

Văn Lược không như vậy, hẩn đơn thuần cố chấp, tính tình không tốt, thời điểm vừa mới xuất hiện, loại thái độ này rất không được người chiêu đãi, nhưng là hẩn dám diễn, nhân vật nào hẩn cũng dám diễn, có đoạn thời gian trên TV lúc nào cũng thấy mặt hẩn, vô luận là vai phụ hay phối hợp diễn, tổng có thể tới tìm hẩn, hẩn cái mặt quen thuộc cũng liền không sai biệt lắm là cái kia ý tứ. Cho nên mới nói vất vả chưa chắc không được hồi báo, so với Văn Lược vất vả đi lên, An Trình Điển lại thoải mái hơn, vừa ra mắt liền được tân đạo diễn bảo ra nước ngoài quay phim điện ảnh, sau đó cầm giải thưởng lớn trở lại, mang theo cúp ấn ABC, An Trình Điển liền cùng vàng giá trị như nhau, trở về fan tăng không ngừng.

Bất luận lộ tuyến bắt đầu của hai người như thế nào cuối cùng đều bước đi trên một con đường, thì phải là hồng! Chính là Văn Lược sẽ không bao giờ học được cách đùa giỡn trên những chương trình tạp kỹ. Nhưng có đôi khi thanh tú cũng là điều tất yếu, này không, bây giờ còn thành thủ đoạn mưu sinh.

Văn Lược thực gian nan chịu đựng xúc động trước lời đùa của An Trình Điển, vẫn ám chỉ chính mình không liên quan, người khác không biết hẩn là thật, hẩn hiện tại chính là người lớn lên giống Văn Lược mà thôi.

Chính là lớn lên giống, không phải hàng thật, thôi miên thôi miên, hẩn cư nhiên chinh mình đều tin.

“Tôi muốn nói một chút!” Văn Lược hắc nghiêm mặt nói, “Tôi bán nghệ không bán thân!”

Thoại cương nhất lạc âm, mỹ nữ một bên bắt đầu hét lên.

“Thanh âm càng giống nha! Quả thực giống nhau như đúc!”

Văn Lược ở trong lòng trộm mừng câu, giống cái đầu cô!

“Cô thực thích Văn Lược?” An Trình Điển cười hỏi mỹ nữ.

Mỹ nữ cuồng gật đầu, đắc ý nói: “Bộ phim nào hần diễn tôi đều xem qua!”

“Chưa hần nga!” An Trình Điển cười xua xua tay, “Tiểu đệ phía dưới vì mọi người biểu diễn một khúc hần sở trường nhất, bài SHE.”

Văn Lược kinh ngạc nhìn An Trình Điển, hần làm sao biết? Văn Lược chưa bao giờ ở bên ngoài ca hát, nhưng là có một ca khúc hần hội xướng, vô luận tụ hội bất nằm úp sấp, hần cũng sẽ miễn nếu cho hần chỉ hát bài đó.

Người khác đều nghĩ bài này đối với hần có ý nghĩa phi phạm gì đó, trên thực tế – chính là một lần diễn vai phụ, thời điểm hát bài này cho nữ diễn viên nghe, bởi vì đạo diễn yêu cầu hần dùng nguyên thanh, cho nên hần dành một tháng ra học một bài tiếng anh, từ nay về sau dính đến trường hợp ca hát, hần liền lấy tác phẩm tiêu biểu này ra. Tuy rằng số lần hát trong vài năm đều có thể đếm trên đầu ngón tay. Bất quá vì bài này đã học lâu lắm rồi, muốn quên đều quên không được.

Người bán hàng hiểu ý liền đem microphone đưa tới, An Trình Điển điều hảo âm cho Văn Lược. Văn Lược trừng hần, ánh mắt đang nói, tôi ca hát, cậu làm gì? Không phải hôm nay cậu trả tiền cơm sao?

An Trình Điển cười cười, thẳng đi đến dương cầm bên trong quán ăn, vén vạt áo lên, một cái đẹp trai sút động, sau đó khí phách ngồi xuống, từ đầu tới đuôi đều làm một cái khí thế đại hiệp, bất quá thời điểm giơ tay lên đặt lên phím đàn, động tác lại dị thường mềm mại.

Làm bộ! Văn Lược cảm thấy chính mình hôm nay nhất định bị mất mặt.

Cho dù là ca sĩ chuyên nghiệp cũng không có khả năng chưa luyện tập trước liền đến hiện trường diễn tấu đi! Huống chi hần dám khẳng định trình độ biểu diễn của mình cùng trình độ diễn tấu của An Trình Điển tuyệt đối là một cái trục tuyến, khẳng định không phải trục hoành thượng, mà là trục hoành hạ.

Thời điểm tiếng vỗ tay vang lên, Văn Lược cảm thấy chính mình không có đường lui.

Thời điểm tiếng đàn của An Trình Điển vang lên, hần xác định khẳng định cùng phi thường khẳng định mình không còn đường lui.

Chết thì chết! Dù sao mất mặt không chỉ một mình hần.

Đều nói tay đàn dương cầm là có ma lực, An Trình Điển im lặng ngồi xuống, ngón tay trở nên linh hoạt hữu lực, âm nhạc chậm rãi chảy xuôi, Văn Lược trộm thử cổ họng một chút, giống như rất khô. Khúc nhạc dạo rất nhanh đã xong, Văn Lược mắt khê nhắm bắt đầu, quả nhiên cổ họng cảm thấy có chút không thích hợp, giống như có cái gì dính bên trong, cổ họng có điểm thủy, trong lòng ồ ồ, thử trở lại cảnh tượng quay phim năm đó, an vị trước mặt nữ diễn viên, hần hướng nàng thông báo, sau đó tâm chậm rãi khẩn trương thả lỏng, thanh âm cũng biến thành bình thường nước phẳng.

Cho dù là một diễn viên thành thực, cũng khó tránh khỏi luống cuống đi! Huống chi Văn Lược còn là một tự kỷ thần tượng thực yêu quý danh dự của mình, hần nhắm mắt lại hát, hoàn toàn không dám mở, sợ lúc mở mắt liền nhìn thấy vô song ánh mắt khinh bỉ. Hần sẽ luống cuống như thế nào!

Bất quá hát có điểm nhanh, nhưng là bên kia An Trình Điển rất nhanh đem tiết tấu chậm lại. Văn Lược chưa phát hiện chính mình lộ ra tươi cười, có đôi khi có thể được người nhân nhượng cũng không phải chuyện xấu.

Thanh âm Văn Lược không giống như nguyên xướng, nguyên xướng là hùng hậu có điểm mỹ thanh, văn lược tự nhiên hòa mỹ thanh không có nửa điểm quan hệ, nhưng là nghe có một loại hương vị khác, thanh âm không đủ nhưng có cảm tình, đây là ưu thế của diễn viên, hát không tốt, diễn đặc hảo, những là cũng lộ ra một cỗ hương vị nồng đậm nghiệp dư.

Không hổ là bài hát vô số lần, một khúc hát xong, Văn Lược rót cuộc làm được mặt không đỏ tâm không khiêu, mở mắt ra nhìn An Trình Diễn còn đang solo, thực nhập tâm diễn tấu. Văn Lược chưa bao giờ biết An Trình Diễn đàn giỏi như vậy. Cũng cho tới bây giờ... không biết thời điểm một người đánh đàn có thể suýt như thế.

An Trình Diễn giống như bị nghiện càng đàn càng hưng phấn, động tác tay chính là càng lúc càng nhanh, Văn Lược nghe được hẳn rất có bản lĩnh, người ở chỗ này cũng nghe ra, nhưng mà... thời điểm An Trình Diễn đàn đến hưng phấn, vung tay lên, sau đó chỉ đánh một âm cuối cùng rồi im bật, tựa như một hồi trong điện ảnh, bỗng nhiên một chút liền kết thúc.

Sao lại thế này?

“Được rồi! Hát xong rồi, có hay không người nguyên ý cho huynh đệ chúng tôi chút tiền nha!” An Trình Diễn cười đứng ở trên đài, trong phòng ăn một mảng lặng im.

Văn Lược hắc nghiêm mặt đứng ở nơi đó, cảm thấy được An Trình Diễn cho dù nói ra tên của mình, mặt cũng đã định rồi, mà hẳn Văn Lược liền rõ ràng là một vật bồi táng.

Bất quá sau hai phút lặng im, An Trình Diễn từ hai mỹ nữ lấy được một trăm đồng hưng phấn hướng Văn Lược nhét vào ngực hẳn, sau đó thuận tiện hôn một hơi trên mặt Văn Lược.

Này hết thấy hoàn toàn la bát ngờ, Văn Lược là bị nhiệt tình miễn cưỡng hôn qua, kia quả thực trở thành ác mộng trong cuộc đời hẳn, bằng không như thế nào vượt qua scandal, người ta nói đó là bệnh tâm lý.

Phản ứng lớn hơn nữa chính là An Trình Diễn, hẳn bật người che trước mặt Văn Lược, hô: “Chúng tôi chỉ bán nghệ không bán thân, mỹ nữ tự trọng nha!”

Hắn lời này thành phần vui đùa quá nặng, không có tác dụng cảnh cáo, một mỹ nữ xông tới trực tiếp đem tiền nhét vào đai lưng hẳn, sau đó dắt đai lưng An Trình Diễn chiếu trên mặt hẳn một hơi.

Đồng thời giống nhau ghé bên tai hẳn nói gì đó.

Văn Lược nghe được, hổ khu chấn động, một chưởng liền chụp đến lưng An Trình Diễn, “Không biết xấu hổ!”

“Tê!” An Trình Diễn nhỏ giọng phát ra tiếng rên rỉ, Văn Lược buồn bực, hẳn vừa nãy lực đánh không nặng nha!

“Nhẹ một chút, đánh phá hư làm sao bây giờ?” An Trình Diễn tươi cười, rút tiền trên người Văn Lược ra cùng tiền trên người mình, đếm, còn thiếu chút nha!

Đại khái là có người mở đầu, ở đây chờ hết mưa cũng thực nhàm chán, còn được xem tiết mục của người khác, cũng mang tiền lẻ ra cấp cho bọn hẳn. Văn Lược từ đầu tới đuôi hé ra mặt hắc, có tiền đưa tới đây cũng khua khua An Trình Diễn, kêu hẳn đi nhận.

Nhưng hẳn cho dù hắc nghiêm mặt ở một bên không nói lời nào, cũng có người chỉ vào mặt hẳn nói: Quả thật là giống nhau như đúc nha! Xem mặt đen kia, tôi chính là yêu Văn Lược trương mặt đen nha!

“Nói xem có phải hay không chính là Văn Lược nha?” Có người thông minh nói nhỏ, Văn Lược nghe xong hổ khu chấn động đã nghĩ muốn chạy.

“Không có khả năng! Hẳn như thế nào tới chỗ như thế này, người ta đi du lịch nhất định là ngoại quốc nha!” Bật người đã có người phản bác, Văn Lược một hơi lão huyết thiếu chút nữa nhổ ra.

“Cảm tạ sự ủng hộ của mọi người!” An Trình Diễn đếm tiền trên tay, không sai biệt lắm, cười huých Văn Lược nói, “Đi cùng lão bản cò kè mặc cả đi, nếu là nữ nhân thì tốt rồi.”

“Hạ lưu!” Văn Lược khinh thường.

Hai mỹ nữ vừa mới ngồi một bên bọn họ luôn luôn nhìn hai người cười, Văn Lược run lên một chút. Hẳn vừa mới nãy nghe được mỹ nữ kia ghé bên tai An Trình Diễn nói: “Chúng tôi ở khách sạn XX lầu 18 phòng 1604! Phải tới tìm chúng tôi nga!”

Người bây giờ thiệt không biết dè dặt.

26. Chương 26

Bị An Trình Điển nói trúng rồi, lão bản của quán ăn là nữ nhân, vẫn là fan Văn Lược, hướng về phía Văn Lược có khuôn mặt rất giống Văn Lược (Hoa Đông: câu này ==) cấp đánh gãy. An Trình Điển miệng lưỡi còn nói thêm bớt được số lẻ, tiền của hai người cư nhiên còn lại được một ít.

“Đi mua quà cho cậu ha!” An Trình Điển ôm bả vai Văn Lược đi ra ngoài, chợt nhớ tới gì đó dừng bước.

Văn Lược dự cảm bất hảo lại xuất hiện. Hắn phát hiện lúc ở cùng An Trình Điển, loại cảm giác này đã tới một lần linh một lần, lần này khẳng định cũng không ngoại lệ.

“Cậu muốn làm gì?”

“Tôi nhớ rõ lúc bắt đầu cậu đã nói như thế mà?” An Trình Điển cố ý làm bộ dạng tự hỏi.

Văn Lược trí nhớ tốt lắm, nhưng giờ này khắc này hắn tuyệt đối sẽ không thừa nhận lúc ăn cơm đã nói cái gì. Đồng thời ở trong lòng thề đời này cũng sẽ không cùng An Trình Điển đánh cược nữa, cho dù cược một mảnh móng tay cũng sẽ không cược.

“Không cần bày ra biểu tình này, cậu có tin hay không ở đây tôi lại hôn cậu.” Hai người còn chưa ra khỏi quán ăn, nếu thực hôn, sợ là sẽ như hầu tử trong vườn bách thú bị người xem đi!

Văn Lược còn chưa kịp mở miệng, hai mỹ nữ kia bắt đầu qua đây, trong đó có một người tựa vào An Trình Điển, mỉm cười kéo bọc quần áo, “Muốn hay không chúng ta bây giờ đi uống một chén?”

“Hiện tại?” An trình điển mỉm cười nhìn Văn Lược, “Có thể nha! Bất quá chúng tôi hai người đều không có tiền!”

“Chỉ cần vui vẻ, ai trả tiền có cái gì quan hệ!” Một mỹ nữ cơ hồ phải thiếp thượng mặt An Trình Điển.

Văn Lược ở một bên nhìn nổi trận lôi đình, người nam nhân này nhất định phải xung quanh không an phận trên hoa gheo nguyệt? Người hiện tại thật sự không rụt rè, không rụt rè! Nào có nữ nhân hẹn nam nhân đi uống rượu.

“Bây giờ uống rượu không có ý nghĩa!” An Trình Điển nhìn Văn Lược lộ ra tươi cười, “Phải ngoạn vui vẻ mới được!”

“Vậy anh cảm thấy như thế nào là ngoạn vui vẻ?” Mỹ nữ dấn đầu lên vai An Trình Điển, tóc dài cơ hồ phải cuốn lấy cổ hắn.

“Tôi đây cần phải ngấm lại!” An Trình Điển bàn tay to duỗi ra, bỗng nhiên chế trụ thất lưng Văn Lược.

Văn Lược cũng chưa kịp phản ứng đã bị An Trình Điển kéo đến trước mặt, thân thể còn dán sát nhau. Nhất thời kinh hoảng không thôi, người này không tiết tháo bỗng nhiên muốn nháo loạn?

“Bắt đầu!” An Trình Điển không biết xấu hổ liếm môi, thời điểm Văn Lược phát giác không ổn, miệng liền bị người ta ngăn chặn. Hắn thực tự nhiên rơi vào tình huống như hầu tử trong vườn bách thú.

Không phải vì rất mạnh, nhưng bởi vì kinh ngạc mà bản năng mở miệng ra, đối phương liền thừa cơ hội tiến vào, sau đó phía sau lưng bị ôm thật chặt, dán chặt muốn chết, miệng bị ngậm, tránh đều không được.

An Trình Điển cậu là chúc giác hút(*) sao?

[(*) không biết là động vật hay cái gì đó nhưng đại khái là thuộc về mút, hút o.O]

Bên tay nháy mắt truyền đến thanh âm mỹ nữ hét chói tai, đụng tới cái bàn, cái chén rớt xuống đất. Hai tay của hắn không hề tự biết buông xuống dừng bên cạnh, hắn cho dù trong đầu suy nghĩ biết bao nhiêu lần cũng không nghĩ đến trường hợp An Trình Điển ở nơi công cộng phi lễ hắn.

Phỏng chừng người trong quán đều bị dọa cả rồi, Văn Lược cũng bị dọa cả rồi.

Bất quá nói như thế nào cũng bị hôn quá nhiều lần, không tính có thể thích ứng nhưng cũng thành thói quen đi! Hẳn cư nhiên còn bối rối cảm nhận được một chút ôn nhu của An Trình Diễn, loại hôn ôn nhu mà lại tràn ngập kích thích, làm cho hẳn nhất thời hồi lâu không có biện pháp cự tuyệt.

Thăng đến khi được buông ra, hẳn mới chiếu bụng An Trình Diễn đánh một quyền.

“Cậu cho tôi là cái gì?” Không tự biết liếm liếm môi, phát hiện rất có thể liếm được cả nước miếng đôi phương, Văn Lược thiếu chút nữa nôn tử. “Phi phi” phun nước miếng, bỏ lại An Trình Diễn ra cửa.

“Cậu... nói không giữ lời!” An Trình Diễn cau mày, ôm bụng đuổi theo Văn Lược. Đồng thời cũng không quên quay lại hướng hai mỹ nữ quảng một cái mị nhãn.

“Mỹ nữ, nói như vậy, còn muốn cùng đi uống rượu không?”

Hai mỹ nữ cuống quýt xua tay, hận không thể bắt người biến mất ngay lập tức.

Văn Lược đi rất nhanh, mặt hắc như hóa trang thành bao thanh thiên, lấy ô bỏ lại An Trình Diễn trở về khách sạn.

Mưa còn rơi, Văn Lược trở lại khách sạn tắm rửa một cái liền ngủ. Khó có được một ngày nghỉ ngơi, không bỏ miên (*) liền rất có lỗi với chính mình. Kết quả vừa ngủ dậy, An Trình Diễn cư nhiên còn chưa trở lại. Lúc bắt đầu hẳn thực bình tĩnh nhìn thoáng qua, liền nằm trở về tiếp tục ngủ, chính là vài lần mở mắt đều không nhìn thấy người, rốt cuộc nóng nảy. Trong đầu xuất hiện các lý do An Trình Diễn không trở lại.

[(*) Bỏ là bỏ sung, miên là ngủ đông ~> đại khái là ngủ thêm]

Sẽ không xảy ra chuyện?

Hoặc là, cùng nữ nhân mượn phòng uống rượu đi?

Vẫn là, cùng đồng tính hôn môi nên bị nhà ăn đánh?

Nếu như là điều thứ hai, trở về liền trực tiếp lấy côn đánh chết! Văn Lược khẳng định quyết định.

Sau đó rời giường đi gõ cửa phòng đạo diễn, muốn nhìn một chút người có phải hay không ở đó, chết tiết đạo diễn cư nhiên còn chưa trở lại, không phải vì mưa lớn quá nên không về được đi! Cẩn thận chết đuối trong sơn động.

Văn Lược cũng không biết làm sao tới một cỗ oán khí, gõ một cánh cửa liền nguyên rửa một cái, cuối cùng vẫn là không cam lòng miễn cưỡng ra ngoài tìm người.

Cảnh khu nói lớn không lớn, nói nhỏ liền không nhỏ, Văn Lược tìm tới tìm lui cũng không thấy. Không có biện pháp, người lớn như vậy, nếu ở bên ngoài tiêu sái, hẳn còn đi tìm hẳn làm gì, phá hủy hưng trí của người ta.

Nghĩ như vậy liền thần nhiên, hẳn chính là lo lắng An Trình Diễn cảm mạo mà thôi, nếu có thể đi ra bên ngoài, kia khẳng định chính là không bị lạc! Vậy hẳn còn tìm cái gì, dẹp đường hồi phủ.

Chính là vừa về đến khách sạn, đẩy cửa ra liền thấy An Trình Diễn lộn xộn trên giường, An Trình Diễn mặc quần áo ướt sũng nằm úp sấp.

“Đây là.. làm sao vậy?” Văn Lược không phúc hậu lấy ô chọt chọt An Trình Diễn, không phản ứng, tái chọt vẫn không phản ứng, với tay đẩy qua, phát hiện dưới tay một mảng ướt nhẹp.

Văn Lược nóng nảy, hẳn không phải đội mưa trở về đi? Kia tình huống hiện tại là chuyện gì xảy ra? An Trình Diễn đã chết? Vẫn là bị bệnh? Vẫn là hôn mê? Hẳn là phải gọi xe cứu thương hay trực tiếp khiêng người tới phòng khám? Vẫn là trước đem quần áo ướt cởi xuống.

Văn Lược sốt ruột muốn chết, hẳn chưa từng xử lý qua loại tình huống này, người bên cạnh hẳn cho tới bây giờ đều không cần hẳn chiếu cố, tương phản chính là hẳn luôn được Vệ Sanh hảo hảo chiếu cố. Cuối cùng đầu óc còn không bị phá hư, cũng không cái gì là quan tâm sẽ bị loạn.

Lý trí Văn Lược vẫn quyết định trước thay quần áo cho An Trình Diễn. Cởi được xong y phục của hẳn, Văn Lược hút một hơi.

“Đỗ Minh Thành này vương bát đản!” Văn Lược theo nhà vệ sinh lấy khăn mặt đi ra, dọc theo lưng An Trình Điển lau xuống. Phía sau lưng An Trình Điển xanh tím nhất tảng lớn, da bị phá cũng không ít. Có nhiều chỗ còn nhiễm trùng, nơi sưng đỏ vừa thấy liền khó đối phó.

“Chỗ nào tốt không chọn, lại chọn cái động kia!” Không phải Văn Lược cố ý quan tâm An Trình Điển, chính là miệng vết thương kia hơi quá đáng. Ở trên mặt đất lăn qua lăn lại, còn bị thân thể nam nhân đè nặng, còn muốn xé rách, đừng nói An Trình Điển, Văn Lược hiện tại đều cảm thấy trên người có chút đau.

Thuốc trên giường cũng bị xé, Văn Lược tâm nhất hoành, rõ ràng ngay cả quần An Trình Điển cũng đã cởi ra, phát hiện quần trong của hắn cũng ướt. Vừa nãy hắn không nên lấy ô mang đi. Bất quá nếu cũng đã cởi, nhất kiện này cũng không kém, Văn Lược làm bộ không thèm để ý kéo một đạo phòng tuyến cuối cùng xuống.

Văn Lược chắc là không biết thừa nhận mặt mình đỏ, dù sao cũng không có nhân chứng hiện trường, bắt quá theo ánh mắt mất tự nhiên, nhất định là không nên nhìn cái đó.

Văn Lược bình tĩnh dùng nước nóng ngâm khăn mặt, lau thân thể An Trình Điển một lần, sau đó cầm lấy bao được thoát nhìn, trừ bỏ lúc đầu bọn họ dẫn hắn đi lấy thuốc, còn quan tâm chỉ được dùng để sát như thế nào, nhưng cuối cùng An Trình Điển kéo lão thầy thuốc vào bên trong nhờ chỉ dẫn hắn dùng thuốc.

Loại sự tình này có cái gì hảo, Văn Lược thử nghĩ, hiện tại không phải trông cậy vào hắn giúp An Trình Điển sát, có bản lĩnh đầu xoay một trăm tám mươi độ tự mình sát nha!

Một bên phun trào một bên lấy được sát cho An Trình Điển, thời điểm sát đến miệng vết thương, người ngủ say không tự chủ run lên một chút, thân thể đã quen phản ứng theo bản năng rồi. Văn Lược cẩn thận không sát đến nơi da bị phá, nhưng kỹ thuật không được tốt, luôn không cẩn thận đụng tới, vài cái qua lại, người nguyên bản đang nằm úp sấp ngủ, đã muốn mở mắt.

Sau khi lấy lại ý thức, phản ứng liền khó mà nói, tỷ như xúc cảm sau lưng kích thích, dẫn phát ở nơi nào đó trên thân thể rục rịch. An Trình Điển thật áp lực, phía sau lưng làm hắn muốn , bởi vì độ ẩm thấp lạnh thực miễn cưỡng, tay ôn nhu sờ đi lên, thật một chút cũng không ôn nhu, cơ hồ còn có chút thô lỗ. Cái gọi là tận lực thực cẩn thận, cũng làm cho hắn mất không ít thần khí, mắt đều phải trừng ứa cả nước mắt.

Văn Lược quên bật đèn, bởi vì thấy không rõ, càng cúi càng thấp, cuối cùng đầu thiếu chút nữa đụng vào người An Trình Điển.

“Đau!” An Trình Điển than thở phát ra thanh âm mới tỉnh ngủ.

“Tỉnh!” Văn Lược cứng rắn ngừng động tác, nếu người đã tỉnh, hắn sẽ không làm tiếp nữa, y có bản lĩnh, liền chính mình tự sát thuốc thôi, đầu quay một trăm tám mươi độ không phải việc gì khó.

Nhưng tay vừa mới thu hồi, đã bị người kéo lại, dùng sức nhất xả, hắn lần này vững vàng đương đương đánh lên lưng An Trình Điển. Người bị đánh phát ra tiếng rên đau đớn, người đánh bực bội mắng.

“Hỗn đản, cậu tự mình sát được đi!”

“Cậu sát đi!” An Trình Điển lắc đầu đem mặt mình tiếp cận qua, tay gắt gao giữ chặt hai tay Văn Lược khóa chặt ở ngực chính mình.

“Cậu làm gì? Mau buông tay, quần áo của tôi đều là thuốc!” Văn Lược không dám giãy dụa mạnh, sợ cọ trúng người An Trình Điển làm rớt được.

“Ôm một chút! Tôi đau!” An Trình Điển bắt đầu làm nũng.

“Cậu đau, cậu sẽ không nói đi? Tôi cũng không phải thuốc giảm đau!” Văn Lược có chút lo lắng mình có thể hay không đụng trúng vết thương của An Trình Điển.

“Cậu có thể!” An Trình Điển còn đang làm nũng.

“Có thể cái gì?” Văn Lược buồn bực.

“Thuốc giảm đau a!” An Trình Điển không biết xấu hổ nói. Ý tứ rất rõ ràng.

Hết chương 26

27. Chương 27

Văn Lược đương nhiên sẽ không đem bộ dáng An Trình Diễn cho vào mắt. Hắn không có ham mê dạng này.

Bất quá nhìn mặt An Trình Diễn có điểm hơi hơi hồng, trong lòng vẫn có một chút cảm xúc, mặt An Trình Diễn mặc dù bị đốt hồng, nhưng mà... nội tâm lạnh băng của Văn Lược đã bị hòa tan một chút, chính là từ lúc xướng ca ở quán ăn.

Hắn là không có ai biết, thời điểm người mẫu Tần Thâm còn chưa đủ nổi tiếng, thời điểm siêu sao Văn Lược còn chưa đủ nổi tiếng, họ đã từng hợp tác qua. Khi đó Văn Lược cũng bất quá chỉ mười tuổi, ngây ngô tựa như một quả khế chưa chín. Bài hát kia hắn hướng Tần Thâm xướng ca, hắn sống đến hiện tại chưa có gì gọi là thâm tình. Bất quá thời điểm màn kia bị hậu kỳ cắt ghép, bị cắt nối biên tập thực hoàn hảo, bài hát chỉ cắt khúc đầu, cộng với đối thoại của hai người cũng đến hai phút. Phối hợp diễn chính là phối hợp diễn trong phim tình yêu cũng không thể có được.

Sau này trở thành sự phức tạp của hắn, trước đây ngây ngô gặp may hiểu biết Tần Thâm, hắn đối mặt với nữ nhân minh tinh khác lại không có cảm giác. Dù sao người trải qua một lần đều không có khả năng quay lại sự thuần khiết trước kia, chính là hắn. Văn Lược nhìn thấy quá nhiều người như vậy, cho nên hắn cực lực cam đoan chính mình chấp nhất, vậy đại khái cũng là nguyên nhân tại sao hắn có bộ dáng hiện tại đi!

Không có ai biết hắn vì cái gì vẫn hát bài hát này, ngay cả Vệ Sanh, khi đó Vệ Sanh còn chưa phải người đại diện của hắn. Chính là, An Trình Diễn như thế nào biết được.

Đúng dịp cũng sẽ không trùng hợp như vậy đi!

“Làm sao cậu biết tôi sẽ hát bài kia?” Văn Lược không có giãi bày mà là nhìn vào mắt An Trình Diễn, không trùng mắt như mọi khi.

“An Trình Diễn chân mày cau lại, nở nụ cười, “Tôi đoán!”

Lừa ai? Văn Lược bất mãn, trên thế giới nhiều bài như vậy, như thế nào chọn đúng bài này?

“Cậu còn biết cái gì?” Văn Lược truy vấn.

An Trình Diễn không chịu nói. Cùng “Hắn là không ai biết” của Văn Lược khi xuất ra, hắn cũng có đoạn “Hắn là không ai biết”. Hắn là không ai biết thời điểm trước khi An Trình Diễn nổi tiếng, hắn đã từng đóng vai quần chúng cho một bộ phim, chỉ là một nhân vật đánh tương du, màn ảnh cũng chỉ nhoáng lên một cái liền qua, nhưng cũng bởi vì để diễn cùng người kia hắn quyết định tiến vào làng giải trí.

“Cậu tin hay không, tôi hiểu biết cậu so với cậu biết còn muốn nhiều hơn!” Mắt An Trình Diễn có điểm mở không được.

Phải là vừa mới mắc mưa cùng uống thuốc, hiện tại liền hiệu quả, hắn bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

“Buông tay đi!” Văn Lược có điểm vu tâm không đành lòng, lại phát hiện đối phương cho dù phải ngủ, cũng còn gắt gao cầm tay hắn, “Cậu giữ chặt như vậy làm gì? Cần thận tôi dè chết cậu!”

“Bởi vì, tôi yêu cậu nha!” An Trình Diễn thì thào nói xong, mắt chậm rãi nhắm lại.

Mắt Văn Lược bởi vì câu này liền đỏ, nhiệt độ thân thể hắn khẳng định có khi đã vượt qua An Trình Diễn, bất quá cũng rõ ràng cảm nhận được người An Trình Diễn bắt đầu nóng lên, loại thời điểm này người biết chăm sóc cũng sẽ đắp chăn lên cho hắn để vã mồ hôi thì tốt rồi. Chính là người này tựa hồ còn . Đành phải vậy, Văn Lược thô lỗ giãi bày, An Trình Diễn liền cảnh giác mở mắt. Tay chính là tăng thêm độ mạnh, Văn Lược không hiểu, một người đang bệnh như thế nào khí lực vẫn còn lớn như vậy.

“Tôi cũng không thể nằm đè lên người cậu đi!”

Văn Lược bất đắc dĩ, giãi tiếp theo mắt liền thẳng, An Trình Diễn lộ ra ánh mắt mê ly, cắn môi, đôi mắt trông mong nhìn hắn, vẻ mặt kia thật kinh thế hãi tục. Văn Lược cảm thấy được bây giờ nếu hắn không chụp biểu tình này thì liền thực có lỗi với bản thân, đồng thời về sau còn có thể lấy ra uy hiếp An Trình Diễn. Nghĩ như vậy liền làm, cổ sức rút ra một bàn tay, sờ lấy điện thoại chiếu mặt An Trình Diễn dè xuống chụp một phát.

An Trình Diễn cũng không để ý hấn, chính là gắt gao bắt lấy tay kia của Văn Lược.

An Trình Diễn lúc này tựa hồ không có loại lực sát thương bình thường, còn có bộ dáng tương phản như bất lực, cũng lộ ra sự chấp nhất vốn có, gắt gao cầm lấy tay kia nửa điểm cũng không buông, còn trực tiếp kéo đến ngực mình. Tư thế hai người càng thêm quỷ dị. Văn Lược thực mắt hứng nhìn chăm chăm mặt An Trình Diễn, đã khởi ý xấu.

“Cậu thật sự không buông tay?”

An Trình Diễn cắn môi lắc đầu, miệng hơi hơi lộ ra thần tình ủy khuất. Hôm nay mặt trời mọc ở hướng tây? Một cái cảm mạo nho nhỏ mà thôi, trong người đã thay đổi?

Được rồi! Việc đến giờ phút này, đừng để chứng cứ lưu lại, hôm nay coi như là một ngày kinh thể hải tặc đi. Cho nên đầu tiên chính là muốn đem cái người biến thái quái lực này dựng lên. Văn Lược muốn dùng đòn sát thủ.

Mặc dù có điểm xấu hổ, còn có chút thực xin lỗi chính mình. Nhưng Văn Lược vẫn dắt cổ đem miệng mình ba khắc hơi hơi chạm đến trên môi An Trình Diễn.

Ý nghĩ thực không tỉnh táo, hoàn toàn không có ý thức sẽ bị lây bệnh, cơ hồ bản năng ẩn ốt Văn Lược xuống hôn. Văn Lược nguyên bản chính là hôn một chút lừa dối phương buông tay ra, liền đứng dậy. Không ngờ sự thể khó liệu, bị người hôn trộm, cư nhiên còn có thể ẩn hấn xuống hôn sâu, Văn Lược cho dù hôn nữ mình tinh trong làng giải trí hơn phân nửa cũng chưa từng bị hôn đến đầu óc choáng váng như vậy.

An Trình Diễn trong họng mang theo tia chua xót, Văn Lược chỉ chìm duy nhất bên cạnh câu “Cảm mạo sẽ lây bệnh” rồi liền mất đi lý trí. Có đôi khi hôn môi ẩn chứa một tác dụng rất lớn, cho dù là sắt thép cũng có thể hòa tan.

Không nhớ rõ khi nào bị người xoay đặt ở dưới thân, cũng không nhớ rõ tay mình khi nào đặt ở sau lưng đối phương, một tay bắt được cũng không tự biết.

Văn Lược tuy rằng thủ thân như ngọc, nhưng dù sao cũng là nam tính bình thường, từ khi quay phim cùng An Trình Diễn ở một chỗ, hấn còn chưa từng giải quyết qua, cho dù là sáng sớm sinh lý tự nhiên cũng không dám ở trong phòng vệ sinh giải quyết, vạn nhất bị An Trình Diễn phát hiện, y nhất định sẽ bắt lấy nhược điểm này mà cười nhạo hấn.

Nhưng ghen lâu thủy chung đối thân thể đều không tốt, An Trình Diễn tuy rằng đầu mơ màng, nhưng thủ hạ nửa điểm cũng không bị cảm mạo làm giảm đi uy lực, dễ dàng kéo dài lưng Văn Lược, trong lúc hôn môi cởi quần hấn, hai tay liền hướng đùi đối phương vuốt xuống, động tác rất nhẹ và ôn nhu. Văn Lược phối hợp nâng chân lên, đầu bản năng ngưỡng ra sau. Nằm ở trên giường mềm nhũn, thoái mái đến mắt mở không ra, tay cũng không an phận hướng đối phương sờ soạng.

Người ở trên hôn đi xuống, sau đó cảm bộ vị, Văn Lược chau mày, trong cổ họng phát ra tiếng thở dốc.

Đối phương động tác thật nhanh, Văn Lược có thể lâu lắm không phát tiết, chỉ chốc lát liền...

“Ha hả...” Đỉnh đầu truyền đến một tiếng cười nhạo.

Văn Lược lập tức liền thanh tỉnh, tuy rằng chính hấn cũng hiểu được có điểm mất mặt, nhưng loại sự tình này tại sao có thể bị người cười nhạo. Mặt còn có chút đỏ ửng lúc sau liền đen, vội vàng chụp lấy y phục mình, mới phát hiện quần cư nhiên đã bị cởi một nửa, vội vàng kéo quần, thao tác bận rộn. An Trình Diễn lại một tiếng cười nhạo, Văn Lược vội vàng hướng bên giường chạy.

“Biến thái!” Văn Lược then quá thành giận đá An Trình Diễn một cước, tầm mắt liền thấy địa phương kia dựng thẳng tắp.

An Trình Diễn có điểm vô tội nhìn nơi đó của mình, nhìn nhìn lại Văn Lược, vẻ mặt vô tội cùng đáng thương, “Tôi sẽ ghen chết.”

Mặt Văn Lược đã muốn không thể dùng từ đen hình dung, hấn là dùng da đen nhằm để hình dung. Bất quá loại sự tình này, hấn rốt cuộc không để ý, vừa mới nảy hấn thiếu chút nữa mất đi lý trí, hấn càng thêm không có quyền nói gì.

“Tiểu Lược!” An Trình Điển phát ra thanh âm thấp mím cười.

“A!” Văn Lược chợt dạ xấu hổ vừa nẩy chính mình còn nằm ở nơi đó hưởng thụ sự hỗ trợ của đối phương, bây giờ lạnh lùng là có điểm quá phận đi.

“Giúp tôi!” An Trình Điển nguyên bản vừa quỳ vừa ngồi trên giường hướng Văn Lược.

Văn Lược còn đang cùng lý trí đấu tranh, giúp hần không?

Như vậy sao được?

Có cái gì quan hệ dù sao cũng là nam nhân, hỗ trợ nhau giải quyết cũng là bình thường thôi!

Dựa vào cái gì nha!

Hần vừa mới giúp người nha!

Kia mặc kệ, đó là do hần tự nguyện!

Nhưng hần là người bệnh!

Người bệnh thì sao? Ta còn bị hần cười nhạo!

Giấy dựa đến giấy dựa đi, An Trình Điển nghiêng đầu ở khoe miệng hần hôn một cái, thanh âm ôn nhu, “Tiểu Lược!”

Văn Lược cảm thấy hành động của nam nhân này thật sự tốt quá, ngay cả hần cũng không thể chống cự, tay liền nhận mệnh đưa qua. Hần đời này chỉ sợ đều không nghĩ tới một ngày hần lại giúp nam nhân khác giải quyết vấn đề.

Đời này chỉ sợ cũng không có biện pháp quên đi xúc cảm, thật sự vừa giận lại còn.... lớn! Còn... lâu!

Mẹ nó!

Thời điểm Văn Lược cơ hồ bạo phát, người nào đó rút cuộc phóng ra.

Văn Lược trên cơ bản là vung tay nhảy xuống giường chui vào WC, chà chà rửa rửa vô số lần mới đi ra. Chuyện ngày hôm nay hoàn toàn nẩy sinh năng lực thừa nhận sự vật mới.

An Trình Điển lần này thật sự đang ngủ, trên giường một mớ hỗn độn, nghĩ đến nguyên nhân làm giường hỗn độn, mặt Văn Lược bắt đầu bốc hỏa như lên cơn sốt.

Không phải là bị cảm đi! Sờ sờ trán mình, độ ẩm của thân thể cũng giống như vậy, phải là thẹn thùng.

Thẹn thùng con khỉ nha!

Văn Lược rất không thích, đem mình bọc bên trong ổ chăn. Ở trong chăn rút một hồi, lại cảm thấy không cam lòng, hần hiện tại hoàn toàn bị An Trình Điển đùa giỡn nha, không cam lòng, không cam lòng.

Hần muốn báo thù! Nói đến báo thù, hần vừa mới nẩy có chuyện cần làm lại chưa có làm.

Văn Lược cười lạnh theo ổ chăn đi ra, trên mặt đất tìm nửa ngày tìm được di động của mình, sau đó chỉnh đến chế độ chụp, đem An Trình Điển nằm úp sấp trên giường lật lại, ngực cứ nhiên còn dính giấy vệ sinh.

A a a ! Văn Lược muốn điên!

Nhanh chóng xử lý tốt hiện trường, sửa sang lại hoàn toàn không biết lúc trước đã xảy ra chuyện gì, sau đó cầm di động lên, “tách tách” ngay mặt một tấm, bên trái một tấm, bên phải lại một tấm.

Thu phục!

Có cái này, về sau sẽ không sợ cậu ở trước mặt tôi làm càn nữa! Nói lắm lắm, Văn Lược thỏa mãn đem chăn đắp lên cho An Trình Điển, nghĩ nghĩ cảm thấy như vậy không vệ sinh, lại chạy vào WC lấy khăn xả nước nóng đem tới lau cho hần một lần, nhìn phía sau lưng thương di, khẽ cắn môi, rồi lại chạy đến giúp hần thượng một lần được, cuối cùng Văn Lược thoải mái chạy về giường mình. (ngoan quá :”>)

Thích nha!

28. Chương 28

Văn Lực cảm giác ngủ thật thoải mái, dù sao thật lâu rồi mới giải quyết! Cũng khó có được một giấc ngủ hoàn chỉnh. Đầu nói ở bên ngoài quay phim vất vả, hẳn cũng không thể đem giường theo ngủ.

Văn Lực vừa cảm giác ngủ thật thư thái, không có biện pháp, thân thể thư thái thì giấc ngủ mới có chất lượng cao nha! Lúc mở mắt ra thì cũng đã hừng đông, bên ngoài trời còn mưa. Văn Lực nhìn sắc trời bên ngoài rồi lại nhìn vào trong, liếc mắt một cái liền thấy mặt An Trình Diễn, ngực thiếu chút nữa không thở được. Chuyện tối hôm qua cuộn cuộn đến, rõ ràng khắc sâu.

Mặt không tự chủ được ửng đỏ, hồng hồng cảm thấy mất mặt, quả thực muốn đánh chết tên này.

Ngày hôm qua đã làm cái gì nha!

Văn Lực có loại cảm giác thật mất mặt. Phóng nhanh đi rửa mặt rồi bay ra cửa. Kết quả phát hiện toàn bộ kịch tổ mọi người còn chưa có trở lại, Văn Lực vẫn do dự một chút đi gõ cửa phòng đạo diễn. Đạo diễn mặc quần cộc bước ra, mặt buồn ngủ tóc xoa tung đem Văn Lực rống trở về.

“Tối hôm qua hơn mười giờ mới về, hôm nay trời còn mưa, còn quay cái gì phim, tiếp tục ngủ!” Đỗ Minh Thành mặt buồn ngủ tóc xoa tung cơn giận còn chưa giảm, “Ngày hôm qua hai người các cậu chạy đi, dựa vào cái gì các cậu có thể nghỉ ngơi, chúng tôi thì không thể?”

“Ba” một tiếng, cửa liền đóng sập lại.

Còn có thể như vậy?

Khiến cho Văn Lực không biết làm sao. Không quay thì không quay, tiến độ bị chậm dừng đến mắng người.

Hiện tại tốt lắm, không có nơi nào để đi. Ngày mưa thế này, nếu không đi quay thì chỉ có thể ở trong phòng nhìn An Trình Diễn. ngẫm lại chuyện ngày hôm qua, Văn Lực thật sự tình nguyện đi quay, nhiều người sẽ không đối mặt hẳn mà thấy xấu hổ.

Sự thật chính là hẳn phải trở về, bằng không thì phải đi lang thang cả ngày, ngày hôm qua tốt xấu gì cũng có hóa trang, hôm nay chính là trang phục hiện đại, không bị nhận ra mới là lạ.

Bỗng nhiên, Văn Lực linh quang chợt lóe, hẳn không dám trở về đơn giản chính là sợ An Trình Diễn cười nhạo hẳn, nhưng ngày hôm qua hẳn làm không ít chuyện, có cái gì phải sợ. Vuốt di động để trong túi, Văn Lực cười rất đắc ý.

Lúc này trở về phòng, chuẩn bị đi ngủ lại. Phải biết rằng thời điểm đi quay phim còn có thể xa xỉ ngủ, hẳn có chút không dám tưởng tượng, nếu còn không đi nằm một hồi, Đỗ Minh Thành bỗng nhiên bừng tỉnh lại la hét phải đi quay, hẳn nhất định sẽ nôn chết.

Trở lại phòng, An Trình Diễn còn đang ngủ, Văn Lực an toàn túm quần áo chui vào ổ chăn, muốn nói hai nam nhân ở cùng một chỗ, cho dù ngủ người cũng phải cẩn thận đề phòng quần áo bị cởi, cũng thực là không dễ dàng.

Văn Lực vừa mới nhắm mắt lại, thân thể bỗng nhiên bị đè nặng, có cái người không biết xấu hổ nhào tới, Văn Lực liền ở trong lòng buồn bực, hẳn không phải bị bệnh sao? Ngày hôm qua còn có vẻ bệnh, liền một đêm, thì tốt rồi?

“Tối hôm qua cậu cho tôi uống thuốc ngủ sao!” An Trình Diễn không biết xấu hổ chen vào chăn Văn Lực, “Lạnh quá, ôm một cái!”

“Ôm muội muội của cậu đi nha!” Văn Lực thực táo bạo, ôm cái gì mà ôm người kia còn không mặc quần áo.

“Ân, coi như cậu là muối muối của tôi đi! Đến ôm ca ca một cái!” An Trình Điển hai cánh tay ôm chặt lấy người Văn Lược, ngón tay thực nhằm chán ở ngực Văn Lược sờ sờ chọt chọt, “Cậu như thế nào không cởi quần áo? Mặc nhiều như vậy không mệt sao?”

Văn Lược không để ý tới hắn, chính là đem lực chú ý lên tay An Trình Điển, sau đó cố gắng gỡ ra, gỡ không được. Hắn liền nắm ngón tay An Trình Điển bẻ ngược ra sau, chính là làm An Trình Điển đau để gỡ trò tránh né.

Văn Lược liền hối hận, đây không phải cổ vũ đối phương số sàng sao?

“Về giường mình đi!” Văn Lược xoay mặt đi.

“Chào buổi sáng!” An Trình Điển không để ý đến sắc mặt Văn Lược, tay ở trên cánh tay Văn Lược vỗ vỗ, “Tiểu Lược, chẳng lẽ chào buổi sáng cậu cũng không muốn?”

“Muốn cái gì mà muốn!” Văn Lược bỗng nhiên hét lớn, đem An Trình Điển vút sang giường bên kia, khí lực lớn chưa từng có.

An Trình Điển bị ném ở trên giường, cả người đều như tinh thần đã trở lại.

“Tôi cảnh cáo cậu! Không được đối tôi động thủ động cước!” Văn Lược từ trong túi lấy điện thoại ra, “Tôi có nhược điểm của cậu!”

“Cái gì nhược điểm?” An Trình Điển hồ nghi nhào tới lấy di động Văn Lược, tay bị Văn Lược đẩy ra.

Di động Văn Lược album hình đều mở ra, lộ ra hình An Trình Điển mặt đỏ, An Trình Điển giờ phút này tâm tình thực phức tạp. Nên hình dung như thế nào đây? Hắn trên cơ bản đã muốn chính mình vì Văn Lược mà bình tĩnh, y cứ nhiên lợi dụng lúc hắn ngủ chụp hình, đây là loại chuyện nhằm chán mà tràn ngập tình yêu. Tuy rằng ảnh chụp hơi khó coi một chút, cũng hoàn toàn không phù hợp hình tượng của bản thân, bất quá không sao, chỉ cần Tiểu Lược nguyện ý, đều hảo.

Bất quá thời điểm hắn nhìn đến quả chiếu, sắc mặt của hắn hơi hơi thay đổi.

“Nếu cậu tiếp tục đối tôi động thủ động cước, tôi sẽ đem ảnh này đưa cho phóng viên. ” Văn Lược còn đang uy hiếp, bất quá không có mấy tác dụng. (Anh nghĩ thằng công của anh là ai? dễ dàng uy hiếp vậy sao =))

“Đúng vậy sao?” Người kia thoái mái ngồi ở trên giường, tay kia luôn ở một bên tùy thời cơ mà động, Văn Lược cảnh giác đề phòng hắn.

“Tôi sẽ phân phát cho phóng viên.” Văn Lược cười lạnh lắc di động.

Nói thì chậm mà làm thì nhanh, An Trình Điển một phen ôm lấy cổ Văn Lược, trực tiếp kéo xuống ngay miệng đối phương hôn một cái, tuy rằng chính là chuồn chuồn lướt nước (hời hợt), bất quá Văn Lược giấy không được, thẳng đến khi nghe tiếng “Tách tách” , hắn liền được tự do.

An Trình Điển tay kia không biết khi nào đã cầm được di động.

“Đến, nhìn xem, hiệu quả cũng không tệ lắm!” An Trình Điển thật không nhỏ nhen, trực tiếp cho Văn Lược xem.

Không nhìn còn được, Văn Lược vừa thấy liền một quyền hướng mặt An Trình Điển đi đến, nửa đường suy nghĩ lại cứ nhiên dùng lực nhéo bả vai hắn một cái, mặt siêu sao rất quý, trừng phạt không được, đến lúc quay Đỗ Minh Thành cũng sẽ chinh hắn. Một quyền kia đánh tới còn có thời gian suy nghĩ nhiều như vậy, Văn Lược cũng được cho là nhanh nhẹn.

“Mau xóa! Tôi khuôn mặt kia còn có thể xem!” Văn Lược rống lên giọng có chút run run.

Trọng điểm hình như không phải ở chỗ này đi! Chẳng lẽ không đúng? Hắn là bởi vì bị An Trình Điển chụp nên mới tức giận đi? Cho nên nói theo một mức độ nào đó, hắn cùng An Trình Điển là giống nhau, hai người bị chụp ảnh cũng sẽ không nhìn đến trọng điểm.

“Cậu nói xem, tôi nên tải lên vi bác hay là thiết (baidu) đây? An Trình Điển cầm di động ngẫm nghĩ.

Văn Lực khí tuyệt, hắc nghiêm mặt xuống giường, kiên nhẫn nhặt quần áo của An Trình Điển trên mặt đất, nghĩ nghĩ ném lại, đó là diễn phục, Đỗ Minh Thành vẫn là sẽ mắng hấn. Sau đó mở tủ An Trình Điển ra, ôm lấy quần áo bên trong đi đến cửa sổ.

“Cậu phải ném xuống?” An Trình Điển hỏi.

Văn Lực không ném, nhưng lại nói làm cho An Trình Điển học máu, “Dem ảnh chụp xóa đi, bằng không tôi ném quần áo của cậu!”

“Kỳ thật cậu không biết là, quần áo này đem lên mạng bán đấu giá có thể.. kiếm tiền?” An Trình Điển cười đem đuôi theo chặn lộ ra, chỗ đuôi cùng chặn tương liên làm cho tay Văn Lực run run, một chiếc áo khoác rớt xuống. Trong đầu vô số RMB quay cuồng, An Trình Điển nói rất có lý, mấy thứ này ném xuống, bán đi rất đáng giá.

Nhìn đến bộ dáng do dự của Văn Lực, mặt An Trình Điển có điểm khó coi, hấn sẽ không thật sự chú ý đến lời nói đó đi!

“Cậu hấn là kiếm được không ít!”

“Với cậu có quan hệ gì?” Nói đến chuyện tiền bạc ngân hàng Văn Lực có chút khấn trương, so với Tần Thẩm hấn thích nhất còn khấn trương hơn. Hấn chính là minh mục trương đảm (trắng trơn) vì tiền mới gia nhập làng giải trí, cùng với người có tài hoa tiến vào vì nghệ thuật không giống lắm, hấn chính là vì tiền, vì tương lai thu sơn, không cần làm việc mà cũng có thể ăn uống thoải mái.

Mục đích tuy rằng nói ra có hơi giống con buôn, chính là sự thật nha, lúc trước Vệ Sanh nghe được lời này cũng có chút không thể chấp nhận, sau đó nghĩ lại so với lời dối trá vì nghệ thuật vì cái gì vân vân, người này có chút thực tế hơn. Trên thực tế Văn Lực vẫn là lừa đến thần kỳ, nhưng thời điểm quay phim kiếm tiền lại thập phần nghiêm túc.

“Công ty mặc dù nhỏ, nhưng cậu lại có danh khí lớn nhất, Đường Lạc cho cậu không ít đi!” Tần công ty lão bản Đường Lạc cùng An Trình Điển vì hợp đồng tiếp xúc không ít lần, không giống như là người keo kiệt, thời điểm ký hợp đồng cũng trả không ít cho đối phương, không đến mức cũng cho Văn Lực như vậy đi!

“Hiện tại không trả hơn cậu!” Văn Lực bạch liễu tha nhất nhần, “Thừa dịp cậu còn danh khí, toàn bộ quần áo này cho tôi đi!”

“Cho cậu thì tôi mặc gì?” An Trình Điển tức giận nhìn hấn, “Cậu vì sao không tự bán đồ của mình? Đồ của cậu nếu đem ra bán, giá cả cũng sẽ không thấp nha!”

“Không được!” Văn Lực ra vẻ hiểu biết cùng An Trình Điển phân tích, “Một minh tinh nói có gì đó bán đi với số lượng rất lớn, fan sẽ cảm thấy được ngôi sao này kì lạ, cậu nghĩ fan sẽ muốn hay không đều có vật phẩm riêng tư của tôi, lúc đó sẽ cố gắng sưu tầm, đến lúc đó không chỉ ảnh hưởng đến lượng tiêu thụ còn ảnh hưởng đến danh khí của tôi, cho nên mới nói ngôi sao cùng fan cũng không nên quá mức thân thiết. Thứ ít thì sẽ quý, người xưa cũng có đạo lý này.”

An Trình Điển nhìn Văn Lực thao thao bất tuyệt, đây là lần đầu tiên hấn nhìn thấy Văn Lực nói nhiều như thế, không nghĩ người này cư nhiên còn có chút cẩn thận.

“Vậy cậu như thế nào nghĩ xem, đồ của tôi bị cậu bán, sự nổi tiếng của tôi cũng sẽ bị giảm?” An Trình Điển hỏi câu này làm Văn Lực bật cười.

Này không biết uy hiếp ra sao, xua tay nói, “Nhân khí là dựa vào cá nhân tích góp từng tí một, theo tôi có cái gì quan hệ.”

Lúc này mặt An Trình Điển đã tái đi rồi, cái gì gọi là mặc kệ chuyện hấn, nếu hấn không nổi tiếng, khẳng định sẽ để cho y nuôi.

“Cậu đừng ý vào chính mình bây giờ nổi tiếng liên bốn phía tiêu xài, tương lai không được nữa, đến lúc đó khóc cũng đã muộn!” Văn Lực còn tỏ ra bộ dáng tiền bối.

An Trình Điển chợt nhớ tới cái gì, bản mặt liền mang màu đại tiện, “Vừa mới kia ảnh chụp, cậu sẽ không...”

“Ảnh chụp?” Văn Lược nghĩ, lập tức mặt mày liền hớn hở, “Được nga! Hình cậu *** tôi có thể bán cho người quen, yên tâm cam đoan sẽ không truyền ra ngoài.”

An Trình Diễn xem như biết được nếu không làm vậy thì không thể sống.

“Cậu nếu dám bán, tôi liền thưởng cậu!” Đây cũng không phải đơn giản là uy hiếp, mà là ý tưởng thật trong đáy lòng. An Trình Diễn cho tới bây giờ đều làm theo lòng mình đi!

“Biến thái!” Văn Lược nhìn quần áo trong tay, có điểm không cam lòng để trên giường.

An Trình Diễn nhìn bộ dáng của hắn, cũng không biết là làm cái gì, lấy tay chỉ chính giữa đồng quần áo phân ra, nhất thời được chia làm hai bên, “Đây một nửa cho cậu!”

Văn Lược cũng không nói cảm ơn, mà là ngồi ở trên giường đem quần áo xếp lại, đặt ở cùng nhau, thực nhìn không ra hắn còn có tay nghề này, quần áo xếp lại thật gọn gàng thẳng tắp, tứ bình bát chân còn kém ruồi bọ bay lên đập chết.

Hết chương 28

29. Chương 29

An Trình Diễn tò mò nhìn hắn luôn tay không ngừng, cuối cùng xếp xong quần áo, gọi cho trợ lý của mình, kêu mau đến giúp đỡ, cho hắn gửi nhờ đồ vật này nọ.

Cuối cùng nhanh nhẹn lấy sổ ghi nhớ trong túi xách ra không biểu giấu ở đâu, chỉ chốc lát trợ lý tóc bù xù chạy tới cửa, An Trình Diễn yên lặng đem túi giấu lại trong chăn, tựa vào bên giường hưởng trợ lý mỉm cười. Trợ lý thân thể bỗng nhiên bình tĩnh, vẻ mặt thẹn thùng mang theo đồ vật đi.

“Cậu.. giống như... đã làm quen việc này rồi?”

Bây giờ hắn không có lợi, Văn Lược cũng không có tâm trí nói chuyện phiếm với An Trình Diễn, xa cách ngồi ở trước bàn lướt mạng. An Trình Diễn thực mất hứng, tại sao có thể trở mặt như vậy, đồ vật tới tay, hắn liền hết giá trị lợi dụng?

“Đồ của cậu nguyên là từ đâu có?” Không cam lòng tiếp tục hỏi.

“Mỗi lần tham dự hoạt động gì đó tôi đều lấy đưa trợ lý mang về.” hắn trực lai trực văng cứng rắn nói.

Văn Lược như thế nào giấu được lâu như vậy, An Trình Diễn cư nhiên lại không biết? Phải nói nếu ai khác đều không biết còn có thể hiểu được, An Trình Diễn mấy năm nay cũng tốn không ít tâm tư trên người hắn.

“Cho tới bây giờ cũng không ai nói gì cậu? Kể cả trợ lý? Còn có Vệ Sanh!” An Trình Diễn vốn không nghĩ hỏi như vậy, nhưng suy nghĩ muốn giải Văn Lược càng sâu, “Cậu không sợ bị phát hiện?”

“Cậu cảm thấy tôi mất thể diện?” Văn Lược quay mạnh đầu lại trừng An Trình Diễn.

An Trình Diễn nào dám nói lời này, hiện tại hắn liền nói vài câu làm cho Văn Lược vui vẻ, “Như thế nào lại vậy, tôi chỉ tò mò mà thôi.”

“Cậu cảm thấy tôi sẽ nói cho cậu biết?” Văn Lược nghiêng đầu đi, tiếp tục đối máy tính chơi game.

“Mặc kệ nói như thế nào, này hoàn toàn là mua bán thu lợi nhuận cao nha!” An Trình Diễn thở dài, không thể thua cậu nha! Thật đúng là nhìn không ra Văn Lược còn có ý nghĩ này, mà trong làng giải trí còn có tổ chức loại này, đây mới thật là “sâu một” trong làng giải trí nha! Nếu thực tuôn ra thứ gì, khẳng định giống với đội chó săn chuyên nghiệp.

“Nếu không làm ngôi sao, cậu đi làm phóng viên cũng không sai!” An Trình Diễn xốc chăn, thân thể trần truồng đứng lên. Thoái mái bày ra cho Văn Lược nhìn.

“Xứng đáng cảm mạo!” Văn Lược nghiêng đầu trừng hắn, cái gì cũng đừng phát sinh, dường như cũng đã thấy nhiều lỗ kim trên người hắn. Bất quá, bất quá tạp chí nói có chút không sai, An Trình Diễn đúng là loại lúc không mặc quần áo thì có da có thịt, mặc quần áo vào dáng người liền gầy đi.

Kỳ thật hẳn cũng rất muốn mắng một câu, cảm mạo vừa hết lại đi ở trần truồng, nếu bị cảm lại thì đừng làm phiền hẳn. Chính là thốt ra lời này sợ lại đem cái người tự cho hiểu biết kia hiểu lầm thành quan tâm, Văn Lược đem lời định nói nuốt trở lại.

An Trình Điển khoe miệng hơi hơi nâng vô liêm sỉ nhìn Văn Lược, biết rõ Văn Lược không muốn nhìn hẳn, hẳn còn cố ý chậm rì rì bước đến phòng vệ sinh. Văn Lược không thể tránh khỏi liền nhìn thấy vết thương trên lưng hẳn, cả đêm hôm qua, tuy rằng xót được, nhưng nhìn như không có gì khởi sắc. Xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo, hẳn ở trong lòng quan tâm một chút.

Tuyệt đối phải giới hạn chủ nghĩa nhân đạo!

Một hồi không thấy ra, phòng vệ sinh truyền đến thanh âm leng keng thùng thùng, không cần đoán cũng biết, thời điểm người nào đó tự mình bôi thuốc, không cần thận trọng phải cái gì đó.

Văn Lược thực cảm thấy chính mình có loại quan tâm của người mẹ, việc này vốn không phải chuyện trông nom của hẳn, dù sao phía sau lưng An Trình Điển nhìn có chút cảm giác tang thương, Đỗ Minh Thành lại càng thêm thích, bất quá...

Không kịp tìm cho mình cái lý do ‘bất quá’, người đã đẩy cửa phòng vệ sinh, cũng không biết từ nơi nào lấy tới một cái quần lót, trực tiếp ném ngay mặt An Trình Điển, “Mặc vào!”

An Trình Điển liếc mắt một cái liền nhìn thấy trên tay Văn Lược cầm một cái hộp tắm bông, cười bắt lấy quần lót, chậm rãi mặc.

Kháo! Cũng không phải chụp quảng cáo cho quần lót, làm dáng như vậy làm gì? Văn Lược “Ba” một tiếng đem hộp tắm bông đập vào cánh cửa, hắc nghiêm mặt bước vào, không nói hai lời liền ấn An Trình Điển lên bồn rửa mặt, không đúng, là bay qua ấn. An Trình Điển cong lưng, tùy ý để Văn Lược cầm tắm bông kề cận được trên lưng hẳn lần qua lần lại, tay liền không an phận, dọc theo thắt lưng Văn Lược rà qua rà lại, Văn Lược dùng sức chụp tay về, hẳn lại tiếp tục.

Văn Lược khí tuyệt, thật nghĩ không ra một người nam nhân, tay như thế nào liền hay làm chuyện vật vãn như vậy, rà qua rà lại không phiền sao? Hẳn không phiền lụy, mà là thắt lưng hẳn đều phải mệt mỏi.

An Trình Điển vốn cao hơn hẳn nửa cái đầu, này bôi được còn hơi khom, Văn Lược khuynh thân về phía trước, thời gian lâu, thắt lưng thật sự mỏi, đối phương còn cố tình đối hẳn động thủ động cước. Một cái khó chịu nhắc chân chính là như vậy, An Trình Điển an phận. Mặt đối gương còn có chút đỏ, tám phần là xấu.

Văn Lược vô sỉ làm bộ không thấy, thượng được xong liền ly khai, một hồi lâu An Trình Điển mới ra.

An Trình Điển rút cuộc mặc quần áo vào, một bộ gọn gàng giống như đi làm đại sự, Văn Lược nhìn nhiều lần vẫn nhìn được không mở miệng. An Trình Điển cũng không nói, chính là cười cười, mãi cho đến khi xuất môn, Văn Lược đều nhìn được không có hỏi.

An Trình Điển bất đắc dĩ, “Cậu xác định không muốn hỏi tôi ra ngoài làm gì?”

“Không cần!” Văn Lược quyết đoán nói.

An Trình Điển bất đắc dĩ, người kia vĩnh viễn đều ngạo kiêu như vậy, rõ ràng trong lòng tò mò muốn chết, cũng chính là không cúi đầu, “Tôi có bằng hữu đến đây, cùng nhau đi không?”

“Không đi!” Vẫn là quyết đoán cự tuyệt.

“Vậy coi như! Bất quá tôi xác nhận một lần nữa, cậu xác định không đi?”

“Không đi!” Văn Lược bày ra bộ dạng tôi với cậu không quen, quay đầu tiếp tục chơi game. An Trình Điển cũng không miễn cưỡng, trực tiếp bước ra cửa.

Văn Lược còn đang suy nghĩ hẳn sẽ đi làm cái gì, chợt nhớ tới, hẳn làm sao biết hôm nay không đi quay? Hẳn nghĩ trợ lý của người ta giống như trợ lý của hẳn, so với lão bản còn có thể ngủ.

An Trình Diễn ở trong này Văn Lược cảm thấy rất phiền, người đi rồi, hấn lại cảm thấy nhàm chán, lên mạng cũng không có gì, lên vi bác của Tần Thâm coi tới coi lui cũng không có gì. Thật sự nhàm chán chạy tới gõ cửa phòng đạo diễn.

Đạo diễn cũng không ngủ, bắt quá sắc mặt hấn cũng không được tốt. Đạo diễn ra bên ngoài nhìn, nói: “Hôm nay sợ là quay không được, trở về xem kịch bản hảo hảo xem một chút, cảnh tiếp theo tiếp tục ra sơn động.”

“A!” Văn Lược theo bản năng nghĩ đến, vết thương sau lưng An Trình Diễn còn chưa hảo, nhưng bây giờ hỏi ra thì mới biết còn hồi sự, “Còn muốn quay? Chẳng lẽ có chỗ nào không đúng?”

Đỗ Minh Thành mày thâm mặt nhăn, ấn đường biến thành màu đen, âm u nhìn Văn Lược, “Cậu cùng người khác ăn nằm, chẳng lẽ không cởi quần?”

Văn Lược ở phương diện xử sự, vẫn có lực lĩnh ngộ rất thấp. Nhưng mà đạo diễn nói chuyện trắng ra như vậy ai mà không hiểu chứ!

“Cậu chẳng lẽ không xem kịch bản?” Biểu tình của đạo diễn thực quỷ dị, giống như muốn ăn Văn Lược.

Văn Lược không dám lắc đầu, hấn phải nói với đạo diễn chính mình chưa xem tới cảnh đó sao? Mỗi lần quay phim đều lâm thời mới xem kịch bản sao? Loại sự tình này vẫn là không thể nói hảo, thật sự rất bại hoại thanh danh chính mình.

Nhưng hấn hiện tại nghĩ chính là, lưng của An Trình Diễn, nếu quay hơn mười cảnh, vậy lưng của hấn không phải biến thành tranh trừu tượng sao?

Cho nên nói, diễn viên không nghiên cứu kịch bản không phải hảo diễn viên. Cảnh kia liền một hồi lộ liễu trước bàn dân thiên hạ diễn cảnh giường chiếu, hấn còn chưa tính qua.

“Ra ngoài một chút đi! Thuận tiện ăn cơm trưa!” Đạo diễn nhắc chân trực tiếp đem phó đạo diễn ở giường kể bên đá tỉnh.

Phó đạo diễn mơ mơ màng màng một cái không chú ý liền bị đá xuống giường, căn bản là không có ý tứ tỉnh lại nha, cuốn chăn nhét vào đáy giường tiếp tục ngủ. Văn Lược còn chưa từng thấy qua tư thế ngủ kinh thế hãi tục như vậy, nhất thời hồi lâu không biết phải nói như thế nào.

Chỉ thấy đạo diễn vừa muốn nhắc chân đá, Văn Lược vội vàng kéo hấn, “Quên đi! Chẳng lẽ không thể để hấn ngủ no giấc, cứ mặc hấn đi!”

Đỗ Minh Thành lộ ra vẻ tươi cười tà ác, sau đó không biết từ nơi nào lấy ra dây thừng đem phó đạo diễn cuốn chăn cột chặt lại, vỗ vỗ tay, “Đi thôi! Đạo diễn mời cậu ăn cơm!”

Văn Lược mắt đều tròn lên, này kịch tổ có thể hay không chỉ ra chút ngân sách, cấp cho phó đạo diễn một phòng riêng đi! Vừa này nhìn Đỗ Minh Thành thủ pháp thành thạo, loại tiết mục này không phải là lần đầu trình diễn. Đồng thời, trong lòng hấn thật sâu thở dài, cùng An Trình Diễn so ra, Đỗ Minh Thành mới là chân chính biến thái nha.

Hai người ra cửa, trời mưa cũng không phải lớn, Văn Lược không mang ô, Đỗ Minh Thành cũng không mang, Văn Lược nghĩ nên mua đi! Đỗ Minh Thành khoát tay, “Cần gì ô như đàn bà!”

Văn Lược miệng mở lớn hận không thể tát Đỗ Minh Thành hai bạt tai, bụng dù chính là đàn bà, làm cho lão nhân gia người cảm mạo mới tốt sao!

Bất quá Đỗ Minh Thành không chịu bụng dù trực tiếp hương ra ngoài, Văn Lược bút tích cũng không tốt ở phía sau, lầm lì đi ra ngoài, tư vị kia, thật sự khó có nói rõ nha! Cái gì mưa tâm trạng, đều là vô nghĩa, ngốc tử mới có thể mắc mưa.

Đi chọn quán ăn liền cùng quán ngày hôm qua An Trình Diễn và hấn chọn, bất quá Văn Lược sống chết cũng không chịu vào, Đỗ Minh Thành cũng không có biện pháp, ám chỉ Văn Lược không biết điều, nhà ăn lớn lại không ăn, cứng rắn muốn đi ăn quán ven đường. Văn Lược cười cười nói, “Tới nơi này phải ăn đặc sản, trong quán ăn làm sao có thể ăn được!”

Đỗ Minh Thành ngấm lại cũng lên tiếng, “Lão bản, trước tới vài món đặc sản ở nơi này!”

Lão bản ở phòng bếp lên tiếng, là quán cơm của gia đình thì phải.

Văn Lược đối với ăn uống thật không có gì đặc biệt chú ý, chỉ cần không phải trong đồ ăn có tóc sâu, hắc đều có thể thông qua.

Chỉ chốc lát đồ ăn liền đến, trong đó có một đạo bạch hề hề đồ ăn, nhìn thật dọa người, Văn Lược từ nhỏ đối với đồ ăn đều có một tâm tính, chính mình không biết là món gì thì kiên quyết không ăn. Bởi vì có một lần hắn bị người khác bắt ăn một đạo đồ ăn, hương vị cũng không tệ lắm cũng cố gắng nhai, sau hắn hỏi đó là món gì, người ta cho hắn biết đó là thịt chuột, hắn liền ói ra, di chứng để lại tới bây giờ.

Đạo bạch hề hề đồ ăn này Văn Lược vẫn do dự không hạ thủ, Đỗ Minh Thành gấp một miếng bỏ vào bát hắn, “Này không tồi, cậu nếm thử một chút đi!”

Văn Lược nuốt nuốt nước miếng, do dự thật lâu rốt cuộc vì mặt mũi đạo diễn không tốt, ăn một hơi. Hương vị quả thật rất tươi, bất quá nói đúng là không ra hương vị gì, rất trơn trượt. Lại ăn một hơi, hương vị rất không tồi, có điểm giống đậu hũ, chẳng lẽ là đậu hũ giống mới? Chính mình gấp một phen, ăn thêm vài miếng, hương vị rất không tồi.

“Này nào heo không tồi đi!” Đỗ Minh Thành nhìn bộ dáng Văn lược ăn rất ngon, sâu kín nói.

Hết chương 29

30. Chương 30

Tâm tình của Văn Lược trong nháy mắt không thể hình dung, hắn cứng ngắc ngồi ở chỗ kia, lưng thẳng tắp, ánh mắt không hề tiêu cự nhìn Đỗ Minh Thành. Dạ dày bắt đầu có tiết tấu quay cuồng, trong đầu liên tục rít gào: cứ nhiên là não heo, cứ nhiên là não heo, cứ nhiên là não heo!

Rốt cuộc nhịn không được chạy ra bên ngoài nôn hết.

Bên ngoài quán ăn, người ăn cơm không nhiều không ít, nhưng thanh âm nôn mửa của Văn Lược vẫn khiến cho không ít người phản cảm, ngay cả lão bản cũng bị dọa đi ra.

“Không có việc gì, không có việc gì, hắn không có thói quen ăn não heo mà thôi!” Đỗ Minh Thành theo tiếng nôn khan của Văn Lược gấp một miếng não heo, ăn rất ngon miệng.

Một bên khách nhân bởi vì thanh âm của Văn Lược rất không thích đều thay đổi sắc mặt.

“Chịu không nổi thì đừng có ăn! Ảnh hưởng muốn chết!”

Thời điểm Văn Lược nghe câu nói đó, hận không thể trực tiếp nôn trên bàn người ta, bất quá không được, hắn là ngôi sao, lúc ấy khuôn mặt bị nhớ lại thì sao. Trở lại bàn cảm giác muốn ăn hắn đều không có, Đỗ Minh Thành cho hắn đĩa rau, hắn kiên quyết không ăn, ngồi ở một chỗ nhìn Đỗ Minh Thành ăn. Đỗ Minh Thành cũng không biết xấu hổ, liền như vậy ăn, vừa ăn vừa nói, não heo này phải đóng gói một phần đem về.

Văn Lược ở trong lòng vì phó đạo diễn bị ai, sẽ bị đùa chết đi!

Bữa cơm này ăn rất nhạt nhẽo, Văn Lược không có việc gì làm liền nhìn xung quanh, loại mưa nhỏ này ở cảnh khu rất được, cách đó không xa là hồ nước nở đầy hoa sen, đài sen cũng không ít.

“Nếu không, buổi tối chúng ta đi trộm đài sen!” Đỗ Minh Thành bỗng nhiên nói.

“Không cần!” Văn Lược gọn gàng dứt khoát cự tuyệt, người này có phải hay không có tật xấu, bên cạnh rõ ràng viết du thuyền thái liên năm mươi một người, trộm cái gì trộm, chẳng lẽ muốn báo ngày mai đăng “XX kịch tổ, trong lúc quay phim trộm đài sen” mới chịu sao.

“Không có lạc thú, cũng không biết An Trình Diễn như thế nào lại với cậu tốt như vậy!” Đỗ Minh Thành cúi đầu múc cơm.

“Tôi cùng hắn làm sao tốt!” Văn Lược phản bác, bọn họ cho tới bây giờ cũng không phải bạn tốt, được không!

“Các cậu không tốt, hần lại yêu cầu cùng cậu ở một phòng sao, chính là do hần tài vụ mới cảm thấy hai người ở một phòng mới tiết kiệm!” Đỗ Minh Thành hắc nghiêm mặt âm trầm nói: “Phó đạo diễn đáng ngừ rất xấu!”

Văn Lược rất muốn nói, An Trình Điển cũng không khá hơn chút nào, nhưng kịch tổ không phải lão nhân gia người định đoạt sao, như thế nào còn sợ tài vụ, tiền đều do anh đưa tới!

“Ngày nào đó bớt thời giờ lại đến đây làm trận thi đấu hái đài sen, ai thua trực tiếp ném vào hồ!” Đạo diễn mặc kệ, tự ý nghĩ không nhìn đến Văn Lược.

Văn Lược trộm mắt trắng liếc đạo diễn một cái, kịch tổ nhiều người như vậy, năm một người liền chơi hết sao, như thế nào hiện tại không đau lòng vì tiền. Rõ ràng là muốn đem phó đạo diễn ném xuống dưới.

“Kính phí tự gánh vác!” Đỗ Minh Thành lại bỏ lại một câu.

Sát! Văn Lược thật sâu phỉ nhổ đạo diễn không đáng tin cậy này.

Nghĩ như vậy đài sen quả thật ăn rất tốt, bên cạnh vừa lúc có tiểu muội muội mang theo rổ bán đài sen, Văn Lược mua toàn bộ, ngồi ở một bên sung sướng ăn, vừa ăn vừa xem phong cảnh, tâm tình chậm rãi tốt lên.

Trong hồ nước người không ít, cái loại này giống như thuyền lớn thuyền nhỏ trong đại bồn tắm rất đáng yêu. Lá sen tầng tầng rất sâu, ngẫu nhiên có người từ bên trong chui ra, đều đặc biệt có phong vị. Chui ra đặc biệt là mỹ nữ, liền lại mang một màu sắc khác.

Mỹ nữ?

Tần Thắm?

Tần Thắm tại sao lại ở chỗ này?

Vẫn là cùng An Trình Điển cùng một chỗ!!!!

Văn Lược không bình tĩnh, nội tâm tiểu vũ trụ rít gào, rít gào, rít gào. Tần Thắm không phải hôm qua ở Maldives sao? Khó trách An Trình Điển lúc này xác định hần không đi, nguyên lai bằng hữu của An Trình Điển là Tần Thắm, Tần Thắm, Tần Thắm... Văn Lược trong lòng khóc ròng.

“An...” Đỗ Minh Thành cũng nhìn thấy, phát tay liền hô, nghĩ nghĩ liền bật người đem hai chữ còn lại nuốt ngược vào bụng bụng, “An ca ca!”

Phốc! Tần Thắm tọa ở trên thuyền bật cười.

Thật sự là xinh đẹp nha! Văn Lược trong lòng đang lấy máu, quả nhiên hần còn đang nguyên rửa An Trình Điển, phàm là truyền đến chuyện xấu gì đều cùng An Trình Điển có quan hệ, cuối cùng đều cùng hần chuyện xấu nháo ngất trời, mình chính là thất ý nhân kia.

Nguyên lai hần nói có bằng hữu đến, là Tần Thắm nha!

Văn lược trong lòng rất không có tư vị.

An Trình Điển cùng Tần thắm nhìn thấy Văn Lược bọn họ liền lên bờ, Đỗ Minh Thành để đưa xuống cùng Tần Thắm chào hỏi, ôm một cái, Tần Thắm cũng không mang giày cao gót đã cao bằng Đỗ Minh Thành, văn Lược đứng cũng miễn cưỡng cùng Tần Thắm cao bình thường, An Trình Điển hơi cao hơn nàng nửa cái đầu, thật không rõ vóc dáng coi như xong, còn mang đôi giày cao mười phân để làm gì?

“Văn Lược!” Tần Thắm cười hướng Văn Lược vươn tay.

Mặt Văn Lược lập tức liền hồng, nho nhỏ nắm một chút, xúc cảm của tay nữ nhân cùng nam nhân là không giống, tâm Văn Lược nho nhỏ khiêu giật mình.

An Trình Điển bất động thanh sắc ở một bên nhìn, khóe miệng phiết khởi, khó chịu.

Thời điểm tiếp đón bốn người ở trên bàn gọi thêm đồ ăn, Văn Lược trơ mắt nhìn nữ thần của mình ăn não heo, trong lòng lại có hàng trăm tư vị, đại mỹ nữ như thế nào lại thích ăn não heo.

“Em như thế nào tới?” Xem ra Đỗ Minh Thành cùng Tần Thấm có chút giao tình, khi nói chuyện đều mang theo một cỗ không khách khí, Đỗ Minh Thành từ trước đến nay quen biết nhiều cũng không phải không có khả năng, lần đầu tiên hắn nhìn thấy An Trình Điển cùng Văn Lược không phải là như vậy.

“Em trước có việc phải xuất cảnh, sau đó nghe nói Trình Điển bị bệnh, nên trước hết tới đây!” Tần Thấm cười nói, động tác ăn cơm cũng thực tao nhã, lúc miệng chứa đồ ăn sẽ quả quyết không mở miệng.

Trình Điển! Trình Điển! Văn Lược khóc không ra nước mắt, hắn khẳng định nữ thần trong lòng mình cư nhiên vô cùng thân thiết với cái loại bại hoại An Trình Điển kia. Sớm chỉ biết người này cùng người chung quanh thông đồng, không nghĩ tới nữ thần của mình cũng bị hắn tàn phá.

Văn Lược rất không thích bắt tay vào lột đài sen, hoàn toàn đem đài sen thành An Trình Điển lột, lột mấy hạt rồi hướng miệng đưa. Bỗng nhiên hạt sen đến miệng lại bị cầm đi. Văn Lược quay đầu nhìn, An Trình Điển nắm hạt sen kia hướng hắn cười, sau đó đem hạt sen lột ra, xuất ra liên tâm bên trong.

“Cậu lột như vậy, bỏ vào miệng ăn sẽ đắng!”

Văn Lược bữu môi cứng rắn cãi lại, “Tim sen tuy rằng đắng, nhưng tốt! Tôi cam tâm!”

An Trình Điển cũng không nói, trực tiếp đem liên tâm vừa này bỏ vào miệng Văn Lược, sau đó dù bận vẫn ung dung nhìn hắn, “Cậu ăn nha!”

Ngại Tần Thấm ở đây, Văn Lược không thể mất mặt, quả nhiên đem liên tâm kia nhai nuốt xuống.

An Trình Điển vừa tức vừa đau lòng, vội vàng đem hạt sen trên tay nhét vào miệng hắn. Hẹn sen ngọt dịu đi liên tâm chua lúc trước, Văn Lược cơ hồ muốn khóc, hắn đây là tự đòi ăn đắng, quả thực dọa người.

An Trình Điển không nói gì thêm, chính là yên lặng đem đài sen trước mặt Văn Lược đến trước mắt mình, lột từng hạt cho hắn. Không khí trở nên quỷ dị, Đỗ Minh Thành cùng Tần Thấm một bên nhìn thẳng sang bên này. (Ừ, người ta đang làm nhiệm vụ của thê nô mà dòm cái gì =]])

“Các... cậu... quan hệ thật đúng là tốt!” Đỗ Minh Thành không biết phải hình dung một đoạn kia là thế nào, quả thực là tiểu hài tử đùa xiếc.

Tần Thấm ở một bên mỉm cười nhìn hai người, sau đó đem bàn tay đến trước mặt An Trình Điển, “Em cũng muốn ăn hạt sen.”

An Trình Điển trực tiếp đem đài sen đưa qua. Tần Thấm khuôn mặt tươi cười lập tức liền khóa, “Em vừa mới làm móng, không tiện lột hạt sen.”

Ý tứ chính là cũng lột cho em ăn.

An Trình Điển không có biện pháp đành phải cầm một hạt sen bên tay đưa qua.

Đỗ Minh Thành ánh mắt lại thẳng, này ba người... Không khí có điểm gì là lạ nha!

“Hai người từ khi nào thì tốt như vậy?” Đỗ Minh Thành là một người khẩu thẳng tâm mau, nghĩ cái gì liền hỏi.

“Chúng em nha!” Tần Thấm không chút để ý ăn hạt sen, “Chúng em sớm đã quen nhau!”

“Có ý tứ gì?” Văn Lược đi theo hỏi.

“Chính là chúng em từng cùng lạc một chỗ!” Tần Thấm cười lại hướng An trình điển đưa tay, phải có hạt sen.

Tâm Văn Lược lập tức liền lạnh, này quan hệ... Quả thực là tình thiên phích lịch (sấm sét giữa trời) nha!

An Trình Điển cũng không nói gì, chính là cầm hạt sen trên tay mình nhét vào miệng Văn Lược, Tần Thấm thấy An Trình Điển không phản ứng cũng không nói gì nữa, Đỗ Minh Thành cuối cùng là biết không khí không tốt, lại đặt câu hỏi.

Văn Lược miệng nhai hạt sen, cảm thấy hiện tại An Trình Điển muốn báo thù cũng được nha nhưng nhai một hồi đều không thấy đắng.

Chính là ngồi không nói gì, bỗng nhiên có vài người lại đây.

“An Trình Điển! Là An Trình Điển..” Vài tiểu cô nương hưng phấn hét lên không hề để ý. An Trình Điển bên trong thay một bộ hoàn mỹ mỉm cười, Tần Thâm cùng Văn Lược quay đầu ra nhìn.

Quả nhiên tiếng hét chói tai càng lớn hơn, “Văn Lược! Văn Lược! Còn có Tần Thâm nha!”

Văn Lược tự mình phân tích, tên mình kêu ra có vài phần hưng phấn hơn lúc kêu tên An Trình Điển. Vài cô nương nhặt nhèo ở một bên hét chói tai, Văn Lược không nhìn qua, mở miệng, “Phải ký tên sao?”

“Phải!” Tiếng hét chói tai làm người ở một bên không rõ chân tướng bị dọa không ít.

Vài cô nương cầm được chữ ký cùng ảnh chụp mới đi, đi không bao xa liền có ba người khác tới, xem bộ dáng là đến đây. Vài người vội vàng rút quân.

Văn Lược tâm tình mất mát trở về khách sạn, An Trình Điển đưa Tần Thâm quay về khách sạn của nàng. Hắn buồn một hồi, trợ lý cứ tới đây hô đi quay, An Trình Điển còn chưa trở về, cũng chưa tới phiên hắn quan tâm, liền cùng trợ lý đi.

Phim trường còn có chút ẩm ướt, phó đạo diễn không biết như thế nào được thả ra, ôm máy móc thân thiết, lau chùi kiểm tra không ngừng. Văn Lược giở trò xấu, đi qua kế bên phó đạo diễn nói: “Bánh chưng!”

Phó đạo diễn đầu tiên là sửng sốt, sau đó mới hiểu được, mắt mặt theo máy móc ngã xuống, một thân toàn bùn. Đỗ Minh Thành cách xa xa liền mắng lại đây, xem ra phó đạo diễn chính là linh vật của kịch tổ, trêu đùa tốt lắm nha!

Tâm tình Văn Lược cuối cùng vô sỉ tốt lên. Nhưng An Trình Điển còn chưa tới.

Đợi cho tất cả mọi người chuẩn bị xong, Văn Lược cũng đã hóa trang xong, An Trình Điển mới chậm rì rì đến đây, đến đây còn không nói cứ nhiên còn dẫn theo Tần Thâm, này tính là cái gì? Không phải nói đưa người về khách sạn sao? Như thế nào còn mang đến?

An Trình Điển như vậy, làm sao như là đến quay phim, rõ ràng là đến xem náo nhiệt đi!

Tần Thâm dù sao cũng là người mẫu, nam nhân trong kịch tổ đều là fan của nàng, vừa xuất hiện liền được đối đãi như khách quý, ghé dựa nước trà đều chuẩn bị. An Trình Điển đi đến trước mặt Văn Lược, trộm làm khẩu hình hôn nhẹ, sau đó cười đi hóa trang.

Văn Lược trực tiếp đem kịch bản ném đi.

An Trình Điển không biết làm sao bị ném trúng đầu.

Hết chương 30

31. Chương 31

An Trình Điển không biết làm sao bị ném trúng, Văn Lược kỳ thật cũng không biết làm sao, hắn như thế nào đem kịch bản ném qua? Như thế nào mục tiêu liền chính xác trúng An Trình Điển? Ném nhầm? Này hiển nhiên sẽ không có ai tin, người đầu tiên không tin chính là loại động vật bị ném trúng kia. “Làm gì?” An Trình Điển vuốt cái ót.

“Không có gì, chỉ là tay bị ngứa!” Văn Lược cũng biết không xấu hổ trả lời, dù sao ném đều đã ném, là nam tử hán thì sợ gì.

An Trình Điển miệng mở lớn, giống như có thể bị ruồi bọ bay vào, yên lặng nâng kịch bản lên, nhìn đến Văn Lược làm ra bộ dáng phòng bị, càng đưa kịch bản ra phía sau làm động tác chuẩn bị ném. Ha ha bật cười, chỉ chỉ Văn Lược, mị nhãn bay một cái, liền đi vào phòng trang điểm.

Tâm tình Văn Lược trở nên càng thêm nguy rồi, biểu tình cương chiều kia của An Trình Điển là có ý gì?

Đỗ Minh Thành được xưng là đạo diễn tối nhân tính hóa! (phó đạo diễn có chuyện không dám). Cũng được xưng là đạo diễn tối hội hợp để ý an bài thời gian (Văn Lược cũng nói phải).

Cho nên Văn Lược quay trước. An Trình Điển còn đang chậm rì rì trang điểm. Thời điểm Văn Lược quay được một nửa, nam nhân tang thương kia mới đi ra, chậm rì rì đi đến bên người Tần Thấm, hai người bắt đầu cười nói chuyện phiếm, bởi vì điện ảnh là hiện trường thái âm (thu tiếng trực tiếp), cho nên lời hai người nói đều tiến đến bên tai.

Tâm tình Văn Lược hảo không xong nha! Quả thực rất không xong.

Tay nắm kiếm liền như vậy run lên, cắm vào bùn đất, bởi vì động tác quá mức khí phách, thanh kiếm kia trực tiếp sập tới bên cạnh phó đạo diễn, cách chân của hắn chỉ có hai ly thước (2cm).

Đỗ Minh Thành vội vàng la to, sau đó hướng Văn Lược bật ngón cái, “Công tử, hảo công phu!”

Mặt Văn Lược lập tức liền đỏ, hắn là một diễn viên chuyên nghiệp, loại thất thần này vốn không nên phát sinh, nhưng tình huống hiện tại xảy ra có điểm xem làm hư bàn chân phó đạo diễn. Tình huống có điểm nghiêm trọng, An Trình Điển một bên đã muốn hướng bên này đi tới. Tần Thấm thật ra không đứng lên, nàng cùng Văn Lược giao tình bình thường, cho nên vẫn ngồi yên nhích đi động. Văn Lược đuối lý không ngừng giải thích cùng đạo diễn và diễn viên khác, An Trình Điển đứng một bên cũng không tiếp tục bước tới. Đỗ Minh Thành xem tình huống không sao, liền hô bắt đầu. Văn Lược cắn răng, Tần Thấm ở đây nha, như vậy mất mặt sao được! An Trình Điển tính cái gì, loại thời điểm này không phải là lúc để hắn hảo hảo biểu hiện sao?

Phải biết tình yêu có mị lực cường đại cỡ nào, Văn Lược quay đầu nhìn Tần Thấm, đối phương vừa lúc nhìn qua, tầm mắt hai người đối nhau, Tần Thấm lễ phép gật đầu. Văn Lược nháy mắt liền tràn ngập năng lượng.

Sức mạnh của tình yêu nha!

Tay cầm kiếm tựa hồ cũng được nạp đầy năng lượng, xoát xoát vài cái đùa giỡn uy phong lẫm liệt, An Trình Điển ở một bên ánh mắt thâm thúy, vượt cảm trầm tư. Hắn suy nghĩ, Tiểu Bạch này còn si mê Tần Thấm nha, muốn hay không hắn hủy diệt hoàn toàn mộng này?

Lơ đãng quay đầu nhìn Tần Thấm, loại nữ nhân bình hoa này, có cái gì hảo?

Bọn họ đúng là cùng nhau, bắt quá, kia đều là Tần Thấm chủ động. Quy tắc của giới người mẫu không giống như diễn viên, ca sĩ. Danh khí của Tần Thấm hiện tại đương nhiên không chỉ nhờ năng lực của bản thân mà đạt tới, nữ nhân này không chỉ có vẻ bề ngoài mỹ, còn thực có bản lĩnh. An Trình Điển cùng nàng kết giao, một thời gian ngắn sau đã bị... đá. (Ồhhh, ra là bị người ta đá =))

Ách... Có đôi khi hai người cùng một chỗ không chỉ đơn thuần xuất phát từ yêu.

An Trình Điển vốn không phải cái gì người tốt, tự nhiên cũng không cần gì, chính là mấy năm nay danh khí càng lúc càng lớn, Tần Thấm ngược lại cùng hắn phát ra thân mật, tới tình trạng hiện tại, ai cũng phân không rõ Tần Thấm đối hắn có yêu hay không hay chỉ là vì danh lợi. Cho dù trước kia có cảm tình cũng sớm bị hòa tan.

Cho nên Văn Lược thích nữ nhân như vậy, An Trình Điển rất không thích.

Trừ bỏ giới tính, hắn có cái gì không thể so với Tần Thấm? Người thích cái loại như Tần Thấm sẽ chỉ dùng nửa người dưới mà suy nghĩ.

Bởi vậy chứng minh, An Trình Điển thích Văn Lược tuyệt đối không phải xuất phát từ nguyên tắc nửa người dưới.

Là yêu thật! An Trình Điển nhìn Văn Lược cầm kiếm khoa tay múa chân, nghiêm túc gật gật đầu. Thích một người vốn không dễ dàng, còn thích một người nam nhân, nếu không phải chân ái, chẳng lẽ đầu óc nước vào?

“Cậu đầu óc có phải hay không nước vào?” Thời điểm Tiểu Càng biết hắn có ý tưởng này thiếu chút nữa từ trên ghế ngã xuống, Tiểu Càng chỉ vào mũi hắn mắng hắn điên rồi, hắn là ở sự nghiệp hay nói giỡn, nếu chính là đùa theo vui đùa một chút coi như xong, cứ nhiên còn muốn cùng nam nhân cùng một chỗ, đùa à! Đây không chỉ hủy sự nghiệp của hắn mà còn hủy cả Văn Lược.

An Trình Diễn khó có thể mở miệng cười. Nếu không phải thích đến mức không thể không chế, hẳn cũng không muốn phá hư cuộc sống Văn Lược, cuộc sống người kia thích ý như vậy, hẳn như thế nào hẳn tâm phá hư?

Chính là, có vài thứ giấu kín càng lâu càng khó không chế, hẳn thực sợ hãi một ngày nào đó đọc được tin Văn Lược cùng ai đó kết hôn trên báo, dựa theo tính cách Văn Lược sự tình này rất có thể phát sinh. Mấy năm nay hẳn chưa bao giờ buông tha tin tức của Văn Lược, chỉ cần là scandal, dù biết rõ đây chỉ là scandal nhưng vẫn không thể không chế được bản thân, cho nên hẳn tự nguyện tạo một ngoại hình hoa tâm để che dấu bất an của chính mình và xóa đi scandal của Văn Lược.

Số lần yên lặng làm như vậy nhiều lắm, Tiểu Càng nói không thể gạt được, An Trình Diễn liền đòi .

Dù vậy sự tình cũng có lúc không thể giấu mãi được. An Trình Diễn ở lễ trao giải nhện không được ôm Văn Lược, nhện không được trêu chọc hẳn, nhện không được kéo khoảng cách của hai người gần lại. Cuối cùng tim của hẳn liền thay đổi, không cam lòng đứng ở xa nhìn nữa, nghĩ muốn tiến thêm một bước, tiến thêm.. Đồng thời còn muốn kiềm nén tâm tư chôn dấu nhiều năm qua của mình.

Nam nhân đôi khi thật khó làm! An Trình Diễn sờ sờ tóc bay trên trán mình.

“Tránh ra!”

Mới vừa đem tóc vén lên, một khối gỗ không lớn không nhỏ liền bay tới, trúng ngay giữa trán An Trình Diễn. Thanh âm cũng thực thanh thúy, “đông” một tiếng, Đỗ Minh Thành nguyên bản chú ý theo khối gỗ bay đi, cười đến không thể kiểm soát. Rất khó nhìn được bộ dạng bị đánh trúng của An Trình Diễn.

An Trình Diễn có chút dờ dẩn nhìn trán mình, còn không hiểu được sao lại thế này, đã cảm thấy trên trán có điểm nóng rát. Trong phim Văn Lược đang bỏ củi, một búa rồi một búa chém, một miếng củi nhỏ đã bị búa cấp bay ra, quyết đoán rõ ràng ngay trán An Trình Diễn. Độ mạnh không phải rất lớn, nhưng lập tức khiến trán hẳn đỏ lên.

Tần Thấm phía sau liền bước tới đây, nhẹ giọng nói như thế nào không cần thận, chạy tới trước mặt An Trình Diễn, kịch tố mọi người đều dừng hô hấp, đây là khúc nhạc dạo bát quái. Văn Lược cũng buông búa xuống, trở mắt nhìn Tần Thấm đem ngón tay nhỏ và dài ấn lên trán An Trình Diễn, thân xác dựa vào, môi đỏ mọng hướng trán đối phương thổi khí.

Văn Lược liền bị lửa giận thiêu cháy, sau đó thở phì phì bước đến bên trợ lý của An Trình Diễn lấy được hẳn chuẩn bị cho y, đem qua.

“Làm cho làm cho!” Miệng nói làm cho làm cho, chính là đem người vây quanh bên An Trình Diễn cấp ra, thuận tiện làm Tần Thấm đi xa ra.

“Được nha! Đưa em đi!” Tần Thấm nhìn được trên tay Văn Lược, đưa tay ra đón.

Văn Lược hắc nghiêm mặt thu được vào trong ngực, “Tay em vừa mới làm móng, đừng để bị gãy.”

An Trình Diễn nghe xong liền mất hứng, “Cái gì mà đừng để bị gãy? Trán tôi làm bằng sắt sao?”

Văn Lược một tay liền chụp lên trán An Trình Diễn, tuy rằng không đau, nhưng tư vị kia cũng không chịu nổi, bất quá giây tiếp theo An Trình Diễn liền hưởng thụ lộ ra tươi cười, được thực gay mũi, nhưng là phải nhu mới có hiệu quả, tay Văn Lược không nhẹ không nặng chậm rãi xoa, An Trình Diễn thực quý trọng hưởng thụ ôn nhu này.

Nhưng đối với Văn Lược, hẳn một bên xoa trán An Trình Diễn một bên liếc nhìn Tần Thấm, người kia một bộ dạng lo lắng cùng bất mãn làm cho hẳn không thoải mái, không phải là từng quen nhau sao? Đây về mặt lo lắng là có ý gì?

Lại nhìn An Trình Diễn, Văn Lược hận không thể đem được xát vào mắt hẳn, này một biểu tình hưởng thụ là có ý gì?

Xát hoàn được, Văn Lược không biết từ nơi nào lấy ra băng keo cá nhân ‘Ba’ một tiếng dán lên trán An Trình Diễn.

“Nhẹ thôi!” An Trình Diễn làm nũng.

Văn Lược vừa muốn làm bộ thành cây súng chĩa thẳng vào trán An Trình Diễn, tay bị cầm, An Trình Diễn đem đầu tựa vào người hắn, “Tôi biết Tiểu Lược chỉ đối tốt với tôi nhất, lo lắng cho tôi nhất!”

“Xin lỗi, tôi vừa muốn đem búa bổ lên đầu cậu, bất quá bị trật!” Văn Lược lạnh lùng bài khai tay An Trình Diễn.

An Trình Diễn cười cười ôm hắn, ngoan đắc hứng khởi trước mặt mọi người ôm Văn Lược hôn một hơi. Văn Lược tức thời giận lên, Tần Thâm cùng mọi người cư nhiên nở nụ cười.

Vẫn là câu kia cách ngôn, quan hệ của các cậu thật tốt.

Văn Lược ở trong lòng rít gào, quan hệ của chúng tôi trong tưởng tượng của các người thật sự tốt như vậy?

Người này sở dĩ là ảnh đế, bởi thế hắn lúc nào cũng giờ giờ khắc khắc diễn trò.

Chính là đùa giỡn, bỗng nhiên hóa trang sư từ bên trong chạy ra, một phen đem băng keo cá nhân lột xuống, lên cổ họng quát: “Ai dán vào, phần đều rớt hết rồi!”

Cũng không phải như vậy, trán An Trình Diễn được Văn Lược xoa được từng khối phần đều rớt hết. Đây trang điểm đều phí công, bởi vì da An Trình Diễn không đen, nhưng nội dung kịch bản nhân vật phải mang chút tang thương cho nên đánh rất nhiều phấn.

Công phu của hóa trang sư vừa này đều toàn bộ bị lãng phí, nhất thời ánh mắt như muốn ăn thịt người bắn bốn phía, tất cả mọi người chính mình đều thu nhỏ người, chính là Văn Lược bị chột dạ trốn đi trong đám người.

“Để tôi!” Tần Thâm bỗng nhiên đứng ra, “Để tôi giúp Trình Diễn bỏ trang.”

Hóa trang sư không nói, bởi vì bộ phim này tốn kém rất nhiều, cho nên hóa trang sư đều hưởng thụ tiếng tăm trong làng giải trí, tự nhiên mắt cao hơn nhân, có người can thiệp việc của hắn, màu hòa nhã khẳng định không có.

Tần Thâm thật không chột dạ, lấy trong xe giỏ xách của mình, từ bên trong mang ra thật nhiều loại đồ trang điểm, đem An Trình Diễn đặt trên ghế bắt đầu bỏ trang.

Đỗ Minh Thành không nói gì, chính là gào thét Văn Lược tiếp tục bỏ củi.

Văn Lược trong lòng đang trống rỗng, vội vàng chạy đến sân vào chỗ.

Hết chương 31

32. Chương 32

Lần này quay phim không có gì gọi là đặc biệt, nhưng thật ra người trong kịch tổ đã biết một cái bát quái. Tần Thâm cùng An Trình Diễn tuyệt đối có gì đó. Bất quá chuyện vẫn có tính quy củ, cho dù siêu sao người ta ở dưới mí mắt người hạ nói thương yêu, người cũng không thể ra ngoài nói loạn, trừ khi người không ở đây, cho nên mới nói ngoại nhân có thể không biết, người trong kịch tổ đều biết.

Đó cũng chính là một trong những nguyên tắc của làng giải trí.

Cho nên thời điểm người trong kịch tổ thấy Tần Thâm cẩn thận bỏ trang cho An Trình Diễn, một đám liền ở dưới nghị luận. Văn Lược trong tay nắm búa “kéo kệt kéo kệt” vang lên, còn bạn tốt, bằng hữu thê còn không biết sao?

Bằng hữu thê, con khỉ! Loại phương pháp này cũng có ích nha! An Trình Diễn ngồi ở chỗ kia cảm thụ tầm mắt của Văn Lược bắn phá tới.

“Đừng nhúc nhích! Em cũng không muốn bị hóa trang sư của các anh mắng chết!” Tần Thâm cười đem đầu An Trình Diễn sửa lại ngay ngắn.

“Liên Mục Thanh khi nào thì tới đây?” An Trình Diễn đem trán giao cho Tần Thâm.

“Ngày mai chưa đến thì ngày mốt đến. Chúng em lúc này lại đây cũng phải phát ngốc ba ngày, anh cùng Văn Lược quan hệ tốt như vậy, hỗ trợ đi!” Tần Thâm thật cẩn thận hướng mặt hần đáp phần.

“Hần thật sự có kế hoạch cho Văn Lược tham gia?” An Trình Điển có điểm kinh ngạc, Liên Mục Thanh đều chính mình bắt đầu hướng người khác thông cáo? Hần chẳng lẽ không biết Văn Lược rất khó mời sao?

“Hần khi nào thì nói đùa? Nghe bọn hần nói tiết mục đều đem Văn Lược xếp vào kế hoạch.” Tần Thâm cười, “Sở dĩ để cho em tới, Mục Thanh cũng đều đã nghĩ hết rồi.”

An Trình Điển không nói, Liên Mục Thanh không biết thì cũng được đi! Đẳng này biết mình đối Văn Lược có tâm tư. Còn phải Tần Thâm đến đây, không phải còn thêm phiền sao?

Tần Thâm tay nghề không tồi, đại khái lúc trước nghĩ nếu không thể nổi tiếng thì có thể sang làm hóa trang sư, chính mình tự luyện ra. Hóa trang sư nhìn xong, khoe miệng nhất phiết, không bước đi.

Tần Thâm ôm cổ An Trình Điển chụp một tấm hình.

Văn Lược kết thúc công việc liền trộm lên vi bác xem vi bác của Tần Thâm, liền thấy được ảnh chụp này. Tần Thâm: Tham ban An Trình Điển... Quả nhiên là kiểu tôi thích.

Xem ra báo chí ngày mai không yên rồi.

Văn Lược trong lòng ghen chấy, buổi tối kịch tổ đưa cơm hần cũng chỉ ăn vài muỗng. An Trình Điển thấy, thời điểm công việc kết thúc đưa Tần Thâm về liền ghé mua đồ ăn khuya. Kết quả vừa về phòng đã thấy Văn Lược đi ngủ trước.

An Trình Điển đem đồ ăn đặt lên bàn, ngồi vào giường Văn Lược, nhìn đến mí mắt hơi run run của người đang ngủ, An Trình Điển nở nụ cười.

“Đứng lên đi! Tôi biết cậu chưa ngủ, tôi có mua đồ ăn cho cậu!” Tay kéo chăn Văn Lược.

Văn Lược tát một cái lên tay An Trình Điển, lập tức mở hai mắt ra, hung tợn chờ An Trình Điển, dường như hần sẽ ăn.

“Làm gì nhìn tôi như vậy?” An Trình Điển sưng sốt một chút.

“Cậu...” Văn Lược thở phì phì mở miệng, lại khép lại, do dự lộng vài cái.

“Tôi làm sao?” An Trình Điển mỉm cười hỏi: “Cậu có thể vừa ăn vừa nói, tôi mua tôm cho cậu.”

Nghe được ăn, mắt Văn Lược hơi nháy lại, bật người lại bưng mặt, lạnh lùng bỏ lại hai từ “Không ăn”. An Trình Điển sưng sốt một chút, như thế nào lại không ăn, bình thường cho dù y nhìn hần không vừa mắt, có ăn Văn Lược cũng chưa từng bỏ.

“Về sau không cần mua đồ ăn cho tôi, tôi muốn khống chế thể trọng!” Văn Lược thái độ cứng ngắc xoay người tiếp tục ngủ, hoàn toàn không nhìn An Trình Điển.

An Trình Điển liền buồn, người này hôm nay bị làm sao vậy, dám đối hần âm dương quái khí.

“Quay phim mệt, cậu không cần khống chế thể trọng, nếu thực bị béo, trở về tôi cùng cậu đi phòng tập thể thao!” An Trình Điển chưa từ bỏ ý định, buổi tối Văn Lược ăn quá ít, hộp cơm kia ăn chưa đến một phần ba, bình thường thích ăn như vậy, bây giờ chỉ ăn có một chút, khẳng định đêm khuya sẽ không chịu nổi.

“Không ăn!” Văn Lược buồn bực ở trong chăn thanh âm ghen thực nổi giận.

“Cậu làm sao vậy?” Có chỗ nào không thoải mái?” An Trình Điển vươn tay đến bả vai Văn Lược.

“Ba” một tiếng, An Trình Điển lại bị đánh, mu bàn tay nóng rát, Văn Lược xuống tay có điểm mạnh, An Trình Điển không đề phòng, không nghĩ tới hạo tâm cư nhiên bị trở thành lòng lang dạ thú. Văn Lược ánh mắt hung tợn trừng hần, phỏng chừng cũng bị tiếng ‘ba’ kia dọa rồi, có chút ngượng ngùng nhưng không chịu khuất phục, quay đầu đi ý muốn không phục.

An Trình Điển rút cuộc đối Văn Lược mềm lòng, nghĩ hần hôm nay đối Tần Thâm vẫn tồn tại khúc mắc, quả thực trong lòng mất hứng, liền nhịn, lúc này đứng dậy, “Đồ ăn đặt trên bàn, tự cậu ăn đi! Tôi ra ngoài một chuyến.”

Văn Lược vốn đang nằm, nghe An Trình Điển phải ra ngoài, bản năng nghĩ đến hẳn có thể đi gặp Tần Thâm, hỏa trong ngực bốc lên, “Hỗn hển” từ trên giường đứng lên, leo xuống giường đem đồ ăn trên bàn bỏ vào thùng rác.

“Tốt lắm, cậu khỏi cần đi ra ngoài!” Văn Lược cương đầu ở nơi đó, khiêu khích nhìn An Trình Điển.

“Cậu không đói bụng?” An Trình Điển sắc mặt không tốt lắm, nhưng thực rõ ràng đang cật lực áp chế.

“Đói!” Văn Lược tiếp tục khiêu khích, “Nhưng là đồ cậu mua thì tôi không ăn!”

“Hảo!” An Trình Điển hắc nghiêm mặt đáp trả, sau đó mở cửa ra ngoài.

Theo cánh cửa “Rầm” một tiếng, Văn Lược thanh tỉnh. Việc này là người làm? Nhìn thùng rác còn tản ra mùi tôm, hẳn nhện không được nuốt một chút nước miếng, vừa giận lại bực mình ngồi ở bên giường, bắt đầu nghĩ lại có phải mình hơi quá đáng?

Rốt cuộc, hẳn chính là không chịu nổi An Trình Điển cùng Tần Thâm thân mật, hẳn cũng chưa cam lòng ra tay, dựa vào cái gì An Trình Điển cùng nàng kết giao qua, rõ ràng đều chia tay, như thế nào còn dây dưa không rõ.

Rõ ràng ngày hôm qua bệnh đến té xỉu, hôm nay cứ nhiên còn chạy lên chạy xuống đưa đón Tần Thâm, người gì!! Có bản lĩnh thì tự mình bôi thuốc đi.

Loại bụng dạ hẹp hòi này được Văn Lược phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, hẳn ngồi ở trong phòng oán thầm không ngừng, An Trình Điển cái tên kia hiện tại khẳng định chạy đi tìm Tần Thâm. Không nên hỏi Văn Lược vì cái gì lại cho là như thế, dựa vào giác quan thứ sáu của nam nhân, An Trình Điển hiện tại nên đi tìm Tần Thâm, hai người cùng nhau nói chuyện, tán gẫu quá khứ, tán gẫu tương lai, tán gẫu lý tưởng.

Phi!

Đang lúc oán niệm lan tràn, cửa mở!

Văn Lược làm sao đoán được, người đóng cửa kia đi chưa tới nửa giờ đã trở lại, trong tay mang theo một phần tôm. Văn Lược lại không cốt khí nuốt nước miếng.

“Ăn luôn!” An Trình Điển đem đồ ăn khuya đặt lên bàn, thanh âm có điểm cứng rắn, phỏng chừng lửa giận còn chưa tán đi.

“Không ăn!” Văn Lược nguyên bản đã muốn vì tôm sấm hối, tâm lại không được tự nhiên vùng lên.

“Có gan thì bỏ nữa đi!” An Trình Điển đem thùng rác lại đây.

“Muốn bỏ thì bỏ!” Văn Lược dối đem đồ ăn trên bàn bỏ vào thùng rác.

An Trình Điển hung tợn trừng mắt Văn Lược, biểu tình hung hãn kia Văn Lược chưa bao giờ thấy qua. Dùng võ hiệp để hình dung, toàn thân An Trình Điển hiện tại đã muốn giết người. Hung hãn đem Văn Lược tập trung trong tầm mắt, tựa hồ chuẩn bị dùng ánh mắt nướng chín, sau đó nuốt chửng.

Trong lòng Văn Lược run một chút, đường đường là một nam nhân, sát khí của hắn lại không bằng An Trình Điển, nhưng cũng không yếu thế, thời khắc hiện giờ, hẳn đã không muốn quay đầu lại, trong lòng luôn luôn tự mình ám chỉ, An Trình Điển cùng hắn đoạt Tần Thâm, cùng hắn đoạt Tần Thâm, đoạt Tần Thâm... Hai mắt nhiệt hỏa bắt đầu bốc lên.

An Trình Điển ánh mắt hung ác hơi hơi nheo lại, sau đó ngón tay ở trên bàn gõ vài cái, lại mở cửa đi ra ngoài.

Văn Lược chột dạ ngồi trên giường, mùi tôm trong thùng rác phát ra dày đặc, miệng của hắn nuốt vài cái, nguyên bản bụng hẳn đã kêu réo đòi thức ăn, nếu không phải vì thức ăn đã quăng thùng rác, hẳn chỉ sợ phải thực không tiết tháo đi kiếm ăn.

Lãng phí nhiều như vậy, ngày mai sẽ bị sét đánh.

Đang nghĩ ngợi, cửa lại mở, An Trình Điển mang theo hai phần tôm đã trở lại, “ba” một tiếng để trên bàn. Văn Lược lại không cốt khí nuốt nước miếng, đồ ăn thơm ngào ngạt thật sự tra tấn người.

“Lại đây!” Thanh âm tràn ngập uy lực.

“Không!” Văn Lược cự tuyệt, hiện tại An Trình Điển đều đã thú hóa, hấn đi qua không phải chịu chết sao?, “Tôi không muốn ăn!”

“Không muốn ăn thì đừng nuốt nước miếng nha!” An Trình Điển hắc nghiêm mặt mở hộp tôm.

Một câu kia làm cho Văn Lược mặt đỏ tai hồng, không chịu thua, tay vươn đến bên bàn chuẩn bị đem đồ ăn bỏ vào thùng rác, An Trình Điển dè xuống, “Tôi sẽ không cho cậu ném nữa!”

Xong, chính mình ngồi xuống, sau đó vươn ngón tay trắng nõn thon dài, lấy một con tôm bắt đầu lột vỏ, một bên lột, một bên chỉnh tề để bên trong hộp, làm trò lột tôm trước mặt Văn Lược xong, hai tay dính đầy dầu, An Trình Điển bình thường quay quảng cáo chuyên nghiệp, lấy tôm bỏ vào trong miệng, sau đó mút tay, rồi tiếp tục lột tôm trước mặt Văn Lược.

Toàn bộ quá trình là thật dài và tàn nhẫn, đối với Văn Lược bụng đang réo gào thì hoàn toàn là tra tấn, hấn thực thích tôm, quả thực là vì tôm mà sinh tồn, nhưng hiện tại lại chịu bụng đói, còn phải nhìn cái người mình ghét nhất đang trước mặt mình ghê tởm ăn món mình thích nhất.

Hấn cảm thấy trong cuộc sống không thể tìm thấy điều gì thống khổ hơn việc này.

An Trình Điển kỳ thật cũng không chịu nổi, hấn vốn không thích tôm, còn cố tình mua hai phần, hấn chính là muốn làm trò trước mặt Văn Lược ăn sạch, làm cho người này biết mình không có tốt tâm.

“Tôi ăn xong rồi, dọn dẹp bàn đi nha!” An Trình Điển cười lạnh đem giấy lau tay bỏ trên bàn, đứng dậy sờ sờ bụng chuẩn bị đi tắm.

Văn Lược nguyên bản liền ghen chấy, hiện tại còn có ý đồ sai hấn, trong lòng cùng thân thể chịu các loại tra tấn, siết chặt nắm tay, hít một hơi, sau đó nâng quyền, một cái vọt mạnh.

“A!” An Trình Điển bị đánh trở tay không kịp, không nghĩ tới người này lớn mật, còn dám động thủ. Lúc này quay người chính là một chưởng chế trụ hai tay Văn Lược, sau đó tăng thêm độ mạnh đẩy một cái, song song ngã xuống giường.

Văn Lược không nghĩ tới chính mình đánh lên cư nhiên còn bị đè, không cam lòng đoạt lại tay, một quyền hướng mặt An Trình Điển bay tới. An Trình Điển thấy thế, vội vàng nghiêng đầu tránh đi, đánh tới thì mặt này còn gì nữa.

Hết chương 32

33. Chương 33

Người xưa có câu: đả nhân bất đả kiếm, yết nhân bất yết đoãn! (đánh người không được đánh mặt, vạch trần người khác đừng lật tẩy nhược điểm)

Huống chi là ngôi sao dựa vào khuôn mặt để kiếm cơm... An trình điển vẫn đem Văn Lược làm nhuyển thực tử nầm, tùy tiện tạo thành viên, ai biết này thực tử cư nhiên cứng rắn! (câu này ta không rõ nên y chang QT ~)

Phản hấn!

An Trình Điển thoát khỏi cú đánh kia của Văn Lược, phản thủ liền cầm lấy tay Văn Lược, gắt gao ngăn chặn cánh tay hấn, phải biết rằng An Trình Điển có thói quen đi phòng tập định kỳ, mà Văn Lược có thời gian nghỉ liền ở nhà ngủ thẳng vĩnh viễn sánh cùng thiên địa. Thể lực tự nhiên có điểm khác biệt, Văn Lược dùng sức lắc lắc thân giãy dụa, cư nhiên hoàn toàn không tránh khỏi sự kiểm chế của An Trình Điển, vừa giận vừa tức khai mắng.

“Có bản lĩnh liền buông!” Văn Lược hướng An Trình Điển gào thét.

“Tôi không có bản lĩnh!” An Trình Điển thản nhiên.

Dựa theo Văn Lược loại này còn sót lại không thấy một lý trí, thực đánh nhau, khẳng định lý trí hoàn toàn không có. Phương pháp đấu loại này, khẳng định nửa tháng sau cũng không thể quay.

Đỗ Minh Thành sẽ phát điên. Kịch tổ sẽ tính toán trên đầu hai người, người nào đó yêu tiền như mạng sẽ thương tâm, cho nên An Trình Điển nhin.

“Là nam nhân liền quang minh chính đại đánh một trận!” Văn Lược lại mở miệng, An Trình Điển thiếu chút nữa cười ra.

Lời ngây thơ như vậy, thật là Văn Lược?

“Cậu có phải hay không chờ mong tôi, tôi không phải nam nhân?” An Trình Điển rõ ràng đem toàn thân đè lên Văn Lược, nhìn người kia thở hổn hển, hần bắt đầu có điểm tâm viên ý mãn.

Văn Lược luôn luôn nhẫn nại vạch kế hoạch, sẽ chờ An Trình Điển thả lỏng, thừa cơ đánh lén. Mắt thấy An Trình Điển càng dựa càng gần, hần cảm thấy cơ hội sắp tới rồi, một cái bắt mỗi thông minh chính là ở nghịch cảnh nhẫn nại chờ đợi quang minh đến, cho nên, hần cảm thấy thời điểm An Trình Điển thở càng ngày càng nặng sẽ ra tay.

Nguyên bản bị An Trình Điển đè lại tay bị hần nắm một phen giấy, định mục tiêu ở giữa mũi An Trình Điển một quyền đánh trúng.

An Trình Điển bị đánh thất điên bát đảo, cái mũi vừa xót vừa đau, khổ không tả nổi, thật sự là thời khắc sơ ý, một cái không cẩn thận liền bị đánh lén. Hơn nữa mắt thấy người bị mình đè còn có sức dự trữ, vội vàng hướng bả vai Văn Lược cắn xuống bằng bất cứ giá nào.

“Nha!” Văn Lược kinh hô, “Nhả ra... Nhả ra... Đau quá...”

Người này là gì? Cầu sao?

An Trình Điển cảm thấy một chiêu này thật sự rất có tác dụng đặc thủ, tuy rằng lưng đã trúng mấy quyền của Văn Lược, nhưng chỉ cần hần thêm độ mạnh, đối phương liền đau không có biện pháp xuống tay, quả nhiên là phương thức trả thù tốt nhất.

Văn Lược tuy rằng sợ đau, nhưng thời điểm này cũng là hợp lại toàn lực phản kháng, quyền đâm cước đá một chút, trừ bỏ không đánh đến mặt An Trình Điển.

Hai nam nhân đánh nhau, chiến cuộc không hẳn nghiêng về một phía, nhưng An Trình Điển ra đòn sát thủ, tay thực vô liêm sỉ dờ xuống dưới động.

Văn Lược “A” một tiếng, thân hoàn toàn mềm nhũn, vẫn không nhúc nhích tê liệt trên giường, miệng mở ra khép lại như cá đang thở, “Cậu... Cậu... Cậu buông tay..”

Đánh rắn nắm thất tác, đánh nam nhân nắm. . .

An Trình Điển âm hiểm buông lỏng tay, trận này chiến đấu bắt đầu xúc động, chấm dứt không thể tưởng tượng, không thể dùng ngôn ngữ mà nói, nếu có phóng viên chụp được, chỉ sợ hình tượng hai siêu sao đều bị hủy hoại.

“Cậu.. Buông ra..” Văn Lược cảnh cáo.

“Không!” An Trình Điển nhìn kỹ mặt Văn Lược, tựa hồ thương thức biểu tình thất kinh.

Văn Lược không chịu thua, ngạnh sinh sinh đích đón tầm mắt An Trình Điển, không an phận nhớ tới buổi tối nhàm chán kia, bất quá lúc này, An Trình Điển không ngu tới vậy. (ra là lần trước anh ngu =)) anh làm em tưởng anh thương hương tiếc ngọc =)) hổ quá nha =))

Ở tầm mắt dây dưa ba phút cũng là lúc ý thức của Văn Lược tiêu tan, hần hướng mỗi con người quật cường kia hôn xuống. Nếu không phải hôn môi bản năng nhắm mắt lại, An Trình Điển hần có thể nhìn thấy một phong cảnh hần muốn – Văn Lược kinh hoảng.

Văn Lược lúc bắt đầu cũng cường ngạnh phản kháng, nhưng An Trình Điển còn đang nắm địa phương tối yếu đuối của hần. Trải qua chằm ngoi, một thứ gì đó cũng nghịch ngợm đứng lên, điều này làm cho hần cảm

thấy thực sỉ nhục, nam nhân tối vô sỉ địa phương chính là nơi này, rõ ràng cùng không quan hệ, nhưng cả ý thức bản thân cũng đều không thể không chế.

Hơn nữa một khi đã đứng lên, sự việc càng không thể vãn hồi.

An Trình Diễn dù sao cũng là cao thủ, ngâm miệng Văn Lược liền bắt đầu xâm chiếm, theo đầu lưỡi đến răng nanh, mọi ngõ ngách trong khoang miệng, hần một cái gì cũng không buông tha, làm người dưới thân run rẩy không thôi.

Một bàn tay cầm thật chặt chỗ yếu của đối phương, tay kia có điểm ngoài ý muốn bắt đầu cởi áo người kia, thời điểm da thịt chạm vào nhau, lý trí An Trình Diễn cũng lạc đường.

Hần nguyên bản chỉ muốn dọa Văn Lược, chịu chút đau hủ rồi kết thúc, dù sao trạng thái Văn Lược hôm nay thật không tốt, trong kế hoạch của hắn cũng không tính đến loại sự tình này, sở dĩ loại vừa ý lại kêu ngoài ý muốn, vì nó sẽ đến rất tự nhiên.

Hai người hít thở thay đổi, đầu lưỡi đều cảm giác được độ ẩm của đối phương, run rẩy phản ứng làm cho lẫn nhau đều có điểm không không chế được, chính là mới chỉ hôn môi thôi đã có phản ứng lớn như vậy, ai cũng không nghĩ tới.

An Trình Diễn hôn triền miên từ khóe miệng xuống cổ, một chút động tác giống như cắn làm cho Văn Lược nhú mào, ánh mắt thủy chung đều không mở, thân thể thành thực vượt qua quật cường của hắn, cổ tự động ngửa ra sau tiếp đãi An Trình Diễn.

Cảm giác ngoài ý muốn thật là tốt, An Trình Diễn tận lực làm cho động tác mình ôn nhu, không lại đi dọa phá cái con châu chấu này tùy thời đều có thể bạo. Cởi áo ra khỏi đầu vai Văn Lược, thật cẩn thận cẩn liêm, cánh tay dùng sức ở đối phương ly khai, tay kia thì nhẹ nhàng cởi quần Văn Lược, thời điểm chậm rãi dò xét, cảm nhận được đối phương kháng cự.

An Trình Diễn dán vào lỗ tai hắn, nhẹ giọng, “Không phải sợ, hưởng thụ là tốt rồi...”

Một lần rồi một lần lặp lại chú ngữ, thân thể Văn Lược dần dần mềm nhũn. An Trình Diễn thỏa mãn đem hắn đặt ở trong lòng mình, vừa hôn môi vừa âu yếm, ngón tay linh hoạt ra sức vì Văn Lược phục vụ, đem da thịt đối phương từ cổ tới ngực hôn đỏ bừng. Trao đổi hô hấp lẫn nhau, tiếng rên rỉ cũng ngẫu nhiên phát ra làm cho đối phương tăng thêm vài phần hưng phấn.

Bỗng nhiên, Văn Lược thân thể căng ra, tiếng thở dốc càng ngày càng thô, nguyên bản tay đặt ở trên người An Trình Diễn đang suy suy sụp sụp cũng túm chặt, An Trình Diễn động tác nhanh hơn, tìm bờ môi hắn dùng sức hôn, môi gắt gao dán, thân thể gắt gao triền miên, ngay cả tim cũng đập nhanh hơn.

Văn Lược nhắm hai mắt, chau mày cùng một chỗ, biểu tình gọi cảm mà sinh động. Điều này làm cho An Trình Diễn có điểm muốn ngừng mà không được, hận không thể hiện tại liền khai ăn, chính là... thời cơ còn chưa tới. Liên tăng thêm độ mạnh hôn môi, rốt cuộc nhẹn không được phát ra tia thở dài, giờ khắc này thật đẹp.

Sau khi phóng thích, Văn Lược tê liệt nằm trên giường, một bộ dáng như bùn nhão căn bản không biết mình sắp bị ăn.

An Trình Diễn cúi người ở khóe miệng hắn hôn một hơi, Văn Lược lưỡi biếng không có cự tuyệt, còn khe ngắc đầu phối hợp với hắn.

Thật sự là người không có tính cảnh giác nha.

An Trình Diễn cưng chiều cười, sau đó chống thân thể đứng lên, sang bên giường lấy đồ vật này nọ để trên đầu giường, sau đó bắt đầu cởi quần áo.

Văn Lược thủy chung đều nhắm mắt lại, vì tình cảm mãnh liệt vừa nảy nên chưa thể hồi phục, nửa điểm phản ứng đều không có, càng không phát giác đang có nguy hiểm tiến lại gần. Đợi cho An Trình Diễn cởi hết, hắn còn mơ mơ màng màng chuẩn bị nghiêng người qua, tựa hồ phải ngủ. An Trình Diễn sờ sờ đầu hắn rồi nằm xuống bên cạnh, tiếp cận thỏa mãn hôn môi một hơi.

Văn Lược nỉ non than thở đầy hần, trên mặt biểu tình cũng là một bộ tâm nguyên đường như chưa hết, An Trình Điển cơ hồ nhào qua bá đạo xâm chiếm miệng của Văn Lược, ngoài ý muốn chính là Văn Lược không phản kháng, cư nhiên còn vươn đầu lưỡi phối hợp.

Một lần liền mất đi ý thức?

“Ân...” Người bị hôn môi không chút tiết tháo phát ra thanh âm rên rỉ.

An Trình Điển không thể chịu đựng tách hai chân hần ra chen vào, kéo hết quần áo trên người Văn Lược xuống, bắt đầu toàn bộ phương vị hôn môi, nhìn dáng người đối phương không sót một cái gì làm hần khó có thể tự chế, hôn môi sâu thêm một chút, theo cổ đến bắp đùi, một tác cũng không tha, ngón tay rất có độ mạnh theo ngực vuốt đến bụng cuối cùng dừng ở địa phương nguy hiểm, động tác này hần đã ảo tưởng rất nhiều lần, thời điểm chân chính va chạm, nhưng không có được cảm giác thỏa mãn trong tưởng tượng, mà là muốn càng nhiều, đợi cho ngón tay chạm vào, An Trình Điển máu đều dâng lên.

Đem dầu bôi trơn trên đầu giường bóp ra một lượng lớn trên tay mình, ngón tay lạnh lẽo khẩn cấp tìm địa phương kia, Văn Lược bỗng nhiên mãnh liệt mở mắt ra, trong ánh mắt mê ly ngập tràn kinh hoảng.

“Cậu... cậu...” Biểu tình Văn Lược thực hoảng sợ không thể tưởng tượng nổi, An Trình Điển là quá thích hần, nhưng hần là một đại nam nhân bình thường, như thế nào nghĩ tới còn có một phen này. Nói cũng không ra bản năng liền giãy dụa, vịn vịn đem hai chân đứng lên, ý đồ giãy khỏi dị vật kia xâm lấn.

“Ngoan!” An Trình Điển không tính buông tha, hơi chút dùng lực, ngón tay ướm át liền đi vào, Văn Lược hít một hơi, nắm tay liền không chút do dự vùng tới. An Trình Điển hiể hiể né qua, ngón tay lại xâm chiếm càng sâu, mặt Văn Lược lập tức liền đỏ.

“Vô liêm sỉ... Cậu... Cậu...” Văn Lược vừa then vừa giận, hận không thể bắt người đem An Trình Điển ăn sống.

“Cậu mới vừa cũng thực thoải mái, không phải sao?” An Trình Điển thờ phì phò đem mặt tiến đến, ở khoe miệng hôn một hơi. Tay chậm rãi khuếch trương. Cố không hơn nhiều như vậy, làm được tới đây hần còn không khai ăn, hần chỉ sợ hoài nghi năng lực chính mình.

Văn Lược phản kháng đều bị động tác kia hóa giải, cả người run rẩy, giãy dụa cũng trở nên phí công, mặt bị đốt dầu óc cũng không quá thanh tỉnh, chỗ yếu bị đối phương cầm, hần ngay cả nói cũng không nổi, cảm giác không thoải mái làm cho hần thực bài xích, đem ngón tay của An Trình Điển kẹp chặt hơn. An Trình Điển thực vừa lòng loại phản ứng này, chỉ còn chờ thời điểm hần mất đi ý thức phản kháng liền khai ăn.

Đợi đến thời điểm khai ăn, hai người đều có điểm không khống chế được, một cái là đau một cái là thỏa mãn, suy nghĩ thật lâu rốt cuộc tiến vào, An Trình Điển thương yêu cũng phải luyến tiếc động.

Văn Lược liều mạng giãy dụa mắng, bởi vì động tác của đối phương mà biến thành ghen ngào, cả người hư nhuyễn không chống đỡ được thân thể chính mình, không thể linh hoạt tư vị bị xô xuyên qua đại não, cuối cùng chỉ còn lại chữ rửa không có ý nghĩa, trong tai đối phương lại như thế nào biến thành rên rỉ.

Hết chương 33

34. Chương 34

Sáng sớm, thời điểm Văn Lược mở to mắt, sừng sốt nửa ngày, trong không khí trừ bỏ hương vị đồ ăn khuya, còn có một cỗ hương vị làm cho người ta then thùng. Hần gian nan nâng cánh tay lên, đầu nhức rớt trở lại giường. Quay đầu vừa thấy, trên gối đầu cư nhiên còn có người. Văn Lược rất lãnh tĩnh chậm rãi nhắm mắt lại, sau đó ở trong lòng yên lặng đếm tới ba, tái mở mắt ra.

“Không phải là mơ!” Răng nanh Văn Lược bắt đầu run run, xương cốt trong thân thể bắt đầu nhảy lên, này nếu không phải mộng...

Tối hôm qua lần lộn lại bị người đặt dưới thân..

Tối hôm qua kêu không phải người của mình...

Ngay cả địa phương khó có thể mở miệng cũng bị người ta dùng...

Chính là hắn!!

Văn Lược không thể bình tĩnh, nếu hiện tại trong tay hắn có bả đao, nhất định liền đưa tay chém qua, chính là hắn không có, nhưng hắn có tay có chân, lúc này nhắc chân sẽ đá.

“A!” Khó có thể nói rõ đau đớn! Mặt Văn Lược đều vặn vẹo. An Trình Điển bên cạnh liền bình tĩnh, thân thủ còn ôm Văn Lược, miệng không ngừng hỏi, “Làm sao vậy? Làm sao vậy?”

Văn Lược nguyên bản mặt còn vặn vẹo lập tức bình tĩnh trở lại, chuyện tối ngày hôm qua Văn Lược nhớ rất rõ ràng, hắn sau khi làm được một lần tiếp tục làm thêm nhiều lần nữa.

Tên cầm thú này, sớm chỉ biết hắn biến thái, không nghĩ tới sẽ biến thái như vậy.

“Làm sao vậy? Đau sao?” An Trình Điển khấn trương ôm Văn Lược sờ tới sờ lui, sau đó nhìn mắt Văn Lược, biểu tình hơi hơi bất an, “Thực xin lỗi, tôi tối hôm qua có điểm...”

Là có điểm sao? Văn Lược mắt lé trừng An Trình Điển cự tuyệt cùng hắn nói, ngược bị một cổ khí chặn rất lợi hại, suyễn đều suyễn không ra.

“Như thế nào không nói?” An Trình Điển càng phát ra khấn trương.

Văn Lược cương thân thể nằm ở đây, rõ ràng ngay cả mắt cũng không đảo. An Trình Điển kinh hãi, thanh âm đều đi theo nói lên, “Làm sao vậy, đây là làm sao vậy?”

Văn Lược quật cường vẫn không chịu động, thân thể bị An Trình Điển ôm bị đau, hắn chính là không nghĩ cùng người này nói, cái loại cảnh tượng lẫn lộn cứ ở trong đầu hắn quay cuồng, nếu Văn Lược hiện tại thật đã chết rồi, hắn sẽ thật mất mặt mà chết.

Thân là nam nhân, bị đối đãi như vậy. Hắn không chết đi cũng khó có thể gặp người.

“Không được, phải kêu xe cứu thương!” An Trình Điển hạ quyết định, xoay người xuống giường tìm quần áo.

“Tôi còn chưa có chết!” Văn Lược ở phía sau hắn sâu kín nói.

An Trình Điển kinh hãi quay đầu lại một phen nhào đến ôm lấy hắn cùng ổ chăn. Xương cốt Văn Lược thiếu chút nữa nát hết.

“Buông tay!” Văn Lược rất lạnh tĩnh nói.

“Tiểu Lược!” An Trình Điển ngay ngắn ngồi trước mặt hắn, vẫn duy trì mặt đối mặt, “Chuyện tối hôm qua...”

“Chuyện tối hôm qua tôi sẽ không để yên cho cậu!” Văn Lược biểu tình nhất thành bất biến, bỏ lại những lời này xong liền bày ra bộ dáng không muốn nói chuyện..

An Trình Điển sững sốt, này xem như là uy hiếp?

Trong lòng không khỏi cảm thấy buồn cười, Văn Lược của hắn thật sự rất đáng yêu, lúc này ôm người ta ngay tại ngoài miệng hôn một hơi.

“Cậu... Cậu... Cậu không được quá phận!” Sắc mặt Văn Lược đại biến, nâng tay vung qua, tốt nhất là một cái tát phiết tử người này.

“Tôi yêu cậu!” An Trình Điển không nói hai lời, ấn cánh tay hắn xuống cùng ba chữ kia ngậm môi đối phương.

Lại là một phen cột nhả. Văn Lược bị vây trong hoàn cảnh xấu không thể động đậy, bị lí lí ngoại ngoại hôn một lần nữa mới được tự do.

“An Trình Điển cái tên vương bát đản kia, tôi muốn cậu hấp thụ ánh sáng!” Thẹn quá thành giận liền mắng nghe có vẻ hơi ngây thơ, “Tôi muốn vạch trần hào quang thần tượng đối trá của cậu!”

“Ân?” An Trình Điển buồn cười nhìn người nằm trên giường như người chết, xem ra sau khi tỉnh lại liền phản ứng bình thường, bắt đầu biến hần thành không hề có cảm giác thành tựu, “Tôi thật ra hy vọng cậu có thể cho tôi hấp thụ ánh sáng, như vậy.. Tôi có thể trước mặt toàn bộ người trong thiên hạ nói tôi yêu cậu!”

“Cậu.. Cậu.. Cậu..” Văn Lược tức giận nói không ra, tay đau nhức muốn rụng rời.

“Cậu đánh tôi nữa, tôi lại muốn bắt đầu!” An Trình Điển trắng trợn uy hiếp.

Văn Lược tay cứng ngắc ở không trung ngưng ngừng rụt trở về.

“Ngủ đi! Hôm nay tôi mua bữa sáng cho cậu!” An Trình Điển đem tay Văn Lược bỏ vào trong chăn, sau đó dẫu hạo góc chăn liền rời giường. Thân thể trần truồng ở bên trong đi tới đi lui, Văn Lược nhìn thấy mắt đều đỏ, trong lòng oán niệm, chính cánh tay kia tối hôm qua đè hần, chính cái chân kia tối hôm qua ngăn chặn hần, chính cái kia... cái gì... cái gì hần.

Không biết xấu hổ, trong lòng dùng hết sức bình sinh lời thô tục học được mắng An Trình Điển. An Trình Điển bận rộn sửa soạn, ngẫu nhiên tầm mắt nhìn thấy Văn Lược sẽ liền ôn nhu nở nụ cười.

Nam tinh (diễn viên) tối mê người, đi chết đi! Văn Lược đen mặt lui vào ổ chăn không thèm nhìn cái người chướng mắt kia. An Trình Điển cũng không để ý, gần đến lúc xuất môn liền nói, “Ngoan!”

Mặt Văn Lược lập tức liền đỏ, ngoan cái đầu cậu!

An Trình Điển vừa ra khỏi cửa Văn Lược liền gian nan từ trên giường đứng lên, thân thể trừ bỏ đau đớn cùng bộ phận kia đau muốn xé toạc ra, thật không có gì không khỏe, tối hôm qua trong trí nhớ, dường như An Trình Điển đã giúp hần hạo hạo rửa sạch, hần thức thời tính toán.

Sau khi đứng lên đi lại vài cái liền thấy thân thể cũng không phải khó có thể chịu được, năng lực chấp nhận của thân thể quả thực rất đáng sợ. Hần chuẩn bị sửa soạn xong ra ngoài trước miễn sao đừng cùng An Trình Điển ra ngoài, hần hiện tại, không đúng, là cả ngày, cũng không đúng, là vĩnh viễn không muốn nhìn thấy người này.

Đáng tiếc không được như mong muốn, hần vừa từ phòng vệ sinh đi ra, An Trình Điển đã trở lại, chết tiệt! Nếu bình thường hần đã sớm xuất môn, hôm nay tùy tiện động một chút người liền đau dữ dội, đặc biệt là thời điểm bài tiết.

“Như thế nào đứng dậy?” An Trình Điển thấy Văn Lược bước ra, vội vàng buông đồ trong tay xuống.

“Không cần cậu lo!” Văn Lược thô sơ chọn hai kiện quần áo mặc vào, thời điểm mặc xong quần áo, ống quần quá dài làm hần xem đập trúng.

“Hôm nay tôi giúp cậu xin phép không cần ra phim trường.” An Trình Điển đề nghị hần ý đồ muốn xấn ổng quần, “Cậu cho dù ra phim trường cũng sợ thân thể không chịu nổi.”

“Tôi muốn xin phép sao?” Văn Lược trừng mắt nhìn An Trình Điển.

“Hạo hạo hạo... Là tôi không tốt!” An Trình Điển kiên nhẫn nịnh hót.

“Không được nói với bất cứ ai!” Văn Lược nhớ tới cái gì liền vội vàng cảnh cáo.

“Được rồi, được rồi, được rồi!” An Trình Điển tiếp tục hạo hạ, “Ăn điểm tâm đi! Tôi đến khách sạn của Tần Thẩm mua, có trà Long Tĩnh cùng tôm bóc vỏ, cháo trứng muối.”

Văn Lược nguyên bản nghe đến ăn đã tự ý nghĩ xua tay, bắt quá nghe đến tôm liền từ bỏ động tác xua tay, thế cho nên hai từ Tần Thẩm kia bị xem nhẹ.

Còn mạo hiểm nghĩ đến nhiệt khí của cháo cùng thợ khéo tinh tế lột vỏ tôm, trong bụng sôi sùng sục, tối hôm qua bị đói hần liền cảm động đến muốn khóc, tối hôm qua lãng phí nhiều đồ ăn như vậy, liền gặp tới báo ứng thật lớn, hiện tại được ăn nội tâm đều thành kính dâng lên.

Hương vị thực ngon, tôm tiên cháo hoạt, Văn Lược ăn xong một phần liền nhìn thấy còn một phần, chắc An Trình Điển mua cho bản thân. Văn Lược không hề nghĩ ngợi liền chuẩn bị với tay qua lấy.

“Không đủ nơi đó còn có, tôi mua cho cậu hai phần!” An Trình Điển cương chiều ngồi một bên đưa khăn tay cho hần, “Tôi mua cho cậu này.”

Văn Lược theo tay An Trình Điển nhìn, mặt lập tức liền đỏ, là thuốc cao.

“Cậu nếu không tiện để tôi tới giúp cho!” An Trình Điển tiếp tục.

Văn Lược không để ý đến hần, ăn uống xong mặt khác xoa bụng bò lại trên giường, “Chuyện xin phép giao cho cậu, nếu đêm chuyện tối hôm qua nói ra ngoài, tôi liền giết cậu!”

An Trình Điển cười đem thuốc cao đặt trên bàn, Văn Lược da mặt mỏng kia làm sao để cho hần giúp. Chỉ có thể để ở trong này, sau đó đem bàn dọn dẹp một chút đi ra ngoài.

Văn Lược ngủ thật sự yên ổn, phỏng chừng nguyên nhân chính tối hôm qua ngủ không ngon, đợi hần tỉnh lại đã mười hai giờ trưa, bụng lại bắt đầu đói. Đang lo phải xuất môn ăn cái gì, liền nghe được tiếng đập cửa, Văn Lược hồ nghi rời khỏi giường ra mở cửa, nghĩ thầm, không phải là An Trình Điển đi! Từ phim trường đến đây cũng có một khoảng cách nha.

Mở cửa ra cư nhiên là một ngoại bán tiểu ca.

Tiểu ca cầm trên tay rổ lý gì đó đặt vào tay Văn Lược rồi bước đi, ngay cả tiền cũng không muốn.

Không cần nghĩ cũng biết là An Trình Điển làm đưa tới. Thiết, đây là điều hần phải làm. Văn Lược mở hộp đựng cơm ra, coi như phong phú, bất quá có vẻ hơi nhẹ.

Cơm nước xong Văn Lược lại chạy lên giường, nếu Vệ Sanh ở đây phỏng chừng đã mắng hần. Núi cao hoàng đế xa, cứ như vậy đi!

Văn Lược ở trên giường ngủ không được, đem máy tính ở trên giường ngoạn, một bên vừa nghĩ đến cách trả thù An Trình Điển, chuyện này hần không để yên, liền nhất định không để yên.

An Trình Điển ở phim trường đột nhiên cảm thấy một trận âm lãnh, trong lòng thổi qua một tia bất an.

Thời gian cơm chiều cũng là giống nhau, ngoại bán tiểu đệ tiếp tục đưa lại tiền cũng không lấy, đồ ăn vẫn là thức ăn nhẹ như cũ, Văn Lược ăn xong vẫn ở trên giường ngoạn máy tính.

Đợi nửa đêm đúng mười hai giờ An Trình Điển trở lại liền hành động.

Thời điểm An Trình Điển trở về, còn không quên làm cho người ta một phần ăn khuya, người kia vạn nhất đang ngủ thì làm sao bây giờ? Là tàn nhẫn bắt hất tỉnh buộc hần ăn luôn hay để cho hần tiếp tục ngủ?

Nhưng An Trình Điển đối với tôm he thật sự hứng thú không lớn.

Thời điểm vừa đi vừa nghĩ bước đến cửa, phát hiện cửa cư nhiên là mở, trong long hồi hộp không phải xảy ra chuyện gì chứ! Vội vàng đẩy cửa ra.

“Ào ào...” Một chậu nước từ trên đầu đổ xuống, An Trình Điển đèn còn chưa kịp bật, đã bị một mảnh vải bọc lại, sau đó hần bị quay một vòng rồi lại một vòng, cuối cùng ở hông bị buộc chặt.

“Ba” ở cửa bị thượng, tái “Ba” một tiếng đèn mở. Văn Lược đắc ý dào dạt đứng ở một bên, trong tay còn cầm một cây gậy.

An Trình Điển bây giờ mới nhìn rõ một cái thau nằm trên mặt đất phỏng chừng vật kia luôn luôn ở trên cửa chờ hần, trên người bọc chính là khăn tắm, Văn Lược cũng không khinh địch liền dùng khăn tắm buộc chặt. Toàn bộ quá trình không phải rất nhanh, nhưng An Trình Điển bị khăn tắm kiềm chế không có biện pháp phản kích, hơn nữa hần nhìn thấy Văn Lược, cũng không kêu cứu.

Người này vạch kế hoạch hại hần đi!

Văn Lược lộ ra một tia cười lạnh, cây gậy trong tay liền đánh xuống sàn một lần rồi một lần.

Hần như thế nào có gậy gộc?

Đây là ý nghĩ đầu tiên của An Trình Điển.

Hết chương 34

35. Chương 35

Nếu có một ngày người bắt cóc được một người, mà người này không hề có lực sát thương, người nghĩ muốn gây sức ép thể nào liền gây sức ép thể đó. Bất quá một ngày nào đó người đã đùa đủ rồi, người này bỗng nhiên được tự do, hơn nữa tràn ngập lực sát thương, tối quan trọng hơn chính là hắn có vũ khí có tính sát thương.

An Trình Điển nằm trên mặt đất nhìn Văn Lược cùng vũ khí có tính sát thương nghĩ thầm, rằng muốn nói bây giờ tôi đầu hàng, thời điểm bị đánh hẳn là không nhẹ đi.

“Tôi đánh cậu để cậu không thể tự gánh vác cuộc sống hay muốn tôi trực tiếp đem công cụ gây án của cậu tịch thu!” Văn Lược đem vũ khí có tính sát thương đặt bên cạnh, thân thể chống gậy đứng ở nơi đó, tạo hình nhìn rất khiêm tốn. Tóc loạn thất bát tao còn chưa tính, nút áo cổ còn cài sai, cong vẹo nhìn rất giống tên tiểu lưu manh.

Kế hoạch này đã chuẩn bị thật lâu, nếu kết hợp lực hiện tại để đánh hẳn so với thể lực của hai người lúc đó thì rất chênh lệch, cho nên đánh lên là sáng suốt nhất, sau đó thừa dịp đối phương không chuẩn bị xuất kỳ, quả nhiên, An Trình Điển bị hắn hạ.

Hiện tại An Trình Điển chính là miếng thịt trên thớt gỗ, Văn Lược muốn chém như thế nào liền chém như thế đó.

An Trình Điển không sợ Văn Lược sẽ làm gì, người này mặc dù có thời điểm đại não suy nghĩ rất ấu trĩ, bất quá hắn có chừng mực sẽ không làm xằng bậy, nếu không hiện tại hắn đã có vài cái cừu gia rồi! An Trình Điển cảm thấy cả người ướt sũng thực không thoải mái, bất quá Văn Lược coi như là có lương tâm, nước trong thau kia cũng không nhiều, còn cho hắn một cái khăn tắm.

Kỳ thật là Văn Lược hành động bất tiện, quá nhiều thì không thể làm nên mới đem nước đầy thau đổ bớt ra thành nửa thau.

“Nói!” Văn Lược dùng gậy chọc chọc vào An Trình Điển vài cái. Nhìn An Trình Điển trở thành sâu lông, tâm tình của hắn lập tức tốt lên, một chiêu này hẳn từ đạo diễn học được, học đến nỗi dùng phó đạo diễn trở thành công cụ.

“Nhất định phải chọn?” An Trình Điển nhìn ánh mắt của Văn Lược lại cảm thấy buồn cười, hẳn là quá ấu trĩ nên mới nghĩ ra phương thức trả thù nhằm chán như vậy. Hẳn chọn hay không thì có ý nghĩa gì? Hẳn cũng không tin Văn Lược sẽ tịch thu công cụ gây án của hắn.

“Chọn!” Văn Lược lộ ra biểu tình hung ác, hận không thể cầm gậy trong tay đánh lên người An Trình Điển.

“Nếu phải chọn, tôi chọn tịch thu công cụ gây án!” An Trình Điển nở nụ cười, “Đại nhân hành hình thỉnh trước cởi quần của tôi, tôi sợ thời điểm đại nhân hành hình tìm nhầm vị trí.”

Tịch thu công cụ gây án đầu tiên liền muốn cởi quần, cởi quần thấy công cụ gây án thì mới có thể hạ đao, này ngẫm lại quá trình, An Trình Điển cư nhiên dâng lên một cỗ khoái cảm.

Văn Lược vừa nghe lời này liền có điểm nhìn không được, hẳn căn bản là không có hứng thú đi cởi quần nam nhân, khẩu phong biến đổi, “Chậm, hiện tại cậu không được chọn, vẫn là để tôi đánh cậu thành cuộc sống không thể tự gánh vác.”

Cầm gậy trên tay lại chọc chọc vào An Trình Điển vài cái. An Trình Điển dở khóc dở cười, hẳn định dùng loại gậy này đánh mình đến không thể tự gánh vác cuộc sống? Kia còn không thống khoái như vậy.

Văn Lược mặc kệ, đem ghế dựa đến trước mặt An Trình Điển ngồi xuống lấy chân đạp hắn, sau đó đem gậy bắt đầu chọc, một bên chọc một bên xét xem tăng độ mạnh yếu thế nào.

Thời điểm chọc đến mông sắc mặt Văn Lược bắt đầu thay đổi, nơi này là vị trí mấu chốt, hẳn bây giờ còn đang rất đau. Không lý do nào lại để An Trình Điển nằm ở đâu tiêu điều tự tại. Văn Lược mân mê miệng, bắt đầu tính kế.

An Trình Điển nhìn gậy của Văn Lược đặt ở trên mông mình, trong lòng cũng trống rỗng theo, “Cậu muốn làm gì?”

Nói là hỏi như vậy nhưng cũng không dám, vạn nhất Văn Lược không nhớ tới, hấn nhắc như vậy liền tỉnh, đây không phải là tự chui đầu vào rọ sao?

Văn Lược khẳng định nghĩ muốn An Trình Điển không nhiều, nhưng cũng không ít, hấn nghĩ phương thức trả thù tốt nhất chính là ‘đâm’ trở lại, nhưng là dùng cái gì ‘đâm’? Chính mình có công cụ, nhưng hấn không muốn, tựa như bị chó cắn xong rồi lại đi cắn nó? Hấn đối với nam nhân không có hứng thú.

Cho nên, dùng gây đi!

Văn Lược nhàn tình sáng lên, An Trình Điển sợ hãi, cách này không có vui, cho dù Văn Lược thượng một lần cũng không sao nhưng hấn không muốn bị Văn Lược dùng các ý tưởng cổ quái tra tấn hấn nhiều lần.

“Cậu ngoan ngoãn đi, tối hôm qua cậu đối tôi như vậy, hôm nay tôi cũng sẽ đối cậu như vậy! Chúng ta huề nhau!” Văn Lược mặt âm trầm lộ ra thần sắc đắc ý, “Cậu có dũng khí bảo tôi chụp quả chiếu không?”

An Trình Điển khổ không thể tả.

Văn Lược đã muốn buông gây kéo khăn tắm lên bắt đầu cởi quần An Trình Điển. Một bên cởi một bên trong lòng dâng lên tư vị, ai lại có hứng thú đi cởi quần nam nhân.

“Cậu xác định phải cởi quần tôi?” An Trình Điển giãy dụa.

Văn Lược không nói, hết sức chuyên chú ‘cởi’ quần. Quần gì mà khó cởi như vậy, thật vất vả giải khai, nhìn vào thứ bên trong, cư nhiên là nhô ra.

“Cầm thú!” Mắng một câu xong, Văn Lược không hạ thủ được. Hấn chỉ bị mỗi bộ vị đó của nam nhân làm chướng ngại tâm lý. Dù như vậy, còn có thể đứng lên, không phải cầm thú thì là gì?

“Làm sao vậy?” An Trình Điển ngẩng đầu hỏi, đồng thời trong lòng thở ra, biết Văn Lược chỉ nói ngoài miệng.

“A?” Văn Lược nhàn châu xoay động phóng tầm mắt lên hộp cơm trên mặt đất. An Trình Điển đều ngã sắp xuống, nhưng hộp cơm cũng chưa thật sự đổ, nước bên ngoài bao ni lông còn chưa vào, vừa lúc hấn đói bụng, tốt như vậy thì chuyện này để sau đi.

“Không được lộn xộn!” Vừa thấy An Trình Điển đi theo vùng dậy, Văn Lược vội vàng dùng gây giữ An Trình Điển lại, chính mình ngồi dưới đất ăn khuya.

Chính là hương vị tối hôm qua, đều đã muốn một ngày một đêm ăn tới rồi, Văn Lược ở một bên ăn thành tiếng, hoàn toàn không để ý người ướn sủng nằm bên cạnh mình.

“Ăn ngon sao?” An Trình Điển nằm trên mặt đất hỏi Văn Lược.

Văn Lược gật gật đầu, không để ý tới hấn.

“Đủ không?” An Trình Điển tiếp tục hỏi, “Muốn tôi đi mua thêm một phần cho cậu không?”

Văn Lược bạnh liễu tha nhất hấn không để ý hấn, ăn xong liền vào phòng vệ sinh rửa tay, An Trình Điển nằm trên mặt đất cười khổ, người này sẽ không tính đem trời mình cả đêm đi?

Ăn no phải đi ngủ, quy luật này Văn Lược đã cấp dưỡng phong phú, ăn khuya no rồi hấn muốn ngủ, lấy gây chọt vào An Trình Điển hai cái mạnh, “Ngủ đi! Ngày mai còn phải quay!”

Sau khi tắt đèn, chỉ nghe tiếng xột xoạt trong bóng đêm, Văn Lược đã muốn tiến vào ổ chăn.

An Trình Điển động thân thể hai cái phát hiện Văn Lược trói rất chặt, vốn đang nghĩ dựa theo tính cách Văn Lược, nhiều lắm là trói hấn một hồi coi như xong, không nghĩ tới hấn còn cư nhiên đi ngủ.

Tiếng hít thở càng ngày càng đều, cũng biết được hấn đã ngủ say. An Trình Điển thở dài, hấn đã sớm nghĩ đến Văn Lược sẽ sinh khí, nhưng cái loại tình huống lúc ấy, hấn căn bản không thể dừng, huống chi hấn cũng không muốn dừng, thật vất vả mới có cơ hội, nếu không làm thì hấn còn là nam nhân sao.

“Tiểu Lược?” An Trình Điển nhỏ giọng kêu vài tiếng, đối phương tựa hồ lắm bầm vài câu, sau đó nghe được thanh âm xoay người.

An Trình Diễn thở dài, người này đã hoàn toàn quên trên mặt đất còn có hắc đi! Tuy rằng khăn tắm trên người thu không ít hơi nước, nhưng ban đêm độ ẩm liên tiếp, An Trình Diễn lúc trước còn bị cảm mạo chưa bình phục hẳn, lúc này sợ cảm mạo còn phải tăng thêm.

“Không cần... An Trình Diễn...” Văn Lược nói mớ.

An Trình Diễn có điểm bất an, Văn Lược nói mớ không có hướng về phía hắn, cơ hồ dùng hết toàn lực gian nan giãy dụa, rốt cuộc một tay rút ra được, rút được tay ra người liền đầy mồ hôi, sau đó dùng hết khí lực cởi trói, thật vất vả cởi bỏ, người liền té trên mặt đất lăn vài vòng, đêm nay sợ là đêm chật vật nhất của An Trình Diễn từ trước tới nay. Hắn từ trên mặt đất đứng lên kéo khăn tắm ra cảm thấy lạnh phát run, vội vàng vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, sau đó bước ra.

An Trình Diễn toàn thân thư sướng nhìn người đang ngủ say, sắc mặt tươi cười vẫn chưa đậm đi.

Bởi vì thích, cho nên không muốn buông tay, nếu tôi xúc phạm tới cậu, tôi sẽ ở đây trước với cậu giải thích.

Hết chương 35

36. Chương 36

Văn Lược vừa cảm thấy trước nửa đêm ngủ thật yên ổn, từ nửa đêm tới sáng cũng bị quỷ quần như bình thường, ngủ như thế nào cũng không thoải mái, thật vất vả chịu đựng mong trời sáng mau để không gặp ác mộng, mí mắt vừa mới chớp vài cái, điện thoại đã reo lên, Văn Lược với tay qua, mơ mơ màng màng cũng không nhìn đến điện thoại của ai liền bắt máy.

“Alo..” Thanh âm vừa mới tỉnh ngủ, người kế bên còn không biết gì truyền đến tiếng ngáy.

“Trình Diễn!” Đầu dây bên kia là giọng nữ, làm cho Văn Lược lập tức thanh tỉnh.

Là Tần Thắm!

Nữ thần!

“Xin lỗi, An Trình Diễn còn đang ngủ.” Văn Lược lập tức liền thanh tỉnh, thanh âm cũng bỏ đi dấu vết mới dậy, nhẹ nhàng khoan thoai mà không mất từ tính, kỹ xảo hoàn toàn phát ra.

“A! Là Văn Lược đi!” Tần Thắm ở đầu dây bên kia thanh âm liền cao lên, “Cái kia, hôm nay Mục Thanh bọn họ sẽ đến phim trường, các anh sắp xếp thời gian một chút đến quay được không?”

Quay? Quay cái gì? Văn Lược nghĩ không ra Tần Thắm vì cái gì phía sau dùng hai từ “các anh”, bất quả theo bản năng theo điện thoại tiếp nhận, còn lời thề son sắt, “Không thành vấn đề!”

Đề tài đến chỗ này giống như đã muốn đình chỉ, nhưng Văn Lược còn không có ý tứ cúp máy, Tần Thắm tựa hồ cũng không có. Chính là, người đang ngủ say bỗng nhiên có dấu hiện tỉnh lại, An Trình Diễn nửa tỉnh nửa mê mơ màng màng với tay tới, ôm chặt chẽ thắt lưng Văn Lược, đem đầu cọ vào ngực Văn Lược, miệng còn lẩm bẩm, “Ai nha! Sớm như vậy!”

Tâm Văn Lược lập tức trống rỗng, cũng không biết hắn nghĩ gì lại lấy tay bịt kín miệng An Trình Diễn.

“Trình Diễn dậy?” Tần Thắm ở đầu dây bên kia hỏi.

“Ân... Không... Cái kia...” Văn Lược tâm càng thêm trống rỗng.

Người bị che miệng lại hoàn toàn thanh tỉnh, ánh mắt trừng lớn, biểu đạt đầy đủ chính mình đang khó chịu.

“Đã quá rầy các anh quá sớm đi!” Tần Thắm hậu tri hậu giác nhớ tới mình gọi vào sáng sớm.

“Không có! Anh đã thức dậy!” Văn Lược tăng thêm lực ở tay, chính mình mở to mắt mù nói.

An Trình Diễn nghe nói như thế mắt mở càng lớn, người nam nhân này biểu hiện cũng quá rõ ràng đi! Lòng mày lập tức nhăn lại cùng một chỗ. Văn Lược chợt dạ nhưng đối với An Trình Diễn hắn cảm thấy không có gì không thích hợp, hoàn toàn không giác ngộ đem tay bỏ ra.

“Anh trước kia cũng chưa từng tham gia chương trình tạp kỹ đi!” Văn Lược phải là nữ nhân nổi tiếng trong làng giải trí. Đối mặt với Văn Lược loại này cư nhiên còn có thể chính mình tìm đề tài.

“Ân, anh có điều, hơi tẻ nhạt!” Văn Lược thản nhiên.

“Ngô..ngô...” An Trình Điển thân thủ bắt lấy tay Văn Lược, vừa định ra sức kéo ra.

Văn Lược ấn chặt hơn. An Trình Điển khó chịu, thật muốn dán miệng của hắn luôn đi! Cũng không sợ ấn mạnh quá phá hư, nhân châu xoay động, hắn lại muốn bắt đầu làm chuyện xấu.

“Không sao, em là chủ trì ngoại cảnh, em sẽ giúp anh!” Thanh âm sang sảng của Tần Thâm từ đầu dây bên kia truyền đến.

Văn Lược bỗng nhiên “A” một tiếng kêu lên. An Trình Điển cư nhiên liếm lòng bàn tay hắn, trong lòng một trận da gà nổi lên, tay vội vàng rút về, còn cảm thấy rút về không đúng, vội vàng ấn trở về.

“Làm sao vậy?” Tần Thâm tò mò hỏi.

Văn Lược mắt trắng liếc An Trình Điển, sau đó nhấc chân phải đá, một bên đá một bên gắt gao ấn chặt. An Trình Điển mặt mày mang theo ý cười, đầu lưỡi ở trong bàn tay Văn Lược đặc tả. Tuy rằng không thích Văn Lược vì lấy lòng Tần Thâm mà bịt miệng mình, bắt quá hắn cũng không thể chịu thiệt, hai tay đã muốn ở trên lưng Văn Lược sờ tới sờ lui chiếm hết tiện nghi, hơn nữa rất có ý tứ đi xuống dưới.

“Không.. Không có việc gì!” Văn Lược bận rộn hai tay, một tay giữ điện thoại, một tay bịt miệng An Trình Điển, hắn hiện tại nếu dùng trong lời nói thì chính là phòng thủ hậu phương nha! Phần eo truyền đến xúc cảm làm cho hắn nhận không được cười, hắn thừa nhận thần kinh đã vượt qua giới hạn chịu đựng.

Thật đúng là cửa Phật mở rộng. An Trình Điển gặp Văn Lược không ngăn trở, rõ ràng sảng khoái lướt qua quần ngũ Văn Lược..

“Cậu!” Văn Lược gương mặt trừng An Trình Điển. Buổi sáng nam nhân chính là không chịu nổi điều này.

An Trình Điển chuyển suy nghĩ cười vui.

“Nếu có vấn đề gì cứ việc tìm em, hoặc là gọi điện cho em!” Tần Thâm không nghe ra bất thường, còn tiếp: “A.. Em hình như không có số điện thoại của anh!”

“Nga.. A.. Vậy em ghi lại đi! Số điện thoại của anh là...” Văn Lược vừa nghe có thể trao đổi số điện thoại liền mở miệng ra đọc.

Cư nhiên còn dám trao đổi số điện thoại, An Trình Điển mặt tối sầm liền cầm vận mệnh của người nào đó, đầu ngón tay đã muốn liều mạng sờ.

Văn Lược lại “A” một tiếng, điện thoại trên tay thiếu chút nữa vứt đi, khoái cảm tới rất nhỏ, thần kinh toàn thân trên người hắn bắt đầu căng ra, người kia thật sự muốn hắn trước mặt Tần Thâm mất thể diện? Lúc này trả thù tiếp tục nhấc chân đá.

An Trình Điển có không gian lớn, hai chân áp qua, Văn Lược đã bị chế ngự, hơn nữa hắn còn chưa hoàn toàn bình phục, làm sao có thể mạnh mẽ giãy dụa cùng An Trình Điển đánh. Cũng may hắn có sức chịu đựng, dám nhận không phát ra tiếng, báo hoàn số điện thoại, lễ phép nói tạm biệt rồi cúp máy.

Vừa cúp máy Văn Lược vội vàng đem tay rút về, chiếu An Trình Điển một cái tát, An Trình Điển né qua, trong lòng chột lạnh, lập tức liền mất hứng, xoay người đè lại Văn Lược.

“Như thế nào? Dùng điện thoại của tôi của mỹ nữ, một chút ưu đãi cũng không cho?” động tác tay cũng bắt đầu nặng thêm, vuốt ve ý đồ hướng vào bên trong.

“Cậu làm gì?” Văn Lược vội vàng đè lại, rốt cuộc chịu không nổi khiêu khích, chỗ đó đã muốn ngừng đầu.

“Làm cậu!” An Trình Điển hắc nghiêm mặt lộ ra một tia tươi cười làm cho người ta sợ hãi.

“Bệnh thần kinh!” Văn Lược vung tay hung hăng tát.

Lúc này An Trình Điển cư nhiên không né tránh.

“Ba” một tiếng, hai người đều sững sốt, một người không nghĩ tới cư nhiên thật sự đánh xuống, một người không nghĩ tới hấn cư nhiên thật sự sẽ xuống tay.

Đã trúng một cái tát này, nhất thời cảm giác gì cũng biến mất, Văn Lược rõ ràng cảm thấy thiếu chút nữa chỗ đó ngừng đầu bây giờ đã nhuyển xuống lui trở về, nhìn biểu tình An Trình Điển cũng biết hấn như thế này. So với thiếu chút nữa sờ sảng, hấn cảm thấy bị dọa như vậy cảm giác chính mình cũng không xong.

Không khí lập tức trầm xuống, nguyên bản hai người đang ở trên giường dây dưa cùng một chỗ bỗng nhiên cảm thấy xung quanh tỏa ra lương khí (nguyệt lạnh), Văn Lược không dám nhìn ánh mắt An Trình Điển, tuy rằng giữa hai người bọn họ Văn Lược vẫn luôn là bộ dáng hung hăng, nhưng sâu trong tiềm thức, hấn biết được, An Trình Điển cả ngày cười tủm tỉm, kỳ thật bên trong rất hung tàn.

“Cái kia...” Tuy rằng từ nhận sai không có trong từ điển của Văn Lược, nhưng để đánh vỡ không khí trầm mặc này hấn bắt buộc phải có.

An Trình Điển mắt lạnh nhìn hấn một cái, đứng dậy mặc quần áo, mãi cho đến khi mặc xong chuẩn bị xuất môn, toàn bộ quá trình một câu cũng không nói.

Văn Lược nguyên bản cảm thấy vô cùng chột dạ áy náy, nhưng thời điểm rời giường cảm thấy thân thể còn chút không khỏe, hấn liền thần nhiên, có cái gì chứ, hôm trước hấn bị như vậy, hiện tại tát một cái, ngày đó nên đánh, để cho tới hôm nay còn chưa tính!

Hai người rất không tự nhiên xuất môn, mãi cho đến khi kịch tổ thông báo một câu. Văn Lược chính mình nghĩ thông suốt, chính là An Trình Điển bình thường hoàn toàn không như vậy, trong lòng vẫn không khỏi có điểm do dự, luôn luôn do dự có nên hay không chủ động nói, tính nghiêm khắc đứng lên, hấn đánh người quả thật không đúng.

An Trình Điển rất nhanh nổi giận, Văn Lược như thế nào cấu kỉnh đều được, nhưng vì nữ nhân khác đánh hấn chính là không được. An Trình Điển hấn chính là khi nào chịu qua loại đãi ngộ này? Cái tên kia bên giờ còn cầm di động đang chờ cái gì? Chờ điện thoại của Tần Thẩm sao? Càng nghĩ càng giận càng không muốn nhìn đối phương, hấn sợ nhìn qua liền cầm di động của Văn Lược ném xuống.

Quanh thân hai người đồng thời tỏa ra cảm giác xa lạ, trong lòng kịch tổ in lại hai chữ không ổn trong lòng.

Ngay cả Đỗ Minh Thành biến thái cũng không dám sai khiến hai người bọn họ.

Loại tình huống này vẫn tiếp tục đến khi Liên Mục Thanh mang người đến, có thể tuyên truyền cho phim trường Đỗ Minh Thành không có gì không vui, đem An Trình Điển cùng Văn Lược giao đi, hấn liền vội vàng đi quay cảnh của diễn viên khác.

Liên Mục Thanh lần này đến tham ban kiêm quay ngoại cảnh, giai đoạn trước công việc vẫn là An Trình Điển cùng Tần Thẩm liên hệ Văn Lược, hấn nào đâu biết được hai người kia căn bản không cùng Văn Lược cần thận trò chuyện, cho nên thời điểm Liên Mục Thanh tới liền đem Văn Lược không biết cái gì ra trò chuyện.

Trạng thái Văn Lược hôm nay thật không tốt, cùng Liên Mục Thanh trò chuyện rất tế nhị.

Liên Mục Thanh bắt đầu dĩ, hấn làm một người dẫn chương trình giải trí cư nhiên lại gặp người nói chuyện tế nhị, còn có biện pháp nào, chỉ có thể đem tín hiệu SOS phóng An Trình Điển, An Trình Điển quay đầu cùng Tần Thẩm nói chuyện phiếm, căn bản mặc kệ nơi này.

Văn Lược kỳ thật với danh hiệu tế nhị vương của mình có hiểu biết một chút, nhưng cùng với người xa lạ hấn không có cách nào tán gẫu. Huống chi trạng thái của hấn hôm nay không tốt, mỗi lần nhìn An Trình Điển cùng Tần Thẩm đứng chung một chỗ, trong lòng liền giống như từ trên núi rơi xuống biển, không rõ ràng lắm là bởi vì Tần Thẩm hay vì An Trình Điển đối với người khác cười nói còn đối với mình thì hắc nghiêm mặt. Hấn chính là không có tinh thần nói.

Liên Mục Thanh: Hôm nay hợp tác vui vẻ nha! Chúng tôi tiết mục thực tùy tiện, cậu tùy tiện ngoạn là được.

Văn Lược: Ân!

Liên Mực Thanh: Kia..., cậu không cần phải nghiêm túc như vậy, chúng tôi còn chưa bắt đầu quay.

Văn Lược: Em biết.

Liên Mực Thanh: chúng tôi... này.. là không có kịch bản! Cậu phải tự mình phát huy.. Được không?

Văn Lược: Nga.

Liên Mực Thanh muốn điên, nga là có ý gì? Được thì nói được, không được thì nói không được, nga là ý gì?

Lúc bắt đầu hẳn nghĩ trạng thái này là vì chưa quay, không nghĩ tới, lúc quay thật...

Liên Mực Thanh: mọi người hảo, chúng tôi lần này đến xxx phim trường, đoán xem chúng tôi gặp được ai?

Sau đó Văn Lược mỉm cười bước ra, một câu, “Mọi người hảo!” rồi không nói gì nữa. Liên Mực Thanh vội vàng cứu, “Không bằng chúng ta cùng fan đang ngồi trước màn ảnh nói vài câu đi!”

Văn Lược: Hy vọng mọi người trước sau như một vẫn ủng hộ tôi!

Liên Mực Thanh: Chẳng lẽ cậu không giới thiệu một chút về bộ phim cho mọi người sao?

Văn Lược: Đây là võ hiệp điện ảnh!

Liên Mực Thanh: “Này chẳng lẽ không phải là phim về tình yêu sao?” Liên Mực Thanh ý đồ đem nội dung tình yêu giữa hắn và An Trình Điển trong phim ra nói.

Văn Lược: Đây là tình yêu võ hiệp điện ảnh!

Liên Mực Thanh mồ hôi trên đầu đã muốn rơi xuống.

Hết chương 36

37. Chương 37

Nếu không phải lần này quay ngoại cảnh, Liên Mực Thanh cũng sẽ không biết Văn Lược cư nhiên lại tẻ ngắt như vậy, càng không ngờ tới cư nhiên mình không xử lý được. Cũng vẫn chỉ nghe Văn Lược thường không hay nói giỡn, hẳn đều nghĩ, đó là không gặp được Liên Mực Thanh hẳn, nào biết rằng sự thật cư nhiên so với truyền thông còn khó tin hơn. Mà ngay cả đạo diễn ở một bên cũng có điểm nhìn không được. Liên Mực Thanh nguyên bản đẹp trai bây giờ mặt vắn vẹo cùng một chỗ, hận không thể đem An Trình Điển lúc trước cam đoan với hắn đem ra cắn chết.

“Nếu không thì nghỉ ngơi một chút đi!” Liên Mực Thanh vẫn tự phụ mình là người chủ trì thiên tài, vẫn luôn không dùng kịch bản, giờ thì tốt rồi, hẳn hận không thể đem ai đó viết một cái hảo kịch bản cho Văn Lược diễn, làm diễn viên không phải sẽ gặp những lúc thế này thì chơi sao?

Văn Lược gật gật đầu, im lặng ngồi một bên nghịch di động, như có điều suy nghĩ bộ dáng của hắn thật phù hợp với tên truyền thông cho :’U buồn tiểu sinh’. Khó trách fan lại mê luyến như vậy, bộ dáng u buồn này thật đúng là đẹp mắt.

Đẹp mắt thì có gì dùng được, nếu không làm trò thì thỉnh cái cục điều khiển này tới đây làm gì.

Liên Mực Thanh một hơi lão huyết nghẹn ở trong cổ họng muốn phun đều phun không ra, vuốt vuốt ***g ngực mình, sau đó hướng An Trình Điển đi qua. Hôm nay không khí rất kỳ quái, dựa theo An Trình Điển lúc trước, hẳn không có khả năng bỏ rơi Văn Lược mà đi nói chuyện phiếm với Tần Thẩm.

Hai người đã chia tay thì có gì mà tán gẫu, nếu bị phóng viên nhìn đến liền truyền ra chuyện xấu, sớm biết liền không cho Tần Thẩm đến, này làm sao là làm việc nha, căn bản là đến của nam nhân! Sợ nào Liên Mực Thanh có điểm đau, đã biết có cái gì sai rồi nha.

“Kết thúc công việc có muốn hay không cùng đi ăn cơm?” Mới vừa đi qua chợt nghe đến công việc vừa mới bắt đầu Tần Thẩm đã rủ An Trình Điển kết thúc công việc đi ăn cơm.

“Ăn cái gì mà ăn! Muốn hay không trực tiếp đem người về ăn luôn!” Liên Mực Thanh chưa xót nói, nhìn An Trình Điển bộ dáng không giống lắm.

“Người em ăn không vô!” Tần Thấm nở nụ cười, móng tay đều muốn chọt vào mặt Liên Mục Thanh, “Vừa mở đầu đã muốn nói đùa, anh tin hay không em đâm chết anh!”

“Mau đâm chết anh đi!” Liên Mục Thanh đưa cổ hướng móng tay Tần Thấm.

“Làm sao vậy? Vẫn chưa quay xong?” Tần Thấm tò mò nhìn Văn Lược đang ngồi một bên, “Muốn em hỗ trợ hay không?”

“Em có thể thu phục?” Liên Mục Thanh buồn bực, Văn Lược thoát nhìn không giống như ái mộ người đẹp nha.

Bất quá, có người hỗ trợ hẳn khẳng định vui, không nghĩ An Trình Điển một bên dùng tay ngăn cản Tần Thấm, hắc nghiêm mặt nhìn Liên Mục Thanh, “Là anh tự thông cáo mà, kịch tổ đã đưa tiền cho các anh rồi!”

Liên Mục Thanh khoe miệng run rẩy hai cái.

“Anh cũng không đưa tiền cho Tần Thấm, để làm chi kêu nàng đi!” Vóc dáng An Trình Điển cao cao đứng chắn trước mặt Tần Thấm, sắc mặt Liên Mục Thanh lập tức liền đen.

Này là bằng hữu cái gì?

Thông cáo đúng là do hắn nói, hắn cùng An Trình Điển đã một thời gian không gặp, hơn nữa hắn đều bận hơn nửa năm, nghĩ dù sao cũng không có thời gian xuất ngoại du lịch, chỉ bằng nương công việc ra ngoài vui đùa một chút, sau đó đem kế hoạch này báo lên, đài truyền hình liền cùng kịch tổ hiệp đàm, tình huống cụ thể thế nào hắn cũng không biết, bất quá phải quay phần chơi trò chơi này nọ, người chủ trì như hắn thật là không trốn thoát.

Chính là Văn Lược là đại bài, đạo diễn không dám tiếp đón hắn, Liên Mục Thanh cùng hắn không quen, nói đùa cũng không tiếp lời, hắn có biện pháp gì đây, kết quả An Trình Điển thấy sắc quen bạn cũng không muốn hỗ trợ.

Hắn ngồi chồm hổm một bên đáng thương oán giận gửi tin nhắn cho Bạch Đồng. Tần Thấm thấy cũng không đi qua, mỉm cười chân dài bước đến bên Văn Lược, An Trình Điển ở phía sau bĩu môi.

“Văn Lược nha! Anh phải cười nha..” Thanh âm Tần Thấm thực nhão, đối với màn ảnh càng thêm nhão, Liên Mục Thanh nghe một bên đều nổi hết da gà đi ra chỗ khác, thì ra Văn Lược cư nhiên ăn bộ này.

“Anh nếu không cười, fan của anh sẽ tưởng anh ở phim trường bị ngược đãi đó!” Tần Thấm thuận tay giúp Văn Lược vén tóc bay trên mặt.

Văn Lược có điểm then thùng cúi đầu, Tần Thấm như vậy, hắn cư nhiên thật sự nở nụ cười, Liên Mục Thanh cảm thán, đứa nhỏ này thời điểm không cười thật mê người, thời điểm cười lộ ra thật thà cùng ngại ngùng, kỳ thật mặc kệ con đường hắn đi có sai, đều đã hấp dẫn một nhóm người.

Thấy một màn như vậy, Liên Mục Thanh tự nhiên quay đầu nhìn An Trình Điển, quả nhiên, người kia chính là hắc nghiêm mặt đứng ở đó. Thừa dịp Văn Lược cùng Tần Thấm trao đổi, Liên Mục Thanh đi qua, huých bả vai An Trình Điển.

“Cậu cùng hắn làm sao vậy?” Nếu có thể hỏi như vậy, nhất định phải nắm chắc hai người kia có vấn đề.

“Hắn thích Tần Thấm!” An Trình Điển thân thủ theo túi quần Liên Mục Thanh rút ra bao thuốc lá, thực tự nhiên đốt.

“Đã nhìn ra!” Thời điểm Liên Mục Thanh làm chương trình sẽ không hút thuốc, bởi vì có thể có khách quý không chịu được mùi thuốc lá.

“Mất hắn mùi rồi!” An Trình Điển phun ra một hơi khói, ánh mắt lộ ra thần sắc khinh thường.

“Tần Thấm nếu không hảo, nàng ít nhất vẫn là nữ! Cậu có thể sinh đứa nhỏ cho hắn sao?” Liên Mục Thanh nói hoàn câu này, An Trình Điển mắt lé trừng hắn thiếu chút nữa cầm điều thuốc trên tay nhét vào miệng hắn.

“Làm gì nhìn anh như vậy? Cậu có thể sinh?”

An Trình Điển một hơi phun vào mặt Liên Mục Thanh, sau đó cười nói: “Em có thể sinh hay không thì không biết, bắt quá anh cùng Bạch Đồng làm nhiều lần như vậy, anh hẳn có thể sinh đi! Đêm nay em cho anh một cái?”

“Dung tục!” Liên Mục Thanh da mặt dày mắt trắng liếc An Trình Điển, mắt nhìn về phía xa xa vừa thấy, bỗng nhiên cười hì hì ôm cổ An Trình Điển, “Được rồi, dù sao anh mày mấy ngày nay đều ngủ một mình, rất là tịch mịch, đêm nay qua phòng anh đi!”

“Tránh ra!” An Trình Điển hiềm ác đem người ở trên kéo ra, “Còn qua đây, em sẽ ở trên khuôn mặt quý giá của anh nặn hai cái má lúm đồng tiền!”

Liên Mục Thanh vội vàng nhảy ra, lấy tay bưng mặt mình, biểu tình cậu rất hung tàn.

An Trình Điển không để ý tới hắn, rút ra điều thuốc hút tiếp.

Văn Lược luôn luôn tại đó không xa quan sát An Trình Điển cùng Liên Mục Thanh, hẳn có điểm không hiểu được hai nam nhân này cư nhiên lại thân mật như vậy, càng không thể hiểu được chính là, An Trình Điển lại hút thuốc.

“An Trình Điển.. hẳn.. hút thuốc?” Bất tri bất giác hỏi lên.

“Àn, đại khái là hơn năm năm nghiện thuốc lá đi!” Tần Thấm như có điều suy nghĩ nói.

Năm năm nghiện thuốc lá, hẳn lại không biết, hẳn cùng An Trình Điển ở một chỗ cũng hơn một tháng đi! Cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ thấy mùi thuốc lá, hôm nay là lần đầu tiên hắn thấy.

“An Trình Điển nghiện thuốc lá cũng rất kỳ quái, hoặc là không hút, hoặc là sẽ hút liên tục.” Tần Thấm theo ánh mắt Văn Lược nhìn qua, An Trình Điển đã bắt đầu muốn hút điều thứ hai.

“Trừ bỏ cái này thì hẳn có cái gì cổ quái nữa không?” Văn Lược không chút suy nghĩ hỏi.

“Anh ấy không ăn tôm!” Tần Thấm nói làm cho Văn Lược run rẩy một chút, trong ấn tượng ngày đó của hắn An Trình Điển cư nhiên ăn hai phần tôm.

“Cũng không phải bởi vì mẫn cảm hay cái gì đó mà không ăn, chỉ đơn thuần không thích hương vị đó, em biết anh ấy lâu như vậy, chưa bao giờ thấy anh ấy ném qua!” Tần Thấm nói không ngừng về An Trình Điển.

Văn Lược ngẫm lại, mỗi lần đều là hắn ăn, chưa thấy An Trình Điển ăn qua, lần kia rõ ràng nhìn hắn ăn xong hai phần, biến thái nha! Không thích ăn tôm, còn ăn hai phần!

“Thật không có nhìn ra!” Văn Lược thì thào.

“Đúng vậy, nhìn đoán không ra nha! Anh ấy giấu rất kỹ!” Tần Thấm để ý tóc chính mình có chút hỗn độn, bỗng nhiên nhìn Văn Lược, “Các anh là bằng hữu tốt như vậy, làm sao việc này lại không biết?”

“Ai cùng hắn là bằng hữu!” Văn Lược cơ hồ không hề nghĩ ngợi thốt ra, sau đó cảm thấy chính mình hơi quá, loại sự tình này cũng không tất yếu trước mặt An Trình Điển là bằng hữu, vạn nhất An Trình Điển nói với người khác cùng mình là bằng hữu tốt nhất, dạng này giống như biến thành đối phương nói dối.

Hơn nữa, trong tiềm thức hắn cũng không muốn làm An Trình Điển mất mặt.

“Cũng không phải, anh chỉ là ở phương diện này ít chú ý.”

“Vậy sao?” Tần Thấm biểu tình có điểm ngượng ngùng, “Chính là anh ấy đối với anh rất hiểu biết.”

“Khụ” Văn Lược bị sắc nước miếng, An Trình Điển rất cuộc đối người khác nói cái gì.

“Các anh là học cùng đại học mà! Nhận thức như vậy còn không biết, vậy thật không có nhân tính, đúng không?” Tần Thấm cười đem tóc mình kéo ra sau. Động tác này làm nhân viên ở đây hít một hơi, ở cổ nữ nhân đều có điểm mẫn cảm, Tần Thấm hôm nay mặc một cái váy cổ thấp, một hành động kia, phong cảnh đẹp vô hạn.

Văn Lược có điểm xấu hổ quay đầu đi.

“Anh không phát hiện, đề tài của chúng ta cứ nhiên xoay quanh An Trình Điển, ha.. Đổi đi!” Tần Thảm cười hướng Văn Lược nháy mắt vài cái.

“Đúng vậy nha!” Trong lòng Văn Lược có chút trống rỗng.

“Tiểu lưu manh!” An Trình Điển thấy vậy liền dập thuốc lá đi qua, Liên Mục Thanh biểu tình như sắp có kịch vui xem.

“Em!” (*) An Trình Điển hắc nghiêm mặt chỉ qua.

“Tôi?” Văn Lược nghi hoặc hỏi, đối An Trình Điển thái độ bất mãn.

“Không phải!” An Trình Điển trông mắt chuyển, sau đó không nhúc nhích tập trung trên người Tần Thảm, “Lại đây!”

Tần Thảm khó hiểu mở to mắt nhìn.

An Trình Điển hắc nghiêm mặt cởi áo khoác đưa qua, ra lệnh: “Mặc vào!”

Liên Mục Thanh ở một bên miệng mở to đến nỗi chim có thể vào để trứng, đây là đang diễn kịch? Đây vẫn là câu chuyện tình cổ lỗ sĩ, kế tiếp có phải hay không nhào qua cường hôn? An Trình Điển hôm nay rốt cuộc muốn diễn cái gì? Diễn viên tốt cuộc là vị ấy hả?

Tần Thảm buồn bực, chính mình đang mặc váy ngắn còn phải khoác một kiện áo cổ trang, tuy rằng thoát nhìn kỳ quái, nhưng mà An Trình Điển mặt như la sát, không ai dám cự tuyệt! Bất quá nàng rất ngạc nhiên, An Trình Điển này có ý gì? Đồ kị? Ghen? Không muốn người khác nhìn thấy phong cảnh trước ngực nàng? (Là không muốn cái thằng ngồi kế bên dòm cô =]])

Văn Lược hiện tại là một bộ dạng xấu hổ, đặc biệt là cái ‘Không phải’ của An Trình Điển, đầu óc hần liên như nổ tung, tự mình đa tình có phải hay không? Thời điểm hần nhìn An Trình Điển đi tới, thực nghĩ y tới tìm mình. Lúc ấy trong đầu chỉ có một ý nghĩ, An Trình Điển phải ở phim trường khắp nơi đối hần làm cái gì đó.

Kết quả người ta căn bản là tới chỗ Tần Thảm, nếu hần để ý Tần Thảm như vậy, vậy chuyện hôm trước cùng mình là thế sao?

Thật kỳ quái, hần vẫn đều hận chuyện này không thể để cầu khẩn một hơi, sau đó quên hết không còn một mảnh.

Giờ khắc này bỗng nhiên hần muốn tìm An Trình Điển để hỏi đến tột cùng, đêm đó rốt cuộc tính cái gì.

Đây cũng vì... nữ nhân đi!

An Trình Điển nhìn Tần Thảm cổ quái ngạc nhiên, trong lòng cười lạnh: Để cậu xem mỹ nữ sao? Tôi đem bao kín hết! (Thấy chưa, nói mà =]])

Hết chương 37

38. Chương 38

Biểu tình của Văn Lược rất kỳ quái, biểu tình của An Trình Điển càng thêm kỳ quái, hai người lấy tư thế kỳ quái đối diện nhau. Ngay tại một khắc kia, áy náy trong lòng Văn Lược tan thành mây khói, thứ còn lại chỉ là phần nộ, còn là phần nộ không biết đến từ đâu.

Tần Thảm dùng trực giác của nữ nhân lý giải, tình huống hiện tại có chút không thích hợp, nhưng theo lối suy nghĩ bình thường là An Trình Điển tới đối mặt mình.. Lúc này trong lòng nhất thời ngọt ngào, trên mặt hai má đỏ ửng, khó có thể thấy được.

“Khụ..” Liên Mục Thanh ho khan một chút dịu không khí, “Bây giờ, hai người có thể quay chưa?”

“Cảnh của Văn Lược không phải chưa quay xong sao?” An Trình Điển hỏi.

“Cái kia... là chưa quay xong!” Liên Mục Thanh có điểm khó xử, Văn Lược chưa quay xong chẳng lẽ không được quay hẳn trước? Tiến độ không kéo lại được nha!

“Được rồi! Để em quay trước vậy!” An Trình Diễn mặt bình tĩnh, rốt cuộc không đành lòng.

An Trình Diễn quay cảnh này thực khoái trá, tính nghiêm khắc của diễn viên trong hắn đứng lên, tùy thời tùy chỗ cũng có thể diễn. Văn Lược lại không được, hắn có thể diễn tất cả các loại người nhưng không cách nào làm ra bộ dáng của bản thân, hắn bình thường chính là người thản nhiên, nói năng thản trọng, làm bộ thế nào cũng không diễn ra như An Trình Diễn loại sinh động cùng quỷ mã. Hắn diễn người khác không thành vấn đề, nhưng diễn chính mình thì không được.

Thực rối rắm, kỳ thật hắn chính là người rối rắm cùng bốc đồng.

Chương trình phải làm tốt, trình tự của diễn viên cũng rất trọng yếu, dưới loại tình huống này xem ra không được. Liên Mục Thanh thật cẩn thận cùng đạo diễn thảo luận, vậy thì phải chờ ngày mai thôi.

Sau đó đem người thả đi.

Đạo diễn bên này khép nép cùng Đỗ Minh Thành thương lượng sau đó rốt cuộc quyết định thời gian ngày mai đến đây. Liên Mục Thanh cùng đạo diễn nhìn Văn Lược với An Trình Diễn thân ảnh một trước một sau rời đi, làm các cô gái ở đây ở bên trong thì thào to nhỏ.

Ngày mai tâm tình nhất định phải tốt lên.

Kết quả kịch tổ bên này buổi tối kết thúc công việc, kịch tổ bên kia Liên Mục Thanh bị người theo ồ chần đánh thức, An Trình Diễn miệng ngậm điều thuốc tựa vào cửa nhìn hắn, “Không phải nói đêm nay cùng nhau sao?”

Liên Mục Thanh mặc áo ngủ theo bản năng bưng kín ngực, “Cậu sẽ đối anh làm cái gì?”

An Trình Diễn liếc hắn một cái lấy gói to trong lòng quần vào ngực hắn tiến vào. Liên Mục Thanh vội vàng mở túi ra, không phải đồ dùng X, cư nhiên là rượu, vội cười đi theo phía sau: “Trẻ như vậy còn kiểm anh uống rượu, cậu không sợ Văn Lược loạn tưởng?”

“Hắn loạn tưởng thì tốt rồi!” An Trình Diễn cười khỏ, một hơi phun khói đầy phòng.

Liên Mục Thanh chán ghét phát phát tay đem khói phiêu tán: “Muốn uống thì cậu uống một mình đi, anh ngày mai còn phải quay ngoại cảnh, không thể để mắt biến thành gấu trúc..”

Hoàn bỏ lại gói to sau đó chui lên giường.

An Trình Diễn mặc kệ, đi qua nhắc chân dẫm lên người Liên Mục Thanh, “Có phải bằng hữu hay không vậy hả?”

Nam nhân miệng còn ngậm điều thuốc, nhưng không làm người ta chán ghét, nhưng loại cảm giác bỉ bỉ này lại dị thường muốn fan hắn ở đây, Liên Mục Thanh nhớ tới thời điểm hắn bị chụp hình lúc mình hút thuốc, fan như thế nào tới?

Tiểu hài tử lén ba má hút thuốc?

Đúng rồi, màn hình di động Liên Mục Thanh là mặt búp bê .

Bất quá mặt kia sau khi cùng Bạch Đồng ở một chỗ đã sửa lại. Nếu hiện tại người vào phòng không phải An Trình Diễn mà là mỹ nam hay mỹ nữ, hắn đêm nay chỉ sợ kiểm chế không được. Nhưng hiện tại là An Trình Diễn, hắn cho dù muốn cũng không được, bộ vị phía dưới cũng khởi không lên.

Cho nên, vẫn bồi hắn uống rượu đi.

Vẫn uống đến trời sáng, hai người một người trên mặt đất, một người ở trên ghế salon ngủ, ở dưới đất còn có vài chai, Liên Mục Thanh còn ôm một chai ngáy khò khò ngủ.

Gần sáng, di động An Trình Diễn sáng một chút, là tin nhắn từ Văn Lược.

Văn Lược từ lúc kết thúc công việc đến bây giờ đều nằm trên giường, An Trình Diễn vẫn không quay về. Hắn nhớ đến lúc quay, Tần Thẩm còn mời An Trình Diễn đi ăn cơm.

Tim hần lập tức liền lạnh, bởi vì hần nghĩ sau khi ăn cơm người còn chưa trở về, cho dù đầu óc không tỉnh táo cũng biết bọn họ có thể đang làm gì đó.

Hần do dự thật lâu, cũng chưa dám gọi điện thoại cho An Trình Điển, bất hảo hỏi, không sợ mất mặt hỏi, hai người bọn họ lúc nào cũng là An Trình Điển chủ động, hần khi nào thì chủ động qua? Hiện tại đến phiên hần chủ động, cư nhiên phát hiện mình không có biện pháp từng bước đi ra.

Nguyên lai đối phương từng bước đi vào thật khó khăn như vậy, An Trình Điển đã muốn hướng hần bước tới chín mươi chín bước đi!

Kết quả do dự thật lâu, hần vẫn là không dám gọi điện cho An Trình Điển, thật ra hậu trứ kiểm bị gọi điện cho Tần Thâm. Điện thoại vừa chuyển, hần liền hối hận, vạn nhất An Trình Điển cũng nghe được thì hần sẽ rất xấu hổ.

Bất quá hần may mắn là không có chuyện gì phát sinh, Tần Thâm còn chưa ngủ, cũng không biết có gì không đúng, hần lại hẹn Tần Thâm ra ăn khuya, nếu An Trình Điển hiện đang ở đó, nàng khẳng định sẽ cự tuyệt.

Ba giờ sáng đi ăn khuya, Tần Thâm không mắng hần bệnh tâm thần còn cùng hần ra, cũng may khách sạn còn cung cấp đồ ăn khuya, tâm tình Văn Lực cũng không tồi, hần phát hiện bản thân vì An Trình Điển lại không cùng một chỗ với Tần Thâm mà cao hứng, giờ khắc này không phải hần nên cao hứng vì được ăn khuya với Tần Thâm sao?

Nhớ tới nơi này cháo tôm cũng không tệ lắm liền gọi một phần, Tần Thâm cũng gọi tôm cháo, nhưng bởi vì sợ tăng cân nên cũng chỉ ăn một chút, điểm tâm còn lại và vân vân đều đưa cho Văn Lực.

“Chuyến đi này là muốn bảo trì gì sao?” Tần Thâm nhìn điểm tâm trên bàn, “Ăn không hết thì đem về cho An Trình Điển đi! Anh ấy ăn không mập đâu!”

Văn Lực sững sốt một chút, nói như vậy, Tần Thâm căn bản cũng không biết An Trình Điển không có ở nhà.

“Hần.. còn chưa có trở lại!” Văn Lực do dự nói ra tình hình thực tế.

“Nguyên lai anh hẹn em ra ăn khuya là để tìm anh ấy?” Tần Thâm cười vui, “Anh sẽ không nghĩ đến anh ấy ở chỗ em đi!”

Văn Lực thành thành thật thật gật đầu, hoàn toàn không có trực tiếp nói sau đó giác ngộ Tần Thâm sẽ mất hứng, “Nếu không cùng em một chỗ vậy hần...”

“Anh ấy lớn như vậy sẽ không bị bắt cóc đâu!” Tần Thâm ăn một muỗng cháo, Nếu không trở về, có thể tới chỗ Liên Mục Thanh, có cần giúp anh gọi điện thoại hỏi không?”

“Không cần!” Văn Lực vội vàng ngăn Tần Thâm, “Anh chỉ tùy tiện hỏi.”

Thật sự tùy tiện hỏi mới là lạ, nếu cùng Liên Mục Thanh ở cùng nhau càng không xong, hần nghe đồng chí trong lúc đó bởi vì tài nguyên không đủ sẽ...

Đầu Văn Lực đều phải nổ tung, lại nghĩ tới buổi tối kia của hần cùng An Trình Điển, cũng bởi vì tài nguyên không đủ nên mới được thông qua sao?

“Không có gì phải lo lắng! Thời điểm trước kia anh ấy với em cùng một chỗ, cũng thường xuyên không trở lại!” Tần Thâm nói thật không kiêng kị, một bộ hoàn toàn đem Văn Lực biến thành người nhà.

Văn Lực xấu hổ ở một bên gật đầu, cũng thật sự không nên hỏi lại, nam nhân qua đêm bên ngoài thực bình thường đi! Không phải mỗi người đều giống hần chưa bao giờ qua đêm.

Ăn khuya xong Văn Lực đưa Tần Thâm lên lầu, thời điểm tới cửa, Tần Thâm bỗng nhiên cười giữ chặt áo Văn Lực, giúp hần chỉnh cổ áo, thanh âm phóng ôn nhu, “Muốn hay không.. Tiến vào ngồi một chút?”

Văn Lực đầu tiên là hơi sững sốt, sau đó mới hiểu được ý tứ dấu điểm, lúc này liền hoảng sợ, lông mao đều dựng hết cả lên, cũng không phải chưa từng có nữ nhân cùng hần qua đêm, nhưng đến trình độ này,

phải là thật tâm muốn qua đêm cùng nữ nhân, kia đều không phải chọn tùy tiện. Chính là đối phương là Tần Thâm.

Tim của hắn mất nữ thần nha! Bị đại mỹ nữ như vậy mời, có mấy nam nhân chịu được?

“Anh mời em ăn khuya, chẳng lẽ không đúng ý tứ này?” Tay Tần Thâm đã muốn ôm cổ Văn Lược. (cô nghĩ sao vậy ~)

“Không.. không.. không phải!” Văn Lược vội vàng biện giải, hắn cảm thấy chính mình với Tần Thâm còn đang ở giai đoạn bước đầu nhận thức, hoàn toàn không tới việc nồng nể lên giường, hơn nữa hắn lần này đến tìm nàng, thật sự đơn thuần muốn hỏi An Trình Điển có phải ở đây hay không. Hiện tại hắn có thể khẳng định An Trình Điển không có ở đây, cho nên cần phải đi, quan hệ của hắn xem ra đã tiến thêm được một bước, hoàn toàn không thích hợp với tình huống đang phát sinh.

“Chẳng lẽ... Anh không thích em?” Tần Thâm nói trắng ra, còn kéo người vào phòng.

Văn Lược sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, nói cũng không đầy đủ, “Anh...Anh..”

Tần Thâm như thế nào biết hắn thích nàng? Hắn biểu hiện rõ ràng như vậy? Thật sự rất mất mặt. Trở mặt không chấp nhận muốn hỏi đối phương vì sao lại biết mình thích nàng.

Tần Thâm đã muốn dựa vào, nữ nhân độc hữu chính là hương khí đập vào mặt mà đến, trần ngập lực hấp dẫn. Tần Thâm lôi kéo tay hắn để ở hông mình, vòng eo mềm mại, tim Văn Lược đập mạnh. Mối mong của đối phương hấp dẫn trước mắt hắn, chỉ cần hắn nguyện ý, bước tiếp theo cái gì đến rồi cũng sẽ đến.

Chính là, hắn đẩy ra. Không phải cái gọi chính nhân quân tử, mà là hắn hôn không được.

Người hắn thích ở trước mặt, hắn lại không có biện pháp xuống tay, loại tư vị này hắn không biết phải hình dung thế nào, rõ ràng trực giác nói cho hắn biết, hắn vẫn thích Tần Thâm, chính là vì cái gì muốn đẩy đối phương ra, còn quyết đoán rời khỏi.

Một đêm này, An Trình Điển ngủ như chết, Văn Lược lại lăn lộn một đêm.

Ngày hôm sau trời vừa sáng, Văn Lược đã bị tiếng đập cửa kéo dậy, thầm nghĩ có phải hay không An Trình Điển trở về, vội vàng từ trên giường lăn xuống ra mở cửa. Lúc mở cửa liền gặp Liên Mục Thanh không biết có biểu tình gì.

“Hắn tối hôm qua uống hơi nhiều, hiện tại còn chưa tỉnh rượu!” Liên Mục Thanh chê cười hướng người trong ngực đem qua cho Văn Lược, “Anh bên kia không có ai chiếu cố, cho nên liền đưa tới đây!”

“Hắn...” Văn Lược sững sốt một chút, nguyên lai hắn tối hôm qua cùng Liên Mục Thanh uống rượu.

Uống rượu không loạn tính? Văn Lược tầm mắt hồ nghi dán trên người Liên Mục Thanh.

“Làm gì nhìn anh?” Liên Mục Thanh bị Văn Lược nhìn có điểm không biết làm sao, “Cậu không cần làm bộ dạng anh phá hủy hắn, hôm nay anh còn phải quay ngoại cảnh, hiện tại hóa trang sư sẽ mất chết anh!”

Văn Lược không nói gì, chính là tiếp nhận An Trình Điển chậm rãi kéo lên giường, nghe một thân mùi rượu nồng nặc, hắn tin tưởng tối hôm qua người này cùng Liên Mục Thanh không có gì phát sinh. Chính là vì cái gì hắn lại ôm cái suy nghĩ này?

Liên Mục Thanh nhìn gánh nặng sứt rứt, vội vàng cáo tới.

Văn Lược cũng không nhìn, trực tiếp bắt đầu giúp An Trình Điển cởi quần áo, đến khi cởi đến đồ bên trong, hắn do dự, nhưng vì tính khiết phích nên hắn vẫn quyết định lột hết, sau đó thấm khăn ướt lau mặt cho hắn.

Hết chương 38

39. Chương 39

Nguyên bản chính là giúp lau mặt, nhưng sau khi lau đến cổ mới phát hiện trên người đối phương cũng tràn đầy mùi rượu, hắn ngậm mình trong hang rượu sao? Văn Lược nhú mày, thực ghét bỏ cầm khăn tay lau

tiếp, cũng hoàn toàn không chú ý cả người mình đã ghé sát vào người đối phương, còn xốc chân lên hướng bên trong lau thì nghe thấy....

“Văn Lược?” Thanh âm dày mang điểm men say không hài lòng ở đỉnh đầu hần vang lên.

Văn Lược hốt hoảng ngẩng đầu, đỉnh đầu liền đụng phải một ‘thứ gì đó’.

“Ai da” Thanh âm nguyên bản dày giờ mang đầy thống khổ, xem ra bị đụng không nhẹ.

Văn Lược ở một bên có chút ngượng ngùng nhìn người đang bưng cầm chính mình, tâm tình bỗng nhiên tốt lên, cười hỏi: “Cậu tỉnh rượu?”

“Àn!” An Trình Điển cau mày nhìn Văn Lược, ánh mắt còn có chút không giống tiêu cự, biểu tình dường như có chút ủy khuất, xem ra cũng còn chưa thanh tỉnh, tối hôm qua bọn họ rất cuộc uống nhiều hay ít?

Văn Lược trong lòng một trận hoảng, lại nghĩ tới tối hôm qua thời điểm kinh tâm động phách kia, hần thiếu chút nữa trình tiết khó giữ được nha!

“Cái kia... có đau lắm không?” Văn Lược chỉ cầm cửa hần! Hai người trong lúc đó giống như chỉ qua một đêm đã trở nên xa lạ không ít.

“Không... Không có việc gì!” An Trình Điển dịch chuyển thân thể một chút, đại khái cảm nhận được người không có quần áo, nhất thời ngượng ngùng.

Thấy hần ngượng ngùng, Văn Lược thật không biết xấu hổ nói, “Quần áo dơ, tôi toàn bộ cởi cho cậu.”

“Nga” An Trình Điển hướng hần cười cười, “Cám ơn nhiều!”

Như thế nào trở nên xa lạ như vậy? Văn Lược có điểm hoảng hốt, hai người bọn họ vẫn chưa giảng hòa thì phải.

“Cái kia.. Muốn hay không tắm rửa? Tôi đi pha nước.” Văn Lược đánh tan sự trầm mặc ngán ngùi, vươn tay đỡ An Trình Điển.

Đại khái chính mình hiểu được trên người không thoải mái, An Trình Điển thành thật đứng dậy. Bên cạnh có sẵn áo khoác tắm, đại khái tối hôm qua Văn Lược vất ngang, bây giờ nhặt lên khoác vào đi đến phòng tắm. Văn Lược ở một bên xả nước cho hần, thất lưng tựa hồ mời đối phương đi qua ôm lấy.

An Trình Điển cũng không phải loại thành thật, thời điểm nghĩ như vậy liền vươn tay qua ôm lấy.

Văn Lược đang thử nước ấm, thất lưng bỗng nhiên bị ôm, sau lưng có thân thể rất ấm dán gắt gao, ngực nóng lên liền không đẩy ra, tiếp tục thử nước. An Trình Điển ôm thân thể đối phương, cái đầu tựa trên lưng đối phương, đắm chìm trong tâm lý khó chịu. Nghĩ muốn nói cái gì lại không nói ra được, rõ ràng cũng không phải có chuyện gì ghê gớm, sao lại biến thành hai người xa lạ thế này.

Quả nhiên, theo đuổi người này, vẫn là phải kiên trì bền bỉ, không thể gián đoạn, cảm tình này phải mất bao lâu để chữa trị hảo?

“Khụ!” Văn Lược xấu hổ ho một chút, sau đó đem tay ở thất lưng gỡ ra, “Nước đã xong, cậu tắm kỹ! Tôi đi thay quần áo trước...”

An Trình Điển cũng không có thêm động tác dư thừa nào, nghe lời liền buông lỏng tay ra. Văn Lược ở bên ngoài dọn dẹp một chút, nghĩ chờ An Trình Điển đi ra cũng là lúc tới phim trường. Bỗng nhiên chợt nghe người bên trong “A” một tiếng, hần không nghĩ ngợi liền chạy vào.

Hai người xấu hổ nhìn nhau, một người trong bồn tắm, một người ở ngoài cửa, một người mặc chỉnh tề, một người ***. Không khí háo quý dị, ánh mắt Văn Lược không biết có tạt xấu gì, lại ngượng ngùng nhìn hướng đó.

“Nếu nhìn không thấy, tôi không ngại cho cậu tiến vào xem!” An Trình Điển hí hóp mắt nhìn Văn Lược, mặt bị ngâm đến ửng đỏ, phát ra bộ dáng mặt dày.

Văn Lược đúng thật là đi vào, An Trình Điển bị dọa tới nơi rồi, hần nói đùa với Văn Lược không phải chỉ một hai ngày, như thế nào hôm nay bỗng nhiên liền hiệu quả?

“Trên người của cậu sao lại thế này?” Thanh âm Văn Lược rất kỳ quái.

An Trình Diễn sờ sờ ngực, thực lãnh tĩnh nói: “Không có việc gì, chỉ là nổi lên chút bệnh sỏi!”

“Cái gì gọi là một chút?” Thanh âm Văn Lược đều trở nên run rẩy, chỉ vào bắp đùi hắn hỏi: “Cậu có phải hay không ăn cái gì bậy bạ?”

An Trình Diễn lắc đầu, theo ngón tay Văn Lược nhìn qua, chính mình cũng bị dọa, hắn đây là bị làm sao vậy? Toàn thân đều nổi mẩn đỏ.

Văn Lược một phen kéo hắn đứng lên lấy khăn tắm bao hắn lại, “Bây giờ đi phòng khám, ra xe ngay lập tức!”

Đầu An Trình Diễn còn có chút hôn mê, bỗng nhiên bị kéo lên như vậy, đầu có chút đau, bất quá nhìn Văn Lược vội trước vội sau sát bên người giúp hắn, ngực hắn có điểm ngọt ngào, liền chiếu miệng Văn Lược hôn một cái.

Văn Lược ngây ngẩn cả người, hai người bọn họ chiến tranh lạnh một ngày một đêm, bởi vì nụ hôn này mà những điều ghen uất trong tim lập tức tan biến.

“Làm sao vậy?” Cũng không phân lần đầu đánh lén, biểu tính lúc này tại sao lại như vậy? An Trình Diễn lấy tay quơ quơ trước mặt Văn Lược.

Văn Lược đẩy tay hắn đi ra ngoài, An Trình Diễn vội vàng theo phía sau, hắn phát hiện mặt Văn Lược cứ nhiên đỏ.

Đây là trước nay chưa từng có.

“Mau mặc quần áo!” Văn Lược đem quần áo đưa qua cho An Trình Diễn, An Trình Diễn ngồi ở chỗ kia mặc vào, gắt gao nhìn chăm chăm mặt Văn Lược, nhưng bị đối phương tránh được.

“Tiểu Lược!” An Trình Diễn hô.

“Àn?” Văn Lược cúi đầu ngồi bên giường An Trình Diễn, tay bị người cầm, sau đó bị kéo sang bên cạnh hắn.

“Ngày hôm qua...” An Trình Diễn tay đặt ở bờ vai hắn, đầu ngón tay thật không an phận tiến đến cổ, một chút hướng lên trên, cơ hồ phải luồn vào trong tóc hắn, mang theo độ mạnh kéo sang một bên.

Văn Lược có điểm chống cự ngưỡng cổ ra sau, nhưng vẫn bị người lôi kéo khóa vào trong ***g ngực, “Cậu làm cho tôi rất khó chịu!”

Những lời này xem như tổng kết toàn bộ việc xảy ra ngày hôm qua. Văn Lược an phận tựa vào ngực An Trình Diễn, bởi vì lúc này mà tim hắn đập mạnh, trong lòng hiện tại không hiểu sao lại yên tĩnh. Trên thực tế tối hôm qua hắn cũng thực không yên ổn, trong lòng suy nghĩ rất nhiều, tuy rằng không thể chấp nhận ngay tức khắc, nhưng ít nhất hắn có thể cùng An Trình Diễn đổi hình thức ở chung, ít nhất hắn có thể làm được như bát quái tạp chí nói, bọn họ quan hệ tốt lắm đi!

Người bị đưa đến bệnh viện thực ra trong lòng tốt lắm, nhưng tình thế có điều hơi nghiêm trọng, Đỗ Minh Thành cũng trình diện, hùng hùng hổ hổ luôn luôn cầu nhàu. Sau khi được thầy thuốc chẩn bệnh, không phải thực nghiêm trọng nhưng cũng có chút mẩn cảm.

“Cậu bị mẩn cảm với chất côn?” Văn Lược tò mò hỏi, trong ấn tượng người này luôn thường xuyên hiện ra hình ảnh “Người nằm úp sấp”, như thế nào lại đối côn mẩn cảm.

“Không phải mẩn cảm với chất côn mà nguyên nhân là không chú ý vệ sinh!” Lão thầy thuốc nói, sau đó đưa thuốc cho Văn Lược, “Một ngày ba lần, rất nhanh sẽ hồi phục!”

“Không chú ý vệ sinh?” Văn Lược là ngoài dự đoán, An Trình Diễn mỗi ngày đều tắm rửa, như thế nào lại không chú ý vệ sinh?

“Chắc là vì thâm!” An Trình Diễn nghiêng răng nghiêng lợi, Liên Mục Thanh người kia tối qua cứ nhiên để hắn ngủ trên mặt đất.

Bất quá, mặc kệ như thế nào, họa là xong, đạo diễn thực sinh khí.

Cũng may hôm nay đều giao cho Liên Mục Thanh, cho nên Đỗ Minh Thành cũng không có gì trở ngại trở về phim trường, trước khi đi còn hướng An Trình Điển cùng Liên Mục Thanh dặn dò, thời gian cũng chỉ có hôm nay, muốn quay gì thì quay đi.

Ý tứ chính là, hôm nay nếu quay không xong sẽ không có lần sau. An Trình Điển tuy rằng không phải thực quá nghiêm trọng, nhưng vẫn phát sốt, sau khi uống thuốc liền buồn ngủ, trạng thái thực không tốt.

Tần Thấm vội vàng chạy tới, vô luận như thế nào nàng cũng phải trang điểm mà xuất hiện, rạng sáng nay đi ăn khuya cũng mang theo một bộ dáng tùy thời đều phải xuất môn.

Văn Lược có điểm không hiểu nữ nhân, rõ ràng tối hôm qua còn dụ dỗ hấn, hiện tại hướng tới An Trình Điển một bộ dáng quan tâm. Thời điểm nhìn thấy Văn Lược, Tần Thấm gật đầu cười cười, ngay cả chào hỏi cũng không muốn.

Xem ra tối hôm qua hấn đắc tội với nàng.

Liên Mục Thanh cũng không có tâm tình để ý đến chuyện lông gà vỏ tỏi này. Hấn cấp bách đến tóc muốn bạc, Văn Lược muốn đề nghị kịch tổ cho nam số 2 lại đây cùng nhau quay, về phần An Trình Điển vẫn để hấn về sớm một chút nghỉ ngơi.

Không có biện pháp, sự tình đã thành như vậy, không còn lựa chọn. Trợ lý đưa An Trình Điển trở về, Văn Lược cùng nam số 2 bắt đầu quay, trạng thái của Văn Lược hôm nay tốt nhiều lắm.

Liên Mục Thanh hỏi: Nếu An Trình Điển cùng tôi rớt xuống sông, cậu cứu ai trước?

Văn Lược nghiêm trang: ai lại cứu, tôi đập hết!

Liên Mục Thanh bị sự hài hước này bỗng nhiên đập một cái, vội vàng rên rỉ khi còn nóng: An Trình Điển chính là nam nhân trong phim của cậu nha, hạ thủ được sao?

Văn Lược tiếp tục nghiêm trang: trong phim hấn cũng khi dễ tôi không ít!

Liên Mục Thanh: cho nên bây giờ cậu quan báo tư thù?

Văn Lược: đúng vậy.

Tuy rằng vẫn lãnh kết cục như cũ, bất quá vẫn đạt tới một loại hiệu quả khôi hài không tưởng tượng được, cái loại bộ dáng nghiêm trang mở ra vui đùa làm cho đạo diễn rất thích, có lẽ loại khẩu vị này hợp với người xem đi!

Bất quá tới phần trò chơi có chút khó khăn, hình thức chính là tình cảnh kịch đùa giỡn, nhưng trung gian có chút vấn đề làm khó dễ, tỷ như các loại: nhất cân bồng và nhất cân thiết, cái nào nặng hơn? Vì vậy nào bộ đột nhiên thay đổi.

Văn Lược bị mắc kẹt, ngồi chồm hổm ở một chỗ dùng sức suy nghĩ, nhất cân bồng cùng nhất cân thiết như thế nào lại nặng như nhau?

Bốn phần của Tần Thấm vẫn đứng ở một bên, có nao nhiệt liền xem, tuyệt đối không ra tay, cùng nhiệt tình ngày hôm qua xuất ra tựa như hai người. Văn Lược không hiểu chuyện, hấn tối hôm qua từ chỗ Tần Thấm trốn đi, chẳng khác nào cự tuyệt một nữ nhân, nữ nhân đều rất nhỏ nhen, sườn núi này xem như kết hạ.

Mặc dù là thiên tân vạn khổ rồi rầm vạn phần, cuối cùng trước khi trời tối đen cũng đã quay xong, Văn Lược và nam số 2 cùng nhau quay về chỗ Đỗ Minh Thành tiếp tục quay, Liên Mục Thanh bọn họ còn lại thì trở về tìm An Trình Điển bổ sung thêm vài cảnh.

Kết thúc công việc cũng hơn hai giờ sáng, Văn Lược mệt muốn chết, trở lại khách sạn, cứ nhiên ở trên bàn phát hiện đồ ăn khuya nóng hôi hổi. Hấn đã biết lần quay phim này sẽ bị béo lên, trong đầu tựa hồ nhìn thấy bộ dáng Vệ Sanh bắt hấn đến phòng thể thao tập luyện, buồn rầu nha! Chính là trong bụng bắt đầu kêu lên.

Quên đi!

Chuyện giảm béo vẫn là để ngày mai tính đi!

Nghe được thanh âm đóng cửa, An Trình Diễn từ trên giường ngồi xuống.

“Cậu ngủ đi!” Văn Lược cũng không biết có cái gì không đúng, thanh âm cứ nhiên phóng ra thật sự ôn nhu.

“Ân! Tôi cũng đang đói!” An Trình Diễn cười xốc chăn lên, “Ngủ cả ngày rồi, hiện tại ngủ không được, như thế nào, hôm nay thuận lợi chứ?”

Văn Lược gật gật đầu mở nắp dậy ra, lại là cháo tôm. Cổ họng bỗng nhiên có điểm bị lấp kín, trên thế giới này ngoại trừ cha mẹ cùng Vệ Sanh đối xử tốt với hắn, An Trình Diễn xem như là người thứ nhất đi!

“Tôi cùng cậu ăn một chút nha!” An Trình Diễn không biết từ nơi nào lấy ra một cái thìa, ở bát Văn Lược múc một cái.

“Cậu không phải không ăn tôm sao?” Văn Lược chặn thìa hắn lại.

An Trình Diễn liền lộ ra một chút biểu tình kỳ quái, trong lòng Văn Lược rất không an nhàn, đây là ánh mắt gì, hắn không giống như đã làm cái gì nha!

“Tiểu Lược, cậu cứ nhiên lại quan tâm tôi nha!”

Hết chương 39

40. Chương 40

“Tiểu Lược, cậu cứ nhiên lại quan tâm tôi nha!” An Trình Diễn nói những lời này nhìn rất vui sướng, trên mặt có điểm tiêu tụy nhưng nhộn nhạo một mảng sắc vui mừng.

An Trình Diễn bỗng nhiên như vậy, Văn Lược cũng sốt một chút.

Hắn khi nào thì quan tâm An Trình Diễn?

Hắn chính là cảm thấy hai người ở chung lâu như vậy, cho dù là người xa lạ cũng phải quen thuộc, huống chi hai người bọn họ còn phát sinh nhiều chuyện. Thuận miệng hỏi một câu có là gì? Hắn cũng không phải hoàn toàn lãnh huyết bất cận nhân tình, chính là đôi khi có điểm cởi mở mà thôi.

“Tôi thích ăn cơm nhà!” An Trình Diễn cười buông thìa, nguyên bản cũng không rất đói bụng, kỳ thật cũng có thể không ăn.

“A?” Văn Lược lại cũng sốt, này cùng hắn có quan hệ gì? Hắn phải chuẩn bị nói cho An Trình Diễn biết mình thích món gì? Văn Lược nhăn mày, hắn thật sự không am hiểu những người thích nhớ những loại sự tình này, bằng không hắn cùng Vệ Sanh cộng sự lâu như vậy hắn cho tới bây giờ vẫn không nhớ sinh nhật của đối phương. Thực phiền toái, kỳ thật cũng rõ ràng, chính là đầu óc kết cấu rất đơn giản sát xuất lợi dụng là rất thấp.

“Có rảnh, cậu làm vài món cho tôi ăn nha!” An Trình Diễn như có điều suy nghĩ nói, “Cái lẩu thế nào?”

Về nấu ăn, Văn Lược là rỗi tinh rồi mù, nhưng hắn quả thật có một dạng làm không tồi, mà cũng không có gì khó khăn, đó là cái lẩu (*). Năm đó còn đang đi học, vài ba người bạn ở ký túc xá có cái lò để nấu lẩu, đều có thể ăn được vài ngày. Đối với Văn Lược loại đến ăn nhà hàng, lúc đầu là tiếp xúc với món ăn, tiếp theo bắt đầu tự nấu, sau đó cái lẩu còn có thêm nhiều thứ không giống như thông thường, tỷ như, đậu phộng, khoai phiến, bánh mì,... Kỳ lạ nhất là còn có hoa quả.

(*) sau khi nghe tả thì thực sự ta không thấy giống lẩu a o.O mà ta cũng ko biết là gì nên để nguyên QT vậy =___=

Loại ăn sang như nhà hàng Pháp này làm hấp dẫn không ít người, dù sao thời kì học sinh đối với ẩm thực luôn tràn ngập sự tìm kiếm mới lạ, Văn Lược nhớ mỗi lần hắn nói khai ăn, bốn người trong ký túc xá liền gọi thêm nhiều người đến, hắn còn nhớ rõ luôn luôn có một người ở một bên nhìn, cũng không hạ đũa, thỉnh thoảng trong lúc ăn hai con mắt đều mở lớn, luôn như vậy một câu.

“Này cũng có thể đốt lửa trong nồi?”

“Cậu nếu cảm thấy không hài lòng, có thể cắt miếng thịt ở dưới.” Văn Lược mỗi lần đều hung hãn rống trở về, có ăn còn nói này nói nọ, ghét nhất bị người nói như thế.

Bất quá nhìn nụ cười quỷ dị kia của An Trình Điển, Văn Lược há to miệng ra, Vệ Sanh nói hắn cùng An Trình Điển là đồng học, bất quá sẽ không trùng hợp như thế đi! Bọn họ thật là đồng học, còn hình như từng tiếp xúc qua. Văn Lược có điểm bạc tình, sau khi tốt nghiệp sẽ không liên lạc cùng đám bạn trước kia, không phải hắn không nhớ lại những ngày chính mình đã từng trải qua, mà sự thật là, mấy năm trước khi trở thành người nổi tiếng hắn chưa bao giờ cắt đứt quan hệ, sau đó hắn lại đổi số điện thoại, liền chậm rãi cắt đứt, ngẫu nhiên trên mạng trao đổi vài câu, này vô sỉ đều hỏi hắn có phải nữ minh tinh đích thực là tam vây, cùng một chút không an phận muốn này nọ, cho nên hắn căn bản không muốn cùng tên sắc lang kia có cái gì liên quan.

Bất quá nếu An Trình Điển là đồng học, thật đúng là đặc thông, phẩm chất thật là gần.

“Cậu cuối cùng nhớ ra rồi!” An Trình Điển lấy tay sờ sờ đầu hắn, “Thật sự làm cho người ta thương tâm!”

“Cái kia người quan trọng chọn tam lấy tứ... là cậu?” Miệng Văn Lược lại mở lớn thêm vài phần, An Trình Điển nhân cơ hội múc một muỗng cháo bỏ vào miệng Văn Lược.

“Ăn hừ...” An Trình Điển đối với ba chữ “Không quan trọng” thực không vừa lòng, không quá thích theo trong lỗ mũi hừ một tiếng, lại múc một muỗng cháo đưa đến bên miệng Văn Lược.

“Thật đúng là không quan trọng mà!” Văn Lược cảm thán, cùng hiện tại khi xuất ra, khi đó An Trình Điển căn bản là người qua đường giáp đều không phải mặt hàng cần chú ý tới, sau đó thấy An Trình Điển liếc mắt một cái, sâu kín nói: “Cậu giải phẫu thẩm mỹ sao!”

Thìa trong tay An Trình Điển lập tức rớt vào trong bát, gương mặt trừng Văn Lược một cái, một phen xoa loạn tóc hắn một phen, “Thị lực của cậu có vấn đề hả, trước kia không chú ý tôi coi như xong, bây giờ còn hoài nghi mặt tôi, có muốn thử một chút để biết xem có phải thật hay không không?”

Văn Lược thật sự tiến đến nhìn kỹ mặt An Trình Điển, còn ngốc hồ hồ hỏi: “Như thế nào thử?”

“Ăn?” An Trình Điển thật sự suy nghĩ một chút phải thử như thế nào, sau đó bỗng nhiên đứng lên, thân mình lướt qua bàn tiến đến miệng Văn Lược, một chút liền ngậm vào cái miệng khe khẽ, đầu lưỡi vô liêm sỉ mô tả thần tuyến đối phương, luôn hôn môi ôn nhu như vậy, bên trong khoang miệng lan tràn mùi thơm, có điểm không biết làm sao liền ngậm đầu lưỡi người ta. Văn Lược phát ra tiếng kêu đau đớn, không cự tuyệt cũng không đẩy An Trình Điển ra, mà là hơi phối hợp mở miệng, An Trình Điển vì hành động nhỏ này của đối phương mà hưng phấn, không nghĩ Văn Lược đột nhiên biến sắc, thoáng cái cắn lên đầu lưỡi hắn.

“Ngô...” An Trình Điển bị đau mà lui về.

Văn Lược âm u ở đối diện nhìn hắn, nhìn một cái xem thường, bật người đem nửa chén cháo tôm húp cạn.

“Tái làm càn liền như cái bát này!” Văn Lược cầm bát trong tay hung tợn ném vào thùng rác, sau đó liền vào phòng vệ sinh.

An Trình Điển ở phía sau hắn buồn cười.

Người này then thùng rồi đó!

Về trí nhớ hai người ở trường học, Văn Lược vẫn suy nghĩ thật lâu, quay phim đều đã xong một nửa, hắn cũng chưa hiểu rõ những điểm khác về An Trình Điển, từ đầu tới đuôi cũng chỉ có cái người suốt ngày vây quanh hắn nói ghét lấu của hắn.

Thật là hoàn toàn không gây chú ý nha! Như thế nào hiện tại còn có phúc hảo túi da này? Rõ ràng bộ dạng nhìn tốt như vậy, như thế nào lúc đi học lại... không quan trọng vậy! Văn Lược thật sự ngưỡng ngừng đặt hai chữ “Khó coi” bên miệng, bởi vì là quan điểm cá nhân nên thật sự khó có được bức trang ngang bằng.

Cho nên hắn thực sự nghiêm trọng hoài nghi An Trình Điển phẫu thuật thẩm mỹ, hiện tại làm ngôi sao, phẫu thuật thẩm mỹ rất bình thường, người đại diện trước kia của hắn đề nghị hắn đi gọt má, Văn Lược

vừa nghĩ tới cái máy khoan đến bên mặt mình, trong lòng liền kinh sợ, hắn cũng không phải nữ nhân vì mỹ ngay cả mệnh cũng không muốn, hắn phải giữ hai má thật cứng cỏi để nhai đồ ăn.

Vì nghiệm chứng chính mình suy đoán, Văn Lược trộm lúc An Trình Điển không để ý lên mạng điều tra việc này.

Kết quả An Trình Điển có phẫu thuật thẩm mỹ hay không thì tra không ra, nhưng thật ra lại nhìn thấy một số tin tức của các nữ minh tinh có phẫu thuật thẩm mỹ, trong đó còn có Tần Thâm và Ngã Thước. Văn Lược trước kia cũng chưa chú ý qua tin tức như vậy, lòng hiếu kỳ liền bấm vào xem, Tần Thâm hoàn hảo, chính là trước kia mặt béo viên viên hiện tại thì gầy hơn, hắn là không có qua dao kéo, nhưng khẳng định có điều chỉnh, hiện thực quá rõ ràng nha. Bất quá so với Ngã Thước, rất khoa trương, Văn Lược nhìn đến mắt đều thẳng, mặt không đau sao?

Đồng thời bị phân tích còn có một loạt nữ minh tinh khác, nguyên lai cùng mặt mình không tự tin lại nhiều như vậy.

Bất quá từ đầu tới đuôi hắn không có tìm về tin tức An Trình Điển phẫu thuật thẩm mỹ, cho dù bên cạnh có dán hình An Trình Điển thời đi học cũng không có người hoài nghi, bất quá, ảnh chụp thời đi học kia cũng có thể gạt người đi, cần bản trong trí nhớ Văn Lược người đó không giống.

Xem ra công ty trước kia giữ bí mật công tác không tồi. Văn Lược nghĩ tới đến hỏi Vệ Sanh, bị Vệ Sanh mắng hồi đầu, hảo hảo quan tâm người ta có phẫu thuật thẩm mỹ hay không làm cái gì?

“Tôi đã xem cuộn phim cậu quay cho chương trình của Liên Mục Thanh, còn được!” thanh âm Vệ Sanh cách điện thoại nghe có điểm không thực, cư nhiên hắn tham gia chương trình tạp kỹ cũng không tệ lắm, Văn Lược ngẫm lại chính mình lúc quay với bình thường có khác nhau sao?

“Lãnh tiểu thoại cũng rất không tồi! Sau khi quay xong phim này cũng nên tham gia vài cái đi!” Lời nói của Vệ Sanh làm cho đầu óc Văn Lược nổ hai cái, ngoại cảnh coi như xong, còn muốn hiện trường? Làm trò cho nhiều người xem như vậy, hắn nhất định sẽ làm cho hư bột hư đường.

“Nào có ngôi sao không đi tổng nghệ? Điện ảnh cậu nghĩ đặc khách sao?” Vệ Sanh hung hãn cách điện thoại rống lên.

Văn Lược ngượng ngùng cúp điện thoại, mỗi lần đều như vậy, hắn nhất thoát ly bàn tay Vệ Sanh, sẽ bị rống, hắn một lần hoài nghi Vệ Sanh có khổng chế ham muốn.

Sớm biết Vệ Sanh sẽ nói không tốt như vậy, Văn Lược bĩu môi, không phải thì thôi, làm chi mắng người, ai không bát quái lương hạ.

Nói bát quái, Văn Lược nhớ tới Tần Thâm, nàng nhất định biết trước kia An Trình Điển là dạng gì. Bất quá hắn không dám đi tìm Tần Thâm..

Tần Thâm bọn họ chỉ ở đây ngày người ba ngày liền đi, đêm hôm đó rời khỏi, An Trình Điển mời cơm, Văn Lược không đi! Không chỉ có hắn không thích uống rượu, mà là hắn thật sự không có mặt mũi đối diện Tần Thâm, hiện tại tỉnh táo lại, ngẫm lại nếu đêm đó không đẩy ra thì tốt rồi (Êh, tui tán àh!). Bất quá một đêm kia qua đi, cảm nhận của hắn với nữ thần giống như có điểm phai nhạt, thích cái gì đó thật kỳ quái, ly đặc càng xa càng thích, tới gần ngược lại phai nhạt.

Ly đặc càng xa nha!

Kia An Trình Điển là khi nào bắt đầu thích hắn?

Vấn đề này tồn tại trong lòng Văn Lược thật lâu, hắn không dám hỏi, sợ vừa nói ra, sự tình sẽ không thể khổng chế, có vài thứ đã biết chân tướng ngược lại sẽ không thể thừa nhận.

Tựa như kịch bản phim của hai người vậy.

Chính phái võ lâm mình chủ chi tử cùng kẻ giết người cướp của không nháy mắt lưu lạc, mặc kệ thân phận hay giới tính, bọn họ đều không nên cùng một chỗ. Chung quy đều đứng cùng một chỗ mặt đối mặt, bình nhưng tương kiến.

“An Trình Diễn hạ kiếm của cậu xuống hướng bên này một chút, không được che mặt Văn Lược.” Đỗ Minh Thành đứng ở trên băng ghế cầm loa gào thét.

Văn Lược còn có chút hoảng thần, nét nổi bật của bộ phim này là cảnh kết thúc, hôm nay chỉ quay những cảnh còn lại của một hồi đánh diễn.

An Trình Diễn chết ở trong ngực hắn.

Quay hoàn trận này, nhiệm vụ của Văn Lược về sau liền nhẹ. Đỗ Minh Thành là một người ý tứ lại lười, đem chuyện khó khăn ra làm trước, điểm ấy kỳ thật thực phù hợp với khẩu vị Văn Lược. Kịch tổ tiếp theo trên cơ bản mỗi ngày đều rạng sáng hai ba giờ nghiệm thu công việc, hắn cùng An Trình Diễn thì tốt hơn một chút, trên cơ bản kết thúc công việc có thể chạy lấy người, nhân viên còn phải thu dọn đồ đạc, những vai phối hợp diễn cũng rời đi sau khi quay xong, kỳ thật mệt nhất phải là Đỗ Minh Thành đi! Về sau càng mệt hơn chính là tập thể hậu kỳ chế tác.

Khó trách tên biến thái này quầng mắt đều đen, lúc bắt đầu Văn Lược còn tưởng hắn gần đây mê thượng yêu huân trang.

Cảnh này là cảnh cuối cùng, hai người đến đây mặt đối mặt một hồi sinh tử đánh nhau, đương nhiên trong đó diễn tình cảm cũng không ít, bởi vì An Trình Diễn đối Văn Lược cũng có tình yêu, cho nên hắn tình nguyện chết dưới kiếm của Văn Lược để chấm dứt mọi thứ. Cảnh này rất trọng yếu, diễn tình cảm lại càng là trọng điểm, Đỗ Minh Thành chỉ ra những điểm cần phải hiểu rõ, ánh mắt nhất định phải dây dưa cùng bắt mắt dĩ còn phải mang nhiều thâm tình.

Việc này đều không có gì, nhưng lời thoại thật sự rất buồn nôn. Đại hiệp thật lòng không cần làm như vậy, phải vũ đạo lộng thương còn muốn bị chuyện, lúc chết còn muốn giây giữa nửa ngày, còn muốn ở đao quanh kiếm ảnh cáo bạch.

Văn Lược đối với lời thoại vẫn canh cánh trong lòng, tối hôm qua đều xem cả đêm.

Hết chương 40

41. Chương 41

Văn Lược đem kịch bản đọc đi đọc lại mười mấy lần, đi quanh Đỗ Minh Thành hơn mười vòng, vẫn không dám mở miệng, hắn muốn nói, đạo diễn, cái cảm tình này không nhất thiết phải nói trắng ra, có đôi khi biểu tình hàm súc lại càng thêm có hiệu quả..

Nhưng vẫn là không dám mở miệng. Đỗ Minh Thành đối với kỹ xảo hành động gì đó, hắn nhìn vừa lòng, người cố ý tới nói là được. Nhưng kịch bản...

Là linh hồn của tác giả, thần thánh không thể xâm phạm nha!

Văn Lược nhìn kịch bản:

Gia Tuấn: Tại sao người phải làm vậy? Lòng ta, cơ thể ta, linh hồn của ta toàn bộ là của người, nhưng người... vì cái gì phải phản bội ta?

Văn Lược nuốt nước miếng một cái.

Gia Tuấn: Người quên đêm hôm đó rồi sao? Tiếng thở dốc của người luôn luôn bên tai ta, ta chưa bao giờ quên.

Văn Lược ho khan một tiếng, đây là trường hợp nên nói lời này?

Gia Tuấn: cho dù cho ta một cơ hội nữa, ta cũng sẽ không hề giữ lại, đem tất cả giao hết cho người.

Văn Lược có điểm không thể chịu được, vì cái gì mỗi câu đều vây quanh chuyện đó.

Gia Tuấn: Ta yêu người.

Câu này mới chính là câu Văn Lược không thể chịu được nhất. Ba chữ kia vô luận thế nào hắn cũng không thể nói với An Trình Diễn.

“Nước sôi!” An Trình Điển bưng một chén canh nóng hổi lại đây.

Văn Lược nghe mùi, trong bụng liền kêu lên, rất khó tưởng tượng nam nhân này mỗi ngày ở bên ngoài mặt người dạ thú nhận phỏng vấn diễn tất cả các loại nhân vật, hiện tại trong này đang bưng canh cho hắn.

Không biết từ nơi nào nảy sinh một cỗ cảm giác về sự ưu việt, nam nhân này vì hắn chạy trước chạy sau, cho dù là cùng giới tính đi! Bỗng nhiên trong lòng nảy sinh cảm giác của người hâm mộ, Văn Lược cảm thấy chính mình thật đáng sợ, loại liên tưởng này cũng quá dọa người.

“Đừng để cho tôi chết quá khó khăn nha!” Thời điểm An Trình Điển nói lời này, Văn Lược còn đang sững sờ.

Cẩn thận suy nghĩ một chút mới hiểu ý tứ của An Trình Điển, bạch liễu tha nhất nhân, lườm hắn: “Tôi là chuyên nghiệp!”

“Cậu rất chuyên nghiệp!” An Trình Điển sờ đầu hắn, cười cười bước đi.

Uống canh xong, đi đến bên chỉ đạo võ thuật đang giảng giải động tác cho An Trình Điển, gặp Văn Lược đi qua, chỉ đạo võ thuật liền kéo hắn lại hướng dẫn động tác, trao đổi đại khái nửa giờ, Đỗ Minh Thành hô bắt đầu.

Loại siêu sao đánh nhau này có giá trị XXXX vạn, vẫn rất khó khăn. Không phải động tác cùng kỹ thuật, dù sao hai người cũng không phải tân binh, mặt của hai người đều đã mua bảo hiểm XXXW, vạn nhất không cẩn thận bị đao cụ làm bị thương còn được bồi thường.

Làm mình tinh, mặt vẫn là quan trọng, dù sao cũng dựa vào cái này kiếm cơm thôi, Văn Lược tuy rằng không muốn thừa nhận chính mình gặp may hơn phân nửa là nhờ vào khuôn mặt, nhưng cũng không khỏi lưu tâm vài phần.

Hai người quay cảnh này xem ra là cảnh khó khăn nhất trong diễn đánh võ, hắn có điểm đau, xem ra An Trình Điển cũng không khá hơn chút nào, hai mặt đối nhau vẫn tươi cười, điểm cười có cảm giác như phá tan ân cừu.

Trước kia vẫn đều là tiểu đánh tiểu nháo, cho dù đánh nhau cũng chỉ là cảm giác động thủ điều **, nhưng lúc này thì khác, hai người là liều mạng, giống như lấy mạng làm tiền đặt cược, chỉ đạo võ thuật nói, chiêu thức này tuy rằng nhìn đẹp, nhưng mỗi chiêu sử dụng đều phải có lực. Cho nên mỗi đường kiếm đều phải chính xác nha, vạn nhất một kiếm thật sự chém trúng An Trình Điển, vậy thì toi rồi.

Đỗ Minh Thành ngồi trước màn hình phát phát tay. Bắt đầu!

Gia Tuấn: Người nhất định phải đưa ta vào chỗ chết sao?

Thời điểm Văn Lược nói lời này về mặt bị thương, trong tay nắm kiếm thật chặt, lông mày chậm rãi tích khởi hận ý.

An Trình Điển mang theo đại đao đứng ở đó, tóc dài đón gió đong đưa, tay nắm đao run nhẹ, hắn không dám nhìn mắt đối phương, trong lòng, Gia Tuấn yêu quá mức mãnh liệt, làm cho hắn bận tâm không thể dứt bỏ, nhưng cho dù thế nào, đến hiện tại họ cũng không tránh khỏi binh nhung tương kiến.

Gia Tuấn: cha ta là cha ta, ta là ta!

Lâm Kỳ: người có thể bỏ qua hết thấy để theo ta?

Gia Tuấn: ta có thể!

Lâm Kỳ: ta không thể, ta có chuyện cần làm rất nhiều, người theo ta... sẽ chỉ làm liên lụy ta thôi!

Gia Tuấn: phải không?

Văn Lược cười lạnh, hơi hơi mở miệng: “Ít giả mù sa mưa!”

Rút kiếm tiến đến, An Trình Điển về mặt thống khổ, từng bước lui về sau.

“Cầm lấy đao của người!” Văn Lược rống to, “Người nếu đã có lựa chọn, cần gì phải làm bộ làm tịch!”

Thủ hạ kiếm vũ kín không kê hở, như linh xà đâm thẳng mệnh môn của đối phương, An Trình Diễn né qua từng nhát kiếm của đối phương đâm tới, ngực hơi hơi phát đau, xem ra đối phương muốn dồn hắn vào chỗ chết, hắn ở đây không còn ý nghĩa gì sao. Hắn không muốn chết, nhưng cũng không muốn đối phương chết.

Đao trong tay rút cuộc ra nghênh chiến, nhất thời nghe thanh âm va chạm dao kiếm.

Mỗi một lần đao cùng kiếm chạm nhau, Văn Lược đều cảm thấy kiếm trong tay mình như sắp rớt, vương bát đản, tại sao phải dùng sức như vậy, thực muốn chém bay kiếm của hắn rồi trực tiếp chém mặt hắn, hủy diệt sự nghiệp diễn viên của hắn.

An Trình Diễn bình tĩnh tránh những đòn tấn công của Văn Lược, đao trong tay vẫn theo hướng dẫn của chỉ đạo võ thuật tiến đến, tuy rằng sẽ có điểm lệch lạc, nhưng hắn tình nguyện chính mình gặp chuyện không may cũng không muốn Văn Lược gặp chuyện không may.

Tay Văn Lược bỗng nhiên run lên, kiếm thiếu chút nữa rời tay, An Trình Diễn vội vàng mang đại đao lui về phía sau, bởi vì dùng nhiều sức, trực tiếp thối lui ra ngoài màn ảnh.

Đỗ Minh Thành hắc nghiêm mặt hô ‘Cắt’. Sau đó lời An Trình Diễn đến một bên giáo huấn.

Chuyện này không thể trách An Trình Diễn, so với Văn Lược vô tâm vô phể, An Trình Diễn lo lắng nhiều lắm, bản khoản cũng nhiều lắm. Mọi người đối với cảnh này nhập tâm rất nhiều, có những cảnh không quan trọng mọi người đều chọn chính mình làm, hơn nữa hai người tuy về bên ngoài hảo hảo, trên thực tế đều có ý tứ tích cực.

An Trình Diễn một bên nghe Đỗ Minh Thành giáo huấn một bên nhìn Văn Lược đang trao đổi với chỉ đạo võ thuật. Người này thật đúng là liều mạng. Làm cho hắn thật sự cũng nhịn không được khởi lai.

Lại đứng trước màn ảnh, tâm tình hai người đều không giống nhau, An Trình Diễn đã chết rồi.

Văn Lược “hắc hắc” đứng ở trước mặt, so ngực An Trình Diễn, cầm kiếm khoa tay múa chân.

An Trình Diễn nhịn không được muốn cười, “Cậu chờ hôm nay cũng thật lâu rồi đi!”

Văn Lược thản nhiên gật gật đầu, “Nếu tôi thật sự cầm kiếm đâm cậu? Cậu cảm thấy thế nào?”

“Cậu thích là tốt rồi!” An Trình Diễn hồ nghi nhìn người đối diện, hắn chẳng lẽ phải quan báo tư thù? Trực tiếp giết người thì không phải, nhưng sau lưng động tay động chân cũng thực là chuyện khiếm trách.

Văn Lược căn bản không muốn nghĩ nhiều như vậy, hắn nghĩ thời điểm đánh nhau tùy tiện chọt hai cái hạ phần uất là được rồi.

Nhưng thực tế tình huống căn bản không phải như vậy, một bên phải nhớ động tác, một bên phải nhớ rõ lời thoại, một bên còn phải tùy cơ ứng biến. Người kia rất nhanh đã chết, làm sao còn nhớ rõ chọt hai cái.

Bất quá cuối cùng hắn cũng nhớ đến một chút, vốn là một kiếm đâm vào ngực An Trình Diễn. Hắn không đâm hảo kéo kiếm xuống trên da thịt y, An Trình Diễn buồn bực một tiếng phá công. Đỗ Minh Thành vội vàng hô “cắt”.

Trợ lý đi tới cởi áo ra liền thấy, đều đỏ, Văn Lược ở đám người bên ngoài thăm dò, chột dạ không ít. Chính là tiếp theo đều diễn không chính xác, liền tiếp làm An Trình Diễn bị thương vài lần, bất quá miễn cưỡng vết thương của An Trình Diễn thành thật, coi như qua trận này.

Sau khi đánh võ vài lần NG, cũng coi như miễn cưỡng hoàn thành, Văn Lược đưa kiếm cho trợ lý, ngồi ở trên ghế xem kịch bản, trong lòng bắt đầu luống cuống, phần buồn nôn sắp đến nha!

So với trò văn hắn tình nguyện quay cảnh đánh võ hơn, sau khi đạo diễn hô bắt đầu, An Trình Diễn thất tha thất thểu đứng trước mặt hắn, hắn hung ác lấy tay rút kiếm xuyên thấu ngực An Trình Diễn ra.

An Trình Diễn ới một ngụm máu tươi ngã trên mặt đất.

Văn Lược vốn rất muốn cười, chính là nhìn thấy An Trình Diễn nằm trên mặt đất cả người đầy máu hắn cười không nổi, kinh ngạc đứng một bên, kiếm trong tay ‘leng keng’ rơi xuống đất, cước bộ chậm rãi, biểu tình bi thương.

Kịch bản viết chính là, An Trình Điển bởi vì không đành lòng, thời điểm thoả nhượng ba phần làm cho Văn Lược thừa cơ hội tiến tới, liền bị đâm trúng. Đây cùng hiện thực kỳ thật rất giống, An Trình Điển đối với hắn cho tới bây giờ đều là nhường nhịn.

“Gia... Tuấn...” Người nằm trên mặt đất phun ra một ngụm máu tươi, nhưng trên mặt lại mang theo tươi cười.

Văn Lược kinh ngạc đứng ở bên cạnh hắn, nhìn người kia huyết đầy mặt, ngực bắt đầu ần ần đau. Biết rất rõ đây đều là giả, chính là trong lòng vẫn thấy sợ, thế sự khó liệu, làm sao bảo đảm giây tiếp theo không có cái gì nghịch chuyển, trong đầu không biết lúc nào đã hiện ra câu “Quý trọng người trước mắt”, Văn Lược không biết làm sao.

Cái này cũng hợp với tâm tình trong kịch bản, Đỗ Minh Thành cách đó không xa kéo màn ảnh đến gần mặt hắn, biểu tình thực vừa lòng.

“Đây... Đây là cách duy nhất ta có thể nghĩ đến... là kết cục tốt nhất!” An Trình Điển cười khổ, máu vẫn theo miệng dừng mãi chảy ra, cực kỳ dọa người.

Tổ đạo cụ rốt cuộc bỏ vào miệng hắn bao nhiêu máu? Văn Lược cứ nhiên còn có thời gian suy nghĩ.

Lời thoả bắt đầu rồi nha...

Văn Lược hàm chứa lệ ngồi xuống ôm lấy người nằm trên mặt đất, thanh âm nghẹn ngào còn mang điểm run rẩy: “Người... Tại sao người phải làm vậy? Lòng ta, cơ thể ta, linh hồn của ta toàn bộ là của người, nhưng người... vì cái gì phải phản bội ta?”

An Trình Điển ở chỗ này không nói, Văn Lược ôm đầu hắn dính sát vào mặt mình, xúc cảm ảm áp vẫn có chút khó chấp nhận, bất quá diễn đều phải diễn: “Người quên đêm hôm đó rồi sao? Tiếng thở dốc của người luôn luôn bên tai ta, ta chưa bao giờ quên.”

“Ta... Ta không quên!” An Trình Điển chậm rãi đưa tay, khẽ vuốt nước mắt Văn Lược, “Người... Người hỏi hận sao?”

Văn Lược lắc đầu, “Cho dù cho ta một cơ hội nữa, ta cũng sẽ không hề giữ lại, đem tất cả giao hết cho người!”

“Không cần khổ sở, đây... không phải... là lỗi của người! Ta chết dưới kiếm của người... tốt hơn là để người chết...” Tay An Trình Điển vuốt mặt hắn không còn lực rũ xuống, trên mặt lại mang theo tươi cười, sau đó quay đầu đi, mang theo nụ cười thỏa mãn mà chết.

Văn Lược hét lớn một tiếng ôm An Trình Điển tê tâm liệt phế khóc, một lần rồi một lần hô: “Ta yêu người!”

Cho dù lúc trước nghiên cứu kịch bản thời điểm nhìn đến ba chữ kia đều cảm thấy không có cách nào nói được, nhưng tới lúc này, ba chữ kia tự nhiên nói ra, bất quá... Đối phương lại không nghe được.

Vô luận hắn hét bao nhiêu lần, đối phương cũng thờ ơ, vết thương trong lòng lại càng lớn hơn, phân không rõ là diễn kịch, hắn đều cảm thấy được nếu An Trình Điển chết, tim của hắn cũng sợ sẽ đi theo, hơn nữa vị trí đó lại trở nên đau rất đau.

Bởi vì diễn mà lưu nước mắt, tựa hồ không ngừng rơi. Quá mức nhập tâm nên hắn không có cách nào quay trở về với chính mình, gắt gao đem mặt An Trình Điển dán vào mặt mình, không chịu buông tay.

Bỗng nhiên, bên tai tiếng hít thở tăng thêm, sau đó..

Hết chương 41

42. Chương 42

Thời điểm nghe được ba chữ kia, thân thể Văn Lược run lên một chút, thiếu chút nữa đem người đang ôm đẩy ra. Văn Lược một bộ dáng như bị sét đánh, nhưng hắn đang ôm An Trình Điển nằm bất động dưới đất như người chết. Văn Lược thực không cam lòng buông tay đem đầu đối phương chôn vào bùn đất. Cũng may lúc hắn đang suy nghĩ bậy bạ thì đạo diễn hô “ok”, cảnh này xem như quay xong rồi.

Đạo diễn bên kia hô dừng lại, An Trình Diễn liền cười hì hì đứng lên, ngón tay đưa đến bên miệng liếm, tính trẻ con cười hướng Văn Lực nhìn.

Văn Lực ngồi dưới đất không lung lay. Trợ lý vội vàng lại đây dìu hắn, thấy trên mặt hắn vẫn còn vương lệ! Đều là vì hắn rất nhập tâm diễn, hành động ưu việt còn có thể diễn ra. Đỗ Minh Thành cười hì hì một bên đi tới.

“Văn Lực, không tồi nha! Không tồi nha!” Hiển nhiên đối với biểu hiện của Văn Lực rất hài lòng.

Văn Lực còn ngốc hồ hồ, bên tai giống như luôn luôn vang lên ba chữ kia. An Trình Diễn vẫn đều đều cùng hắn ái ái muội muội, tâm ý vẫn nói bóng gió biểu đạt qua vài lần, nhưng trực tiếp như thế này vẫn là lần đầu tiên.

Hơn nữa...

Cũng không biết lúc này có thu âm được hay không?

Nếu được, liền thăm!

Nghĩ đến như vậy, hắn liền giết mình tỉnh lại, vội vàng hắc nghiêm mặt nhìn An Trình Diễn cách đó không xa đang liếm ngón tay, nổi giận đùng đùng hướng An Trình Diễn đi tới dẫm một quyền.

An Trình Diễn vẻ mặt đầy huyết, bị đánh không hiểu làm sao.

“Cậu làm gì?” An Trình Diễn vẫn là một bộ dáng người đầy máu, thoạt nhìn vô cùng dữ tợn.

Văn Lực không nói, tay nắm lại thành quyền đánh qua, An Trình Diễn tránh né cũng vô dụng, Văn Lực lại một quyền đánh tới. An Trình Diễn đơn giản không tránh né, tùy ý để hắn đánh. Người bên cạnh cũng không biết chuyện gì xảy ra, còn nghĩ hai người này có phải hay không lại mâu thuẫn, Đỗ Minh Thành đứng một bên gõ gõ phó đạo diễn.

“Hai người kia làm sao vậy?”

“Tôi làm sao biết?” Phó đạo diễn lấy trong túi ra cái khăn cẩn thận lau máy móc, xem ra chưa từng liếc mắt nhìn An Trình Diễn cùng Văn Lực. Đỗ Minh Thành xem cuộc vui gắt gao nhìn chằm chằm hai người trong phim trường đánh tới đánh lui.

“Cậu, tôi muốn chụp ảnh này phóng lên mạng!” Đỗ Minh Thành sâu kín nói, “Có thể hay không...”

“Anh lại muốn làm cái gì?” Phó đạo diễn trơ trẽn nhìn đạo diễn liếc một cái.

“Cậu, phim còn chưa chiếu, diễn viên chính ngay tại phim trường công nhiên đánh nhau...” Đỗ Minh Thành sờ sờ cằm.

“Anh tương lai cho dù không làm đạo diễn, không làm biên kịch, cũng có thể đi làm người đại diện... Oai điểm tử (*) cái gì cũng nghĩ ra.” Phó đạo diễn hung tợn trừng hắn, “Ít nghĩ đến oai điểm tử đi, hồi đầu bị ai thấy được... dừng lại đi ôm đùi khóc!”

(*) Đem sự việc bóp méo.

“Tôi ôm đùi ai!” Đỗ Minh Thành giọng bỗng nhiên lớn ra, liền giống như con mèo bị người ta giẫm phải đuôi.

“Đạo diễn nhà người ta hôm qua nhận được giải thưởng lớn!” Phó đạo diễn vuốt máy móc, cũng không nhìn Đỗ Minh Thành.

“Liên quan gì đến tôi!” Thanh âm Đỗ Minh Thành càng lớn.

Kịch tổ bỗng nhiên một mảng ngạc nhiên, hai diễn viên đánh nhau, đạo diễn cùng phó đạo diễn cứ nhiên cũng cãi nhau.

“Mặc kệ anh đánh rắm, tối hôm qua máy tính bị hư, bốn giờ sáng còn kêu tôi dậy làm chi?” Phó đạo diễn ôn hòa nói thăm.

“Tôi kêu cậu sao? Chính cậu tự ngã xuống!” Đỗ Minh Thành bị giẫm phải đuôi, lỗ mãng cầm loa trong tay hét vào.

Nguyên bản Văn Lược còn đang một quyền đâm một quyền đá An Trình Điển cũng bị Đỗ Minh Thành dọa tới rồi, nắm tay còn để trên vai người ta, người cũng đã cứng hết rồi. An Trình Điển không biết làm sao, bất quá cũng không quên lấy tay để ở ngực người ta sờ sờ.

Ai cũng không nghĩ ra, hai diễn viên không đánh thành, đạo diễn cùng phó đạo diễn thật ra lại cãi nhau, tất cả mọi người nghe đều không hiểu, sau đó Đỗ Minh Thành đi ra ngoài.

Là đi ra ngoài thật!

Lập tức liền không gặp người, tới trưa vẫn không thấy người đâu.

Phó đạo diễn hoàn toàn nghiêm túc. Vốn phó đạo diễn cũng là người phiền tử, làm đạo diễn so với Đỗ Minh Thành danh khí nhiều khi còn lớn hơn. Đều vì có giao tình với Đỗ Minh Thành mới từ nơi xa về đây làm phó đạo diễn. Hiện tại cư nhiên tức giận bỏ đi, vẫn là không biết vì nguyên nhân gì.

“Không có việc gì! Tiếp tục quay, hóa trang sư đem An Trình Điển cùng Văn Lược bổ trang!” Phó đạo diễn đem bộ dạng không có việc gì đón tiếp mọi người, Đỗ Minh Thành trốn đi tựa hồ đối với kịch tổ không có gì ảnh hưởng.

Diễn viên cùng nhân viên công tác trên cơ bản bình thường đều làm việc với phó đạo diễn. Cho nên dù cho Đỗ Minh Thành đi ra ngoài, buổi chiều quay phim cũng tiến hành không hề có áp lực.

Văn Lược không được tự nhiên với An Trình Điển, không chịu cùng hắn nói nhiều, ai cũng đoán không ra là vì cái gì, chính là ở bên trong An Trình Điển cũng phân không rõ rốt cuộc hắn đang làm sao vậy?

Loại trạng thái này vẫn tiếp tục cho đến khi kết thúc công việc về khách sạn. Vừa vào cửa An Trình Điển từ phía sau liền ôm lấy Văn Lược.

“Tránh ra!” Văn Lược ghét bỏ kéo tay An Trình Điển ra, biểu tình rất khó nhìn.

“Làm sao vậy? Cả ngày đều như vậy, người ngoài không biết còn tưởng chúng ta cãi nhau đó!” An Trình Điển cười ôm lại Văn Lược.

Cái này Văn Lược thật ra không có đẩy, mà là lấy cùi chỏ thực vào bụng An Trình Điển, hắn đau thiếu chút nữa ngã xuống giường.

“Tránh xa tôi ra một chút!” Văn Lược quay đầu cảnh cáo nói.

An Trình Điển nhắc mi, đây là tình huống gì? Hắn hôm nay nói câu kia kích thích Văn Lược? Trong lòng không khỏi có chút ảo não, hắn vẫn biết Văn Lược là chim sợ cành cong, không nghĩ tới đánh lâu như vậy, dự phòng châm cũng tới rồi, thời điểm chân chính nói thì vẫn kích thích hắn.

Ai, An Trình Điển thử dài đi tầm, uy thực quá nhanh, phải chờ đối phương tiêu hóa.

Cánh cửa phòng tắm vừa đóng, Văn Lược thật sâu thở dài. Bởi vì câu nói kia tìm hắn đập nhanh đến bây giờ vẫn chưa bình phục, loại sự tình này hắn sẽ thừa nhận sao?

Lỡ tai đến bây giờ vẫn còn nóng hổi, việc này tuyệt đối không thể để cho An Trình Điển biết, cho nên...

Dù sao hắn cái gì cũng không thừa nhận.

Mở máy tính ra cùng nhân viên nói chuyện, nhìn số ghi chép hôm nay một chút, lại cùng Vệ Sanh nói chuyện một hồi, An Trình Điển bọc khăn tắm đi ra.

Cảnh ngực trần của người ta cho dù thấy cả trăm lần, Văn Lược vẫn không thể thích ứng, tuy rằng Vệ Sanh hắn cũng nhìn không ít, cũng không cảm thấy nơi đó giống như bây giờ, nhưng không có dám nhìn thẳng nha!

“Cậu hôm nay rất kỳ quái nha!” An Trình Điển bước qua chỗ Văn Lược.

“Có cái gì kỳ quái?” Văn Lược cứng rắn đáp, “Ba” một tiếng gấp máy tính lại, chui vào phòng tắm. Chờ hắn tắm xong đi ra, An Trình Điển đã muồn ngồi trên giường hắn tỏa nhiệt.

“Đi xuống cho tôi!” Văn Lược cầm khăn mặt trên tay quăng đến người hần.

“Không muốn!” An Trình Điển không hề nghĩ ngợi cự tuyệt, mỗi ngày đều có màn này, không phiền lụy sao? Mỗi ngày mệt mỏi kết thúc công việc, cái này còn lặp đi lặp lại, hần thật sự ngay cả tâm trí sơ sài cũng không có, bất quá hành động theo bản năng này cũng không thể dùng khoa học tri thức để giải thích.

“Tôi ngủ giường của cậu!” Văn Lược làm bộ hướng giường bên kia đi tới, An Trình Điển vội vàng giữ chặt hần lại, gắt gao ôm vào ngực, hai người nhất tề ngồi bên giường.

“Cậu hôm nay rốt cuộc làm sao vậy?” An Trình Điển dán vào tai Văn Lược nói.

Bởi vì tư thế gần quá mức, hơi thở An Trình Điển toàn bộ phun bên tai Văn Lược, nhịn không được một trận run rẩy, lỗ tai đỏ lên.

An Trình Điển ít nhiều gì cũng phát hiện, nhìn thấy lỗ tai trước mặt đỏ bừng, năng lực nhận biết cực cao hần hiểu được, người này là thẹn thùng. Nhịn không được môi tiến tới ngậm lấy thứ đỏ bừng kia.

Văn Lược cả người cứng đờ, băng thẳng. An Trình Điển nhịn không được nở nụ cười.

Đang muốn ôm người trong lòng hướng trên giường lăn một vòng, bỗng nhiên có người gõ cửa.

Đã trễ thế này, người nào không có mắt đến đây. Sắc mặt An Trình Điển rất khó coi, Văn Lược nhẹ nhàng thở ra, vội vàng đi mở cửa.

“Đạo diễn? Sao anh lại tới đây?” thanh âm Văn Lược kinh ngạc cùng khó hiểu truyền đến. Sau đó liền nhìn đến một người kéo vali vào phòng.

“Các cậu có thể để tôi ở cùng không?” Đỗ Minh Thành khỏe mạnh kháu khỉnh đứng ở trong phòng.

“Không thể!” An Trình Điển nói.

“Có thể!” Văn Lược nói.

“Rốt cuộc là không thể hay có thể a?” Đỗ Minh Thành lắc lắc mặt âm trầm.

“Có thể, có thể!” Văn Lược vội vàng tiếp nhận vali của hần.

An Trình Điển hắc nghiêm mặt tựa bên giường, chờ Đỗ Minh Thành, sau đó sâu kín hỏi: “Đạo diễn, anh năm nay bao nhiêu tuổi?”

“An Trình Điển cậu tin hay không, ngày mai tôi thêm cho cậu cảnh tiên thi(*)?” Đỗ Minh Thành trực tiếp uy hiếp nói. Dựa theo Đỗ Minh Thành tính tình nhỏ nhen, loại sự tình này không phải không thể phát sinh, người là đạo diễn kiêm biên kịch, hần muốn thế nào mà không được?

(*) ta không biết a ~.

~“Gian thi được không?” An Trình Điển hắc nghiêm mặt hỏi.

“Có thể nha! Chỉ cần cậu cho tôi ở.” Đỗ Minh Thành còn lộ vẻ mặt thật sự.

“Mở lại cái phòng nha! Làm sao cũng không nên để ba người cùng một chỗ.” Vốn phòng đã không lớn, lại thêm một người càng thêm không thoải mái, hơn nữa căn cứ theo hiểu biết của An Trình Điển, Đỗ Minh Thành người này có rất nhiều tật xấu nha.

“Cậu trông nom tôi!” Đỗ Minh Thành rống lớn: “Tôi mặc kệ, đêm nay tôi ở đây, các cậu còn dong dài, ngày mai liền tiên thi!”

Bên trong hai người khóe miệng run rẩy, chẳng lẽ kịch tổ không có tiền chỉ ra một phòng riêng nhỏ sao? Văn Lược tới gần An Trình Điển, nhỏ giọng nói thầm: “Kinh phí của kịch tổ là... phó đạo diễn giữ!”

Khó trách, kết hợp với chuyện ở phim trường hôm nay, không khó phán đoán toàn bộ sự tình.

“Tôi cùng Tiểu Lược ngủ!” Đạo diễn lại lên tiếng.

“Không được!” An Trình Điển phi thường quyết đoán cự tuyệt.

“Vậy tôi cùng cậu ngủ!”

“Không được!” An Trình Diễn thanh âm càng lớn, “Tôi không ngủ cùng nam nhân.”

Văn Lược lấy khủy tay đâm bụng hắn, nói cái gì? Không cùng nam nhân ngủ, vậy hắn là cái gì? Ngủ lâu như vậy, không lẽ xem hắn là nữ nhân.

“Ngoại trừ.. Tiểu Lược!” An Trình Diễn ôm bụng bổ sung.

“Kia thật xin lỗi! Tôi tới mượn nơi này, còn chiếm giường của các cậu...” Đỗ Minh Thành một bên nói một bên đã chui lên giường, “Các cậu buổi tối không có nói mới đi? Nếu các cậu nói mới, tôi có thể sẽ mộng du tới các cậu lại.”

Văn Lược một đầu hắc tuyến, hắn nhớ tới ngày đó Đỗ Minh Thành trối phó đạo diễn rất nhanh nhẹn, chuyện mộng du chẳng lẽ là thật sự?

An Trình Diễn gặp người đã đuổi không đi, cũng chỉ có thể từ bỏ, lôi kéo Văn Lược lên trên giường. Tắt đèn, An Trình Diễn thực tự nhiên liền nghiêng thân thể Văn Lược qua, ôm thật chặt, cảm thụ cảm giác đối phương run rẩy trong lòng mình.

Hết chương 42

43. Chương 43

Nguyên bản ngủ liền ngủ, tất cả mọi người đều mệt mỏi cả ngày, thật vất vả lần lượt lên giường, từ từ nhắm hai mắt hưởng thụ đến nơi. Chính là không gian nguyên bản là của hai người bỗng nhiên có thêm một người, bởi vì sợ quấy nhiễu đến người thứ ba, lúc Văn Lược bị An Trình Diễn ôm cả người đều cứng đờ, như thế nào cũng phóng không buông, này thì còn gì là nghỉ ngơi?

An Trình Diễn cho tới bây giờ cũng không phải là người tốt, nhìn Văn Lược khấn trương như vậy, hắn đã nghĩ ra mấy chuyện xấu. Khó thấy Văn Lược ngoan như vậy, tiếp theo không làm chuyện gì xấu, thật đúng là phải xin lỗi bản thân chịu oan vài cái khủy tay kia.

Tay đặt ở trước người Văn Lược, đầu ngón tay ở trên mặt vuốt ve, đầu liền thực không xấu hổ tiến đến bên tai đối phương, một bên thổi khí một bên vươn đầu lưỡi ngậm, cho dù trong bóng đêm cũng thấy vành tai hơi hơi đỏ lên. Nho nhỏ mút vào, cảm thụ người bên cạnh run rẩy, An Trình Diễn chưa bao giờ thỏa mãn như vậy.

Chính là tiểu nhân một chút, Văn Lược càng căng thẳng, giống như một khối đầu gỗ, An Trình Diễn vô tâm vô phế bật cười.

“Chuyện gì cười vui như vậy, xuất hiện làm cho tôi coi một chút!” Thanh âm của Đỗ Minh Thành thực hợp với tình hình theo cách vách giường truyền đến.

Văn Lược chỉ cảm thấy tim mình muốn nhảy ra khỏi cổ họng, khấn trương một phen nhéo tay An Trình Diễn, lấy nhiều thịt, xem như vừa với khẩu ác khí kia. Đỗ Minh Thành người này quả nhiên là tai thánh, gặp An Trình Diễn cùng Văn Lược không lên tiếng, hắn sâu kín nói: “Hai người các cậu đại nam nhân lại ngủ cùng một chỗ, không thấy quái sao?”

Văn Lược một hơi buồn bực, nhắc chân đá bụng An Trình Diễn, An Trình Diễn chịu đau không dám lên tiếng, Văn Lược phi thường sáng khoái nha, hắng giọng một cái đáp lại: “Đạo diễn nếu thấy kỳ quái, kia An Trình Diễn cậu qua cùng anh ấy ngủ, cho anh ấy cảm thụ một chút cảm giác được nam diễn viên ôm.”

“Nha! Vậy ra, Tiểu Lược cậu rất hưởng thụ cảm giác nam diễn viên ôm?” Đỗ Minh Thành vui vẻ, lửa giận của Văn Lược lập tức tăng thêm ba phần.

“Đạo diễn, anh chắc là ngủ rất nhàm chán, An Trình Diễn cậu mau qua hảo hảo cho anh ấy biết quy tắc một chút, ngày mai đạo diễn khẳng định cho cậu thêm cảnh.” Văn Lược ghen khí cùng Đỗ Minh Thành tranh chấp. Cũng không biết tính trẻ con từ đâu tới, phải tranh thắng thua mới được, An Trình Diễn một bên ghen cười, tay còn không quên ôm đối phương sờ qua sờ lại, dù sao trong bóng tối ai cũng không nhìn thấy, hắn không sờ mới ngu đó!

“Thêm cảnh nha?” Đỗ Minh Thành làm bộ tự hỏi.

“Tốt nhất đạo diễn nên cho tôi thêm cảnh giường chiếu, tôi liền qua hầu hạ anh!” An Trình Diễn đáp thật mau, chính là không biết tại sao lại trúng một cú đá của Văn Lược.

“Tôi mới không cần, bản đạo diễn không thích loại thân thể cứng rắn An Trình Diễn, nếu Văn Lược lại đây, tôi còn có thể suy nghĩ một chút!”

“Đi mà mơ đi!” An Trình Diễn bật người cự tuyệt, thân thủ gắt gao ôm Văn Lược, “Tiểu Lược là của tôi!”

Thời điểm nói lời này lại bị đá, Đỗ Minh Thành sờ mũi, “Ai quan tâm!”

Anh không quan tâm, tôi quan tâm. An Trình Diễn dán bên tai Văn Lược nói nhỏ: “Tôi quan tâm!”

Mặt Văn Lược lập tức liền đỏ, An Trình Diễn thực sáng khoái, nắm lấy tay Văn Lược, miệng phun khí bên tai Văn Lược, làm cho hắn một trận run rẩy, tiếp xúc không kịp đề phòng làm thân thể run lên... An Trình Diễn còn không biết xấu hổ đụng chạm dưới thân hắn. Văn Lược bị kinh sợ, Đỗ Minh Thành đang có tình thần cùng bọn họ nói chuyện, An Trình Diễn còn dám xằng bậy. Văn Lược kéo tay mình, một tay kia phản thủ An Trình Diễn.

An Trình Diễn nhất ngựa, Văn Lược vịn vịn bị hắn đè xuống, Văn Lược không cam lòng tiếp tục giãy dụa, An Trình Diễn nhắc chân ngăn chặn, đè người còn nhỏ giọng chế nhạo: “Cậu muốn Đỗ Minh Thành để ý?”

Văn Lược vừa thẹn vừa giận lại không được kêu, bị nắm ở chỗ căng thẳng, cứ nhiên còn không phúc hậu đi lên, An Trình Diễn đắc ý ở cổ hắn cắn một hơi, lướt qua vai hắn sờ soạng liền hôn lên, Văn Lược rần rần bị đè, không dám lên tiếng, làm cho An Trình Diễn nhân cơ hội chiếm tiện nghi. Đánh cũng không được, mắng lại cũng không thành tiếng, tức giận đến há to miệng, chờ đầu lưỡi An Trình Diễn lại đây liền cắn một hơi.

An Trình Diễn khổ không thể tả lùi lại, đầu lưỡi đau rát.

Văn Lược nhụt chí đập hắn hai phát, tay kia bỏ ra, hung tợn cảnh cáo: “Tái xằng bậy, tôi cắn đứt của cậu!”

An Trình Diễn học lưỡi ra thở, nếu Văn Lược dùng thêm vài phần lực, đầu lưỡi của hắn sợ cũng phải đứt rồi đi! Chuyện này là đại sự, bạo lực như vậy sao được, phải nghiêm trị! An Trình Diễn nghĩ đến ba chữ này, liền xoay người đem Văn Lược rần rần đặt dưới thân, thỏa mãn trừng mắt nhìn người ở dưới.

“Cậu điên rồi!” Văn Lược thất kinh nhỏ giọng trách mắng.

An Trình Diễn “hừ” một tiếng, báo đạo chặn miệng Văn Lược, ngạnh sinh sinh chen vào dây dưa với đầu lưỡi đối phương, ý đồ cuốn lại trong miệng mình cản trở thù, Văn Lược vừa sợ lại tức, dùng sức tránh người kia còn phải nghẹn khẩu khí không dám lên tiếng. Hắn hảo vọng, luống cuống tay chân phản kháng còn không được phát ra âm thanh, chặn hơi có chút động tĩnh lớn, hắn liền sợ tới mức không dám động, cuối cùng nhụt chí, thật sự mệt sắp chết, cùng với bị người phát hiện, hắn vẫn là thành thật nằm yên đi, dù sao loại sự tình này không phải là lần đầu làm.

Thói quen là một thứ rất đáng sợ nha, đặc biệt thỏa hiệp chờ thói quen tiến đến càng đáng sợ. Văn Lược có vẻ không nghĩ đến, hôm nay thỏa hiệp, kế tiếp gặp phải là cái gì cũng không biết, càng thêm không nghĩ tới sự kiện quan trọng này sẽ làm cho cuộc sống của hắn sau này thay đổi, bất quá vâng theo phản ứng của thân thể vẫn là hắn, đúng không?

Phản ứng của Văn Lược rất được An Trình Diễn để tâm, hôn hôn còn có điểm thao túng không được, mỗi lần lưu luyến tiến đến ngực Văn Lược làm chuyện xấu, áo Văn Lược bị kéo lên, làn da bị bại lộ trong không khí, hắn từng trận run rẩy, An Trình Diễn có ý xấu gầy hai điểm trước ngực, sau đó Văn Lược liền bùng nổ, miệng lưỡi đang lúc thưởng thức hai điểm nhỏ kia thì có cảm giác ai kia phản ứng, Văn Lược khóc không ra nước mắt, hắn thỏa hiệp, nhưng không có nghĩa cho đối phương tiến một tấc rồi giờ lại muốn tiến thêm một thước nha!

Sớm đã biết An Trình Diễn không phải là người tốt.

Nhưng thành thật, tuy rằng cảm thấy xấu hổ, nhưng Văn Lược không chỉ cảm thấy sung sướng, mà còn có thêm kích thích, có người thứ ba nhìn chằm chằm, còn có thể không kích thích sao? Thân thể giống như bị bại lộ trước công chúng, nếu thực bị Đỗ Minh Thành thấy được, hắn có thể ngày mai nhảy lầu tự vẫn, ngược lại báo chí có thể viết thành: Siêu sao chịu nhục, nhảy lầu mà chết.

Văn Lược cảm thấy qua được đêm nay hẳn nhất định thần kinh suy nhược. Thân thể gắt gao bị đè nặng, An Trình Điển lại tử trầm tử trầm, hẳn không dám dùng sức đẩy. Cứng rắn sẽ bị người tiến đến hôn một cái.

Thời điểm quần bị cởi ra, Văn Lược rất muốn một cước đá người này xuống giường, hẳn quả thực làm rất nhiều, nhưng đã quá muộn, hẳn không nghĩ tới An Trình Điển cư nhiên không chút do dự ngậm cái kia, càng không nghĩ tới y thật sự làm, khiếp sợ tới đột ngột, Văn Lược há to miệng nhin không được kêu lên.

Thời điểm nghe được thanh âm của chính mình, hẳn thật sự muốn khóc.

Đầu óc trống rỗng, Đỗ Minh Thành chết tiệt kia phải phát hiện đi!

Thế giới giống như lập tức im lặng, nửa giây sau, hẳn cư nhiên nghe được tiếng hít thở. Đỗ Minh Thành đang ngáy, thần kinh nhất thời thả lỏng, An Trình Điển dùng sức hút, hẳn lại giây giũa thiếu chút nữa kêu lên.

Phía dưới bị khoang miệng ấm áp vây quanh, nhiệt độ toàn thân đều đặt ở đây, chỉ cần An Trình Điển có hơi hơi nhất động, hẳn liền nhin không được phát run. An Trình Điển buông lỏng, hẳn cư nhiên có thể trả vốn đề lại đối phương, An Trình Điển “Phốc” cười một cái, Văn Lược sắc mặt xấu hổ, cảm thấy chính mình hiện tại nếu động cái gì, hẳn sẽ nhảy xuống.

Hắn chưa từng bị người như vậy đối đãi qua, cho nên cũng không rõ kỹ thuật đối phương có giỏi hay không, bất quá xem bộ dáng thành thạo của An Trình Điển, chỉ biết người này nhất định là thân kinh bách chiến.

Trong lúc khinh thường, Văn Lược làm bộ quên đi mới bắt đầu hưởng thụ một phen đãi ngộ.

An Trình Điển cũng không nghĩ làm như vậy, chính là cảm thấy thân dưới run rẩy, bản năng cứ như vậy mà làm, hẳn thích phản ứng mãnh liệt của Văn Lược, nếu mỗi lần đều có thể thành thật như vậy thì tốt rồi. Ít nhất thân thể thành thật cho hắn cổ vũ rất lớn, hẳn như vậy cũng không tính là nhất sương tình nguyện đi!

Giúp Văn Lược giải quyết xong, hẳn liền không có động tác khác, nhưng thật ra Văn Lược bị hắn ôm thật chặt cảm thụ được thân thể đối phương rất nóng có chút ngượng ngùng, tay tiến xuống sờ soạng, hẳn ngăn cản.

“Nếu cậu làm như vậy, tôi sợ nhin không được!” An Trình Điển tiến qua hôn một chút. Nghĩ lúc này vừa hôn qua... mặt Văn Lược lại đỏ.

“Ngủ đi! Không còn sớm!”

Văn Lược “Thiết” một chút, bay qua hôn không hề cùng hắn nói. Hắn đã đạt đến trình độ nào đó muốn giúp y giải quyết, cư nhiên còn không cần, thật sự hiếm thấy người này cứng rắn chịu được, phóng xuất liền nhin không được.

Nếu ghen chết! Xứng đáng!

Văn Lược cả người thư sướng nhắm hai mắt lại, tuy rằng ngủ có điểm trễ, thân thể vẫn là phi thường thoải mái.

Cách ngày rời giường, Văn Lược cả người đau dữ dội, đứng lên một cước đá An Trình Điển xuống giường, Đỗ Minh Thành còn ngủ mơ màng màng, chợt nghe “Rầm” một tiếng, mở mắt ra liền nhìn thấy An Trình Điển ngồi dưới đất, mà còn ***.

“A!” Cho dù là lão biến thái Đỗ Minh Thành cũng hoảng sợ.

“Tôi có thói quen ngủ ***!” An Trình Điển mắt buồn ngủ tóc bù xù sờ cằm, cười chỉ chỉ Văn Lược, “Mặc kín như vậy, cũng kêu là ngủ?”

“Kia thì ngược lại!” Đỗ Minh Thành nghiêng đầu dựa vào ở trên giường bật cười.

“Cười cái gì mà cười, lỏa ngủ thư thái như vậy, anh tại sao lại không lỏa!” Văn Lược hắc nghiêm mặt rống Đỗ Minh Thành.

Đỗ Minh Thành nhắc mi: “Cậu nếu muốn nhìn, tôi cũng không để ý xóc chăn lên cho cậu nhìn!”

Văn Lược suy sụp nuốt nước miếng một cái, thảng rờn giường, rửa mặt. Lúc ra cửa vừa lúc gặp phó đạo diễn, phó đạo diễn hướng cửa phòng bọn họ liếc mắt một cái.

“Buổi tối tôi chuyển sang phòng anh vậy!” Văn Lược đầu óc vừa chuyển, nếu mỗi ngày cùng tối hôm qua giống nhau, hẳn khẳng định sẽ đoán thọ, nếu phòng phó đạo diễn còn dư, hẳn dọn qua cũng vừa lúc.

Phó đạo diễn mặt không chút thay đổi lấy chìa khóa trong túi đưa cho hắn: “Cậu tối nay đến kịch tổ đi!”

Tất cả mọi người là người thông minh, loại sự tình này tốt nhất là làm thần không biết quỷ không hay.

Thời điểm buổi sáng mọi người trong kịch tổ còn đang bận rộn, Đỗ Minh Thành còn đang bị ỗ chần hấp dẫn, Văn Lược thần không biết quỷ không hay đem đồ đạc chuyển sang phòng phó đạo diễn, ngày hôm qua đạo diễn làm việc thật ra rất sạch sẽ, dọn dẹp cũng sạch sẽ, hắn hiện nghĩ đến thoát khỏi An Trình Diễn, trong lòng có một chút thoải mái.

Buổi sáng quay phim đều hài lòng đến phá lệ, An Trình Diễn khó hiểu, hôm qua hắn ôm y cả đêm, Văn Lược cư nhiên không đánh hắn, bỗng nhiên vì điều này, hắn có chút không quen.

Hết chương 43

44. Chương 44

Thời điểm kết thúc công việc, An Trình Diễn trên đường trở về tiện đường mua đồ ăn khuya, về tới liền phát hiện trong phòng không thấy Văn Lược đâu, hành lý cũng không thấy.

Văn Lược chuyển ra ngoài? Chẳng lẽ bởi vì chuyện tối hôm qua?

An Trình Diễn gọi điện thoại cho Văn Lược, Văn Lược bắt máy, hắn nói một nhọc phải nghỉ ngơi, có việc gì ngày mai nói. Sau đó cúp điện thoại.

Đỗ Minh Thành trên giường ngủ mơ mơ màng màng, lẩm bẩm: “Người lớn như vậy rồi sẽ không bị lạc, ngủ đi! Ngủ đi!”

An Trình Diễn thở dài, hắn đương nhiên biết y sẽ không sao, hắn để ý chính là người này có phải hay không bị dọa bỏ chạy.

Bất quá chuyện này không khó đoán, ngay cả người cùng hành lý đều không thấy đâu, vậy cũng chỉ có một khả năng, bản thân tự lấy phòng riêng, nhưng thời điểm hắn đi xuống hỏi, tiếp tân nói cho hắn biết, nơi này đã đầy, không có khả năng lấy thêm một phòng. Nếu Văn Lược dọn đến khách sạn khác, kia cũng không có khả năng, thời gian không cho phép, hắn buổi sáng đến phim trường sẽ bị trễ.

Cuối cùng hắn cho ra giả thiết, chỉ có thể là phòng phó đạo diễn.

An Trình Diễn chạy tới mở cửa, nghe nói phó đạo diễn ngủ như chết khẳng định không có khả năng nghe thấy, cho nên Văn Lược mới ra mở cửa, hắn một chút cũng không bất ngờ, mà là thật sâu nhẹ nhàng thở ra.

“Sao cậu lại tới đây?” Văn Lược có chút ngượng ngùng.

“Tôi tìm không thấy cậu, chẳng lẽ cậu muốn tôi lo lắng cả đêm?” An Trình Diễn hạ giọng, sợ đánh thức phó đạo diễn.

“Có cái gì phải lo!” Văn Lược quật cường bĩu môi.

“Tôi làm sao có thể không lo!” Văn Lược gõ đầu Văn Lược, sắc mặt hơi lộ ra vẻ giận: “Vô tâm vô phé!”

Văn Lược định đóng cửa. An Trình Diễn vội vàng chặn lại, nhanh chóng tiến vào.

“Cậu làm gì?” Văn Lược sắc mặt đại biến.

“Sợ?” An Trình Diễn lộ ra gian trá tươi cười, “Sớm làm gì đi?”

“Đi ra ngoài!” Văn Lược mặt đỏ lên, liên tưởng đến điều không tốt, người này không phải muốn ở trong này đi! Kia...

“Như thế nào? Cậu đang loạn tưởng cái gì?” An Trình Điển đem Văn Lược bắt giam ở vách tường, thân thể chặn Văn Lược lại.

“Tôi có thể... nghĩ cái gì! Cậu đi ra ngoài... Tôi muốn đi ngủ!” Văn Lược phản kháng thực không lượng sức, ngược lại giống như nữ sinh ngượng ngùng, phía trước chính là ngực An Trình Điển, còn có hương vị quen thuộc của đối phương, hần phát hiện mình giống như không có biện pháp cự tuyệt người này thân cận.

“Cậu có thể nghĩ đến những thứ linh tinh.... rất nhiều, rất nhiều..” An Trình Điển tiến đến từng bước, hai người lúc đó khoảng cách càng gần, tay Văn Lược đã muốn chạm vào ngực An Trình Điển.

“A!” Tiếp xúc không kịp đề phòng, Văn Lược không cẩn thận kêu lên.

Bỗng nhiên tay bị cầm, An Trình Điển cười tiến đến bên tai: “Cậu đang suy nghĩ cái gì?”

Suy nghĩ cái đầu cậu! Văn Lược ở trong lòng rít gào, bị người như vậy áp trên tường, tưởng hần là cái gì? Nữ nhân sao? Quả thực là không muốn sống rồi!

“Ân?” An Trình Điển còn đang tiến lại gần, quả thực muốn đem Văn Lược dán trên tường, hơi thở chiếu bên tai Văn Lược, nghe được trong lòng ngứa ngáy. Biểu tình của An Trình Điển dường như sự tình hoàn toàn không phải như vậy.

Hai người ở chung, cho dù quan hệ không tốt, nhưng cũng sẽ có hiểu biết. Văn Lược rõ ràng biết, đối phương giờ khắc này là đang đùa giỡn với hần.

Vô sỉ!

Thời điểm trong lòng nói ra hai từ này, hần nắm tay thành quyền đâm vào bụng An Trình Điển.

An Trình Điển kêu lên một tiếng đau đớn, cả người ngồi chồm hồm trên mặt đất, Văn Lược vội vàng mở cửa, ý đồ dùng chân đem An Trình Điển đá ra ngoài. An Trình Điển từ trước tới nay nở mày nở mặt, xuất môn đều là người người tăng bốc, hôm nay cư nhiên bị người này đá ra ngoài.

Này không có khoa học!

Văn Lược mặc dù hạ quyết tâm đem người đá đi, nhưng hình thể của đối phương đến bây giờ vẫn không thể bị đá đi, Văn Lược đá tới đá lui đều không có hiệu quả đành phải ngồi chồm hồm đàm phán.

“Ngày mai còn phải quay!” Ý tứ của Văn Lược, cậu vẫn là chính mình ma lưu cút đi!

“Không quan hệ!” An Trình Điển ngồi chồm hồm trên mặt đất nhìn Văn Lược mỉm cười, đầu vẫn là không sợ chết tiến tới, cơ hồ phải chạm đến mặt đối phương.

Có thể nhận nhận loại khoảng cách này, không phải quay phim, mà là lưu tâm giữa thích và mơ hồ.

“Tôi muốn ngủ! Cậu nếu không sợ mất mặt, liền tiến vào!” Văn Lược bất đắc dĩ, so với An Trình Điển, đạo hạnh của hần thật sự không bằng y.

“Được rồi!” An Trình Điển nở nụ cười, đứng dậy, “Chờ tôi một chút, đừng đóng cửa!”

Nói xong liền đi ra ngoài, Văn Lược cũng không rõ hần muốn làm cái gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn không đóng cửa, chỉ chốc lát An Trình Điển liền trở lại, trong tay mang theo một phần ăn khuya vẫn còn nóng.

“Kết thúc công việc trở về tiện đường mua cho cậu!” An Trình Điển cười đưa đồ ăn khuya cho Văn Lược.

Văn Lược mồm mồm nhìn An Trình Điển, tư vị trong lòng thật khó khăn để hình dung, hành động của An Trình Điển làm cho hần có loại ảo giác, kỳ thật hần tìm mình không phải có ý gì khác, mà là muốn đưa đồ ăn khuya trước khi mình đi ngủ.

Săn sóc như vậy thật thích hợp với hành vi tán gái.

Văn Lược cười khổ, hần là nam nhân, không tất yếu phải dùng thủ đoạn này.

“Tôi về phòng!” An Trình Điển vẫn mang theo tươi cười như cũ, đưa tay sờ tóc Văn Lược, “Sớm nghỉ ngơi một chút!”

Nói xong liền với tay đóng cửa, nhìn cánh cửa khép lại, Văn Lược cũng không biết có gì không đúng, bỗng nhiên chặn cửa lại, một cước bước ra, giữa chặt áo An Trình Điển, một phen kéo lại, hoàn toàn không có dự liệu môi tiến tới, thô lỗ áp vào môi An Trình Điển, mang theo bạo lực khẳng cần, cơ hồ đem môi An Trình Điển phá ra, đầu lưỡi bá đạo ở khoang miệng đối phương quét một vòng, lập tức lui về.

“Rầm” một tiếng, cửa liền bị đóng lại.

An Trình Điển lẳng lẳng bên ngoài còn chưa phục hồi tinh thần, môi giống như có điểm phá da. Từ trong đáy lòng cảm thán, thật là tốc độ của hổ báo nha!

Văn Lược lẳng lẳng tựa vào bên cửa, hận không thể gấp trở ngại mà chết, hắn vừa mới làm gì? Chủ động hôn nam nhân còn chưa tỉnh, mà còn là cưỡng hôn đối phương.

Trong tay còn cầm đồ ăn khuya của đối phương, khoe miệng run rẩy mở ra, hung tợn uống một hơi, dạ dày tiếp nhận chậm rãi, sau đó mới hậu tri hậu giác cảm thấy mất mặt.

Chuyện đối phòng cơ bản là đã định rồi, bởi vì đạo diễn cùng phó đạo diễn vẫn giằng co, quay phim cũng không có gì, Đỗ Minh Thành cũng không tốt cả ngày ở trong phòng ngủ, bỗng nhiên vào buổi sáng một ngày nào đó thần không biết quỷ không hay hiện ra ở phim trường. không ai dám hỏi rốt cuộc xảy ra chuyện gì, phó đạo diễn thần nhiên dùng hai từ “thất tình” tổng kết những việc không tự nhiên trong thời gian qua.

Sau đó Đỗ Minh Thành sống lại, kịch tổ bắt đầu nghênh đón một quả bom oanh tạc khác.

Đáng tiếc, ở phim trường không nhìn ra dấu vết hai người đạo diễn này có gì không hòa hảo. Phòng cũng không có ý tứ đối lại. Cho nên đại nhân có đôi khi cãi nhau so với tiểu hài tử còn ấu trĩ hơn.

Này chỉ có An Trình Điển khóc, bởi vì không thể cùng một chỗ, hắn hiện tại mỗi buổi tối kết thúc công việc đều đem đồ ăn khuya mang qua cho Văn Lược, quần chúng có vẻ không rõ chân tướng, An Trình Điển sợ dĩ có thể thành diễn viên, chủ yếu là mỗi ngày hắn phải ở trong phòng đạo diễn ngáy ngốc nửa ngày, đây là quy tắc của giới giải trí.

Văn Lược hưởng thụ mỗi ngày đúng giờ nhận bữa ăn khuya miễn phí, nếu tâm tình tốt sẽ nói vài câu, tâm tình không tốt sẽ lấy đồ ăn rồi đóng sầm cửa.

Kỳ thật, cho lẫn nhau thời gian là chuyện tốt. An Trình Điển cho là như vậy. Ít nhất phản ứng của Văn Lược đều trong phạm vi khống chế của hắn, không ở cùng một chỗ cũng không phải gánh nặng gì, bộ phim sắp quay xong, cho Văn Lược thời gian cũng là chuyện tốt.

Cho nên An Trình Điển cũng không quá mức cưỡng cầu gì đó, không ràng buộc nam nhân cũng vẫn là cách có hiệu quả.

Hai ngày nữa Văn Lược quay xong Vệ Sanh tới là vừa, hắn muốn theo kịch tổ tới một chỗ khác, cho nên Tiểu Càng cũng phải lại đây một chuyến, bộ phim này sắp kết thúc, hắn cũng nên cho Tiểu Càng một cái công đạo.

An Trình Điển có thể giấu bất cứ kẻ nào về việc hắn đối Văn Lược tâm hoài bất quỷ, nhưng không thể giấu điểm người thân cận nhất Tiểu Càng. Đừng nhìn vóc dáng của người đại diện này nhỏ, hắn có thể dễ dàng nhìn thấu tâm của người khác. Ít nhất người bình thường sẽ không nghĩ đem hai nam nhân đến với nhau đi! Chính là hắn nghĩ tới, thời điểm Tiểu Càng lần đầu tiên vấn An Trình Điển có phải hay không thích Văn Lược, An Trình Điển liền hào phóng thừa nhận, kết quả bị Tiểu Càng mắng. Những điều này là có khả năng giải thích, nếu không bởi vì thích Văn Lược, An Trình Điển khẳng định kiểm tiến so với hiện tại hơn rất nhiều.

Bởi vì scandal của hắn nhiều lắm, nhiều đến nỗi thương nghiệp quảng cáo cũng không dám dùng hắn. Nhưng scandal cũng không phải toàn bộ bởi vì nguyên nhân công tác mà tới, rất lâu trước kia đều là hắn tự chủ trương nháo, hắn cảm thấy nhìn scandal của Văn Lược rất khó chịu, không bằng trực tiếp chen vào đi, như vậy hắn còn có thể nắm chặt một chút.

Cũng may hắn hỗn đắc không tồi, vai diễn còn có tình chính nghĩa, hình tượng cũng không hoàn toàn bị hủy diệt, cũng may scandal của Văn Lược rất ít, bằng không hắn đã biến thành khí XX di động trong giới giải trí rồi.

Tiểu Càng cuối cùng ở một scandal của hắn mà bùng nổ, vóc dáng nho nhỏ mà bùng nổ thật sự rất đáng sợ, An Trình Điển từ khi làm nghệ sĩ tới nay lần đầu tiên bị mắg như vậy, hắn thỏa hiệp, kỳ thật trong lòng có chút mệt, trông coi thật sự quá mệt mỏi.

Bất quá trong đó vô luận thế nào cũng muốn tranh thủ một chút, đây là lựa chọn của hắn, Tiểu Càng cũng không phản đối, nhưng cho hắn một cơ hội cùng kỳ hạn. Kỳ thật bước đầu tiên không phải rất khó, hắn đáp ứng Tiểu Càng nếu thất bại, về sau liền dẹp đi cái gọi là hy vọng. Hiện tại xem ra hắn thắng rồi.

Ngày hôm sau Tiểu Càng tới, so với dự đoán còn nhanh hơn, tiến vào phim trường liền nhìn thấy hai người, ngồi gần như vậy, gần đến nỗi hắn phải loạn tưởng. Nghe được hắn đã đến, An Trình Điển ngẩng đầu đưa qua một nụ cười. Văn Lược thản nhiên gật đầu rồi đi ra.

Loại tình huống này xem ra không ổn nha.

“An Trình Điển!” Tiểu Càng hắc nghiêm mặt một bên hô cả tên lẫn họ của An Trình Điển.

An Trình Điển cười bước tới, mặc y phục cổ trang bước đi đều mang phong cách, đẹp trai mang theo nhất cổ khí phách.

“Cậu thuận lợi?” Tiểu Càng đổ ập xuống liền hỏi, không hề rụt rè.

“Cậu chỉ phương diện nào?” An Trình Điển nở nụ cười.

“Cậu.. Cậu.. Cậu đối Văn Lược làm cái gì?” Tiểu Càng giật mình, biểu tình thật đúng là thú vị.

Hết chương 44

45. Chương 45

“Tôi có thể đối Tiểu Lược làm cái gì?” An Trình Điển nháy mắt với Tiểu Càng, đại đa số thời điểm người đại diện đều thật hảo ngoạn.

“Các cậu... Các cậu...” Tiểu Càng phiêu mắt nhìn Văn Lược cách đó không xa, đôi phương vừa lúc nhìn qua, tim của hắn hồi hộp một chút.

Hồng rồi!

Tiểu Càng quả thực sợ hãi, minh tinh nhà mình muốn làm nền tảng coi như xong, thật đúng là làm được việc, còn xưng là yêu thật. Chân ái cái gì nha? Đầu năm nay đùa giỡn cái gì cũng không nên đùa giỡn tình cảm. Hắn nguyên bản liền nắm đúng tính cách Văn Lược, đúng là nam nhân, cho dù là nữ nhân cũng không của được hắn, không nghĩ tới đại oa (bát tô) nhà mình, cứ nhiên khai mở được tảng đá đó.

Tiểu Càng thất bại ngồi ở trên ghế, nghĩ đến phải tốn bao nhiêu tiền vào tay phóng viên, về sau còn phải tốn nhiều hơn cho cái gọi là lễ vật cùng hàn phí.

Trời ạ!

Chuyện lớn như vậy phải nói với Vệ Sanh, cùng nhau mở cuộc họp thảo luận, tốt nhất cũng cho tổng công ty biết một chút. Tương lai nếu bại lộ, tất cả mọi người đều hiểu rõ tình hình để có thể thuận tiện nói lời bù đắp.

Vì thế, một cái đáp án mâu thuẫn của An Trình Điển mà Tiểu Càng phải làm rất nhiều chuyện.

Hắn đầu tiên liên hệ Vệ Sanh, Vệ Sanh chính là đang chiếu cổ người mới, vừa nghe lời này di động xem chút nữa rớt xuống. Hai người thương lượng một chút, cảm thấy nên cùng lão bản Đường Lạc thương lượng.

Đường Lạc nghe xong cái gì cũng không làm, trước tiên nói bình tĩnh, đám người trở về rồi thương lượng sau.

Tiểu Càng luôn luôn gọi điện thoại, An Trình Điển biết hắn vội, không nghĩ tới kịch tở cũng vội như vậy. Sửa sang lại mình một chút, quay đầu nhìn thấy Văn Lược đang ngồi ghế chờ đạo diễn, cười liền bước qua, một phen ôm bả vai đối phương.

“Tái Mấy ngày nữa sẽ kết thúc, tối nay trở về, chúng ta đi chơi một chút đi!” Cảnh điểm một nửa đêm đã tới quay, nhưng chính là không có thời gian đi chơi, An Trình Điển nghĩ hai người tuy rằng không có xác định là quan hệ chính thức, nhưng phân thượng như vậy, cũng phải có một lần ước hội hẹn hò đi! Hơn nữa, nơi này núi cao hoang đế xa, không có phóng viên, không có đội chó săn, thật tốt!

“Không đi, tôi phải về nhà!” Văn Lược đẩy tay An Trình Điển đặt trên cổ ra, hẳn không có biện pháp ở nơi công cộng cùng An Trình Điển câu tam đáp tứ.

“Nếu đến đây rồi, liền đi chơi một chút đi!” An Trình Điển tiếp tục khuyên.

“Không muốn!” Văn Lược tiếp tục cứng rắn cự tuyệt.

“Như vậy đi! Ban ngày đi tối trở về ngủ!” An Trình Điển nhượng bộ, bởi một ngày cùng bởi cả đêm, cũng đủ rộng lượng đi.

“Cậu muốn làm gì?” Văn Lược cảnh giác trừng mắt, “Tôi cho cậu biết, tái có chủ ý méo lệch gì, tôi trực tiếp đánh chết cậu!”

“Cậu nếu không có chủ ý méo lệch gì làm sao biết tôi có?” An Trình Điển nhắc mi, thần sắc đắc ý.

“Tôi...” Văn Lược bị phản bác, then quá thành giận vung nắm tay lên đánh, “Tôi đánh chết cậu!”

Quay phim nhiều, độ đề cao cũng phù hợp, ngẫu nhiên nắm tay đánh qua, còn có thể làm nát vài bông hoa, mấy chiêu không đến nơi đến chốn. Còn tượng mô tượng dạng, người trong kịch tổ cũng đã quá quen với việc hai người đánh tới đánh lui, bất quá Tiểu Càng mới tới nên không biết, vừa thấy hai người đánh nhau, này còn gì nữa, vội vàng đứng chính giữa ngăn lại, Văn Lược một quyền không vung hảo, ở giữa hồng tâm đánh thẳng vào mặt Tiểu Càng.

Tiểu Càng thân mình nhỏ bé, Văn Lược một quyền kia tính không nặng, nhưng cũng làm cho hắn thối lui vài bước, thiếu chút nữa té ngã, nhìn hai nam nhân trước mắt còn đang đánh nhau, Tiểu Càng ở trong lòng khóc rống: Tìm người nào lại không tìm, đi tìm cái người vừa cứng rắn lại còn không hề có tình thú.

Tiểu Càng gia nhập, không khí liền trở nên kỳ quái.

Được rồi, Văn Lược không biết làm sao, An Trình Điển ở một bên cười trộm. Mặt Tiểu Càng bị đánh trúng đều đỏ lên.

Đỗ Minh Thành sau khi cãi nhau cùng phó đạo diễn lần đầu tiên lên tiếng với hắn, “Nếu tiếp theo chúng ta đăng tin diễn viên chính cùng người đại diện của diễn viên chính kia ẩu đả, bộ phim của chúng ta có phải hay không được chú ý?”

Phó đạo diễn không để ý đến hắn tiếp tục lau máy móc.

Tiểu Càng cảm thấy phải hợp chính đồn một chút tâm tình, cùng nghệ sĩ của mình, gần đây hắn không có bên cạnh, mọi thứ hắn đã không thể khống chế.

Hội nghị kết thúc buổi tối Tiểu Càng về khách sạn. Tiểu Càng hạ đặt mệnh lệnh sau khi quay xong sang khách sạn của hắn một lát.

Văn Lược buồn bực, Tiểu Càng cùng An Trình Điển vì cái gì muốn đem hắn vào, bất quá mọi người dù sao cũng không phải rất quen thuộc, cũng không hảo cự tuyệt, nào biết đâu rằng người đại diện của người ta về điểm này rất miêu nị (ta cũng ko hiểu đâu ;), còn tưởng rằng là qua ăn khuya.

Sau khi kết thúc công việc, hai người liền tới khách sạn của Tiểu Càng. Trong lòng hai người cùng cảm thán: “Vì cái gì khách sạn của người đại diện so với mình tình còn tốt hơn!”

“Tôi chỉ ở vài ngày!” Ý của Tiểu Càng là, tôi chỉ ở vài ngày, các cậu nhìn tôi khinh bỉ làm gì?

“Có chuyện gì sao?” Văn Lược luôn luôn nhu thuận, một bộ dáng tính tình tốt lắm, cho dù vừa kết thúc công việc rất muốn ngủ, nhưng cũng chịu đựng đến đây.

“Tôi nghĩ về chuyện của hai cậu, muốn thương lượng một chút!” Tiểu Càng chuẩn bị thật lâu, sau đó đi thẳng vào vấn đề.

“Cái gì mà chuyện của hai chúng tôi?” Văn Lược đang buồn ngủ lập tức liền tỉnh, có điểm kích động: “Hai chúng tôi có thể có chuyện gì?”

“Câu khăn trương như vậy làm gì?” Tiểu Càng trừng mắt Văn Lược, thầm nghĩ, hai người kia quả nhiên có miêu nị.

“Không có nha!” Văn Lược xoay đầu.

An Trình Điển thật ra thẳng thắn thành khẩn: “Phải thương lượng thế nào?”

Tiểu Càng bạch liễu tha nhất nhân, sau đó đem văn kiện để trên bàn: “Các cậu hảo hảo xem, đây là chuyện tương lai phải ứng phó, chúng ta trước tiên bàn tiêu chuẩn một chút.”

“Ứng phó cái gì?” Văn Lược không rõ, hoạt động kế tiếp của hắn có gì phải ứng phó? Hơn nữa còn là Tiểu Càng nói? Vệ Sanh đâu?

“Tôi không nói quan hệ của hai cậu kiến bất đắc nhân (*), nhưng cũng phải có thứ nên làm và không nên làm!” Tiểu Càng có điểm câu nệ, “Dù sao hai người các cậu đều là người của công chúng, nhất cử nhất động đều bị người khác nhìn chăm chăm!”

(*) Người khác không thể nhìn thấy

“Từ từ.. Quan hệ của chúng tôi, như thế nào liền kiến bất đắc nhân?” Tiểu Càng nói lời này, Văn Lược thực không muốn nghe, hắn còn chưa từng nghe qua chính mình kiến bất đắc nhân, An Trình Điển kiến bất đắc nhân ngược lại hắn rất tán thành.

“Được rồi!” Cũng không phải kiến bất đắc nhân!” Tiểu Càng nói nhỏ trấn an, “Nhưng dù sao người có thể tiếp thu cũng rất hữu hạn!”

“Cái gì gọi là hữu hạn?” Văn Lược liền không rõ, hắn cùng An Trình Điển đầu tiên là bất kiến đắc nhân, hiện tại như thế nào lại thành người tiếp thu rất hữu hạn?

“Này!” Tiểu Càng khó khăn, không lẽ hắn phải nói ra chân tướng sao? “Tôi biết hai cậu thẳng thắn vô tư, nhưng mà... Cậu cũng phải biết quốc nội đối với đồng tính luyến ái...”

“Cái gì?” Văn Lược bị ‘chà xát’ liền tức lên.

An Trình Điển thiếu chút nữa cười ra.

Tiểu Càng còn đang: “Tôi biết các cậu không cho là vậy, chúng tôi cũng không phải kỳ thị các cậu, nhưng mà... cậu cũng phải lo lắng một chút cho sự nghiệp cùng tâm tình của fan và đại chúng nha!”

“Tôi.. tôi.. tôi làm cái gì, còn phải lo lắng cho sự nghiệp cùng tâm tình của fan và đại chúng!” Văn Lược tức giận đến não phát đau, nói cũng không tốt.

“Nếu các cậu công khai quan hệ, tôi thực sự là không đồng ý!” Thanh âm Tiểu Càng bắt đầu cường ngạnh, “Tuy rằng tôi không kỳ thị, nhưng mà tôi đang suy nghĩ đến tiền đồ cho các cậu, chẳng lẽ các cậu hy vọng có một ngày không ai tìm đến các cậu để quay phim cùng chụp quảng cáo?”

“Tôi!” Văn Lược xiết chặt nắm tay, nếu không cực lực áp chế, hắn chỉ sợ sẽ nhào qua nhéo Tiểu Càng, “Tôi! Như thế nào... lại thành... đồng tính luyến ái!”

Nghiến răng nghiến lợi nói một chữ rồi lại một chữ, thanh âm biểu đạt đầy đủ tâm tình. Nhưng Tiểu Càng chính là thật sâu thở dài.

“Tôi biết! Các cậu còn có một loại tiêu chuẩn, dù cho cậu không phải đồng tính luyến ái! Chính là cậu thích nam nhân! Không khác nhau, việc này tôi không quản!”

“Tôi..” Văn Lược cuối cùng thấu hiểu cái gì gọi là tú tài gặp bình hữu.

“Chúng tôi có chừng mực, văn kiện này không cần xem!” An Trình Điển chịu đựng cười, cẩn thận liếc mắt nhìn Văn Lược, sợ hắn bỗng nhiên bạo lên nhào qua cắn Tiểu Càng.

“Phải xem! Hai người các cậu bây giờ rất nổi tiếng, không thể để tin tức gây sức ép đến không dậy nổi, tôi đã cùng công ty..”

Đã cùng công ty!

Cùng công ty!

!

Văn Lược trước mặt tối sầm, một hơi ngấn ***g ngực đang tỏa đau. Người đại diện này đầu óc nước vào sao? Hoàn toàn không biết gì đem chuyện trực tiếp nói với công ty.

“Đường tổng đang chờ các cậu trở về tái thương nghị, tôi cảm thấy các cậu trước đây tốt hơn!” Tiểu Càng dù sao cùng Văn Lược tiếp xúc ít, cho nên không biết cá tính Văn Lược, nếu đổi Vệ Sanh hiện tại khẳng định sẽ không dùng ngữ khí thương lượng.

Văn Lược “ba” một tiếng đá chân bàn, phát ra tiếng vang rất lớn, Tiểu Càng không rõ ý tứ tưởng rằng hẳn khẩn trương, An Trình Điển vội vàng cầm tay hắn, cười đứng dậy: “Được rồi! Hôm nay đã khuya, tôi cùng Văn Lược đem văn kiện về xem!”

“Ấn! Xem hoàn liền tiêu hủy đi!” Tiểu Càng khẩn trương hề hề nhắc nhở.

Còn tiêu hủy, muốn tôi nuốt luôn hay không! Văn Lược một bụng tức giận, nếu An Trình Điển không đứng lúc kéo hắn lại, chỉ sợ Tiểu Càng đã bị đánh rồi. Cảm giác tình huống không ổn, An Trình Điển vội vàng lôi Văn Lược ra ngoài.

Tâm tình của Văn Lược có thể là không xong rồi, ra cửa liền chiếu bụng An Trình Điển đấm một quyền, sau đó đem văn kiện ném vào thùng rác gần đó. An Trình Điển sờ sờ mũi, nhặt văn kiện trên mặt đất, đi theo phía sau Văn Lược trở về. Việc Tiểu Càng làm thật không phúc hậu, nhưng nếu đem tư cách của người đại diện ra thì quả thật đem sự tình hoàn thiện đến không có sơ hở gì.

Lần này là An Trình Điển không đủ phúc hậu.

Cũng khó trách Văn Lược lại sinh khí, cả đời liền hoàn toàn không muốn nhìn thấy An Trình Điển, mãi cho đến lúc sau khi ăn cơm mừng bộ phim đã quay xong, An Trình Điển ở một bên trông mong nhìn hắn, muốn hắn đêm nay đi ăn khuya với mình.

Văn Lược cơm nước xong liền cả đêm thu dọn đồ đạc bay thẳng về nhà, liên tiếp ba ngày không có ghi hình.

Ngủ suốt ba ngày, hắn bị Vệ Sanh từ trên giường nhéo xuống, đã bị thét lên công ty đi. Văn Lược không cần nghĩ cũng biết phải đi chặn lỗ hổng của Tiểu Càng.

“Anh cũng sẽ không thực cho rằng tôi cùng An Trình Điển có quan hệ này đi?” Ở trên xe Văn Lược ôm đầu hỏi Vệ Sanh, hai người bọn họ cũng mấy tháng rồi không gặp đi! Về mặt của Vệ Sanh cũng thực quá nghiêm trọng rồi!

“Chẳng lẽ các cậu không phải loại quan hệ này?” Vệ Sanh hỏi lại.

“Đương nhiên không phải!” Văn Lược vội vàng đáp: “Tôi làm sao có thể thích nam nhân!”

“Được rồi! Cũng không phải chuyện gì ghê gớm lắm!” Vệ Sanh lấy điện thoại ra bấm số điện thoại, “Chính cậu có giới hạn là tốt rồi, chỉ cần không ảnh hưởng đến sự nghiệp, cậu thích động vật tôi cũng sẽ không can thiệp!”

Văn Lược thiếu chút nữa nhổ ra một ngụm máu tươi, “Anh sao lại không quan tâm tôi?”

Trong lúc Văn Lược nói thì Vệ Sanh đang gọi điện thoại cho nghệ sĩ mới, không lương tâm, mấy tháng không gặp liền thay đổi thái độ.

Văn Lược nhàm chán sờ di động của mình, mới nhớ ra mấy ngày nay tắt điện thoại, nghĩ liền nhắc chân đá Vệ Sanh: “Tôi muốn đổi số điện thoại!”

Vệ Sanh không để ý đến hắn, còn đang nói điện thoại. Văn Lược trong lòng lạnh đi, lòng người dễ thay đổi nha!

Tối công ty, Đường Lạc đang chờ bọn hắn, biểu tình cũng không có gì không đúng, chính là đợi mọi người ngồi vào chỗ, hắn mới mở miệng: “Cậu cùng An Trình Điển yêu đương tôi không cấm, nhưng mà... Các cậu

tốt nhất vẫn nên chú ý một chút, hiện tại hai cậu đều đang nổi tiếng, không cần bởi vì tình cảm mà hủy hoại sự nghiệp, Tiểu Càng có điểm chuyện bé xé to, tôi tin tưởng các cậu sẽ có chừng mực!”

Hết chương 45

46. Chương 46

“Đường tổng!” Văn Lược đứng lên, đối mặt với lão bản hần cũng thực nể tình, nếu đối diện là An Trình Điển, hần sợ là đã cầm ly nước trước mặt tạt vào.

Bất quá đối diện Đường Lạc, Văn Lược nhả nhếch cười: “Đường tổng, tôi có thể nói hai câu không?”

“Tôi biết cậu muốn nói gì!” Đường tổng lấy di động ra, phiêu hai mắt khép lại, sau đó hướng Văn Lược đi tới: “Chuyện này chỉ nói bên trong công ty, tôi cam đoan với cậu nhân viên một người cũng sẽ không nói chuyện này ra ngoài, nhưng nếu cậu cùng An Trình Điển ở bên ngoài lộ ra chuyện gì. Tôi cũng sẽ không giúp các cậu nói tiếng công đạo với tổng công ty.”

Lão bản chính là lão bản, một câu đánh đố Văn Lược không thể nói gì. Phải công đạo cái gì? Công ty sẽ cố vấn cho hai người bọn họ sao? Bất quá lời này không thể nói với Đường Lạc, Vệ Sanh không đánh chết hần thì hần cũng tự đánh mình chết.

“Chờ An Trình Điển trở về, sẽ an bài cho các cậu tham gia vài chương trình, đừng làm thái quá!” Đường Lạc vỗ vỗ bả vai hần, còn thực sẵn sóc bổ sung nói: “Lần này tiết mục của Liên Mục Thanh cậu làm không tồi. Phỏng chừng chờ An Trình Điển trở về liền cho hai cậu tham gia hiện trường. Đừng làm thái quá!”

Cái gì? Tham gia vài chương trình? Còn hiện trường? Ánh mắt Văn Lược lập tức chuyển lên trên người Vệ Sanh, Vệ Sanh sờ sờ mũi cúi đầu, Văn Lược bốp bốp tay, tựa như đem Vệ Sanh để trong lòng bàn tay.

Đường Lạc dặn dò phân phó vài câu liền đi ra ngoài, minh tinh cùng người làm ăn vẫn là rất có chênh lệch, này nhất giao phong càng thêm rõ ràng, làm sao còn cho Văn Lược đường sống nha, hần cùng An Trình Điển kia phả sự cũng còn chưa phát sinh gì mà đã bị định tính. Tiếp theo không lâu sợ sẽ truyền toàn bộ trong làng giải trí đi! Vòng luẩn quẩn này chính là vậy, nó có quy tắc của nó, ít nhiều minh tinh ẩn hôn, tình cảm cũng khá tốt, thậm chí còn sinh con, vẫn là thanh xuân ngọc nữ. Chính là... hần vì cái gì phải mang thanh danh “đồng tính luyến ái” này.

Vương bát dẫn!

Văn Lược trực tiếp đem ba chữ kia gửi cho An Trình Điển.

An Trình Điển phỏng chừng đang nghỉ ngơi, bật người đã trả lời hần: Làm sao vậy?

Văn Lược hung tợn hướng bàn phím bấm: Về sau trừ bỏ chuyện công việc, không cần liên lạc nữa!

An Trình Điển rất nhanh đã nhắn lại: Lại làm sao vậy?

“Lại!” Miệng Văn Lược đều méo, này có ý tứ gì? Hần lại làm sao vậy? Chẳng lẽ hần thường xuyên làm sao vậy? Lời này như thế nào không nghe được như vậy? Còn mang theo một bộ dáng cưng chiều là có ý gì?

Văn Lược trực tiếp đem số điện thoại An Trình Điển kéo vào sổ đen.

Vệ Sanh đã tới, Văn Lược trừng mắt hần: “Anh xác định để tôi tham gia chương trình tạp kỹ?”

Vệ Sanh thở dài: “Có An Trình Điển đi theo, tôi vẫn tương đối yên tâm!”

“Có hần anh còn yên tâm?” Văn Lược miệng muốn lếch.

“Không có minh tinh nào không tham gia chương trình tạp kỹ, cậu cũng không phải ca sĩ có thể đi ra ngoài hát kiếm thêm!”

Văn Lược bĩu môi, hần cũng không phải chưa từng hát qua, còn kiếm được tiền cơm nha!

“Mấy chương trình tốt bây giờ đều đã có đủ khách mời, bây giờ ai lại không muốn tham gia tiết mục của Liên Mục Thanh, công ty an bài cho cậu khẳng định sẽ không hãm hại cậu!” Vệ Sanh nói, “Lại có An Trình Diễn đi theo, cậu sợ cái gì?”

Văn Lược nghĩ, bởi vì có An Trình Diễn đi theo, hẳn mới sợ! Ai biết được tên vương bát đản kia thừa lúc nhiều người đối hấn làm cái gì! Hôm trao giải là một tiền lệ. Đường Lạc cùng Tiểu Càng nói với hắn những lời này xem ra nghĩ hấn so với An Trình Diễn có chừng mực hơn.

Bất quá Văn Lược thực không biết tham gia chương trình tạp kỹ như thế nào, mà ngay cả sưu tầm cũng rất ít. Vệ Sanh đều giúp hắn từ chối, không biết lần này làm sao vậy?

Chẳng lẽ bởi vì có An Trình Diễn ở đó? Văn Lược trong lòng phun trào, cùng An Trình Diễn tham gia mới có cái gọi là không xong!

“Xế chiều lên đài truyền hình đi!” Vệ Sanh phân phó nói: “Đài truyền hình chuẩn bị cho cậu một tiết mục. Một buổi trao đổi, người ta an bài cho cậu tiết mục của Bạch Đồng!”

Bạch Đồng cùng Liên Mục Thanh không giống nhau, một người là trong ngoài hướng ngoại, một người thì thật thật tại tại buồn tào. Người nếu hỏi fan, tất cả sẽ trả lời Liên Mục Thanh là người chơi rất khá, còn Bạch Đồng lại là ổn định tào nhả. Trên thực tế Liên Mục Thanh chơi rất khá, Bạch Đồng cũng chơi rất tốt. Hắn có tiết mục riêng, chuyên môn vô sỉ đem vết sẹo của người khác ra nói, nhưng vẫn được rất nhiều người xem. Văn Lược từng xem qua một lần trong lòng nguyên rửa hắn mau mau thất bại, không nghĩ tới chính mình bây giờ tham gia tiết mục của Bạch Đồng.

“Không phải chứ! Tôi mới trở về nghỉ ngơi vài ngày thôi mà?” Văn Lược kêu lên, Bạch Đồng tưởng dễ chọc sao? Liên Mục Thanh khôn khéo như vậy mà còn bị hắn thu phục đủ biết hắn có thể đào tổ tông của người ra mà nói.

“Nhiệm vụ không nặng, phần của cậu có bao nhiêu đâu, hôm nay đi xem kịch bản, về nhà nghỉ ngơi là đến nơi, chừng nào quay đạo diễn sẽ gọi cậu!” Vệ Sanh không hiểu ý tứ của Văn Lược, còn tưởng hắn không muốn đi, “Cậu lần này quay xong còn sợ tôi không cho cậu thời gian nghỉ ngơi sao?”

“Tôi.. Tôi..” Văn Lược không biết mở miệng như thế nào, tiết mục của Bạch Đồng tuy không đáng tin, nhưng có rất ít người cự tuyệt. Bởi vì tiết mục đó thật sự rất được yêu thích. Văn Lược từng nghe Vệ Sanh an bài cho hắn một lần, tiết mục của người ta đều sắp xếp tới vài năm sau. Hắn khi đó còn may mắn, không nghĩ tới hiện tại cư nhiên còn có một cơ hội khác.

“Yên tâm đi, tiết mục của Bạch Đồng là cuối tháng, cậu còn có thể ngoạn một tuần!” Vệ Sanh rốt cuộc còn là lương tâm của người đại diện, Văn Lược ở dưới tay hắn cũng không làm đến mệt chết, nhưng ở bên ngoài đạo diễn tra tấn cũng không tệ, Vệ Sanh đối với hắn đã sớm không đơn thuần chỉ là người đại diện. Xa nhau vài tháng, hắn cũng có điểm nhớ đối phương.

“Sao lại nhìn tôi bằng ánh mắt đó!” Vệ Sanh cảnh giác trốn tránh ánh mắt Văn Lược.

“Anh đề phòng tôi làm gì?” Văn Lược tiếp tục ai oán, hắn thỏa hiệp rất nhanh, chỉ cần có thể kiếm tiền thì sao cũng được, dù sao nếu là đài truyền hình an bài, hẳn là sẽ không sao, đơn giản đem ảnh chụp thời đi học đào ra, thuận tiện tán gẫu một chút về thời thơ ấu, còn có tình yêu bị bóp chết trong tả lột. Bất quá Vệ Sanh làm việc này khiến hắn rất không sáng khoái. Còn có, người này bây giờ còn dùng ánh mắt phòng bị, chẳng lẽ hắn cho mình đối hấn có ý tứ?

“Không có, cậu buổi chiều tự mình đi hay vẫn là để tôi đón?” Vệ Sanh ngượng ngùng.

Có miêu nị! Đều nói sang chuyện khác, Văn Lược tâm tư vừa chuyển, một chương đề bả vai Vệ Sanh, sâu kín nói: “Vệ Sanh.”

“Àn?” Vệ Sanh lộ ra biểu tình có điểm kinh hoàng khó thấy, đây chính là Văn Lược hợp tác cùng hắn nhiều năm, cũng chưa từng nhìn thấy, tâm tính của hải đồng đã bị kích phát rồi.

“Tôi như thế nào... cho tới bây giờ cảm thấy được.. anh cũng rất suất!” Văn Lược thân phận là diễn viên, diễn đến một bộ dạng nhìn thấy mỹ nữ đến chảy nước miếng cũng không khó, làm cho Vệ Sanh sợ hãi, biến sắc đen mặt.

Văn Lược ngoan cú liễu thu tay, nghĩ thầm, một chiều này lần sau gặp Tiểu Càng thử dùng một phen, tốt nhất trình độ phải cao hơn một chút, hần không sợ sẽ không dọa nổi tên này.

Vệ Sanh còn phải đi đón tân nghệ sĩ đang chụp quảng cáo nên không đưa Văn Lược trở về, Văn Lược cho trợ lý về nhà, thời gian này đi theo hần cũng đã một ngát ngư rồi đi.

Tự mình lái xe đi dạo, đi ngang qua một nhà hàng, ma xui quỷ khiến thế nào lại ngừng xe lại. Mới trở về ba ngày thôi, hần không nghĩ lại nhớ An Trình Điển mỗi đêm đưa đồ ăn khuya cho hần.

Một người ăn cơm thực nhàm chán, Văn Lược liền đóng gói mang về, kêu một con tôm lớn, ăn sạch sẽ không thừa gì, cảm thấy rất tốt, liền chụp ảnh đăng lên vi bác.

Cơ hồ An Trình Điển đồng thời liền trích đăng, ngôn ngữ thật ra cũng không có nhiều thân mật, chính là loại tốc độ làm cho hần khó có thể tưởng tượng, An Trình Điển chẳng lẽ nhìn chăm chăm vi bác của hần.

Tần Thấm cũng trích đăng, còn thực bộ nhấn lại, Văn Lược còn nghĩ không yên về đêm đó, cảm thấy chính mình đối Tần Thấm còn chưa từ bỏ ý định, liền bình luận trở lại.

Trở về anh mời đi ăn cơm.

An Trình Điển xa xa không được trả lời liền khó chịu, hần hắc nghiêm mặt ngồi một bên không rên một tiếng, tất cả mọi người oán giận, như thế nào Văn Lược quay xong trở về, An Trình Điển cảm xúc đều không xong, chẳng lẽ là lo lắng phần kế tiếp quay ở đại mạc?

Buổi chiều chính mình đi tới đài truyền hình, tìm được đạo diễn nhìn đến kịch bản, thật là một đoạn phân thượng, Vệ Sanh đối hần rất cuộc sinh khí, một lời kịch cùng một màn ảnh, đối với Văn Lược người như thế thật sự diễn quá tốt.

Khéo léo chính là lần này còn có Tần Thấm cùng An Miên Miên, gần đây Tần Thấm tiếp xúc với phạm vi trong làng giải trí có điểm rộng, lần trước là chương trình tạp kỹ, lần này là điện ảnh, cuối năm cũng kiếm không ít đi!

Bộ diễn viên lần này danh khí không lớn, nhưng phối hợp diễn thì cường đại quang hoàn hơn diễn viên chính, nếu không phải An Trình Điển có đương kỳ (*), sợ là cũng muốn tham gia, Văn Lược trong lòng nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần không cùng An Trình Điển hợp tác, cùng ai hợp tác đều được.

(*) đang vướng bận lịch quay phim

Bởi vì duyên có đương kỳ, An Miên Miên cùng Tần Thấm vừa lúc quay hôm nay, Văn Lược đem kịch bản xem một chút, nhìn đến tên Tần Thấm liền dừng bước, xoay người vào phim trường.

An Miên Miên cùng Tần Thấm đang ngồi trên bàn đấu khí, vai diễn của An Miên Miên xem ra là ác nữ, bộ dạng hung ác tuy rằng cùng mặt nàng không hợp, nhưng là diễn rất sinh động, cũng không có gì đáng ngại, nhưng so với Tần Thấm diễn bình hoa thì không có gì áp lực nha, bản sắc biểu diễn thì tốt rồi.

Cứ như vậy NG vài lần, quay xong, Tần Thấm liếc mắt một cái liền thấy Văn Lược, Văn Lược cùng nàng cười hỏi sau đó thuận tiện chào hỏi An Miên Miên.

Tần Thấm tính cách không tồi, cho dù từng xảy ra chuyện xấu hổ, nàng cũng cười nói chuyện phiếm với Văn Lược, trò chuyện liền lấy ra di động, Văn Lược nhìn thấy vi bác của mình lúc giữa trưa, trong lòng vui vẻ, cơ hội này cũng quá diệu kì đi!

“Nếu đi, vậy chỉ bằng đi luôn hôm nay!” Văn Lược nói những lời này thoáng thấy An Miên Miên kể bên, miệng liền nói: “Miên Miên cùng đi đi!”

An Miên Miên vui vẻ đáp ứng, đi thay quần áo. Văn Lược hận không thể dùng hai bàn tay đánh mình.

Văn Lược không cảm xúc lựa chọn một nhà hàng nào đó, cũng chính là cái lúc giữa trưa, ngay cả thức ăn cũng giống nhau. Tần Thấm tao nhã ngồi ở chỗ kia, ăn thức ăn một tiếng rồi một tiếng trò chuyện với Văn Lược. An Miên Miên ở một bên rõ ràng bị đối xử lạnh nhạt.

Cho nên ngày hôm sau báo chí cho ra tin tức.

Văn Lược lạnh nhạt tình cũ sau khi lách tằm tân hoan! (tìm được người mới)

47. Chương 47

Thời điểm An Trình Điển nhìn đến tin tức này, trực tiếp giơ chân. Tà tà nhìn Tiểu Càng liếc mắt một cái, đối phương thành thành thật thật đứng một bên. Tâm tình An Trình Điển làm sao có thể tốt chứ? Nam nhân kia trực tiếp ở bên ngoài truyền ra chuyện xấu còn cùng hai người.

Tiểu Càng thật cẩn thận lui một bên, không lên tiếng.

An Trình Điển cũng biết việc này không trách được Tiểu Càng, Tiểu Càng vốn có cơ hội ngăn lại hắn, nhưng y không có làm, ngược lại lại để hắn đi theo đuổi, cái này đối Văn Lược có tác dụng phụ, cũng trách không được.

Ai...

Không cam lòng đem báo chí quăng một bên, Tần Thẩm hấn không sợ, dù sao nàng ham chơi chỉ đùa giỡn cùng Văn Lược, Văn Lược tính tình kia khẳng định cùng Tần Thẩm sẽ sợ hãi. Bất quá An Miên Miên, An Trình Điển cần rằng. Tiểu nha đầu vừa bước vào làng giải trí mà bắt lão như vậy, chờ bị nắm đầu trở về đi!

Nghĩ tới liền lấy di động gọi đi.

“Miên Miên?” An Trình Điển hạ giọng.

“Thúc thúc?” Giọng nữ ôn nhu từ bên kia truyền đến. Đúng vậy, An Trình Điển chính là thúc thúc của An Miên Miên, chính là vai vế kỳ quái gì đó của người Trung Quốc, lớn tuổi nhỏ tuổi gì cũng có thể trở thành thúc thúc, nhỏ tuổi nhất cũng có thể trở thành bác. An Miên Miên chính là con gái của ca ca An Trình Điển, nhìn lại thực phiền toái, đơn giản là một ba ba hai mẹ mẹ, sinh ra sớm liền thành như vậy.

“Con cùng Văn Lược sao lại thành thế này?” An Trình Điển đi thẳng vào vấn đề.

“Không làm sao! Con thích hắn!” An Miên Miên cùng An Trình Điển dù sao cũng là người một nhà, lời nói cùng hành động đều giống nhau.

“Con!” Con gái trong nhà nói lời này, An Trình Điển cũng không có biện pháp, nếu hắn quản được, sẽ cũng không phải chỉ trên danh nghĩa thúc thúc, “Ba ba của con đồng ý cho con đi quay phim, thúc thúc bắc cầu cho con cũng không phải để con đi của nam nhân!”

“Đây gọi là theo đuổi, không phải của nam nhân!” An Miên Miên phản bác, “Lại nữa, ai nói nhất định phải là con theo đuổi, hắn chẳng lẽ không theo đuổi con?”

An Trình Điển nở nụ cười, muốn cho Văn Lược thật theo đuổi nữ nhân, kia thật đúng là phải đem Văn Lược nấu lại nặng tạo một chút mới được. An Miên Miên làm sao hiểu Văn Lược bằng hắn, học chung bốn năm dù sao cũng không phải công cốc.

Cúp điện thoại, tâm tình bỗng nhiên tốt lên, cầm di động lật tới lật lui gọi cho Văn Lược.

Cư nhiên gọi không được! (Hoa Đông: tất nhiên là không được, thân, người đã bị cho vào sổ đen!)

An Trình Điển cảm tức tựa trên ghế, người này núi cao hoàng đế xa lại ra cái gì yêu thiếu thân sao?

Văn Lược thật đúng là yêu thiếu thân. Hắn gặp được Bạch Đồng. Đến gặp, kỳ thật cũng không xác thực lắm, vòng luẩn quẩn lớn như vậy đi tới đi lui chạm mặt là chuyện bình thường, nhưng nói chuyện thân thiết như vậy, hắn có điểm không tiêu.

Bạch Đồng nhìn thấy Văn Lược, liền bắt tay, thời điểm dựa vào rất gần hắn liền thuận tiện hỏi một câu: “An Trình Điển được không?”

Văn Lược thiếu chút nữa rút tay ra, An Trình Điển được không hỏi hắn làm chi? Bọn họ không phải bạn tốt sao?

“Từ khi ở cùng cậu đến giờ, Trình Điển đều không đi chơi!” Bạch Đồng cười, bọn họ hiện tại chính là nói chuyện phiếm, mấy móc gì đó còn chưa chuẩn bị xong.

Văn Lược cười có điểm xấu hổ, phải như thế nào? Bạch Đồng lời này nói ra tựa như, nam nhân nào đó sau khi nhận thức được nữ nhân nào đó, từ nay về sau đều không ở bên ngoài lêu lổng.

Lêu lổng cái gì nha? Cùng hần có quan hệ gì? Hần cùng An Trình Điển đều là quan hệ nam nam thuần khiết. (Vâng, rất ‘thuần khiết’ :”>)

“Chúng tôi cùng An Trình Điển là bằng hữu tốt nhất, cậu là người của An Trình Điển cho nên chúng ta cũng là bằng hữu tốt nhất!” Bạch Đồng bắt đầu làm nhiễu Văn Lược, “Cho nên, thời điểm làm tiết mục này, cậu cũng đừng luôn lộ ra bộ mặt băng trắng, người khác sẽ nghĩ cậu rất khó gần.”

Văn Lược thiếu chút nữa rút cằm xuống đất, lời này của Bạch Đồng. Hần rất khó gần sao?

Xung quanh tập thể nhân viên công tác trong đáy lòng gật gật đầu, ít nhất lúc hần vào cửa còn chưa có hiệu quả chính thức, mặc dù có mỉm cười chào hỏi, nhưng vẫn không thật tâm nha! Ai lại nhìn không ra!

Văn Lược kỳ thật có điểm nóng nảy, nhưng nóng nảy thì nóng nảy hần cũng không dám trước mặt mọi người bộc phát, chịu đựng không nói, chuyên tâm nhìn kịch bản trên tay, mấy vấn đề này Vệ Sanh hôm qua cũng đã nói qua. Hần nhìn một chút, không có gì khó khăn, cũng không phải rất khó nhớ, để cho Bạch Đồng dựa theo cái này hỏi, hần liền như vậy đáp là ok. Bất quá hần thực hoài nghi, nơi này nhằm chán như vậy, tiết mục này thật sự được yêu thích sao?

Xem xong kịch bản, trang điểm cùng thay quần áo đều xong, ánh sáng cũng tốt, máy móc cũng xong, không sai biệt lắm, người xem tiến vào phim trường. Đúng vậy, nơi này không phải chiếu trực tiếp nhưng vẫn có người xem.

Văn Lược nguyên bản còn thực bình thản ngồi ở dưới đài, nhưng nhìn đến người xem lục đục đi vào không biết sao lại khẩn trương, cảm thấy trong ánh mắt Bạch Đồng ngồi đối diện đều là tinh quang.

Hôm nay người tới không ít, thời điểm mọi người tiến vào, Văn Lược liền nghe được các loại thanh âm chói tai, hần rất bội phục các fan, luôn có sức sống như vậy, cổ họng cũng tốt lắm, hần thiết tình cảm thấy cái cô bé có thanh âm lớn nhất kia, nếu còn theo hần vài năm sẽ có thể hát được âm cao.

Không đến nửa giờ mọi người đã an vị, hiện trường bắt đầu chậm rãi an tĩnh, xem ra có thể bắt đầu.

Bạch Đồng thay đổi một thân màu trắng đi ra, thân mình chân dài hướng đài đi lên làm mọi người đều phải ngược nhìn, Văn Lược nhìn tiểu cô nương bên cạnh mặt đều đỏ rần.

Sau lời đạo đầu, Văn Lược lên đài, có người chỉ huy ở dưới, người xem liền vỗ tay cùng hét chói tai, không khí nhanh chóng nóng lên, Văn Lược bắt đầu khẩn trương, trong lòng bàn tay đều đổ mồ hôi. Làm một mình tinh, hần thật sự có điểm không hợp.

“Ha hã, Văn Lược thật sự khó mời nga!” Bạch Đồng cười vỗ vỗ bờ vai hần, “Theo tôi được biết, đây là tiết mục nói chuyện đầu tiên cậu tham gia?”

Văn Lược thành thành thật thật gật đầu.

“Văn Lược, em yêu anh!” Phía dưới có cô nương không kiềm chế được.

Văn Lược kinh ngạc quay đầu một chút, mặt lập tức liền đỏ, biểu tình ngơ ngác làm cho phía dưới một mảng cười vang.

“Cô nương bình tĩnh một chút, nhìn xem đã dọa Văn Lược rồi kìa!” Bạch Đồng trên ghê nói, sau đó mời Văn Lược ngồi xuống.

Sau khi ngồi xuống, Văn Lược mới bắt đầu chậm rãi an tâm, quả nhiên lần lượt mềm yếu gì đó hần đã có thể định ra, tiết mục này có sơ pha không tồi, để bảo Vệ Sanh hỏi giùm xem mua ở đâu.

Bên này Văn Lược đang thất quả bát quả thất thần, bên kia Bạch Đồng bỗng nhiên cầm kịch bản hướng dưới đài ném đi: “Tiết mục này đã làm nhiều năm như vậy rồi. Cách chơi cũ rất nhàm chán!”

Văn Lược còn chưa kịp phản ứng, Bạch Đồng tiếp tục: “Cho nên, hôm nay chúng ta sẽ làm thứ mới mẻ, chúng ta không cần kịch bản!”

Nghe được như vậy, Văn Lược nóng nảy, quay đầu nhìn Vệ Sanh.

Vệ Sanh lắc lắc đầu nhìn bóng đèn một bên, hiện tại ở địa bàn người ta, lại có nhiều người xem như vậy, Văn Lược đâm lao thì phải theo lao.

“Văn Lược, cậu tốt nghiệp xong thì bắt đầu làm diễn viên?” Bạch Đồng hỏi xong, Văn Lược nhè nhẹ thở ra một hơi.

Thành thành thật thật trả lời xong mấy vấn đề, tảng đá trong lòng Văn Lược rốt cuộc rớt xuống, cái gì vứt bỏ kịch bản, kỳ thật hỏi đều là vấn đề bên trong đó.

“Cậu có bạn tốt trong làng giải trí không?”

Ai ngờ hần vừa yên tâm Bạch Đồng đã hỏi câu không có trong kịch bản.

Văn Lược vừa mới chuẩn bị lắc đầu, phía dưới bỗng nhiên có người hô to: “An Trình Diễn!”

Được rồi! Văn Lược thở dài, có người nào không biết bọn hần là bạn tốt? Nhưng có ai lại biết quan hệ giữa hai người thật sự không tốt lắm.

“Cậu cùng An Trình Diễn gần đây có đóng phim chung nha!” Bạch đồng nói: “Nghe nói trong lúc quay phim cũng có không ít chuyện vui, có thể kể cho chúng tôi nghe vài chuyện được không?”

Văn Lược lại muốn lắc đầu, Bạch Đồng lại thúc giục nói: “Fan của Văn Lược ở đây cũng không ít đi! Thần tượng các cậu biến mất mấy tháng đi quay phim, các cậu chẳng lẽ không có chuyện gì vui?”

Phía dưới người xem cùng hô lên: “Có!”

“Có cái gì nha?” Bạch Đồng cười cùng người xem hỏi.

Văn Lược vừa thấy tình huống không đúng, trong lúc quay phim thật sự có rất ít fan đến tham ban, chẳng lẽ thật sự phát hiện ra cái gì? Trong lòng trống rỗng vội vàng mở miệng nói.

“Thật ra cũng có chuyện lý thú.” Văn Lược thở dài.

“Àn, kể nghe một chút.” Bạch Đồng vẫn như cũ cười tủm tỉm.

“Có một cảnh, chính là cảnh An Trình Diễn bị đánh học máu, đạo cụ sư không cẩn thận để hai bao máu trong miệng hần. Kết quả lúc quay, hần một búng máu phun ra, phóng thật cao, trực tiếp văng lên trên mặt.” (Trời ơi ‘vui’ dễ sợ luôn =))

Nghe Văn Lược nói xong, biểu tình của Bạch Đồng rõ ràng hơi cứng một chút, fan phía dưới dù sao cũng thích Văn Lược, vẫn thực nể tình cười vài cái. Thời điểm Văn Lược nói còn không cảm thấy mất mặt, nói xong mới phát hiện mọi người cười thật có chút mất mặt.

Vệ Sanh rối rắm ngồi dưới đài, nhỏ giọng nhớ kỹ, “Khăng định sẽ bị cắt bỏ, chỗ này khăng định sẽ! Khăng định sẽ!”

“Chúng tôi biết cậu sẽ không thành thật, cho nên chúng tôi đã chuẩn bị một màn tối mao hiểm cùng kích thích chính là... Gọi điện thoại!” Bạch Đồng âm hiểm còn giả mù sa mưa hỏi dưới đài, “Các bạn hy vọng chúng tôi gọi điện thoại cho ai?”

Lại là một mảng chỉnh tề hô: “An Trình Diễn!”

Tâm Văn Lược lập tức liền lạnh, hần hôm nay xem ra bị Bạch Đồng chơi rồi.

Điện thoại lập tức đưa lên đài, Bạch Đồng ý bảo mọi người im lặng, sau đó kết nối được, thanh âm An Trình Diễn có điểm khàn khàn theo điện thoại truyền tới, hơi hơi nghe tiếng gió.

Văn Lược tính toán, người này đang ở đại mạc nha!

“Hiện tại ở đâu vậy?” Bạch Đồng cười dùng lời khách sáo hỏi.

“Ở sa mạc nha! Em muốn bị cuốn đi!” An Trình Diễn cười, “Các anh đang làm gì? Có muốn đi chung để thử cảm giác cát bay vào miệng không?”

Bạch Đồng khóe miệng run rẩy một chút: “Không cần, chính cậu hưởng thụ thì tốt rồi.”

An Trình Diễn nở nụ cười, “Anh gần đây có phải hay không làm chuyện gì xấu? Em nghe...”

“An Trình Diễn, chúng tôi hiện tại đang làm tiết mục!” Phổng chừng là người kia muốn nói gì không tốt, Bạch Đồng vội vàng cắt ngang. Sắc mặt có điểm trắng bệch, Văn Lược vui vẻ, ban đầu hắn còn lo lắng An Trình Diễn sẽ làm tiết mục này không đi đến đâu.

“Làm tiết mục? Làm tiết mục thì gọi cho em làm cái gì?” Thanh âm An Trình Diễn than thở làm ở dưới một mảng thét chói tai! An Trình Diễn vội vàng bổ sung, “Mọi người hảo, tôi là An Trình Diễn! Hạt cát bay vào miệng tôi!”

Dưới đài một mảng cười vang.

Bạch Đồng cũng cười, chuyện tốt xấu gì cũng đều đã bị ngăn lại, “Nghe nói cậu cùng Văn Lược là bạn tốt?”

“Ân! Là bằng hữu phi thường tốt!” An Trình Diễn đáp.

“Vậy thì tốt quá, cậu hiện tại là đang quay bộ phim hai người hợp tác đi?”

“Ân! Hắn không phúc hậu, trước hết quay xong liền bỏ chạy, bỏ tôi lại đây một mình chịu khổ.” An Trình Diễn oán than đáp.

“Kia, Văn Lược hiện tại đang ở hiện trường, cậu có cái gì muốn nói với hắn không?” Bạch Đồng nhìn nhìn Văn Lược, phát hiện đối phương đang xua tay.

Bạch Đồng vừa dứt lời, An Trình Diễn liền hét to trong điện thoại: Văn Lược, cậu có phải hay không cho số điện thoại của tôi vào sổ đen?

Hết chương 47

48. Chương 48

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

An Trình Diễn vừa nói xong, hiện trường liền một mảng yên tĩnh, tĩnh đến quỷ dị nha!

Văn Lược ngồi một bên cảm thấy bản thân đã bị đá ra ngoài Thái Bình Dương rồi đi. Đoạn này sẽ không được phát sóng chứ? Ánh mắt Văn Lược phiêu qua bên Bạch Đồng. Bạch Đồng chính là hứng thú cười to, giống như đào được một thứ to lớn gì đó.

“Oa! Ân oán cá nhân nha!” Bạch Đồng một bộ dạng xem kịch vui cười nói, “Bất quá, Văn Lược sao lại cho An Trình Diễn vào sổ đen?”

Văn Lược cắn răng tưởng tượng đến bộ dáng người đầu dây bên kia đang đắc ý, hận không thể xé rách tên khốn kiếp kia, tay ở ghế sofa gấu gao nắm chặt, sau đó ngẩng đầu lộ ra vẻ mỉm cười, hỏi lại Bạch Đồng: “Chẳng lẽ anh không biết An Trình Diễn rất đáng ghét?”

Bạch Đồng sửng sốt một chút liền cười, sau đó thành thật trả lời: “Có điểm!”

“Đúng không?” Văn Lược nhiệt tình nói: “Thường xuyên khuỷa khoắt gọi điện, tin nhắn lại không dùng, thỉnh thoảng cũng có thể nhắn một ít nội dung hài hòa, tôi cảm thấy được tiến bộ của tuổi trẻ thật bị ô nhiễm quá rồi.”

Mọi người đều nở nụ cười, An Trình Diễn ở đầu dây bên kia liên tục này này này, bị Bạch Đồng cùng Văn Lược đều không để ý đến.

“Đúng vậy, hắn cứ luôn như vậy!” Bạch Đồng nở nụ cười.

“Kia cũng không thể như vậy nha, tôi đương nhiên hy vọng có thể chia sẻ những thứ tốt cho bạn tốt của mình nha!” Thanh âm An Trình Diễn theo điện thoại truyền tới.

“Ân, vậy quả chiếu của cậu cũng bắt buộc phải chia sẻ nha!” Văn Lược rõ ràng bị thất thủ làm liều.

Cái này náo nhiệt, fan ở dưới lập tức thét chói tai đến mức không thể khống chế được. Bạch Đồng cười dài ngồi một bên, hai người kia nháo khởi sự thật không đơn giản.

“So với quả chiếu, tôi càng thêm thích chia sẻ cơ thể với cậu nha.” An Trình Điển vừa nói ra lời này, Văn Lược mặt lập tức liền đỏ, tức giận “phi” trở về.

“Xem ra các cậu đi quay phim mỗi ngày trôi qua thực thú vị!” Bạch Đồng lên tiếng không chế tình huống, nếu còn để bọn họ nói chuyện, sợ là cái gì cũng sẽ nói ra.

“An Trình Điển, chúng tôi gọi điện thoại cho cậu, cũng không phải để cậu giải quyết vấn đề sổ đen, cậu có thể cho chúng tôi biết lúc quay phim có chuyện gì lý thú xảy ra không?”

“Chuyện lý thú?” An Trình Điển nở nụ cười, “Nhiều lắm nha!”

Văn Lược lập tức có dự cảm bất hảo. Trong lòng hạ quyết tâm, nếu hắn đem chuyện hai người hát rong ra nói, hắn sẽ đem chuyện y cùng mấy cô nương sổ sàng tuôn ra hết, cùng lắm thì cùng chết, nhân tiện lôi kéo toàn bộ người trong kịch tổ cùng chết.

Bất quá...

“Bộ phim này của chúng tôi có cảnh giường chiếu nha~!” An Trình Điển mở miệng.

Văn Lược trong lòng bắt đầu hồi hộp.

“Vẫn là dạng nội dung như phim truyền hình, bắt đầu tôi còn lo lắng Tiểu Lược không làm được, anh cũng biết đó, nam nhân cùng nam nhân làm loại sự tình này, rất ít người có thể dễ dàng thích ứng, kết quả thời điểm chân chính quay...”

“Cảnh này diễn vừa lúc là hắn.. ân.. hắn dụ dỗ tôi!” An Trình Điển nhin không được cười.

“Này!” Văn Lược bất mãn, “Đừng có thái quá! Tôi chính là diễn viên chuyên nghiệp, đều là làm theo kịch bản!”

“Cậu làm làm theo kịch bản? Xác định chứ?” An Trình Điển cười hỏi lại.

Văn Lược không lên tiếng, sai rất nhiều, dù sao hắn hiện tại phản bác hay không cũng đều bị chê cười nháo hết cả rồi. Hỗn đản.

“Cảnh kia là tôi bị thương, hắn chiếu cổ tôi, sau đó sắc tâm nổi lên liền đối tôi.. làm cái kia!”

Ha ha, hiện trường lại một mảng cười vang, Văn Lược cảm thấy mình nên kéo đầu dài ra nhét vào sô pha cho rồi, thật sự rất mất mặt, so với chuyện này, còn không bằng chuyện hai người bọn họ đi kiếm tiền trả bữa cơm.

“Sau đó, Tiểu Lược ở trên người tôi sờ tới sờ lui, hôn tới hôn lui, cuối cùng còn cưỡng hôn tôi!” An Trình Điển bình thường đóng phim đều dùng nguyên thanh, cho nên ngữ điệu nói rất sinh động, hiện tại làm thêm bộ dáng ủy khuất nghe càng thêm chân thật.

Quả nhiên thời điểm hai từ ‘cưỡng hôn’ phát ra, một nhóm fan liền hét chói tai không ngừng, càng kỳ quái hơn là, Bạch Đồng cư nhiên đi theo lộ ra bộ dáng kinh ngạc kéo fan hô to “cùng một chỗ”.

Văn Lược không dám phát hỏa, chỉ có thể ra vẻ ngại ngùng cười, phản bác, “Tôi đó là nhập diễn, cậu nếu phản cảm sao không đẩy tôi ra?”

“Ân, tôi thích thú!” An Trình Điển da mặt dày đáp.

“Ha ha..” Bạch Đồng thực không có hình tượng bật cười, một bên cười một bên nói: “Hai người các cậu kỳ thật chính là cùng một chỗ đi!”

“Ồ!” Văn Lược biến sắc, có điểm không dậy nổi vui đùa liền đen mặt.

“Đúng vậy nha, tôi chính là hồ (*) nha! ha ha...” Bạch Đồng thật muốn đem Văn Lược chọc tức đến chết rồi.

(*) Có vẻ là Bạch Đồng chơi chữ

An Trình Điển còn muốn nói cái gì, nhưng bị Bạch Đồng đuổi đi, nếu đã đào được thứ hay thì An Trình Điển cũng đã hết giá trị lợi dụng.

Toàn bộ tiết mục đến chỗ này thật ra chỉ mới bắt đầu, Văn Lược cảm thấy một thân đầy mồ hôi, thời gian nghỉ ngơi hẳn còn cảm thấy tim mình đập không ngừng, từ phòng hóa trang đi ra liền gặp Bạch Đồng.

“Kết thúc công việc đi uống chén rượu đi?” Bạch Đồng cười tủm tỉm nhìn Văn Lược giống như rất có hảo cảm.

Văn Lược lắc đầu, dựa theo tiến độ này, kết thúc công việc cũng đã là buổi tối, ra ngoài uống rượu, hẳn hiện tại giống như có độc được trong tâm.

“Liên Mục Thanh cùng Tần Thấm cũng sẽ lại đây, cùng nhau uống hai chén đi!” Bạch Đồng tiếp tục dụ.

“Không được, buổi tối tôi còn có chút chuyện!” Hắn không thể ra ngoài uống rượu, huống chi cũng không quen thuộc lắm. Kỳ thật chủ yếu là hắn còn chú ý chuyện lúc này, Văn Lược vốn không phải người hào phóng gì, trong lòng còn ghi hận. An Trình Điển tên kia đừng để hắn nhìn thấy lần nữa, bằng không, mỗi lần gặp là mỗi lần đánh.

“Được rồi!” Bạch Đồng không ép buộc, Văn Lược cùng bọn họ không phải cùng một loại người, thực rõ ràng nha!

Nghỉ ngơi xong, tiếp tục quay.

Bạch Đồng sắc bén! Cái gì cũng dám hỏi, cái kia vừa xong, hiện tại lại tới thêm một cái nữa.

“Tôi nghĩ các fan ngồi đây quan tâm nhất chính là vấn đề Văn Lược thích nhất loại con gái nào!”

Văn Lược điều chỉnh hô hấp, vấn đề này vẫn là vấn đề thông thường, nhưng căn cứ theo Bạch Đồng tiểu nhân tính toán, phía sau khẳng định còn có mai phục. Quả nhiên hắn vừa trả lời “Ôn nhu hào phóng” xong, Bạch Đồng liền nói.

“Vây, An Miên Miên cùng Tần Thấm người nào là ôn nhu hào phóng?”

Văn Lược tươi cười tìm cách, thật không có chột dạ, chuyện hư ảo giả dối hắn không sợ, “An Miên Miên ôn nhu, Tần Thấm hào phóng.”

“Có chuẩn bị sẵn nha ~” Bạch Đồng chỉ Văn Lược trêu chọc.

Văn Lược cười cười, nói hai câu: “An Miên Miên là người từng hợp tác qua, Tần Thấm lúc tham gia chương trình tạp kỹ có tiếp xúc qua, đều là những nữ hài tử không tồi!”

“Cậu như vậy, An Trình Điển sẽ thương tâm!”

Thật sự như thế nào cũng trốn không thoát ba từ số mệnh “An Trình Điển”, Văn Lược cảm thấy dưới móng đều có châm, đứng ngồi không yên. Bất quá cũng may tiếp ứng yêu cầu của công ty, tới tuyên truyền cho bộ phim, cho nên phần tiếp theo đều nói về bộ phim, cũng nói chuyện về cuộc sống của Văn Lược, phía trước thì có chút tốt, phía sau lại có chút nhạt.

Quả nhiên thời điểm trình chiếu, đoạn sau đã được cắt nối đem ra đoạn đầu, trình tự phát sóng như vậy, tình huống tốt hơn nhiều. Về số đen kia vẫn bị biên tập cắt đi, phỏng chừng là do công ty thỏa hiệp, trong đó khẳng định có một phần ngại về mối quan hệ của hắn cùng An Trình Điển. Văn Lược thật sâu thở ra, cũng hiểu được không có chuyện gì.

Bất quá Văn Lược nói với Vệ Sanh, về sau chỗ nào có Bạch Đồng xuất hiện thì cho hắn tận lực tránh đi. Tổ tông này thật không nên chọc vào. Quả nhiên việc này vẫn chưa xong. Tiết mục ngày đó vừa chấm dứt, cũng còn chưa phát sóng, hình ảnh ở hiện trường đã bị tung một ít ra ngoài. Nhờ phúc của Bạch Đồng, hiện tại Văn Lược đánh máy vào trang web của chính mình, xuất hiện thật nhiều cái gì đó về hắn cùng An Trình Điển.

[An Trình Điển x Văn Lược]: Yêu không cần lý do!

[An Trình Điển x Văn Lược]: Quy tắc làng giải trí.

[Chính] An Trình Điển x Văn Lược [phụ] Bạch Đồng x Văn Lược: Song long hí châu.

Cái gì ngoạn ý? Hẳn lộ vẻ xem không hiểu đề mục, đợi cho đến khi bấm vào, Văn Lược nhất thời cảm thấy hai mắt có xúc động, những cái này là vì cái gì nha?

XX của An Trình Điển bỏ vào XX của Văn Lược, Văn Lược ngửa đầu run rẩy phát ra tiếng thét chói tai, Bạch Đồng ở phía sau hắt, bài khai XX của hắn đem XX trực tiếp tiến vào, Văn Lược biểu tình lập tức thỏa mãn, miệng không ngừng kêu: “Dùng sức, dùng sức!”

“Ba” Văn Lược phần nộ khép máy tính lại, miệng ngậm đồ ăn lập tức phun ra. Đầu óc đều toàn cái XX gì đó. Đầu lại có chút đau, trong lòng bức muốn chết, những người này là nghĩ cái gì, như thế nào hắn lại là phía dưới.

Vì sự tình như vậy, Văn Lược ở nhà buồn mấy ngày, mỗi khi mở máy tính ra là phải đi vào trang web xem, nhìn đến nội dung liên khí giận dỗi đầu đóng máy tính lại, lát nữa nhìn không được mở ra, kết quả lại bị tức giận khép lại, hành động lặp đi lặp lại làm hắn cảm thấy bản thân mình trở thành biến thái.

Khéo léo chính là, buổi tối hắn mở ra cư nhiên nhìn thấy [Văn Lược vs An Miên Miên] Tình không biên giới. Lúc này mừng rỡ, lập tức bấm vào.

Chuyện tình yêu rất đơn giản, so với vô số kịch bản Văn Lược xem qua thì cái này rất bình thường, bất quá dù sao cái này cũng là bình thường gì đó nha, Văn Lược tỉ mỉ nhìn, mỗi một chữ đều nhìn. Nghĩ thầm mình có nên hay không lộ ra vẻ chân thật một chút, làm cho mấy người này biết mình thích nữ sinh. Chỉ có cùng nữ sinh cùng một chỗ mới là thật.

Ai biết vừa nhìn tứ phương, phía dưới đã có người nhấn lại.

Điểm Tâm Phấn: Văn Lược là của An Trình Điển, An Miên Miên biến đi.

Ta kiêu hãnh ta là điểm tâm: An Trình Điển phải là nam nhân duy nhất của Văn Lược, BG gì đó rất đáng ghét.

Chí ái An Trình Điển: Đem Văn Lược trả cho An Trình Điển nhóm chúng tôi.

Tình Lược Hào: Chỉ có An Trình Điển mới xứng đôi với Văn Lược của chúng tôi. N tránh ra nha! Lui tán nha !!!

Nữ vương đệ nhất: Triệt hạ p sẽ bị sét đánh nha! Đả đảo hết thầy ngụy p

...

Loại này bình luận rất nhiều, có mấy người trực tiếp mắng, mắng tác giả, mắng An Miên Miên, cuối cùng tác giả liền... gỡ bỏ!

Văn Lược tức giận khép lại máy tính. Khẩu khí này bị nghẹn ở ngực không thể phun ra, hắn cùng với đại chúng đấu tranh, không thể cứ thỏa hiệp như vậy, cho nên, hắn cũng không biết có gì không đúng, quyết định tự mình viết một tiểu thuyết đăng lên, hắn cũng không tin có ai dám áp loại oai phong này.

Nữ diễn viên lại không chọn người khác, An Miên Miên! Tuy rằng hiện tại hắn đối với An Miên Miên không có cảm giác gì, nhưng mà.. Được rồi! Chính là hắn không tuyển được nữ diễn viên.

Hết chương 48

49. Chương 49

Dù sao Văn Lược bây giờ cũng được nghỉ, rảnh rỗi ôm máy tính bắt đầu viết. Hắn đặt nội dung ra như thế này, nếu tất cả mọi người cảm thấy hắn cùng An Trình Điển là cùng một chỗ, vậy hắn sẽ đem An Trình Điển viết thành một nhân vật phản diện, còn có ý đồ biến thái với hắn, cuối cùng còn bị hắn ngược phi thường thảm.

Vừa đặt ra ý tưởng, hắn bắt đầu viết, viết một chút liền đăng lên, sau đó liền ngồi chồm hổm trước máy tính bấm f5, dò nửa ngày đều không thấy một cái bình luận nào.

Văn Lược buổi tối đợi từ tám giờ tới mười hai giờ, cứ nhiên một cái bình luận cũng không có. Văn Lược quan sát thật lâu, cảm thấy được bản thân mình viết thiếu, vì thế vội vàng viết lại rồi đăng lên, nhìn thời gian đã đến hai giờ sáng.

Bởi vì mới vừa đăng lên, liền đợi không được, ôm máy tính đi ngủ.

Ngày hôm sau vào xem cứ nhiên vẫn không có bình luận. Văn Lược nổi giận! Người khác viết nếu không hay đều có bình luận, nếu không cũng có một cái mắng chửi. Hẳn cái gì cũng không có, không cam lòng. Văn Lược từ khi ra mắt đã lâu như vậy, cũng chưa từng bị đối xử như vậy, làm sao lại cam tâm, như vậy thật không cam lòng, ngay tại trang web ngâm hai ngày.

Thẳng đến khi Vệ Sanh đến, hẳn vẫn còn đang ôm máy tính bận việc.

“Cậu đang làm cái gì?” Vệ Sanh nhìn qua. Văn Lược vội vàng khép máy tính lại.

“Không có gì!” Văn Lược có điểm kinh hoàng trốn tránh Vệ Sanh.

“Không làm gì thì tại sao lại có bộ dáng như thế này?” Vệ Sanh tò mò.

“Anh tới đây làm chi?” Văn Lược đem máy tính ôm gắt gao.

“Ngày mai cậu phải tới đài truyền hình quay phim.” Vệ Sanh liếc mắt trừng Văn Lược.

“Ngày mai quay đúng không, hợp tác với ai vậy?” Văn Lược bị Vệ Sanh nhìn trong lòng chích bông, thuận tiện đem đề tài kia quên đi.

“Cậu đừng nói với tôi là chưa xem qua kịch bản?” Vệ Sanh kinh ngạc hỏi.

Văn Lược lúc này mới nhớ chính mình nguyên bản tính nghĩ vài ngày sau đó đem kịch bản ra xem, kết quả vì ‘cái sự kia’ mà quên mất. Nháy mắt đuổi lý củi đầu chột dạ.

“Cậu sau khi trở về liền có chút quái, thật sự không có vấn đề gì chứ?” Vệ Sanh dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn hẳn, người này từ khi quay phim trở về, cả người đều không được bình thường. Trước kia hẳn cũng sẽ không giấu diếm như vậy, trong lòng Vệ Sanh có loại cảm giác chua xót, tựa như nuôi đứa trẻ nhiều năm bỗng nhiên bây giờ thành thực phải rời xa hẳn.

“Không có nha!” Văn Lược theo lời nói Vệ Sanh suy nghĩ, mình sau khi trở về liền có chút lạ sao? Hình như là có, nếu như là trước kia hẳn cũng sẽ không phải cả ngày ngồi ôm máy tính đi? Trước kia tính tình của hẳn sẽ táo bạo như vậy?

“Cùng An Trình Điển cãi nhau?” Vệ Sanh thuận miệng hỏi.

“Cái gì cái gì! Làm gì liên quan đến người này!” Văn Lược bỗng nhiên bỏ lại máy đứng lên, thanh âm rất lớn: “Anh cũng thực nhàn rồi sao? Không phải dưới tay còn có nghệ sĩ mới sao?”

Vệ Sanh nhớ rõ mấy ngày trước Văn Lược còn đang oán giận hẳn vì chiếu cổ y ít hơn so với trước kia, hiện tại cứ nhiên ngược lại đuổi hẳn đi, cảm giác đứa nhỏ lớn lên phải lập gia đình càng thêm dày đặc. Ai! Nam nhân thay lòng đổi dạ thật mau a! Vệ Sanh theo trong túi lấy ra xấp kịch bản.

“Cậu xem đi, tôi cảm thấy mấy quyển này không tồi, cậu xem có cái nào thích hợp không.”

“Đã biết, để ở đó đi!” Văn Lược không kiên nhẫn đuổi Vệ Sanh đi.

“Phải nhớ xem.” Vệ Sanh luôn nhắc nhở, “Đừng để lần này như mọi khi, bằng không tôi thật sự cưỡng bức cậu!”

“Biết rồi, biết rồi!” Văn Lược chột dạ đáp, An Trình Điển này thật sự làm cho hẳn kích động quá, không được lãng phí thời gian.

Vệ Sanh hiển nhiên mấy ngày nay đối biểu hiện của hẳn rất bất mãn, trước kia tuy rằng hẳn chọn tam lấy tứ nhưng chuyện công việc cho tới bây giờ tuyệt đối sẽ không quên, lúc này đây cứ nhiên ngay cả công việc của mình cũng quên, thật sự là ngoài dự liệu của Vệ Sanh.

Vệ Sanh đi rồi, Văn Lược bắt đầu thức tỉnh chính mình, hẳn có phải hay không vì không thể khống chế chuyện liên quan đến An Trình Điển nên có điểm quá phận, hơn nữa vô hình chung An Trình Điển vương

bát đản này có phải hay không đã chiếm rất nhiều không gian của hắn. Càng nghĩ càng không cam lòng, càng không cam lòng càng muốn ngược An Trình Điển, hắn ở trên trang web viết tiếp, An Trình Điển này càng già càng biến thái.

Bất quá lúc này đây, hắn thật ra không quên chức vụ của mình, xem hoàn kịch bản ngày hôm sau quay xong, về nhà ngoan ngoãn xem kịch bản, lúc này đây hắn muốn chọn cái bản sắc nam nhi, tuyệt đối không đóng nhân vật như trong này viết “So với nữ nhân còn muốn xinh đẹp hơn”.

Mặc dù là nghỉ, chính là công việc tuyệt không thoải mái, bởi vì Vệ Sanh đã muốn đem công tác sau khi nghỉ lấy ra hết, Văn Lược cũng phải chuẩn bị một chút, hơn nữa hắn còn làm chuyện nhàm chán như vậy, tuy rằng một cái nguyện ý bình luận cũng không có.

Buổi tối ôm máy tính đều ngủ ngon vài ngày, giấc ngủ cũng không phải quá tốt, hắn là loại người cầu giấc ngủ, nếu trên giường có vật khác thường khẳng định sẽ ngủ không ngon, nửa ngủ nửa tỉnh còn có thể mở mắt ra xem bài đăng, này cũng giống như năm đó hắn mới đi đóng phim, ở trên mạng tìm tới tìm lui tin tức của mình.

Buổi tối nhìn máy tính một lần nữa rồi nhắm mắt ngủ, hắn nào đâu biết rằng cửa nhà mình bỗng nhiên bị mở ra, sau đó cửa phòng ngủ bị đẩy ra, người mà tất cả đang mong đợi nhìn không được bước qua bên người đang ngủ lấy máy tính ra, ở khóe miệng hắn hôn một hơi, sau đó vào phòng tắm.

Văn Lược nguyên bản còn cứng ngắc mở to mắt xem máy tính, nhưng máy tính bị lấy đi rồi, tứ chi liền mở rộng ngủ thực thê thái. Ngay cả có người bên cạnh cũng không phát hiện.

“Ngủ cũng sâu thật.” An Trình Điển mang một thân hương vị tươi mát nằm bên cạnh Văn Lược.

“Dám cho tôi vào sổ đen nè!” Nhéo nhéo cái mũi người ngủ như chết bên cạnh, nhân tiện nhéo má người kia một phen.

Suy nghĩ gần hai tuần lễ, điện thoại gọi không được, tin nhắn thông báo không gửi được, ngay cả vi bác cũng không đăng tấm ảnh nào, người này thật sự không xem hắn ra gì rồi.

Chẳng lẽ hắn thật sự không nghĩ tới mình?

Nghĩ đến liền không muốn nghĩ, nhưng vẫn chưa thoát khỏi cái bóng của hắn là sự thật, Văn Lược thoải mái trở mình, vừa lúc đối diện ngực An Trình Điển, tuy liền thẳng như vậy vùng tới, An Trình Điển vội vàng nắm lấy, trong ngực rõ ràng cảm nhận hô hấp của đối phương.

Loại tư vị này, thật đúng là kích thích.

So với làn da cọ vào nhau thì cái này còn kích thích hơn, trái tim kia của An Trình Điển ghen lâu lắm rồi, “Bùm” một chút liền lăn ra, kinh hoàng đến không muốn sống, có cái gì đó không an phận cũng đi theo nổi lên đầu, không biết xấu hổ chuẩn bị vận sức chờ phát động.

An Trình Điển cắn môi nhìn mặt Văn Lược, nghĩ, nhắm đi xuống đi, đó không phải là cái gì để mong chờ đâu. Làm đi xuống đi! Ngày mai tỉnh dậy nhất định sẽ bị hành hung.

Vì hai người cần nhắc một chút, hắn tâm ngoan nằm một bên niệm kinh, Văn Lược khóa cây cao su hào này có thể từ từ ăn. Bất quá có đôi khi, không lòng dạ nào mà chịu được, An Trình Điển ngoan ngoãn nằm ngay cả ôm cũng không dám ôm, thậm chí qua đêm nay, ngày mai bắt đầu mặt dày mày dạn ở đây.

Nào biết đâu rằng, Văn Lược ngủ thật không tốt, nguyên bản là nghiêng ngủ, hiện tại cứ nhiên lại đem tay thực không biết chuyển đặt lên bộ vị mấu chốt của An Trình Điển.

Lấy ra lấy ra! Hắn nắm hay cái, này hai cái cho dù thánh nhân cũng sợ cố gắng không được.

An Trình Điển thở hổn hển, một phen liền đè xuống tay kia, có điểm đáng khinh hơi hơi di động, thân thể miễn cưỡng xem như được thỏa mãn, nhưng bán tựa vào trên người mình “Sống mẫu sinh hương” này, dưới miệng có điểm không qua đi!

An Trình Điển nuốt nước miếng một cái, xoay người hung hăng chặn lại cái “Sống mẫu sinh hương” này, Văn Lược còn không hề tự giác há miệng ra thở dốc, lập tức liền bị lấp đầy. Người ngủ say biểu hiện tốt

lắm, môi hàm chứa bị mút một hơi, Văn Lược thực tự giác buông lỏng khớp hàm, An Trình Điển liền đem đầu lưỡi dò xét đi vào, lòng tham hôn sâu.

Hôn thật nhiều lần, tựa như thật lâu chưa ăn kẹo, liếm mút vào, cảm thấy thế nào cũng không đủ, rõ ràng đem đối phương ôm vào trong lòng giống như muốn đem thân thể kia tan chảy vào người mình, dây dưa đầu lưỡi đối phương, ở cổ họng đối phương tác cầu sự ẩm áp, hôn môi làm hô hấp trở nên nặng nề, tình huống có điểm không khống chế được. Nhưng An Trình Điển không muốn dừng lại, người dưới thân này ý tứ tựa hồ cũng muốn như thế.

Áo ngủ Văn Lược đã bị cởi trong lúc hôn môi, tầm mắt An Trình Điển dừng lại ở đầu vai trắng nõn lộ ra trong bóng đêm, mỉm cười cúi đầu mút vào, để lại một ấn ký thật sâu. Theo vị trí hôn môi, áo ngủ Văn Lược chậm rãi bị kéo ra, làn da cùng làn da dán cùng một chỗ, trừ bỏ hưng phấn còn có chút kích thích, An Trình Điển nghe được tim của Văn Lược bắt đầu đập nhanh.

“Àn...” Văn Lược rên rỉ một chút, tựa hồ cảm thấy hơi nóng, tay Văn Lược phụ giúp tay người kia, hai tay đặt ở ngoài chần, ở thành phố này vào ban đêm có điểm lạnh, An Trình Điển thực bội phục mình, trong lúc này còn nhớ rõ đừng làm đối phương bị cảm.

Chần bị kéo xuống, người bị thổi hơi lạnh gắt gao bám lấy thân thể An Trình Điển, ngón tay còn có chút không ý thức bắt đầu vuốt ve.

An Trình Điển cười ở trên trán hẩn hôn một cái, lại ngậm đôi môi hơi hé mở ra mút vào một trận, sau đó đem cả người hẩn ôm lên một chút, môi ôn nhu ở ngực bồi hồi, ngón tay dọc theo thắt lưng hoàn mỹ bắt đầu đi xuống, tìm được từng vị trí đã khai hoang, có điểm tham lam không dám trực tiếp đi xuống, mà là vô sỉ ở một bên vòng quanh, vuốt ve.

Văn Lược theo động tác của hẩn giật mình, An Trình Điển càng thêm dùng sức ôm chặt hẩn, đè nặng thắt lưng, nhắm tâm đem ngón tay dò xét đi vào.

“Àn...” Văn Lược không thoải mái nhíu mày. Thân thể thực không thoải mái ở dưới thân An Trình Điển vặn vẹo.

An Trình Điển cũng hiểu được làm như vậy sẽ khiến Văn Lược không thoải mái, thử phì phò rút ngón tay ra lấy thuốc cao trong bao để trên đầu giường, bóp ra một lượng lớn. Sau đó tìm bộ vị kia, cuối cùng hảo điểm, bất quá loại cảm giác lạnh lẽo này tựa hồ làm cho Văn Lược thực thoải mái, rầm rì lắc lắc nhưng thủy chung không tỉnh lại.

Đợi cho thân thể đối phương bắt đầu có thể chấp nhận, mặt Văn Lược đã muốn đỏ lên, An Trình Điển thích muốn chết, ngẩng đầu chiếu khuôn mặt kia hôn một hơi, chen giữa hai chân hẩn, kêu lên một tiếng đau đớn đi vào.

Cảm giác tiến vào thực mỹ diệu, nhưng cũng thực không thông thuận, dù sao hẩn cũng không dám dùng sức tổn thương Văn Lược, cho nên có điểm khó chịu, người dưới thân rốt cuộc hiểu được có điểm không thoải mái, bộ dáng hơi hơi giãy dụa, làm cho An Trình Điển đang ghen càng thêm khổ sở.

“A!” Phồng chừng thật sự là rất không thoải mái, người dưới thân nặng nề hừ một tiếng, bỗng nhiên mở mắt.

An Trình Điển bị kinh dọa, thiếu chút nữa xx mất hứng.

Hết chương 49

50. Chương 50

Nam nhân trong thời điểm này không thể nào bị dọa, bất quá nếu làm kẻ trộm, bị dọa cũng là xứng đáng.

Văn Lược lúc mới bắt đầu ngủ còn thật sự không an ổn, nhưng sau khi máy tính ôm trong ngực bị lấy đi, hẩn mơ mơ màng màng mở mắt ra nhìn một chút, không biết máy tính bị đem đi ở nơi nào, nghĩ thầm, ngày mai dậy sẽ đi tìm! Liền mỹ mỹ ngủ đi.

Đêm nay ngủ còn có chút bất hảo ý tứ, hân mớ thấy một người nhìn không rõ mặt cũng không rõ giới tính, tình chàng ý thiếp thật là hảo bất thư phục, hân thật lâu đã không có giải quyết, bằng không như thế nào lại mớ thấy cái này.

Cảm giác trong mộng quá chân thật làm cho hân không muốn tỉnh lại, thân thể bị khiêu khích đến bốc hỏa, hân không tự giác lắc lắc thân thể để đối phương đụng vào thật nhiều chỗ, hai tay cũng rất không an phận trực tiếp hướng ngược đối phương sờ soạng.

Không nghĩ người trong mộng rất không nghe lời như vậy, dám không chịu thỏa mãn hân, mà là xuất hồ ý liệu tìm phía sau của hân, trong lúc ngủ mớ Văn Lược sưng sốt bị cái việc không thích hợp kia làm cho bán tỉnh, người trong mộng kia càng nhìn càng rõ ràng, cư nhiên là nam nhân!

Bỗng nhiên một trận đau đớn, Văn Lược lập tức từ trong mộng bừng tỉnh, đồng thời hoàn toàn thấy rõ nam nhân kia!

An! Trình! Điện!

Văn Lược lập tức liền bạo phát.

“Ba!” Hân giơ thẳng năm ngón tay chiếu trên mặt An Trình Điện, sau đó hướng khoe miệng y đánh một quyền.

An Trình Điện đã bị đánh trúng, trong lòng mặc dù đã trống rỗng, nhưng hai tay vẫn còn ôm gấu gao đối phương, cái bộ vị kia vẫn còn cùng một chỗ, cho dù vừa mới bị dọa mềm nhũn đi một nửa, nhưng vẫn là còn nha! Thân thể hơi hơi động một chút, hai người đều phải hít một hơi, thân thể dán cùng một chỗ, vẫn nóng bỏng như cũ. Văn Lược chỉ vừa cảm thấy trong mộng chính mình thực hưởng thụ cảm giác này, hân cả người hận không thể chết ngay trong chốn.

“Rút ra!” Văn Lược hắc nghiêm mặt nắm chặt tay, sau đó lại cảm thấy không đúng, sắc mặt ửng đỏ quá, “Rút ra!”

An Trình Điện lắc lắc nhìn Văn Lược, phần eo phía dưới thử hơi giật giật, Văn Lược nhìn không được trực tiếp kêu lên, bên miệng thanh âm vừa phát ra, hân vội vàng bịt lại, ánh mắt hung tợn trừng An Trình Điện.

“Đánh lén là tôi không đúng!” An Trình Điện cắn khoe miệng thành thành thật thật nói.

Dưới loại tình huống này An Trình Điện cư nhiên còn có thể bày ra tư bộ dáng nói chuyện phiếm, ai muốn để ý đến hân? Văn Lược không kiên nhẫn đẩy bờ vai của hân, “Rút ra cho tôi!”

An Trình Điện nhìn Văn Lược một bộ dáng không được tự nhiên, kỳ thật trong lòng vẫn tràn đầy, người kia đối với hân vẫn là một bộ dáng hung hăng, lời hay gì cũng không nói, thoát nhìn lạnh lùng vô tình, tính tình cho tới bây giờ đều rất không dễ chịu. Trên thực tế tính nóng nảy của Văn Lược đối với hân vẫn chưa phát ra.

An Trình Điện âm u nghĩ, xu thế được một tác lại tiến thêm một bước đúng là thói quen của hân.

“Tiểu Lược!” An Trình Điện kéo dài thanh âm, thân thể hơi động, chính là vô luận hân cam đoan bất động như thế nào, người phía dưới cũng không có khả năng hoàn toàn không cảm giác đi, hơn nữa trải qua việc này.. Thời gian bế tắc lâu như vậy, nơi đó đã muốn bắt đầu thích ứng đi.

“Cậu có biết.” An Trình Điện cầm tay Văn Lược trực tiếp đặt tại ***g ngực mình, trái tim bên trong có sinh lực đập mạnh đã muốn minh chứng cho lòng hân.

“Biết cái gì... Cậu đơn giản chính là muốn...” Văn Lược sắc mặt tuy rằng không tốt lắm, nhưng tính nóng nảy vẫn thật sự không phát tác.

“Đúng vậy nha! Tôi chính là muốn..” Việc đã đến nước này ngay cả thánh nhân cũng sẽ không dừng lại. Huống chi An Trình Điện còn không có ý tứ dừng lại, ăn xong rồi tính, dù sao ác nhân cũng không phải lần đầu tiên làm.

Nếu Văn Lược không có ý tứ phát giận, nếu hân không tiếp tục, quả thực không phải người.

An Trình Diễn nhanh chóng chặn môi Văn Lược, chỉ cho hắn một nụ hôn ngắn ngủi, dưới thân liền bắt đầu động, Văn Lược hít một hơi, hắn căn bản không phải là đối thủ của An Trình Diễn, mặt kệ là người không biết xấu hổ hay vô sỉ đều cũng không phải đối thủ của hắn, hắn minh lý ngầm bị phi lễ vô số lần, nhưng đầu óc vẫn thanh tỉnh như là lần đầu tiên, nghĩ đến bộ vị kia của hai người. Cả người Văn Lược đều bị thiêu cháy.

“Thực xin lỗi!” An Trình Diễn cầm lấy vật ở giữa hai chân Văn Lược, động tác mềm nhẹ di chuyển, tuy rằng thực vất vả, nhưng hắn vẫn muốn cho Văn Lược thoải mái trước.

Văn Lược nằm ở đó vô dụng giãy dụa, thân thể thường so với ý thức thành thật hơn, bị An Trình Diễn gảy vài cái, liền bắt đầu thở dốc, địa phương cực nóng kia làm ra phản ứng thành thật, cảm giác ** bị thiêu đốt làm đầu óc hắn loạn lên, hai bàn tay theo bản năng đặt lên mu bàn tay An Trình Diễn, tham lam khê vuốt.

Hô hấp càng ngày càng hỗn loạn, thân thể hai người càng ngày càng nóng, An Trình Diễn vô cùng yêu thương người dưới thân, loại tình huống này thật khó khăn mà đạt được, hắn muốn nhìn thấy cùng quý trọng mỗi một phản ứng của y, động tác cực lực ôn nhu.

“A!” Thời điểm Văn Lược rên rỉ phóng xuất, An Trình Diễn liền nhịn không được, đè lại Văn Lược, một bên luôn luôn âu yếm hắn, một bên bắt đầu chậm rãi sau đó kịch liệt chuyển động.

Văn Lược mơ hồ cũng bắt đầu chú ý mặt An Trình Diễn, nam nhân đầu đầy mồ hôi cứ nhiên lại hấp dẫn hắn, lời kéo cổ đối phương đến trước mặt, đầu lưỡi nghịch ngợm ở khước miệng đối phương liếm một chút.

An Trình Diễn trở nên càng thêm nhiệt tình, ôm chặt thắt lưng hắn, bắt đầu càng thêm dùng sức tiến vào.

“Hỗn... dần... Cậu... rút ra!” Rõ ràng chính mình dẫn dụ (dụ dỗ) đối phương trước, bởi vì quá khó chịu mà bắt đầu chửi ầm lên, này quả thật phù hợp với tính cách của Văn Lược.

An Trình Diễn cười khổ, nhìn mặt người dưới thân này không chịu nổi mà phát ra phản nộ, dường như chỉ muốn dễ chịu hơn. Kế tiếp, chính là Văn Lược không thừa nhận độ mạnh của đối phương khiến mình rên rỉ mà mắng. Bên trong dây dưa thở dốc, cùng tiếng rên rỉ ức chế làm cho không khí trở nên phẫn hồng.

Càng ngày càng có tiết tấu, Văn Lược không còn khí lực để mắng, thực tế tình huống là, một khi đã thích ứng, thì.. vẫn có thể thừa nhận. Bất quá loại sự tình này có đánh chết hắn, hắn cũng không thừa nhận. Hơi hé mắt đen ra nhưng không chịu được mặt lại chuyển đỏ.

Tinh tế toái toái hôn xuống thân, Văn Lược toàn thân vô lực nằm trên giường, chỉ còn lại hai tay ôm chặt lấy bả vai An Trình Diễn, dưới thân hai người một mảng hỗn loạn, thoát nhìn hai nam nhân không giống như có xu thế quá mạnh mẽ, cứ nhiên ở trên giường lại có thể cuồng dã tới vậy, địa phương kia vẫn kết hợp cùng một chỗ, cực nóng đến nỗi cơ hồ có thể hòa tan.

“Tôi thích cậu!” Loại thời điểm này đột nhiên nói ra, càng làm cho Văn Lược thêm khó xử.

Hắn quay đầu không chịu nhìn người phía trên, không phải không dám cự tuyệt, mà là hắn sợ mở miệng ra nói lời vô lý làm cho người ta than vãn.

An Trình Diễn nhắm mắt lại dùng sức ôm hắn, động tác dưới thân càng ngày càng kịch liệt, tiếng hít thở càng nặng, cuối cùng buông ra, hắn ở trên cổ Văn Lược hung hăng cắn một hơi.

“Cậu... Cậu... Cậu là chó hả?” Văn Lược hỗn loạn nằm trên giường, trong thanh âm còn mang theo thở dốc, thân thể mềm nhũn đẩy người kia ra, một phen ôm bả vai cũng lui xuống, phía sau có cảm giác xấu, nguyên bản thời điểm bị lấp đầy cũng không kịp nghĩ tới cảm giác trống rỗng.

Hai nam nhân, cái dạng này rốt cuộc tính cái gì!

“Tôi thích cậu! Từ lúc đi học đã thích!” An Trình Diễn từ phía sau ôm lấy, thân thể dính sát vào hắn, “Mặt kệ cậu tin hay không, tôi là theo đuổi cậu mới biến thành bộ dáng như thế này!”

“Cậu... bộ dáng ngày hôm nay không phải rất kém cỏi sao?” Văn Lược lại bắt đầu bộc phát, nhắc chân muốn đá, nhưng vừa nhắc chân liền biết mình tính sai, đau quá nha!

“Không có kém nha!” An Trình Diễn vươn đầu gác lên vai Văn Lược, vuốt trên vai hắn sau đó dùng miệng cắn cơ hồ muốn lưu lại vết thương, nếu không phải Văn Lược, hắn cũng sẽ không thích nam nhân!

Chính là người nam nhân này căn bản không nhớ rõ chuyện năm xưa.

“Cái gì gọi là không có kém?” Thanh âm Văn Lược đã có điểm bị vây khốn, “Ban ngày tiến đấu kim (biết chết liền đó a ~) dùng để hình dung sự kém cỏi của cậu.. Còn muốn như thế nào...”

“Tôi muốn cậu nha!” Nhớ lại những kỷ niệm, An Trình Điển nhào qua chặn Văn Lược, trên mặt viết ba chữ to, tôi còn muốn!

“Cút!” Văn Lược nện một quyền lên mặt An Trình Điển, trực tiếp đánh vào khuôn mặt kiếm cơm của hắn. Sau đó chịu đau đá lên một cước, “Cậu nếu dám đến, tôi ngày mai liền cắt bỏ cái của cậu!”

“Không thoải mái sao?” An Trình Điển cười hỏi, hắn nhớ rõ hắn chỉ giải quyết một lần, Văn Lược chính là so với hắn nhiều hơn.

Văn Lược không để ý tới hắn, lui thân thể ở một bên không nhúc nhích. An Trình Điển thở dài, cũng không thể một lần rồi một lần đồng dạng đi! Không có yêu, cho dù làm xong, vẫn là hư không.

Đang nhìn cái của mình muốn ngắt đầu, hắn than thở đứng lên đi tắm rửa một cái, thuận tiện đem thân thể Văn Lược tẩy trừ một chút. Sau đó nằm bên cạnh cái người không được tự nhiên này, hôn hôn miệng vết thương trên bả vai hắn.

Nhớ tới một buổi trưa đầy nắng, hắn đang đứng ngăn người dưới cây, Văn Lược đã chạy tới hắc nghiêm mặt nhìn hắn, sau đó ngắt đầu cao ngạo, nói: “Tôi thích cậu!”

An Trình Điển sững sốt một chút, cái gì cũng chưa kịp phản ứng, Văn Lược đã bước đi. Hắn nhất thẳng cũng chưa hiểu rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng cho dù là có duyên cơ bọn họ ở cách vách trong ký túc xá, Văn Lược đều không nhắc lại chuyện này.

Sau đó An Trình Điển mới biết được, hắn tại sao không nói qua chuyện này, hắn căn bản là đã quên đi từng thổ lộ với An Trình Điển.

Chính là nam nhân này tính tình cao ngạo không tốt lắm, một khi tiếp xúc mới phát hiện hắn căn bản rất tốt, cho dù cả ngày hùng hùng hổ hổ cũng không làm ra chuyện gì xấu. Ít nhất An Trình Điển đi cọ cọ ăn uống cho tới bây giờ cũng chưa từng bị đuổi đi.

Không có lương tâm nha! Người này, sau khi tốt nghiệp liền tự phát triển, số lần gặp nhau đều không đếm xuể, Văn Lược cư nhiên một lần cũng không nhận ra hắn.

Nghĩ đến đây, An Trình Điển hận không thể cắn tai người này lần nữa, bắt quá, thật có điểm luyến tiếc.

Cách ngày, Văn Lược mở mắt ra, phát hiện kế bên còn có người, vội vàng nhắm hai mắt, bắt đắc dĩ bước xuống giường, muốn làm thành mộng đều không được nha, chuyện tối ngày hôm qua hiện rõ ràng trong đầu hắn. Chịu đựng không đem An Trình Điển vọt tới mà đá xuống, hắn rốt cuộc nhớ đến một vấn đề, sau đó bò xuống giường lấy điện thoại của mình.

“Có phải hay không anh đem chìa khóa nhà tôi đưa cho An Trình Điển?” Văn Lược đè nặng cơn tức ghé vào điện thoại hỏi.

“Đúng vậy nha!” Vệ Sanh đầu dây bên kia thực thản nhiên thừa nhận.

“Anh..” Văn Lược một phen ở cổ họng bốc hỏa, thiếu chút nữa rống lên.

“Tôi làm sao? Tôi thấy khoảng thời gian gần đây cậu đều thật kỳ quái, An Trình Điển lấy tư cách là bạn trai tới hỏi tôi chìa khóa, tôi nghĩ hắn tới an ủi cậu, liền đưa cho hắn!” Vệ Sanh tự nhiên đáp, tâm Văn Lược đều nát.

“Anh.. Anh.. Anh có biết hay không là.. Anh, tôi mới...” Tôi mới vừa bị ăn sống đó! Văn Lược quả thực là tức muốn chết, cướp nhà khó phòng nha!

Hết chương 50

51. Chương 51

Cướp nhà khó phòng, bốn chữ này hiện tại chính là Văn Lược dùng để vẽ người. An Trình Điển tên khốn kiếp kia! Cúp điện thoại liền liếc mắt An Trình Điển nằm trên giường sau đó nhìn đến hai hành lý cùng hai cái bao to tướng để ở đại sảnh. Hắn sinh khí trực tiếp đem hai cái hành lý kia ném đi.

Khí trong lòng hơi tiêu một chút, nghĩ nghĩ còn chưa hết giận liền vọt vào phòng ngủ, chịu đựng đau, một cước đá An Trình Điển rớt xuống giường, chính mình tiến vào ổ chăn chỗ An Trình Điển ngủ, thư thư phục phục tiếp tục ngủ.

An Trình Điển đang ngủ say đột nhiên bị đá xuống giường, trở mình liền ngủ tiếp. Thảm của Văn Lược tuy rằng bị Vệ Sanh lấy đi, nhưng trong phòng ngủ vẫn bị Văn Lược sống chết đòi giữ lại, An Trình Điển này té xuống, thảm mềm liền trực tiếp cảm nhận được, không tỉnh lại cũng không có gì kỳ quái.

Trong phòng lúc sáng sớm, trên giường cùng dưới giường có hai người yên ổn ngủ.

“Lạnh!” Người nằm trên mặt đất hừ hai tiếng, với tay kéo chăn, kéo tới kéo lui cũng chỉ kéo được không khí, lạnh đến run run, sau đó mở mắt ra.

An Trình Điển lập tức nở nụ cười, người này!

Nhìn đồng hồ, cũng đã hơn mười giờ sáng, An Trình Điển cười cười, đứng lên. Lạnh như băng tiến vào ổ chăn khẳng định sẽ làm tỉnh Văn Lược. Nhìn giường người trên, tối hôm qua hắn thật sự quá phạm rồi đó! Bất quá, đường về sau còn muốn đi tiếp, bước qua hôn một hơi, chỉnh lại chăn, liền đi ra ngoài.

Rời giường đi kiểm quần áo, hành lý cứ nhiên không thấy! Còn lại mấy cái bao, phỏng chừng giấy chứng nhận và vân vân hắn là ở bên trong, cho nên mới không bị ném đi.

An Trình Điển cười khổ, trước kia như thế nào không cảm nhận được người này còn có thể ngây thơ như vậy.

Mở cửa ra, hành lý cứ nhiên còn ở đó. Sa hoa tiểu khu mà! Chính là có điểm ấy hảo, nhìn không giống rác rưởi, tuyệt đối sẽ không lấy đi.

Một hành lý là chứa quần áo, cái còn lại bên trong đều là quà kỷ niệm dùng để tặng người khác. Văn Lược, Bạch Đồng, Liên Mục Thanh, Tiểu Càng, ừ, Vệ Sanh hiện tại cũng coi như người một nhà, cho nên cũng tặng Vệ Sanh. Mấy thứ này bị ném đi, Liên Mục Thanh sẽ đánh chết Tiểu Lược đi! An Trình Điển cười trộm, cái tên kia, nếu An Trình Điển ra ngoài quay phim mà không mang theo quà kỷ niệm trở về sẽ bị lột da làm ví, ít nhất cũng là ví có giá.

Đối với tình hữu nghị với Liên Mục Thanh nghiệm chứng, cho dù mang rết chân lông trở về cũng được. Cho nên An Trình Điển thật sự mang rết chân lông trở về. Nghe nói là lông phượng hoàng, mặc kệ nó, dù sao cũng đưa Liên Mục Thanh.

Tắm rửa thay quần áo tử tế xong, An Trình Điển bắt đầu đánh giá nhà Văn Lược, hắn vẫn là lần đầu tiên đến địa phương “thần bí” này. Trong phòng trang hoàng thuần một sắc bạch, đồ dùng màu trắng, vách tường, vật trang trí tất cả đều là màu trắng, làm cho người ta có cảm giác lạnh lẽo, cùng khí nhà mình xuất ra thật sự lạnh lùng hơn, này coi như giống tính cách của Văn Lược đi.

Trên tường không có vật trang trí gì, ảnh chụp của Văn Lược cũng không treo lên, không đúng, trong góc tường của phòng nào đó có, các loại ảnh chụp, giống như Văn Lược có thói quen cất chứa áp phích của chính mình, góc trên còn treo dây khung ảnh, không phải rất lớn nhưng có cảm giác rất nhiều, phía dưới còn có bàn đánh bóng bàn nhỏ, cũng đặt rất nhiều ở trên, dưới bàn còn có một cái ống, mặt trên dán dây tờ giấy giống nhau gì đó, nhìn kỹ nguyên lai tất cả là áp phích từng bộ phim của Văn Lược.

Ngày này là chiến sĩ thi đua sao! Theo ảnh chụp thì đếm được rất nhiều áp phích, cứ nhiên còn treo theo thời gian, thật sự là sở thích đặc biệt.

An Trình Điển nhìn, mỗi một bộ hắn đều xem qua, hắn kỳ thật cũng có cất giữ, bất quá không có ý tứ bảo tồn giống như Văn Lược, hắn đều là trực tiếp đóng thành sách, mỗi trang đều xử lý thật tốt sau đó cất đi, cũng thực thuận tiện.

Hai người coi như là sở thích giống nhau.

Sau đó phòng ở chính là đều trống trải, cái gì vật phẩm dư thừa đều không có, trừ bỏ quầy bar để vài cái bình sứ trắng, An Trình Điển vào bếp, được rồi, vẫn là màu trắng. Mở tủ lạnh ra, cứ nhiên cũng trắng tinh, trừ bỏ có mấy bình nước suối.

Người này!

Phải cải thiện cuộc sống! An Trình Điển nghĩ như vậy liền lấy ví xuất môn.

Thời điểm Văn Lược thức dậy, người đâu rồi? Tâm lập tức liền chùn xuống, chẳng lẽ sợ bị giết nên lẩn trốn?

Văn Lược rất không thích đá đá chặn, rời giường vào bếp uống nước, vừa thấy ở kia còn hai thùng lớn, bực bội liền ném đi, sau đó liếc mắt một cái nhìn bên trong, có hộp to hộp nhỏ tất cả đều đóng gói tốt, mặt trên còn có thiếp ghi tên, hắn vừa nhìn liền thấy hộp kia có tên hắn, tay với tới, sau đó nghĩ nghĩ lại không ném đi.

Quên đi! Nếu bên trong cũng có gì đó của hắn, vậy không ném. Bất quá đương sự đâu?

Văn Lược nhú mày suy nghĩ sâu xa, chẳng lẽ phạm án thật sự trốn rồi, hành lý bởi vì quá nặng nên không mang theo?

Quên đi! Người đi rồi thì tốt! Văn Lược an ủi mình, tuy rằng rất không chấp nhận hành vi phạm án rồi lẩn trốn của đối phương.

Hôm nay gặp loại tình huống này thật sự không có biện pháp xuất môn, cũng may vốn không có công việc. Văn Lược tắm rửa một cái liền lấy máy tính ra xem cái mình đang viết kia.

Điểm đánh giá vẫn như cũ thâm đậm, bất quá, có một bình luận.

Tác giả hành văn rất nát, Văn Lược căn bản không phải cái dạng này, An Miên Miên là ai? Không phải tác giả người bịa đặt ra đi! An Trình Điển nếu kém như vậy mới là quý!

Văn Lược sinh khí không được, một hơi lão huyết xem tí nữa phun ra.

Ngay lập tức trả lời lại: người hành văn mới kém! Không có mắt, ta viết An Trình Điển dạng này chính là An Trình Điển chân thật nhất, người cái gì cũng không hiểu.

Trả lời xong, khẳng định người bình luận kia còn có đang ở nhà xem hay không cũng không biết, nhất định là chưa trả lời đâu.

Văn Lược nghĩ không cam lòng, người nói ta hành văn kém, ta càng muốn viết. Sau đó liền bắt đầu viết, vì chuyện tối ngày hôm qua, hình tượng An Trình Điển càng trở nên tệ hơn.

Chính là đang viết hăng say, đến đoạn An Trình Điển tính kế đoạt hắn, ngoài cửa có tiếng động, Văn Lược há to miệng, khẩn trương nhìn cửa, là ai? Nếu như Vệ Sanh, giường còn chưa thu dọn!

Văn Lược khẩn trương, cửa mở, An Trình Điển tiến vào, trên tay còn mang hai bao lớn.

Mặt Văn Lược lập tức thay đổi, “Cậu sao lại ở đây?”

An Trình Điển cười cười, giơ hai cái bao trong tay, “Làm đồ ăn cho cậu!”

Văn Lược hắc nghiêm mặt âm u nghĩ, hắn sẽ không muốn ở đồ ăn hạ xuân được đi, sau đó lại xx hắn! Nếu như vậy, mình phải ra tay trước đánh bất tỉnh hắn!

Không đúng! Văn Lược bỗng nhiên khẩn trương lên, “Cậu cứ như vậy xuất môn?”

An Trình Điển gật gật đầu, “Đúng rồi! Có vấn đề gì?”

Văn Lược học máu, hắn gần đây cùng chuyện xấu của Tần Thẩm với An Miên Miên mà nháo đến lợi hại, dưới lầu đây phóng viên đang ngồi chờ chờ chờ chờ chờ, An Trình Điển cứ như vậy đi xuống? Phóng viên nghĩ như thế nào?

“Cậu ở dưới lầu không gặp phóng viên sao?”

“Gặp? Bọn họ còn hỏi tôi cậu cùng An Miên Miên có quan hệ gì nữa kìa!” An Trình Diễn trực tiếp mang đồ ăn này nọ vào bếp.

Văn Lược lúc này mới tỉnh táo lại, sự việc bại lộ không phải quan hệ của hắn cùng An Trình Diễn, mà là quan hệ của hắn cùng An Miên Miên, An Trình Diễn từ nhà hắn ra ngoài cái gì cũng không có. Hắn chợt dạ cái gì?

“Cậu sợ bị phóng viên chụp được?” Thanh âm của An Trình Diễn từ phòng bếp truyền tới.

“Không phải chuyện của cậu!” Thanh âm Văn Lược rõ ràng chợt dạ. Không đáng để ý liền tiếp tục viết, rõ ràng muốn cho An Trình Diễn lái xe bị tai nạn, từ từ, tai nạn xe cộ liền không thể diễn mấy chuyện xấu, vẫn là quên đi. Thời điểm tâm lý Văn Lược đang hành tẩu bay nhanh, An Trình Diễn ở trong bếp đã muốn tạo thành một tẩu hội nhỏ.

Tiếng leng keng thùng thùng là những thanh âm rất khó nghe được trong nhà Văn Lược, một hồi Văn Lược nghe thấy mùi thơm, liền tò mò bước đến phòng bếp.

“Vào đây!” An Trình Diễn phát hiện hắn, liền ngoắc hắn vào.

Văn Lược bởi vì tò mò tiến vào, mới vừa bước qua hắn liền bị An Trình Diễn nhét đồ ăn vào miệng. Hương vị thực ngon, Văn Lược nhai nhai, phát hiện là thịt bò, hắn thực thích ăn. Liếc liếc mắt liền thấy cái nồi đang sôi, nghe mùi cũng biết là xương sườn hầm với khoai tây, Văn Lược nhai thịt bước ra ngoài.

Lão cật ngoại bán thật không có chuyện gì tốt.

Cho nên ở trong lòng tính toán sau khi cơm nước xong liền đuổi An Trình Diễn đi. Hắn nào đâu biết lúc cơm nước xong Tiểu Càng lại đến đây, đưa tới cho An Trình Diễn vài cái thùng lớn cùng một xấp kịch bản.

“Nhà của Trình Diễn bị đài truyền hình mượn để quay phim, còn chừng nửa tháng nữa...” Tiểu Càng thần nhiên, sau đó cùng An Trình Diễn thảo luận công việc mới. Ý tứ của hắn thực rõ ràng chính là An Trình Diễn phải ở lại đây nửa tháng, mà hắn về sau cũng sẽ thường xuyên xuất nhập nơi này, bởi vì bọn họ phải thảo luận công việc.

Văn Lược nóng nảy, nhưng cũng sẽ không ở trước mặt người ngoài bộc phát. Chịu đựng, dùng sức bấm bàn phím, hận không thể trực tiếp đem An Trình Diễn viết chết.

Bữa tối vẫn là An Trình Diễn xuống bếp, bất quá còn có Tiểu Càng. Mắt thấy trời càng ngày càng tối, Văn Lược cảm thấy đêm nay vừa muốn không xong, đành phải trộm gửi tin nhắn cho Vệ Sanh hỏi đêm nay ở nhà hắn ngủ qua đêm được không.

Vệ Sanh lập tức gửi tin trả lời, trực tiếp hỏi: Cậu cùng An Trình Diễn cãi nhau?

Văn Lược một búng máu ngấn ở ngực.

Không cần luôn cãi nhau. Bởi vì tình cảm mà ảnh hưởng đến tâm tình làm công việc bị ảnh hưởng thì không được! Vệ Sanh chính là trả lời như vậy.

Văn Lược thực sự nghĩ, nếu hắn không đem chìa khóa đưa cho An Trình Diễn thì hiện tại sao có thể như thế này sao? Thật là hơn nửa câu đều không hài lòng. Văn Lược đứng lên tắm rửa đi ngủ, lười trông coi hai cái người kia.

Ôm máy tính đi vào phòng ngủ, vào trong liền đem cửa khóa lại. Sau đó tắm rửa, lên giường, viết này viết nọ, viết viết liền mệt ngủ đi.

An Trình Diễn cùng Tiểu Càng vẫn thảo luận đến rạng sáng, chờ lúc kết thúc hắn còn muốn bảo Tiểu Càng ở lại đây ngủ đi, sau đó ngẩng đầu nhìn, này không phải nhà của mình. Nghĩ Văn Lược đã ở trên giường làm ấm giường, hắn cả người liền không thoải mái.

Tiểu Càng thấy thời gian đã trễ như vậy, liền rời đi, ngày mai sớm một chút lại đây đón hắn đi gặp đạo diễn. Tiểu Càng vừa đi, An Trình Diễn bắt đầu thu thập tàn cục, sau đó mở cửa phòng Văn Lược, cư nhiên mở không ra, khóe mắt An Trình Diễn hiện lên một tia kim quang, loại cánh cửa này chỉ cần có chìa khóa, cho dù bên trong khóa trái n vòng, vẫn có thể thoải mái mở ra.

Bên trong người đã ngủ say, máy tính còn ôm vào ngực, An Trình Diễn thầm nghĩ lại có ý gì muốn gây sức ép cho hắn đi! Đi qua đêm máy tính lấy xuống, liếc mắt một cái, cư nhiên là word.

Chẳng lẽ là kịch bản? An Trình Diễn phiêu tới nhìn thấy mấy chữ “An Trình Diễn” “An Miên Miên”, khoe miệng bắt đầu run rẩy, người kia rốt cuộc làm gì?

Hết chương 51

52. Chương 52

Sẽ có yy người cho mình tinh cùng một chỗ, sau đó viết thành truyện, việc này An Trình Diễn có biết một ít, có người cho hắn cùng Văn Lực hắn cũng biết, thật ra là nhân rồi không có việc gì làm nên xem qua vài truyện, có cái viết rất tốt, có cái viết cảnh trên giường rất mê người, đương nhiên cũng có viết dở.

Bất quá An Trình Diễn đời này không nghĩ tới trong hàng tá đồng nghiệp văn đó cư nhiên có một cái là Văn Lực viết. Hắn chính là tò mò nên mới xem xem Văn Lực viết cái gì.

Mà khi hắn nhìn đến chính mình bị viết thành mình tinh ám toán, não hắn hơi đau một chút, loại này chính là tình tiết trong làng giải trí thông thường. Nhưng khi hắn nhìn đến chính mình bị viết thành cùng đạo diễn có thông đồng, hắn không có biện pháp bình tĩnh. Không biết vì cái gì hắn liền nghĩ đến Đỗ Minh Thành, hắn thật là có điểm tưởng tượng không khác được.

Tiếp tục xem tiếp..

Cư nhiên không có! An Trình Diễn nhìn theo đầu mối này đi xuống dưới, hắn mười phần chính là nhân vật phản diện nha!

Mấu chốt chính là cảm tình luyến cư nhiên là giữa Văn Lực cùng An Miên Miên, cái này An Trình Diễn không chịu được. Hắn rốt cuộc nghĩ như thế này? Đầu tiên là Tần Thẩm, hiện tại là An Miên Miên, hắn rốt cuộc muốn nháo thế nào? Không cam lòng, An Trình Diễn xoay người phải kêu Văn Lực.

Người trên giường ngủ còn không phải ngủ sâu bình thường, An Trình Diễn đẩy đến đẩy đi cũng không tỉnh, kỳ thật theo ngày hôm qua hắn bắt đầu nên biết y thiếu ngủ tới mức nào. An Trình Diễn khê cần môi không dám đối hắn làm cái gì, lấy tình trạng hiện tại của hắn mà gọi dậy, khẳng định Văn Lực sẽ không dậy nổi.

Chưa hết giận, An Trình Diễn đi đăng ký tài khoản, kinh hỉ phát hiện tên An Trình Diễn chưa bị ai đăng ký, sau đó vào bình luận truyện của Văn Lực.

An Trình Diễn: tác giả, người xác định ta làm tất cả không phải vì Văn Lực? Hơn nữa ta cảm thấy ta với Văn Lực mới là tuyệt phối nha!

Viết như vậy không hợp với thực tế ngay cả tên cũng không đổi, An Trình Diễn cũng không đỏ mặt. Hắn khẳng định không muốn nháo lớn, cho dù dùng tên thật, hắn cũng không sợ bị người nhận ra, nhiều lắm cũng cho rằng hắn giả mạo. Bằng kinh nghiệm hắn lăn lộn nhiều năm như vậy, chuyện này khẳng định sẽ trở thành trò cười. Mấu chốt chính là, bài của Văn Lực thật sự rất vắng.

Làm xong đại sự, sau đó tiến vào ổ chăn nhẹ nhàng ôm bờ vai hắn: “Cái đồ vong ân bội nghĩa!”

Rồi nhắm mắt lại an an ổn ổn ngủ. Dem nhà cho đài truyền hình mượn quay phim không phải là nói dối, bộ phim này là do An Dịch cùng đầu tư, hắn có thể làm cho bất kỳ ai mất mặt nhưng không thể để cha mình mất mặt. Nói nửa tháng thật sự đã muốn quay hai ba tháng, nguyên bản lúc hắn trở về là có thể lấy lại nhà, kết quả bởi vì vấn đề tiến độ mà kéo dài. Thời điểm An Trình Diễn nhận được điện thoại, hắn liền nghĩ mặt dày mặt dạn tới nhà Văn Lực ở. Sống nhiều năm như vậy lần đầu tiên hắn có ý tứ cảm tạ cha mình.

Bất quá nếu bên kia kéo dài tiến độ thêm một chút, hắn sẽ càng thêm cảm kích.

Ngày hôm sau Văn Lực thức dậy so với An Trình Diễn sớm hơn, mở mắt ra liền sờ máy tính, thời điểm xem bình luận kia, biểu tình đầu tiên là hoảng sợ, sau khi hoảng sợ liền tỉnh táo lại, khẳng định không phải bản nhân, sau đó kết hợp sự hiểu biết của hắn về An Trình Diễn, hắn càng thêm xác định người này không

phải An Trình Diễn bản nhân, bản thân hắn sẽ không nhàm chán như vậy. Sau đó biểu tình Văn Lược liền dữ tợn, cư nhiên dám ở bãi của hắn nói lời hạ lưu, đặc biệt người kia còn đang ngủ bên cạnh mình.

Lại một cước gõ bàn phím, hung tợn trả lời đối phương: Mù lòa! Văn Lược thấy thế nào hợp với An Trình Diễn!

Sau đó mới vừa lòng tiếp tục ngủ.

Thời gian làm việc cùng nghỉ ngơi của hai người bất đồng, nhưng trên cơ bản coi như cùng tần suất. Văn Lược vừa mới ngủ không lâu, An Trình Diễn đã bị lạnh cấp tỉnh. Đứng lên làm bữa sáng cho Văn Lược.

Hắn với Văn Lược không giống nhau, Văn Lược vừa nghỉ sẽ ngủ như chết, mà An Trình Diễn thì sẽ hảo hảo hưởng thụ cuộc sống của mình. Hắn sẽ cho mình thời gian làm đồ ăn phong phú, xem sách, phơi nắng phơi nắng, mấy năm nay hắn cứ sinh hoạt như vậy, quay đầu lại nhìn quá khứ, hắn quả thật lãng phí rất nhiều thời gian, cho nên hắn mới có thể quý trọng mỗi một giờ một khắc của hiện tại.

Bữa sáng là cá cháo cùng salad hoa quả, không phải hao tâm tốn sức gì nhưng cũng thực phù hợp với bữa sáng, dựa theo tình huống Văn Lược đang ngủ, hắn có muốn gọi dậy cũng là một chuyện khó khăn, cho nên hắn buông tha ý định gọi Văn Lược dậy ăn điểm tâm. Bớt thời gian nhìn kịch bản, cẩn thận phân tích một chút quay bộ phim này có thể được nhiều sự đón nhận hay không, Tiểu Càng cùng công ty chọn kịch bản trên cơ bản không có vấn đề gì, nhưng hắn cũng có suy nghĩ của riêng mình, nếu hắn không hài lòng thì cho dù có được đón nhận hắn cũng sẽ cự tuyệt.

Lúc này đây hắn cầm kịch bản từ ngày hôm qua đưa tới, tạm thời kịch bản đối thủ này là có hứng thú lớn nhất, là một nhân vật có tính khiêu chiến, nhân vật là một tay đua, bên trong có rất nhiều cảnh hành động, hắn chưa từng đóng qua dạng này, nội dung chặt chẽ, tình huống hồi hộp rất hay.

Hắn theo thói quen đem ý kiến của mình cùng kịch bản viết thành bản báo cáo đưa cho Tiểu Càng, sau đó đưa lên cho công ty cùng nhau phân tích. Cho nên hắn mặc dù đang nghỉ cũng bắt đầu viết cho tới giữa trưa.

Đang lúc bẽ bộn, Văn Lược thức dậy, nghiêng ngả lão đảo từ trong phòng đi ra, xem ra là muốn đến tủ lạnh lấy nước lạnh uống. An Trình Diễn không nhìn qua, rót chén nước ấm, đồng thời bỏ vào vài cục đá đưa cho hắn.

“Cám ơn!” Văn Lược uống một hớp xem như thanh tỉnh, còn có thể nói lời cảm tạ, bất quá sau khi thấy An Trình Diễn thái độ lập tức thay đổi. Liếc mắt một cái quay về phòng ngủ.

An Trình Diễn lắc đầu, cảm thấy buồn cười. Quả nhiên một hồi Văn Lược đầu tóc bay rối lại xuất hiện: “Có thứ gì ăn không?”

Văn Lược ngồi trên ghế salon kế bên An Trình Diễn. Sau đó đem tầm mắt đặt lên máy tính trước mặt, đối với cái bình luận kia hắn vẫn có chút hoài nghi, đặc biệt nhìn đến An Trình Diễn đang cầm máy tính, bản năng liền miễn cưỡng.

An Trình Diễn cười cười chỉ chỉ hũ giữ ấm trên bàn, vẫn hâm nóng cho hắn. Văn Lược cũng không khùng hoảng, cầm thìa lên ôm hũ múc uống, một bên uống một bên nhìn An Trình Diễn, sau đó nghiêng đầu qua, thứ nhất hắn muốn nhìn xem An Trình Diễn đang làm gì, thứ hai chính là muốn nhìn một chút có thể hay không tìm ra dấu vết.

“Kịch bản mới?” Văn Lược làm bộ tùy ý nhìn kịch bản trên bàn.

“Ân! Là của Phương đạo diễn!” An Trình Diễn hào phóng đem kịch bản đưa cho hắn, “Muốn xem thì lấy đọc đi!”

“Ai nói tôi muốn xem!” Văn Lược không tự nhiên bĩu môi, uống vài hớp cháo vẫn là đem hai mắt nhìn, “Đua xe?”

“Chưa hết đâu! Còn có một chút hắc bang!” An Trình Diễn cười nói, “Toàn bộ kịch bản nếu không phải hành động thì chính là đua xe!”

Biểu tình nguyên bản còn là khinh thường sau đó mắt lập tức liền sáng. Những biểu tình của Văn Lược cho dù là nhỏ nhất toàn bộ đều dừng trong mắt An Trình Điển, hẳn đương nhiên biết ý nghĩ của Văn Lược. So với hẳn, Văn Lược xuất đạo đều diễn văn nhược thư sinh, nho nhã công tử, làm sao nể qua loại nhân vật nam nhi bản sắc nhiệt huyết này chứ, không phải không ai tìm hẳn, mà là hẳn cởi quần áo cùng bạch trảm kê giống nhau, quả thật không thích hợp!

Điểm ấy An Trình Điển đã nghiệm chứng!

“Kia.. Cảnh hơi lớn đó!” Văn Lược bĩu môi, sau đó cầm kịch bản lên thoát nhìn, nhìn nhìn biểu tình liền trở nên nghiêm túc, kịch bản này điều động nội bộ nam số hai là Nặc Uy.

Người này chính là nổi danh ngoan độc, làm người ngoan độc, quay phim ngoan độc, xuống tay càng thêm ngoan độc, bởi vậy đặc tội không ít người, nhưng bởi vì ngoại hình hẳn cứng cỏi cho nên loại điện ảnh này tha tha thiếu thiếu vẫn là thi toàn quốc chọn hẳn. Còn có một chút, hẳn có người đại diện phi thường lợi hại, cho nên đặc tội càng nhiều, hẳn cũng càng có cơ hội diễn nhiều hơn.

Bộ phim đầu tiên vì đánh người mà ra tòa, cùng người như vậy phụ cho vai chính! Vẫn là điện ảnh có sự điều động bên trong.

Văn Lược cũng không biết sao lại thế này, trong lòng cư nhiên có điểm..

Ai da! Lo lắng!

“Cậu xác định muốn diễn cái này?”

“Àn, còn đang suy nghĩ.” An Trình Điển trầm tư, hẳn kỳ thật cũng lo lắng đến Nặc Uy, bất quá thân phận hiện tại của hẳn, muốn động vào người hẳn trong làng giải trí này không có mấy người, hẳn đối với vai diễn này vẫn là có hứng thú, nhưng mà việc này không phải mình hẳn có thể quyết định, còn phải xem công ty cùng Tiểu Càng.

“Tôi cảm thấy...” Văn Lược vừa mở miệng mới phát hiện mình nhiều sự, hẳn cùng An Trình Điển cũng không phải loại quan hệ này, cho dù là cái loại quan hệ này đi, cũng không thể can thiệp vào công việc của đối phương!

Bất quá, nếu không đề cập một chút, trong lòng hẳn không chịu được, vạn nhất tương lai thật sự có cái gì, hẳn đa đa thiếu thiếu đều cảm thấy áy náy.

“Cái kia... Nặc Uy người này..”

Àn?” An Trình Điển nở nụ cười, quay đầu nhìn Văn Lược, người kia rốt cuộc có ý tứ quan tâm hẳn, thật không dễ dàng nha! Đáng tiếc người kia còn chưa phát hiện bản thân có ý tứ quan tâm mình. Hẳn thật sự yêu chết loại hành động nhỏ này của Văn Lược.

“Nặc Uy người này.. hình như... hợp tác không tốt lắm!” Văn Lược không phát hiện An Trình Điển đã sớm biết hẳn muốn nói gì, còn ngốc hồ hồ cam tâm tình nguyện hướng đối phương nói ra lời quan tâm.

An Trình Điển nhìn chằm chằm mặt Văn Lược, biểu tình muốn nói nhưng ấp úng lại không nói, thật sự rất mê người làm hẳn nhận không được đem người kéo qua trong lòng hôn loạn.

“Uy... Cậu!” Văn Lược hoảng sợ, nhẹ nhàng đặt hũ giữ ấm lên bàn, miệng đã bị chặn. Nhưng thời điểm môi bị khiêu mở ra, hẳn vẫn là theo bản năng đáp lại.

Loại bản năng phản ứng chết tiệt này thật sự làm hẳn phỉ nhổ chính mình.

Bất quá, khoang miệng An Trình Điển tràn ngập hương trái cây làm cho hẳn không có biện pháp chống lại, cảm giác bá đạo cũng không phải thực không xong, mẫu chốt chính là sơ pha dưới thân là hẳn tự chọn, độ mềm vừa phải, nằm ở phía trên, hẳn còn có điểm trầm mê.

Người lười biếng tính trơ hồng việc nha!

“Cậu lo lắng cho tôi?” Lúc hôn môi, An Trình Điển còn không quên trêu chọc Văn Lược.

Quả nhiên cùng đoán trước giống nhau, Văn Lược lập tức liền tặc mao, đẩy An Trình Điển ra, quát: “Ai muốn quan tâm cậu? Tôi sợ thương thể của cậu đụng đến Nặc Uy!”

An Trình Diễn ý cười càng đậm, né tránh tay Văn Lược ở trên mặt hôn một hơi, lại muốn hôn cái miệng của hắn. Văn Lược vội vàng gắt gao ngậm miệng lại, cặp mắt hung tợn trừng An Trình Diễn.

An Trình Diễn dở khóc dở cười, trực tiếp bóp mũi hắn hôn lên, quả nhiên không đến nửa phút, Văn Lược liền tự động mở miệng.

“Ha ha!” An Trình Diễn thật sự rất muốn cười.

Hết chương 52

53. Chương 53

Không khí tốt như vậy, đương nhiên không có lý do gì mà không làm, An Trình Diễn đem Văn Lược đặt trên ghế salon hôn hôn, tay liền xốc áo lên dò xét đi vào. Văn Lược mặt đỏ lên, vội vàng đè tay hắn xuống, phần eo là chỗ mẫn cảm của hắn, bị chạm như vậy, hắn cả người đều run rẩy, nhịn không được nhéo một chút, An Trình Diễn thấy thế liền dùng sức ngăn chặn hắn.

“Cho tôi hôn một chút đi!” An Trình Diễn vô sỉ sờ thắt lưng hắn, ngón tay nghịch ngợm ở trên bề mặt vế loạn.

“Đừng rộn!” Văn Lược có điểm cảm tức đẩy tay hắn ra.

An Trình Diễn không thêm để ý, tiến đến bên cổ Văn Lược cắn.

“Này, để lại dấu vết tôi liền đánh chết cậu!” Văn Lược tức giận quát, nhưng ý nghĩa chân chính cự tuyệt thì không có. An Trình Diễn cười cười, vội vàng vùi đầu vào, đang chuẩn bị tiến thêm một bước... có chút mất hứng, cửa mở, hơn nữa còn có hai người tiến vào. Khéo léo hai người đó chính là Tiểu Càng cùng Vệ Sanh, vào tới cửa cầm hai người đều muốn rút xuống đất tới nơi.

Chỉ thấy An Trình Diễn nằm trên người Văn Lược, đầu rút vào cổ đối phương, không biết đang làm gì, tay dò xét bên trong áo Văn Lược, xốc áo lên thấy cả làn da trắng tinh. Mà tay Văn Lược còn đang ôm An Trình Diễn, giống như là ẩn An Trình Diễn xuống người mình.

Loại tình huống này trên cơ bản không phải loại chuyện trong sạch gì.

Trong lòng Văn Lược hồi hộp một chút, phản ứng đầu tiên là: Không xong! Cái dạng này nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

An Trình Diễn thì nghĩ: Vệ Sanh như thế nào có chìa khóa chỗ này?

Loại tình huống này cho dù là người mù cũng sẽ hiểu lắm, huống chi hai người bọn họ ở trong lòng Vệ Sanh cùng Tiểu Càng chính là loại quan hệ đó. Hai người này chính là mang thanh danh cùng một chỗ.

“Cậu cậu...” Trên mặt Tiểu Càng vẫn là một bộ dạng khiếp sợ, nhanh chóng đem cửa đóng lại, biểu tình trên mặt liền giống như ăn phải ruồi bọ nói không ra tư vị.

“Ban ngày ban mặt, hai người các cậu cũng... kín đáo chút đi! Biết rõ chúng tôi sáng nay tới đây!” Vệ Sanh mặc dù có điểm khiếp sợ, nhưng dù sao cũng là người đại diện gặp qua quen mặt, sau đó mỉm cười bước vào.

“Cậu làm gì làm gì, tôi cũng không phải cố ý nhìn kịch bản của cậu, cậu đẩy tôi làm gì!” Thời điểm Vệ Sanh vừa dứt lời, Văn Lược một phen đẩy An Trình Diễn ra quát, khí lực quá lớn làm cho An Trình Diễn té trên mặt đất, hoàn toàn đem phái hành động chuyên nghiệp của mình phát huy đến mức tận cùng.

An Trình Diễn ngồi dưới đất nhịn không được cười, chuyện Văn Lược bực lên giấu đầu lòi đuôi càng thêm đáng yêu. Bất quá, hắn còn nhớ kỹ, chìa khóa nơi Vệ Sanh nhất định phải lừa gạt lấy về.

Tiểu Càng phía sau Vệ Sanh vừa thấy siêu sao nhà mình bị ngã, bản năng liền hướng hắn kéo lên, ánh mắt hoành hoành trừng Văn Lược, tựa như Văn Lược vừa phá hủy An Trình Diễn. Văn Lược cũng hiểu được kỳ quái, không rõ ánh mắt Tiểu Càng là gì, chợt dạ liền trừng trở lại.

“Tôi không sao!” An Trình Diễn cười đem Văn Lược theo trên ghế salon kéo đến, “Đứng lên đi!”

Văn Lược đẩy tay hắn ra ngồi xuống, tóc vẫn là lộn xộn, môi có điểm sưng, liếm liếm phát hiện trong cổ họng cư nhiên còn có mùi hoa quả của An Trình Điển. Mặt đỏ lên cúi đầu xuống, Vệ Sanh đi tới.

Nhìn bộ dáng của Tiểu Càng, tính bao che khuyết điểm của Vệ Sanh cũng theo nổi lên, hắn dè lại Văn Lược, với tay giúp hắn sửa tóc, một bên sửa một bên nói: “Cho dù ở nhà cũng phải chú ý hình tượng, cậu thật sự không sợ bị chụp ảnh à, không biết gần đây phóng viên đều chờ lấy tin tức liên quan tới cậu sao?”

“Ai nha, đã biết! Anh càng ngày càng giống mẹ tôi!” Văn Lược tuy rằng thực không kiên nhẫn, nhưng đầu vẫn an an phận phận giữ nguyên, tùy ý Vệ Sanh giúp sửa tóc rồi.

An Trình Điển một bên liên tục hít thở, Văn Lược đối với hắn còn chưa đến được độ thân thiết cỡ này, nhìn tay của Vệ Sanh cứ trên đầu Văn Lược nhích tới nhích lui, hắn rất không thích đứng một bên nhìn, khóe miệng hơi gợn lên, đêm nay hắn cũng phải được làm như vậy.

“Ân, hai người như thế nào cùng tới?” Văn Lược hoàn toàn không chú ý tới biểu tình của An Trình Điển.

“Dưới lầu gặp được!” Vệ Sanh sửa xong cái đầu tóc rồi kia, sau đó mở bao công văn đem văn kiện đưa cho Văn Lược. Tiểu Càng cũng lấy ra một văn kiện đồng dạng đưa cho An Trình Điển.

An Trình Điển cùng Văn Lược cũng hiểu được có kỳ quái, mở ra liền thấy, An Trình Điển vui vẻ, Văn Lược mặt lập tức liền đen. Là chương trình tạp kỹ cuối tuần. Hắn đều đã quên việc này, hiện tại nhìn đến quả thật là tin dữ. Ngay cả văn kiện và vân vân đều đã tới, hắn trốn không được rồi! Ngắm lại lần trước bị Bạch Đồng khi dễ, lúc này đây sợ là sẽ bị Liên Mục Thanh khi dễ.

“Không có gì ghê gớm, tôi buổi chiều qua đài truyền hình nói chuyện!” Vệ Sanh rất cuộc hiểu được nghệ sĩ của mình, biết hắn phi thường không am hiểu mấy cái này. So sánh với Tiểu Càng thì thoải mái hơn, An Trình Điển sớm đã tham gia những chương trình này, sau lại được hoan nghênh nên được mời đi nhiều hơn, cho nên cái này đối với An Trình Điển chỉ là tiểu nhi khoa. Vì vậy thật cẩn thận so sánh với Văn Lược, hắn thực dễ dàng ngồi bên cạnh làm việc khác.

“Không có việc gì, đến lúc đó tôi sẽ giúp cậu!” An Trình Điển cười sờ sờ đầu Văn Lược, tóc Văn Lược mềm mại cảm giác thật thích.

Văn Lược không kiên nhẫn né tay của hắn, than thở mở văn kiện, đài truyền hình gì đó nói lại, chỉ cần Văn Lược mang hình ảnh của chính mình đứng ở bên trong là được rồi, đầu liền phát đau. Hắn cơ hồ có thể tưởng tượng chính mình đứng ở trên đài, không nói gì, tẻ ngắt, không chơi nổi trò chơi... Càng nghĩ càng đau đầu.

“Được rồi! Cậu xem trước một chút, cái nào làm không được, tôi sẽ nói với đài truyền hình, sẽ không để cho cậu làm!” Thái độ Vệ Sanh có điểm cường ngạnh, bất quá đối với Văn Lược một chiều này hiển nhiên so với rồng hữu dụng. Văn Lược thở dài ngồi xuống, mở ra văn kiện thoát nhìn.

An Trình Điển cùng Tiểu Càng một bên thảo luận, thanh âm không phải lớn, nhưng Văn Lược nhìn nhìn lỗ tai mình bắt đầu hướng bên kia chạy qua.

Nghe tới hai người bắt đầu phân tích tới mấy cái kịch bản, An Trình Điển chính mình chưa xem xong, bắt quá kịch bản lái xe này đối với hắn có điều, hai người trò chuyện giống như đã có ý kiến nhất trí.

“Kỳ thật tôi biết kịch bản này tốt, tôi lúc trước chọn cũng cảm thấy bộ này hay nhất!” Tiểu Càng khép lại kịch bản, “Chúng ta hôm nay thảo luận trước, ngày mai tôi giao cho công ty, nếu có thể giải quyết, thì sẽ xong hết!”

Văn Lược một bên mở to mắt, hai người bọn họ chẳng lẽ không lo đến chuyện Nặc Uy? Vạn nhất tương lai An Trình Điển có chuyện gì thì làm sao?

“Tôi không vấn đề gì!” Lời này của An Trình Điển làm cho Văn Lược muốn ói máu.

“Vậy chuyện kế tiếp giao cho tôi!” Tiểu Càng nói: “Nếu thực sự quyết định tham gia, tôi phải tìm cho cậu một sư phụ để bồi dưỡng một khóa.”

“Ân!” An Trình Điển đáp lời Tiểu Càng, sau đó bỗng nhiên quay mặt lại, vừa lúc đối mắt Văn Lược, nhìn ánh mắt đối phương có điểm kích động, hắn lộ ra tươi cười sáng lạn. Người kia lại lo lắng cho hắn.

“Cậu có nghe hay không? Chỗ này của tôi.” Vệ Sanh phát hiện Văn Lược thất thần, khụ một tiếng đem lực chú ý kéo về.

Văn Lược sắc mặt có chút đỏ lên, tựa như đứa trẻ làm chuyện xấu bị bắt gặp, vội vàng đem lực chú ý lên văn kiện của mình. Vừa mới đem tâm trở vào, chợt nghe đến bên kia An Trình Điển ngồi xuống tựa lưng vào salon.

“Đã giữa trưa, hai người lưu lại ăn cơm đi!”

“Cậu nấu cơm?” Tiểu Càng hai mắt phát quang.

Văn Lược mặt lập tức đen xuống, loại tình huống này cùng khẩu khí của chủ nhân tính cái gì? Hẳn chủ nhà còn chưa lên tiếng, An Trình Điển đã muốn chủ động lưu người?

“Có cái gì ngon?” Có ăn, ngay cả Vệ Sanh cũng mở miệng.

“Hai người muốn ăn cái gì, tôi cùng Tiểu Lược đi mua đồ ăn!” An Trình Điển cười mang Văn Lược kéo đi.

“Này, tôi.. tôi..” Văn Lược vội vàng cự tuyệt.

“Chuyện còn chưa xong, buổi chiều tiếp tục xem đi!” An Trình Điển một phen kéo Văn Lược, “Vào thay quần áo, đi siêu thị!”

“Tôi... tôi...” Văn Lược nói không ra lời, người đã bị kéo đi đẩy vào phòng ngủ nhốt lại.

Vệ Sanh ở phía sau buông tay, người nhà hắn thật sự đã gặp được khắc tinh.

Thời điểm Văn Lược bị nhét vào phòng ngủ, hắn còn đang ngẩn người, chính là tới tình huống này, nếu hắn còn không đi thì sẽ bị nói là làm kiêu đi! Tựa như chơi trò chơi mà chơi không ra gì, khê cần môi, hắn vẫn là mở tủ quần áo, chọn một bộ thanh nhã rồi đi ra ngoài. Đi ra liền thấy An Trình Điển đã thay hảo y phục, quần áo của hắn tất cả đều nằm trong vali đi.

“Tiểu Càng nếu cậu không có việc gì, giúp tôi đem quần áo thu xếp một chút Trong vali còn có quà cho các cậu.” An Trình Điển lấy nón đội lên đầu Văn Lược, cũng lấy một cái đội cho mình, động tác thành thạo giống như đã làm mấy trăm lần.

Văn Lược soi gương sửa lại nón, sau đó càng nhìn càng thấy không thích hợp, quả nhiên, nhìn lại nón An Trình Điển, gì đây, này là nón đôi sao?

“Đi thôi!” An Trình Điển ngựa quen đường cũ với tay lấy chìa khóa xe Văn Lược, lôi Văn Lược ra ngoài.

Văn Lược thủy chung nghĩ không rõ, An Trình Điển mới ở bên đây vài ngày, như thế nào biết đường đến siêu thị. Hắn chính là gần một năm mới biết rõ.

“Cậu muốn ăn cái gì?” An Trình Điển ngồi trên xe thuận miệng hỏi.

“Tùy ý!” Tới tình huống này hắn đã muốn không chọn lựa gì, nhìn An Trình Điển thuận thực phát động xe, hắn lại nghĩ tới vấn đề kịch bản kia.

“Cậu rốt cuộc phải diễn bộ phim kia?” Rốt cuộc nhện không được, hỏi ra.

“Àn!” An Trình Điển đánh tay lái xe, lái ra khỏi bãi đỗ, Văn Lược im lặng nhìn hắn, An Trình Điển bên cạnh đường nét rõ ràng thoát nhìn dị thường đẹp trai, cùng bộ dáng bình thường bất đồng, hoặc là, Văn Lược hẳn là chưa từng cẩn thận nhìn hắn như vậy, vừa nhìn, tim lại đột ngột đập nhanh, đặc biệt là thời điểm hắn hơi nhếch khóe miệng.

Văn Lược cảm thấy tình huống rất không kỳ diệu.

“Không cần lo lắng cho tôi!” An Trình Điển cười cười vươn tay sờ đầu Văn Lược, “Bây giờ người có thể động đến tôi không có mấy người đâu!”

“Thiết!” Văn Lược khinh bỉ, loại này khẳng định đối với hắn vô nghĩa.

“Không cần nhìn tôi như vậy, lại nhìn, tôi sẽ nhện không được bỏ tay lái nhào qua hôn cậu đó!” An Trình Điển thẳng tắp nhìn chằm chằm phía trước, vẻ mặt tự nhiên quay sang Văn Lược.

Văn Lược hoảng sợ, liếc hẳn một cái, nếu không phải người kia đang lái xe, hẳn thật sự đã đâm qua một quyền rồi.

Hết chương 53

54. Chương 54

Đi qua ngôi chợ gần nhà Văn Lược, Văn Lược liền không nghĩ An Trình Diễn vì cái gì phải lái xe qua nơi này. Sau đó tới siêu thị, hẳn mới biết được dựa theo An Trình Diễn đến đây, thì phải mua rất nhiều đồ ăn.

Lúc trước mua nhà, Văn Lược liền lo lắng đến chuyện chính mình không biết nấu ăn, cho nên hẳn chọn nhà trong khu sa hoa, nhà hàng xếp dài, vì thế trong nhà hẳn cái gì cũng không có, hẳn hằng năm bên ngoài công tác, về nhà trừ bỏ đi ngủ, căn bản không có tâm tình tự nấu ăn, vấn đề ăn uống chỉ cần gọi một cú điện thoại liền được giải quyết, làm gì phải khổ cực như vậy.

Cho nên hiện tại An Trình Diễn ngụ lại, tự nhiên đồ ăn này nọ cũng nhiều hơn, cơm cũng phải nấu, đồ rửa chén cùng túi đựng rác cũng phải mua. Bất quá cũng may lúc Văn Lược mua nhà, dụng cụ trong bếp đều được người ta mua sẵn, nếu không hiện tại cũng phải mua nồi chảo dụng cụ linh tinh.

Bất quá ngoại trừ những thứ kia An Trình Diễn cũng mua không ít, hay cái xe đẩy đầy đồ, Văn Lược cảm thấy chính mình thật mất mặt. Hai nam nhân cùng đẩy xe đi siêu thị cũng thực kỳ quái đi! Còn mua nhiều như vậy..

Hẳn như thế nào trước kia không nhìn ra, An Trình Diễn ở nhà sẽ như vậy.

“Ngày mai kêu Bạch Đồng cùng Liên Mục Thanh đến ăn cơm đi!” An Trình Diễn một bên chọn trái cây, một bên nói với Văn Lược.

“Àn?” Văn Lược hừ một tiếng nhỏ trả lời, ánh mắt còn đang nhìn An Trình Diễn lựa trái cây, hẳn hoàn toàn không ý thức được An Trình Diễn đang nói cái gì.

“Vậy cậu không có ý kiến..”

“Cái gì gọi là tôi không có ý kiến!” Văn Lược bỗng nhiên giật mình tỉnh lại, dựa vào cái gì hẳn phải cho Bạch Đồng cùng Liên Mục Thanh đến ăn cơm, hẳn trước đó vài ngày còn bị Bạch Đồng chính, này bút sổ sách còn chưa tính, còn dám tới ăn cơm.

“Cậu có ý kiến gì?” An Trình Diễn nghiêng đầu nhìn hẳn, biểu tình vô tội làm cho Văn Lược không đành lòng nói, hẳn kiên quyết bảo, “Cậu nếu muốn tham gia tiết mục của Liên Mục Thanh, trước tiếp xúc một chút có cái gì không tốt?”

“Tôi..” Vừa nghe xong Văn Lược lại không có biện pháp phác bản.

“Trước chào hỏi, miễn cho đến lúc đó hẳn khỏi trêu chọc cậu! Cậu còn chưa bị Bạch Đồng trêu chọc đủ? Liên Mục Thanh cùng hẳn là cùng một loại người!” An Trình Diễn cười nói, sau đó bỗng nhiên đè thấp mũi, tay nắm lấy tay Văn Lược bên cạnh hẳn.

“Này, cậu...” Văn Lược bị hù chết, vội vàng giãy, nhưng hẳn càng giãy An Trình Diễn càng nắm chặt, tùy ý giãy dựa như thế nào cũng thoát không được. Văn Lược không có biện pháp, vừa lúc đem mũi kéo xuống.

An Trình Diễn thực vừa lòng với loại thái độ “khuất phục” này của Văn Lược, hẳn vẫn đều muốn cùng nhau đi dạo siêu thị, tay cầm tay cùng nhau lựa chọn gì đó. Loại này thoát nhìn giống như cuộc sống đơn giản, trên người bọn họ vĩnh viễn không có khả năng này phát sinh, không nói trước hai nam nhân dắt tay nhau và vân vân, chỉ là hai người đem mũi kéo xuống, cũng sẽ khiến cho siêu thị xôn xao. Làm mình tỉnh có tự giác của mình tỉnh, không nên hơi một tí liền tim đập loạn.

An Trình Diễn loại hình vi mao hiểm này, làm cho Văn Lược mãi cho đến khi lên xe tìm vẫn chưa được an ổn. Tay bị nắm chặt, đối phương một bộ dạng thần nhiên bình tĩnh nắm lấy tay hẳn tiến vào trong đám người, nếu Văn Lược không biết An Trình Diễn, hẳn cũng hoài nghi người này liền giống như một gia đình chúa phu (người chồng mẫu mực) bình thường.

Văn Lược không am hiểu này nọ, cho tới bây giờ vào siêu thị cũng chỉ mua đồ ăn sẵn, căn bản sẽ không lựa chọn, lúc này đây bị kéo tới hàng thủy sản cùng hoa quả phơi khô, rồi từ hàng hoa quả phơi khô đi tới hàng rau, tay vẫn bị nắm chặt, cho dù An Trình Điển chọn đồ ăn, tay hắn cũng sẽ giữ chặt không buông.

Văn Lược từ khấn trương bắt đầu từ từ thản nhiên, cảm thấy được để người này nắm tay như vậy rất tốt. Hắn còn chưa từng nắm tay người khác ở ngoài đi dạo, ngón tay nhịn không được liền bầu vào tay đối phương.

“Ân?” An Trình Điển bỗng nhiên ý thức được quay đầu nhìn Văn Lược.

Văn Lược mặt đỏ lên vội vàng buông lỏng tay, An Trình Điển vội vàng nắm chặt, sau đó cười cười cầm lấy tay hắn kéo vào ngực, gắt gao đè lại, một bên tiếp tục nhìn xem mua cái gì.

Văn Lược chậm rãi thả lỏng khí lực, can đảm cầm tay An Trình Điển, lần lượt đứng một bên hắn.

“Buổi trưa thời gian nhanh tôi tùy tiện làm vài món, buổi tối làm món cậu thích?” An Trình Điển quay đầu nhìn Văn Lược.

Văn Lược nghĩ, không hiểu được buổi trưa thời gian nhanh cùng buổi tối có gì khác nhau? Nhưng nghe được có ăn ngon liền vui sướng chính mình lựa vài món muốn ăn. Dù sao An Trình Điển nói hắn làm, cho nên Văn Lược cố ý chọn mấy món có nguyên liệu phi thường khó khăn.

Hai người đẩy xe ra tính tiền, Văn Lược cảm thấy rất xấu hổ, vội vàng kéo thấp mũ. An Trình Điển kéo mũ hắn xuống dùng sức kéo mũ Văn Lược, sau đó tính tiền. Thu ngân nhìn một đồng đồ sắc mặt đều thay đổi.

“Vất vả!” An Trình Điển cười lấy thẻ ra chuẩn bị trả tiền. Thu ngân MM nghe được thanh âm liền ngừng đầu nhìn, miệng nháy mắt mở rộng, Văn Lược chú ý tới vẻ mặt của thu ngân liền vội vàng giãy tay ra.

An Trình Điển không để ý lắm, hướng thu ngân MM trừng mắt, ngón tay để lên miệng làm động tác ‘xuyết’, bộ dáng đẹp trai làm cho thu ngân MM mê đắm sưng sốt, tầm mắt liền dừng lên người Văn Lược bên cạnh, miệng lại mở rộng. Văn Lược không như An Trình Điển buồn tào, chỉ có thể miễn cưỡng cười cười.

“Cái kia..” Thu ngân MM cắn môi do dự, “Có thể ký tên cho tôi không?”

An Trình Điển nở nụ cười, sau đó theo bóp da lấy ra ảnh chụp, nhìn nhìn thu ngân rồi viết một chuỗi ký tự, sau đó lôi kéo Văn Lược bước đi.

“Cậu vừa mới đưa cho nàng cái gì?” Văn Lược đuổi theo An Trình Điển phía trước hỏi.

“Ân? Hình như là ảnh chụp của cậu.” An Trình Điển tiếp tục giả ngu bước đi.

“Cái gì?” Văn Lược sưng sốt một chút, lập tức liền bốc hỏa, hắn tuyệt đối tin tưởng An Trình Điển có thể làm ra loại chuyện này, “Cậu... Cậu.. cậu cứ nhiên lại lấy ảnh chụp của tôi..”

“Cậu không phải nên tò mò tại sao tôi có ảnh chụp của cậu trong bóp sao?” An Trình Điển một bên bỏ đồ vào cốc xe, một bên tán gẫu cùng Văn Lược, hắn dám chắc một điều, trong bóp của hắn có ảnh chụp của Văn Lược, bất quá cái loại trân quý phẩm này làm sao có thể tặng cho người khác? Huống hồ để người khác biết được trong bóp tiền của mình lại có ảnh của Văn Lược thì sẽ trở nên thế nào, hắn thích Văn Lược, cũng không muốn vì chuyện này mà làm liên lụy y.

Khi về đến nhà, Tiểu Càng đã sắp xếp xong quần áo của An Trình Điển vào tủ của Văn Lược, về phần quà tặng, hai người đã lấy, hiện tại đang ngồi một bên xem TV.

Văn Lược vừa thấy hai người liền bốc hỏa, cảm gót to vút trên mặt đất, đi qua đá chân Vệ Sanh: “Đi giúp tí coi, tôi không phải cho anh ở lại đây để hưởng phúc.”

Vệ Sanh đang ăn gì đó cũng bị Văn Lược đá đi, thâm thì thâm hương vào phòng bếp, “Cậu không phải luyến tiếc để An Trình Điển nhà cậu làm một mình một đi!”

Văn Lược mộng còn chưa ngồi xuống salon, nghe như thế liền đứng lên, “Anh... Anh.. Anh trở lại đây ngồi xuống cho tôi!”

Vệ Sanh xấu hổ đứng tại chỗ.

“Ngồi xuống!” Văn Lược hung hăng chỉ salon. Vệ Sanh thành thành thật thật ngồi trở lại, Văn Lược đưa đồ ăn vặt cho hắn, “Ăn!”

An Trình Diễn ở cửa cầm hai gói đồ, nhìn hai người đùa giỡn, không ngừng hâm mộ. Không có biện pháp, Văn Lược đối hắn có cảnh giác, hiện tại có người ngoài, hắn có thể cùng mình nói chuyện đều là có chút khách khí.

An Trình Diễn thở dài, vẫn là làm việc đi! Một bao rồi một bao đem để lên bàn trong bếp, sau đó bắt đầu nấu cơm. Ba người kia bên ngoài thật nhẫn tâm không vào giúp. An Trình Diễn ai oán nhìn nhìn phòng khách, ba người đang xem tiết mục của Liên Mục Thanh, trừ bỏ Văn Lược nghiêm trang, mặt khác hai người kia đều đã cười lăn lộn.

Muốn người này cười thật khó khăn.

Quên đi, khẳng định không có người giúp, An Trình Diễn nhận mệnh liền đóng cửa phòng bếp, khởi công. Trước đem xương vào hầm, sau đó bắt đầu làm cái khác.

Đại khái qua mười mấy phút đồng hồ, cửa phòng bếp đột nhiên bị đẩy ra, An Trình Diễn quay đầu lại nhìn không được cười, Văn Lược hé ra mặt không được tự nhiên ở cửa.

“Bọn họ kêu cậu vào đây?”

“Hừ!” Văn Lược hắc nghiêm mặt mở cửa đi vào, sau đó khép lại, “Bọn họ mới không quản cậu!”

Ngụ ý chính là, hắn đây tự nguyện tiến vào giúp đỡ. An Trình Diễn nở nụ cười, Văn Lược lập tức mặt liền vặn vẹo, “Cậu không cần loạn tưởng, tôi cảm thấy để khách nhân ở trong phòng bếp làm một mình không phù hợp với triết học chủ nhà của tôi.”

“Àn!” An Trình Diễn vẫn như cũ nhìn Văn Lược cười.

Văn Lược lúc này mới chú ý đến An Trình Diễn bộ dạng ủy khuất, tạp dề buộc trên người, cư nhiên lộ ra một cổ lực tương tác, Văn Lược nghĩ người này nếu diễn vai gia đình chúa phu, nhất định cũng là chúa phu suất nhất.

Đang nghĩ ngợi An Trình Diễn đã bước tới choàng cho hắn cái tạp dề.

“Đừng nhúc nhích! Tôi giúp cậu hạ tạp dề.” An Trình Diễn đứng phía sau, phả ra hơi thở ở cổ hắn, làm cho hắn nhìn không được rút cổ lại, sau đó bên hông căng thẳng một phen liền bị buộc chặt. An Trình Diễn dán rất gần, hai tay ở sau lưng lộng, Văn Lược nhìn không thấy, trong lòng cảm thấy khó chịu.

“Tốt lắm!” An Trình Diễn giúp hắn hạ dây lưng còn vỗ mông hắn một cái.

Văn Lược lập tức nhảy dựng lên, liếc ngang trừng mắt hắn, “Cậu làm gì?”

“Cậu cảm thấy được tôi muốn làm gì?” An Trình Diễn bị Văn Lược trừng mắt, ngoạn tâm lập tức thức dậy, tiến qua dựa vào Văn Lược, “Cậu có phải hay không chờ mong tôi đối cậu làm cái gì nha?”

“Cái rắm!” Văn Lược lui lại, phòng bếp nguyên bản không lớn còn phải chứa hai đại nam nhân, hắn lập tức bị đẩy tới vách tường.

“Làm thần tượng cũng không nên thô lỗ như vậy.” An Trình Diễn tiếp tục tiến tới dán chặt Văn Lược vào tường.

“Không phải việc của cậu!” Văn Lược tiếp tục thô lỗ quát, bất quá bởi vì cổ kị hai người bên ngoài, thanh âm bị đè nén đến mức thấp nhất, hiệu quả giảm tới một phần ba.

“Cái miệng thật đúng là..” An Trình Diễn tự cố tự địa nói xong, sau đó thực tự nhiên cuối xuống ngậm lấy cái miệng kia.

Văn Lược đại khái là có chuẩn bị, cho nên thời điểm môi An Trình Diễn áp tới, hắn rất nhanh quay đi chỗ khác, nhưng An Trình Diễn phản ứng so với Văn Lược nhanh hơn, hai tay giữ chặt mặt Văn Lược, cứng rắn áp tới, so với dự đoán còn muốn tham lam đem hôn môi này làm đủ diễn.

Hết chương 54

55. Chương 55

Văn Lược bị đặt trên tường hôn một cái, người cũng bắt đầu từ thanh tỉnh trở nên hỗn loạn, An Trình Điển luôn có biện pháp làm cho hắn lạc mất chính mình. Hơi hơi nheo mắt nhìn thấy tạp dề ô vuông của đối phương, ngực không hiểu sao liền bị lấp đầy, so với chính trang An Trình Điển, dạng này càng làm hắn dễ dàng buông lỏng đề phòng hơn.

An Trình Điển khề hôn không giống như một màn kịch liệt, thật ra là rất ôn nhu. Văn Lược không phải nữ nhân, bị đối xử ôn nhu như vậy, không khỏi có điểm cảm tức, trong lòng rất không thích đáp lại, tựa như một hồi chiến đấu kịch liệt, ý đồ dùng nam tính của chính mình kích thích ý chí chiến đấu của đối phương.

Thực hiện nhiên hắn tính sai, hơi thở An Trình Điển đã bắt đầu muốn hỗn loạn, nhưng động tác của hắn vẫn không thô lỗ, cũng tựa hồ không mang nửa điểm dục vọng, mà là kiên nhẫn vượt cánh tay Văn Lược, một tắc rồi một tắc, mỉm cười biểu tình thoát nhìn một chút cũng không làm người ta chán ghét.

Đại khái ở chung nên hình thức cũng chậm rãi xảy ra biến hóa, hôn môi cũng trở nên tự nhiên, bất quá không biết lúc nào hai người lại đều mở mắt, nhìn thấy mắt nhau không nhịn được bật cười.

An Trình Điển búng trán Văn Lược, cố ý nói: “Tại sao lại nhìn tôi?”

“Cậu nếu không nhìn tôi, làm sao biết tôi nhìn cậu?” Văn Lược quay đầu không cố ý nhìn An Trình Điển, vì chính mình vừa bị thất thố đi sự che giấu.

Hai tay vô tình cố ý nhéo thất lưng An Trình Điển, vì cái gì bàn tay lại nhéo thất lưng đối phương? Còn không phải thân thân liền không tự chủ được ôm lấy hắn.

Không biết mấy ngày nay có phải ông trời rộng rãi hơn hay không, làm cho An Trình Điển dị thường tràn ngập cảm giác thỏa mãn, phản ứng của Văn Lược quá mức đáng yêu, rõ ràng thẹn thùng muốn chết, lại luôn chống đối lộ ra bộ mặt hung hăng, căn bản lực sát thương không có đến nửa điểm. Dựa theo An Trình Điển mà nói biểu tình của hắn là thập phần hưởng thụ, nhịn không được đem đối phương kéo qua đặt lên tường hôn tiếp một lần, ôn nhu liếm từng góc ngách bên trong như thưởng thức rượu vang, cuốn lưỡi đối phương kéo lại đây.

“Ngô!” Văn Lược không tự chủ được phát ra tiếng thét kinh hãi.

An Trình Điển giở trò xấu nắm lấy thất lưng hắn, hướng trên tường đẩy, Văn Lược không dám động, thất lưng là vị trí mẫn cảm của hắn, đối phương chạm vào sẽ chịu không được mà run rẩy, nhược điểm này lúc trước đã bị An Trình Điển phát hiện ra, hiện giờ không nhân cơ hội lợi dụng thì không phải An Trình Điển. Văn Lược bất đắc dĩ, chỉ có thể phối hợp ôm lấy lưng An Trình Điển, tích cực hưởng ứng hắn hôn môi.

Không biết vì cái gì, biết rõ bên ngoài còn có người, hắn cư nhiên cảm thấy hưng phấn. Nơi này chính là phòng bếp. Tuy rằng chỗ này không xài qua, không có những vấn đề dầu mỡ khói bếp, nhưng ở địa phương này hôn môi, động tác còn càng ngày càng quá, trong lòng Văn Lược cảm thấy thẹn tâm mình đang kêu gào.

An Trình Điển mặc kệ, buổi sáng hắn bị buộc đè nén dục vọng, lúc này rốt cuộc áp chế không được.

“Vù vù...” Tiếng thở dốc vang lên bên tai, An Trình Điển không an phận lấy tay sờ bụng Văn Lược, dọc theo quần áo đảo quanh, Văn Lược muốn ngăn tay hắn lại, nhưng bị An Trình Điển dùng thân thể áp sát, chỉ có thể giang hai cánh tay tựa vào trên tường, không chỗ bám víu cuối cùng vẫn lựa chọn ôm An Trình Điển.

Ngoạn tâm của An Trình Điển hôm nay đặc biệt nặng, tay ở trên lưng đối phương quanh co, nửa vờ, còn thực đùa dai nhéo một phen. Văn Lược bị nhéo hút một hơi lạnh khí, há mồm định cắn đầu lưỡi đối phương, An Trình Điển vội vàng né tránh, trong ánh mắt mang theo tươi cười thú vị, Văn Lược sinh khí muốn động thủ. An Trình Điển bắt đầu dùng tay dò xét xuống dưới, một phen cảm lấy bộ vị yếu ớt của đối phương.

Văn Lược khẩu khí thiếu chút nữa thuận không nổi, tên hỗn đản này! Lợi dụng lúc người ta không đề phòng.

Bàn tay vừa thả lỏng đã phải nắm chặt lại, An Trình Điển không chút khách khí nắm bộ vị kia bắt đầu vuốt ve, chỉ chốc lát, Văn Lược liền từ bỏ chống cự, thở phì phò dựa vào tường, sắc mặt ửng đỏ, hai tay vô

lực đặt trên vai An Trình Điển. An Trình Điển cảm thấy bộ dạng này của hắn rất đáng yêu, liền tiến qua hôn vài cái lên mặt hắn, cầm lấy tay hắn hướng dưới thân mình dò xét.

Văn Lược đứng đến chỗ nóng hổi kia, nhin không được rút lại một chút, An Trình Điển vội vàng dè lại, cái loại chờ đợi này không có biện pháp làm cho người ta cự tuyệt, Văn Lược liền thỏa hiệp, nếu bên ngoài không vướng bận hai người kia, hắn chỉ sợ An Trình Điển ra yêu cầu gì tiếp theo, hắn đều sẽ đáp ứng. Thời điểm ý thức được loại cảm giác này, Văn Lược kinh ngạc một chút, hắn khi nào trở nên thuận theo như vậy?

“Đang nghĩ cái gì?” Văn Lược không phải loạn tưởng, An Trình Điển dùng sức cầm vật kia của Văn Lược, cắn bên tai y nghĩ không muốn nhiều lắm, An Trình Điển cũng biết Văn Lược sẽ thuận theo, nhưng hắn chưa từng nghĩ đến loại tình huống này, đối phương bỗng nhiên phân tâm.

Chuyện tiếp theo cũng thuận theo tự nhiên, động tác An Trình Điển ôn nhu tràn ngập lực hấp dẫn, ôn nhu làm cho Văn Lược căn bản không có lực chống đỡ, loại này giống như tình nhân đang âu yếm, bất quá hắn không rõ trong lòng rốt cuộc suy nghĩ cái gì.

Loại sự tình này lại làm ban ngày ban mặt, đối với hai người bọn họ mà nói đều là lần đầu tiên, loại này bại lộ dưới ánh mặt trời còn nghe được tiếng trò chuyện bên ngoài làm cho bọn họ xúc động, quá trình liên tục không có bao lâu, nhưng lại làm lúc ban ngày khiến cho bọn họ cảm thấy mất cảm đồng dạng. Động tác tay càng lúc càng nhanh, tiếng thở dốc càng ngày càng lớn, thời điểm trước khi xuất ra, An Trình Điển áp sát vào môi đối phương, đem tiếng thở dốc của hai người nuốt vào trong bụng, trao đổi hô hấp cùng thở dốc, đem sự ấm muối lên tới cực hạn.

Run rẩy giao địa phương yếu ớt kia cho đối phương, Văn Lược cơ hồ trống rỗng, tựa vào trên tường có điểm chân không chạm đất, An Trình Điển rút ra chiếc khăn giúp hắn lau sạch sẽ, hôn nhẹ cái miệng của hắn, nhin không được ngậm lấy môi đối phương hôn sâu.

Văn Lược đỏ mặt không chịu nhìn dưới thân chính mình, không được tự nhiên nhìn nôi canh, bên trong tản mát ra hương thơm mê người, bỗng nhiên bụng rất không biết nể tình kêu ‘ọt ọt’ một chút.

Tay An Trình Điển vừa lúc lau tới đó, bụng Văn Lược kêu lên một chút, hắn nhin không được cười.

Văn Lược thẹn quá thành giận một phen đẩy hắn ra, vừa lúc đứng tới chiếc đĩa gần đó, chiếc đĩa rất xuống đất tạo ra thanh âm thanh thúy, không phải rất lớn nhưng Tiểu Càng cũng đã nghe thấy rồi.

“Làm sao vậy?” Thanh âm Tiểu Càng lập tức tới gần, hô hấp Văn Lược liền khản trương, không để ý người ta có nguyện ý hay không, kéo lấy quần An Trình Điển, đem vật kia nhét vào.

An Trình Điển nhin không được muốn cười, nghe thanh âm ngoài cửa, một cái nghiêng người che trước mặt Văn Lược, nói ra lời đáp cho Tiểu Càng khi thấy cánh cửa mở ra: “Rớt đĩa thôi mà!”

“Các cậu.. sẽ không ở trong này đánh nhau đi!” Tiểu Càng hồ nghi hướng bên trong thăm dò, An Trình Điển không để lại vết tích ngăn trở Văn Lược ở phía sau.

“Cậu khi nào thấy qua tôi đánh nhau?” An Trình Điển cười vãn đạm phong kinh, “Phòng bếp nhỏ, Tiểu Lược giúp là được rồi.”

Tiểu Càng đem siêu sao nhà mình đánh giá một chút, không thấy được vấn đề gì, liền ngượng ngùng bước trở ra. An Trình Điển vừa khép cửa lại, Văn Lược liền dắm một quyền vào bụng hắn.

An Trình Điển không kịp đề phòng trúng một quyền, chỉ có thể trong lòng thở dài, người kia lúc ấy rõ ràng rất hướng thụ, sau lại giả bộ đứng đắn. Văn Lược đánh xong cũng không nói gì, trực tiếp đi qua mở nắp nôi canh kia, An Trình Điển không kịp ngăn hắn, liền nhìn thấy Văn Lược nhanh như chớp buông nắp nôi, hay tay ở trên không vậy không ngừng, hiển nhiên là bị phồng rồi.

Nấu cũng hơn một giờ rồi, có thể không bị phồng sao?

An Trình Điển bất đắc dĩ, đối mặt với cuộc sống dần dần của Văn Lược, hắn còn có thể thế nào, cầm tay hắn lên xem một chút đảm bảo không có vấn đề gì, sau đó đem bao tay trên tường tháo xuống đeo vào mở nắp nôi, lấy thìa múc một muỗng, đưa đến trước mặt Văn Lược, “Thử xem!”

Vừa mới bị phỏng, hiểu nhiên không dám tùy tiện nếm, có điểm không được tự nhiên thối hai cái, sau đó uống một hơi, ánh mắt liền sáng. Biểu tình này làm cho An Trình Điển muốn nhào qua hôn.

“Thời gian không đủ, bằng không hương vị sẽ ngon hơn, buổi tối tôi làm cho cậu ăn!” An Trình Điển thật tự nhiên đem nước canh trên thìa còn sót lại đưa đến bên miệng liếm một chút, động tác tuy rằng không tính là ngả ngón nhưng cũng mang theo vài phần màu tình ái, Văn Lực xấu hổ mặt lại đỏ.

Đến cuối cùng Văn Lực cũng không giúp được gì, trừ bỏ đem đồ ăn từ trong bếp bưng ra, Tiểu Càng cùng Vệ Sanh sớm đã đói đến mức đằng trước đã muốn dán sát vào lưng, thấy đồ ăn trên bàn liền cầm đũa khai ăn.

Văn Lực thẳng đến khi nhìn thấy An Trình Điển làm mới hiểu được, tùy tiện làm là có ý gì, mấy món này thật là hẩn tùy tiện làm, bất quá thoạt nhìn đều không đơn giản, sắc vị cũng rất cầu toàn, so với nhà hàng ở phía dưới không kém chút nào, nhin không được nuốt nước miếng. Hẩn bỗng nhiên bắt đầu chờ mong buổi tối An Trình Điển sẽ làm món gì.

“Chậm hơn nha!” Tiểu Càng một bên oán giận một bên đã muốn bới chén cơm thứ hai, Vệ Sanh tuy rằng không nói chuyện, nhưng động tác tay cũng rất nhanh.

“Đói như vậy sao? Đồ ăn của tôi không phải đã bị hai người ăn hết rồi sao?” Văn Lực ngồi một bên uống canh An Trình Điển nấu cho hẩn, sắc mặt không phải tốt lắm. Hai người kia là quỷ đói đầu thai sao? Văn Lực bĩu môi.

Kỳ thật hẩn cảm thấy chính mình có điểm già mồm cái lão, An Trình Điển làm đồ ăn ngon như vậy lại bị loại người này dùng phương thức ngư tước mẩu đơn mà đối đãi, ít nhất cũng phải như hẩn chậm rãi uống canh, chậm rãi gấp thức ăn bỏ vào miệng, chậm rãi nhai.

“Trình Điển, xuống tay nghề rồi sao? Lúc này có ba món cùng một nồi canh mà làm tới hai giờ, tôi đều muốn chết đói rồi!” Tiểu Càng bắt măn trách An Trình Điển, hẩn vừa mới nói xong, Văn Lực đang uống canh thiếu chút nữa sặc chết.

Phải biết rằng nấu gần hai giờ, hơn phân nửa thời gian là bọn họ làm...

Lúc ấy xấu hổ còn không rõ ràng, hiện tại bỗng nhiên bị lôi ra, Văn Lực đều nhanh đem đầu nhét vào trong chén mình.

“Bên này tôi chưa quen.” An Trình Điển giải thích, lý do thực chính đáng, ngay cả Văn Lực cũng phải tin. Trên thực tế, phòng bếp nhà hẩn đều đã bị An Trình Điển xài qua, làm sao có thể chưa quen?

“Ấn! Tôi buổi chiều còn có việc.” Vệ Sanh bỗng nhiên nói, “Văn Lực cậu xem xong, có ý kiến gì thì gọi điện nói cho tôi biết! Cái kia.. An Trình Điển cậu có kinh nghiệm, đến lúc đó, hỗ trợ Văn Lực một chút.”

An Trình Điển gật gật đầu, loại sự tình này không cần Vệ Sanh dặn dò, hẩn cũng sẽ làm.

“Văn Lực, tôi không ở đây cậu cũng đừng ỷ lại mà không xem kỹ, có chuyện gì sơ suất cũng đừng tránh tôi không nhắc cậu!” Vệ Sanh nói, đầu quay sang nhìn Văn Lực, cả người đều có khí phách, “Không còn nhiều thời gian. Ngày mai liền đến đài truyền hình diễn tập.”

“Còn muốn diễn tập?” Văn Lực nói thâm.

Vệ Sanh trừng mắt nhìn hẩn, Văn Lực không nói, cúi đầu tiếp tục uống canh. An Trình Điển nhìn hai người, trong lòng ề ề, đến khi nào Văn Lực sẽ nghe lời hẩn giống như thế?

Hết chương 55

56. Chương 56

Ăn cơm trưa xong Vệ Sanh có việc muốn đi, Tiểu Càng hôm nay không lái xe tới, xe để ở đài truyền hình nên đi theo ra. An Trình Điển dọn dẹp tàn cục, Văn Lực ngồi trên salon xem văn kiện Vệ Sanh đưa tới.

Đầu đầu, hiện tại chương trình tạp kỹ làm sao vậy, như thế nào cái gì cũng làm ra? Càng quá phận chính là, trừng phạt biến thái này là ai nghĩ ra? Văn Lược nghĩ đến bộ dạng mình trên đài, toàn bộ hình phạt này đều dùng trên người hắn, hắn sẽ hỏng mất!

Văn Lược tựa đầu trên ghế salon, đầu đau muốn chết, lại không dám không xem, Vệ Sanh lúc này hung hăng nói như vậy, nếu hắn không xem hết, ngày mai diễn tập xảy ra tình huống gì Vệ Sanh chắc chắn sẽ không biết làm sao cứu hắn. Nhưng dựa theo trạng thái của hắn hiện giờ, rất khó không cần Vệ Sanh giải cứu.

Chịu đựng đau đầu xem xong, mí mắt Văn Lược đều muốn đánh nhau. Nhìn An Trình Điển bận rộn trong bếp, nhìn nhìn máy tính để trên bàn, tâm tư liền chuyển, lặng lẽ lấy máy tính của hắn, mặc dù là hành vi không có đạo đức, nhưng mà...

Thật sự rất ngạc nhiên nha! Hắn rất tò mò muốn biết cái ID kia rốt cuộc có phải An Trình Điển hay không. Trong lòng Văn Lược nổi lên hiếu kỳ vươn tay sinh ra tội ác.

Thời gian dài không sử dụng, máy tính đã tự động khóa, Văn Lược trầm tư nhìn khung mật khẩu, dựa theo quy tắc thông thường, đầu tiên nghĩ đến chính là ngày sinh nhật của An Trình Điển, nhập vào cư nhiên không đúng, vậy thì là số điện thoại, nhập vào, vẫn không đúng, Văn Lược không cam tâm, đến nước này Văn Lược phải mò cho ra mới được.

Thời điểm hắn ngồi trước máy tính chiến đấu hăng say, phía sau bỗng nhiên truyền đến thanh âm: “Sao không thử ngày sinh nhật của cậu xem!”

Có đạo lý nga! Văn Lược liền đem ngày sinh của mình nhập vào, nhấn enter, thật sự đúng rồi! Bất quá... nhận ra có gì đó không đúng, có điểm xấu hổ quay đầu lại, An Trình Điển chính là ung dung nhìn hắn.

“Cái kia.. Tôi.. tôi chỉ xem một chút!” Nhìn lên ** của người khác dù sao cũng không đúng, Văn Lược một chút lập trường đều không có, chột dạ nên thanh âm cũng nhỏ đi một nửa.

“Cậu muốn xem cái gì?” An Trình Điển ngồi xuống, thực tùy ý khoác vai hắn.

Văn Lược không được tự nhiên né tránh cánh tay hắn. An Trình Điển kỳ thật đã chú ý tới Văn Lược lúc hắn ngồi vào máy tính, bất quá nghĩ hắn không đoán ra mật mã, vậy thì mặc kệ hắn đi, bất quá lúc nhìn thấy hắn nhập mật mã, trong lòng cảm thấy hắn đối với mình có một chút muốn giải mã mà thỏa mãn, An Trình Điển thật đúng là dễ dàng thỏa mãn. Đây chứng minh hắn đối với mình không phải hoàn toàn không muốn biết gì cả.

Sau đó trộm đến gần nhìn, Văn Lược nhập ngày sinh nhật hắn, số điện thoại, địa chỉ nhà, ngày cùng nhau hợp tác,.. Hắn rốt cuộc nhìn không được nhắc Văn Lược.

“Cậu.. Cậu sao lại dùng ngày sinh của tôi làm mật khẩu máy tính?” Văn Lược mặt có điểm đỏ, cúi đầu không dám chạm vào máy tính.

“Bởi vì biết cậu sẽ nhìn trộm máy tính của tôi! Cho nên đem mật mã xây dựng trên đầu cậu.” An Trình Điển một phen lấy máy tính kéo qua bên người, “Xem xong rồi?”

“Xem xong rồi!” Văn Lược khó chịu rút văn kiện dưới móng ra, “Tôi cảm thấy tới lúc đó mình sẽ bị đùa chết!”

“Có tôi ở đây!” An Trình Điển trực tiếp đem văn kiện để lên bàn, “Quên đi! Thứ này không có gì hay để xem. Nếu dựa vào lời nói mà diễn, diễn xuất sẽ có hiệu quả bình thường, đến lúc đó cậu xem như chơi đùa là được rồi, dù sao cũng có tôi mà!”

Văn Lược không dám gạt đầu, có hắn nên mới phải lo đó! Lần trước nói chuyện điện thoại đã bị hắn làm cho mất mặt như vậy. Lần này khẳng định sẽ còn khủng bố hơn, đến lúc đó trên đài còn có Liên Mục Thanh, bản thân nhất định sẽ bị đùa chết.

“Đừng nghĩ nhiều, ngày mai sau khi diễn tập xong cùng Liên Mục Thanh bọn họ đi ăn một bữa cơm đi!” An Trình Điển vỗ vỗ vai hắn, tiến qua hôn một hơi, “Có tôi ở đây, cậu sợ cái gì?”

An Trình Diễn nhìn hần cảm thấy buồn cười, ra mắt nhiều năm như vậy nhưng sợ tham gia chương trình tạp kỹ chắc hần là người đầu tiên đi!

Người ta đã nói như vậy, Văn Lực còn có thể nói gì, đối phương ở đây chiếm tiện nghi thật sự hần muốn nói cái gì cũng không được. Bất quá Văn Lực đối với hôn môi thật sự không có biện pháp chống cự, An Trình Diễn hôn xong hần vẫn ngây ngốc ngồi ở đó, nửa ngày đều không nói chuyện, An Trình Diễn còn tưởng hần làm sao, nhìn kỹ thì ra đang ngủ gà ngủ gật.

Trạng thái bụng no liền buồn ngủ của Văn Lực cũng giống như trạng thái của heo, bình thường đều là Vệ Sanh giám sát hần, vì thể trọng, hần đều nhìn. Từ khi An Trình Diễn trông nom hần, hần càng ngày càng phát phì.

An Trình Diễn không quấy nhiễu hần, mà nhẹ nhàng đem đầu hần đặt lên đùi mình (Hoa Đông: vì sao câu này thoát nhìn như khủng bố văn?), cầm lấy một bên thăm da lông ngắn đắp lên người hần.

Đến chiều, ngoài trời dương quang ảm đạm, bên trong một mảng kiêu diễm, An Trình Diễn một bên làm việc một bên cố ý đem thanh âm đánh máy xuống nhỏ nhất, hiệu suất giảm tới cực hạn, cuối cùng thật sự không có biện pháp, chỉ có thể lấy kịch bản ra xem. Nhìn bộ dáng Văn Lực ngủ say, hần thật sự không muốn quấy nhiễu không khí yên tĩnh này.

Theo hần nhận thức Văn Lực, chỉ biết người này tính cách nóng nảy và có thói quen xem giấc ngủ như mạng sống. Chỉ cần có người đánh vỡ quy tắc hần tuân thủ nghiêm ngặt, hần sẽ nổi trận lôi đình, thậm chí ra quy luật này, An Trình Diễn đã muốn bắt đầu trêu đùa.

Ít nhất thời gian An Trình Diễn hao tổn tinh thần rồi cuộc cũng nghiệm thu được thành quả.

Văn Lực vừa cảm thấy ngủ đến hơn bốn giờ chiều, mở mắt ra nhìn thấy ngực An Trình Diễn, hần lập tức bừng tỉnh. Trên mặt An Trình Diễn lộ ra tươi cười, chờ đến khi Văn Lực hắc nghiêm mặt bước vào phòng ngủ, hần mới bắt đầu xoa chân chính mình, Vệ Sanh nói đúng, thể trọng của Văn Lực phải khống chế nghiêm ngặt.

Thời điểm Văn Lực chạy vào phòng ngủ, cảm giác buồn ngủ đều tiêu tan, nhưng hần vẫn thực bế tắc, một mảng hài hòa vừa nảy thật sự làm cho hần không thể nào tiêu hóa, An Trình Diễn đối với hần thật tốt làm cho hần càng ngày càng khắc sâu, hần muốn quên đi cũng không có biện pháp. Không có cách nào ngủ tiếp, hần đành phải ngồi trên giường nhằm chán mở máy tính ra, vừa thấy bài đăng của chính mình có rất nhiều bình luận, nhìn kỹ tất cả đều hướng về ID An Trình Diễn kia.

Tử Trung Lực Lực: XX không phải là người thật đi?

Tâm tư của ta ở An Trình Diễn: Mặc kệ có phải thật hay không, thỉnh không cần phá hư mộng của ta, khiến cho ta tưởng hần là thật!

Nghịch CP béo mười cân: uy, tác giả nhìn ID của ta!

Phía dưới còn có vài cái nữa, tất cả đều hướng về ID An Trình Diễn kia, đối với văn của Văn Lực, chỉ có một ý kiến, đó là phải làm cho Văn Lực cùng An Trình Diễn cùng một chỗ.

Khẩu khí này làm cho Văn Lực lập tức bị bế tắc, không biết làm sao giải thích với fan, bắt đầu gõ cách cách đánh chữ, hần quyết định làm cho An Trình Diễn tệ hơn một chút nữa, làm tiểu nhân cũng tốt lắm.

Càng viết càng hưng phấn, liên tiếp hai chương mới thỏa mãn khởi động thất lực leo xuống giường kiếm đồ ăn. Hần đều đã quên, hai chương này cái gọi là CP Văn Lực vs An Miên Miên đều không có xuất hiện.

Ra khỏi phòng ngủ nghe được một mùi hương nồng đậm, An Trình Diễn hần là ở trong bếp bận rộn lâu rồi, Văn Lực thân là chủ nhân không biết xấu hổ để khách nhân ở trong bếp làm đồ ăn, chính mình ngồi ở đây, có thể vào giúp một chút nhưng nghĩ đến buổi trưa..

Thời điểm đang do dự, An Trình Diễn đã bưng chén canh ra, Văn Lực liếc một cái, là canh hàu, nghe mùi bay ra, bụng Văn Lực bắt đầu kêu, không biết xấu hổ vươn tay tới, đôi mắt – trông mong nhìn chén canh, dùng sức nuốt nước miếng.

An Trình Diễn không để ý đến hắn, vào bếp đem ra một chai rượu vang cùng một đĩa tôm lớn, ánh vàng rực rỡ của tôm làm cho Văn Lược chịu không được. Hướng về phía An Trình Diễn hắc hắc cười, vươn tay tới.

An Trình Diễn cũng không nói gì, bưng mấy món còn lại ra, thuận tiện đưa canh tới cho Văn Lược, “Uống canh trước đi!”

Khẩu khí không phải thương lượng, mà là mệnh lệnh trực tiếp, Văn Lược nghe lời uống một hơi, thỏa mãn chớp mắt, “Cậu học qua nấu ăn?”

“Trước kia có quay một bộ phim về mỹ thực.” Trù nghệ của An Trình Diễn chính là nhờ thời điểm kia luyện ra, khi đó hắn còn chưa nổi tiếng lắm, đành phải liều mạng cùng kịch tổ mời đến lão sư học nấu ăn, bất quá một bên học một bên nhớ tới thời điểm học đại học, cửa phòng ký túc xá đối diện một băng ghế, trên băng ghế có một nam hài cần bản không biết xài bếp còn để nấu lẩu. Nên bây giờ hắn liền đi học nấu ăn.

Sau đó hứng thú cũng chậm rãi đến, ngày nghỉ đều xem qua sách nấu ăn nghiên cứu một chút. Tiểu Càng còn thường xuyên cùng hắn đùa giỡn, nói hắn tương lai đóng phim không còn giá trị thị trường, có thể đổi sang làm MC cho chương trình nấu ăn.

An Trình Diễn nở nụ cười, hắn kỳ thật thâm nghĩ chỉ nấu ăn cho một người mà thôi.

Văn Lược được ăn nhiều, cũng không phải rất xa xỉ, cho nên cơm nước xong, nghỉ ngơi một hồi, hai người xuống lầu chạy bộ. Buổi tối quả nhiên còn có phóng viên châu chực dưới lầu.

Thật sự rất chuyên nghiệp!

“Không có biện pháp nha! Văn Lược cậu không ra khỏi nhà, chúng tôi không lấy được tin tức sẽ không về báo cáo được nha!” Phóng viên A cười làm lành, trên mặt quầng mắt đen thui thoạt nhìn có điểm dọa người.

Văn Lược nguyên bản muốn nổi điên nhưng mà dòm quầng mắt đen thui bị dọa trở về, nhưng biểu tình vẫn không được tốt, An Trình Diễn một bên vội vàng ngăn Văn Lược lại sợ hắn nhất thời xúc động nói ra gì đó, phóng viên có đôi khi rất đáng ghét, bất quá người ta không có biện pháp, chỉ nói câu “Vất vả!” liền chậm rãi khởi động, chuẩn bị chạy bộ. Văn Lược đen mặt nhìn người phía sau, ngày mai phải diễn tập ngày một quay chính thức, nếu hắn tùy ý làm thân thể mình suy sụp, ngày một Văn Lược sẽ sưng lên ở trước mặt mọi người.

Cho nên hôm nay nhất định phải chạy bộ!

Văn Lược nguyên bản chỉ thiếu rèn luyện, nhưng thể lực vẫn là không có, chậm rãi dọc theo tiểu khu chạy vài vòng, trên đường còn gặp vài minh tinh đồng dạng chạy bộ, tiểu khu này chính là tiểu khu được minh tinh yêu thích nhất, bởi vì hệ thống an toàn phi thường tốt, cho dù là phóng viên lợi hại nhất cũng chỉ có thể quanh quẩn ở cửa tiểu khu, vào không được.

Văn Lược thích nhất chính là điểm này, hắn cũng không muốn mỗi ngày bước ra khỏi cửa, bỗng nhiên ngêng đón vô số tiếng “tách tách”.

An Trình Diễn luôn luôn chạy bên người Văn Lược, không gần không xa, Văn Lược liếc nhìn hắn, sau đó trong lòng âm thầm muốn phân cao thấp, không nghĩ An Trình Diễn cũng chạy theo sau, sau đó Văn Lược tiếp tục chạy nhanh hơn, ai ngờ An Trình Diễn cũng đuổi theo, Văn Lược bắt đầu tăng tốc độ, An Trình Diễn cũng tự nhiên tăng theo, cho nên cuối cùng biến thành, Văn Lược thở hồng hộc chạy, An Trình Diễn bên cạnh một vẻ mặt thần nhiên cổ vũ hắn.

“Kỳ thật.. cậu muốn đốt cháy năng lượng.. cũng không cần liều mạng như vậy!”

Hết chương 56

57. Chương 57

Thời điểm An Trình Diễn nói ra lời này, Văn Lược nguyên bản vì chạy quá sức mà mặt đỏ nay càng thêm đỏ, hắn chính là muốn đùa Văn Lược, dù sao hắn cũng không hy vọng thân thể của Văn Lược có chuyện gì mà ảnh hưởng đến diễn tập ngày mai, bất quá thấy Văn Lược như vậy, hắn cư nhiên có điểm muốn đùa.

Nhưng mà, Văn Lược.. nơi đó đã không sao rồi?

Văn Lược nguyên bản đang thở, chợt phát hiện người bên cạnh trầm mặc, sau đó theo ánh mắt hắn nhìn xem, tầm mắt dừng ở phía sau lưng mình, lập tức chịu không nổi.

“Nơi đó... có thoải mái không?” An Trình Diễn nhỏ giọng hỏi Văn Lược.

“Liên quan gì đến cậu!” Văn Lược không để ý tới hắn, hắc nghiêm mặt chạy tiếp.

An Trình Diễn ở phía sau quan sát một chút, đêm hôm đó hắn cũng không thô lỗ, Văn Lược cũng không có bị thương, cho nên hôm nay hắn.. có thể! Nghĩ như vậy liền quyết định luôn, chạy chậm đuổi theo người kia.

“Tránh xa tôi ra một chút!” Văn Lược cảnh giác đem tay chặn An Trình Diễn ở phía ngoài. An Trình Diễn cũng không nói gì, không nhanh không chậm chạy theo sau Văn Lược, trên mặt lộ vẻ tươi cười, tính toán lát nữa làm sao ăn người này.

Về đến nhà lại thấy phóng viên kia, An Trình Diễn cùng hắn chào hỏi, Văn Lược mặt không biến sắc bước qua. Phóng viên ở phía sau buồn bực, hai người như thế nào cùng ra cùng vào, lúc trước hắn còn thấy An Trình Diễn ở trong này xuất nhập, nhà An Trình Diễn không phải ở đây nha!

Bất quá ngẫm lại hai người kia là bạn tốt, phóng viên thở dài, đêm nay phỏng chừng cũng không thể lấy được tin tức gì. Bất quá mắt phóng viên lập tức sáng lên, An Trình Diễn ở trong làng giải trí được nổi danh là sống phóng túng, ngoại rất nhiều, bằng hữu cũng nhiều, nếu người này hiện tại ở nhà Văn Lược, vậy có thể đổi địa điểm vui đùa đến đây. Cho nên vô luận là ai tới, chỉ cần là nữ hắn đều sẽ có tin tức để báo cáo kết quả.

Phóng viên thẳng tắp ngồi trước thềm, ôm chặt máy chụp ảnh, đêm nay thì phải thu được thành quả.

Đương nhiên, hắn vẫn không thu hoạch được gì.

Không lâu về sau, vị phóng viên này thời điểm nhìn thấy vài thứ, liền hối hận, nhéo bấp đùi mình khóc không ra nước mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: Tôi lúc trước như thế nào không phát hiện, hai người này rõ ràng có JQ nha!

An Trình Diễn cùng Văn Lược một trước một sau tiến vào cao ốc, lên thang máy về đến nhà, Văn Lược cởi áo khoác vào phòng tắm rửa, An Trình Diễn cũng cởi áo khoác chen vào phòng tắm.

Văn Lược một phen đề ngực hắn lại, “Cậu tiến tới làm gì?”

“Tắm rửa!” An Trình Diễn thực tự nhiên nói.

Văn Lược hắc nghiêm mặt trừng hắn, An Trình Diễn cười quay ra trừng lại, nửa điểm cũng không nhượng bộ, dù sao cũng đã làm hết rồi, hắn thật sự không ngại để da mặt dày thêm.

Văn Lược không đấu lại An Trình Diễn, buông tay để hắn tiến vào, sau đó xoay người ra ngoài, “Cậu ở trong này tắm, tôi vào phòng tắm trong phòng ngủ.”

Điều này sao có thể, cùng nhau tắm rửa là tiết mục hôm nay An Trình Diễn chuẩn bị mà. Bàn tay to duỗi ra kéo Văn Lược ngoài cửa kéo trở về, hai người thân thể còn ướt đẫm mồ hôi dán chặt vào nhau, An Trình Diễn ngửi được mùi mồ hôi của Văn Lược, ẩm ướt còn mang theo một chút không rõ, đều là minh tinh, hương vị trên người không có khả năng khó nghe, An Trình Diễn ôm thắt lưng Văn Lược đem môi dán đến bên tai hắn.

“Cùng nhau tắm?”

Văn Lược chính là một chịu không nổi, đã muốn ngâm ở trong nước, bị người này chặn ôm lấy, hắn phản thủ muốn đánh người cũng không được, trên người dính dính làm cho hắn không thoải mái. Người này còn không có ý tứ buông ra.

“Cậu.. Cậu buông ra!” Văn Lược khó chịu, với tay chế trụ của cửa phòng tắm, cùng nhau tắm? loại sự tình này sao có thể tùy tiện đáp ứng, hắn cũng không phải gốc tử.

“Cùng nhau tắm đi!” An Trình Điển không cố ý đem thanh âm trở nên méo lệch, môi dán vào cái cổ tinh tế của Văn Lược, đầu lưỡi vô sỉ liếm mồ hôi Văn Lược, hương vị mặn mặn cũng không chán ghét.

“Cậu đủ chưa!” Văn Lược bị đối xử như vậy cả người đều run rẩy, “Nháo cái gì mà nháo, tắm rửa xong nói sau!”

An Trình Điển không tin Văn Lược dùng lý do này để thoái thác, người kia thực không thành thật, thật không cần thận mà nói ra rồi.

“Cậu buông ra!” Văn Lược né tránh vịn vào thân thể.

“Không muốn!” Thanh âm An Trình Điển có điểm vô lại, gắt gao chế trụ thắt lưng Văn Lược, đầu ngón tay ở trên mặt vuốt ve, ý đồ đem lý trí người này đẩy ra.

Văn Lược bị như vậy cả người đều tê dại, căn bản giãy không ra, hắn đành phải quay đầu nhìn An Trình Điển, “Cậu..”

Lời vừa nói ra, liền bị người kia dùng môi chặn lại. Hôn môi nên không có cơ hội để nói, An Trình Điển dấu điểm vết tích đem người này chuyển vào trong lòng ngực, lặng lẽ đóng cửa, đem đối phương đặt lên trên tường hôn.

“Ngô!” Hai mắt Văn Lược bắt đầu mê ly, hai tay ôm thắt lưng An Trình Điển, hơi hơi ngẩng đầu tiếp nhận hôn môi của An Trình Điển, hành động tựa hồ chủ động không ít.

Một khi đã như vậy, An Trình Điển cũng không khách khí, ôm Văn Lược xoay vài vòng, vừa lúc tới khóa mở nước bồn tắm, với tay bật mở, nước ầm ầm chảy xuống. Văn Lược nghe thấy âm thanh liền sững sốt một chút, An Trình Điển ngay lập tức càng dùng thêm sức hôn hắn, lý trí lại bị hút ra, hai người tình tự đều kéo cho nhau, hôn môi dị thường phù hợp, điều này làm cho An Trình Điển không khỏi có chút kinh ngạc, Văn Lược tựa hồ chút điểm kỳ quái!

Tay hắn quán lấy lưng mình, tựa hồ phóng sai vị trí rồi! An Trình Điển đè tay hắn lại, Văn Lược khó chịu bỏ ra, xóc áo hắn lên tay tiến vào thắt lưng bắt đầu cởi quần.

An Trình Điển kinh ngạc nhìn mắt Văn Lược, “Cậu như vậy... là đáp ứng tôi?”

“Bớt nói nhảm!” Văn Lược đỏ mặt hung hăng rống trở về, không biết có phải quá mức khẩn trương hay không, như thế nào cũng không cởi được dây lưng, cơ hồ thẹn quá thành giận trực tiếp đi qua xả áo An Trình Điển. An Trình Điển cũng không phản kháng, giơ tay tùy ý để hắn cởi áo thun của mình, ngực trần trực tiếp đập vào mắt Văn Lược, mắt Văn Lược tựa hồ sáng một chút, lại chậm chạp không có làm bước tiếp theo.

An Trình Điển nở nụ cười, người kia đang thẹn thùng.

“Quần áo đều bị cậu cởi! Chẳng lẽ không biết nói ăn đi sao?” An Trình Điển tiến về phía trước, đem Văn Lược khóa trên tường, mở hai chân đối phương, dán càng gần hơn, Văn Lược trở tay không kịp, tay liền bị cầm ấn vào ngực đối phương.

Nghe tiếng tim đập nhanh, tim của hắn cũng đập theo, tựa hồ phối hợp tần suất gia tốc của người kia. An Trình Điển cúi đầu ngậm ngón tay hắn, sau đó cởi từng nút áo Văn Lược, mắt đều nhìn hắn, Văn Lược bị nhìn chăm chăm thật sự rất không tự nhiên, trốn tránh tứ phương, tầm mắt An Trình Điển càng phát ra bá đạo, cổ nút quần Văn Lược, liền đi tìm chỗ miễn cưỡng ở ngực hắn, nhẹ nhàng cắn, tay trượt tới quần.

“Không cần!” Văn Lược cơ hồ cảm thấy An Trình Điển bắt đầu cởi quần mình, đè tay hắn xuống.

“Ân?” Đầu An Trình Điển chôn ở ngực hắn nâng đầu lên nhìn, “Không thích?”

“Trước tắm rửa đi.” Văn Lược nhỏ giọng nói.

“Được rồi!” Thời điểm này nếu không làm theo ý tứ của đối phương, An Trình Điển cũng quá cảm thú rồi, cười buông Văn Lược ra, hắn cũng không lo lắng y sẽ đào tẩu, thân thể của Văn Lược so với hắn thành thực hơn, cho dù đã quen cũng không che giấu được điểm cao hứng.

Hai người thân mật qua vài lần, lúc này đây hẳn tối có cảm giác thành tựu, Văn Lược có một nơi bởi vì hẳn mà không thể nào che giấu.

Văn Lược không có đào tẩu, mà là thành thành thật thật cởi bỏ quần áo, thời điểm hẳn cởi bỏ có điểm then thừng, bất quá vẫn là đưa lưng về phía An Trình Điển.

Trong lòng An Trình Điển mừng như điên, đợi lâu như vậy, người kia rốt cuộc đồng ý đối mặt mình, thượng khai song chương ôm lấy hẳn từ phía sau, hai tay lại tự nhiên cầm lấy địa phương đang ngẩng cao đầu, nhẹ nhàng xoa bóp, Văn Lược nhin không được phát ra tiếng kinh hô.

“Cậu.. cậu... trước tắm rửa!” Thanh âm dứt quãng cùng tiếng thở hỗn loạn làm cho An Trình Điển cầm giữ không được, vội vàng cởi sạch quần áo ôm Văn Lược bước vào bồn tắm lớn.

Phòng tắm của Văn Lược rất lớn, bồn tắm lớn cũng làm theo yêu cầu của hẳn, hình tam giác bố trí trong góc tường, lớn đến nỗi hơn hai người thân hình như An Trình Điển bước vào cũng không hề gì. Đụng tới nước, Văn Lược liền thoải mái nhắm mắt lại, An Trình Điển dựa vào thành ôm lấy hẳn, Văn Lược không phản kháng, mà tựa vào ngực An Trình Điển nhắm mắt.

Văn Lược cái dạng này thân nhiên cũng làm cho An Trình Điển không muốn hạ thủ, tựa vào lẫn nhau an tĩnh như vậy rất ít khi nào hẳn có được, An Trình Điển không muốn phá hư giờ khắc này.

Nước ấm, An Trình Điển cũng có chút mệt mỏi, lúc giữa trưa hẳn không có nghỉ ngơi, hiện tại toàn thân thả lỏng có điểm mệt nhọc, nhin không được nhắm hai mắt lại. Văn Lược đồng dạng đang nghỉ ngơi chậm rãi bình phục tâm tình, hẳn cũng không rõ xúc động vừa mới kia là từ đâu tới, bản thân cư nhiên cởi quần áo An Trình Điển.

Nghiêng mặt nhìn đến nam nhân bên cạnh, Văn Lược có điểm ý tưởng kỳ quái, người trong làng giải trí phức tạp như vậy, có thể gặp được một người thật lòng với mình trên cơ bản rất không có khả năng, bằng không như thế nào hôm nay cùng một chỗ, ngày mai liền có tin tức chia tay. Hẳn không biết vì cái gì An Trình Điển này lại cho hẳn một cảm giác có thể tin tưởng.

Đối với chuyện tình cảm, hẳn không nghĩ tới muốn phát triển như thế nào, chính là cảm thấy, cái dạng hiện tại hẳn không bị bài xích. Tựa như lúc trước An Trình Điển nói, thử chấp nhận hẳn đi.

Nhìn An Trình Điển nhắm mắt, Văn Lược chống thân thể ngồi dậy, tầm mắt không biết ma xui quỷ khiến thế nào dừng ở bộ vị dưới nước kia, bộ dạng sung huyết cư nhiên không bị phao nhuyển, chính là vui đùa gầy một chút. An Trình Điển liền mở mắt, một phen cầm lấy tay Văn Lược, tầm mắt sắc bén trừng hẳn, sau đó môi tiến qua, trực tiếp đem Văn Lược áp xuống đáy bồn.

Văn Lược cảm thấy bản thân có khi nào bị chết đuối không, An Trình Điển cư nhiên áp hẳn xuống đáy bồn, người ở trong nước không có nửa điểm khí lực, hẳn ngay cả đẩy cũng đẩy không được, thiếu dưỡng khí làm cho hẳn mở to miệng, đầu lưỡi đối phương thừa cơ hội tiến vào.

Tên hỗn đản này, thật đúng là quá phạm! Liếm khoang miệng hẳn không bỏ sót chỗ nào, thân thể gắt gao quần lấy hẳn, hai chân ma xát bộ vị kia làm cho hẳn cảm thấy cả người đều nóng lên.

Hơi thở nổi lên mặt nước thành bong bóng, ở chung quay hai người bay bay, Văn Lược cảm thấy bản thân mình hít thở không thông.

Chuyện tình có chút ngọt ngào theo giờ khắc này bắt đầu rồi.

Hết chương 57

58. Chương 58

Quá mức phóng túng hậu quả chính là, thời điểm ngày hôm sau Văn Lược tỉnh lại ngồi dậy.

Thân thể mỗi một chỗ đều đau đó là tất nhiên, trong bồn tắm lớn ngoạn ý cũng không phải êm ái gì. Bộ vị nào đó cũng đau dữ dội đó cũng là tất nhiên, bộ vị nào đó của người kia cũng không phải nhuyển.

Trên giường lại một mảng hỗn độn, có thể tưởng tượng tối qua tình hình chiến đấu kịch liệt ra sao. (ồ hô ~ àh ha ~ =]])

Văn Lược ngồi ở trên giường phát ngốc, hẳn nhớ rõ tối hôm qua hai người rõ ràng ở trên giường không tiết tháo hai lần, mặt liền nhẹn không được đỏ lên, đồng hỗn độn trên giường làm cho hẳn nghiêng rằng nghiêng lợi trực tiếp đem An Trình Điển đang ngủ say đá xuống giường.

An Trình Điển cũng buồn bực, người này như thế nào mỗi lần tỉnh dậy đều phải đá người xuống giường.

Thói quen này thật không tốt, phải sửa!

Người bị đá xuống giường không có chần chừ, thân thể xích lỏm nhìn một cái liền không sót chỗ nào hiện ra trước mặt Văn Lược, mặt Văn Lược không chỗ nào che bắt đầu đỏ lên, sau đó trong đầu liền hiện ra hết thấy hình ảnh mình chủ động tối qua.

Thật là hối hận muốn chết.

Ngày hôm qua hẳn uống lộn thuốc sao? Bất quá những đoạn ký ức ngắn hiện lên trong đầu, bản thân bỗng nhiên cảm thấy, đáng người An Trình Điển.. hình như không tồi nha!

“Cậu nếu tiếp tục dùng ánh mắt đó nhìn tôi! Tôi sẽ khó giữ được mình mà nhào qua chỗ cậu đó!” An Trình Điển nghiêm túc ngồi dưới đất nhìn chằm chằm Văn Lược, “Tuy rằng lý trí nói cho tôi biết, bây giờ nhào qua khẳng định không thích hợp.”

“Thiết!” Văn Lược làm bộ đá qua một cước, sau đó tầm mắt liền dừng ở hai chân An Trình Điển.

Thật đúng là! Văn Lược vội vàng chạy vào phòng vệ sinh, hôm nay phải đi diễn tập, hẳn cũng không có tinh lực để so đo với cái tên tinh lực tràn đầy kia. An Trình Điển cười đứng lên đi theo, nam nhân buổi sáng lại nghĩ đến chuyện này, bất quá hẳn cần phải bảo tồn thể lực.

Đợi hai người rửa mặt xong đi ra liền cảm di động của mình, cơ hồ là cùng nhận được điện thoại của người đại diện, lúc này mới phát hiện bây giờ đã hơn mười giờ, hai người đều đã muộn hai mươi mấy phút.

“Anh tại sao không đến đón tôi?” Văn Lược còn đang oán giận nói, nhưng ngẫm lại thì cảm thấy không đúng, hoàn hảo là Vệ Sanh không có tới, nếu tới, hôm nay bị nhìn thấy bộ dáng kia, vậy từ nay về sau hẳn tự nguyện tránh bóng, sau đó tìm một chỗ yên lặng tự sát.

Không kịp oán giận, hai người vội vàng thay quần áo chạy ra ngoài, vừa ra đến cửa An Trình Điển cũng không quên lấy nón đội cho Văn Lược, một đường ra xe chạy đến đài truyền hình. Ở dưới lầu lại nhìn thấy phóng viên tối qua, phải ngồi chồm hổm cả đêm, nhìn đến hai người bọn họ lấy xe, còn cầm máy chụp hình chụp lia lịa. An Trình Điển thật sự nhìn không được, quay kiếng xe xuống cho hẳn một cái nụ cười.

Vội vội vàng vàng tới đài truyền hình, đã thấy Liên Mục Thanh cùng vài người chủ trì khác với một số diễn viên của bộ phim đã muộn an bài xong. Thấy bọn họ đến, vừa lúc mọi người đang nghỉ ngơi một chút.

Bạch Đồng bồi Liên Mục Thanh cùng đến đây đang ngồi ở dưới lẳng lặng nhìn Liên Mục Thanh trên đài, thấy An Trình Điển cùng Văn Lược đã đến, chậm rì rì đứng lên ôm An Trình Điển một cái.

“Đen không ít nha! Cát ăn cũng không ít luôn ha!” Bạch Đồng cười vỗ vỗ vai An Trình Điển, sau đó bắt tay Văn Lược.

“Đối với anh mỗi ngày quay phim cũng giống như dương trắng thân thể quá nhỉ?” An Trình Điển đung bả vai Bạch Đồng, cười cười, sau đó xoay người hướng mọi người ở chỗ này cúi đầu.

“Xin lỗi mọi người, có việc trì hoãn, đã tới chậm! Hôm nay kết thúc công việc tôi mời ăn cơm!”

Văn Lược ăn nói không tốt, đứng ở một bên cũng cúi đầu theo. Siêu sao người ta đã nói như vậy, mọi người cũng không có ý kiến gì, Liên Mục Thanh hắc nghiêm mặt bước tới tháo nón An Trình Điển, mắt liền chú ý tới nón của Văn Lược, cười một cái phiêu mắt nhìn An Trình Điển.

Văn Lược thực sợ hẳn sẽ nói cái gì đó, trong lòng trống rỗng không dám nhìn thẳng đối phương.

“Không phải nói trở về liền cùng ăn cơm sao? Kết quả hôm nay mới nhìn thấy người!” Liên Mục Thanh thật không phải hoàn toàn không có chừng mực, đem mũ đội lại lên đầu An Trình Điển.

An Trình Diễn không biết xấu hổ nói hiện giờ mình đang ở nhà với Văn Lược, bắt quá Liên Mục Thanh tin tức linh thông nhanh như vậy không đạo lý nào lại không biết hần ở đâu. Cũng may Liên Mục Thanh cùng Văn Lược chưa quen thân, cho nên Liên Mục Thanh ngại có Văn Lược ở đây cũng không cùng An Trình Diễn nháo, hướng chi Bạch Đồng còn ở một bên nhìn. (Nói chung cùng là 1 lũ đội vợ ~)

Vài người thừa dịp nghỉ ngơi trao đổi vấn đề kịch bản, Văn Lược cảm thấy có vài chỗ không thích hợp đã cùng bàn với Vệ Sanh hôm qua, hiện tại muốn điều chỉnh một chút.

Thật sự là mỹ sắc hồng việc nha! Văn Lược hắc nghiêm mặt phiêu mắt nhìn người kia, chỉ có thể hết sức cùng nhân viên trao đổi.

Thời điểm Văn Lược cùng đạo diễn trao đổi, An Trình Diễn cùng Bạch Đồng nói chuyện phiếm, tiết mục này đối với An Trình Diễn hoàn toàn không có gì gọi là áp lực, kỳ thật hần không cần diễn tập, bắt quá Văn Lược là lần đầu tiên như thế nào hần cũng muốn tới hỗ trợ.

Văn Lược cùng vài người chủ trì đứng một bên Văn Lược nghe đạo diễn giảng giải, dù sao người chủ trì cũng phải lo lắng đến phân cảnh của khách mời, Văn Lược cùng đạo diễn trao đổi cũng không cảm thấy có cái gì khó khăn, theo kịch bản diễn, hần kỳ thật cũng có thể diễn theo. Chính là hần không biết loại chương trình này, kịch bản chỉ là một vấn đề, không phải là hiện trường kết quả cuối cùng.

Tổ tiết mục đồng thời còn thỉnh hai vị đại gia, cũng không có sự đối xử đặc biệt nào, hướng chi Văn Lược còn là lần đầu tiên tham gia, mặc dù là vì tuyên truyền cho bộ phim mà đến, bắt quá nói thế nào cũng là cơ hội kiếm tiền cho tổ tiết mục, cho nên đạo diễn trên cơ bản cảm thấy Văn Lược có chỗ nào không tốt, đều dựa theo ý tứ của hần sửa lại, cho tới cùng Văn Lược cảm thấy ngượng ngùng, hần giống như đem thật nhiều trò chơi tốt lượm bỏ.

Thật vất vả trao đổi xong, chuẩn bị bắt đầu sắp xếp, Vệ Sanh vốn có việc nhưng bị la hét kêu tới đã đến, vừa thấy Văn Lược cũng đã đứng ở trên đài, hắc nghiêm mặt trừng hần, Văn Lược ngượng ngùng không dám nói lời nào.

An Trình Diễn một bên nhận mệnh thu vài ánh mắt hình nhát dao của Vệ Sanh, đợi cho đến khi Tiểu Càng chạy tới, Văn Lược đã bị trúng mấy dao.

Ai! Mỹ sắc hồng việc nha!

Thời điểm bắt đầu luyện tập Văn Lược liền cảm thấy đau đầu, hần nhớ rõ trước kia chỉ có hai người chủ trì như thế nào bây giờ lại tăng gấp đôi. Nguyên bản công ty tính toán chương trình lần này phải làm cho vài phối hợp diễn mặt mày rạng rỡ, cho nên an bài vài người cùng bọn họ tham gia, cứ như vậy sân khấu nguyên bản không quá lớn liền chật chội người. Văn Lược thiết tình cảm thấy đông quá nha, mình và An Trình Diễn đều phải đứng ở cùng một chỗ.

Hơn nữa hần xem rất ít loại chương trình này, tên của người chủ trì hần cũng không nhớ, bị người thét lên hần còn có chút phân không rõ phương hướng, muốn làm rõ không biết thanh âm đến từ nơi nào.

“Siêu sao của chúng ta còn thực ngại ngùng nha!” Một nữ chủ trì nói.

“Bắt quá nghe nói đây chính là lần đầu tiên hần tham gia chương trình tạp kỹ!” Đây là nam chủ trì nói.

“Nghe nói hần cũng là một hảo nam nhân!” Câu này Văn Lược nghe rất rõ ràng, là Liên Mục Thanh nói, bắt quá hần cảm thấy thời điểm Liên Mục Thanh nói lời này là đang chế nhạo hần.

“Người này là ai vậy nha?” Tất cả người chủ trì cùng kêu lên.

Sau đó Văn Lược bỗng nhiên cảm giác có một chút trống trải, nghiêng đầu vừa thấy, đám kia cư nhiên lại lui về sau vài bước, hần chỉ còn một mình đứng ngây ngốc tại chỗ hướng khán phòng xua tay. Nguyên bản chính là cho hần chào hỏi tốt là được rồi, hần còn cầm microphone thiếu chút nữa nói lời đã chuẩn bị, cũng may là chưa có nói, nếu không sẽ còn thảm hại hơn.

Người phía sau cười chắc điên rồi.

Không nghĩ tới ngay từ đầu đã bị trêu chọc, bắt quá Văn Lược còn cố gắng nghĩ thông, thời điểm diễn tập đã bị chỉnh một lần, hần cũng không tin đến thời điểm quay thật bọn họ lại dùng cách này chỉnh hần lần nữa.

Bất quá muốn trừng mắt nhìn An Trình Điển, người này không phải sẽ nói đến giúp mình sao? An Trình Điển lại đứng ở phía sau cúi đầu cười, cười như vậy xem như còn không đáng khinh, Văn Lược một hơi tức giận càng thêm lợi hại.

Sau đó cùng phía dưới chào hỏi, trình tự một bộ dạng tiêu sái, Văn Lược quả nhiên sai lầm chồng chất, xem ra diễn tập vẫn là cần thiết, mọi người cười thành một đoàn.

Văn Lược ngốc nghếch lần đầu tham gia chương trình tạp kỹ toàn bộ đều bộc lộ ra hết, Liên Mục Thanh cười đến đau sốc hông, người khác đều vui vẻ, Văn Lược cảm thấy thực nhàm chán, chán đến chết cũng cam chịu, hắn dù sao cũng làm trò cười cho người ta, vậy thì bỏ cuộc, sau đó liền công nhiên ở trên đài đi vào cõi thần tiên rất hư không.

Thời điểm nói đến bộ phim.

Bọn họ đem một đoạn phim ra mắt trước đem chiếu lên, trong đó có một đoạn giường chiếu, mặt Văn Lược lập tức liền đỏ.

“Hai người các cậu là ai chủ động?” Liên Mục Thanh hỏi nhất định là vấn đề trong phim của hai người.

Văn Lược sững sốt một chút, sau đó thành thành thật thật trả lời, “Hắn chủ động trước!”

An Trình Điển sững sốt theo, “Rõ ràng là cậu chủ động trước mà!”

Văn Lược trừng mắt, “Không phải cậu ở trong thang máy..”

Nói được một nửa liền vội vàng phanh lại, Văn Lược hoán thần, hắn nói cái gì vậy nha?

Oa! Mọi người ở chỗ này đều kinh ngạc, Liên Mục Thanh vội vàng hỏi: “Ở trong thang máy làm sao?”

Văn Lược lúc này mới ý thức người ta hỏi vấn đề hai người cùng một chỗ ở trong phim, không phải vấn đề hai người cùng một chỗ ở ngoài đời thực.. Vệ Sanh ở dưới thở dài, gà nhà mình thật sự rất ngốc không hề có tế bào giải trí.

An Trình Điển cười tiến đến gần hắn, nhỏ giọng nói: “Tôi thật cao hứng cậu ngay trước mặt mọi người thừa nhận quan hệ của chúng ta!” (Em cũng thật cao hứng a =]])

Sau đó quay lại nhìn Liên Mục Thanh, cười lớn tiếng nói: “Trong phim là hắn chủ động, ở ngoài thì tôi chủ động cùng hắn chào hỏi, Văn Lược người này không giỏi ăn nói, tôi ở trong thang máy cùng hắn chào hỏi, hắn cư nhiên còn để ý.”

Nói như vậy nửa điểm chuyển vấn đề đều không có, nhưng Văn Lược một thân đều ra mồ hôi, cũng không dám thất thần nữa. Sau đó tới thời gian ăn cơm trưa, đồ ăn của đài truyền hình chuẩn bị cũng thật tốt.

Văn Lược sáng đã không ăn, suốt mấy tiếng diễn tập kỳ thật cũng rất đói bụng, lúc ăn cơm An Trình Điển ngồi bên cạnh hắn, Văn Lược không để ý đến y, nói sẽ giúp hắn, kết quả một chút tác dụng cũng không có.

Bởi vì tối hôm qua vận động quá sức, hiện tại đi lại có chút khó khăn, vừa nãy trò chơi kia thiếu chút nữa ngã xuống.

“Thân thể không thoải mái?” An Trình Điển đem đồ ăn đến đưa cho Văn Lược, toàn là món hắn thích.

Văn Lược tuy rằng không muốn để ý đến An Trình Điển, bất quá đưa đồ ăn tới hắn vẫn ngoan ngoãn hưởng thụ, nhưng không muốn nói lời nào. Dù sao cũng là người này đầu sỏ gây ra mọi chuyện.

Hết chương 58

59. Chương 59

Lúc ăn cơm Liên Mục Thanh luôn luôn cùng đạo diễn trao đổi, Văn Lược không biết tại sao cảm thấy bọn họ cứ nhìn sang hướng mình, trong lòng khó chịu ăn cơm không vô.

“Muốn hay không tôi bảo trợ lý đi mua đồ ăn cho cậu?” An Trình Điển nhìn không được, điểm tâm không ăn mà bây giờ cơm trưa cũng không ăn, hắn còn tưởng đồ ăn của đài truyền hình không hợp ý Văn Lược.

“Cậu.. không giác ngộ ra Liên Mục Thanh lập mưu chính tôi?” Làm người chủ trì phải chính khách mời, thật rất dễ dàng, Văn Lược nghe nói trước kia còn thường xuyên có loại trò chơi chính cổ, chuyên môn một phòng lừa một người. (Ai xem RM thì biết nó là kiểu 1 đầu 9 ý)

Thời điểm hắn xem đến tiết mục đó đều cười đến nói không được, chưa từng có suy nghĩ tự hỏi nếu là mình thì sao, hiện tại bỗng nhiên đem mình thay vào, nhất thời cảm thấy tâm kinh đảm chiến.

Quả nhiên chỉ chớp lát Liên Mục Thanh đã bước đến chỗ hắn.

“Buổi chiều cậu chỉ cần đi lướt qua sân khấu là xong.” Liên Mục Thanh cười thực quỷ dị, trong lòng Văn Lược càng thêm hồi hộp. Hắn nhận thức An Trình Điển bọn họ đều không phải người tốt, tất cả đều là một đám hỗn đản âm hiểm.

Văn Lược cảnh giác nhìn Liên Mục Thanh: “Ngày mốt là quay chính thức, cùng hôm nay giống như đúc?”

Liên Mục Thanh nhận chân gật gật đầu, bất quá về phần khác không đồng dạng hắn biết phải nói làm sao? Có người cần diễn tập, mà có người nói diễn tập ngược lại đi quậy phá phần khôi hài của hắn.

Tỷ như An Trình Điển, lão luyện đến nỗi căn bản chính là lão yêu quái, người lúc diễn tập chọc hắn vài cái, thời điểm quay thật hắn chắc chắn sẽ không để lại mặt mũi cho người, trạng thái tốt sẽ phát huy vượt xa so với người thường, trạng thái không tốt liền không nói lời nào rất không thú vị, cho nên cố định chọc hắn vài cái luôn dùng được. Mà Văn Lược loại này không quan tâm có gây cản trở cho hắn hay không, thời điểm quay thật nhất định phải thật tốt.

Đó cũng chính là nội dung Liên Mục Thanh trao đổi cùng đạo diễn lúc này, đạo diễn theo mấy tiếng đồng hồ buổi sáng cũng đã nhìn ra, Văn Lược không thích hợp để diễn tập, tuy rằng sẽ có điểm gốc cùng đại ra, nhưng nếu không diễn tập, thời điểm quay thật sẽ có được điểm thu hút hơn.

Buổi chiều cũng thực thuận lợi, cái này đối với mọi người cũng không có gì xa lạ, đối với Văn Lược mà nói cũng không có gì khó khăn. Ngẫu nhiên người chủ trì có tính trêu chọc chỉ đùa một chút, Văn Lược cảm thấy hảo thoải mái, sau đó kết thúc thật vui mừng, loại trình độ này, hắn hoàn toàn không có vấn đề.

Thời điểm kết thúc công việc, Liên Mục Thanh cùng Bạch Đồng rủ mọi người đi ăn cơm, đồng hành còn có vài vị khách mời hôm nay, có hai người chủ trì vì ngày mai còn có tiết mục, cho nên đi trước, nói là tiết mục tới ngày đó tái bổ trình.

Về phần mấy người mới, có thể cùng siêu sao và người chủ trì đi ăn cơm không có cái gì không tốt, đoàn người mang theo trợ lý cùng người đại diện chậm rãi tựu đi ăn cơm.

Văn Lược vừa thấy tình cảnh này liền không muốn đi, hắn không thích chỗ đông người hơn nữa hôm nay thật sự quá mệt mỏi, Liên Mục Thanh đại khái cũng biết tính tình này của hắn, ở một bên điều khiển, “Cậu không đi sao? Cậu không muốn nhìn An Trình Điển được hoan nghênh một chút sao?”

Văn Lược ở trong lòng phun trào, An Trình Điển được hoan nghênh không phải ai cũng biết rồi sao?

“Không giống nha, chẳng lẽ không muốn nhìn một chút dạ tràng vương tử sao?” Liên Mục Thanh cười hì hì nói, “Bách biến tiểu vương tử biết không?”

Văn Lược một đầu hắc tuyến, này đều là cái gì nha!

Bất quá Liên Mục Thanh đang một đường lừa hắn, Văn Lược đã bất tri bất giác bị nhét vào trong xe, sau đó đi ăn cơm, một đám người chậm rãi ngồi xuống, bắt đầu còn quy củ ăn cơm, khách khách khí khí mời rượu, đầu tiên là hậu bối kính tiền bối, sau đó là bằng hữu mời rượu nhau. Văn Lược từ trước đến nay không thích việc này, cũng may mọi người ấn tượng về hắn chính là chúa bất cầu ngôn tiểu, cho nên tất cả mọi người chỉ là khách khách khí khí kính rượu hắn sau đó cũng không dám chọc vào.

Không khí tiếp sau liền thoải mái, đề tài cũng nhiều vô số kể. Càng nói càng không hạn chế gì, nói không ngừng, tiếng cười một mảng vang lên, Văn Lược thốn thức, làng giải trí chính là một đám biểu diễn quang tiên như vậy, nhưng nội bộ còn không bằng người sạch sẽ bình thường.

Bỗng nhiên không biết có ai đó nói một câu, mọi người ngày mai cũng không có việc bận vậy bây giờ đi bar đi!

Đề nghị này thực tự nhiên chiếm được sự hưởng ứng, Văn Lược âm thầm kêu khổ, quán bar không phải hẳn chưa từng đi, mà là thật sự thích ứng không được, hẳn với lão nhân giống nhau, tuổi còn trẻ nhưng không có nửa điểm hưởng thụ cuộc sống tuổi trẻ. Đặc biệt là loại không khí quán bar này, chỉ cần đứng ở chỗ đó cũng cảm giác được người dấn người, rất không thích. Hẳn càng không thể nhìn được một đám người uống rượu rồi nhảy điên cuồng. Đại khái nhìn ra Văn Lược khó chịu, An Trình Điển một bên mở miệng nói.

“Quán bar coi như xong đi!” An Trình Điển bỗng nhiên nói, thuận tiện rót một chén trà cho Văn Lược, “Không bằng đi hát. Tôi mời!”

“Cũng tốt!” Bạch Đồng ở một bên tiếp lời.

“Ha ha, tôi biết một chỗ rất tốt cũng có nhiều cô gái xinh đẹp ~” Liên Mục Thanh vừa nói xong mọi người liền nổi lên đại hỏa. Lại một mảng thanh âm hưởng ứng.

Văn Lược sắc mặt đau khổ phiêu mắt liếc An Trình Điển, mỹ nữ?

An Trình Điển cười, ở dưới bàn nắm lấy tay Văn Lược, tiến qua dấn lên tai hắn nói, “Tôi cũng không tốt ở điểm này đâu!”

Văn Lược không để ý đến hắn, bưng ly rượu trước mặt mình lên chậm rì rì uống. An Trình Điển nói hắn không tốt có quỷ mới tin.

Bởi vì đề tài của Liên Mục Thanh, không khí lập tức nóng lên, nói đến cũng khéo, bởi vì vấn đề tuyên truyền, cho nên không có nữ diễn viên, mặc dù người chủ trì có nữ nhân, nhưng cũng không cùng tới dùng cơm, cho nên ở đây trừ bỏ vài người trợ lý tất cả đều là nam nhân. Trợ lý thấy thế, cơm nước xong cảm thấy cũng không được thích hợp lắm, cho nên đều trở về nhà.

Tất cả đều là nhất bang cầm thú!

Văn Lược ở trong lòng mắng. Hắn cũng muốn đi, Liên Mục Thanh lại như bạch tuột ở một bên kề cận hắn, dùng cả tay chân giữ lấy hắn, miệng vẫn cứ nói dạ tràng vương tử nha, bách biến vương tử nha.

Văn Lược thực cảm thấy chính mình gặp quỷ, hắn còn không biết mình và Liên Mục Thanh rất thân nha.

Liên Mục Thanh nói đến chỗ kia thật không sai, đoàn người chậm rãi tiêu sái đi vào, quản lý cũng ra nghênh đón, “An thiếu gia Lão Bao Sương đúng không!”

Văn Lược thời điểm nghe được câu kia tầm mắt liền mãnh liệt nhìn qua, An Trình Điển cười cười gật gật đầu, “Như cũ.”

Quản lý lên tiếng trả lời, hai mỹ nữ xinh đẹp dẫn bọn họ đi vào phòng xa hoa, vài người vừa mới ngồi xuống coi như bình thường, Liên Mục Thanh không nói hai lời, “Quý tộc cũ, trước mỗi người nhất thủ!”

Người đang ngồi không phải ca sĩ chuyên nghiệp, cho nên giọng hát đều thường thường, bắt quá đi ra ngoạn xứng càng sai lệch càng tốt. Đến phiên một diễn viên, giọng hát rõ ràng bị cao hơn một nấc, Liên Mục Thanh vội vàng hô chơi không tốt, tất cả mọi người hát không tốt lại có một người hát tốt, kia thật tính toán. Diễn viên cũng thành thực nói, chính mình tự phạt rượu ba chén, sau đó tự nhiên đem microphone giao cho Văn Lược.

Văn Lược nguyên bản lúc này nghe được câu của quản lý “Lão Bao Sương” cũng rất khó chịu, tiếp nhận microphone còn có chút ngây ngốc, thấy rõ ràng là tới lượt hắn hát, lập tức sững sốt, hắn sẽ hát một bài, xứng mao nha!

Hắn đang cầm microphone không biết phải làm như thế nào mới xong việc, có người gõ cửa, Liên Mục Thanh “Ngao” một tiếng mở cửa, quản lý tiểu a a dẫn một đám mỹ nữ tiến vào.

Một đám con gái nhất tề cúi đầu. Liên Mục Thanh vuốt cằm đánh giá, sau đó cười hì hì phiêu liếc mắt An Trình Điển và Văn Lược, chỉ vào một cô nương, “Đến chỗ An thiếu gia đi.”

Cô nương kia vừa nghe ánh mắt liền sáng, vội vàng đi qua chỗ An Trình Điển ngồi xuống, Văn Lược lãnh mắt nhìn An Trình Điển, hắn dám tùy ý để đối phương ngồi lên đùi mình.

Các cô nương còn lại đều tự tìm chỗ ngồi cho mình, Văn Lược cũng được một cô nương thanh tú đến ngồi cạnh, không thể không nói các cô nương ở nơi này có tố chất rất cao, trên người không có mùi nước hoa rẻ tiền, cũng sẽ không có ý tứ làm cái gì khác, Văn Lược xua tay cự tuyệt đối phương tiếp rượu, cô nương kia liền ngoan ngoãn ngồi ở một bên ngẫu nhiên hỗ trợ hần này nọ, cũng không có hành động gì quá mức. Bất quá phóng nhân sang người khác thật sự tất cả đều lộ nguyên hình.

Bạch Đồng lạnh lùng ngồi một bên cùng mỹ nữ uy hần ăn, biểu tình thoát nhìn không giống như hưởng thụ, căn bản là một bộ dáng lười biếng.

Văn Lược tầm mắt vừa chuyển sang An Trình Điển liền hung tợn, nghe đồn, An Trình Điển thực sự rất giỏi ngoạn, hần đang cùng mỹ nữ chơi đồ xúc xắc, mỹ nữ kia đã thua nhiều lần, uống vài chén rượu nhân cơ hội tựa vào ngực An Trình Điển làm nũng.

Răng nanh Văn Lược bắt đầu ngứa.

Lại nhìn những người khác mỗi người đều ôm mỹ nhân vui đùa. Văn Lược thật sự cảm thấy rất không thú vị, hắc nghiêm mặt ngồi ở chỗ kia, ăn điểm tâm trên bàn.

Âm nhạc âm âm làm cho tai hần ầm ầm đau, ánh đèn mờ ám làm cho bao nhiêu người ngập mặt trong xa hoa đồi trụy, đêm nay tiền tiêu phí sẽ không ít đi! Nghĩ số tiền này đều do An Trình Điển chi trả, hần cư nhiên nổi lên một cỗ tử dương gia nhân keo kiệt! Hừ, An Trình Điển cùng hần có quan hệ gì chứ! Văn Lược âm nghiêm mặt ở trong ánh đèn mờ ảo trắng mắt liếc An Trình Điển.

Liên Mục Thanh ôm mỹ nhân ca hát, một bên hát một bên khiêu vũ cùng mỹ nữ, thực nhìn không ra mỹ nữ ở đây lại có vũ kỹ tốt như vậy.

“Em so với cô ta nhảy còn giỏi hơn, muốn hay không cùng ra khiêu vũ?” Mỹ nữ bên cạnh Văn Lược cười miệng nhấp một ngụm rượu.

Mỹ nữ kia phỏng chừng cũng hiểu được Văn Lược nhàm chán, liền thực sự đứng lên, kéo lớp áo mỏng trên người giống như lớp vải lụa xuống lộ ra bra màu vàng bên trong, chân dài duỗi ra bước lên trên bàn, lập tức huyết sáo, hai mỹ nữ ở trên đài đầu vũ, không khí lập tức high, chỉ chốc lát lại có thêm mỹ nữ bước lên.

Văn Lược không nhìn, hần đối với màn này không có hứng thú. Bỗng nhiên kế bên có một người dán qua, “Sinh khí?”

“Phi!” Văn Lược thấy rõ ràng người thiếp tới chính là An Trình Điển, vung tay tát.

An Trình Điển cầm tay hần, “Chúng ta chơi trò gì đó kích thích chịu không?”

“Tôi không có hứng thú!” Văn Lược bạch liễu tha nhất nhãn, quay đầu đi chỗ khác.

An Trình Điển không đón lời của hần mà là uống một ngụm rượu, nghiêng người ẩn bày vai đối phương, sau đó miệng đối miệng đè ép xuống. Văn Lược cũng chưa kịp phản ứng, rượu đã bị đổ sang cổ họng mình, đầu lưỡi đối phương cũng đi theo tới, đầu óc của hần nháy mắt trống rỗng, trong phòng nổ tung tiếng hét chói tai cùng thanh âm huyết sáo.

Hết chương 59

60. Chương 60

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Văn Lược đã một bụng đầy hỏa, An Trình Điển lại nháo như vậy, cơn tức của hần liền bùng nổ, không nói trước ở nơi công cộng nguyên bản hai người không nên làm vậy, hơn nữa ở đây còn có nhiều người không thân. Là người mù mới không nhìn ra giữa hai người có gì đó mờ ám.

Bất quá vì là ở nơi công cộng, hần quả thật cũng không hảo phát tác, chỉ dùng sức đẩy đối phương, sau đó đứng lên đem rượu uống một hơi như uống trà. Uống xong trong lòng vẫn còn bốc hỏa, cầm chai bia một bên tiếp tục uống.

Hiện trường vang lên một mảng võ tay. Chuyện vừa nãy tựa hồ cũng không ai cho là thật, trái lại vì Văn Lược uống mạnh như vậy, dường như đã khuấy động thêm nhiều người.

“Uống rượu!” Văn Lược trong lòng hoảng loạn, cầm lấy người bên cạnh bảo uống rượu, “Nếu phải chơi, thì phải chơi cho thật vui vẻ.”

“Đúng vậy!” Đối với việc hai người vừa hôn nhau cứ nhiên không ai để ý, không phải nói năng lực nhận biết của mọi người có bao nhiêu cường, nhóm diễn viên chính là cùng đóng chung phim với An Trình Điển và Văn Lược, Bạch Đồng cùng Liên Mục Thanh cũng tới rồi, hai người kia là bạn của An Trình Điển, cho dù không biết bọn họ cùng một chỗ, thời điểm đùa vui vẻ cho nhau một cái hôn thì có là gì? Vẫn là do trong người có chút rượu thôi. Về phần bọn con gái, miệng của họ đủ kín, nếu không thì tại sao An Trình Điển bọn họ lại tới chỗ này thường xuyên như vậy.

Chính là An Trình Điển không nghĩ tới tác dụng phụ của Văn Lược lại mạnh tới vậy, hắn bắt đầu nhìn Văn Lược hắc nghiêm mặt ngồi ở chỗ kia, một bộ dạng “Tôi đang ghen” thật sự quá mức đáng yêu, hắn nhất thời khó có thể giữ mình liên hôn qua.

Nguyên bản nghĩ sẽ bị đánh vài cái, dù sao dựa vào địa vị hiện tại của hắn bởi vì cường hôn nam nhân mà bị đánh một chút cũng không ai dám nói xấu. Nhưng hắn không nghĩ tới chính mình đánh giá quá cao Văn Lược, người ta chính là không để ý tới hắn thôi.

Đúng vậy chính là không để ý tới hắn!

Có biện pháp nào lại không cần nhào qua cũng có thể đánh một chút không? Văn Lược rầu rĩ uống rượu xong mới cảm thấy chính mình vờ ngớ ngẩn ngồi đây để làm gì, liền lôi kéo người bắt đầu ngoạn.

Văn Lược phát hiện sức bật của mình kỳ thật rất kinh người, trước đó ăn không ít, hiện tại uống rượu cứ nhiên còn chút lực ăn thua đủ, mấy nam nhân ôm mỹ nữ cùng một chỗ, vừa uống rượu vừa chơi trò chơi.

Không biết ai đề nghị chơi đoán cái sàng (*), toàn bộ vây quanh bàn bắt đầu chơi, mỹ nữ nguyên bản ở trên đài khiêu vũ cũng bước xuống, đều tự trở lại bên người lúc nãy mình ngồi cạnh, Văn Lược không nói hai lời ôm mỹ nữ người ta an vị ở bàn bên cạnh, người thua trừ bỏ phải uống rượu ngoại, người thắng còn có thể bảo người thua làm một chuyện theo ý mình.

(*) Đại khái là chơi đồ xúc xắc

Loại trò này nói ra có điểm cũ, bất quá đoán cái sàng còn cần một chút trí nhớ, cho nên không khí nhất hạo, chơi rất hăng say, lúc bắt đầu Văn Lược không chơi, trải qua một lúc sau, hắn có được bí quyết, trung quy trung củ có kế sách báo thù, cam đoan chính mình sẽ không thua.

An Trình Điển lúc bắt đầu luôn ở một bên nhìn, hắn là một tay già đời dạ ***, loại trò chơi này bất khả năng bắt hội ngoạn, cho nên chính là ngồi đằng sau Văn Lược đưa đồ ăn vặt cho hắn, đưa nước, đưa này nọ, nhưng Văn Lược quả nhiên còn so đo chuyện cũ, chỉ cần An Trình Điển đưa cái gì đó lập tức không nhận.

An Trình Điển thấy thế đành phải chen vào chơi, Liên Mục Thanh vừa thấy An Trình Điển nhập cuộc, liền lôi kéo Bạch Đồng cùng tới, đội ngũ lớn mạnh chơi càng thêm hưng phấn.

Liên Mục Thanh cỡ nào cũng là một người có năng lực, biết An Trình Điển tiến vào, thế nào cũng có trò hay để xem.

Quả nhiên An Trình Điển vừa nhập cuộc trò chơi liền trở nên càng thêm thú vị, Văn Lược tuy rằng bộ dáng lười biếng bất quá Liên Mục Thanh cho rằng bản chất của hắn không phải như vậy, chỉ là chưa ai kích phát ý chí chiến đấu của hắn thôi, cho nên mới không dùng đầu óc đơn giản đi tự hỏi mấy chuyện như thế này.

Hiện giờ lại bất đồng, đối thủ chính là An Trình Điển! Kỳ thật làm người ngoài đứng nhìn hơn nữa hắn lại có năng lực tất nhiên là có thể nhìn ra, Văn Lược đang bị ghen một cổ khí không có chỗ phát, An Trình Điển nếu chính mình tổng thượng môn cũng đừng mong quái nhân gia Văn Lược chừa cho hắn mặt mũi.

Trò chơi kỳ thật rất đơn giản, chính là đoán đếm, một vòng người đếm số, người nếu cảm thấy ai nói con số không khéo phổ, người có thể vạch trần đáp án, nếu đối phương đã nói đúng, vậy người vạch trần sẽ thua. Nếu người đó nói sai vậy người vạch trần thắng.

Trò chơi này cao đoan chính là một trò chơi chỉ số thông minh. Được rồi! Đối với tác giả mà nói đây là trò chơi chỉ số thông minh cao, An Trình Điển là tay già đời, nhưng Văn Lược đã có tính toán, cho nên xem như kỳ phùng địch thủ. Ở chiến thuật tâm lý, An Trình Điển có tâm nhượng Văn Lược, hấn nghĩ thâm, chỉ có như vậy Văn Lược mới hết giận đi! Cho nên lúc khởi điểm hấn sẽ thua.

Thời điểm An Trình Điển ngồi xuống, Văn Lược đã bắt đầu đề cao cảnh giác, mỗi người báo một con số hấn đều cẩn thận tính, sau đó đợi đến lúc An Trình Điển báo, hấn lộ ra nụ cười hài lòng, mặc kệ tên hỗn đản này có cố ý nhượng hấn hay không, vẫn là như vậy đi, Văn Lược sẽ trực tiếp vạch trần An Trình Điển. Đến cái sàng của mọi người, quả nhiên An Trình Điển thua.

“Nếu phải chơi, vậy tối nay chơi trò kích thích chút đi!” Văn Lược lãnh mắt nhìn An Trình Điển, An Trình Điển bị nhìn cả người sợ hãi.

“Hảo! Chúng ta chơi trò kích thích!” Liên Mục Thanh một bên ồn ào, Bạch Đồng thì chỉ cười không nói, tất cả mọi người còn lại tuy rằng cũng muốn ồn ào theo, nhưng đối phương là An Trình Điển, bọn họ vẫn là không nên.

“Cậu cùng hấn hôn lưỡi một cái đi!” Văn Lược mắt lãnh chỉ chỉ vào diễn viên EP chuyên tập một bên, mình xác hướng An Trình Điển ra lệnh.

“Oa!!” Liên Mục Thanh lập tức hưng phấn, Bạch Đồng cũng nhin không được cười theo, diễn viên kia có chút ngượng ngùng, nhưng mà cũng không hồng An Trình Điển, xem ra hấn vẫn là dám làm. Ầm ầm, muốn cự tuyệt Văn Lược quả thật không được, ra ngoài chơi tối trọng yếu chính là không khí, phải là một người quét hưng, nếu không sẽ rất nhàm chán, An Trình Điển cho tới bây giờ không phải như thế, hấn có khả năng!

An Trình Điển phiêu mắt liếc Văn Lược, Văn Lược nhìn một cái trở lại đầy xem thường cùng thờ ơ.

Được rồi! An Trình Điển chính mình cũng không muốn tối nay không có nhà để về.

An Trình Điển vốn là người thua, chỉ có thể chủ động tiến tới, hướng diễn viên kia đi qua, tay đặt ở cổ đối phương môi dán qua, ngấn ngủ hai giây lập tức rút về. Tiếng vỗ tay cùng huyết sáo vang lên, mỹ nữ ở đây đều che miệng cười, An Trình Điển ngượng ngùng trở về chỗ ngồi, cầm lấy cái sàng lên lắc, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Văn Lược, ý hỏi, hết giận rồi chứ?

Văn Lược cách cái sàng trắng mắt liếc An Trình Điển, trong lòng cười lạnh, còn quá sớm đó!

An Trình Điển thở dài, còn phải thua sao?

Quả nhiên, tiếp một trận An Trình Điển lại thua, Văn Lược không chút do dự kêu hấn hôn nam sinh kế bên diễn viên lúc này.

Tới ván thứ ba, vẫn là An Trình Điển thua, kết quả không hề ngoài ý muốn tiếp tục hôn nam nhân kế bên.

Thời điểm ván thứ tư Bạch Đồng bị vạch trần, nếu còn không để bản thân bị vạch trần, người tiếp theo An Trình Điển phải hôn sợ chính là Liên Mục Thanh. Người thua lần này liền tự mình chọn hình phạt, Bạch Đồng thân nhiên để mỹ nữ bên cạnh hấn uy hấn uống rượu bằng miệng, làm cho các nam nhân ở đây đều rục rịch, trò chơi nguyên bản bị Văn Lược cùng An Trình Điển làm cho mất hứng liên thú vị trở lại.

Kế tiếp liền kích thích, một đám sợ Văn Lược cùng An Trình Điển chống lại, đều đoạt quyền phán hình phạt. Cởi quần áo nha cởi quần áo, khiêu vũ nữa nha..

Nhưng người chơi trên bàn, tổng hội gặp được. Văn Lược cùng An Trình Điển lại chém giết tới rồi.

An Trình Điển lần này không nhượng, nhưng hấn đã đánh giá thấp Văn Lược, cuối cùng vẫn thua.

“Nhảy một bài đi!”

Văn Lược vừa nói ra, Liên Mục Thanh lập tức hét chói tai.

Văn Lược không hiểu loại phản ứng này của hấn là từ đâu tới, sau đó nhìn hấn thực tự nhiên chọn bài, An Trình Điển thân nhiên đứng lên hoạt động tay chân, cởi bỏ hai nút áo, hai mắt hơi hơi nheo lại liếc Văn Lược, cư nhiên mang theo một cổ ý tứ không có hảo ý.

Văn Lược cảm thấy rất không khéo phở, người kia muốn làm gì? Nhảy thôi mà, phiêu mắt làm gì?

Sau đó âm nhạc vang lên, thời điểm An Trình Diễn xuất ra động tác đầu tiên, Văn Lược liền hồi hận.

Hắn nhớ tới Liên Mục Thanh nói hai cụm từ kia “Dạ tràng vương tử, “Bách biến vương tử”, hắn như thể nào không biết thất lưng An Trình Diễn nhuyển như vậy? Hồng vào thời điểm này cư nhiên lại nhuộm một màu tình ái, mỗi một động tác đều đúng nhịp với nhạc, độ mạnh yếu không lớn không nhỏ vừa lúc mỗi một nhịp khép lại, cổ áo theo động tác cao thấp mở rộng, mắt Văn Lược nhìn không được phóng bay tới.

Không khí thực thích hợp, mọi người đều tự động đứng lên vỗ tay, mỹ nữ mới vừa nãy lên đài nhảy cũng bước lên, chạm vào bờ vai của hắn, trao đổi động tác dán cùng một chỗ, Văn Lược nhìn một màn này trong lòng lại bắt đầu bốc hỏa. An Trình Diễn cư nhiên dám ôm thất lưng mỹ nữ, động tác chậm rãi trượt, cơ hồ phải chạm tới hông đối phương, lại dùng lực thu nhanh tay, mỹ nữ đều kề sát ngực hắn.

Không tiết tháo!

Chuyện này vẫn còn tiếp tục, thời điểm mắt Văn Lược còn đang bốc hỏa, hắn nhìn đến An Trình Diễn đi vòng quanh hai vòng đến bên cạnh hắn, còn không kịp phản ứng, tay đối phương đã kéo cổ áo hắn, sau đó vịn vẹo tới gần, vì động tác này nên hai người triệt để dán sát vào nhau, tay An Trình Diễn chế trụ thất lưng hắn, dính sát vào nhau Văn Lược nhéo An Trình Diễn, đi theo đứng lên, ngực hai người cơ hồ dán cùng một chỗ.

“Trêu cợt tôi?” Ngay tại một giây này, An Trình Diễn ghé vào tai hắn nói.

“Cút!” Văn Lược xấu hổ đỏ mặt, thân thủ đẩy An Trình Diễn một chút.

Ai biết rằng thân thể An Trình Diễn lúc này giống như con diều bị cắt đứt dây, Văn Lược hoảng sợ, chỉ thấy thời điểm hắn sắp té ngã, tay chống xuống mặt đất vững vàng đứng dậy cách Văn Lược hai bước xa.

Nhảy coi như xem xong rồi, An Trình Diễn có vẻ hơi đắc ý liếc Văn Lược một cái. Văn Lược đỏ mặt ngồi xuống, quyết định trực tiếp cho ra sát chiêu.

Phải làm cho hắn cởi sạch!

Bất quá tình huống không như mong muốn, An Trình Diễn bắt đầu phản kích, ngọn lửa trong lòng hai người bắt đầu dâng lên, mọi người chỉ chậm rãi nhìn hai người chơi đùa, cũng không dám rước họa vào thân.

Văn Lược thắng liền trực tiếp bảo An Trình Diễn thoát y, An Trình Diễn thực thản nhiên đem quần áo cởi ra, Văn Lược lại không vui, đám mỹ nữ bên cạnh theo dõi hắn một bộ dáng mê người, lại làm cho hắn ngột ngạt. (Kêu ảnh cởi cho đã rồi bức mình, ai biểu chơi ngu cho người ta xem hàng của mình chi =))

Hết chương 60

61. Chương 61

Khi dễ người ta kết quả lại làm bản thân ngột ngạt, thật nói không nên lời!

Văn Lược cau mày nghĩ nghĩ, sau đó khước miệng giơ lên một nụ cười không giống như của hắn. Có người không phải “Như cũ” sao! Vậy hắn tại sao không thể tới cái “Như cũ” đó, đều là kỹ xảo biểu diễn ai sợ ai chứ?

Chỉ thấy một mỹ nữ đang chơi trò chơi hắn liền vẫy vẫy, mỹ nữ nhanh nhẹn nhích lại gần Văn Lược.

“Cho tôi một ly rượu!” Văn Lược cười tủm tỉm nhéo cằm đối phương, tay kia thì chậm rì rì phe phẩy xúc xắc, cái dạng kỹ xảo biểu diễn chính là cái dạng này. Hắn tự gọi mình là “Hoa hoa công tử”.

Mỹ nữ tự nhiên rất thích ý phục vụ Văn Lược, mình tinh tới nơi này không ít, nhưng mình tinh Văn Lược thì là lần đầu tiên, nếu đối phương chủ động, mỹ nữ sẽ tự nhiên dính sát vào người. Văn Lược lộ ra một bộ dáng hưởng thụ, sau đó trò chơi kia không cần thận liền thua.

Thắng vẫn là cái diễn viên EP không hay ho kia, nhìn Văn Lược hé ra bộ mặt không ngoạn nổi, hắn cũng không dám nói điều kiện trừng phạt.

“Như vậy đi! Tôi uy mỹ nữ này một chén rượu, thế nào?”

Văn Lược cười nhéo nhéo mặt mỹ nữ, Liên Mục Thanh một bên nhảy ra, bị Bạch Đồng ấn trở về. Đã có người hưởng ứng, quần chúng không rõ tình huống tự nhiên cũng nổi gió lên, Văn Lược cười hì hì đáp ứng, sau đó uống một ngụm rượu, nâng mặt mỹ nữ lên dán qua, rượu chính là nuốt vào trong bụng, hắn chỉ đang mô tả động tác cùng đối phương, chạm vào môi nàng một chút thôi.

Ở giữa một đám người ồn ào, Văn Lược giương mắt trừng An Trình Điển, xoang mũi như có như không hừ một tiếng.

Mặt An Trình Điển không biết từ lúc nào đã đen hơn dít nôi, Văn Lược không biết sống chết tiếp tục khiêu chiến hắn. Một phen ôm mỹ nữ trong lòng, để cho mỹ nữ uy đồ ăn cho hắn, vừa ăn vừa chơi, thua rồi tỉnh rồi ngủ, trùng hợp chính là cũng chưa bại dưới tay An Trình Điển.

Mọi người gặp Văn Lược đã một bộ dáng ngoạn rất vui, một đám cứ yên tâm chinh hắn. Bất quá, người bình thường chắc là không biết giữa nam nhân với nam nhân thì phạt cái gì, cho nên chế độ trừng phạt của Văn Lược đều ở trên người mỹ nữ.

Tỷ như, ôm mỹ nữ sau đó dùng mặt giữ chén.

Tái tỷ như đối diện mỹ nữ nhìn thâm tình một trăm giây.

Tái tái tỷ như một tay ôm mỹ nữ, ôm bất động uống rượu.

...

Còn có rất nhiều hạng mục, Văn Lược nhất nhất chịu đựng, cái gì vui đùa cùng nam nhân hắn đều đã diễn qua, cái này thì có gì phải sợ. Hắn làm diễn viên chuyên nghiệp rèn luyện hằng ngày hôm nay đều phát huy đến nhuần nhuyễn.

An Trình Điển một cái “Dạ tràng vương tử” cơ hồ cũng muốn giận, nếu không phải ở chỗ này nhiều người, hắn thật sự hận không thể đem Văn Lược đặt trên salon hảo hảo đánh một chút. Người này phỏng chừng đã hơi say, càng ngoạn nhiều hơn, hiện tại ôm mỹ nữ khiêu vũ, dán như vậy, chính giữa còn có khoảng cách sao? Có phải hay không không ai ngăn trở, hắn có phải còn muốn làm “Lão quy củ” mang người đến khách sạn mượn phòng?

Quả thực là... Bại hoại gia phong.

“Cậu cũng không có tư cách gì trách hắn!” Liên Mục Thanh ở một bên sâu kín nói.

“Văn Lược suất như vậy, nếu anh là con gái, anh cũng sẽ giống như đám mỹ nữ đó.” Bạch Đồng ở một bên đốt lửa.

An Trình Điển “Ba” một tiếng đem ly rượu đặt mạnh lên bàn, “Đến, đến, tiếp tục tiếp tục!”

Văn Lược buông mỹ nữ bên cạnh ra, đến bàn ngồi xuống, còn không quên ngoắc mỹ nữ lại, ôm đến trên đùi, “Lắc đi, nếu bị thua, em chịu phạt nga.”

Mỹ nữ cười hì hì cảm xúc xắc lên sắc, An Trình Điển ở một bên thật sự bốc hỏa.

Ván này thật sự rất kỳ dị, An Trình Điển còn chưa kịp điểm số đã bị vạch trần, Văn Lược cân nhắc báo, nhưng chính là sai lầm, thua trong tay Liên Mục Thanh. Văn Lược nhìn Liên Mục Thanh vội vàng đem mỹ nữ trong lòng cấp ra, “Cái này em bị phạt.”

“Nói cái gì, chơi là cậu chơi, tại sao có thể đổ cho mỹ nữ người ta, rất không có phong độ của thân sĩ!” Liên Mục Thanh u u nói.

Mỹ nữ tự nhiên cũng không muốn bị phạt, Liên Mục Thanh là khách quen ở chỗ này, trước kia đùa như điên! Bây giờ thì an phận hơn, nhưng người này có nhiều ý đồ xấu, ai biết hắn bỗng nhiên lại muốn chính người bằng phương pháp này.

“Như thế nào, thua không dậy nổi à?” An Trình Điển uống một ngụm rượu, ở một bên chọc Văn Lược.

“Người thua không chung mới chính là cậu!” Văn Lược khó chịu đẩy mỹ nữ trong lòng ra.

Hai câu nói kia lập tức đem không khí nóng như lửa trở nên băng lãnh, vài người không quá quen thuộc ở một bên nháy mắt như ngồi trên đồng lửa, rõ ràng bắt đầu còn hảo hảo mà.

“Cái kia...” Rốt cuộc có người muốn hòa giải.

“Nói! Phạt thế nào?” Văn Lược trực tiếp đánh gãy lời đối phương, đem ly rượu trên bàn nhất phóng, trừng mắt nhìn Liên Mục Thanh, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống.

Liên Mục Thanh chính là yêu nghiệt, hần sao phải sợ An Trình Điển cùng Văn Lược, hắc hắc cười, sau đó chậm rì rì uống một hớp rượu, “Không chơi cái khác, chơi cái đơn giản thôi, hai người các cậu hôn lưỡi một cái đi!”

Không phải cái gì khó khăn nha! Vừa nãy An Trình Điển đã hôn một vòng nam nhân ở đây rồi còn gì.

Bất quá Văn Lược làm sao có thể đồng ý, hần thiếu chút nữa hô lên, “Cho dù phải hôn con chó cũng không hôn hần!” Bất quá một bộ dáng chán ghét này của hần đã kích thích tới An Trình Điển, An Trình Điển vốn thực không nguyện ý, dù sao trong lòng vẫn còn so đo. Bất quá nhìn đến bộ dạng kia, hần cảm thấy khó chịu, bảo hần hôn người khác thì vui tươi hơn hử, tự mình làm thì không vui, hai người bọn họ đâu phải chưa từng làm qua chuyện này.

“Như thế nào? Thua không dậy nổi à?” Vẫn là lời này, An Trình Điển nói xong an vị ở trên ghế hơi ngẩng đầu, ý tứ chính là: ca ở trong này, tới hôn đi, tới đây!

Văn Lược hận không thể đem xúc xắc trên bàn nhét vào miệng hần.

Không biết vì cái gì, quần chúng bên cạnh đều tỏ vẻ chỉ là trò chơi không thành vấn đề, tất cả mọi người không thành vấn đề, như thế nào hai người kia lại lộ ra một cỗ khí không hợp, rõ ràng bất quá tạp chí nói quan hệ của hai người tốt lắm mà?

“Nhanh lên đi! Chúng tôi còn muốn chơi tiếp!” Liên Mục Thanh ở một bên ồn ào, hần chính là giáo thị gây gộc, hần nói người khác nhất định sẽ hưởng ứng.

Ở giữa một đám người ồn ào, Văn Lược thực không có lập trường đứng lên, hướng phía An Trình Điển đi qua. Mặt không chút biến sắc, nắm chặt tay, hần tính hôn xong sẽ đánh An Trình Điển một quyền, cho hần biết thế nào là lợi hại. Liên Mục Thanh cũng không nói không thể đánh người.

Khi hần đứng trước mặt An Trình Điển thời điểm cúi đầu xuống, tay An Trình Điển liền chế trụ cái ót của hần, Văn Lược hoàn toàn không có chuẩn bị, môi liền thiếp cùng một chỗ. An Trình Điển đè lại đầu hần rắn kết cho hần một nụ hôn sâu, Văn Lược bị hôn ngay cả phương hướng cũng phân không rõ, nguyên bản tay nắm lại bây giờ đã thả lỏng đặt trên vai An Trình Điển, thân thể vẫn duy trì khom lưng tùy ý để đầu lưỡi đối phương làm càn trong khoang miệng mình. Thân thể so với tâm quả nhiên thành thực hơn, hai người mình ám đấu đến đâu đi, kỳ thật tối khát vọng lẫn nhau.

Một cái hôn sâu chấm dứt, người ở chỗ này đều ngây dại.

“Thực lâu nha!” Liên Mục Thanh thật sâu thở dài, khiến cho mọi người một mảng cười vang.

“Không... Không phải... nói hôn lưỡi sao?” Văn Lược nói chuyện còn có chút lắp bắp.

“Ha ha...” Liên Mục Thanh cười ngã vào lòng Bạch Đồng, người ở đây cũng cười theo. Trò chơi hòa giải đồng tình hôn lưỡi, vừa mới bắt đầu An Trình Điển bị yêu cầu như vậy cũng đâu có làm như thế? Căn bản không ai so đo loại sự tình này. Bọn họ chỉ muốn xem hai nam nhân xấu hổ hôn nhau thôi.

Bất quá loại phản ứng này của hần cũng tốt, người khác không nghi ngờ, chỉ cảm thấy Văn Lược là một người ngoạn rất vui, uống chút rượu càng ngoạn nhiều hơn. An Trình Điển thì không cần nói. Văn Lược mặt đỏ về vị trí của mình, có điểm đại ra, ngay cả xúc xắc cũng không có lực lắc.

An Trình Điển đắc ý vươn lưỡi liếm liếm, nhìn bộ dáng đại ra của Văn Lược mà bật cười, hần vẫn là hài lòng lắm, Văn Lược định kỳ uy uy hần, hần sẽ không có bất cứ vấn đề gì.

Buổi tối đại khái ngoạn đến hơn hai giờ sáng mới bắt đầu về nhà, Văn Lược cùng An Trình Điển đều uống rượu nên trực tiếp để xe ở đây đón taxi về, về đến nhà cũng gần ba giờ sáng, vì tiết kiệm thời gian hai người cùng nhau tắm.

Nước ẩm từ đầu chảy tới chân, nguyên bản thân thể còn dính hồ hồ lập tức giãn ra, Văn Lược vừa duỗi lại thất lưng, An Trình Điển liền từ phía sau ôm lấy hắn, phản ứng của thân thể rõ ràng truyền đến Văn Lược.

“Cậu muốn làm?” Văn Lược nguyên bản còn có chút hôn mê, lúc này liền bừng tỉnh.

“Đừng nhúc nhích, tôi không có làm!” An Trình Điển vươn đầu gác lên vai Văn Lược, “Để cho tôi ôm một chút là được rồi!”

“Ngu ngốc!”

Văn Lược không để ý tới hắn, nếu An Trình Điển nói không làm, hắn cũng sẽ không có tâm đề phòng, chà chà rửa rửa một thân đầy mùi rượu. An Trình Điển nói liền giữ lời, thật không có làm gì, ngoan ngoãn tắm rửa xong còn giúp Văn Lược lau người, hai người cùng nhau tắm rửa sau đó cùng nhau đi ra. Văn Lược mệt đến nỗi ngã xuống giường liền buồn ngủ, An Trình Điển mất không ít khí lực tha hắn đứng lên, bất quá thủy chung không thể đem Văn Lược từ trên giường kéo xuống, không có biện pháp đành phải cầm máy sấy ngồi ở trên giường mặt đối mặt thổi tóc cho hắn.

“Về sau tắm xong phải sấy khô tóc mới được đi ngủ nghe chưa?” An Trình Điển phát hiện mình có điểm giống mẹ tử, “Ít đi ra ngoài uống rượu đi.”

“Cậu nói rất đúng!” Văn Lược bất mãn trừng mắt nhìn An Trình Điển, lười biếng nên không có nửa điểm sát thương.

“Tôi về sau cũng sẽ không ra ngoài uống rượu!” An Trình Điển giống như cam đoan điều gì đó.

“Thiệt!” Văn Lược bĩu môi, “Tôi gặp quỷ sao?”

“Không tin tôi?”

“Tôi vì cái gì phải tin cậu?”

“Nhưng thật ra, tôi cũng không ra ngoài uống nhiều lắm!”

Văn Lược lại giương mắt trừng hắn, An Trình Điển nở nụ cười, người này đại khái cũng sẽ không đem lời dứt khoát nói ra, bất quá những gì hắn muốn nói đều viết ở trên mặt, nên cũng không khó đoán.

Tóc mềm mại ở trong lòng bàn tay bị sấy ẩm ẩm, trong phòng im lặng chỉ nghe đến thanh âm máy sấy, Văn Lược lắc lắc ngồi trước mặt An Trình Điển giống như một đứa trẻ. Giờ khắc này, An Trình Điển thật là nhẫn nại nhìn chằm chằm đồ ăn trước mặt, tắt đi máy sấy phát hiện người lắc lắc này đã nhắm mắt lại, mất đi trọng tâm ngã vào trong lòng mình. An Trình Điển ôm người trong lòng hôn một hơi, sau đó tắt đèn đi ngủ.

Hết chương 61

62. Chương 62

Văn Lược gần đây thực nhàn nhã, nhàn đến mức hắn phải tự tức giận. Mấu chốt không phải việc này, mấu chốt chính là An Trình Điển còn phá lệ chiều cố, theo đạo lý mà nói người trong làng giải trí đều bận rộn, như thế nào hai người lại khác biệt như vậy.

Vì cái gì có cảm tưởng này, mấu chốt là, Văn Lược ngày hôm sau mở mắt ra..

An Trình Điển cư nhiên không ở nhà.

Trên bàn có tờ giấy, nói là tới công ty, cụ thể làm cái gì thì không nói. Văn Lược khịt mũi, có gì đâu, cũng không phải chỉ có mình hắn vội. Minh cũng bề bộn cũng việc mà, truyện của mình còn chưa viết xong.

Mở máy tính ra tìm được trang web của chính mình, vừa thấy, có thật nhiều bình luận, bất quá đại đa số đều mắng CP của hắn, còn mắng hắn hành văn kém, mắng An Miên Miên khó coi. Văn Lược sinh khí, mắng hắn coi như xong, tại sao lại phải mắng An Miên Miên người ta. Hắn cũng không nghĩ những cái này đều do hắn gây nên, trong lòng còn đang cảm phần mắng trở lại. Cuối cùng đem chuyện An Trình Điển tới hôm qua thổi nát viết ra, hoàn toàn đem An Trình Điển viết cho thật là xấu.

Sau khi viết xong trong lòng nhẹ nhõm hơn, hắn thuận tiện lên mạng xem một vòng, cùng nhân viên trao đổi một chút về bữa cơm, An Trình Điển không có ở nhà, Văn Lược cư nhiên sẽ không có cơm ăn. Bất quá tủ lạnh lại chất đầy đồ ăn, nguyên bản hắn muốn gọi đồ ăn ở ngoài, nhưng sau mấy ngày ăn cơm nhà, phát hiện không muốn ăn đồ ở ngoài nữa, chính mình tự nấu mì.

Thời điểm hắn đang ăn mì, Vệ Sanh cũng đã tới, mang theo kịch bản. Văn Lược lúc này nhàn đủ rồi, cũng nên làm việc.

Vệ Sanh đề cử kịch bản đầu tiên cho hắn là về văn nghệ phiến (musical), đại đạo diễn đại chế tác cơ hồ cũng do ni đóng giày nhân vật cho Văn Lược. Mà quay bộ phim này cũng chính vì giải thưởng XX cuối năm cùng giải YY sang năm ở nước ngoài.

“Nếu nói vậy thì còn đưa tôi kịch bản khác để làm gì, anh cũng đã chọn xong rồi.” Văn Lược cũng không oán giận, hắn cũng muốn nhận giải thưởng diễn viên xuất sắc nhất. Bất quá nói đến giải thưởng kia hắn liền nhớ lại nửa năm trước, thật đúng là một đoạn nghiệp duyên.

“Cái này là tôi chọn, nhưng từ giờ tới cuối năm cậu cũng phải chọn thêm một bộ đi.” Vệ Sanh trực tiếp đem đóng kịch bản bỏ vào ngực hắn.

Văn Lược chính mình tỉnh lại, gần đây hình như hắn rất thanh nhàn, nên quay một vài bộ, bằng không đến lúc đó sẽ sinh khí. Chính hắn cũng biết, kỳ thật nhàn lâu, chính hắn cũng không muốn nói chuyện.

“Đã biết, tôi sẽ xem!” Văn Lược đem kịch bản để trên bàn.

“Còn có, tiết mục ngày mai, đừng tới trễ!” Vệ Sanh lại phân phó nói, “Kịch bản dành thời gian xem, ngày mai quay xong, ngày mốt theo tôi đi tới chỗ Quý đạo diễn thử vai.”

“Ân.” Văn Lược gật đầu.

“Gần đây.. Cậu cùng An Trình Điển...” Vệ Sanh nói được một nửa bỗng nhiên ngừng lại.

Văn Lược buồn bực nhìn hắn, Vệ Sanh gãi gãi đầu, “Hai cậu nên có điểm kiểm chế.”

Vệ Sanh vừa nói xong, Văn Lược xém tí nữa đem kịch bản quăng vào mặt hắn, Vệ Sanh thấy Văn Lược có điểm khác thường, vội vàng đứng dậy, “Kế tiếp phải bảo tồn thể lực! Thể lực...”

Nói xong liền theo cửa biển ra ngoài, Văn Lược tức giận! Người đại diện của mình từ khi nào biến thành như vậy? Quả thực làm người ta dở khóc dở cười.

Bất quá đã có tâm công tác, Văn Lược cũng không để ý, Quý đạo diễn là một đại đạo diễn xuất thân từ nhạc kịch, yêu nhất cũng chính là nhạc kịch, bất quá trên con đường sự nghiệp vì một số lý do, cuối cùng không đổi sang phim thương mại, không nghĩ tới phim trường tự nhiên phát hỏa, danh khí hiện tại đều muốn quay về lúc ban đầu.

Diện mạo của Văn Lược thực thích hợp quay văn nghệ phiến, nhưng Quý đạo diễn bắt đầu lại sự nghiệp bằng văn nghệ phiến quả thật có chút mạo hiểm. Văn Lược đem kịch bản cẩn thận xem một lần, tình tiết rất đơn giản, là tình yêu đơn phương, kỳ thật thị trường phim ảnh bây giờ có chút tiêu điều, phim hay càng ngày càng ít, tình tiết nếu có thể biểu đạt đầy đủ kỳ thật cũng không dễ dàng. Về âm nhạc mấu chốt vẫn phải xem phương pháp quay của đạo diễn. Văn Lược cảm thấy có thể thử, dù sao Vệ Sanh cũng đã chọn, nhất định công ty cũng muốn hắn quay, đã có người chuyên nghiệp phân tích qua, hắn không có vấn đề gì.

Làm cho hắn cảm thấy hứng thú chính là, vai của hắn là một họa sĩ nghèo đầy chán nản.

So với dĩ vãng chỉ diễn khiên khiên công tử, hắn cảm thấy nhân vật này rất hợp với hắn. Trao đổi điện thoại với Vệ Sanh một chút, hai người đối với kịch bản này nói chung là nhất trí, cho nên cũng không có gì phải nói.

Đang nói chuyện thì An Trình Điển trở về, Văn Lược công đạo vài câu liền cúp điện thoại.

“Ân? Đang xem kịch bản?” An Trình Điển cầm gì đó trên tay đặt vào ngăn tủ trước cửa, sau đó ngồi xuống bên Văn Lược.

“Ân! Là của Quý đạo diễn.” Văn Lược cúi đầu khép kịch bản lại, sau đó đưa cho An Trình Diễn, “Muốn xem hay không?”

An Trình Diễn cười sờ sờ đầu hắn, tay bắt lấy kịch bản, Văn Lược vừa thấy tay hắn liền cuống quýt bắt lấy, “Tay cậu làm sao vậy?”

“Không sao.” An Trình Diễn đem tay thu lại, “Chỉ trầy da một chút thôi!”

Văn Lược vừa thấy, cánh tay hoàn hảo kia, ở trên lại bị những vết thương nghiêm trọng, sau đó bỗng nhiên nhớ tới gì đó, “Cậu đi thử kính?”

An Trình Diễn gật gật đầu, mặt mang theo tươi cười nhéo nhéo tay Văn Lược, “Không có gì, thời điểm thử kính cùng Nặc Uy khua tay múa chân hai chiêu, phim trường quá nhỏ, không cần thận bị té ngã.”

Bị ngã mà hai tay đều bị trầy? Văn Lược không tin.

Nặc Uy người kia là người nào, bị đánh giá rất kém, mới thử kính đã như vậy, về sau quay thật thì như thế nào.

“Cậu đang lo lắng cho tôi?” An Trình Diễn nở nụ cười, mở kịch bản của Văn Lược ra, “Cho nên mới nói cậu quay văn nghệ phiên thì tốt rồi, phim hành động rất cực khổ. Tôi cũng sẽ lo lắng cho cậu.”

“Nói cái gì! Cho dù con chó té bị thương tôi cũng sẽ lo lắng!” Văn Lược hung hăng mạnh miệng.

An Trình Diễn bất đắc dĩ, cái này là dạng so sánh gì a!

Nhìn tay An Trình Diễn bị thương, Văn Lược nhin không được mở miệng, “Bất kể là kết quả gì, cậu cũng là một đại minh tinh! Cậu lúc quay vô tình cố ý phá hư cái gì đó để đạo diễn thay người đi! Cậu cùng Nặc Uy xuất ra, đạo diễn chắc chắn sẽ chọn cậu!”

An Trình Diễn “Phốc” cười một cái, đem tầm mắt theo kịch bản dời qua, “Loại sự tình này lúc trước cậu từng làm qua?”

An Trình Diễn nhớ tới tiểu thuyết Văn Lược viết, hôm nay ở phim trường hắn còn bớt thời gian ra dùng đi động lên mạng xem thì thấy Văn Lược đã đăng chương mới, rất buồn cười, thanh danh của mình hoàn toàn bị hủy nha.

“Kỳ thật, tôi cảm thấy Nặc Uy người này còn có điểm không tồi, chính là thời điểm quay phim có điểm quá mức.” An Trình Diễn biết Văn Lược đang lo lắng cái gì, hắn kỳ thật cũng không muốn làm Văn Lược lo lắng, hắn tuy rằng nói thoải mái qua loa sơ sài, thực tế tình huống chính là Nặc Uy người này biểu hiện khao khát rất nghiêm trọng, cùng y hợp tác chính là muốn hắn chịu khổ, bất quá lúc bắt đầu, hắn cũng không chịu thua. Tựa như Văn Lược nói, hắn có thể làm cho đạo diễn thay Nặc Uy, chỉ cần hắn mở miệng, đạo diễn vì giữ hắn cũng có thể thay người, nhưng đều là nam nhân, có cái gì lại không thể chịu khổ được chứ.

Bất quá nếu hắn cùng Văn Lược đổi vị trí, hắn chỉ sợ cũng sẽ lợi dụng một chút tư quyền, hắn không muốn Văn Lược bị thương, hắn đại khái nhìn sơ kịch bản của Văn Lược, tốt lắm, trừ bỏ mấy cảnh quay dưới mưa, mặt khác cũng không có yêu cầu cao gì.

“Phim của Quý đạo diễn không tồi.” An Trình Diễn nâng mắt nhìn Văn Lược, đối phương vẫn còn gắt gao nhăn mày, hắn nhin không được sờ sờ trán cái mặt nhăn kia, “Ngày mai quay xong, buổi tối tôi sẽ bay qua Nhật Bản!”

A?” Nhanh như vậy? Mắt Văn Lược mở to.

“Ân! Bởi vì phải đuổi kịp tiến độ cho các giải thưởng lớn cuối năm, cho nên thời gian phải sắp xếp thực chặt chẽ.” An Trình Diễn gõ trán Văn Lược, “Phim này của cậu không phải cũng vậy sao? Cuối năm chúng ta còn có thể gặp lại ở lễ trao giải mà.”

Nghĩ tới việc này Văn Lược lại không thích, than thở nói: “Tôi cũng không muốn trao giải cho cậu.”

“Tôi sẽ trao cho cậu!” An Trình Diễn ôm hôn hắn, “Cho nên bộ phim này phải hảo hảo thể hiện nha!”

“Còn phải nói sao?” Văn Lược bạch liễu tha nhất nhãn, tầm mắt vẫn nhin không được dừng trên cánh tay An Trình Điển, miệng vết thương thật là dọa người.

Buổi tối An Trình Điển thu dọn đồ đạc, vé máy bay Tiểu Càng đã đặt sẵn. Bộ phim kia của hắn gần nửa bộ là quay ở Nhật Bản sau đó còn đi Hongkong.

Mà phim của Văn Lược nửa thời gian thì ở Pháp, còn lại đều quay trong thành phố.

Nói cách khác mấy tháng tiếp theo hai người đều không thể gặp mặt. Trong lòng Văn Lược bỗng nhiên trào ra một cảm giác không muốn, ở chung nửa năm lần đầu tiên xa cách, trước kia hắn hận không thể tránh An Trình Điển càng xa càng tốt, hiện tại thì tốt lắm, thời điểm ly xa đối phương một chút, liền cảm thấy lo lắng.

“Tiểu Lược, lúc tôi không có ở đây cậu phải hảo hảo chăm sóc bản thân!” An Trình Điển ôm Văn Lược vươn đầu gác lên vai hắn.

“Được rồi! Tôi sống nhiều năm như vậy, lần này sẽ đối cậu hảo hảo.” Văn Lược đem thuốc lúc trước An Trình Điển cho hắn bỏ vào hành lý An Trình Điển.

“Lời này thật khiến người thương tâm!” An Trình Điển cười khổ, người này thật đúng là..

Ngày hôm sau hai người thật đúng giờ tới đài truyền hình, tiết mục là quay vào buổi chiều, gần hai giờ mới bắt đầu quay, nếu tốt thì chạng vạng sẽ quay xong, nếu không tốt, có thể phải quay đến tối, cho nên thần kinh mọi người đều căng thẳng.

Văn Lược vẫn là rất khẩn trương, dù sao sau khi thành danh tham gia chương trình tạp kỹ vẫn là lần đầu tiên, bởi vì hai đại siêu sao lần đầu cùng tham gia, trong khán phòng đầy người, Văn Lược vừa bước lên đài liền thấy ảnh chụp kia, tấm ảnh lúc trước hắn đã thấy hai lần.

Liên Mục Thanh cũng nhìn thấy.

Đạo diễn cũng nhìn thấy, được rồi, ở đây ai cũng nhìn thấy.

Đạo diễn cùng trợ lý bảo khán giả im lặng, tiết mục bắt đầu rồi. Lúc đầu còn nháo nhào bây giờ thì lập tức im lặng. Văn Lược cùng An Trình Điển thay hảo quần áo đứng một bên, vừa mới bước ra, chợt nghe dưới đài có tiếng thét chói tai. Văn Lược cảm thấy rất hảo ngoạn, bước ra thêm vài bước thì lại nghe tiếng thét chói tai, lập tức lùi về. Tiếp tục bước ra, lại một mảng tiếng thét chói tai. Chơi vài lần, cứ nhiên nghiệm.

Đạo diễn chịu không nổi, đem đầu Văn Lược ấn vô trong. Sau đó hướng người dưới đài ra điệu bộ, bắt đầu quay.

Người chủ trì giới thiệu khách mời, một đám khách mời từ sau cánh cửa lớn trên sân khấu bước ra chào hỏi. Văn Lược cùng An Trình Điển bị an bài ở ngoài cảnh, đứng ở phía sau, thời điểm đợi cửa mở, An Trình Điển bỗng nhiên nắm tay Văn Lược.

“Này! Này..” Văn Lược nháy mắt ý bảo hắn chỗ này không thích hợp.

An Trình Điển không để ý tới hắn, hướng hắn cười cười, sau đó cửa mở, hai người nắm tay đi ra, phía dưới người xem liền bùng nổ.

Văn Lược hoàn toàn bị cảnh này chìm sâu. Liên Mục Thanh cầm microphone hỏi dưới đài tại sao lại hét lớn như vậy.

Người xem trực tiếp bắt đầu hô “Cùng một chỗ cùng một chỗ”.

Văn Lược mặt liền đỏ một chút.

Hết chương 62

63. Chương 63

Nếu hai người trong lòng không có mờ ám khi bị quần chúng hô “Cùng một chỗ”, mọi người ở trên đài cũng diễn trò, vậy thì hưởng ứng quần chúng một chút là được. Dù sao cũng vì hai từ “Nhân khí” thôi.

Mấu chốt chính là trong lòng hai người có mờ ám nha! An Trình Điển da mặt dày, dày hay giả dày cũng không nghiêm trọng, nói chung là không còn gì để mất. Văn Lược da mặt mỏng, mặt nhăn nhó rút tay về.

“Văn Lược! Không cần thẹn thùng!” Fan ở dưới bỗng nhiên hét lớn.

Văn Lược bị dọa một phen liền ném tay An Trình Điển đi. Cô nương kia phải là thường xuyên bị nhìn thấy, có chút thiết phần mặc kệ người ở chỗ nào bọn họ đều sẽ xuất hiện, sân bay, phim trường, hoạt động tuyên truyền.. đều có thể nhìn thấy bọn họ. Vừa mới nói chính là một fan ngồi ở hàng đầu Văn Lược đã thấy vài lần, tuy rằng không nói chuyện nhiều, nhưng mỗi lần đều giành được chỗ trước mặt nên hẳn có chút ấn tượng, còn có, ảnh chụp hai người bọn họ cũng chính là nàng cầm.

Thật sự là yêu nháo!

“Các bạn không được nghịch ngợm!” Liên Mục Thanh làm bộ hướng dưới đài lộ mặt hùng dũng, “Đừng làm Văn Lược người ta sợ hãi. Để An Trình Điển đứng ra làm chỗ dựa cho người ta đi.”

Văn Lược đã nhìn ra, màn người ta của Liên Mục Thanh kỳ thật cũng rất mực nát.

Hiện tại người trong làng giải trí tâm phúc rất nhiều, hẳn rất không thích loại này, hai cái đại nam nhân muốn gọi đến đây để tham gia đã không dễ dàng, nếu không gọi điện thì còn muốn diễn điện báo, quả thực rất khổ thân. Cho nên hẳn quật cường đem mình phân chia.. Ách.. không thể nào, diễn điện báo cũng không thể dùng loại này.

Hắn không có đối tượng điện báo nên vẫn đứng một bên, bởi vì không cầm mic cho nên An Trình Điển ngẫu nhiên cúi đầu cùng hắn nói chuyện, tỷ như thời điểm người chủ trì giới thiệu người khác, hắn sẽ nói với Văn Lược để Văn Lược hỏi hắn, không để hắn ngán người.

Văn Lược rất không thích trừng mắt, phiêu mắt đi lại bắt đầu ngán người.

Hắn cũng không phải ngán người, ánh mắt luôn nhìn chằm chằm ảnh chụp kia, hắn nhớ rất rõ lần đầu tiên xuất hiện chính là lần An Trình Điển nằm viện, sau đó chính là sân bay, và cuối cùng là hiện tại..

“Phía dưới liên hoan nghênh Văn Lược nào!” Người chủ trì hưng phấn hô.

Quả nhiên kế tiếp bị đẩy ra chào hỏi chính là hắn.

Quy củ trước ra chào hỏi, Văn Lược lúc này tâm còn bay đầu đầu, thời điểm Liên Mục Thanh hô tên hắn, hắn thông minh nhìn người hai bên, tất cả mọi người đều có ý tứ lùi ra sau, lúc này hắn mới yên tâm nói, “Mọi người hảo! Tôi là Văn Lược.”

“Không có gì muốn nói với fan sao?” Liên Mục Thanh tuy rằng không muốn hỏi câu này, hắn vẫn còn nhớ rõ lúc trước ở phim trường hỏi Văn Lược câu này, thời điểm trả lời, quả thực tự chuốc lấy khổ. Nhưng nếu hắn không hỏi, Văn Lược cũng sẽ không nói gì. Dù sao lần này đều là quảng bá cho An Trình Điển cùng Văn Lược, kết quả nếu Văn Lược nói ít, thật đúng là sẽ trở thành bài tập không thể giao nộp.

“Về sau... không cần mang ảnh chụp kia đến nữa!” Văn Lược muốn tùy tiện nói một chút, nhưng cảm thấy ảnh chụp kia thật sự rất.. đập vào mặt, hắn nhin không được nhìn vài lần, tầm mắt của hắn chỉ cần cố tình lướt qua, cô nương kia sẽ liễu mạng vậy. Văn Lược cảm thấy áp lực rất lớn.

Kết quả hắn vừa nói lời này, máy quay liền kéo xuống khán đài đặc tả ảnh chụp kia, người xem đều ngán không được sôi trào. Đạo diễn đại khái cảm thấy cảnh tượng này có chút không thích hợp, ở dưới đài chuẩn bị làm động tác “cắt”, Liên Mục Thành vội vàng cứu vớt.

“Ảnh chụp kia không tốt sao? Tôi nhớ là ảnh trên sân khấu của hai cậu?”

“Àn! Là ảnh trên sân khấu.” Văn Lược thở dài, cũng do nhiếp ảnh sư không khéo phở bằng hữu của Đỗ Minh Thành, ồ ồ thanh, thần nhiên nói: “Anh không biết tấm ảnh kia phóng lớn để đăng sau khán giả sao?”

Liên Mục Thanh khóe miệng đều run rẩy, lạnh như vậy kêu hắn cứu làm sao? Đạo diễn không phụ sự mong đợi của mọi người, hô cắt, người xem phía lập tức dưới nháo nháo lên, chỉ thấy mấy cô gái ở hàng đầu mang mặt hoa si nhìn Văn Lược, miệng vẫn hô, “Hảo mạnh! Hảo mạnh! (*)”

(*) Đại khái cái chữ manh đó theo ta hiểu chính là moment

~Văn Lược không hiểu lắm ý tứ này là gì, bất quá đạo diễn hô cắt, hẳn nhất định sẽ bị giáo dục. Toàn phim trường chỉ có An Trình Diễn ghen cười đến nội thương, trên thực tế ảnh chụp bọn họ hôn nhau không có phát tán ra, bởi vì dù sao cũng không phải là áp phích chính thức, kịch tổ nói không chọn, trên cơ bản chỉ có đạo diễn có. An Trình Diễn ngấm lại tấm ảnh kia hiện tại cứ xuất hiện trước mặt Văn Lược, hẳn chỉ sợ y sẽ muốn đi chết, liền hướng tới chỗ cô nương đó.

Cô nương kia thấy An Trình Diễn đi tới, nhất thời vui vẻ đem ảnh chụp vậy như điên.

An Trình Diễn dở khóc dở cười, “Cái kia... Ảnh chụp có thể tặng cho anh không?”

“Ách..” Cô nương kia lộ ra biểu tình kinh ngạc, An Trình Diễn nghĩ nghĩ hành động này với đoạt đi giống nhau, “Như vậy đi, anh ký tên lên áp phích cho em, em đưa ảnh chụp này cho anh?”

Cô nương kia lộ ra biểu tình hồ nghi, sau đó sâu kín nói, “Em là fan của Văn Lược.” (Gặp em là em đồng ý ngay và luôn, ai cũng dậy thôi =)) còn đòi hỏi nữa =]])

Mặt An Trình Diễn liền chuyển đủ màu, lời này nếu nói với Văn Lược, còn không vui sướng mà chết sao. Hắn thuận thuận khí, mỉm cười nói, “Anh lấy chữ ký của Văn Lược cho em, được không?”

“Em có thể có hai cái không?” Cô nương kia thật thà nói. (/đập bàn/ đòi hỏi quá nha người =]])

An Trình Diễn cắn răng gật gật đầu, cuối cùng lấy được ảnh chụp kia, nhét vào tay Vệ Sanh, phân phó Vệ Sanh chờ đợi dẫn cô nương kia tới nơi nàng muốn tới, người ta chính là fan ruột của Văn Lược.

Đạo diễn bên kia hô bắt đầu, An Trình Diễn điều chỉnh lại biểu cảm gương mặt trấn định bước lên khán đài, Văn Lược tiếp tục tự giới thiệu, quy củ không hề có điểm cười, cũng mặc kệ hậu kỳ bọn họ cắt nối thế nào, dù sao Văn Lược đã hoàn thành nhiệm vụ, tiếp theo đến An Trình Diễn tự giới thiệu.

“Mọi người hảo, tôi là An Trình Diễn! Hy vọng fan của Văn Lược về sau cũng có thể thích tôi!” An Trình Diễn cười cúi đầu, thái độ khiêm hòa hoàn toàn không giống một siêu sao, nhiều cô nương vì mặt này của hắn mà cảm động.

Văn Lược ở phía sau bữu môi, biểu hiện tốt lắm ~ tốt lắm nha

~Người chủ trì làm theo phép tắc tiếp tục giới thiệu người tiếp theo, Văn Lược bỗng nhiên quay đầu vấn An Trình Diễn, hẳn như thế nào lấy ảnh chụp kia đem xuống.

“Tôi đổi rồi, lấy tấm đó về dán phòng ngủ.” An Trình Diễn không nói phòng ngủ của ai, mà nói thẳng chính là phòng ngủ, hiển nhiên chính là phòng ngủ của Văn Lược.

“Nhà của tôi cho cậu ở không còn chưa tính, giờ còn muốn đem dán đồ lung tung?” Văn Lược lườm hắn.

“Chúng ta đưa tấm này cho Đỗ Minh Thành đổi tấm kia về dán phòng.” Nói như vậy cho dù thế nào cũng muốn dán trong nhà Văn Lược. Văn Lược không chú ý nhiều lắm, cư nhiên còn thành thành thật thật gật đầu cảm thấy như vậy cũng không sao.

Bên này người chủ trì đang nói, hai người kia thì mờ ám không ngừng, fan phía dưới tập thể giữ ngực miệng nói một chữ không ra tiếng.

Manh!

Nếu là tới tuyên truyền, kia khẳng định là muốn nói về bộ phim, một đám người an vị thành một đồng, kịch tình nhu yếu, An Trình Diễn được an bài ngồi cùng một chỗ với Văn Lược. Phía dưới làm giới thiệu đơn giản, nhất trực ẩn kịch bản đến, bởi vì những điều này là chuẩn bị cho bộ phim sắp công chiếu. Thời điểm nghỉ ngơi, Văn Lược đem chai nước mình uống xong đưa qua cho An Trình Diễn, An Trình Diễn liền cầm uống ngay, uống xong đưa lại cho Văn Lược, Văn Lược ghét ghét nhìn thoáng qua rồi đưa chai nước cho Vệ Sanh.

Fan dưới đài đang nghỉ ngơi lập tức hét lên. Văn Lược ngây ngẩn cả người, quay đầu hỏi An Trình Diễn, “Chúng ta lại làm cái gì sao?”

An Trình Diễn tùy ý đôi lúc sẽ đem tóc bay bay trên trán Văn Lược vén qua, “Có thể chúng ta không cần thận chọc trúng manh điểm của các nàng.”

“Cái gì gọi là manh điểm?” Văn Lược đối với từ ngữ mạng không thể tiêu hóa.

“Tôi cũng không biết, bắt quá tôi cảm thấy khẳng định không phải đồ tôi.” An Trình Diễn vỗ vỗ tay hấn, “Để người chủ trì tùy hứng phát động vấn đề, cậu không cần ngại người.”

“Tôi khi nào thì ngại người?” Văn Lược bất mãn quay người coi như không quen hấn.

“Hảo, bắt đầu rồi! Mọi người im lặng!” Đạo diễn hướng người xem ra điệu bộ, trợ lý ở một bên hô, toàn bộ tiết mục, đạo diễn cùng trợ lý hảo nghiệp chướng, quả thực hết muốn dứt hơi.

“Văn Lược cậu quay bộ phim này có kỉ niệm nào khó quên không?” Liên Mục Thanh bắt đầu tùy hứng nêu ra vấn đề.

“Có!” Văn Lược thành thành thật thật gật đầu, làm sao có thể không có kỉ niệm khó quên, nhiều lắm, lại phải nói tiếp, hấn thật sự muốn xuất ra tiểu bản bản của mình.

“Có thể nói một chút không?” Nữ chủ trì một bên hỏi.

“Khó quên nhất nha!” Biểu tình Văn Lược bỗng nhiên trở nên hung tợn, “Chính là một hồi lỏa diễn.”

“Nga?” Người ở chỗ này mắt đều sáng lên, tất cả mọi người ôm tâm tính xem cuộc vui, bắt quá có người chột dạ, An Trình Diễn ngồi ở một bên Văn Lược, sắc mặt có điểm không tốt lắm, bắt quá hiện tại máy quay đang quay cận Văn Lược, cho nên không ai để ý tới khuôn mặt hấn.

“Cho nên bộ phim này chính là bộ đầu tiên cậu ***?” Thanh âm nữ chủ trì đều phấn khởi lên.

Văn Lược gật gật đầu, “Đó cũng là lần đầu tiên từ trước tới nay, cho nên ấn tượng phi thường sâu sắc.”

“Lúc ấy đạo diễn có khi dễ cậu không? Dáng người của cậu cũng không tồi đi! Người trong kịch tổ có nhân cơ hội... hắc hắc.” Đây là nữ chủ trì nói.

Sắc mặt An Trình Diễn càng thêm bối rối, trong lòng cũng có điểm trống rỗng.

“Thật không có, quay một lần liền xong!” Văn Lược trả lời có điểm hiền lành, bắt quá lập tức nghĩ đến vài thứ, ánh mắt liền bốc cháy, “Bắt quá... An Trình Diễn...”

Văn Lược nói còn chưa xong đã bị An Trình Diễn dùng tay bịt kín miệng, sau đó đứng lên cầu đạo diễn cùng khán giả cho cái tạm dừng, quay đầu hắc nghiêm mặt trừng Văn Lược, “Cậu xác định phải nhắc?”

Thanh âm rõ ràng rất nhỏ, không biết làm sao tất cả đều nghe được, nhất đại tập thể lập tức ồn ào, “Phải!”

“Tại sao không thể nói? Bị chảy máu mũi là cậu... đâu phải tôi...” Văn Lược bất mãn, bị bịt miệng phát ra âm tiết hỗn loạn. Bắt quá bị người chủ trì nghe thấy, hấn thật đúng là muốn đem An Trình Diễn ra gièm pha, bắt quá cảm thấy có điểm kỳ lạ.

“Cậu muốn cho toàn bộ thế giới biết tôi nhìn ** của cậu mà bị chảy máu mũi?” An Trình Diễn hạ giọng ở một bên quát.

Văn Lược lập tức giác ngộ, xoay mặt trừng An Trình Diễn, “Chảy máu mũi là cậu chứ không phải tôi, tại sao tôi lại không được nói? Mặt mặt chính là cậu!”

An Trình Diễn bất đắc dĩ, người này kì thật mang theo hành trang đến đây vênh mặt với hấn đi.

Hết chương 63

64. Chương 64

Vì nhân vật chính yêu cầu tránh vấn đề này, đạo diễn khẳng định không có cách khác, đành phải hô cắt, fan thất vọng “Thiết” một tiếng. Văn Lược bỗng nhiên đứng lên.

“Tôi có thể nói, bắt quá.. đoạn này sẽ không phát!”

Đạo diễn cũng là một người phi thường nhiều chuyện, thực tích cực gặt gặt, đương nhiên tập đoàn nhiều chuyện không chỉ có đạo diễn, mọi người ở đây đồng loạt “Ân” một tiếng, ăn ý đến thần kỳ.

An Trình Diễn ở một bên thở dài, Văn Lược người này thật ngăn không được.

Văn Lược giảo hoạt phiêu mắt liếc An Trình Diễn một cái, trong lòng mang theo cảm giác làm hấn mắt mặt cũng đáng. Cảm giác của hấn về An Trình Diễn là thực trầm ổn đáng tin, tựa hồ chuyện gì cũng không làm khó được hấn.

Mà loại sót ruột này lần đầu tiên hấn nhìn thấy, Văn Lược chờ khắc này đã lâu rồi. Mắt thấy An Trình Diễn định nhào qua Văn Lược, Liên Mục Thanh vội vàng ôm phía sau giữ hấn lại.

“Lúc ấy hấn bị chảy máu mũi!” Văn Lược nhanh chóng đem lời nói ra, sau đó khiêu khích nhìn An Trình Diễn đang giãy giụa. Bất quá năng lực biểu đạt của hấn thực có vấn đề, hấn vừa nói xong, hiện trường một mảng im lặng. Cảm giác này tựa hồ như hấn đã nói một lời đùa rất lạnh.

An Trình Diễn một bên thất bại cúi đầu.

Liên Mục Thanh mở to hai mắt bổ sung, “Cậu nói lúc cậu ***, An Trình Diễn bị chảy máu mũi?”

Văn Lược gặt gặt đầu, nghĩ lại cảm thấy có gì đó không đúng, Liên Mục Thanh nói lời này là có bẫy, lúc này đến phiên Văn Lược hốt hoảng, “Không đúng không đúng.. Hấn bị chảy máu mũi, cùng tôi không quan hệ!”

“Không vì cậu chảy máu mũi thì vì cái gì nha?” Liên Mục Thanh bắt đầu vòng vo, “Hay là vì thời tiết quá khô nên mới bị chảy máu mũi, kia không có điểm gì đáng nói.”

Liên Mục Thanh nói xong, những người ở đây đều tán thành. An Trình Diễn một bên quả thực rất tuyệt vọng.

“Hơn nữa, hai chuyện này rõ ràng xảy ra cùng một lúc, tách ra nói cũng có chút không qua được.” Nữ chủ trì nói theo.

Văn Lược bắt đầu tuyệt vọng, hấn không giỏi cùng người biện luận, việc hấn thường làm chính là lập tức nổi điên. An Trình Diễn ở một bên nhìn, cảm thấy người này rất nhẹ cân. Tuy rằng hấn biết người này đang cùng hấn đấu khí, nhưng bởi vì không am hiểu chuyện lừa gạt cùng người khác biện luận nên Văn Lược thật sự thường xuyên chịu thiệt, vì thế mới không cẩn thận bị người khác hãm hại, lúc này đây hấn nên nhảy vào đi.

“Cho nên..”

“Kỳ thật!” An Trình Diễn chịu không nổi chen vào, “Các người không phải quên tôi là nhân vật chính rồi chứ? Không cho tôi quyền lên tiếng à?”

“Vậy cậu nói xem tình huống lúc đó thế nào?” Liên Mục Thanh làm âm ỉ càng thêm lợi hại.

“Khụ.. Cũng đâu có phát sóng đâu ha ~” An Trình Diễn cúi đầu sờ sờ mũi, sau đó thần nhiên nói, “Tôi bị chảy máu mũi! Còn lại tùy mọi người tưởng tượng!”

Hiện trường phát ra tiếng cười thật lớn, hôm nay khán giả tới hiện trường, cảm thấy nên lấy tiền vé lại.

“Vậy phải nói là... chúng tôi phải lý giải như thế?” Liên Mục Thanh cười, mắt cũng không nhìn qua.

An Trình Diễn cùng Văn Lược nhất tề cho hấn một cái xem thường, đạo diễn ghen cười hướng trợ lý ra điệu bộ.

Thời điểm tiếp tục quay, Văn Lược thành thành thật thật đem đề tài “chảy máu mũi” kia nuốt vào bụng, chỉ nói một câu, lúc ấy hấn không còn cách nào khác, dù sao nữ nhân trong kịch tổ cũng không có ở đó, mọi người không khác gì nhau, hấn liền cời.

Liên Mục Thanh ghen cười hỏi An Trình Diễn, “Dáng người Văn Lược thế nào?”

“Tốt lắm!” An Trình Diễn cúi đầu thực không tình nguyện nói.

Người xem thần kỳ “Nga” một tiếng. Liên Mục Thanh cảm thấy người xem hôm nay rất phối hợp. Quay vô cùng thuận lợi.

Tán gẫu về bộ phim xong, sau đó chiếu trước một đoạn phim ra mắt, bởi vì hậu kỳ còn chưa làm xong, chính là thô thô làm trước một cái ra mắt báo chí, Văn Lược cùng An Trình Điển là lần đầu tiên nhìn thấy, không nghĩ tới ngắn ngủi vài phút, cảnh giường chiếu chiếm tới gần một phút đồng hồ, hai người dán rất gần, mờ ám trong sơn động, tiếng thở dốc đều phóng rất lớn.

Văn Lược có điểm muốn khóc, trực tiếp như vậy, đến lúc đó bộ phim sẽ bán vé thuận lợi chứ?

Xem xong, Liên Mục Thanh muốn tâm sự một chút về cảnh giường chiếu của bọn họ, An Trình Điển khoát tay, tỏ vẻ phần nói chuyện đã xong. Liên Mục Thanh đành phải thôi, kỳ thật An Trình Điển lo lắng Văn Lược sẽ bị Liên Mục Thanh chọc chạy mất.

Không có biện pháp, đại bài không nể tình đành phải bỏ qua. Kế tiếp chính là phần chơi trò chơi, Văn Lược nhìn một đồng kỳ kỳ quái quái gì đó, trí nhớ có điểm lớn, hôm trước tập luyện hẳn cũng không thuần thục lắm, hiện tại người nhiều như vậy hẳn bắt đầu khẩn trương.

Nguyên bản tổ tiết mục cũng đã an bài, tận lực làm cho An Trình Điển cùng Văn Lược thắng, để cho diễn viên trong kịch tổ thua, sau đó bị trừng phạt, cùng lúc cho đối phương lộ mặt mày, về phương diện khác cũng không dám trừng phạt An Trình Điển cùng Văn Lược.

Kết quả thời điểm diễn tập còn rất tốt, tới lúc quay chân chính, Văn Lược gặp sai lầm liên tiếp, lo lắng có người xem ở đây, cho dù làm bừa cũng không có cách nào qua, cuối cùng Văn Lược thật bất hạnh bị nhét vào thùng lớn trừng phạt. Hình phạt này cũng thực nhằm chán, chỉ có thể ở trong thùng hướng mặt xuống người xem, người thua đứng bên trong, những người còn lại đứng bên ngoài, một người thọt tay vào trong sờ một phen, cái này còn chưa tính, sau khi sờ xong người bên trong phải đoán xem là ai, đoán đúng thì không cần phạt tiếp, đoán sai thì tiếp tục bị phạt uống một loại nước kỳ quái gì đó.

Văn Lược đứng ở bên trong bốn phía thanh âm đều nghe không rõ lắm, nhìn mọi người trong phòng cười, hẳn nhất thời cảm thấy chính mình giống như con khỉ, sau đó ngay thời điểm hẳn chưa kịp phản ứng, một bàn tay đã thọt vào sờ eo hẳn.

Mặt của hẳn liền đen, An Trình Điển vương bát đản này.

Sờ thì sờ đi còn nắm thắt lưng hẳn làm gì.

Bởi vì ở trong thùng, ngay góc chết của máy quay. Quần áo hôm nay của Văn Lược thiết kế thực kỳ lạ, ở thắt lưng có vài cái lỗ, sau đó dùng dây lưng cài lại, An Trình Điển chính là nương theo góc chết của máy quay đưa tay vào.

Lúc Văn Lược bị thả ra, tất cả mọi người ghen cười, nghĩ hẳn đoán không ra. Liên Mục Thanh đặc ý cầm ly nước chuẩn bị đưa cho Văn Lược.

“An Trình Điển!” Văn Lược phụng phịu trừng hẳn.

Hiện trường đều cười rộ lên, Liên Mục Thanh có điểm không tin nói, “Làm sao cậu biết là hẳn?”

“Tôi đoán!” Văn Lược đã có kinh nghiệm, cũng không thể nói ra gần đây đều bị hay tay này vuốt làm sao lại không biết?

Vốn đều là ván đóng thuyền trừng phạt Văn Lược, cũng không nghĩ tới cuối cùng còn bị xoay ngược tình thế, thời điểm An Trình Điển bưng ly nước kia lên, Văn Lược có điểm không động lòng, nhỏ giọng ở một bên nói thầm, “Nếu không được, để tôi uống một nửa đi!”

An Trình Điển không để ý tới hẳn, một hơi uống cạn, thời điểm đưa ly kề đến bên miệng, hẳn liếc mắt nhìn Văn Lược. Văn Lược run lên một chút, trái tim cũng đập mạnh theo, cúi đầu trộm bật hơi.

An Trình Điển uống xong, đạo diễn liền hô cắt, kỳ thật vốn cũng không cần uống hết, nhưng hẳn sợ Liên Mục Thanh gây sự bắt Văn Lược uống phần còn lại, uống xong hẳn cảm thấy may mắn, may mắn không để Văn Lược uống, tên kia thích đồ ngọt, đồ khó uống như vậy khẳng định sẽ nhớ ra.

Thời điểm nghỉ ngơi, mọi người trước sau vào hậu trường bỏ trang, Văn Lược và An Trình Diễn là cùng một phòng, Văn Lược cầm chai nước ở cửa do dự một chút, sau đó đẩy cửa bước vào.

Kỳ thật bỏ trang cũng chỉ làm một ít, chủ yếu là đến phòng chờ nghỉ ngơi, Văn Lược huých cánh tay An Trình Diễn đưa nước cho hắn. An Trình Diễn nhìn nhìn, sau đó kéo chai nước cùng người kia vào lòng. Văn Lược cũng mặc kệ hắn, thẳng thắn an vị trên đùi An Trình Diễn. Dù sao chuyện thân thiết hơn hai người cũng đã làm, hơn nữa hắn dường như càng ngày càng thích ứng tư thế này.

Hắn cảm thấy mệt mỏi quá, có điểm làm nũng dụi dụi vào ngực An Trình Diễn. (trời ơi trái tym fãn gơ của tuiii ;____;)

“Làm sao vậy?” An Trình Diễn sờ đầu hắn hỏi.

Văn Lược không nói chuyện, hắn không có khả năng nói cho An Trình Diễn biết, bởi vì lúc này thấy hắn uống ly nước kia, bỗng nhiên liên tưởng đến tối nay hắn phải bay sang Nhật Bản sau đó cùng tên Nặc Uy kia quay phim, trong lòng liền trở nên là lạ, có điểm nị nị muốn kề cận An Trình Diễn.

“Còn một chút nữa là xong rồi.” An Trình Diễn nhìn đồng hồ, còn sớm, “Quay xong tôi đưa cậu về nhà.”

“Lão tử không phải nữ nhân, cần gì cậu phải đưa đón.” Văn Lược khó chịu đẩy An Trình Diễn ra một chút.

“Tôi là muốn nhìn cậu lâu hơn một chút nha!” An Trình Diễn cười hôn lấy Văn Lược.

Văn Lược không có né tránh mà là chủ động đáp lại, môi dán cùng một chỗ cảm nhận được sự tồn tại của đối phương, trái tim ban đầu đập nhanh chậm rãi trở về bình thường. Văn Lược cũng không rõ ràng lắm bản thân bị làm sao vậy, nhìn An Trình Diễn rút môi về, còn mang theo một sợi cước ám muội, tim cứ nhiên đập nhanh trở lại.

Loại cảm giác này vẫn tiếp tục cho tới khi trở lại sân khấu, Liên Mục Thanh “hắc hắc” đứng một bên Văn Lược âm hiểm cười. Văn Lược run lên một chút, cảm giác như mình bị tính kế.

An Trình Diễn đứng bên cạnh hắn, cười cười. Tiếp theo có tiết mục gì kịch bản đều đã viết, không đến mức không có chút chuẩn bị nào, đơn giản chính là bản thân có một ít không quan hệ đến trò chơi đau khổ kia, phàm có chỉ số thông minh đều đã ngoạn.

Bất quá có trò ngoại lệ khác, đó là ếch ngồi chồm hổm.

Văn Lược có thể nói kém vô cùng, một con ếch há miệng hai mắt bốn chân, loại đồ này chỉ cần hắn bắt đầu mặc là đã tính toán không ra cái gì rồi. Tính còn chưa tính ra, còn muốn trì độn ngồi ở một bên tính.

Không cần phải nói hắn thế nào, lúc này còn bị tăng thêm hình phạt, bị treo lên không trung trả lời mấy câu hỏi của người chủ trì. Phải dựa vào cách thức của người chủ trì, nếu đáp sai sẽ tăng thêm độ cao, nếu đáp đúng sẽ giảm, chân chạm đất thì hình phạt chấm dứt.

Văn Lược đã bị treo lên rồi, An Trình Diễn cúi mặt thở dài.

“Cậu chỉ cần dùng biết hoặc không biết để đáp, nghe được không?” Liên Mục Thanh mỉm cười cầm tờ hỏi đáp đứng một bên.

“Nghe được!”

Bay lên thêm một mức, Văn Lược lập tức giác ngộ, lúc này hận không thể cắn đầu lưỡi của mình.

“Bộ phim này của các cậu, đạo diễn là Đỗ Minh Thành?” Liên Mục Thanh quay đầu cùng người xem nhìn mặt.

“Đúng vậy!”

Độ cao lại tăng thêm, An Trình Diễn hận không thể đem đầu lưỡi của Văn Lược cắn đứt.

“Bộ phim này là lần đầu tiên cậu hợp tác cùng An Trình Diễn?”

“Đúng vậy.. Biết!” Văn Lược bị dọa một thân đầy mồ hôi.

Cũng may bình thường quay phim đã bị treo lên rất nhiều lần, nếu không bây giờ sợ người đã nhuyển hết không thể trả lời.

“Trong phim hai cậu là một đôi?”

“Đúng vậy... Biết, biết!” Văn Lược trên không trung phịch vài cái, độ cao hạ xuống, lại một thân đầy mồ hôi. An Trình Điển đứng ở phía dưới cũng một thân đầy mồ hôi.

“Cậu thương hần nhiều hơn hay hần yêu cậu nhiều hơn?” Liên Mục Thanh bắt đầu chơi xấu rồi.

“Tôi.. biết!” Nói xong Văn Lược thiếu chút nữa kêu lên.

Chỉ còn cách mặt đất chút xíu thôi.

“Cho nên các cậu hiện tại là đang kết giao?”

Câu “đúng vậy” ra đến miệng, ngạnh sinh sinh địa nuốt ngược trở về, lớn tiếng hô hai từ “Không biết”, trong lòng trống rỗng đổ mồ hôi không ít.

An Trình Điển cũng khẩn trương không ít.

Hết chương 64

65. Chương 65

Đợi cho Văn Lược xuống đất an toàn, thần kinh An Trình Điển mới bắt đầu giãn ra. Liên Mục Thanh bởi vì hỏi được vấn đề đủ sắc bén nên nhận được sự ủng hộ của fan dưới đài, hét đến chói tai. Đạo diễn hô dừng, An Trình Điển liền nhịn không được cho Liên Mục Thanh một cái xem thường, Liên Mục Thanh đi tới hỏi hần: “Cậu biến thành người xấu rồi, cứ nhiên dám cho tôi một cái nhìn xem thường!”

An Trình Điển không để ý đến hần, trực tiếp đi qua giúp Văn Lược, tên kia còn đang đứng một bên sợ hãi, thấy An Trình Điển đi tới, cho hần một cái ánh mắt “Tôi hiểu được”, thiếu chút nữa rơi lệ.

Sự nghiệp diễn viên của hai người thiếu chút nữa bị hần hủy hoại. Có thể không sợ tới mức chân nhuyển sao?

An Trình Điển đau lòng vuốt vuốt lưng hần, “Thế nào?”

“Tôi không bao giờ.. tham gia chương trình tạp kỹ nữa!” Văn Lược ói ra một hơi, thứ này thật sự rất gây sức ép, ở trên cao còn phải đề phòng người chủ trì gài bẫy.

“Xong chưa?” Văn Lược thuận thuận khí, sau đó thở phò phò vẫn An Trình Điển.

“Xong rồi!” An Trình Điển an ủi chụp bả vai Văn Lược, “Chúng ta đi trước đi!”

Đại khái đây là lần đầu tiên An Trình Điển lấy sự nghiệp ra đùa giỡn, Văn Lược đồng dạng cũng là lần đầu tiên, kế tiếp chính là màn biểu diễn bài hát chủ đề của bộ phim, bọn họ bây giờ đi rồi, tiết mục cuối cùng làm nổi bật tâm tư nhân vật lại bị bọn họ xem nhẹ, trực tiếp đi rồi. Dù sao bọn họ cũng là đại bài, ngẫu nhiên đùa giỡn cũng không phải không thể.

An Trình Điển có điểm để ý cách ngoạn Văn Lược của Liên Mục Thanh, biết rõ hần không thường xuyên tham gia mấy chương trình này, còn ngoạn hần, ngoạn coi như xong còn dám lấy loại sự tình này ra ngoạn. Thể lực Văn Lược không chịu nổi, tâm lý thân thể đều có điểm sợ, không chỉ có mình hần sợ, Vệ Sanh cùng Tiểu Càng ngồi dưới đài cũng sợ.

Liên Mục Thanh xem ra lần này đùa quá mức, An Trình Điển ghi sổ lần sau tính với hần.

An Trình Điển lo lắng cho Văn Lược, muốn đưa hần về nhà. Thời điểm trợ lý lái xe đến đón Văn Lược, Văn Lược lo lắng An Trình Điển ở trên xe có thể nói gì đó, liền trực tiếp kêu trợ lý trở về trước. Vệ Sanh lái xe.

Tiểu Càng cũng thực thức thời lên ghế phó lái ngồi.

Bốn người trong xe đều im lặng, Văn Lược tựa vào ghế ngoan di động không nói chuyện với An Trình Điển, kỳ thật lúc ở phòng chờ hắn đã bình tĩnh lại. Kỳ quái chính là, hắn ngẫm lại cứ nhiên thấy chuyện này không có vấn đề gì, tương phản nếu thực sự cứ như vậy công bố, giống như cũng không có gì.

Lơ dang giường mắt nhìn An Trình Điển bên cạnh, Văn Lược bĩu môi, có thể kéo ảnh đế xuống nước, coi như hắn không có chịu thiệt.

Ngại Vệ Sanh cùng Tiểu Càng ở đây, Văn Lược đã sớm dùng ánh mắt cảnh cáo An Trình Điển không được làm gì thái quá, cho nên An Trình Điển chính là tội nghiệp nhìn Văn Lược, hắn rất muốn giúp Văn Lược, chính là trò chơi kia hắn dù có tâm hỗ trợ cũng không làm gì được. Hắn bị Liên Mục Thanh cố ý tách ra xa Văn Lược, hắn có tâm giúp y cũng không truyền đi được nha!

Nhưng thật ra hắn rất tò mò, Văn Lược như thế nào có chỉ số khờ cảm như vậy, hắn không phải kinh doanh sao?

“Không có việc gì, dù sao lúc tôi nói ra, khi phát sóng cũng sẽ bị cắt bỏ!” Văn Lược phản đảo sự an ủi của An Trình Điển, loại sự tình này nếu tuôn ra đến đây, An Trình Điển sẽ để ý sự lý giải của hắn.

Bất quá nhìn biểu tình của An Trình Điển, Văn Lược bỗng nhiên cảm thấy chủ trương tự giác ngộ của mình có điểm khó chịu, lúc trước y bám hắn như đĩa hiện tại cứ nhiên còn sợ bị công khai?

“Tôi không phải lo cái đó!” An Trình Điển tựa đầu vào ghế ngồi nghiêng người nhìn Văn Lược, “Về sau không thích thì đừng tham gia nữa.”

“Không được!” Vệ Sanh ở đằng trước lạnh như băng bác bỏ.

Văn Lược buông tay, đón lời hắn, “Dù sao nếu không quay cùng cậu, tôi cũng không cần sợ mấy trò chơi đó.”

An Trình Điển thở dài, người này hoàn toàn không nhận ra tình hình của mình nha! Hắn cũng không biết phải nói cái gì cho phải, quay đầu nhìn cửa sổ phát hiện cảnh sắc bên ngoài không quen thuộc, đây không phải đường về nhà.

“Đi đâu vậy?”

Văn Lược bạch liễu tha nhất nhãn, từ trong túi lấy ra bịt mắt đeo vào, trực tiếp không trả lời vấn đề của An Trình Điển.

Vệ Sanh cùng Tiểu Càng ở phía trước nhất trí không nói lời nào, trên mặt An Trình Điển chậm rãi nở ra nụ cười, thật khó thấy tâm tư này của Văn Lược, nhìn người đeo bịt mắt kế bên, hắn vươn tay nắm lấy tay người kia, đối phương thực tự nhiên nắm lại, loại tư vị này... An Trình Điển giương khóe miệng nói với mọi người, hắn rất hạnh phúc.

Đại khái khoảng hai tiếng sau, Vệ Sang quay đầu đánh thức hai người đang dựa vào nhau ngủ.

“Tối rồi?” Văn Lược gỡ bịt mắt ra nhìn bên ngoài, trực tiếp mở cửa đi xuống. An Trình Điển đi theo phía sau vội vàng kéo hắn.

“Cậu không cần phải xuống xe.” An Trình Điển nhìn nhìn xe ra vào ở sân bay, có chút lo lắng sợ Văn Lược sẽ bị nhận ra.

“Tại sao?” Văn Lược đẩy tay hắn ra, trực tiếp xuống xe, An Trình Điển gãi đầu, người này từ khi nào bắt đầu chủ động như vậy.

An Trình Điển không mang nhiều đồ, chỉ mang theo hai vali lúc trước dọn vào nhà Văn Lược, Tiểu Càng cùng Vệ Sanh mỗi người xách một cái, Văn Lược đeo kính râm đứng một bên nhìn như đại gia. Thật ra An Trình Điển khiêm tốn hơn, mặc rất đơn giản ra sân bay cũng không sợ bị nhận ra. Cách kính râm, hai người đều đang nhìn lên nhau.

Hình như là có một nhóm ca nhạc tới đây nhưng cũng vì chênh lệch thời gian cho nên sân bay bây giờ rất vắng, Văn Lược đi tuốt ở đằng trước, An Trình Điển đi theo phía sau, Vệ Sanh cùng Tiểu Càng phụ giúp gửi hành lý.

Chưa đến giờ bay, An Trình Điển cùng Văn Lược đến quán cà phê gần đó ngồi một chút, tìm chỗ trong góc có thể che được, bất quá đến đây vẫn bị nhận ra. Ở sân bay mình tình khắp nơi đều có, cũng không khiến nhiều người vây quanh.

Văn Lược uống một hơi cà phê nhưng vẫn có điểm buồn ngủ, hần buồn ngủ tới mức cho dù uống cà phê cũng không đủ vực hần dậy, chán chết nằm gục trên bàn nói thầm, “Cậu chừng nào mới bay?”

“Chẳng lẽ cậu không muốn tiễn tôi?” An Trình Điển cảm thấy buồn cười, Văn Lược rõ ràng tình nguyện ngồi xe hơn hai tiếng tới đây, rồi bây giờ lại bày ra bộ dáng không kiên nhẫn.

“Nặc Uy nếu dám đánh cậu, liền quăng hần ra ngoài! Làm cho hần thân bại danh liệt!” Văn Lược nói sang chuyện khác.

“Hần không đến mức đó.” An Trình Điển đối với điểm ấy không có chút lo lắng nào, Nặc Uy không nặng nhẹ thì hần cũng sẽ như vậy, vào nghề nhiều năm như vậy, những điều này hần có thể hiểu được.

“Hần không đến mức đó mà lại làm cậu bị thương sao?” Văn Lược hắc nghiêm mặt đem cà phê uống cạn, đứng lên, “Cậu vào đi! Tôi đi về.”

An Trình Điển nhìn đồng hồ, còn một tiếng nữa, hần nhìn nhìn dưới lầu, đã có fan xuất hiện, hất đột nhiên hỏi, “Cậu dám ở chỗ này ôm tôi không?”

“Tôi vì cái gì phải ôm cậu?” Văn Lược tức giận nói, nhưng vẫn theo tầm mắt An Trình Điển nhìn xuống, khoe miệng khinh thường giơ lên, fan càng ngày càng đông, nếu hần làm trò trước mặt nhiều người ôm An Trình Điển, vậy không bằng đem cái ở hiện trường hồi này công khai quan hệ đi.

“Bạn tốt cũng có thể ôm nha!” An Trình Điển nghĩ nghĩ muốn thuyết phục hần.

“Đi thôi! Đừng để trễ giờ!” Văn Lược không đáp lời hần, ý tứ rất rõ ràng, chính là không đáng để ý tới.

An Trình Điển cũng biết mình yêu cầu quá phận, cũng không có trách Văn Lược, hần lúc này ra ngoài quay phim mấy tháng sợ là sẽ không gặp nhau được, nghĩ tới quan hệ hai người vừa có chuyển biến tốt đẹp, hiện tại bị tách ra, hần muốn bỏ bộ phim kia không quay nữa. Bất quá Tiểu Càng nói, nếu vì tình cảm ảnh hưởng đến công việc, Tiểu Càng sẽ nhúng tay vào.

Dựa theo tính cách yêu tiền của Văn Lược mà nói, An Trình Điển nếu thất nghiệp, sợ rằng hần sẽ bị bỏ rơi, sau đó y sẽ tới giáo huấn hần một trận.

Văn Lược đi nhanh ở phía trước, vừa xuống lầu liền bị fan vây quanh, An Trình Điển vội vàng lên ngăn giúp hần, fan vừa thấy hộ giá là An Trình Điển càng thêm hưng phấn. Nguyên bản đường rất ngắn nhưng đi mười phút mới tới, An Trình Điển cùng Văn Lược thật vất vả mới vào được cửa kiểm tra an ninh, fan đều bị ngăn ở bên ngoài.

“Tôi đi đây!” An Trình Điển cười hướng fan khoát tay, sau đó nhìn Văn Lược liếc mắt một cái, chuẩn bị xoay người.

“An Trình Điển!” Đằng sau truyền đến thanh âm lười biếng.

An Trình Điển xoay người lại, Văn Lược giang hai tay hướng hần đi tới, sau đó ôm hần một cái thật chặt.

“Cậu đã yêu cầu như vậy, tôi liền sẽ cố gắng thỏa mãn cậu.” Đưa lưng về phía đám người, Văn Lược lộ ra tươi cười cho An Trình Điển.

“Cám ơn!” An Trình Điển lần đầu tiên phát hiện mình cư nhiên bị người này làm cảm động nói không nên lời, “Cậu phải chờ tôi!”

“Chờ cậu làm gì?” Văn Lược buông ra.

“Không được thay lòng đổi dạ!” An Trình Điển dùng lực đem hần ấn trở về.

Hai người nói chuyện một hồi, không để ý để đám fan ở bên ngoài đang điên cuồng hét chói tai. Thẳng đến khi Tiểu Càng chen vào, hai người mới ly khai, An Trình Điển cảm thấy rất mỹ mãn.

Văn Lược chỉnh sửa y phục mình một chút, nhìn thân ảnh An Trình Diễn biến mất trong tầm mắt mới xoay người rời đi, Vệ Sanh một đường che chở cho hắn lên xe.

Xe bắt đầu chạy hắn mới nói, “Đám làm vậy sao, chuẩn bị tinh thần đi nha!”

“Bạn tốt cũng có thể ôm nha!” Văn Lược dùng lời của An Trình Diễn quay ra nói với Vệ Sanh.

“Cậu ngủ một chút đi, một lát là đến nơi!” Vệ Sanh cũng không phải muốn can thiệp vào chuyện của hắn, Văn Lược luôn luôn có chừng mực.

“Àn.” Văn Lược không nói chuyện, đeo bịt mắt bắt đầu ngủ.

Về đến nhà, trời cũng đã muộn đen, Vệ Sanh còn có việc không đi theo lên nhà, chính là trên đường nhân tiện mua đồ ăn cho Văn Lược, sau đó chính mình lái xe đi.

Nguyên bản bên người lúc có người thì cảm thấy không thích hợp, lúc mở cửa ra thì cảm thấy không bình thường, trong lòng bỗng nhiên bắt đầu mất mát, trong nhà vắng vẻ giống như đã từng bị trộm ghé thăm, lấy đi cái gì đó của hắn, còn mang đi một phần tâm tư.

Kỳ thật thời gian cũng không bao lâu, An Trình Diễn chỉ ở nhà hắn có vài ngày mà thôi, kết quả trong nhà tựa hồ chất chứa dấu vết của đối phương.

Văn Lược cảm thấy ngồi ở chỗ kia không thoải mái, tùy tiện đem đồ ăn ăn hết, tắm rửa một cái sau đó đi ngủ. Thời điểm nằm lên giường, mới phát hiện hương vị của An Trình Diễn vẫn còn tản mát, hắn có điểm ghét bỏ đem chăn tha đến bên ghế salon, nhảy lên giường nằm xuống, kết quả ngủ thế nào cũng không được, cuối cùng ôm lấy chăn trên ghế salon, quả nhiên có hương vị quen thuộc liền chìm vào giấc ngủ rất nhanh.

Hết chương 65

66. Chương 66

An Trình Diễn đã đi một tuần rồi, Văn Lược tới phòng làm việc của Quý đạo diễn, đã gặp mặt, định quay trước vài cảnh ở đây sau đó bay qua Pháp, bộ phim này xem ra thời gian quay rất thoải mái, hắn còn có thể bớt thời giờ chụp quảng cáo cho một thương hiệu trang phục.

Tiết tấu cuộc sống của người Pháp rất chậm, Quý đạo diễn không lo về vấn đề tài chính, hắn có đủ khả năng chi trả, cho nên kịch tổ không yêu cầu tiến độ phải nhanh, nhưng hắn đối với cảnh quay yêu cầu rất cao, một chút tỳ vết cũng không được, đại khái cảm thấy đây là bộ phim để hắn tái nhậm chức, cho nên yêu cầu cực kỳ cao.

Văn Lược quay rất nhiều nhưng vẫn có thời gian lên mạng xem tiểu thuyết của mình, tuy rằng hắn nhớ rõ thời gian không có nhiều, nhưng ngẫu nhiên vẫn muốn xem một chút, bất quá hiện tại hắn đang lo lắng đến tâm tình ý kiến của độc giả.

Tỷ như ID kia nói về An Trình Diễn, nói An Trình Diễn nhất định yêu Văn Lược, kỳ thật hắn làm chuyện xấu chỉ vì để gây chú ý với Văn Lược.

Văn Lược sơ sơ nghĩ, hình như cũng có một chút đạo lý, đầu bút chuyển, An Trình Diễn trong tiểu thuyết bắt đầu ít làm chuyện xấu.

Ở nước ngoài quay phim chính là hảo, tỷ lệ bị nhận ra rất nhỏ. Tần Thâm trên đường đến thăm Văn Lược một lần, hai người ra ngoài ăn cơm, sau khi kết thúc công việc còn đi dạo một chút, ai biết sau khi Tần Thâm trở về liền tuôn ra, “bạn gái” tham ban, tin tức Tần Thâm đến nước Pháp hẹn hò với đại tú Văn Lược.

Văn Lược cười khở, không nghĩ tới nữ nhân chính mình thềm mền bấy lâu bấy giờ lại lợi dụng mình để lên trang báo, Vệ Sanh tức giận không ít, mắng An Trình Diễn không lưu tâm nhân để cho người khác chiếm tiện nghi.

Văn Lược không hề gì nói, “Anh lúc trước không phải đều bảo tôi ra ngoài kiếm một chút chuyện xấu sao? Tôi hiện tại ở bên ngoài quay phim không có tin tức gì, fan sẽ quên tôi mất!”

Vệ Sanh ở đầu dây bên kia mắng hấn vô tâm! Văn Lược đoán bởi vì nghệ sĩ mới của Vệ Sanh được hấn phái qua Pháp đã bị Tần Thẩm phổng tay trên nên mới sinh khí tới vậy.

Buổi tối nghỉ ngơi, An Trình Điển gọi cho hấn, hai người nói chuyện phiếm tự nhiên nhắc đến chuyện này, An Trình Điển nói: “Tần Thẩm nói như thế nào đi nữa cũng có chân rết đi! Người khác chọn Tần Thẩm cũng không kỳ quái nha! Vệ Sanh không phải vì vậy mà tức giận, gần đây tính tình Tiểu Càng cũng không tốt lắm, khẳng định là công ty làm cho bọn hấn sinh khí.”

“Hai người bọn họ là loại kim bài, ai lại dám chọc chứ?” Văn Lược có điểm nghĩ không ra.

“Nếu muốn tôi giúp cậu hỏi Tiểu Càng?” An Trình Điển nhận chân nói.

“Loại sự tình này không tất yếu phải đi hỏi, chúng ta có vẻ rất nhiều chuyện!” Văn Lược cảm thấy có điểm xấu hổ, cái này thì đi hỏi làm gì, hai người nói với nhau là được rồi.

“Tôi cũng rất tò mò nha!” An Trình Điển nở nụ cười.

“Cậu không lo lắng đến tin tức của tôi cùng Tần Thẩm sao?” Văn Lược bắt màn ở đầu dây bên kia lắm lắm.

“Không lo lắng!” An Trình Điển mỉm cười đáp.

Bên kia trợ lý đã muốn hăm hấn, “Tôi làm việc đây, cậu đi ngủ sớm một chút đi!”

Văn Lược bắt màn đáp lại rồi cúp máy.

Như thế nào lại không lo lắng, An Trình Điển thở dài, lo lắng muốn chết thì có, mỗi ngày quay phim vất vả coi như xong, cái tên kia còn trả lại hấn cái tin tức, hấn hiện tại việc tối muốn làm chính là bay sang bên đó đánh tên kia vài cái.

“Trình Điển, chỗ này là để cậu lái xe theo hướng bên kia chạy lại, chỗ này có bàn đạp, cậu trực tiếp phi qua đi, có vấn đề gì không?” Đạo diễn cầm kịch bản đến tìm An Trình Điển, Tiểu Càng liền đi theo tới, trực tiếp nói, “Cái này có chút khó khăn, có thể dùng thể thân hay không?”

“Không có việc gì, tôi không thành vấn đề!” An Trình Điển cười cười, đem Tiểu Càng chắn ở đằng sau.

Đạo diễn nhìn Tiểu Càng do dự một chút, tuy rằng lúc đầu kịch tổ đã mua bảo hiểm cho diễn viên, nhưng nếu diễn viên xảy ra chuyện gì, cũng không phải chuyện nhỏ, hấn quả thật cũng không tất yếu lấy sự nghiệp của mình ra đùa giỡn.

“Tôi không thành vấn đề!” An Trình Điển cười cười tỏ vẻ không hề gì, sau đó giật giật xương ống chân, hướng chiếc xe kia đi tới, chỗ này hấn phải quay cảnh phóng xe qua bãi phế thải tránh đám truy đuổi ở phía sau, sau đó tại vị trí hấn đáp xuống gặp phải đối thủ của hấn: Nặc Uy.

Tiểu Càng lo lắng không phải không có đạo lý, dù sao danh khí của An Trình Điển hiện tại cũng không phải nhỏ, không cần phải lấy tánh mạng của mình ra đùa giỡn, nam diễn viên trong làng giải trí luôn luôn như vậy, có thể không dùng thể thân liền không cần thể thân.

Đương nhiên loại tình huống này nếu đặt trên người Văn Lược, vậy không có vấn đề, Văn Lược nhất định sẽ dùng thể thân, đại khái chính là hấn không thể làm một số động tác đi.

Tiểu Càng ngẫu nhiên cùng Vệ Sanh nói chuyện cũng sẽ đem minh tinh nhà mình ra so sánh, trong lòng càng thêm hốt hoảng, hai đứa nhỏ này thiệt giống nhau, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Nhéo tâm nhìn đứa nhỏ nhà mình cười xe máy bay vọt qua, vũng vàng đáp xuống phía đối diện, đạo diễn vừa lòng hô ‘cắt’, tim của hấn mới đập lại bình thường. Tiểu Càng nghĩ tới Văn Lược, không biết Văn Lược nếu biết được An Trình Điển quay phim cơ hồ mỗi một cảnh đều nguy hiểm như vậy, hấn sẽ có cảm giác gì?

An Trình Điển tiếp nhận khăn mặt của trợ lý, lau mồ hôi trên cổ và mặt, tuy rằng chính là vài giây ngắn ngủi trên màn ảnh, hấn chính là dồn hết sức mạnh, còn có một nguyên nhân, hấn không muốn bại dưới tay Nặc Uy.

Quay phim chung mới biết, Nặc Uy người này cũng không phải tiếp xúc không tốt, dù sao dựa vào loại xuất thân từ con nhà võ chuyên nghiệp mà nói, bọn họ loại nghiệp dư lần đầu tiên tiếp xúc đã trở thành diễn

viên, nơi chốn bao trùm ở phía trên hần, sẽ có cảm giác không tốt cũng có thể lý giải. An Trình Diễn trước kia cũng không phải chưa từng quay phim hành động, mọi người khởi bước không sai biệt lắm, cũng không tồn tại vấn đề gì. Mà hiện tại hợp tác với người vô cùng chuyên nghiệp, đôi khi còn nhìn hần bằng ánh mắt khinh thường, An Trình Diễn chắc chắn sẽ không phục, hần có thể đạt được địa vị của ngày hôm nay cũng không dựa vào ai khác, cho dù là có người cha là CEO hay người mẹ siêu sao cũng chưa từng giúp hần cái gì, hần đã làm rất nhiều, mà hiện tại bỗng nhiên dấy lên ý chí chiến đấu, những năm thành danh gần đây, đã thật lâu rồi không có ai khiêu khích hần.

Tiểu Càng thở dài, nhìn đến bộ dáng hưng phấn của An Trình Diễn, hần liền lo lắng. An Trình Diễn đã sớm hợp tác cùng Tiểu Càng, mỗi lần gặp phải chuyện khó khăn dấy lên ý chí chiến đấu của hần, hần sẽ lộ ra một ánh mắt toàn lực ứng phó.

Cảnh tiếp theo phải quay chính là An Trình Diễn cùng Nặc Uy đánh nhau, bộ phim này hai người đánh nhau rất nhiều, trận này có điều là một trong những cảnh trọng yếu, căn cứ theo những bộ phim ngày xưa, diễn viên chính lần đầu tiên phải thua phối hợp diễn, cuối cùng bỗng nhiên quật khởi, cho nên... An Trình Diễn trước tiên phải bị đánh.

Nói đến bị đánh, Tiểu Càng muốn thở dài, có một hôm, Nặc Uy khiến cho An Trình Diễn bị thương. Kia còn chưa tính, có thể nói là ngoài ý muốn, sau đó, vào quay chính, An Trình Diễn ít nhiều đều đã chịu chút tổn thương nhẹ. Nay đúng là thật không có gì, diễn đánh nhau tất nhiên không tránh khỏi va chạm, nhưng Tiểu Càng là loại người ngoài nghề đứng một bên nhìn ra Nặc Uy có đôi khi rất không lưu tình trực tiếp xuống tay.

Trong kịch tổ có tiểu cô nương là fan của An Trình Diễn, cũng nhện không được nói tính tình An Trình Diễn thật tốt quá.

Tính tính tốt liền dễ bị coi thường sao?

Tiểu Càng nói An Trình Diễn không bao giờ chịu nghe, cho nên hần mới nghĩ đến cách tìm Văn Lược. Sau đó hần tìm Vệ Sanh nhờ Vệ Sanh nói với Văn Lược, kết quả Vệ Sanh nói không được để Văn Lược phân tâm, bởi vì An Trình Diễn mà Văn Lược đã phân tâm rất nhiều. Được thôi! Vì chuyện này hai người đại diện tiếp tục đại sảo một trận.

Thời điểm Văn Lược ở Pháp hưởng thụ điều kiện vô cùng tốt, ở khách sạn ngủ ngon thì An Trình Diễn đang cùng Nặc Uy giao đấu, lúc này bất đồng chính là Nặc Uy hần có vũ khí.

Hai người đứng mặt đối mặt, An Trình Diễn cười cười, chuẩn bị xoay người đi tìm vị trí của mình, Nặc Uy bỗng nhiên nói: “Cần lưu tình không?”

An Trình Diễn sửng sốt một chút, người này thật sự muốn cùng hần đánh thật? Hần nhìn nhìn ống tuyết trên tay Nặc Uy, nghĩ ống tuyết kia thật sự đánh xuống, chính mình có khi nào bị tàn phế không? Hần lắc lắc đầu, hần cũng không phải không tin Nặc Uy thật sự đánh hần, mà là đối với mình có thể né tránh công kích của Nặc Uy rất có lòng tin.

Quả nhiên đạo diễn hô bắt đầu, Nặc Uy cũng rất mãnh liệt tấn công, An Trình Diễn thuận thực né tránh công kích của hần, bởi vì trước đó vài ngày hai người giao thủ cũng không ít lần, cho nên ít nhiều cũng biết một chút võ thuật, dù sao ở đây vẫn có nhân viên, cho nên tốc độ của Nặc Uy là không nhanh lắm, An Trình Diễn nắm chắc nếu đối phương sử dụng thực lực thật, hần tuyệt đối trốn không thoát. Nhiều lần ống tuyết sát qua cánh tay hần, hần bắt buộc chống tay xuống, bàn tay thô ráp chà qua mặt đất, có điểm đau, phỏng chừng nơi mang bao tay cũng đã bị trầy bên trong, chỗ không có bao tay xúc cảm đau rất tới rất rõ ràng.

Chỉ đạo võ thuật liền chạy ra hiện trường chỉ đạo, nhưng đánh nhau khẳng định theo hướng tự do sẽ phát huy được hiệu quả tốt nhất, Nặc Uy không có nửa điểm vấn đề, công phu của hần đến bây giờ vẫn tốt, điểm ấy An Trình Diễn tự nhận hần không sánh bằng, cho nên hần phá lệ chú ý tới vị trí bị thương của mình.

Chính là cho dù hần có cố gắng tránh cỡ nào thì cũng vẫn bị va chạm vài cái. Tiểu Càng thực nghiêm khắc yêu cầu với đạo diễn, thời điểm ống tuyết hạ xuống phải quay một mình, nhưng Nặc Uy tựa hồ xem nhẹ điểm này, An Trình Diễn ở trên mặt đất lăn một vòng, hần liền trực tiếp đánh xuống.

An Trình Diễn nhất thời ôm bụng chống đỡ trên mặt đất không nói được lời nào.

“Cậu làm gì!!” Tiểu Càng nổi trận lôi đình xông vào, một phen đẩy Nặc Uy ra, hấn vóc dáng không cao, nhưng làm người đại diện nhiều năm như vậy, uy tín là vẫn phải có, Nặc Uy bị đẩy một cái lảo đảo thiếu chút nữa ngã xuống, cũng không dám nói gì. Tiểu Càng nhất vọt vào, nhóm trợ lý cũng đi theo sau, người trong kịch tổ cũng vào xem. Nặc Uy lập tức bị đẩy ra ngoài vòng tròn, Tiểu Càng hắc nghiêm mặt xốc áo An Trình Diễn lên, dấu vết trên bụng rất sâu. Hấn đứng lên định mắng, An Trình Diễn vội vàng kéo lại.

“Tôi nghỉ ngơi một chút là được rồi.” An Trình Diễn thực nhanh mặt mày nhẵn lại, lời nói ra còn có chút khó khăn.

Cơn tức của Tiểu Càng lập tức bùng nổ, hướng phía đạo diễn đi qua phát hỏa, “Đạo cụ của mấy người làm ăn kiểu gì vậy hả? Xài ống tuyết rất thật như vậy?”

Đạo diễn tự biết đuối lý, không dám nói, gọi người ta kêu xe cứu thương.

An Trình Diễn vội vàng nói với trợ lý bên cạnh là không cần, hấn nghỉ ngơi một chút thì tốt rồi. Tiểu Càng nghe xong càng tức. Chỉ đạo võ thuật sau khi xem qua vết thương của An Trình Diễn, cũng nói chỉ cần thoa thuốc một chút rồi nghỉ ngơi là được rồi.

An Trình Diễn được trợ lý nâng đến trên ghế nằm nghỉ ngơi, Tiểu Càng vẫn đang tìm lỗi của bên kịch tổ. An Trình Diễn nhìn Tiểu Càng thượng thohan hạ khiêu nhện không được nở nụ cười, hấn hình như có được một người đại diện phi thường tốt.

Hết chương 66

67. Chương 67

An Trình Diễn rốt cuộc không đi bệnh viện, mặc dù bị đập một cái, nhưng cũng không đến quá mức nghiêm trọng phải đi bệnh viện. Lão tiền bối nhìn một chút nói không có việc gì, nghỉ ngơi thì tốt rồi, nhưng Tiểu Càng nhìn, sau đó nói về sau sẽ để lại vết bầm, vậy cũng không được.

Tiểu Càng thực mất hứng, mạnh mẽ an bài cho An Trình Diễn nửa ngày nghỉ, sau đó hai người bắt đầu đàm phán.

“Về sau cùng Nặc Uy đánh nhau tất cả phải dùng thể thân!” Thái độ của Tiểu Càng thực kiên quyết.

“Không được!” An Trình Diễn cũng thực rõ ràng, tuy rằng bụng có chút đau, nhưng hấn không dám biểu hiện ra ngoài, Tiểu Càng bảo nổi lại cho vết thương của hấn một quyền.

“Hảo! Cởi áo ra!” Tiểu Càng bỗng nhiên hắc nghiêm mặt.

“Cậu làm gì?” An Trình Diễn hoảng sợ, theo bản năng che ngực lại.

“Cậu đây là biểu tình gì? Tôi đối với cậu không có hứng thú!” Tiểu Càng sờ lấy điện thoại, “Tôi không làm gì hết, tôi chỉ đem vết thương trên bụng cậu chụp lại gửi cho Văn Lực!”

“Đừng!” Văn Lực vội vàng đề tay cầm điện thoại của Văn Lực lại, “Loại việc nhỏ này đừng làm phiền hấn!”

“Cái này mà gọi là việc nhỏ? Có phải hay không để cậu nằm úp sấp bị người ta đánh mới thành đại sự?” Tiểu Càng cầm tức cơ hồ phải nhảy dựng lên, sau đó hướng ra bên ngoài, hấn nói hấn muốn cùng đạo diễn với Nặc Uy trao đổi một chút.

An Trình Diễn thủy chung cảm thấy chuyện bé xé ra to, quay cảnh đánh nhau tất nhiên khó tránh khỏi va chạm, hấn cũng không muốn nhận được sự chiếu cố đặc biệt. Mấu chốt là lòng tôn nghiêm của nam nhân không cho phép hấn bại dưới tay Nặc Uy. Bất quá bộ phim này quay thật mệt, hấn thật ra rất cảm tạ Tiểu Càng cho hấn nửa ngày nghỉ, hấn cho tới bây giờ cũng chưa có thời gian ra ngoài ngoạn.

Văn Lực đã từng tới Nhật Bản, bất quá An Trình Diễn ngoại trừ lần này quay phim thì chưa từng tới, làm nghệ sĩ đang lúc rất nổi tiếng làm gì có thời gian đi du lịch, Văn Lực lúc trước nhìn đến kịch bản lấy cảnh

ở đây còn có chút tiếc nuối. An Trinh Diễn hiện tại nhàn rỗi, dù sao cũng rảnh rỗi ngoài chụp một ít ảnh cho Văn Lược.

Đi một mình ngoài đường, nguyên bản người ở đây không nhiều nên trên đường có chút lạnh, An Trinh Diễn một đường đi một đường chụp, ngẫu nhiên sẽ có điểm thất thần nhìn tay phải của mình, nếu bây giờ có người kia cùng đi, hành trình sẽ hoàn mỹ hơn.

Bất quá hần hiện tại thực tự tại, không ai nhận ra hần tự nhiên sẽ không ai đến quấy nhiễu. Bất quá hần ở Nhật Bản coi như có một chút danh tiếng, tới địa điểm phồn hoa liền bị nhận ra, fan thấy hần cầm máy ảnh còn nói giỡn hỏi hần chụp hình cho ai xem.

An Trinh Diễn cũng không kiêng dè nói thẳng muốn lưu một chút kỷ niệm cho Văn Lược, Văn Lược ở Nhật Bản cũng có danh khí, fan vừa nghe chụp cho Văn Lược xem, tranh nhau dẫn đường cho hần, An Trinh Diễn không cự tuyệt, có người dẫn đường khẳng định chỗ đến càng thêm phong phú.

Việc này cũng không tịch mịch, tiếng Nhật của An Trinh Diễn cũng không tệ lắm nên không gặp khó khăn gì nhiều.

“Thật tuyệt nha! Ảnh chụp đẹp như vậy nhất định phải đóng thành album (*) nha!” Một cô nương đáng yêu nhìn ảnh chụp của An Trinh Diễn nói.

(*) Trong QT để là sách nhưng mà ta thấy để album thì hợp hơn.

“Album?” An Trinh Diễn không nghĩ tới cái này.

“Đúng rồi! Chụp ảnh rồi đóng thành album tặng cho người khác rất có thành ý đó!” Cô gái đó từ ba lô lấy ra một quyển album, An Trinh Diễn tiếp nhận mở ra, bên trong dán đủ loại ảnh chụp, kéo cắt thành đủ loại hình dạng, có cái cắt thành hình nho nhỏ dán dưới góc, còn dùng các loại bút màu viết lên, thoạt nhìn phi thường dễ thương xinh đẹp.

Loại đồ vật này... An Trinh Diễn khó khăn, đáng yêu như vậy không hợp với một đại nam nhân như hần.

“An kun (*), anh phải làm cho đối phương cảm thấy có thành ý mới được.” Một cô gái cố sức mở to mắt thuyết phục hần, “Có thể làm được, đối phương nhất định sẽ cảm động.”

(*) Cách gọi con trai của người Nhật.

Kết quả chính là, An Trinh Diễn bị lôi kéo đi mua album cùng mấy cây bút màu.

Có người dẫn đường tự nhiên hiệu suất cao hơn, xem phong cảnh hay mua đồ kỷ niệm hay mua đồ ăn, An Trinh Diễn thu hoạch rất nhiều. Một buổi chiều ngắn ngủi mua được một cuốn album cùng một balo lớn gì đó, cuối cùng mấy tiểu cô nương còn ôm An Trinh Diễn chúc hần hạnh phúc. An Trinh Diễn tuy rằng không nói rõ quan hệ giữa hần cùng Văn Lược, nhưng những cô gái này thông minh như vậy chắc là nhận ra đi, bằng không cũng sẽ không giúp hần chuẩn bị nhiều thứ như thế.

Thời điểm trở lại khách sạn trời đã muốn đen, vừa vào cửa liền nhìn thấy Tiểu Càng hắc nghiêm mặt.

“Làm sao vậy?” An Trinh Diễn tò mò hỏi.

“Nặc Uy người kia thật sự quá kém!” Tiểu Càng cơ hồ phải bạo rồi, “Tôi cùng hần đi đàm phán, hần còn nói hần diễn chính là bản sắc biểu diễn, không tồn tại ý tưởng đả thương vân vân..”

An Trinh Diễn ngẫm lại, Nặc Uy tựa hồ nói cũng không sai, đó đúng là bản sắc biểu diễn, nhưng bởi vì cái bản sắc này mà mỗi nhân vật đều chỉ mang một bộ dáng, nếu hần còn không thay đổi phương thức, sự nghiệp của hần cả đời chỉ có thể như vậy.

Đại khái cũng nóng lòng cầu tiến nên mới đối An Trinh Diễn ôm một tâm tính không tốt đi! Biết được tin tức này An Trinh Diễn thật bình thường trở lại, đối phương có dã tâm nhưng vẫn đều rất nỗ lực, chính mình không có tư cách yêu cầu đối phương làm cái gì. Ở kịch tổ mặc dù diễn viên cùng phối hợp diễn có phân chia, nhưng người cùng người trong lúc đó là ngang hàng.

“Dựa vào vóc dáng cao lớn không có trí tuệ thì có thể nổi tiếng sao?” Tiểu Càng oán niệm rất sâu.

“Quên đi! Tôi về sau chú ý một chút là được.” An Trình Điển cười không muốn cùng Tiểu Càng tiếp tục nói về vấn đề này, trực tiếp đi tắm rửa, tắm rửa xong thì ngồi ở trên giường ngoạn máy tính, thuận tiện xem chương mới của Văn Lược.

Ngoài ý muốn phát hiện ngòi bút của Văn Lược có xu hướng cho mình chuyển sang người tốt, quả nhiên rất không tồi.

Từ ngày đó trở đi ngày nào Tiểu Càng cũng bên cạnh An Trình Điển, chỉ cần Nặc Uy làm cho An Trình Điển không khỏe gây nên NG, hắn sẽ liền hướng người mắng chửi, hành nghề lâu như vậy, lần đầu tiên cho bản thân đem ác bài trừ thanh danh người khác.

Không biết có phải Tiểu Càng giám sát có tác dụng hay không, bộ phim cư nhiên an an ổn ổn quay được hơn phân nửa.

Ngày đó đạo diễn thực hưng phấn nói ngày mai quay xong có thể trở về nước. Văn Lược thật sâu thở dài một hơi, buổi tối An Trình Điển gọi điện thoại cho Văn Lược, Văn Lược đang ở trước quảng trường vẽ, tuy rằng không phải vẽ thật, nhưng tư thế của Văn Lược nhìn rất giống.

An Trình Điển cùng hắn tính thời gian, tính toán tới nay lúc Văn Lược đang ngủ thì mình đang ở nơi nào. Xuất môn ra nước ngoài quay phim lâu như vậy, nhưng hắn vẫn cảm thấy ở địa bàn của mình có điều tốt hơn, ở nước ngoài hơn một tháng hắn rất nhớ nhà, tuy rằng trong nhà chẳng có ai.

Văn Lược không để ý đến hắn có ở đó hay không, ở đầu dây điện thoại tự mình tính tính, chỉ còn một thời gian ngắn nữa là hắn sẽ được về nước, gần đến lúc cúp điện thoại, bỗng nhiên sâu kín nói, “Xem tiến độ của chúng ta chắc đến cuối năm mới hoàn thành. Cậu nếu xong trước nhớ đến tham ban!”

“Đương nhiên!” An Trình Điển ở đầu dây bên kia cười rất thỏa mãn, trong lời nói của Văn Lược chính là mang đầy ý tứ làm nũng, An Trình Điển nghe thực hưởng thụ.

“Nói phải giữ lời đó!” Văn Lược trước khi cúp điện thoại còn nói thêm một câu.

“Sẽ giữ, trừ phi tôi tới không được.” Thời điểm An Trình Điển nói những lời này, đại khái thật sự nghĩ đến chính mình cư nhiên không đi được.

Ai cũng không nghĩ tới ngày cuối cùng quay phim ở nước ngoài lại xảy ra chuyện, chuyện này nói ra thì có chút quan hệ với Nặc Uy, hai người cùng nhau đua xe ở trên núi, đường vòng quanh co, quay rất tốt, ai biết ngay lúc đạo diễn hô cắt Nặc Uy bỗng nhiên tăng tốc độ vượt lên trên An Trình Điển, ngay tại lúc hai xe song song hắn lộ ra một cái tươi cười, ý chí chiến đấu của An Trình Điển bị kích phát rồi, dù sao cũng là ngày cuối cùng, đáy lòng phòng tuyến của mọi người đều thả lỏng, đều muốn hoàn toàn ngoạn một phen, chân ga tự nhiên tăng thêm.

Xe là xe tốt, nhưng ở trên núi quanh co khúc khuỷu xác thực rất nguy hiểm, đạo diễn cùng Tiểu Càng cấp bách muốn chết, vẫn thông qua bộ đàm hăm hai người, hai người không nghe, Tiểu Càng không còn cách nào liền lấy xe bên kịch tổ đuổi theo, ai biết hắn còn chưa tới nơi đã nghe một tiếng vang lớn, trong lòng hắn hồi hộp, vội vàng đạp chân ga, vừa thấy tình cảnh phía trước, hắn muốn giết chết Nặc Uy ngay lập tức.

Nặc Uy đầu đầy bụi ngồi ở một bên đầu cúi rất thấp, An Trình Điển ngã xuống đất bên cạnh, cả người đầy máu, hai chiếc xe nhất tề chồng lên nhau ở bên núi.

Tâm Tiểu Càng lập tức huyếch đi, run rẩy lấy điện thoại ra gọi xe cứu thương, nhưng hắn không biết tiếng Nhật, người lại không quen hắn biết đi nơi nào gọi xe cứu thương. An Trình Điển nằm trên mặt đất, người đầy máu, hắn đứng một bên chạm cũng không dám chạm, tức giận không thôi xoay người đâm Nặc Uy một quyền.

Nặc Uy cao lớn bị Tiểu Càng một quyền đánh ngã nhào, Tiểu Càng rống to, “Mạng của cậu đáng giá bằng mạng của hắn sao? Cậu dựa vào cái gì so tài với hắn?”

Nặc Uy không dám nói chuyện, trên người hắn cũng bị thương, nhưng miệng vẫn ngậm chặt không chịu nói.

Đạo diễn ở đằng sau chạy tới vội vàng gọi xe cứu thương, người đại diện vừa thấy bộ dáng của Nặc Uy liền chạy tới chắn trước mặt, tùy ý Tiểu Càng mắng.

Tiểu Càng càng mắng càng cảm thấy bất lực, ngồi chồm hổm trên mặt đất khóc không ra tiếng. Hắn theo An Trình Diễn xuất đạo tới nay đều không rời y, hai người rất ăn ý có thể nói là khăng khít, nhưng hiện tại An Trình Diễn nằm yên bất động như người chết, hắn ngay cả muốn nghĩ ra biện pháp khẩn cấp cũng không nổi.

Trong kịch tổ có bác sĩ đi qua hỗ trợ cho An Trình Diễn, Tiểu Càng hư thoát ngồi chồm hổm trên mặt đất không biết phải làm sao bây giờ? Thẳng đến khi xe cứu thương đến đây, hắn mới giật mình đi theo. Hắn nghe không hiểu tiếng Nhật nên từ đầu chí cuối cũng không biết An Trình Diễn bị làm sao, đạo diễn đi theo nói hắn không có việc gì, không có việc gì, nhưng căn bản nói không rõ hắn rốt cuộc bị làm sao.

An Trình Diễn tới bệnh viện liền được đưa vào phòng phẫu thuật, những người ở phía ngoài bắt đầu thống khổ giãy vò. Tiểu Càng thật không có biện pháp nên gọi điện thoại cho Vệ Sanh, Vệ Sanh vừa nghe liền hoảng sợ, loại tình huống này muốn giấu cũng giấu không được, cho nên trước tiên báo cho công ty.

Công ty nhận được tin tức liền quyết đoán đem tin này phong tỏa, bắt quá ngăn thể nào lại sơ suất lọt vào tai An Dịch, người phong lưu cả đời này lập tức mua vé máy bay bay sang. Thời điểm hắn tới An Trình Diễn vẫn chưa phẫu thuật xong, bắt quá Nặc Uy được đưa tới bệnh viện tay cũng bị băng bó, tay hắn bị cửa xe chặt đứt, treo ở trên cổ về mặt màu tro tàn.

Tiểu Càng xem bộ dáng kia, rất khó tưởng tượng thời điểm tay hắn đã bị chặt đứt mà vẫn để mình đánh không rên tiếng nào.

An Dịch nhìn Nặc Uy không nói gì, chính là lạnh lùng hừ một tiếng.

Hết chương 67

68. Chương 68

An Dịch là người đồng sáng lập công ty giải trí quốc tế CYH, mạng lưới cực kì rộng, nhưng hắn vẫn thua thiệt về mặt làm cha, hắn quyết đoán hạ lệnh đem chuyện An Trình Diễn bị thương đè ép xuống dưới, Tiểu Càng nhẹ nhàng thở ra, An Trình Diễn còn đang trong phòng phẫu thuật, đã áp chế các đầu đề báo chí quốc nội sáng ngày mai chuyện An Trình Diễn bị thương.

An Trình Diễn xuất hiện không chỉ làm cho Tiểu Càng phải uống một viên thuốc an thần, còn làm cho mọi người ở đây biết bối cảnh gia đình của anh để, giống như chưa bao giờ nghe chuyện An Dịch là cha của An Trình Diễn. Đại khái mọi người đều nghĩ, nếu cha là ông tổng của CYH, vậy An Trình Diễn còn vì cái gì hợp tác với công ty khác.

Điện thoại An Dịch luôn luôn reo lên, hắn mỗi cái đều bấm tắt, cuối cùng đón một cuộc, đi đến một góc nghe điện thoại, thanh âm đầu dây bên kia rất lớn, cùng loại với thét chói tai. Sau đó nghe thấy An Dịch nhỏ giọng an ủi nói: “Con nó không có việc gì, bà không cần lo lắng!”

Điện thoại đầu dây bên kia truyền đến một câu: An Dịch cái đồ vương bát đản!

Sau đó im lặng.

Khuôn mặt An Dịch hẳn lên dấu vết của năm tháng lộ ra một vẻ tươi cười xấu hổ. Tiểu Càng nghe, phỏng chừng người này là mẹ của An Trình Diễn – Như Diên.

Sau đó đèn phòng phẫu thuật cuối cùng tắt, cửa mở, bác sĩ bước ra. Tiểu Càng vội vàng chạy qua hỏi, bác sĩ nói có điểm nghiêm trọng, nhưng đã vượt qua thời kỳ nguy hiểm. Tập thể ở chỗ này nhẹ nhàng thở ra, An Trình Diễn hôn mê được đẩy ra ngoài, cả người thoát nhìn thực suy yếu, An Dịch an bài cho hắn ở phòng chăm sóc đặc biệt, thỉnh hai y tá đặc biệt tới chiếu cố hắn.

Sau đó nhìn nhìn Nặc Uy cùng đạo diễn còn có vài nhân viên đang đứng trước cửa, rồi nói: “Mọi người về nhà nghỉ ngơi đi! Quay phim bị thương là điều khó tránh khỏi, hiện tại đã không có việc gì rồi! Chuyện này chắc chắn sẽ giấu không được lâu nhưng tôi hy vọng trong thời gian An Trình Diễn tịnh dưỡng, không có tin tức nào bị truyền ra.”

Đạo diễn gật gật đầu, trong lòng phỏng chừng cũng không chịu nổi. Nặc Uy theo phía sau cái gì cũng chưa nói. Bộ phim này diễn viên chính thì còn đang ngất, phối hợp diễn thì bị chặt đứt tay, đạo diễn phỏng chừng muốn đi báỉ thần.

Mọi người đi rồi chỉ còn Tiểu Càng cùng An Dịch ngồi ở bên ngoài phòng bệnh, cách tấm kính nhìn thấy An Trình Điển bên trong bị quần đầy băng, lông mày hai người không có biện pháp giãn ra.

An Dịch luôn luôn hút thuốc, làm cho người ta cảm thấy rất không an lòng. Tiểu Càng cùng An Dịch không tiếp xúc nhiều, An Dịch bảo dưỡng tốt lắm thoát nhìn như ba mươi bốn mươi tuổi. Khó trách nhiều nữ minh tinh muốn lên giường với ông ta, bộ dạng lại suât, nghe nói ông ta là người phi thường ôn nhu, đối với ai cũng tốt. Bất quá đại khái người này rất đa tình, Như Diên không chịu nổi mới bỏ đi!

Vậy đây cũng chính là bi kịch thời thơ ấu của An Trình Điển.

Bất quá Tiểu Càng cùng ông ta tiếp xúc không nhiều, nếu không lúc An Trình Điển trù tính đối công ty, ông ta đã đến tìm Tiểu Càng, chỉ sợ Tiểu Càng cũng không biết An Dịch cư nhiên là ba ba của An Trình Điển.

Đến hơn chín giờ tối, An Trình Điển chậm rãi tỉnh lại, đại khái hết thuốc tê, cảm thấy đau nên bị cấp tỉnh, Tiểu Càng vội vàng nhấn chuông gọi bác sĩ.

Mặt An Trình Điển rất khó nhìn, cau mày miệng luôn mấp máy, tựa hồ muốn nói cái gì. An Dịch đứng một bên lẳng lẳng nhìn, sau đó đẩy Tiểu Càng một chút, “Hình như nó muốn nói suy nghĩ của mình.”

Tiểu Càng có điểm buồn bực, An Trình Điển muốn nói suy nghĩ của mình ông cúi xuống nghe là được, vì cái gì còn muốn kêu mình, hai người bọn họ chẳng lẽ không thân thuộc.

Bất quá nghe An Trình Điển nói xong, hẳn cảm thấy có điểm may mắn vì An Dịch không cúi xuống nghe. Bất quá An Trình Điển nghĩ đại khái không ai nghe được, liền tăng lớn âm thanh, không biết ý chí từ đâu tới, cư nhiên thật rõ ràng nói ra câu kia.

Hắn nói: “Đừng cho Tiểu Lực biết.”

Văn Lực? An Dịch trầm tư một chút, sau đó hỏi Tiểu Càng, “Tiểu Lực? Là Văn Lực sao?”

Tiểu Càng không biết phải trả lời thế nào.

“Nghe nói tụi nó quan hệ tốt lắm.” An Dịch đại khái cũng không nghĩ tới mặt kia, mà là nhú mày. “Vì cái gì lại không thể nói?”

“Cái kia.. Văn Lực.. đang ở Pháp quay phim.” Tiểu Càng cũng không biết nói thế nào, chẳng lẽ nói con chú lo lắng sợ đối phương biết sẽ lo lắng (hảo khó đọc), cho nên mới không chịu nói.

An Dịch cũng không đem việc này để trong lòng, hẳn dù sao chỉ có một đứa con trai, khẳng định tâm tư đều đặt ở An Trình Điển, dù sao cũng lớn tuổi, thời điểm ngưng trọng, trên trán hẳn lên vài nếp nhăn.

Một lát sau Như Diên cũng tới rồi, nàng tái hôn với một quý tộc Âu châu, trực tiếp ngồi phi cơ riêng bay tới. Tới bệnh viện nhìn thấy bộ dáng của An Trình Điển, nước mắt đã muốn chảy xuống, nhìn An Dịch thì nắm tay lại, An Dịch cười khổ để nàng tùy ý đánh, lúc trước hẳn không chịu buông tay giành quyền nuôi con, hiện tại con mình biến thành cái dạng này hẳn cũng phải chịu trách nhiệm.

An Trình Điển đã muốn thanh tỉnh, đau đến mức lông mày vẫn không thể giãn ra, nhìn đến ba mẹ mình đứng trước mặt, bỗng nhiên liền nở nụ cười, mở miệng, thanh âm có chút suy yếu: “Đã lâu không thấy hai người đứng cùng một chỗ...”

Như Diên sau khi đánh xong nước mắt đều rơi xuống, An Dịch định vươn tay ôm lấy nàng, nhưng thân sĩ Châu Âu đằng sau Như Diên đã ôm lấy nàng, An Trình Điển nhìn tay cha mình ở sau lưng mẹ mình ngưng ngưng thu hồi, có chút thương cảm.

“Cha mẹ về đi! Tiểu Càng ở đây là được rồi.” An Trình Điển gắng sức nói một câu, Như Diên cùng An Dịch lộ ra vẻ xấu hổ, bất quá hai người bọn họ ở trong này cũng không giúp được gì, đối với An Trình Điển mà nói, bọn họ tới đây đã là an ủi rất lớn đối với hắn, so với giúp đỡ, hẳn cảm thấy Tiểu Càng càng thêm thích hợp ở lại.

Quan hệ giữa hần cùng cha mẹ bất quá chỉ còn vì huyết thống, cho nên hần vẫn như cũ thực tôn trọng cha mẹ của mình, nhưng mà giới hạn cũng chỉ tới tôn trọng, người khác đối với cha mẹ chính là tình thương nồng đậm, với hần mà nói chỉ là hữu tình. Hần lúc còn nhỏ, An Dịch cùng Như Diên đều chỉ lo cho sự nghiệp của mình, đợi cho bọn họ muốn chăm sóc đứa con, đứa con này đã không cần bọn họ nữa.

An Trình Diễn cần nghỉ ngơi cùng tịnh dưỡng, thân thể bị thương có điểm nghiêm trọng, mấy chỗ xương bị gãy, giải phẫu lớn nhỏ hơn một tuần, trung gian tin tức vẫn được phong tỏa thực nhanh, quyền lực của An Dịch dù sao cũng có chút lớn. Thời điểm thân thể hần an an ổn ổn một chút, An Dịch liền mang hần về nước, Như Diên lo lắng cũng đi theo.

Nặc Uy cũng tới xem An Trình Diễn vài lần, An Trình Diễn thật không có trách cứ hần, mà đối với ý chí chiến đấu bị kích phát của mình cảm thấy bất đắc dĩ, bản thân từ khi nào trở nên xúc động như vậy. Hai người nguyên bản không thân, cho nên chỉ ân cần thăm hỏi một chút, nhưng thật ra Tiểu Càng thập phần không muốn gặp Nặc Uy, nhìn đến An Trình Diễn có ý tứ không muốn nói nữa, liền nói An Trình Diễn phải nghỉ ngơi, kêu hần rời đi.

“Tôi nghĩ... Tôi đã có chút xem thường cậu.” Nặc Uy lưu lại một câu như vậy, nghe chua chua, bất quá An Trình Diễn vẫn cảm thấy tâm tình của hần không tồi.

Sau khi về nước, An Trình Diễn hoàn toàn hưởng thụ đãi ngộ của thiếu gia, An Dịch cùng Như Diên đại khái bỗng nhiên muốn tận nhất tận tổ trách nhiệm của cha mẹ, đem An Trình Diễn hầu hạ như đại gia.

“Tiểu Lược biết chưa?” Thời điểm có thể bình thường nói chuyện, An Trình Diễn liền hỏi Tiểu Càng.

“Hần không biết, bất quá.. cậu không liên lạc với hần nửa tháng rồi, chẳng lẽ hần lại không biết?” Tiểu Càng hỏi lại, dù sao hần cũng cảm thấy gặt Văn Lược là không tốt. Người yêu không phải nên thành thật với nhau sao?

“Đã muốn giấu diếm, vậy thì giấu luôn đi!” An Trình Diễn có chút mệt mỏi, nằm ở trên giường cả người cột băng đều không thoải mái, hơn nữa chỗ bị thương luôn luôn ỉn đau, một đại nam nhân như hần có điểm ăn không tiêu, kỳ thật hần muốn Văn Lược, rất muốn rất muốn, tuy rằng Văn Lược luôn mạnh miệng, nhưng hần cảm thấy nếu Văn Lược biết việc mình bị thương, khẳng định sẽ bỏ hết công việc chạy về đây, không biết vì cái gì lúc bắt đầu theo bản năng hần không muốn làm Văn Lược lo lắng, đến lúc này lại có ý tứ làm cho Văn Lược sốt ruột.

“Loại ý tưởng này của cậu chính là rất khác người!” Nhìn thân thể An Trình Diễn bắt đầu chuyển biến tốt đẹp, Tiểu Càng lại không khách khí.

“Tôi cùng hần!” An Trình Diễn thấp giọng nói: “Luôn có điểm danh không chánh nói không thuận.”

Tiểu Càng bạch liễu tha nhất nhân, người sáng suốt đều có thể nhìn ra, phải không? Đương sự còn thấy chưa đủ nên gặt lẫn nhau để chứng minh tình cảm? Ngây thơ! Điểm này trên cơ bản Vệ Sanh cùng Tiểu Càng có cùng quan điểm. Bất quá yêu cầu của người bệnh vẫn là quan trọng nhất, hơn nữa Vệ Sanh hiểu được bộ phim này Tiểu Càng không kéo dài được.

Văn Lược gần đây quay phim cũng có chút vội, khi rảnh rỗi gọi điện cho An Trình Diễn hoặc nhắn tin cũng không thấy đối phương hồi đáp, thời gian lâu, liền tránh không khỏi cảm thấy bất an, vốn thấy An Trình Diễn cùng Nặc Uy hợp tác đã bất an, hiện tại cư nhiên còn không nhận điện thoại không nhắn tin. Thật sự rất lo nhưng chỉ có thể gọi điện hỏi Tiểu Càng, Tiểu Càng trả lời là An Trình Diễn đang vội, nói linh tinh gần đây An Trình Diễn thật sự quay rất mệt mỏi lừa dối Văn Lược.

Về phần điện thoại của An Trình Diễn, lúc tai nạn xe đã bị làm nát rồi.

Văn Lược tuy rằng bất an, nhưng thật sự về không được, Quý đạo diễn rốt cuộc phát hiện tiến độ có chút chậm không kịp với các lễ trao giải cuối năm, bỗng nhiên đẩy nhanh tiến độ, Văn Lược bắt đầu xoay vòng vòng, cho nên tình huống chậm rãi biến thành quay xong trở về khách sạn liền ngủ, thức dậy lập tức đi quay, người cũng gầy đi.

Thật vất vả đợi đến lúc được về nước, máy bay đáp xuống bên kịch tổ đã lấy xe tới đón hần, bên trong xe có không ít tạp chí, hần tùy tiện lấy một quyển đọc, nhưng mới vừa nhìn đến bìa báo hần lập tức di động người.

Hắn làm sao lại không biết? An Trình Diễn cư nhiên bị thương?

Tạp chí đưa tin, An Trình Diễn bị thương đã hơn một tháng, gần đây mới đăng tin, kịch tổ vì hai diễn viên bị thương đều muốn tê liệt. Nghe nói An Trình Diễn không có gì đáng ngại, nhưng thân thể vẫn đang chậm rãi khôi phục, năm nay sợ không thể làm việc.

Nghiêm trọng như thế? Nhìn tin tức trên tạp chí, tâm Văn Lược bỗng nhiên bị tóm lại một chỗ, hắn lấy di động ra gọi cho Tiểu Càng.

“An Trình Diễn đâu?” Thanh âm coi như bình thường, chính là mắt đều đỏ lên hết rồi.

“A nga.. hắn đang làm việc, vừa mới nghỉ ngơi xong!” Tiểu Càng nói dối đã muốn phi thường thành thạo.

“Như vậy a!” mắt Văn Lược ướt ướt không dám nhắm lại, sợ nhắm lại sẽ không khống chế được, theo điện thoại rống tới: “Chúng ta tán gẫu trước! Chờ hắn tới lúc nghỉ ngơi liền đưa cho hắn nghe!”

“Ách..” Tiểu Càng có điểm khó khăn nhìn nhìn An Trình Diễn đang xem tạp chí kể bên.

An Trình Diễn thở dài, vươn tay lấy điện thoại nói: “Tiểu Lược..”

Hết chương 67

69. Chương 69

Văn Lược đời này cũng chưa từng nghĩ tới, sẽ có lúc như vậy, hắn nghe được thanh âm của người kia, nhin không được nghẹn ngào. Câu hỏi cơ bản cũng chưa nói ra miệng.

“Cậu hiện tại ở đâu?” Cật lực làm cho thanh âm nghẹn ngào của mình không phát ra rõ ràng, Văn Lược cảm thấy mình làm diễn viên nhiều năm như vậy, bỗng nhiên bây giờ không thể diễn, mắt ướt hết rồi.

“Ồ nhà!” Thanh âm An Trình Diễn có điểm suy yếu, đại khái thân thể còn chưa khỏi hẳn.

“Nhà cậu ở đâu?”

An Trình Diễn nói địa chỉ. Sau đó chợt nghe “ba” một tiếng, Văn Lược đã cúp điện thoại.

“Hắn cúp điện thoại rồi.” An Trình Diễn cầm điện thoại có điểm khó hiểu nhìn Tiểu Càng.

“Tám phần là giận cậu rồi!” Tiểu Càng ở một bên châm ngòi thổi gió, “Nếu tôi bị gạt như vậy, tôi cũng sẽ phát hỏa!”

“Ai..” An Trình Diễn đại khái cảm thấy bản thân thật sách, kỳ thật sớm biết không thể dùng suy nghĩ của người bình thường áp lên Văn Lược, nhưng hắn vẫn muốn đánh cược một phen, đã biết không thể dùng cách này để nhận được hồi báo đồng dạng.

Không nghĩ tới! An Trình Diễn nhất thời tuyệt thực gọi lại bây giờ cư nhiên bị trả thù.

Hắn liên tục gọi cho Văn Lược, đầu tiên là không bắt máy, sau đó còn dám tắt điện thoại.

An Trình Diễn chết đi một phần tâm, thật vất vả làm tình cảm tiến triển, bỗng nhiên bây giờ thật yếu ớt. Hắn hận không thể bay tới chỗ Văn Lược ở trước mặt y giải thích. Chính là bây giờ bất tiện, chân còn đang bó thạch cao.

Nằm ở trên giường thật nhàm chán, thật sự rất nhàm chán phải ôm máy tính lên mạng, Văn Lược đổi mới đã thấy, hôm nay tiếp tục thoát nhin, phát hiện chính mình không còn bị phá hủy.

An Trình Diễn bỗng nhiên cảm thấy bản thân thật đáng giận, cư nhiên vì một chuyện nhỏ này mà cảm thấy thỏa mãn. Trước đó vài ngày An Miên Miên tới thăm hắn, An Trình Diễn hỏi bóng gió việc tình cảm của nàng đối với Văn Lược.

An Miên Miên: “Con cố ý qua Pháp làm việc, gặp qua Văn Lược.”

An Trình Diễn trong lòng hồi hộp, hai nữ nhân này vì Văn Lược đều qua Pháp, một đám cùng qua, bất quá An Miên Miên trở về thật ra không có truyền ra tin tức gì.

“Con không nghĩ tới lợi dụng anh ấy để lấy chút thanh danh!” An Miên Miên kỳ thật cũng không cần làm vậy, nàng nếu muốn dựa vào gia đình, lão nhân có thể hỗ trợ, bất quá bọn hắn tựa hồ không muốn dựa vào người khác để được nổi tiếng. Cá nhân ý tưởng bất đồng thôi, cho nên An Trình Điển cũng không phải có ý tứ xem thường Tần Thẩm.

“Bất quá, con cảm thấy anh ấy có thích một người.” Lời nói của An Miên Miên làm cho An Trình Điển căng thẳng, thiếu chút nữa cái chân bó thạch cao rớt xuống.

“Sao con biết?” An Trình Điển có điểm bất an.

“Không biết, trực giác của nữ nhân đi!” An Miên Miên cười rồi rời đi, nàng vào buổi chiều còn có hoạt động.

Trực giác của nữ nhân nha! An Trình Điển vì thế canh canh ở trong lòng, hiện tại càng phát ra thêm lợi hại, người Văn Lược thích phải là hắn đi! Nếu như là hắn, tại sao không tiếp điện thoại.

Nghĩ nghĩ An Trình Điển muốn ngủ, tỉnh dậy liền cảm thấy miệng hơi khô, kết quả bên cạnh hắn không có ai, hắn cũng lười gọi người tới giúp, cũng đâu phải cả người đều phế, lấy nước thôi mà.

Hắn thật sự đánh giá cao chính mình, thân thể cũng chưa khỏi hẳn, nghiêng người khê động toàn thân đều đau, tay An Trình Điển run lên, ly nước lập tức rơi xuống đất.

Ngay tại thời điểm ly nước rớt xuống đất tạo ra thanh âm lớn, cánh cửa đồng thời bị đẩy ra, một bóng người xông tới, sau đó không nói hai lời đem An Trình Điển ấn trở về giường.

“Muốn uống nước phải không?” Thanh âm của người mới tới lạnh như băng.

Lập tức ly nước đưa đưa đến bên miệng An Trình Điển, An Trình Điển nở nụ cười, thanh âm phóng rất ôn nhu: “Sao cậu lại tới đây?”

“Chờ cậu khỏe lại, nhớ trả tiền vé máy bay cho tôi.” Văn Lược hé ra mặt đen đờ ly nước cho An Trình Điển giúp hắn uống.

An Trình Điển cười đón cái ly nhưng Văn Lược không cho, Văn Lược giúp An Trình Điển uống nước xong, An Trình Điển liền nhìn Văn Lược cười ha ha. Văn Lược nhìn bộ dáng hiện tại của An Trình Điển, tâm bị tóm một chỗ cuối cùng giãn ra vài phần. Nhìn kỹ mấy vết thương trên mặt An Trình Điển, hắn hắc nghiêm mặt ngồi ở một bên. Trong lòng thật sự rất khó chịu, bởi vì quá mức lo lắng nên hắn lập tức kêu lái xe quay lại sân bay, ngay cả đạo diễn gọi nói không có thời gian hắn cũng mặc kệ, trực tiếp mua vé máy bay bay tới, sau đó kêu xe đưa tới đây.

Vừa nhìn thấy bộ dáng An Trình Điển, trong lòng hắn nói không ra tư vị, đã qua lâu như vậy, hắn vẫn là cái dạng này, vậy thời điểm mới bị thương hắn sẽ có cái bộ dạng gì? Trong óc Văn Lược bắt đầu tưởng tượng lúc An Trình Điển mới bị thương, người đầy máu tươi, hôn mê bất tỉnh... Văn Lược không có biện pháp bình tĩnh.

“Tại sao nhìn tôi như vậy?” An Trình Điển theo tầm mắt Văn Lược sờ sờ mặt mình, “Tôi hiện tại khó nhìn lắm sao? Tôi đại khái mấy ngày không soi gương rồi.”

Văn Lược lắc đầu, cổ họng chuyển động thật lâu mới sâu kín nói: “An Dịch là cha cậu?”

An Trình Điển gật gật đầu.

“Như Diên là mẹ cậu?”

An Trình Điển lại gật gật đầu.

Văn Lược cứ như vậy kinh ngạc nhìn An Trình Điển, sau đó chậm rì rì nói: “Cậu rốt cuộc gật tôi bao nhiêu thứ?”

Nếu không chạy tới đây, hắn cũng không biết An Trình Điển ở một nơi xa hoa như vậy, càng không nghĩ dưới lầu tiếp đãi hắn chính là An Dịch cùng Như Diên, này trong truyền thuyết của giới giải trí chính là trùm bất lão yêu cơ, từng là hồng nữ minh tinh chính là mẹ An Trình Điển, nghĩ đến cũng đúng, tin An Trình Điển bị thương giấu tốt như vậy, nếu không phải An Dịch, còn ai có thể làm?

Văn Lược thở dài, nói đến mới để ý hấn không quan tâm bất cứ chuyện gì về An Trình Diễn. Đây thật cũng không thể trách An Trình Diễn.

“Cậu gặp qua bọn họ?” Ách.. An Trình Diễn bỗng nhiên cảm thấy sự tình phi thường không ổn, sắc mặt Văn Lược lúc bước vào phòng cũng không tốt mấy.

“Ân! Cha cậu nói đã xem qua phim tôi đóng.” Biểu tình Văn Lược thực quái dị.

Nhìn mặt Văn Lược, An Trình Diễn rất không an lòng, hấn bắt chấp tất cả, tay vươn tới ôm đối phương, bởi vì cánh tay bị thương nên nâng được một nửa đầu quá mặt đều biến sắc.

Văn Lược nhìn nhìn An Trình Diễn như vậy, thật sự cảm thấy buồn cười, lại thực không đành lòng, thở dài kéo An Trình Diễn người đầy thương tích vào trong lòng.

An Trình Diễn cùng Văn Lược ở một chỗ tới bây giờ vẫn đều là hấn chủ động, không nghĩ tới Văn Lược ôm hấn lại có lực như vậy, hấn cảm thấy chính mình giống như lập tức khỏi hấn, rất muốn đem đối phương như tiến trong lòng.

“Tôi nghĩ đến... Tôi nghĩ đến...” Không biết ôm bao lâu, thanh âm Văn Lược bỗng nhiên nghẹn ngào, thanh âm còn có chút phiền tình, hấn đột nhiên đẩy An Trình Diễn ra, cứng rắn nói: “Tôi nghĩ đến cậu đã chết!”

An Trình Diễn khoe miệng run rẩy, hấn cũng quá mức đem không khí phá hư đi! Đang nghĩ ngợi, cánh cửa bỗng nhiên mở ra, An Trình Diễn lướt qua đầu vai Văn Lược nhìn thấy cha mẹ mình đang đứng ở ngoài cửa. Văn Lược có điểm mất tự nhiên cương nghiêm mặt, đứng lên cùng An Dịch với Như Diên chào hỏi.

“Xin lỗi, cháu đạo này bận quay phim, hôm nay mới có thể tới thăm.” Lời nói của Văn Lược có điểm đông cứng, quan hệ của hai người liền bị hấn nói thành qua loa sơ sài.

“Không có việc gì, nghe nói quan hệ hai đứa rất tốt! Có tâm ý tới là được rồi.” Như Diên mỉm cười nhìn vị đại tân sinh hậu bối, “Đã khuya, nếu không ngại tối nay ở lại đây đi!”

“Không được, cháu còn phải về quay phim! Hôm nay đã muốn kéo tiến độ rồi.” Văn Lược cũng nói không nên lời, chính mình làm sao lại không thoải mái, bản năng cự tuyệt lời mời của Như Diên.

“Nếu đã kéo...” An Trình Diễn bất mãn ở một bên nhỏ giọng nói thầm.

“Vậy không có biện pháp nha!” Như Diên cười nói, dáng vẻ tao nhã, cho dù nàng tỏ ra tiếc nuối nhưng vẫn làm cho người ta cảm thấy thật đẹp, “Ngày mai bác sẽ mang An Trình Diễn đến châu Âu tịnh dưỡng.”

“Mẹ!” An Trình Diễn bỗng nhiên kêu lên, “Con khi nào nói con..”

“Con không có quyền lựa chọn!” Như Diên không nhìn đến mặt An Trình Diễn đang có điểm kích động, “Muốn phản kháng thì trước đứng được đi rồi nói tiếp!”

An Trình Diễn thất bại ngã xuống giường, Văn Lược nhìn hấn, bỗng nhiên nói, “Thời gian quả thật có điểm trễ.. vậy không biết có ngại không đêm nay..”

“Không ngại!” An Trình Diễn vui mừng từ trên giường nhảy lên, Như Diên nhìn con mình có thâm tình quái dị với Văn Lược, bỗng nhiên biểu tình lạnh xuống.

Bất quá dù sao cũng có người ngoài ở đây, Như Diên cho dù có nghi vấn cũng không hảo hỏi.

Hết chương 69

70. Chương 70

Như Diên có nghi vấn tất nhiên An Dịch cũng vậy, con của mình cùng nam nhân khác mắt qua mây lại, làm cha mẹ không biết mới gọi là kỳ quái. Bất quá hai người cũng không biểu lộ ra cái gì mà là ăn ý rời khỏi phòng, tuy rằng làm cha mẹ khó có thể chấp nhận, nhưng phụ lòng con mình lâu như vậy, hiện tại có lập trường gì mà ở trong này ý kiến chứ.

Chờ tạp vụ ra ngoài, An Trình Diễn liền bỏ nhào vào lòng Văn Lược, cọ tới cọ lui, “Tối nay ngủ với tôi đi!”

Văn Lược lập tức lộ ra biểu tình cậu ăn nhiều rồi nha, một cái ánh mắt hình viên đạn phóng lên trên đầu An Trình Điển.

“Lần sau gặp lại không biết là khi nào.” An Trình Điển lộ ra bộ dáng làm nũng khó thấy.

Văn Lược cười cười, sờ sờ tóc An Trình Điển vì bị thương mà đã cắt bớt (nói trắng ra là đầu đinh đó =)), “Tôi quay xong liền đi tìm cậu! Công việc tiếp theo đều bỏ hết!”

“Cho nên nói nếu đem tôi so sánh với tiền, tôi quan trọng hơn phải không?” An Trình Điển cười ngắc đầu nhìn Văn Lược.

Văn Lược không để ý đến hắn, mà là tỉ mỉ đánh giá vết thương trên người An Trình Điển, nhin không được sâu kín nói, “Sớm đã biết không nên cho cậu quay bộ phim này!”

Nói xong mới biết mình lỡ lời, An Trình Điển phải quay phim gì, mình có thể can thiệp sao?

“Với cậu không quan hệ! Là do tôi, nếu tôi không có tâm cùng Nặc Uy phân cao thấp sẽ không xảy ra chuyện gì.” An Trình Điển thản nhiên nói, chuyện này không trách ai được.

Văn Lược nhìn An Trình Điển hé ra bộ mặt không đáng để ý, nhin không được nở nụ cười, “Cậu nói xem nếu tôi đem ảnh chụp hiện tại của cậu bán cho phóng viên sẽ được bao nhiêu tiền?”

An Trình Điển lộ ra bộ dạng khó chịu, uy hiếp nói: “Cậu cũng đừng quên trong tay tôi vẫn còn quả chiếu của cậu!”

Văn Lược hắc nghiêm mặt trực tiếp một chương chụp vai An Trình Điển, thấy An Trình Điển nhin không được kêu lên, hắn vội vàng nhào tới kiểm tra, An Trình Điển cười hì hì ghé vào miệng hắn hôn một hơi.

Văn Lược bạch liễu nha nhất nhần, sau đó thời điểm An Trình Điển bị nhìn đến chợt dạ hắn liền nâng mặt An Trình Điển hôn lại. Thật cẩn thận duy trì góc độ của bản thân, tận lực không có áp An Trình Điển, hai người cứ như vậy hôn, tựa như hai tiểu động vật đang lén vết thương cho nhau, sau đó chậm rãi vuốt ve đối phương, thuận theo cảm xúc của đối phương, trái tim ấm áp quấn quanh lấy nhau, sau đó chậm rãi qua một đêm.

Cách ngày, Văn Lược sáng sớm rời đi, đạo diễn thậm chí tới qua gọi tới đã muốn giết hắn rồi, sáng sớm vội vàng lên máy bay trở về, khi đó An Trình Điển còn chưa thức dậy.

Thời điểm Văn Lược tới phim trường, An Trình Điển cũng đã bị người nâng lên phi cơ trực tiếp bay tới châu Âu.

Văn Lược đáp ứng An Trình Điển sau khi quay xong sẽ đến xem hắn một chút, nhưng sự tình xa xa không thuận lợi như hắn nghĩ, quay phim cùng làm hậu kỳ dài đến một tháng, thật vất vả quay xong, đạo diễn lại cảm thấy cái vài chỗ không hài lòng bảo hắn quay lại vài cảnh, cuối cùng thời điểm hắn nghĩ có thể bay sang gặp An Trình Điển, lại bị gọi về thu âm ca khúc chủ đề. Sau đó đại công ty nói cuối năm phải ra một cái quảng cáo tân xuân, cho nên hắn bị tha đi quay quảng cáo dài hơn mười lăm phút, quảng cáo này rất dài, minh tinh tham gia cũng nhiều, cho nên lúc quay không tính là phiền toái, nhưng mà ai cũng không muốn đắc tội với thương nghiệp quảng cáo quốc tế, cho nên chỉ có thể ưu tiên quay bên này trước.

Sau đó chính là tuyên truyền cho bộ phim, hậu kỳ tăng ca thêm giờ chỉnh sửa, bọn họ nói minh tinh xuất hiện thật bất hợp lý! Đặc biệt là Văn Lược loại diễn viên này.

Vốn cuối năm cũng rất vội chuyện thất thất bát bát, Văn Lược căn bản không thoát được. Vì vậy hắn đối An Trình Điển đều thật trần ngập xin lỗi, mỗi một lần đều chỉ có thể nói xong việc rồi hắn sẽ đi du lịch thuận tiện đón tết âm lịch cùng An Trình Điển.

Nói là nói như vậy, nhưng làm minh tinh, thời gian có đôi khi không thể có khả năng quyết định.

Tiếp theo lại là các lễ trao giải.

An Trình Điển tuy rằng không ở trong nước, nhưng tin tức về hắn vẫn là có đưa không ít, đại khái An Dịch muốn vì con mình làm một chút chuyện đi! Thời đại hiện nay ngôi sao rất nhiều, một người ẩn thân lâu sau khi quay trở lại sẽ dễ dàng bị mai một, cho nên An Dịch lâu lâu sẽ tung ra một tin tức về An Trình Điển, có chút tiết mục cũng sẽ mua cho vé máy bay qua châu Âu phỏng vấn hắn.

Này còn chưa tính, cứ nhiên An Trình Điển còn có scandal, đại khái là một nữ minh tinh xuất ngoại để gặp An Trình Điển. Văn Lược muốn sinh khí, nằm không còn có thể truyền ra scandal, hơn nữa hấn gần đây bận rộn thực bực mình, rốt cuộc hướng An Trình Điển phát cứu.

An Trình Điển đối với sự nóng nảy của Văn Lược đều vui lòng nhận hết, cũng không lâu sau báo chí đưa ra tin An Trình Điển cứ nhiên đang kết giao với ai đó. Người tuy rằng không ở trong nước, nhưng công ty vì hấn mà đưa ra tin này thật nháo ngất trời, ngay cả Văn Lược tham gia mấy tiết mục cũng bị hỏi chuyện kết giao của An Trình Điển.

Văn Lược thật sự không thể không đen mặt, trong lòng oán giận, người kia không ở trong nước vẫn có thể tạo sóng gió lớn như vậy.

An Trình Điển đối với phỏng viên nói: Kỳ thật chuyện xấu của tôi thật không có gì, dù sao tôi hiện tại cũng không thể hoạt động, ngẫu nhiên nháo nháo vài tin tức cũng không hề chịu thiệt. Nhưng mà cứ như vậy đối với một người khác thật không công bằng, chân chính nam nhân hấn là phải chịu trách nhiệm với người mình yêu, chính là mấy chuyện này có thể sẽ làm người của tôi mất hứng, tôi hấn là sẽ ngăn chặn.

Đoạn nói này bị tạp chí tung ra, fan đều khóc thành một đoàn, làng giải trí vì sự kiện này mà bạo phát oanh động rất lớn. Văn Lược tham gia vài tiết mục trong một ngày đều bị hỏi vấn đề của An Trình Điển, hấn xem tí nữa phát tiết mà rống ra, người đó là hấn!

Sau cùng Văn Lược oán giận.

An Trình Điển ở điện thoại nở nụ cười, “Thật sự nhịn không được thì công khai đi! Sau đó bay qua đây cùng tôi đón tết âm lịch! Còn có thể tránh phóng viên.”

“Quên đi! Tôi cũng không muốn chúng ta đồng thời bị chèn ép!” Văn Lược nhìn nhìn lịch của mình bỗng nhiên mất sáng rực, “Tuần sau tham gia lễ trao giải xong tôi liền có vài tuần rảnh rồi.”

“Cậu xác định?” Thái độ An Trình Điển thực rõ ràng là hoài nghi.

Văn Lược cũng biết dạo gần đây mình phóng bò câu cho An Trình Điển hơi nhiều, loại ngân phiếu không này không thể mở lại, chỉ có thể ngưng ngưng ở đầu dây cười cười, trong lòng nghĩ bản thân thật sự có thời gian, trực tiếp bay qua đi, cho hấn một cái kinh hỉ.

Kỳ thật lễ trao giải hằng năm đều không sai biệt lắm, nói là toàn bộ quá trình mọi người đều có thể bỏ phiếu, trên thực tế có một chút khác biệt, bằng không như thế nào mỗi lần người cuối cùng đoạt giải lại lên biểu diễn một tiết mục? Không có khả năng mỗi người được đề cử đều chuẩn bị tiết mục đi! Không nói trước mọi người đến đây đều là diễn viên, quay đầu lại có thể đắc tội với người khác, cho dù là đại bài diễn viên hay đại bài ngôi sao cũng không có khả năng không hề chuẩn bị gì liền lên đài. Huống chi đây là trao giải cho diễn viên chứ không phải kim khúc thưởng, trong số diễn viên này có mấy người có thể tự tin cầm mic liền hát?

Huống chi chương trình còn là trực tiếp.

Cho nên, thời điểm Văn Lược nhận được cuộc gọi từ tổ tiết mục nói muốn hấn lên đài hát một bài, hấn liền biết mình có thể đoạt giải.

Dù đã biết nhưng tổ tiết mục vẫn nhất quyết giữ bí mật, bằng không đến lúc đó hấn làm sao có thể giữ được một bộ dạng kinh hỷ?

An Trình Điển tuy rằng không ở trong nước, nhưng việc này đều biết rõ ràng, trước một ngày tập diễn Văn Lược nhận được một kiện hàng, mở ra là một bộ lễ phục, nhìn kích thước có chút nhỏ thì biết là do làm theo yêu cầu, hấn mới mở ra liền nhận được điện thoại.

“Thích không? Mẹ bảo thiết kế sư làm, cậu cũng không cần mỗi năm đều mặc một bộ đi! Tạp chí viết bình luận đều không có biện pháp viết cho cậu.” An Trình Điển ở đầu dây bên kia cười rất đắc ý, “Tôi cũng có phần thiết kế đó nha.”

“Làm sao cậu biết của tôi nhỏ?” Văn Lược nhìn bộ lễ phục ám tử sắc cảm thấy buồn cười, tựa như tượng phu đi xa nhà nhận được quần áo của thê tử may cho. Bất quá lời này cũng không thể nói cho An Trình Điển nghe, hấn sẽ bị chỉnh đốn.

“Cậu có cái gì mà tôi không biết?” An Trình Điển cười hỏi lại.

Văn Lược mặt đỏ lên không nói tiếp.

“Lúc mặc vào chú ý một chút, có bí mật nhỏ!” An Trình Điển lộ ra một tia tiểu thần bí, sau đó cười thu tuyến.

Văn Lược nhìn kiện lễ phục kia, thật sự tìm không ra cái gì, nhưng thật ra phần eo có một đai lưng, đai lưng thêu hoa thực tinh xảo, phỏng chừng Âu Mĩ thích kiểu phong cách Trung Quốc đi! Ở cổ tay cùng cổ áo cũng thêu hoa dạng này, cho nên thoạt nhìn rất có hương vị.

Ngày hôm sau chính là thăm đồ cùng lễ trao giải.

Văn Lược không nghĩ tới chính là, năm nay hai bộ phim của mình đều có đề cử, mà đúng dịp chính là Vệ Sanh an bài cho hắn cùng Đỗ Minh Thành đi thăm đồ, dùng lời Vệ Sanh nói, lượng scandal của hắn đã muốn siêu tiêu, có thể tránh liền miễn hết. Quần áo của Văn Lược xem ra có chút khoa trương, nhưng cùng Đỗ Minh Thành xuất ra, hắn hoàn toàn là phải bảo thủ.

Không biết Đỗ Minh Thành có phải hay không sau khi quay xong bộ phim liền cuồng nhiệt với cổ trang, vô luận Văn Lược lúc nào nhìn thấy hắn, hắn đều giống như một thân phiêu dật cùng bệnh thần kinh.

Lúc này cũng không ngoại lệ, bất quá cũng may lúc này hắn có chút bớt phóng túng, hai ống tay áo bị dây thừng cột tới khuỷu tay, sau đó cổ áo làm một ít tiểu thủ cước, các loại cổ áo thời Đường, phần eo cũng có đai lưng, phía dưới là một cái quần màu trắng và một đôi giày ống cao.

Cách ăn mặc như vậy so với Văn Lược thực chênh lệch, Văn Lược cũng không để ý, thăm đồ kỳ thật rất khó đi, hắn không thích, bởi vì dọc theo đường đi đều phải mỉm cười, một cái không chú ý ngày mai báo chí liền đăng lên ảnh chụp vô cùng xấu của hắn, phóng viên đem ảnh chụp xinh đẹp với ảnh chụp xấu phóng cùng một chỗ, bọn họ vĩnh viễn sẽ chọn tấm sau.

Kết thúc thăm đồ là để người chủ trì phỏng vấn, Văn Lược cùng Đỗ Minh Thành tính toán trước, năm nay thực đại nhiệt đi! Cho nên người chủ trì phá lệ hỏi nhiều vấn đề, trong đó còn hỏi tới chuyện An Trình Điển không tới.

Văn Lược thoải mái nói, “Nếu tôi đoạt giải, tôi sẽ nói cho hắn biết đầu tiên, nếu hắn đoạt giải, tôi sẽ giúp hắn lãnh thưởng.”

Kỳ thật An Trình Điển có thể đoạt giải cũng có điểm huyền, hắn nguyên bản chuẩn bị đưa bộ phim tới tham tuyển cũng bởi vì bị thương mà không có quay, còn lại chỉ là bộ của Đỗ Minh Thành tràn ngập hương vị cá nhân, lại nói tiếp cũng hoàn toàn không khác phổ.

Tiến vào đại sảnh hậu nhân từ từ chào hỏi, trừ bỏ mấy năm nay có thêm vài người mới, tất cả đều là người quen cũ, mỗi người mang vẻ mặt tươi cười, có nhiều người mang theo tâm thẳng lợi mà tới, lại có nhiều người là tới góp vui, còn có nhiều người là tới giao thiệp. Các loại khách sáo ân cần hỏi thăm, sau đó mọi người bắt đầu tìm vị trí của mình ngồi xuống.

Chỗ ngồi của Văn Lược được an bài ở phía trước, vai về cùng danh khí của Quý đạo diễn so với Đỗ Minh Thành vẫn cao hơn nên ngồi ở phía trước, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, người ngồi kế Văn Lược lúc này chính là An Trình Điển, bất quá hôm nay có một chỗ trống không có ghi tên, mặt khác ngồi hai bên chính là các nữ diễn viên. Văn Lược lễ phép cùng vài người xung quanh chào hỏi, sao đó im lặng chờ buổi lễ bắt đầu.

Hắn hôm nay trước khi xuất môn bảo Vệ Sanh giúp hắn đặt vé máy bay, hắn tính nhận giải xong liền trực tiếp ra sân bay. Nếu kịp sáng sớm ngày mai sẽ hiện ra trước mặt An Trình Điển.

Lại nói tiếp hai người có đoạn thời gian không gặp, hắn vừa nghĩ tới lập tức có thể gặp nhau, cả thân thể cùng tâm tư đều không còn ở lễ trao giải.

Đã bắt đầu công bố kết quả, Văn Lược hoàn toàn không mang theo trạng thái gì, tham gia lễ trao giải vô số lần, tâm tư của hắn sớm đã không còn lo lắng cùng hưng phấn, nam diễn viên xuất sắc nhất cũng đã từng lấy qua (*), bất quá lễ trao giải bắt đầu công bố hạng mục quan trọng, cho nên càng về sau Văn Lược càng khẩn trương.

(*) Đã sửa lại chi tiết này ở chương 62.

Giải nam diễn viên xuất sắc nhất đều luôn an bài ở cuối cùng, Văn Lược bắt đầu đứng ngồi không yên lúc trên đài bắt đầu trao giải nữ diễn viên xuất sắc nhất. Đoạt giải là một diễn viên đại tân sinh, tham diễn mấy bộ tiểu chế tác điện ảnh sau đó có chút danh khí, năm nay không biết may mắn thế nào được một đại đạo diễn coi trọng liền cho nàng diễn vai chính, không biết còn có thể nhận giải.

Văn Lược thực rõ ràng cảm giác bên cạnh có điểm thất thố, chân hung hãn địa dọa vài cái, hấn bỗng nhiên trở nên phi thường khẩn trương, mặc dù biết kịch bản, nhưng thời điểm công bố giải thưởng thủy chung đều bất an.

Nữ diễn viên xuất sắc nhất biểu diễn xong, tới lúc công bố nam diễn viên xuất sắc nhất, khách quý lên trao giải chỉ có một người, Văn Lược cũng không chú ý tới, chẳng khi đối phương gọi tên mình, hấn còn có chút hoảng hốt, ngồi ở đó ngẩn người, người bên cạnh đẩy hấn một chút, hấn mót giật mình đứng dậy bước lên đài.

Người chủ trì đang nói chuyện, Văn Lược nghe không rõ, đại khái là bảo hấn hát chủ khúc của bộ phim trước, Văn Lược buồn bực, dựa theo bình thường không phải trao giải trước sao? Chính là trên sân khấu mọi người đều đi xuống.

Trong lòng Văn Lược nổi lên một tia bối rối, chẳng đến khi tiếng đàn quen thuộc vang lên, hấn mới ổn ổn tinh thần, bài hấn này hấn tập đã mấy ngày, ngày hôm qua diễn tập hát qua vài lần, hấn hiện tại nhắm mắt lại cũng sẽ hát. Đây có thể nói là bài hát ruột thứ hai của Văn Lược.

Hấn hát:

Đứng ở trên đường, một cái nhìn thoáng qua, cũng không nghĩ hai chúng ta giống nhau, trong mắt đều có hình bóng đối phương.

Cách một con phố như cách cả thế kỷ, ta không được lòng người, không chiếm được lòng người, còn làm mất đi chính mình.

Trông nom người so với thăm mến càng khổ hơn, nhận được nhiều hơn nhưng mất đi cũng nhiều.

Tha thứ cho ta, không dám nói ra ngoài miệng!

Người với ta cùng một chỗ mới tính là yêu!

...

Văn Lược cố gắng làm hết phận sự, hấn không phải xuất thân từ ca sĩ chính quy, chỉ có thể cố gắng hát hết sức, đã muốn cầm giải nam diễn viên xuất sắc nhất, đáng ra phải hát bài vui tươi hơn, chính là hấn đối với ca từ thực oán niệm, người nào không có văn hóa viết ca từ này, không biết hát lên rất gieo vụn sao?

Nguyên bản ở trên sân khấu có một cây đàn dương cầm, bỗng nhiên dạo lên một khúc, đèn tự lại, người diễn tấu hướng Văn Lược nở nụ cười, hé ra bộ mặt quen thuộc.

Văn Lược lập tức quên từ, sau đó không hề nghĩ ngợi hướng đối phương chạy tới, âm nhạc thực hợp thời nổi lên lớn hơn, An Trình Điển cũng dừng động tác, ngồi ở vị trí đó hướng Văn Lược vươn tay.

Văn Lược cũng không biết mình bị làm sao, nhào qua giữ mặt An Trình Điển đem môi hôn tới.

Cái đó cũng làm An Trình Điển bất ngờ, hiển nhiên bị dọa không chỉ có mình hấn, còn có fan hâm mộ dưới đài. Tiếng thét chói tai thật lớn vang lên, người quay phim muốn chuyển cũng không biết chuyển làm sao.

“Không có việc gì, có chuyện gì thì để An Dịch xử lý.” Tiểu Càng thoải mái nói, “Hơn nữa, không phải Văn Lược của mấy người nhào qua trước sao? Đến lúc đó phóng viên viết An Trình Điển bị cưỡng hôn là được.”

Vệ Sanh tức giận trắng mắt liếc Tiểu Càng một cái, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nha! Mới có một thời gian không gặp, mình tinh nhà mình đã bị tương tư tra tấn thành như vậy.

Nụ hôn chấm dứt, âm nhạc cũng tắt theo, Văn Lược tựa vào đàn dương cầm mặt biến sắc ửng đỏ, An Trình Điển ôm thắt lưng hấn ngồi ở trên ghế, sau đó cầm mic ở trên đàn dương cầm bắt đầu đứng lên hát, ngay

tại nháy mắt hần mở miệng hát Văn Lược cùng nghệ sĩ dưới đài cùng toàn bộ fan hâm mộ đều bị chấn kinh, cho tới bây giờ không ai biết An Trình Diễn lại hát hay như vậy.

Văn Lược nhìn An Trình Diễn thực sự còn đang ca hát, bỗng nhiên có điểm then thùng, hần cư nhiên lại muốn hôn An Trình Diễn.

Hiện trường điên cuồng quả thực cuối cùng đã xong, người chủ trì nhiều lần nghĩ ra cách khống chế nhưng đều bị những tiếng hét chói tai dọa trở về. Thất vát và bình tĩnh, có người đi lên đỡ An Trình Diễn để hần trao giải cho Văn Lược, nguyên lai những điều này là do An Trình Diễn chuẩn bị, hần cố ý cấp tổ ủy hội phát ra lời mời hần làm khách quý trao giải cho Văn Lược, sau đó chính mình nộp lên một cái đề án, không nghĩ cư nhiên được thông qua, đại khái tổ ủy hội cũng hiểu được hằng năm đều chỉ làm theo một kiểu rất không thú vị.

An Trình Diễn ngày hôm qua trốn về nước, thân thể tuy rằng chưa hồi phục hoàn toàn, đi đường cũng cần người giúp đỡ, nhưng hần phi thường có tâm xuất hiện ở trên sân khấu.

Văn Lược có điểm kích động tiếp nhận cúp, thanh âm đều nghẹn ngào, lấy được tình cảm nói đến loạn thất bát tao, đây là lần đầu tiên hần tới thất thổ trên sân khấu, cũng là lần hần cảm động nhất.

Lần trao giải này được fan hâm mộ bình chọn là lễ trao giải lãng mạn nhất, cho dù diễn viên là hai nam nhân.

Cùng ngày fan thật cẩn thận phát hiện ra, thời điểm hai người An Trình Diễn với Văn Lược đứng cùng một chỗ, lễ phục của cả hai là giống nhau, bất quá người càng cẩn thận hơn phát hiện ra thêu hoa trên áo của hai người không đồng dạng, là tên viết tắt của đối phương.

Chính văn hoàn

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tốt lắm, cuối cùng cũng kết thúc!! Tuy rằng ta thực thương bọn hần, nhưng mà làm tình nhân vẫn phải có lúc ly khai, nhưng câu chuyện của bọn hần vẫn còn có thể tiếp tục, đúng không?

Khi bọn hần ở chung, chúng ta từ bây giờ không thể can thiệp vào nữa

~hì hì..

Chính văn kết thúc, tiếp theo sẽ còn phiên ngoại, sau đó là chỉnh sửa lại, nói chỉnh sửa sẽ còn bao gồm cả phiên ngoại ở phía trên, nếu không có chuyện gì sẽ viết thêm hai phiên ngoại nữa. H tất nhiên sẽ có

~(lược bỏ phần không liên quan, thật ra Hoa Đông tỷ dưới mỗi chương đều nói rất nhiều nhưng tất cả đều không liên quan gì đến đam này nên ta mạn phép không edit, nói trắng ra là không biết bả nói cái gì 8})

Editor nói cảm nghĩ: Chương này hảo dài ;____; Gần như gấp đôi mấy chương khác T^T Dù sao thì sau 1 tháng (đúng một tháng luôn đó trời o.o) cuối cùng cũng xong 70 chương rồi, cảm ơn mọi người trong thời gian qua ủng hộ <3 bản=" edit=" này=" còn=" nhiều=" sai=" sót,=" mong=" mọi=" người=" thông=" cảm.=" sẽ=" có=" gắng=" hoàn=" thiện=" hơn=" trong=" tương=" lai.=" còn=" 3=" phiên=" ngoại=" thôi=" nhé=" :=" ">

P/s: đang kiểm beta T^T ai đọc xong bộ này thì cũng sẽ thấy ta có một số lỗi thường gặp như lặp từ, một số chỗ edit đọc rất là gượng = =. Đang muốn kiểm beta làm lại toàn bộ. Ai có hảo tâm thì giúp ta đi a ~ cảm ơn nhiều :">

71. Chương 71: Pn1

An Trình Diễn quỳ gối trước mặt Văn Lược nói: “Tôi không phải người tốt, những chuyện trước kia tôi làm thực sự xin lỗi cậu, bất quá từ hôm nay trở đi tôi sẽ không làm như vậy nữa.”

Văn Lược đương nhiên không nhỏ mọn như vậy, hần chính là người cảm lên được thì bỏ xuống được, vung tay lên: “Đứng lên đi! Tôi sẽ không so đo với cậu, chuyện trước kia coi như xong! Từ bây giờ trở đi tôi cho phép cậu đứng bên cạnh tôi!”

“Cám ơn... cảm ơn!” An Trình Điển một phen nước mắt nước mũi quỳ bên chân Văn Lược, hấn rút cuộc được nam nhân hấn yêu thương nhất tha thứ, coi như không uống một đời.

“Đang làm gì?” An Trình Điển từ phòng tắm đi ra phát hiện Văn Lược đang gõ bàn phím hăng say trên mặt còn lộ ra vẻ đắc ý.

Vừa nghe đến thanh âm An Trình Điển, Văn Lược hốt hoảng đem máy tính gấp lại, “Không.. không có gì!”

An Trình Điển cũng không truy cứu, dù sao Văn Lược gõ bàn phím, đơn giản chính là viết tiểu thuyết thỏa mãn dục niệm của mình. Hấn lát nữa xem thì biết ngay. Ngồi ở bên người Văn Lược, lau lau đầu của mình, “An Dịch chuẩn bị ra đĩa nhạc cho tôi!” (Chưa thấy ai gọi cha mình bằng tên như anh 8)

“Ra đĩa nhạc?” Văn Lược sững sốt một chút, An Trình Điển lần đó trên lễ trao giải cất giọng hát thật khiến tứ tởa khiếp sợ, nhưng mà ra đĩa nhạc.. cũng quá.. mạo hiểm đi!

Ngẫu nhiên hát một bài với ra đĩa nhạc là khác nhau nha, hiện tài người nào lại không biết thị trường đĩa nhạc bây giờ đang đình trệ, vạ nhất bỏ tiền vào đầu tư lại không thu được lợi nhuận, Văn Lược bỗng nhiên nhớ ra gì đó, ngẩng đầu hỏi An Trình Điển, “Cha cậu bỏ tiền ra?”

An Trình Điển gật gật đầu, “Đương nhiên, chẳng lẽ cậu nghĩ Đường Lạc cùng Tiểu Càng sẽ cho tôi làm ca sĩ? Cậu không biết là hiện tại tôi tùy tiện quay chụp cái gì đó cũng có thể thu được rất nhiều tiền, cần gì phải làm ca sĩ chi cho khổ..”

“Ra đi!” Văn Lược cắt lời An Trình Điển, “Dù sao cũng là cha cậu bỏ tiền, để ông ta mất hết tiền!”

“Này, cậu như vậy cũng quá...” An Trình Điển cầm lấy tóc Văn Lược nhu loạn, “Đúng rồi! Tôi định thu một bài hát với cậu cho vào album.”

“Tôi?” Văn Lược lắc đầu, hấn làm sao có thể hát nha, ở trên sân khấu hát loạn thành như vậy, cũng cảm ơn fan nể tình không chê hấn.

“Tôi đã chuẩn bị rồi, đến lúc đó tới thu âm một bài với tôi là được rồi. Tôi đã mua bản quyền chỗ Đỗ Minh Thành luôn rồi.” Nguyên lai An Trình Điển đã sớm chuẩn bị.

“Cái này không tốt nha! Hai người chúng ta đã gây chuyện nháo nhào huyền náo hết cả lên, chẳng lẽ cậu muốn khai trương luôn cửa hàng mới chịu?” Văn Lược đối với ca hát thật sự không có hứng thú.

“Có làm sao đâu, cậu muốn khai trương cửa hàng với tôi cũng được nha!” An Trình Điển nhéo nhéo mũi Văn Lược, tiến qua hôn một hơi, “Dù sao ở trong mắt fan, chúng ta đã sớm là quan hệ đó, cậu không biết trên mạng có rất nhiều tiểu thuyết viết về chúng ta sao?”

An Trình Điển là cố ý nói, quả nhiên hấn vừa nói ra Văn Lược liền chột dạ. Hấn có điểm kinh hoàng nhìn An Trình Điển, “Cậu cũng đọc cái đó?”

“Ngẫu nhiên thấy thôi!” An Trình Điển đương nhiên biết trong lòng Văn Lược nghĩ cái gì, chính là Văn Lược không biết An Trình Điển vẫn luôn là độc giả trung thành của Văn Lược, theo hấn từ biến “An Trình Điển” hắc hóa chậm rãi chuyển tốt đem “An Trình Điển” cùng “Văn Lược” tác hợp lại một chỗ, An Trình Điển thật sự cảm thấy Văn Lược đáng yêu muốn chết.

Bất quá hấn không tính đem chuyện này nói ra, loại sự tình này lưu ở đáy lòng một mình hấn biết là được rồi.

An Trình Điển ra đĩa nhạc, chuyện này đã chuẩn bị được một thời gian, Văn Lược lúc nào được nghỉ đều lăn ra ngủ, hoàn toàn không biết, bất quá sau đêm hôm đó An Trình Điển nói qua với Văn Lược, hấn liền thượng vài phần tâm.

An Dịch đại khái cũng lo lắng An Trình Điển quá mức nhảm chán, tịnh dưỡng quá lâu sẽ làm danh tiếng tuột dốc, chân An Trình Điển còn chưa hồi phục được như cũ, quay phim là không có khả năng, nhưng vẫn không phải không thể làm chuyện khác đi! An Dịch tìm người cùng công ty Đường Lạc liên hệ, nói là giúp An Trình Điển ra album. Bọn họ phụ trách làm, lợi nhuận chia bảy ba, Đường Lạc biết An Trình Điển cùng An Dịch có quan hệ, có sẵn tiền nghi như vậy không đạo lý nào không chiếm.

Vẫn một mình dốc sức làm từ trước tới nay, lần đầu tiên được chiếm tiện nghi từ chính cha mình, An Trình Điển không cự tuyệt lời đề nghị của An Dịch. Dù sao tới sang năm hần cũng không đảm bảo có thể trở lại làm việc, một mình tinh thật lâu không xuất hiện trước công chúng thực sự rất chịu thiệt, hần coi như vui đùa một chút đi.

Văn Lược cảm thấy kỳ quái, hai người không được gần gũi, như thế nào bỗng nhiên nguyện ý nhận loại hỗ trợ này. Bất quá cũng không hỏi ra miệng, chẳng lẽ trực tiếp hỏi An Trình Điển, cậu hiện tại như thế nào bỗng nhiên muốn ăn cơm nhà?

An Dịch làm việc hiệu suất rất cao, không đầy nửa tháng, đã đưa một loạt bài hát cho An Trình Điển chọn, còn có bản demo trước, Văn Lược cảm thấy khó khăn, hần ngay cả một cái nhạc phổ cũng không biết, cư nhiên còn muốn chạy đi hát, còn đặt trong một album của siêu sao ra đĩa hát lần đầu tiên.

Thấy thế nào đều là hần chiếm hết tiện nghi! Bất quá trong làng giải trí người thân tình nhiều lắm, cũng là một loại sách lược!

Chuông cửa vang lên, Văn Lược vội vàng chạy ra mở cửa, An Trình Điển ôm một đồng nhạc phổ ngẩng đầu, Văn Lược nhìn đến người ngoài cửa liền đông cứng, đó là người cha tuyệt hảo đầy khí chất của ai kia.

“Tiểu Lược, Tiểu Lược!” An Trình Điển vội vàng đem bảy hờn chín vía của Văn Lược gọi về.

Văn Lược không phải lần đầu tiên nhìn thấy An Dịch, trước kia công ty của An Dịch muốn ký hợp đồng với hần, lão tổng An Dịch còn mời hần đi ăn cơm, nhưng Văn Lược cơm cũng đã ăn, nói cũng đã nói, cuối cùng vẫn lựa chọn công ty con con của Đường Lạc. Bán cho người ta cùng bán cho người mình dù sao cũng là hai chuyện khác nhau! Từ đó về sau hần thấy An Dịch chỉ có thể đi đường vòng.

Nhưng tình huống hiện tại không giống như vậy. Hần bắt cóc con người ta, còn tại lễ trao giải trước bàn dân thiên hạ hôn con người ta.

“Tiểu Lược Tiểu Lược, cậu đứng chặn cửa kia!” An Trình Điển ở phía sau hô to, Văn Lược lúc này mới hồi phục tinh thần, vội vàng mời An Dịch vào nhà.

Sắc mặt An Dịch bình thường không nhìn ra được cảm xúc, vào cửa bắt đầu nhìn căn phòng, sau đó mặt mày nhăn lại: “Con không tính quay về nhà sao?”

Văn Lược nghe lời này, trong lòng liền hồi hộp, An Dịch là tới bắt người, người hần muốn bắt là An Trình Điển, mình chính là phạm tội bắt cóc, đắc tội với đại lão bản của làng giải trí, về sau chính mình sẽ bị phong giết đi? Ảnh đế cũng vô dụng, đại lão bản người ta phải phong giết hần, hần sẽ bị giấu trong tuyết, đợi cho đến khi xoay người ra, bên ngoài chỉ sợ đều đã thay đổi.

“Con ở đây rất tốt!” Quan hệ giữa An Trình Điển cùng An Dịch vẫn thủy chung không mặn không nhạt.

“Nếu không muốn về, vậy nhà bên kia bán đi!” Lời nói của An Dịch lại làm Văn Lược hồi hộp, An Dịch là muốn sở hữu tài sản của An Trình Điển? Bước tiếp theo chính là đông cứng kinh tế của hần? Sau đó bức hần chia tay với mình? (Đọc nhiều tiểu thuyết quá rồi đó ông nội =))

“Cha muốn bán thì bán đi! Dù sao nhà đó cũng là của cha.” An Trình Điển đem thứ trong tay bỏ xuống, “Cha tới làm gì?”

“Cha đến nói chính sự với con.” Thanh âm An Dịch bỗng nhiên trở nên nghiêm nghị lại.

Văn Lược sợ tới mức tay đang giữ cửa run lên đem cửa đóng sầm lại, tầm mắt hai người bên trong nhất tề chuyển lại đây, Văn Lược xấu hổ cười cười.

“Tiểu Lược sao mặt cậu nhìn khó coi quá vậy?” An Trình Điển kinh ngạc hỏi, hần vừa nói như thế An Dịch cũng vừa phát hiện ra.

“Không, không! An tổng, bác uống trà hay uống nước?” Văn Lược sốt ruột chột dạ, nói chuyện cũng thực cẩn thận. An Trình Điển hơi mỉm cười, nhìn sắc mặt hần liền đoán ra mười phần.

“Ông ấy chỉ uống nước sôi!” An Trình Điển nhin không được bật cười.

An Dịch cùng đáp án với An Trình Điển, hướng hấn gật gật đầu, thật ra không uống gì đặc biệt nên không nói gì, biểu tình cũng không có gì đặc biệt, nhưng vẫn làm Văn Lược sợ không ít.

An Trình Điển cùng An Dịch có công việc muốn bàn, Văn Lược cũng không tiện ở lại, liền ôm máy tính vào thư phòng chơi. Trong lòng nghĩ loạn thất bát tao gì đó, khổ ha ha bắt đầu loạn thất bát tao viết tiểu thuyết của mình, viết đến Văn Lược cùng An Trình Điển vì cha mẹ phản đối mà không thể cùng một chỗ, song phương đang gặt lệ cáo biệt.

Mới vừa đăng lên, đã có người bình luận.

Rất đáng thương! Cha mẹ vì cái gì lại không đồng ý nha?

Kỳ thật chỉ cần có thể cùng một chỗ là hạnh phúc rồi, nam hay nữ cũng giống nhau thôi!

Cố lên nha! Nhất định phải cùng một chỗ nha!

“Đúng vậy!” Văn Lược có điểm khó chịu gấp lại máy tính. Hẳn đối với An Trình Điển, trong lòng kỳ thật đã sớm xảy ra biến hóa! Vẫn chỉ luôn có thói quen một mình, bỗng nhiên bên cạnh có thêm một người nữa, lúc đầu không thể thích ứng như dần dần thay đổi, từ lúc An Trình Điển bị thương, hẳn đã đem cuộc sống của mình phân chia một nửa cho An Trình Điển, vô luận thế nào đều vì An Trình Điển bỏ ra hơn một phần tâm tư.

Này hết thấy tựa hồ tiến hành quá thuận lợi, cho nên hiện tại xuất hiện một chút trở ngại, hẳn bắt đầu rất không an lòng.

Không biết qua bao lâu, An Trình Điển đẩy cửa tiến vào, Văn Lược đã muốn ghé lên trên bàn ngủ thiếp đi.

Vừa nãy ở bên ngoài, An Dịch cuối cùng lấy thân phận phụ thân nói đến cuộc sống tình cảm của hấn.

An Dịch nói: “Tương lai già rồi lại không có bạn đời thật sự rất buồn!”

An Trình Điển cũng không rõ ý tứ của ông, kỳ thật khi hấn ở chỗ Như Diên tịnh dưỡng, bà cũng đã nói qua vấn đề này với hấn, mẫu thân có điều nói rõ hơn, chính là để ý cảm giác của hấn, dù sao thân là nghệ sĩ, phương diện này cho tới bây giờ đều giấu không được. Nếu tương lai giấu không được, cảm thấy mệt mỏi, Như Diên nói tùy thời đều hoan nghênh hai người bọn họ qua sống chung với bà.

“Con trước kia thành danh cha cũng chưa được làm gì cho con.” An Dịch cúi đầu, An Trình Điển đều có thể nhìn thấy tóc bạc trên đầu ông. Mặc dù là người chú trọng bề ngoài, nhưng thời gian khẳng định không ai có thể níu kéo.

An Trình Điển hy vọng lúc mình già, Văn Lược vẫn sẽ ở bên cạnh mình, cho nên hấn cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ qua chuyện cha mẹ phản đối linh tinh. Thay ý khác mà nói, hiện tại hấn đã đủ lông đủ cánh, cũng có thể dẫn Văn Lược bay đi.

“Văn Lược người kia cha đã điều tra qua, cặp với con có một chút lãng phí!” An Dịch nói ra lời này, An Trình Điển liền trừng ông ta.

“Con rất kém cỏi sao?”

“Con có điểm thâm độc.” Bị chính cha mình đánh giá như vậy, An Trình Điển không biết dùng biểu tình gì để đối mặt.

“Nhà của con cha đã mua căn khác, hôm nào rảnh rồi mang Văn Lược dọn qua đó ở đi!” An Dịch đem chìa khóa thả vào lòng An Trình Điển, “Không cần lo lắng chuyện Văn Lược không thích, cha đã kiểm tra, hoàn toàn không bị bại lộ.”

Cái chìa khóa phía dưới có một tấm bản đồ, trên tấm bản đồ có ghi địa chỉ, An Trình Điển hắc nghiêm mặt: “Cha mua căn kế bên nhà của mình sao?”

An Dịch ho khan một chút, nét mặt già nua có điểm nhịn không được, “Tôi lớn tuổi rồi, không thể mỗi ngày chỉ có thể xem TV mới thấy được mặt con mình đi!”

An Trình Điển nghe xong câu này mới ý thức được An Dịch thật sự già rồi.

“Nếu được hai đứa nhận con nuôi đi!”

“Cha!” An Trình Điển có điểm nhện không nổi, “Con đã biết, cha không cần cao tuổi liền nói liên miên cần nhân, cha còn chưa có già, thoát nhìn như hai mươi thôi!”

“Thật sao?” An Dịch sờ sờ mặt mình, “Cha biết một bác sĩ, muốn hay không giới thiệu cho con?”

An Trình Điển nhận ra mình thật sự tiếp xúc rất ít với cha mình, như thế nào hẳn cho tới bây giờ mới biết cha mình cư nhiên là loại thuộc tính này?

Giống như lập tức phải bồi thường tình phụ tử sau chục năm xa cách, nào là mua nhà cho, chuẩn bị album, còn có kế hoạch đầu xuân sang năm cho hẳn bắt đầu đi hát, thỉnh Văn Lược làm khách quý. An Trình Điển cười khổ, nhiệt tình như vậy hẳn có điểm chịu không nổi nha!

Văn Lược có điểm bất an sờ sờ mũi, oai đầu tiếp tục ngủ. An Trình Điển thấy máy tính trên bàn, mở ra thấy chương mới, người này cư nhiên lo lắng An Dịch sẽ phản đối hai người bọn họ?

Tuy rằng cảm thấy Văn Lược cái dạng này có điểm buồn cười, nhưng An Trình Điển vẫn bị cảm động. Người dựa lên lưng Văn Lược, tay ôm lấy thắt lưng hẳn.

“Ân, cha của cậu về rồi?” Văn Lược mơ mơ màng màng mở to mắt, đụng đến tay ở trên hông mình, híp mắt quay đầu cùng An Trình Điển nói chuyện.

An Trình Điển “Ân” một tiếng ở miệng hẳn hôn một hơi, “Ông ấy mua cho chúng ta một căn nhà, bảo qua đó ở!”

“A?”

An Trình Điển trưng cầu ý kiến của Văn Lược, An Dịch tuổi càng lúc càng lớn, một người ở trong căn nhà lớn như vậy sẽ rất tịch mịch, hai người bọn họ dù sao hằng năm đều ở bên ngoài quay phim, trở về cùng hẳn ở một chỗ cũng không phải không thể được, bất quá điều kiện tiên quyết là phải được Văn Lược đồng ý.

“Tuổi của ông ấy dù sao cũng lớn!”

Trong đầu Văn Lược hiện lên hình ảnh An Dịch da thịt còn trắng trẻo hồng hào, làm sao giống người lớn tuổi.

“Kỳ thật, chúng ta cũng không thường xuyên ở nhà, ở đây lại có nhiều phóng viên, chuyện của chúng ta đã đủ làm dư luận xôn xao...” An Trình dán trên lưng Văn Lược cọ cọ, “Tôi đại khái đã hơn mười năm không ở cùng ông ấy.”

“Được rồi!” Văn Lược cẩn thận ngẫm lại cũng không có cái gì không tốt, bất quá sớm như vậy đã cùng “Cha mẹ chồng” ở chung, áp lực có điểm lớn nha!

“Bất quá, nếu có phóng viên hỏi!” An Trình Điển đem chìa khóa An Dịch đưa cho hẳn phóng tới tay Văn Lược, “Cậu nói cậu ở chỗ này, chúng ta quan hệ lại rất tốt, mua nhà kế bên cũng thường thôi!”

“Đây là cái gì?” Văn Lược một đầu mờ mịt.

“Ân.. Cha chồng đưa quà ra mắt cho con dâu đi!”

Phỏng chừng tiểu thuyết của Văn Lược về phía gia đình phải chuyển hướng rồi! An Trình Điển cho là như thế.

Hết phiên ngoại 1.

72. Chương 72: Pn2

Văn Lược gần đây có điểm phiền! Hẳn đã muốn ngồi nhìn máy tính hơn hai giờ.

Vì cái gì lại phiền? Nhìn xuống bình luận đi.

Đúng vậy, là đến từ một bình luận dưới tiểu thuyết của hẳn.

Duy Điển Lược CP vi thiên đạo: cầu H tác giả ơi, lẫn lộn cầu H! Phải H, văn không có H là không hoàn hảo!

Văn Lược lúc đầu không hiểu H là cái gì, còn cố ý đi tìm tòi một chút. Động cơ vĩ đại đã làm hắn tìm ra H chính là sự kiện gần đây hắn hay cùng An Trình Điển làm.

Sau đó Văn Lược cảm thấy có chút không chịu nổi, bất quá chờ đến lúc nhìn đến loạt bình luận ở dưới, hắn lập tức hóa đá.

An meo meo meo meo: văn không có H là không hoàn hảo, cầu một màn dã ngoại

~Văn không có H là không hoàn hảo: thân, xem tên của ta, cầu H

~Tiểu Điển đích phần: nhìn tên ở trên, cầu ban công dán thủy tinh tác giả cố lên nha!

Yêu nhất Văn tiểu thụ: bình luận thứ 2, tên người sáng quá đó, cầu Tiểu Lược phản công!

Văn Lược nhìn đến đồng bình luận, mặt Văn Lược đã tái hết rồi. Cứ nhiên nhiều người như vậy muốn nhìn hắn cùng An Trình Điển làm cái chuyện kia.. Hắn đặt máy tính ở trên bàn sau đó hung hăng khép lại.

Loại sự tình này... Làm sao có thể lấy ra nói?

Bất quá, hắn xuống chút nữa cứ nhiên thấy có người đề cử vài bộ H văn viết về hắn cùng An Trình Điển, thuận tiện mở ra xem, vừa xem xong... đã tới buổi chiều.

Nguyên lai trừ bỏ phòng bếp, phòng tắm, ban công còn có nhiều chỗ khác có thể H như vậy, tay cầm chuột có chút đồ mờ mờ.

Thời điểm An Trình Điển trở về không thấy Văn Lược, tìm mấy gian phòng, lên ban công tầng hai mới tìm được Văn Lược, một bộ si mê nhìn chăm chăm máy tính, sắc mặt đỏ lên, hô hấp cũng hơi tăng.

An Trình Điển không quấy nhiễu Văn Lược, mà là trộm nhìn xem cái gì làm cho Văn Lược si mê tới vậy.

“Văn Lược bài khai hai chân của mình, bày ra địa phương phần nộn bên trong, hai mắt rưng rưng nhìn An Trình Điển, ‘xin cậu...’ ‘tự làm cho tôi xem!’ An Trình Điển lãnh khốc nói, Văn Lược vừa thẹn vừa mắc cỡ lấy tay chỉ..”

Văn Lược trực tiếp xoa xoa da gà trên tay mình, mở tiếp một truyện khác. An Trình Điển phía sau nhìn không được cảm thấy buồn cười, Văn Lược cứ nhiên đi đọc dạng này.

” ‘Ta cho người biết, đêm nay ta sẽ biến người trở thành người của ta!’ An Trình Điển vung tay kéo Văn Lược lại lột quần áo Văn Lược, không nghĩ tới Văn Lược không mặc đồ lại mê người tới vậy, trắng nõn cơ hồ dưới ánh sáng của nến càng thêm mê người, An Trình Điển cầm roi trong tay, vung một cái, Văn Lược kêu lên một tiếng, hai mắt đầy nước, trên người nháy mắt hiện lên vết roi của dục vọng. Nhìn vết roi, An Trình Điển liền bị thiêu cháy..”

Đây là thiên cổ văn! Văn Lược run rẩy đem trang kia tắt đi, An Trình Điển phía sau vuốt cằm trầm tư, roi da gì đó cũng được lắm nha!

Ngay tại thời điểm An Trình Điển trầm tư, Văn Lược lại mở tiếp một truyện khác.

“Văn Lược nằm mơ cũng không nghĩ ra lại bị An Trình Điển ấn ngã đằng sau sân khấu, phía trước là fan hâm mộ đang lục tục tiến vào hiện trường, cách một tấm ván gỗ mỏng manh, hắn bị An Trình Điển ấn té trên mặt đất, An Trình Điển cười nói: ‘Không được lộn xộn nga, bởi vì vấn đề tài chính, sân khấu làm không được tinh tế, nếu không cẩn thận đẩy ra, ha ha.. Tôi cũng không để ý trước mặt hàng vạn người tái diễn sống động đâu.’ ‘Hỗn đản!’ Văn Lược vội vàng đẩy An Trình Điển, hai chân bị mở ra.. Tay của đối phương đã sờ tới XX của hắn, thật đáng xấu hổ hắn đã cứng lên..”

An Trình Điển đứng phía sau Văn Lược, cảm thấy cảnh này phi thường không tồi, rất muốn đọc tiếp cảnh H ở dưới. Bất quá Văn Lược lại đem trang kia tắt đi, mở một cái khác. An Trình Điển yên lặng đem tên truyện kia ghi tạc trong lòng, chuẩn bị khi nào rảnh lấy ra xem tiếp.

“An Trình Diễn mắt đầy lệ nằm trên giường, tứ phương đều là gương, hắn nhìn thấy XX của mình ở mọi nơi, phần nộn đóng mở, tay bị trói ở hai bên không thể nhúc nhích, hai chân cũng bị trói, toàn bộ thân thể trình ra một chữ đại (), Văn Lược nhìn phong cảnh mê người trước mặt, bình tĩnh móc ra ** của chính mình..”

“Ba” một tiếng, An Trình Diễn vươn tay qua đầu Văn Lược đem máy tính gấp lại, loại này Văn Lược không được coi, sẽ dạy hư trẻ nhỏ! An Trình Diễn quyết đoán đánh gãy “nhã hứng” của Văn Lược.

Văn Lược cả người hư thoát thiếu chút nữa từ trên ghế té xuống.

“Buổi tối muốn ăn cái gì?” An Trình Diễn cười tủm tỉm nhìn chăm chăm mặt đỏ của Văn Lược, vừa mới đọc mấy cảnh tượng kia, trong lòng hắn cũng có chút xôn xao.

“Cậu... Cậu về lúc nào?” Văn Lược ra một thân mồ hôi lạnh, nếu để An Trình Diễn biết hắn đọc mấy thứ này, sợ là sẽ cười chết hắn. Nếu nhân tiện biết hắn ở trên mạng viết mấy loại này, vậy hắn có thể đi nhảy lầu là vừa.

“Vừa về thôi!” An Trình Diễn xoa bóp mặt Văn Lược, “Mặt sao lại hồng như vậy?”

“Không.. không..” Văn Lược chột dạ tùy ý An Trình Diễn xoa bóp, khó thành thật trả lời.

“Hôm nay ngoan như vậy?” An Trình Diễn nhào nặn mặt Văn Lược, đẩy bàn ra đứng trước mặt hắn, ngón tay nâng cằm Văn Lược lên, từ trên cao nhìn xuống thấy ánh mắt đối phương hơi mê man, tầm mắt không nhìn được phiêu phiêu trên người Văn Lược, người này thật đúng là mẫn cảm.

“Cái kia... Cái kia... Cậu có muốn đi tắm không? Tôi đi xả nước!” Văn Lược đại khái là hoảng hốt đến lợi hại, cuống quýt đứng dậy muốn thoát khỏi áp bách của An Trình Diễn, không nghĩ vừa mới đứng dậy mới phát hiện bản thân có gì đó không thích hợp, hắn cư nhiên bởi vì xem tiểu thuyết mà có phản ứng.

An Trình Diễn thực hiển nhiên chú ý tới, khoe miệng nhất mặt mang ý cười, Văn Lược bị hắn ôm lấy từ đằng sau.

Văn Lược bỗng nhiên cảm thấy ban công nhà mình trở nên hảo chặt, chặt đến nỗi hai người dán cùng một chỗ, hắn đều có cảm giác như sắp té. An Trình Diễn kỳ thật đã nhận thấy khác thường của Văn Lược, ý xấu ôm lấy thất lực hắn xoay một vòng áp lên bàn.

“Máy tính... máy tính!” Văn Lược nhỏ giọng kêu lên, An Trình Diễn đem máy tính bỏ lên ghế salon, vuốt ve thất lực không an phận.

“Cậu làm gì vậy?” Văn Lược thực rõ ràng cảm nhận An Trình Diễn khác thường, hắn thực buồn bực, mình hình như đâu có làm gì đâu, An Trình Diễn tại sao lại bỗng nhiên xúc động.

“Cậu nghĩ tôi sẽ làm gì?” An Trình Diễn cười xốc áo Văn Lược lên dán vào lỗ tai nhỏ cắn một hơi, hắn cảm thấy kỳ thật ở ban công làm cũng không có gì sai, hoàn cảnh tao nhã, không khí tối, tối trọng yếu chính là lúc Văn Lược khẩn trương cả người đều trở nên dị thường đáng yêu.

“Cậu.. không phải lúc này thấy cái gì chứ?” Văn Lược thật sự cảm thấy phản ứng của An Trình Diễn rất kỳ quái.

“Thấy cái gì?” Mối An Trình Diễn dán trên cổ Văn Lược, dọc theo cổ áo hướng vào bên trong, hai tay tìm được ngực Văn Lược, cởi bỏ y phục trên người hắn.

“Tôi... cái trong máy tính của tôi...” Không biết vì cái gì cảm thấy hôm nay An Trình Diễn rất kỳ lạ, Văn Lược bị hai tay hắn đặt trên ngực khiêu khích, hai chân đều mềm nhũn ra, áo dọc theo cánh tay xả xuống dưới, trong phòng độ ẩm thực thích hợp nhưng bên ngoài hơi lạnh, làn da đã bị kích thích run nhẹ.

An Trình Diễn dán lên làn da mẫn cảm của đối phương, hai tay chậm rãi vuốt ve làm cho Văn Lược hô hấp dồn dập.

“Máy tính của cậu... có cái gì nha!” An Trình Diễn đùa bỡn một hơi cắn đầu vai Văn Lược, đầu lưỡi nhẹ liếm da thịt một chút, hơi thở ẩm áp phun trên mặt, Văn Lược cảm thấy thân thể chính mình bắt đầu nóng lên.

“Không.. không có gì..” Văn Lược chợt dạ cần môi, tay vô lực chống đỡ đặt trên bàn, thân thể hơi hơi ngưỡng ra sau, bàn tay An Trình Điển dọc theo đường cong đi xuống, đến địa phương kia bỗng nhiên dừng lại, sau đó môi hắn hôn từ cổ dọc theo ngực một đường đi xuống bụng.

“Dừng.. dừng như vậy... vào bên trong đi!” Hôm nay Văn Lược mặc một cái quần thể thao giản dị, chỉ thấy An Trình Điển ngồi xổm xuống, môi cần dây lưng xả ra bên ngoài, không biết vì cái gì, Văn Lược cảm thấy An Trình Điển như vậy dị thường gợi cảm, nhìn không được đỏ mặt. Không dám nhìn An Trình Điển, hai tay gắt gao giữ chặt cạnh bàn.

An Trình Điển cười cười, cần lấy quần Văn Lược, kéo xuống dưới, Văn Lược vẫn là không dám nhìn hắn. Thẳng đến khi cảm thấy bị bao lấy rất ấm áp, hắn mới giật mình thở ra, ban ngày ban mặt ở trên ban công thượng hắn...

Đầu lưỡi linh hoạt cơ hồ làm cho Văn Lược muốn ngất đi, tốc độ chùng mực thích đáng, một loại khoái cảm như điện giật làm cho hắn mê muội.

“Ngô...” Văn Lược nhắm chặt mắt không dám mở ra, sợ hãi lúc mở mắt phát hiện có người nhìn thấy.

Quá mạo hiểm, nếu có phóng viên ẩn núp thì biết làm sao bây giờ?

Loại sợ hãi này càng làm cho Văn Lược thêm mất cảm, tiếng rên dững mãnh từng đợt theo miệng phát ra, động tác An Trình Điển nhanh hơn, thanh âm phun ra nuốt vào làm cho Văn Lược xấu hổ không nâng đầu dậy nổi.

Loại cảm giác này thật sự rất vi diệu, hai chân Văn Lược bắt đầu phát run, ngay tại thời điểm cao trào hắn muốn đẩy An Trình Điển ra nhưng rất tiếc không kịp rồi. An Trình Điển bị sắc ho vài cái. Trong lòng Văn Lược trống rỗng rất lợi hại, cần môi thấp giọng nói, “Tôi.. muốn giúp cậu!”

An Trình Điển phun ** trong miệng ra, hơi hơi phụng phịu trừng mắt Văn Lược, “Nhắm mắt lại!”

Văn Lược vốn đang chợt dạ, An Trình Điển bảo hắn nhắm mắt lại, hắn vội vàng ngoan ngoãn làm theo, thế giới bỗng nhiên tối đen, sau đó một miếng vải mềm bỗng nhiên áp tới trên mắt.

“An..”

“Hư!” An Trình Điển dán lên tai hắn nói.

Trong lòng Văn Lược trở nên kỳ quái, loại cảm giác hoàn toàn giao mình cho đối phương thật vi diệu, An Trình Điển ôm hắn ở tại chỗ dạo qua một vòng, Văn Lược theo bản năng vươn tay sờ, đụng đến một mảng lạnh lẽo, hắn giống như bị áp lên cửa sổ bên ban công, có loại ý thức này, hắn không hiểu sao bắt đầu khẩn trương, An Trình Điển ôm lấy hắn từ đằng sau, môi dán sau lưng hắn, thanh âm dễ nghe dụ dỗ Văn Lược, “Giao cho tôi đi!”

Văn Lược có điểm không rõ ý tứ của bốn từ này, chỉ cảm thấy An Trình Điển bỗng nhiên ly khai, hắn có điểm hoảng hốt không mặc quần áo đứng tại chỗ, trong lòng có một chút sợ hãi, ngay tại thời điểm hắn bắt đầu luống cuống liền nghe thấy thanh âm bước chân quen thuộc.

Một cái thân thể ấm áp dán lại, cách lớp áo hắn có thể cảm nhận được tim An Trình Điển đang đập nhanh hơn, mắt nhìn không thấy nên xúc giác trở nên dị thường mất cảm, thậm chí có thể ngửi được một mùi thơm ngát trong không khí.

“Hôm nay chúng ta thử cái này đi!” An Trình Điển cầm lấy XX Văn Lược, đầu tựa vào vai Văn Lược, môi ghé vào lỗ tai hắn thổi khí, biến cả người Văn Lược đều trở nên căng thẳng.

An Trình Điển một bên sờ một bên tìm chỗ mất cảm ở đằng sau Văn Lược, xúc cảm lạnh lẽo làm cho Văn Lược có điểm không khống chế được, ở chỗ này nguyên bản cũng rất mất cảm, lại bị kích thích như vậy càng thêm cảm giữ không được, vừa mới phát tiết bây giờ không hiểu sao lại bắt đầu nóng lên, An Trình Điển thuần thục dò xét tiến vào, dần dần chỗ đó bắt đầu ấm áp làm cho Văn Lược cảm thấy có điểm kỳ lạ.

“Cậu.. cậu..”

Mấy ngày hôm trước An Trình Điển với Văn Lược cùng nhau xem mấy cửa hàng trên mạng của Văn Lược, kết quả An Trình Điển lại cuống cuống vào mấy cửa hàng không hay, sau đó chỉ vào một món đồ KY thức giục chuyện đó rất hiệu quả, hắn nói thử xem!

Văn Lược không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt, không nghĩ tới người kia cư nhiên thật sự mua.

Khát vọng phía sau càng ngày càng rõ ràng làm cho Văn Lược rất thống khổ, hai tay của hắn vô lực chống phía trước, trong lòng bắt đầu nóng lên, dục vọng không thể kiềm chế bắt đầu thổ dốc, Văn Lược bị thân thể ở đằng sau áp lấy, động tác của An Trình Điển vẫn thực ôn nhu, chậm rãi tiến vào thân thể Văn Lược, loại sự tình này không nhất thiết phải thô bạo mới có thể biểu hiện rõ tính chất đặc biệt của nam nhân.

Hắn thực quý trọng Văn Lược, sợ làm một cái không cẩn thận sẽ dọa đối phương, tuy rằng hắn cũng muốn đổi một chút phương thức để cả hai cùng khoái hoạt. Chính là.. dù sao cũng phải có quá trình thích ứng không phải sao?

Thật cẩn thận chuyển động, sẵn sóc lo lắng cảm giác của đối phương, chậm rãi động, bỗng nhiên Văn Lược phản thủ cầm tay An Trình Điển đang đặt trên lưng hắn, dứt quãng nói, “Có thể... dùng lực một chút không..”

An Trình Điển như bị kích thích hoàn toàn, bỗng nhiên tăng lớn độ mạnh, dùng sức nắm thắt lưng Văn Lược, dần sát thân thể hắn ra sức xuyên xỏ đối phương, thời điểm động tình hận không thể cùng đối phương hòa làm một, tiếng rên đứt quãng theo miệng hai người lan tràn phát ra, không khí tốt đến không thể ngờ, An Trình Điển một tay quay mặt Văn Lược lại, Văn Lược bị bắt quay đầu cùng An Trình Điển hôn môi.

Nhìn mong người kia trước mắt mình, An Trình Điển trở nên càng thêm kịch liệt, Văn Lược bộ dáng đỏ mặt thật sự rất mê người, hắn động thân một cái, tiếng rên liền phát ra. Thời điểm hô hấp dồn dập hít thở không thông, nửa người dưới luận động càng thêm cuồng dã. Văn Lược run rẩy đem tâm tình của mình ném đi, phối hợp với động tác của An Trình Điển, tùy ý hắn tận tình tiến vào, ngực đối phương dán trên lưng, bên trong là trái tim đang đập nhanh đồng dạng như hắn. Chỉ cần nghĩ tim người kia tăng gia tốc là bởi vì mình, thân thể sẽ cảm thấy ấm áp mà gấp gáp.

“Tiểu Lược, Tiểu Lược!” Thanh âm An Trình Điển trở nên ngọt ngào, hắn gắt gao ôm lấy thân thể Văn Lược, thân thủ bỗng nhiên quay mặt Văn Lược lại nhìn vào mắt y.

Tầm mắt mình sáng lên một chút, thân thể Văn Lược lập tức bị buộc chặt, dưới đất cách bọn hắn rất gần, gần đến mức chỉ cần có người đi qua, bọn họ sẽ bị phát hiện.

Loại nhận tri này làm cho hắn thực quần bách, so với An Trình Điển bộ dáng của hắn hiện tại tuyệt đối không thể để bị phát hiện, hai tay có điểm bối rối muốn chụp lấy quần áo hỗn độn của mình. An Trình Điển bỗng nhiên bay qua, mặt đối mặt tiến vào thân thể hắn, ngậm lấy bờ môi hắn, bá đạo không cho phép hắn nói thứ khác, thủy tinh lạnh lẽo ở phía sau lưng, lý trí Văn Lược rốt cuộc bị xúc cảm của thân thể nóng hổi dần dần trước với thủy tinh lạnh lẽo dần phía sau hoàn toàn bị hòa tan.

Ôm chặt lưng An Trình Điển, nhắm mắt giữa đầu làm cho bản thân vùi vào tình cảm mãnh liệt này. Về phần có thể bị người phát hiện hay không, có phóng viên ẩn núp ở bốn phía hay không.

An Trình Điển còn có người cha vạn năng An Dịch mà!

Cuối cùng thời điểm phóng thích Văn Lược hình như nghe được An Trình Điển nói một câu, hắn phải bắt đầu đi hát rồi.

Hết phiên ngoại 2.

73. Chương 73: Pn3

“Két —” Tiếng phanh xe bén nhọn vang lên, Đỗ Minh Thanh đang ngủ thiếu chút nữa theo cửa sổ đang mở phóng ra ngoài.

“Không muốn sống nữa sao!!” Trợ lý hướng về đám thiếu niên phía trước đang đá cầu hươu tay hô to. Đỗ Minh Thành kinh hồn chưa định, ngồi ở ghế phó lái hướng ra bên ngoài, vài thiếu niên phía trước tò mò

nhìn hần, bộ dáng của Đỗ Minh Thành thập phần bất nhả, mắt còn dính vào nhau, hần bán mở hai mắt mê man, cẩn thận phân biệt một chút, phát hiện đã tới dưới lầu nhà mình, vì thế hần lão đảo xuống xe, bỏ lại trợ lý vẫn còn đang bão nổi, chuẩn bị lên nhà ngủ tiếp.

Nhưng sự thật không được như ý nguyện, khi hần nghe đông một tiếng, lúc quay đầu lại nhìn phát hiện chiếc xe mình yêu quý hiện tại bị đập bể một mảng to, Đỗ Minh Thành giận dữ, dùng dùng quay trở lại, bắt lấy tên tiểu tử gây chuyện chuẩn bị mắng, bỗng nhiên đằng sau đầu có một chút đau, hần quay đầu nhìn một chút thì thấy một xú tiểu tử cầm gậy tay đang phát run, sau đó té trên mặt đất bất tỉnh nhân sự.

Lúc mở mắt ra đã muốn nằm trong bệnh viện, trợ lý thực lo lắng theo sát Đỗ Minh Thành rít gào với chụp ảnh sư: “Đã ngu như vậy, chắc sẽ không còn gì ngu hơn đúng không? A?” Chụp ảnh sư về mặt ngưng trọng, ấn trợ lý đang kích động mà vai khê run run nói: “Sẽ.”

“Hảo cơ hữu (*).” Đỗ Minh Thành về mặt suy yếu, run rẩy vươn tay phải về phía chụp ảnh sư, dùng thanh âm run rẩy hô. Chụp ảnh sư tiến tới một bước xa cầm lấy tay phải hần, sau đó thuận tiện đánh vào bụng hần một cái, bộ mặt dữ tợn nói: “Chết đi, cậu cũng có ngày hôm nay!”

(*) Đại khái là thuộc quyền sở hữu của ai đó, hình như là chỉ mắng công việc. Ai rõ hơn thì giải thích phía dưới giùm ta ==

Trong nháy mắt toàn bộ hành lang trong bệnh viện vang lên tiếng kêu thảm thiết như mổ heo của Đỗ Minh Thành cùng tiếng khóc anh anh của trợ lý.

Nhờ sự giúp đỡ của bác sĩ, Đỗ Minh Thành rốt cuộc giẫy ra khỏi ma trảo của chụp ảnh sư, hần nặng nề ngã lên gối đầu, sau đó vì quá đau đớn lại tiếp tục thét ra tiếng kêu thảm thiết như mổ heo, trợ lý vừa thấy lập tức che mặt ra một bên anh anh khóc, Đỗ Minh Thành lấy gối đầu hướng hần ném tới, mắng to: “Đừng khóc!! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Nguyên lai hôm nay Đỗ Minh Thành bị một gậy sau đó được đưa vào bệnh viện, bác sĩ chẩn đoán não có một chút chấn động, trợ lý sợ hãi, lập tức đem chuyện này nói với chụp ảnh sư mời hần đến đây thương lượng, chụp ảnh sư có dấu hiệu nổi gân xanh đều nhanh rơi xuống, lộ ra bộ răng trắng hỏi trợ lý: “Vậy bộ phim kia làm sao bây giờ, mỗi một ngày đều là tiền, người khác tôi không xen vào, nhưng tôi là do các cậu chỉ định tới cứu tràng, tôi rất mắc đó tiền sinh.” Trợ lý anh anh anh, “Quan hệ của các anh không phải so với vàng còn quý hơn, là hảo cơ hữu sao?”

Đỗ Minh Thành thất bại hô to: “Tôi hiện tại làm sáng tỏ một chút, chúng tôi là quan hệ bình thường thôi, cảm ơn mọi người.”

Trợ lý tiếp tục anh anh anh: “Tôi nói xong câu kia, chụp ảnh sư liền phát cáu anh anh anh, thật đáng sợ nha anh anh anh, trên đầu hần lửa cuốn bốc lên, giống như Simba!” Đỗ Minh Thành phủ nhận, “Tôi kính nhờ cậu làm ơn xem ít phim hoạt hình lại đi, cơ hữu của tôi nhiều lắm...”

Đỗ Minh Thành kỳ thật cũng rất buồn bực, bộ phim mới của hần đang hừng hực khí thế tiến hành, ngày hôm qua bởi vì cùng phó đạo diễn cãi nhau nháo đến tan rã không vui, chạy tới quán bar uống hai chén, kết quả hôm nay cả ngày tinh thần không phấn chấn, còn bị tên côn đồ K đánh một gậy..

“Đúng rồi!” Đỗ Minh Thành nhảy dựng lên, “Tên côn đồ kia đâu?”

Tên côn đồ bị cảnh sát đặt ở dưới thân bộ dáng thật là **, đây là phản ứng đầu tiên của Đỗ Minh Thành. Chờ hần vào cục cảnh sát lại phát hiện hoàn toàn không phải như vậy, cảnh sát đem một đám đầu heo đối mặt hần: “Chính là bọn họ rồi.”

“Không phải chứ!” Đỗ Minh Thành kêu to, “Ai đem bọn họ đánh thành như vậy?”

“Cơ hữu của anh.” Trợ lý mặt không chút thay đổi chỉ chụp ảnh sư bên cạnh.

Đỗ Minh Thành lập tức mềm nhũn, hướng chụp ảnh sư phát tay, chụp ảnh sư hừ một tiếng, ngạo kiều bước ra ngoài.

Đỗ Minh Thành thở dài, đưa tay sờ sờ đầu heo này, cùng cảnh sát thăm hỏi một chút, sau đó thả bọn họ đi. Trong đó có một đầu heo quay đầu lại, dùng ánh mắt trong suốt nhìn hần, mơ hồ không rõ: “Thực xin lỗi, cảm ơn ngài.”

Đỗ Minh Thành nhận ra là hỗn tiểu tử dùng gậy đánh hấn, vô lực phát tay.

Chạng vạng hấn lái xe đến bờ biển hóng gió, cơn giận tiêu tan, hấn đem cửa sổ trên nóc xe mở ra, thả ghế ra sau, nhìn trời màu lam sáng ngời, nhớ tới thời điểm mình học trung học.

Đỗ Minh Thành lúc học trung học vẫn là có tóc, một đầu đen thui xinh đẹp, từng bởi vì lão sư đem tóc phía sau của hấn cắt rụng mà khóc nguyên một đêm.

“Đừng khóc.” Chụp ảnh sư cau mày nhìn hấn, a khi đó chụp ảnh sư cũng thực trẻ, hấn gọi là Từ Tường Tường, nhớ đến hàng xóm láng giềng ở quê nhà đều kêu hấn là Tường Tường: “Đỗ Minh Thành này là một bộ dạng phúc điền, Tường Tường thật thương tâm!” Hàng xóm thở dài, Từ Tường Tường cau mày muốn làm tôi đánh rắm sao, thuận chân phi đá Đỗ Minh Thành.

Từ Tường Tường cũng là một trong những phần tử nguy hiểm trong trường học, sau khi tìm một số lão sư, chủ nhiệm, thậm chí hiệu trưởng nói hấn không muốn cắt tóc, rốt cuộc ở một tháng nào đó ngay giữa trưa bị vài lão sư kéo tới phòng hiệu trưởng, để hiệu trưởng tùy ý cắt, giải quyết vấn đề tóc dài của hấn: “Phải giữ chặt nha, tôi sợ a!” Hiệu trưởng run run nói, vô tình cắt tóc.

Từ Tường Tường cái đầu nhìn như con chó rụng lông run rẩy về đến nhà, nguyên khí đại thương, ước chừng nửa tháng mới khôi phục lại.

Chúng ta lúc ấy hình như rất tốt, Đỗ Minh Thành nghĩ.

Bọn họ lúc đó xác thực rất tốt, tốt lắm, phi thường tốt.

Từ Tường Tường lúc học trung học là một hình tượng bạch mã hoàng tử điển hình, tóc chậm rãi dài ở phía sau, hấn sẽ tới tiệm cắt tóc cắt kiểu đầu húi cua, Đỗ Minh Thành sờ qua, hấn nghĩ thực gai góc, kỳ thật rất mềm, vuốt rất thoải mái.

“Cậu làm gì?” Từ Tường Tường nét mặt già nua ửng đỏ, một cái phi đá đem Đỗ Minh Thành đá tới chân trời.

Đỗ Minh Thành thích nhìn hấn đỏ mặt, không biết là tại sao. Kỳ thật Từ Tường Tường da mặt rất dày, hình như không đỏ mặt quá vài lần.. Hấn suy nghĩ như vậy liền ở trong xe ngủ thiếp đi.

Nhưng mà hấn bị đánh tỉnh.

“Ăn... Ăn quá ngon ... Cho tôi... Tôi còn muốn...” Đã trở thành chụp ảnh sư Từ Tường Tường mở không ra cửa xe của Đỗ Minh Thành, đành phải trèo lên nóc xe từ cửa sổ trên nóc đi vào, theo cửa sổ nhìn vào tìm tôi liền thấy bộ dáng Đỗ Minh Thành, đầu quấn băng giống như trân bảo châu, mặt ửng hồng vụn vụn ở chỗ ngồi không biết mơ thấy cái gì. Từ Tường Tường nổi giận, buổi tối mọi người đi kiếm cậu tìm cách nào cũng không thấy, gấp đến độ đều giống như ngốc tử, cậu lại trốn ra đây cơ nhả? Từ Tường Tường nghĩ như vậy, hai chân duỗi ra, nhảy xuống.

“Phụ thân, mẫu thân, Ngọc Hoàng đại đế Vương mẫu nương nương a!!!” Đỗ Minh Thành đang ngủ mặt bị đập một cái trợn trắng mắt, vươn tay lung tung trong không trung, bỗng nhiên cảm thấy móng tay xẹt qua cái gì đó, Đỗ Minh Thành mới hoàn toàn tỉnh lại, tay hấn không dám động, trộm mở một mắt nhìn, phát hiện Từ Tường Tường từ trên cao nhìn xuống, trên mặt dữ tợn mang theo vết máu.

Đỗ Minh Thành nhắm mắt chó lại, hoàn toàn chết ngất đi.

Ngày hôm sau đầu bọc băng vải tiến vào phim trường, thấy phó đạo diễn đâm đầu đi tới, Đỗ Minh Thành chân chó hướng hấn chào hỏi: “Sớm.”. Phó đạo diễn nhìn không chớp mắt, mặt không chút thay đổi lướt qua hấn, tiến vào phòng hóa trang. Đỗ Minh Thành tự biết đuối lý, sờ sờ cái mũi. Phó đạo diễn bước vào phòng hóa trang mang một bộ mặt như chết rồi, hấn đem điều thuốc của Từ Tường Tường ném đi, “Trong phòng không được hút thuốc!”

Từ Tường Tường ra hành lang hút thuốc, hít sâu một hơi, phun ra. Chỉ chốc lát sau phó đạo diễn cũng chui ra, vỗ vỗ bả vai hấn: “Anh em, mượn bật lửa.”

“Mặt làm sao vậy?” Hai người đứng trên hành lang câu được câu không nói chuyện, phó đạo diễn không chút để ý hỏi han.

“Nhánh cây quẹt trứng.” Từ Tưởng Tưởng dập thuốc, vào phòng chụp ảnh.

Đỗ Minh Thành tự nhiên không biết mình gọn sóng, hẳn đã chuẩn bị một bộ diễn tốt lắm cho diễn viên, lúc cầm kịch bản dĩ diễn viên chính chạy vòng vòng, chửi bậy tiểu lăng linh tinh các thứ không dứt bên tai, rầm rầm oanh oanh não loạn nguyên một ngày cuối cùng cũng có thể an tĩnh, kêu diễn viên cút sang một bên tự tập đi. Mở cửa phòng nghỉ ra, thấy Từ Tưởng Tưởng nằm trên ghế mở to mắt, vốn là phòng nghỉ của Đỗ Minh Thành, nhưng mà Từ Tưởng Tưởng mới vừa gia nhập tổ nhân viên nên không có cách nào chuẩn bị thêm phòng khác, đành phải cùng Đỗ Minh Thành ở chung một phòng. Các anh không phải cơ hữu sao, tiểu cô nương trong kịch tổ nhảy mắt nói.

“Xin lỗi đã đánh thức cậu.” Đỗ Minh Thành cố ý nói. Từ Tưởng Tưởng gật hai cái, đem ghế dựa đưa lại cho hắn.

Hai người trong phòng nghỉ trầm mặc hồi lâu, Đỗ Minh Thành thương tổn nguyên khí muốn chết, chính là không biết vì cái gì lại ngủ không yên, hẳn trộm mở mắt nhìn Từ Tưởng Tưởng, phát hiện Từ Tưởng Tưởng đang nhìn hắn, giống như muốn tâm sự gì đó. Đỗ Minh Thành vừa vịn bị bắt gặp, đành phải ngồi xuống hắc hắc cười.

Thật khờ, Từ Tưởng Tưởng nghĩ như vậy.

“Tôi..” Từ Tưởng Tưởng giống như muốn nói gì quan trọng, bỗng nhiên cửa phòng nghỉ bị mở ra, trợ lý anh anh khóc chạy vào: “Đồ đạo diễn, hai ba diễn viên quần chúng đánh nhau, anh anh anh ~ anh anh anh ~”

Đỗ Minh Thành đứng lên đem nửa cái bánh bao trên bàn ném vào mặt hắn, “Đừng khóc !!!”

Sau khi ném trợ lý xong Đỗ Minh Thành thần thanh khí sảng, đứng lên định hướng chiến trường phía ngoài đi ra, chợt nghe Từ Tưởng Tưởng nói: “của tôi.”

“A?” Đỗ Minh Thành sửng sốt một chút.

“Bánh bao, của tôi.” Từ Tưởng Tưởng chỉ chỉ nửa cái bánh bao lúc nãy hắn ném trợ lý.

“Nga...” Đỗ Minh Thành ngây ngốc bỏ vũ khí xuống, hoàn toàn không có cách.

“Theo tôi đi mua hai cái bánh bao đi, đói bụng.” Từ Tưởng Tưởng đi tới, khoác lấy vai hắn, dẫn hắn ra ngoài.

Dọc theo đường đi hai người không nói gì, chỉ có cánh tay của Từ Tưởng Tưởng ôm lấy cổ Đỗ Minh Thành thực chường mắt, Đỗ Minh Thành mang phôi thai trong lòng suy nghĩ đủ loại loạn thất bát tao, thế cho nên khi đi ngang qua một tiểu khách sạn cũng nhìn không được run lên. Từ Tưởng Tưởng phát hiện ra, hỏi hắn: “Cậu rất lạnh a?” Đỗ Minh Thành lập tức lắc đầu nói không có lạnh, Từ Tưởng Tưởng nhìn hắn chốc lát, vẫn là đem áo khoác trên người cởi ra khoác cho hắn.

“Mới bị thương thì để ý một chút, đầu quần băng nhìn như Bin Laden, coi chừng Mỹ bắt cậu đem đi xử bắn.”

Đỗ Minh Thành hình như thật sự bị cảm, hắt xì hai cái, kéo chặt áo khoác của Từ Tưởng Tưởng.

Trên người hắn có hương vị quen thuộc của Từ Tưởng Tưởng, sơ trung ba năm, trung học ba năm, sáu năm đó hẳn đã quen với hương vị này.

“Tôi thực thích cậu.” Thời điểm tốt nghiệp cấp ba, Đỗ Minh Thành tỏ tình với Từ Tưởng Tưởng, hai người đứng trên sân thượng của trường, gió đặc biệt lớn, thổi bay tóc của Từ Tưởng Tưởng, bọn họ đứng trong chốc lát, Từ Tưởng Tưởng cho hắn một quyền rồi xuống lầu.

Đỗ Minh Thành một người trên nóc nhà, bị gió thổi lạnh đến không thể tưởng, nước mũi chảy ròng ròng.

Cuộc sống của học sinh trước giờ đều là liều mạng học bài chuẩn bị cho các kỳ thi, duy nhất một chuyện bắt đầu thay đổi chính là Từ Tưởng Tưởng cùng Đỗ Minh Thành quan hệ rất tốt bấy giờ lại tách ra, chỗ nào có Đỗ Minh Thành, chỗ đó không có Từ Tưởng Tưởng. Đỗ Minh Thành biết rõ, cũng chỉ có thể hảo hảo tránh mặt Từ Tưởng Tưởng.

“Bớt sàm ngôn đi, tôi xem trong phạm vi trăm dặm cũng không có một ai mở cửa buôn bán, hôm nay liền hành diện qua thăm nhà ông, trước bán cho hai củ khoai lang! Chọn củ lớn nhất cho tôi!”

“Được, Đỗ đạo diễn, hai củ lớn nhất tổng cộng mười hai đồng.”

“Gì?” Đỗ Minh Thành kẻ sát mặt hần, “Gì mười hai đồng?”

“Ai uy uy uy Đỗ đạo diễn, chúng tôi cũng chỉ là buôn bán nhỏ.” Khoai lang Trần đều nhanh muốn khóc.

“Được lão Trần, nhóm mình tình đến đây tham ban, tôi lúc nào cũng dặn bọn họ tới ủng hộ ông không ít, một tuần tới hai nhóm nhi đồng tới đây ông cũng kiếm không ít đi, tôi đến ăn ông còn không biết xấu hổ đòi tiền, ông ông ông ông anh anh anh ~” Đỗ Minh Thành ôm cây cột một bên làm dáng vẻ nhu nhược, “Ông không phải người a ~ đầu người ta phải bằng vải kín mít cũng đến ăn khoai lang của ông ~ ông còn muốn lấy tiền người ta ~ người ta sẽ chết sớm ~ ông chính là yếu nhân gia tử a

ông tàn nhẫn lắm a

người ta chết rồi thì ông còn chỗ tốt sao a

~ người ta đi tìm cái chết đây a

~ anh anh anh anh anh

~~”

“Cho ông mười lăm đồng, không cần thối lại.” Từ Tường Tường bên cạnh vươn tay đưa tiền, một tay lấy khoai lang, một tay xách Đỗ Minh Thành đi.

Mãi cho đến khi hai người đi thật xa chỉ còn lại hai bóng đen nhỏ, khoai lang Trần vẫn còn cầm mười lăm đồng trong tay đứng ngây ngốc. Mặt khác những sạp bán hàng rong khác bắt đầu hoạt động trở lại, mọc lên như nấm, có người tới vỗ vai khoai lang Trần nói: “Lợi hại a lão Trần! Cự nhiên có thể lấy được tiền của Đỗ đạo diễn, vận khí tốt vậy có khi trúng xổ số đó a!” Khoai lang Trần nắm mười lăm đồng trong tay run run, lệ rơi xuống hai gò má.

Xa xa Từ Tường Tường cùng Đỗ Minh Thành ôm khoai lang hỗn hển thối, Đỗ Minh Thành đang ăn bỗng nhiên hít một cái thực vang, Từ Tường Tường hỏi: “Cậu làm sao vậy?”

“Không có việc gì, gió thổi có chút lạnh.”

“Hôm nay gió có chút lớn a.” Có âm thanh từ phía sau truyền đến, Đỗ Minh Thành chậm rãi quay đầu lại, nhìn thấy phó đạo diễn mặt không chút thay đổi, sau đó từ phương xa truyền đến tiếng la của trợ lý: “Đối diện siêu thị hôm nay có tiệm bán bánh mì giảm giá a!”

“Câm miệng!!” Ba người quay lại hung hăng mắng trợ lý, trợ lý anh anh anh bùm mặt chạy về.

“Đạo diễn, mọi người tập luyện tốt lắm rồi, chờ anh vào quay.” Diễn viên chính chạy chậm lại bước tới, phó đạo diễn đoạt lấy một nửa khoai lang trên tay Đỗ Minh Thành, đem kích bản nhét trong tay hần, nhìn Từ Tường Tường hừ một tiếng, quay đầu đi.

Từ Tường Tường nhìn khoai lang của Đỗ Minh Thành thượng toan hạ khiêu, bỗng nhiên có điểm ăn không vô.

Đỗ Minh Thành mấy tháng trước gặp lại Từ Tường Tường, hần chỉ biết trong giới chụp ảnh gần đây có một người tâm phúc họ Từ, nhưng sau một lần tụ hội gặp mặt, Đỗ Minh Thành mới biết đó là Từ Tường Tường.

“Lão Đỗ, tôi giới thiệu với anh, đây là Từ đại sư.” Bạn bè kẻ vai sát cánh đem Đỗ Minh Thành kéo tới trước mặt Từ Tường Tường, Đỗ Minh Thành cùng hần bắt tay. Từ Tường Tường vẫn như cũ, dáng người cao cao gầy gầy, biểu tình không nóng không lạnh, mắt một ít, da trắng, một diện mạo thực văn nghệ, chính là tóc rất dài, còn hơi xoắn. Đỗ Minh Thành uống có điểm nhiều, hần không nhận ra Từ Tường Tường, còn cùng bạn bè khích lệ thật không hổ là người làm nghệ thuật, kiểu tóc đẹp, sau đó cúi mũi, dùng hết lời nói về Từ Tường Tường.

Từ Tưởng Tưởng liếc mắt một cái liền nhận ra hắn, nhưng mà cũng không nói gì. Ngày hôm sau Đỗ Minh Thành tỉnh rượu, phát hiện mình nằm ở một nơi không biết là chỗ nào, hắn từ trước đến nay không tiết tháo, cho nên cũng không nghĩ nhiều lắm, thầm nghĩ vén bức màn xem ở đây là đâu, sau đó gọi cho phó đạo diễn, tới đón hắn về. Hắn choáng váng đầu óc bước xuống giường, mở cửa phòng ngủ ra xem, phát hiện ngoài ban công là Từ Tưởng Tưởng nửa thân trần.

Từ Tưởng Tưởng ngậm điều thuốc, nghe được tiếng động liền quay đầu nhìn hắn, gật một cái coi như chào hỏi.

Đỗ Minh Thành hoảng sợ lấy hai tay che ngực, run rẩy hỏi, chẳng lẽ tối qua tôi say rượu loạn tính, rốt cuộc đem cậu làm cái kia? Sau đó bị Từ Tưởng Tưởng đá một cước bay ra ngoài.

Sau đó hai người thực thuận lợi nối lại liên lạc, sau đó bộ phim đang quay tốt bỗng nhiên diễn viên bị tai nạn xe cộ, Từ Tưởng Tưởng bị Đỗ Minh Thành kéo tới làm thế thân.

Nhưng hai người vẫn không nói gì về chuyện cũ, thời điểm cuối cấp ba kia. Từ Tưởng Tưởng cũng không hỏi khi đó Đỗ Minh Thành thế nào, giống như có thể lãng tránh liền đem những năm tháng này chôn giấu đi.

Buổi tối kết thúc công việc, Từ Tưởng Tưởng tìm đến chỗ Đỗ Minh Thành rủ hắn uống rượu. Hai người ngồi ở ban công nhìn tinh quang bên ngoài, Từ Tưởng Tưởng bỗng nhiên nói: “Đỗ Minh Thành, cậu còn nhớ không, trước kia chúng ta đi đánh nhau, đối phương ép đến trước mặt muốn đánh tôi, cậu ở đằng sau dùng gậy đánh hắn.”

“Nhớ rõ nhớ rõ, sau đó tôi không kêu cha mẹ lên gặp thầy cô, lại bị phạt một tuần đứng ngoài hành lang.” Đỗ Minh Thành sung sướng gật gật đầu.

“Thời gian qua thực mau.” Từ Tưởng Tưởng sờ băng vải trên cái ót của Đỗ Minh Thành.

“Thực xin lỗi.” Từ Tưởng Tưởng nói.

Đỗ Minh Thành cầm chai bia, đã lâu không nói lời nào, bỗng nhiên oa một tiếng khóc.

“Tôi chờ cậu xin lỗi này của cậu mười năm rồi, cậu tại sao không đến nói sớm với tôi, a, tại sao không đến nói sớm với tôi?”

“Thực xin lỗi. Thực xin lỗi. Đỗ Minh Thành, thực xin lỗi.”

Buổi tối này ngay tại lúc Đỗ Minh Thành gào khóc Từ Tưởng Tưởng giải thích đã xong.

Ngày kết thúc bộ phim, tất cả mọi người nhẹ nhàng thở ra, Đỗ Minh Thành tru lên phải thỉnh mọi người đi ăn cơm, Từ Tưởng Tưởng mang theo hành lý cùng hắn nói lời từ biệt: “Đêm nay tôi phải bay sang Pháp dự thi, không thể cùng ăn cơm được.”

“Nga, vậy lần sau cậu về nhớ báo cho tôi một tiếng!” Đỗ Minh Thành vui vẻ đáp lại, chạy lên ôm Từ Tưởng Tưởng thật chặt, chợt nghe Từ Tưởng Tưởng nhẹ giọng hỏi hắn: “Chúng ta hiện tại cùng một chỗ, còn kịp không?”

Đỗ Minh Thành thở dài, buông hắn ra, cười lắc lắc đầu, xoay người kêu trợ lý đưa Từ Tưởng Tưởng ra sân bay.

Trên đường ra sân bay, Từ Tưởng Tưởng nhận được tin nhắn của hắn, Đỗ Minh Thành nói, thực xin lỗi Tưởng Tưởng, tình yêu cũng sẽ già đi.

Tình yêu có thể có hạn định trong bao lâu, Từ Tưởng Tưởng không biết, Đỗ Minh Thành cũng không biết, hắn nói, tối thiểu hiện tại tôi thật sự rất hạnh phúc, tôi rất cao hứng lúc trẻ quen biết cậu, Tưởng Tưởng, cậu là tuổi thanh xuân của tôi, nhưng tôi có tương lai của mình, tôi đã không còn thương cậu nữa, thực xin lỗi.

Không quan hệ, Từ Tưởng Tưởng quay đầu lại nhìn hắn, sau đó nháy mắt quay đầu nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, phong cảnh là do mình bắt lấy, cho dù hắn chụp bao nhiêu cũng không thể nào đầy đủ.

Mà hôm đó Đỗ Minh Thành hắt lại đi uống rượu, phó đạo diễn an toàn đem hắt về nhà, hắt lui vào ổ chăn của mình, ngọt ngào ngủ.

Hết phiên ngoại 3.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-quai-tap-chi-noi-chung-ta-rat-tot>